HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/GIGIKWACONTINUO1O5

Mục lục

Chương 1-1: Trùng phùng (1)

Chương 1-2: Trùng phùng (2)

Chương 2: Ra tay

Chương 3: Dây dưa

Chương 4: Dũng khí

Chương 5: Hành hung

Chương 6: Thăng thừng

Chương 7: Đắc tội

Chương 8: Đối chất

Chương 9: Bị thương

Chương 10: Ra tay

Chương 11: Gợi cảm

Chương 12: Động cơ

Chương 13: Giải vây

Chương 14: Quà tặng

Chương 15: Mất kiểm soát

Chương 16: Cái bẫy

Chương 17: Kinh hỉ

Chương 18: Lòng loạn

Chương 19: Bám đuôi

Chương 20: Chung phòng

Chương 21: Hành vi phạm tội

Chương 22: Dạy dỗ

Chương 23: Phát hiện

Chương 24: Gặp nạn

Chương 25: Hài lòng

Chương 26-1: Cự tuyệt (1)

Chương 26-2: Cự tuyệt (2)

Chương 27-1: Trút giận (1)

https://thuviensach.vn

Chương 27-2: Trút giận (2)

Chương 28-1: Đề nghị (1)

Chương 28-2: Đề nghị (2)

Chương 29-1: Cảm ơn (1)

Chương 29-2: Cảm ơn (2)

Chương 30-1: Dập lửa (1)

Chương 30-2: Dập lửa (2)

Chương 31-1: Nước đục (1)

Chương 31-2: Nước đục (2)

Chương 32-1: Nghiện (1)

Chương 32-2: Nghiện (2)

Chương 33-1: Nhờ vả (1)

Chương 33-2: Nhờ vả (2)

Chương 34-1: Thủ đoạn (1)

Chương 34-2: Thủ đoạn (2)

Chương 35-1: Giao dịch (1)

Chương 35-2: Giao dịch (2)

Chương 35-3: Giao dịch (3)

Chương 36-1: Mê mẩn (1)

Chương 36-2: Mê mẩn (2)

Chương 37-1: Tập kích (1)

Chương 37-2: Tập kích (2)

Chương 38-1: Phòng trộm 1 (1)

Chương 38-2: Phòng trộm 1 (2)

Chương 39-1: Phòng trộm 2 (1)

Chương 39-2: Phòng trộm 2 (2)

Chương 40-1: Phòng trộm 3 (1)

Chương 40-2: Phòng trộm 3 (2)

Chương 41-1: Phòng trộm 4 (1)

Chương 41-2: Phòng trộm 4 (2)

Chương 42-1: Phòng trộm 5 (1)

Chương 42-2: Phòng trộm 5 (2)

https://thuviensach.vn

Chương 43-1: Phòng trộm 6 (1)

Chương 43-2: Phòng trộm 6 (2)

Chương 44-1: Phòng trộm 7 (1)

Chương 44-2: Phòng trộm 7 (2)

Chương 45-1: Phòng trộm 8 (1)

Chương 45-2: Phòng trộm 8 (2)

Chương 46-1: Phòng trộm 9 (1)

Chương 46-2: Phòng trộm 9 (2)

Chương 47-1: Làm nũng (1)

Chương 47-2: Làm nũng (2)

Chương 47-3: Làm nũng (3)

Chương 48-1: Hoài nghi (1)

Chương 48-2: Hoài nghi (2)

Chương 48-3: Hoài nghi (3)

Chương 49-1: Ra tay (1)

Chương 49-2: Ra tay (2)

Chương 49-3: Ra tay (3)

Chương 50-1

Chương 50-2

Chương 51-1

Chương 51-2

Chương 52-1

Chương 52-2

Chương 53-1

Chương 53-2

Chương 54-1

Chương 54-2

Chương 55-1

Chương 55-2

Chương 56

Chương 57

Chương 58

https://thuviensach.vn

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69-1

Chương 69-2

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74-1

Chương 74-2

Chương 75

Chương 76

Chương 77-1

Chương 77-2

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83-1

Chương 83-2

Chương 84

Chương 85

Chương 86

https://thuviensach.vn

Chương 87

Chương 88-1

Chương 88-2

Chương 89

Chương 90-1

Chương 90-2

Chương 91

Chương 92-1

Chương 92-2

Chương 93

Chương 94-1

Chương 94-2

Chương 95-1

Chương 95-2

Chương 95-3

Chương 96-1

Chương 96-2

Chương 96-3

Chương 97-1

Chương 97-2

Chương 97-3

Chương 97-4

Chương 97-5

Chương 97-6: Hoàn chính văn

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 1-1: Trùng phùng (1)

Một đêm mưa gió, không khí tràn đầy mùi bùn đất ẩm thấp.

Kỷ Tùy Châu dừng xe ở bãi đất trống bên ngoài con hẻm, xuống xe đi vào trong. Mưa gột rửa phố phường sạch sẽ, mái hiên kiểu cổ vẫn còn chậm rãi nhiễu nước, thi thoảng có người cưỡi xe đạp từ trong hẻm chạy qua rất nhanh.

Hết thảy đều mang phong vị cổ xưa yên tĩnh.

Anh đi đến nhà số 103 thì dừng lại, đẩy cửa bước vào. Bên trong là đại sảnh theo lối kiến trúc mô phỏng đời Minh-Thanh, một cô gái trẻ tuổi mặc bộ áo dài vạt chéo cột một bên đi tới, vừa định lên tiếng, một người đàn ông trong góc phòng đã giơ tay về phía Kỷ Tùy Châu.

“Lão Kỷ, đang đợi anh đó.”

Kỷ Tùy Châu đi qua, bên trong có ngồi một nam một nữ gật đầu chào hỏi, mày anh nhíu lại.

Người phụ nữ duy nhất trong ba người che miệng cười nhỏ: “Thật là, chẳng phải chỉ bấm huyệt à, còn muốn làm ở một nơi thế này. Lão Kỷ anh đừng để ý nha, Bùi Nam nhà tôi dạo này khoái bảo vệ sức khỏe lắm.”

Bùi Nam cũng cười: “Anh vì muốn tốt cho lão Kỷ mà. Cuồng công việc cũng phải thư giãn. Anh đừng trông thế này, tay nghề rất giỏi đấy. Hôm nay thầy Doãn cũng ở đây, anh em ta cứ hưởng thụ một lúc, tặng ông ta cho anh đó.”

https://thuviensach.vn

“Không có nữ à?” Vợ Bùi Nam- Bạch Lục- ở bên cạnh nói chen vào.

“Có chứ, nghe nói ông ta có một cô con gái tay nghề đặc biệt giỏi…”

“Này, xem ra người nào đó tràn đầy kinh nghiệm nhỉ.”

“Nghe nói, chỉ là nghe nói.”

Vợ chồng Bùi Nam đi trước, Kỷ Tùy Châu đi theo sau vẫn luôn giữ im lặng. Bùi Nam như đọc được kiêng kị trong lòng anh, quay đầu bổ sung thêm một câu: “Thầy Doãn là một người già, già rồi, không phải kẻ thù của anh đâu.”

Bạch Lục cấu tay anh ta: “Cái gì nên nói thì nói.”

Ba người được bố trí ở ba phòng khác nhau, Kỷ Tùy Châu gặp được thầy Doãn trong truyền thuyết, đúng là có chút phong thái khác người, tay nghề quả thực rất tốt. Sau một tiếng đồng hồ anh ra khỏi phòng, toàn thân như được đổi xương thay cốt.

Bùi Nam sùng bái chỗ này như vậy, xem ra cũng có lý.

Hai người đàn ông kết thúc sớm hơn, đi ra bên ngoài nói chuyện.

Bùi Nam nói: “Đợi Bạch Lục một chút, phụ nữ các cô nhiều vấn đề lắm. Nào là tinh dầu nào là hương liệu, hận không thể làm đẹp dung nhan hơn thôi.”

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, Bùi Nam có hơi không vui: “Người anh em à, cười một cái được không. Mời anh đi xem đồ tốt, tốt xấu gì cũng có chút biểu hiện đi chứ. Cao to đẹp trai có ích gì, trong công ty mấy cô gái trẻ không biết sống chết, ngày ngày ảo tưởng làm chị Kỷ. Anh như vậy, ở cùng anh nửa ngày thôi đã buồn chết rồi. Tôi nói lúc trước Doãn Ước sao có thể…”

https://thuviensach.vn

Lời nói ra có chút hối hận, Bùi Nam rất sợ mạng hèn này khó giữ được, nên giả vờ đến trước phòng của vợ, vừa định gõ cửa thúc giục, cửa đã được đẩy ra từ bên trong.

Bạch Lục liếc anh ta: “Gấp gáp cái gì, mới đợi thêm có mười phút mà mất kiên nhẫn rồi.”

“Nhớ em, nhớ em thôi mà.”

Hai vợ chồng dính nhau như sam bước đi, lại ném người đàn ông độc thân Kỷ Tùy Châu ở sau lưng.

Kỷ Tùy Châu cũng không quan tâm, cố tình đợi họ đi được một đoạn mới chuẩn bị bước đi. Vừa định nhấc chân, ngước đầu nhìn cửa phòng mở một nửa kia, một cô gái trẻ tuổi đang ngồi dưới giường mát-xa, đang sắp xếp lại đồ đạc.

Cô mặc bộ áo dài buộc dây một bên giống như tất cả nhân viên làm việc ở đây, nơi cổ áo có thêm hoa thêu màu xanh. Tóc dài búi sau đầu, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ.

Vẻ mặt cô thản nhiên, mang theo một chút ý cười như có như không. Tay cầm thứ gì đó để vào vị trí cũ, cô chậm rãi đứng lên.

Khi Kỷ Tùy Châu nhìn thấy, cô đang thuận tay lấy thứ gì đó dựng bên ghế. Đó là một chiếc gậy chống dài và nhỏ.

Tựa như bị thứ gì tàn nhẫn đánh đập, trong đầu Kỷ Tùy Châu vang lên một tiếng.

Cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng, đi về phía anh. Kỷ Tùy Châu không nhúc nhích, cứ vậy đứng yên ở đó, cho đến khi chiếc gậy của đối phương gõ nhẹ vào chân anh.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước giật mình, ban đầu cô tưởng mình đánh vào tường, thử vài cái mới cảm thấy không giống.

Vì thế, cô dịch sang bên cạnh đi tiếp, kết quả đối phương cũng dịch sang hướng đó. Cô lại chuyển sang bên này, người nọ có ý đối địch với cô, lại đi sang bên này.

Doãn Ước tính tình rất tốt, cuối cùng có chút nổi giận. Cô nghe thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đối phương, vì thế cô nói: “Xin lỗi anh, có thể đừng đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ được không? Nhà vệ sinh nam ở cuối hàng lang bên kia.”

Vẫn là giọng nói lúc xưa, còn thêm chút mùi vị thiếu nữ.

Xa cách nhiều năm như vậy, số lần Kỷ Tùy Châu nhớ Doãn Ước có thể đếm được trên đầu ngón tay. Luôn cảm thấy mọi chuyện rõ ràng thoáng qua trước mắt mới như ngày hôm qua, kết quả hôm nay vừa nhìn thấy cô, anh mới chợt nhận ra.

Họ đã xa cách năm năm rồi.

Cô gần như không thay đổi gì cả, ngoại trừ… mắt cô.

Kỷ Tùy Châu bất giác đưa tay lên, quơ quơ trước mặt cô. Quả nhiên một chút phản ứng cũng không có. Đôi mắt của cô vẫn xinh đẹp như trước, chỉ là nó trống rỗng vô hồn không có tiêu điểm.

Doãn Ước cảm giác được động tác của anh, tốt bụng nhắc nhở: “Ngại quá anh gì ơi, tôi không nhìn thấy. Anh có thể nhường đường cho tôi không?”

Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng di chuyển. Doãn Ước thở phào, mau chóng đi vào nhà vệ sinh nữ.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đây là địa bàn của cô, nhưng là một người mù, tận trong xương tủy cô không có cảm giác an toàn bằng người khác.

Cô mở nước rửa tay, lúc tắt nước lại nghe thấy bên ngoài có tiếng điện thoại reo. Người đàn ông kia nhận máy, giọng nói trầm lắng mà nhẹ nhàng xuyên qua cánh cửa giả cổ truyền vào.

Sống lưng Doãn Ước cứng đờ.

Cô bản năng đi nhanh mấy bước, một tay đẩy cửa ra. Người nọ hình như đã đi xa, trong không khí chỉ có tiếng nói của anh chậm rãi truyền đến.

“Là tôi.”

Giọng nói quen thuộc như dao cứa, chui vào trong lòng Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 1-2: Trùng phùng (2)

Giữa trưa hôm sau, Kỷ Tùy Châu và Bùi Nam cùng nhau dùng cơm trong văn phòng, thuận tiện nghe Bùi Nam báo cáo công việc.

“Quy hoạch làm rạp chiếu phim bên S thị về cơ bản đã hoàn thành, ngoại trừ một nhà có hơi khó khăn, còn lại thì đã bàn bạc xong. Nhà đó chào giá rất cao, tôi để lão Củng đi nói chuyện, chắc là không thành vấn đề. Mặt khác, bên Liên Chúng muốn hợp tác với chúng ta, chỉ là con người Giang Thái lòng dạ rất đen tối, tôi không muốn giao tiếp với hắn…”

Nói đến một nửa, Bùi Nam ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu.

Rất hiếm thấy anh thất thần khi làm việc.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, đóng tập văn kiện trong tay lại, ném lên bàn.

Anh quay đầu nhìn Bùi Nam: “Hôm qua tôi nhìn thấy Doãn Ước.”

Bùi Nam đờ đẫn: “Trùng hợp vậy, ở đâu?”

“Chỗ xoa bóp bấm huyệt.”

Bùi Nam không nói lời nào, thầm mắng mình nhiều chuyện. Đang êm thấm tự nhiên dẫn Kỷ Tùy Châu đến chỗ đó làm gì.

Kỷ Tùy Châu lại nói: “Mắt cô ấy sao lại bị vậy.”

“Có thể thế nào, mù à.”

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Kỷ Tùy Châu dừng ở ly cà phê bên cạnh, đưa tay muốn lấy, cuối cùng lại thu trở về.

“Anh cũng đừng hổ thẹn làm gì, đều là đáng đời. Nhà họ Doãn không có ai tốt cả, cô ta bị mù là hời cho cô ta quá rồi. Ngẫm lại em trai cô ta làm ra cái chuyện vô liêm sỉ thế này, nên để cả nhà họ chịu khổ một chút.”

“Nếu vậy, tại sao không nói cho tôi biết.”

Bùi Nam rụt cổ, cuối cùng thấy hơi chột dạ: “Đừng quan tâm làm gì. Lúc đó anh cũng nằm viện mà. Anh xem, hại Tiểu Ý còn hại luôn anh, thật đúng là sao chổi đầu thai.”

Kỷ Tùy Châu nhếch môi, lát sau đứng lên đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống dòng người đông nghịt bên dưới. Sau lưng, Bùi Nam còn đang lải nhải, chẳng qua nói họ chối bỏ trách nhiệm, nói người nhà họ Doãn bị trừng phạt thích đáng.

Có hơi ồn ào.

Kỷ Tùy Châu lên tiếng cắt ngang lời anh ta: “Đừng quá độ lượng.”

“Độ lượng chỗ nào.” Một lát sau giọng Bùi Nam lại mềm xuống, “Quên đi, nếu không độ lượng thì anh cũng làm thôi, mối duyên này tám năm trước đã kết, hiện tại muốn giải cũng không thể giải, để mặc nó đi.”

Kỷ Tùy Châu không nói nữa, lấy điện thoại ra gọi điện. Bùi Nam vừa thấy liền lắc đầu, nhịn không được liếc một cái.

Đúng là cho bệnh lại cho thuốc. Bùi Nam đột nhiên có hơi đồng cảm với Doãn Ước.

Từ đó về sau, Bùi Nam không dám đến chỗ xoa bóp bấm huyệt đó nữa. Anh ta không đi, còn Kỷ Tùy Châu cách mấy ngày lại đến đó một lần.

https://thuviensach.vn

Lúc đi lại gặp được Giang Thái của Liên Chúng. Đó là một người có quyền có thể điển hình, cờ bạc ăn chơi tinh thông mọi thứ. Hắn đến một nơi thế này, nằm ngoài dự kiến của Kỷ Tùy Châu.

Giang Thái ở nơi này chạm mặt Kỷ Tùy Châu cũng rất bất ngờ, nhưng vẫn chủ động tiến lên chào hỏi. Hết cách rồi, muốn làm ăn mà, đắc tội ai cũng không thể đắc tội Kỷ Tùy Châu.

Hai người chào hỏi mấy câu, Giang Thái mắt thấy cô gái mình mới nhìn trúng trong lòng vẫn tơ tưởng bị người khác gọi đi, hắn nhanh chóng gọi cô lại.

Doãn Ước than thầm trong lòng, lần nữa bày ra bộ mặt tươi cười.

“Xin lỗi Giang tổng, bình thường tôi chỉ phục vụ khách nữ.”

Chỗ này là nơi chính quy nề nếp, làm ăn sạch sẽ, chuyện ‘nam trộm cắp, nữ bán dâm’ tuyệt đối không đụng đến. Giang Thái này, nghe giọng nói biết ngay là hạng bốc mùi hư hỏng rồi.

Giang Thái vờ trịnh trọng: “Cô Doãn, cô là bác sĩ vật lý trị liệu, là bác sĩ là thầy thuốc. Bác sĩ thì không phân biệt nam nữ.”

Kỷ Tùy Châu thật muốn vỗ tay cho Giang Thái, vì tán gái, mấy lời nói nhảm cũng dám mang ra ngoài nói. Đỉnh đầu bị nguyên cái mũ chụp xuống, để xem Doãn Ước nói thế nào.

Doãn Ước thật là có chút không muốn tiếp lời.

“Giang tổng, ông tôi hôm nay có ở đây, hay là…”

“Thầy Doãn phải phục vụ chủ tịch Kỷ rồi, tôi không thể tranh với anh ấy được. Những người còn lại chỉ có tay nghề của cô là giỏi nhất. Cô Doãn đừng ra sức từ chối nữa, trừ phi cô khinh thường Giang Thái tôi.”

https://thuviensach.vn

“Không dám, quan trọng là đàn ông vạm vỡ, tay tôi sức yếu, sợ khách hàng không hài lòng.”

Cũng lại là một lời nói nhảm trịnh trọng.

“Không sao đâu, tôi thích sự mềm nhẹ của cô, vậy mới tuyệt.”

Trên mặt Doãn Ước không giận không vui, ngay cả mày cũng không nhíu. Tên lưu manh này cô đắc tội không nổi.

Kỷ Tùy Châu đứng một bên xem hai người họ so chiêu, từ đầu đến cuối không lên tiếng. Anh đang cân nhắc xem có nên giải vây cho Doãn Ước hay không. Kết quả không đợi anh cân nhắc xong, đối phương đột nhiên gật đầu đồng ý.

“Được rồi, Giang tổng, mời đi bên này.”

Hai người một trước một sau rơi đi, bóng lưng Doãn Ước được Giang Thái làm nền nổi bật lên vẻ nhỏ nhắn và đơn bạc.

Sau khi rẽ sang một chỗ vắng người, Doãn Ước đột nhiên hỏi Giang Thái: “Anh vừa mới nhắc tới chủ tịch Kỷ, là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thịnh Thế, Kỷ Tùy Châu đúng không?”

Giang Thái có hơi bất ngờ: “Hai người quen biết nhau?”

“Chủ tịch Kỷ có đến mấy lần.”

Giang Thái nhìn biểu hiện mập mờ của cô, cảm thấy mình đã đọc ra được gì đó.

“Chủ tịch Kỷ rất khó hầu hạ à.”

“Cũng đúng, anh ta thích gọi điện thoại, bộn bề công việc, chúng tôi không nói với nhau quá ba câu.”

https://thuviensach.vn

Giang Thái thoạt cắn câu.

“Gọi điện nói gì? Lão Kỷ này đi làm vật lý trị liệu còn không quên công việc, đúng là liều mạng.”

“Cũng không hẳn, hình như gọi điện cho phụ nữ nhiều hơn.”

“Hả? Nói nghe thử xem, Kỷ Tùy Châu kết giao bạn gái, tin tức lớn nha. Gọi điện cho cô nào vậy?”

“Hình như có một vị tiểu thư họ Hạ, nói muốn dùng cơm cùng nhau. Ngày 15, đúng rồi, hôm nay là 15, lần đó nghe nói chuyện trong điện thoại, hình như hôm nay cô Hạ về nước.”

Giang Thái có hơi nhấp nhổm. Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm, cháu gái cưng của ông Hạ, là đối tượng kết hôn hiện giờ hắn phải tranh thủ. Tên cáo già Kỷ Tùy Châu từ khi nào đã cám dỗ cướp đi cô ấy.

Doãn Ước trước mắt thanh tú có thừa nhưng chưa đủ xinh đẹp, hiển nhiên nhìn không đủ.

Hắn dừng bước.

Doãn Ước cảm giác khác thường, dừng lại hỏi: “Giang tổng, lát nữa anh muốn dùng chút tinh dầu không?”

“Cô Doãn, chỗ các cô có cửa sau không?”

Lòng đang loạn, ngay cả xưng hô cũng đổi.

“Có, anh định đi à?”

“Đột nhiên có chút việc, làm phiền cô dẫn tôi ra cửa sau.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mỉm cười, đúng lúc có một phục vụ nam đi ngang qua, Doãn Ước gọi anh ta lại: “Đưa Giang tổng ra cửa sau, đừng đi cửa chính.”

Đối phương gật đầu, tư thế cúi người chìa tay: “Xin mời anh đi bên này.”

Giang Thái đi được vài bước, đột nhiên lại vòng trở về, lấy ra tờ một trăm tệ nhét vào trong tay Doãn Ước, cười xấu xa: “Cám ơn cô Doãn.”

Doãn Ước nắm tiền trong tay, lễ phép đáp: “Nên mà, Giang tổng.”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 2: Ra tay

Hôm nay Kỷ Tùy Châu kết thúc có hơi vội vàng.

Chỉ là mới trị liệu được nửa giờ, anh liền viện cớ có việc phải đi. Nhưng lại không đi khỏi, mà đứng ở hành lang gọi điện thoại, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc của Doãn Ước.

Khoảng nửa giờ sau, cửa vừa mở, một phụ nữ trung niên từ bên trong đi ra. Doãn Ước đi ở bên cạnh, hai người nói chuyện vui vẻ với nhau.

Kỷ Tùy Châu có hơi bất ngờ, cất điện thoại không nói gì, chỉ im lặng nhìn theo Doãn Ước.

Hiển nhiên mấy năm không gặp, cô đã thông minh hơn rất nhiều. Giang Thái vô sỉ như vậy, cô lại có thể đối phó hắn dễ dàng.

Là cú sốc quá lớn khi bên anh khiến cô có kinh nghiệm hơn?

Doãn Ước đâu biết Kỷ Tùy Châu đang nhìn cô, tán gẫu xong với khách nữ nọ thì xoay người trở về phòng của mình. Thời điểm chuẩn bị đóng cửa lại ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc kia.

Tay vịn cửa của cô hơi dừng một chút, hơi thở của người nọ như gần trong gang tấc. Cô mở miệng định nói gì đó, cuối cùng chỉ kéo cửa, ngăn cách anh ở bên ngoài.

Cô của bây giờ rất may mắn, bởi vì chính mình là một người mù.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu ở bên nài ăn phải cái đóng cửa của Doãn Ước, lại thêm khẳng định chỉ số thông minh của cô gái này đột nhiên tăng mạnh là thật.

Trở về công ty anh lại bận rộn đến tận khuya, lười về nhà nên đơn giản ngủ lại trong văn phòng. Buổi sáng, Bùi Nam đến thấy cảnh này không khỏi cảm thán: “Anh dứt khoát coi công ty là nhà thì được rồi, phòng làm việc xem thành phòng ngủ.”

Kỷ Tùy Châu ngẫm nghĩ rồi gật đầu đồng ý: “Ý kiến hay.”

Bùi Nam hoàn toàn cạn lời.

Một lát sau lại nói: “Nghe tin gì chưa, hôm qua tên họ Giang đó đến sân bay dón Hạ Tịch. Hắn nghe được tin từ đâu nhỉ? Hạ Tịch chỉ nói với anh thôi mà. Cô ấy còn nhờ anh đi đón.”

“Tôi không rảnh.”

“Vậy anh còn tính kết hôn với cô ấy. Ông Hạ lớn tuổi ngoan cố, không chịu nhận con chỉ nhận cháu gái, giang sơn Nhất Phẩm này sớm muộn gì cũng phải giao vào tay kẻ khác. Nhưng anh định kết hôn với Hạ Tịch thật sao? Ba anh có đồng ý không? Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của ông ấy.”

Nói xong, Bùi Nam lại bắt đầu nhại theo cách nói chuyện của ông Kỷ: “Nhà họ Kỷ chúng ta làm sao có thể lấy con gái thương nhân làm con dâu, hồ đồ. Trước kia anh làm kinh doanh, người cha này không lấy dao chém anh cho rồi.”

Kỷ Tùy Châu lấy văn kiện qua cúi đầu xem: “Chuyện nhà chúng tôi, anh ít bàn luận đi.”

“Thú vị lắm mà, Kỷ đại công tử bỏ chính trị theo kinh doanh, đã phá hỏng mắt kính của bao nhiêu người.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu buổi tối ngủ không ngon nên ngại anh ta phiền phức, mở cửa mời người ra ngoài. Thời điểm đóng cửa, anh lại bổ sung một câu: “Ai nói tôi muốn kết hôn với cô ta.”

Bùi Nam nghe sau cánh cửa vang lên một tiếng phịch, có hơi mụ mị.

‘Cô ta’ này là ám chỉ Hạ Tịch sao? Cho nên anh ta không định cưới Hạ Tịch? Độc thân lâu năm còn không chuẩn bị lấy vợ đi, muốn tiếp tục độc thân nữa à.

Sau hôm đó, hội quán xoa bóp bấm huyệt của Doãn Ước khôi phục lại trạng thái yên bình như xưa. Kỷ Tùy Châu không đến, Giang Thái cũng không đến.

Hôm đó Doãn Ước lấy Hạ Tịch ra làm lá chắn cảm thấy rất có lỗi.

Tranh đấu giữa Thịnh Thế và Liên Chúng lúc cô còn ở bên Kỷ Tùy Châu cũng có nghe thấy. Chuyện Hạ tịch gần đây mới nghe nói đến. Ngày đó khi cô đang mát xa cho Bạch Lục, lúc cô ấy gọi điện thoại cho bạn thân đã đề cập đến chuyện này, làm cô nghe được.

Sau đó, cô đã nghĩ mình chẳng tử tế gì, là kẻ bán đứng khách hàng. Nhưng cô lại thật lòng lo lắng thay Hạ Tịch.

Nếu nói Kỷ Tùy Châu và Giang Thái đều là cầm thú, Giang Thái nhiều nhất chỉ là sói thôi, Hạ Tịch còn có thể đối phó được. Còn Kỷ Tùy Châu lại là mãnh hổ, mở miệng ra có thể ăn thịt người.

Coi như làm việc thiện đi, cứu vớt một cô gái vô tội đi.

Hội quán bấm huyệt xoa bóp này công việc nhàn hạ, lúc năm giờ ông nội liền thúc giục cô kết thúc công việc về nhà, lại khuyên cô: “Về nhà ở hai ngày đi, cuối tuần này là sinh nhật ba con.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thuận miệng đồng ý, ra cửa vẫn theo đường cũ quay về nhà ông nội.

Sau khi vào cửa liền nhận được điện thoại của ba cô, đầu tiên là hỏi thăm cuộc sống, cuối cùng mới do dự hỏi cô: “Hai ngày nữa con có về nhà dùng cơm không?”

Doãn Ước rất muốn nói ‘không rảnh’, nghĩ nghĩ lại thỏa hiệp: “Mấy hôm nay có hơi bận, hai ngày nữa sẽ về.”

Kết quả, miệng quạ của cô đã nói trúng rồi.

Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Trịnh Đạc, kêu cô đến bệnh viện, nói muốn bàn bạc với cô chuyện cấy ghép giác mạc.

“Có người bị chết não hiến tặng, em thật may mắn. Phẫu thuật ấn định vào hai giờ trưa hôm sau, không có vấn đề chứ.”

Nói đến Trịnh Đạc này cô liền mỉm cười, chuyện lớn như vậy có bận rộn cũng phải bớt thời gian đến.

Rồi Doãn Ước lại không cười nổi. Ánh sáng hy vọng cô lấy được lại thành lập trên sinh mệnh biến mất của một người khác, có hơi khiến người ta khó chịu.

Nhưng con người Trịnh Đạc không tệ, vẫn rất quan tâm cô, cô theo lẽ nói lời cảm ơn. Trịnh Đạc kêu cô mời cơm, Doãn Ước đồng ý ngay.

Lúc trước khi đưa cô ra ngoài, Trịnh Đạc nhẹ nhàng nói: “Tôi rất mong đợi biểu cảm khi em nhìn thấy tôi.”

Doãn Ước chưa từng nhìn thấy Trịnh Đạc trông thế nào, nhưng nghe giọng có lẽ là khá ưa nhìn.

“Chẳng lẽ anh đẹp trai lắm à?”

https://thuviensach.vn

“Cũng được, chắc chắn sẽ không làm em sợ.”

Khi Doãn Ước một mình đi về phía đại sảnh bệnh viện, trong đầu bắt đầu phác họa bộ dạng của Trịnh Đạc. Cô đã từng nghe thấy đồng nghiệp bàn tán về anh, nói bị ánh nhìn của anh làm tim đập loạn xạ.

Nói vậy, đúng là một người ưa nhìn.

Cô nhớ đến cô bạn Mĩ Hi thường nói thế này: “Bác sĩ Trịnh đúng là kỳ lạ, có ai quan tâm thái quá đến bệnh nhân như anh ta, chuyện gì cũng quản, cử chỉ dịu dàng, muốn theo đuổi cậu thì cứ việc nói thẳng, quanh co như vậy thật nhàm chán.”

Theo đuổi cô? Một bác sĩ khoa mắt tương lai sáng lạn, theo đuổi một người mù như cô? Buồn cười thật.

Đối diện có người đi tới, Doãn Ước theo bản năng tránh sang một bên nhường đường, kết quả người nọ đi đến liền bắt lấy tay cô. Cô nghe có tiếng đàn ông đang chửi ầm lên.

“Đứa con gái chết bầm này, cô mù thì được rồi, còn muốn hại con gái tôi. Tôi vĩnh viễn khiến cô nhìn không thấy nữa!”

Vừa nói vừa đưa đẩy, Doãn Ước bị người đó đẩy ngã xuống đất. Bên cạnh đám y tá thét lên hoảng loạn, có người hét to: “Trong tay hắn cầm gì vậy!”

Doãn Ước theo bản năng che mặt mình, đợi một lát cũng không có thứ gì giáng xuống, cũng không ai đánh cô. Nhưng tiếng hét của đám y tá lại lớn hơn nữa.

Cô có hơi mông lung, vùng đứng lên, đang định đuổi theo thì Trịnh Đạc đến, đưa cô ra khỏi hiện trường.

https://thuviensach.vn

“Tình huống gì vậy?”

“Đại khái là người nhà bệnh nhân quá kích động.”

“Trong tay người đó cầm thứ gì?”

“Có thể là a-xít.”

Doãn Ước bị hoảng sợ không ít, lập tức nói tiếp: “Ai chế ngự được người đó vậy, có ai bị thương không?”

“Một người đàn ông giật lấy cái chai của hắn, chắc là không sao rồi. Có lẽ bị bắn vào tay một chút.”

Trịnh Đạc là bác sĩ, xem nhiều sinh ly tử biệt. Lúc anh nói chuyện này, giọng vô cùng bình tĩnh, Kỷ Tùy Châu lòng như nổi trống, mãi cho đến khi vào phòng bác sĩ vẫn có chút thở gấp.

Sau khi bình tĩnh lại, cô hỏi nguyên nhân chuyện này, Trịnh Đạc nói đại khái với cô, có một cô bé xếp trước cô, vốn lần này đến lượt, bởi vì cô nên bị xếp ra sau. Người nhà tức giận, cũng không biết nghe được tin từ đâu, mang a-xít đến liều mạng với cô.

“Anh đừng lợi dụng quyền hạn tư lợi cho tôi, nhất thiết không cần. Cô bé đó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Khoảng tám chín tuổi. Tuổi còn nhỏ lại rất đáng thương, nhưng chuyện này không liên quan gì đến tôi. Một bộ giác mạc ba người cấy ghép, cô bé vốn là người thứ ba, nhưng thêm em vào nên để lần sau.”

“Vậy em tặng cho con bé, đến trước được trước.”

“Không được, người quyên tặng ghi rõ tên em, chúng tôi phải tôn trọng ý nguyện của đối phương. Người khác nói thì mặc họ, ưu tiên hàng đầu phải lo cho mình trước.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thấy lạ. Cô với người đó không thân cũng chẳng quen, sao lại đối tốt với cô như vậy?

“Có phải có ẩn tình gì không?”

“Không biết, có lẽ là có, nhưng chắc chắn không liên quan đến tôi.”

Doãn Ước và Trịnh Đạc phân tích hồi lâu, cũng không phân tích ra được nguyên nhân nào. Nhưng thời gian phẫu thuật đã ấn định, không làm cũng không được. Cô ủy thác Trịnh Đạc giúp cô chuyển một ngàn tệ cho cô bé kia, xem như để yên lòng.

Cô còn muốn cảm ơn người đàn ông đã giúp cô. Trịnh Đạc hỏi thăm một chút, nói người nọ ở bệnh viện xử lý vết thương xong thì về rồi.

“Diện tích không lớn, không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu.”

“Có biết tên họ là gì không?”

“Vương Nhị Hổ.”

Doãn Ước nhủ thầm không biết có phải Trịnh Đạc đang lừa cô hay không, thời buổi này người có tên đó không nhiều lắm.

“Mặt mũi thế nào, bao nhiêu tuổi?”

Trịnh Đạc thuận miệng bịa chuyện: “Khoảng ngoài bốn mươi. Dáng người mập mạp, đầu hơi hói.”

Doãn Ước à một tiếng, bắt đầu tưởng tượng ra bộ dạng ân nhân cứu mạng mình. Bên kia khóe miệng Trịnh Đạc vô thức hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

Kỷ Tùy Châu, người đàn ông này đúng là không đơn giản. Anh không quên được tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy hắn trước phòng bệnh. Ánh mắt

https://thuviensach.vn

hắn uy nghiêm lạnh lùng, giống như thứ hắt lên tay không phải a-xít mà là nước.

Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thịnh Thế, mạo hiểm tính mạng để cứu người, chỉ là đồng cảm nhất thời ư? Trịnh Đạc không tin. Từ ấn tượng đầu tiên, Trịnh Đạc đã không thích người đàn ông này.

Cho nên anh sẽ không nói sự thật với Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu cũng không quan tâm Doãn Ước có biết chuyện này hay không.

Sau khi xử lý xong vết thương, anh đi gặp người đàn ông kia, nói chuyện mấy câu thì quyết định không truy cứu trách nhiệm của hắn nữa. Sau đó anh gọi tài xế đến, chở anh đến Hoa Viên Vân Đô.

Lúc vào cửa, Tùy Ý đang ở đó đọc sách, thấy anh đến liền gấp sách lại, đẩy xe lăn cười tủm tỉm đón tiếp.

“Anh, mấy ngày rồi anh không về.”

Kỷ Tùy Châu liếc nhìn tập tranh của cô: “Nghe nói gần đây em học vẽ tranh.”

“Đúng vậy, thầy nói vẽ tranh rất tốt, có thể luyện tập cơ tay, có lợi cho hồi phục.”

“Huấn luyện hồi phục của em cũng phải đi làm đúng hạn, mới có lợi cho chân của em. Hôm nay anh đến bệnh viện tìm bác sĩ của em nói chuyện, cô ấy nói gần đây em không đến.”

Tùy Ý thản nhiên à một tiếng, mất hứng.

Cô không muốn nói chuyện này, ngược lại lôi kéo Kỷ Tùy Châu nói chuyện khác. Lại hỏi anh có muốn ăn bánh mình làm không, rồihứng khởi

https://thuviensach.vn

nhờ bảo mẫu vào nhà bếp bưng ra.

Kỷ Tùy Châu ngăn bảo mẫu lại, chỉ nói với em gái: “Em thích làm gì anh tìm người về dạy em, sau này đợi em khỏe lại anh sẽ mở một cửa hàng cho em. Cho dù em muốn làm gì anh đều có thể chiều ý em, chỉ duy nhất một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đừng đến trêu chọc Doãn Ước nữa.”

Tùy Ý ánh mắt buồn bã, giận dỗi nói: “Em trêu gì cô ấy!”

“Em đi nói gì với cha mẹ cô bé đó thì trong lòng em rõ. Hôm nay a-xít đó không hắt lên mặt cô ấy, là may mắn của em.”

“Sao anh lại biết?” Khi Tùy Ý hỏi câu này, liền chú ý đến tay phải quấn băng gạc của anh trai, “Tay anh làm sao vậy, bị thương?”

Cô hơi kích động, kéo tay anh lại muốn xem. Trong lúc tranh chấp lại đụng đến vết thương của Kỷ Tùy Châu, anh đau đến cau mày.

“Chẳng lẽ anh bị văng trúng? Anh, em không cố ý đâu, chỉ là em giận quá. Dựa vào cái gì mà chân em không đi được, mắt cô ta lại sắp sáng. Em không phục!”

“Chân em không tốt chính là vấn đề của em, huấn luyện hồi phục em không nghiêm túc thực hiện, làm sao mà tốt lên được. Về phần Doãn Ước, sau này em không cần lo tới đâu.”

“Tại sao em không thể quản, là ai hại em thành ra như vậy, là em trai của cô ta! Anh, anh cũng thật lạ, lúc trước anh ngấm ngầm hại cô ta, mắt cô ta bị mù cũng là do anh làm. Nếu đã làm rồi, sao lại mềm lòng. Người của nhà họ Doãn không đáng được cảm thông.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu gương mặt lạnh lẽo, nhấc chân xoay người rời đi. Tùy Ý nóng nảy mau chóng đuổi theo, nhưng xe lăn làm sao nhanh hơn đôi chân dài của đối phương.

Mắt thấy người đã tới cổng, Kỷ Tùy Châu trước khi đi quay đầu lại nói với em gái: “Đó là ân oán giữa anh và cô ấy, người khác không có tư cách xen vào.”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 3: Dây dưa

Cuộc phẫu thuật của Doãn Ước tiến hành thuận lợi, một tháng sau, thị lực cơ bản được phục hồi.

Ba Doãn Ước kích động đến muốn mở tiệc chúc mừng, Doãn Ước ngăn lại.

“Tình hình nhà chúng ta thế này, vẫn nên đừng phô trương quá.”

Ông nhớ đến đứa con trai vẫn còn trong lao ngục, lại hỏi: “Đến thăm nó không?”

Doãn Ước nghĩ nghĩ: “Ừ, nên đi một chuyến.”

Ngoại trừ đi thăm tù, phần lớn thời gian Doãn Ước đều ở trong hội quán vật lý trị liệu. Ông nội quan tâm đến vấn đề cá nhân của cô, luôn khuyến khích cô ra ngoài kết giao bạn bè.

“Cả ngày con chôn chân ở chỗ này, ở đây không thích hợp với người trẻ tuổi như con đâu.”

Rồi ông nghe nói lớp trung học của cô mở buổi họp lớp, nhất định bắt cô tham gia. Trong lớp cô có mấy nam sinh điều kiện tốt, đến giao lưu cũng được, hội bạn học đã đặt phòng trong một hội sở cao cấp.

Doãn Ước không muốn đi đến chỗ như vậy, nhưng không chịu nổi ông nội suốt ngày càm ràm bên tai, chỉ có thể ứng phó đi một chuyến.

https://thuviensach.vn

Tới nơi đó ngồi xuống, mới phát hiện đa số đều là bạn học nam. Đàn ông uống chút rượu liền hiện nguyên hình, nói chuyện thô tục sỗ sàng, học sinh thời đó không dám lỗ mãng thì lúc này đều mượn rượu làm liều.

Doãn Ước đúng lúc bị cảm cúm, lại ác cảm khi họ làm vậy, mượn cớ khó chịu nên ra về trước. Khi đi qua gian phòng nọ, có người đàn ông đi từ bên trong ra châm điếu thuốc. Doãn Ước vừa nhìn thấy mặt người nọ liền thầm than không ổn rồi, muốn quay đầu chạy lấy người, nhưng không còn kịp nữa.

Giang Thái cất điếu thuốc và bật lửa trong tay, như cười như không nhìn chằm chằm Doãn Ước.

“Cô Doãn, trùng hợp vậy.”

Anh ta thấy trong tay Doãn Ước không cầm gậy dò đường, lại thấy đôi mắt linh động có thần của cô, trong lòng hiểu được ngay.

“Mắt của cô Doãn bình phục rồi, chúc mừng nha.”

“Cám ơn tổng giám đốc Giang.”

“Nếu đã như vậy, mời vào đây uống một ly, xem như thay cô chúc mừng.”

Nói xong, anh ta đẩy cửa phòng ra. Bên trong trai gái nói cười lập tức im lặng. Có một cô gái xinh đẹp lớn gan, nhanh chóng đi tới bên cạnh Giang Thái, áp sát cười duyên: “Ôi tổng giám đốc Giang, anh đột nhiên trở lại, làm em sợ đến mức tim gan thắt lại nha.”

Giang Thái đẩy cô ta ra: “Tim gan không khỏe thì đi bác sĩ, để người ta thay cho cô một quả tim heo.”

https://thuviensach.vn

Loại phụ nữ này chơi nhiều cũng chán, nội mùi nước hoa trên người, cũng đâm vào não anh ta sinh đau. So sánh hai cô với nhau, Doãn Ước mặc quần jean yếm thanh lịch trong sáng, ngược lại làm người ta thích mắt. Hơn nữa, mắt cô cũng nhìn thấy rồi, đôi mắt đen láy to tròn càng thêm hấp dẫn.

Ngày hôm đó hắn ra khỏi hội quán liền hối hận, theo đuổi người con gái như Hạ Tịch chỉ là vì lợi ích, Doãn Ước thế này mới hợp khẩu vị của anh ta. Chỉ là đi cũng đi rồi, quay trở lại có hơi tổn hại thể diện.

Hôm nay số đỏ, để anh ta bắt gặp cô đúng lúc.

Doãn Ước lại cảm thấy vận số của mình xui xẻo, sao lại đụng phải tên Giang Thái này.

Cô muốn chạy lại chạy không được, người trong căn phòng này hầu như đều là tay chân của Giang Thái, cô tuyệt đối chạy không thoát. Chỉ có thể kiên trì đi vào cùng hắn trước rồi tính sau.

Vừa vào cửa, trên chiếc số pha đơn độc trong góc phòng có một người đàn ông ngồi đó, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm lại, gà gật.

Lại có thể là Kỷ Tùy Châu!

Doãn Ước sau năm năm lại nhìn thấy anh, tim đập nhanh đến nỗi suýt bay ra khỏi cổ họng. Một khắc đó cô cảm thấy Giang Thái như hạt mưa bụi, còn kia mới là đại boss chân chính.

Người trong phòng đồng loạt nhìn cô, da đầu Doãn Ước như đang run lên. Giang Thái giật lấy chai rượu trắng trong tay người khác, giơ lên trước mặt Doãn Ước.

“Cô Doãn, uống ba ly chứ?”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nói: “Tổng giám đốc Giang, tôi bị cảm, còn đang uống thuốc.”

“Không sao, nếu uống một ly này mà té ngã không dậy nổi, tôi cho người kêu xe cấp cứu giúp cô.”

Lời này rất độc, hàm ý tựa như đang nói, Doãn Ước cô hôm nay cho dù có chết tại đây, thì ly rượu này cũng phải uống.

Thái dương Doãn Ước nhảy thình thịch, hy vọng Kỷ Tùy Châu cứu cô là viễn vông, cô nghĩ chỉ có thể hạ giọng với Giang Thái thôi.

“Tổng giám đốc Giang bảo tôi uống, tôi chắc chắn uống rồi. Nhưng Giang tổng không thể ức hiếp người, kêu một mình tôi uống đó chứ.”

Giọng cô thật ngọt ngào, ngay cả Kỷ Tùy Châu đang nhắm mắt ngủ gật cũng phải mở mắt ra.

Doãn Ước chỉ có thể làm như không nhìn thấy anh, tiếp tục cười với Giang Thái.

Giang Thái thấy cô cười đến lòng ngứa ngáy, nhất thời ấm đầu khoe khoang; “Nào, cô uống một ly thì tôi uống một ly, đươc chưa?”

“Sao được, anh là đàn ông tôi là phụ nữ, sao có thể sử dụng ly giống nhau được.”

Giang Thái càng thêm hưng phấn, cầm lấy cái cốc có chân trên bàn giơ ra với Doãn Ước: “Tôi dùng cái này thì được rồi chứ gì.”

Doãn Ước hài lòng gật đầu, cầm lấy cái ly nhỏ, tự rót rượu cho mình, rót xong lại rót cho Giang Thái. Lúc này Giang Thái nổi máu dê, đâu thèm quản rượu nhiều rượu ít. Trong mắt hắn, uống luôn Doãn Ước chỉ là chuyện của vài phút sau.

https://thuviensach.vn

Hai người họ một ly nhỏ một cốc lớn, uống qua uống lại năm sáu ly.

Doãn Ước xem như có chút tửu lượng, trước đây khi theo ông nội học xoa bóp, cũng học ông uống rượu. Chỉ là rượu trắng cay quá, cô uống hai ly liền ho khan.

Cô như vậy càng làm Giang Thái hưng phấn, nghĩ rằng cô không biết uống rượu, bản thân càng thêm uống đến không kiêng dè gì.

Trong lòng Doãn Ước bồn chồn. Cô là đang đánh cược, cược Giang Thái hay mình say trước. Người như Giang Thái, vừa mới uống rượu vào khả năng hơi lớn. Giờ đang uống rượu trắng, lại uống lượng lớn như vậy, trừ phi hắn là tửu tiên hạ phàm, nếu không chắc chắn phải say.

Chuyện duy nhất cô cần làm, chính là say trễ hơn hắn một chút.

Quả nhiên, uống xong hai ly, sắc mặt Giang Thái có chút bất thường. Doãn Ước nhân lúc hắn không chú ý, cầm lấy ly nước bên cạnh không biết là của ai, ngửa đầu uống cạn.

Lại uống thêm hai ly, lúc này Giang Thái hoàn toàn không được rồi, ngồi phịch xuống sô pha như con chó chết.

Doãn Ước thở phào, đang chuẩn bị chuồn đi, một thủ hạ của Giang Thái gọi cô lại: “Cô đi đâu.”

Họ không dám tùy tiện thả Doãn Ước về, ngộ nhỡ Giang Thái tỉnh lại không tìm thấy người, họ không muốn gặp họa.

Doãn Ước do dự, nhất thời hơi rượu bốc lên, chỉ ước có thể đi vào nhà vệ sinh nôn một trận. Đang định lên tiếng, Kỷ Tùy Châu luôn một mực im lặng đột nhiên đứng lên đi về phía cửa, thuận miệng nói: “Đưa tổng giám đốc Giang về nhà trước đi.”

https://thuviensach.vn

Thuộc hạ của Giang Thái hơi sợ anh: “Vậy cô gái kia…”

“Còn dông dài. Giang tổng uống nhiều rồi, lỡ như lát nữa trúng độc cồn, các người không ai gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Lời này chí lý, mọi người ngẫm lại đêm nay Giang Thái uống khá nhiều, đều thay hắn đổ mồ hôi. Nhưng cứ vậy thả Doãn Ước đi lại có chút không cam lòng. Xem bộ dạng của Kỷ Tùy Châu, đêm nay muốn làm người bảo lãnh rồi. Họ tuyệt đối không đắc tội nổi anh.

Sau khi cân nhắc xong, mấy người họ không còn cách nào, chỉ có thể khiêng Giang Thái rầu rĩ ra về.

Doãn Ước dựa vào khung cửa, ôm lồng ngực bị chất cồn làm cho đập mạnh, nhìn theo bóng lưng của Kỷ Tùy Châu. Cùng anh rời đi còn có hai người, một trong số họ hình như chính là người đưa nước cho cô.

Họ đi rồi, Doãn Ước gian nan chạy đến nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo một hồi.

Sau khi nôn sạch sẽ, cô ra ngoài định gọi xe, nhưng hội sở ở nơi hẻo lánh, đợi cả buổi cũng không thấy có chiếc taxi nào đi ngang qua.

Cô lấy điện thoại ra chuẩn bị đặt đi, phần mềm gọi xe mới cài đặt không sử dụng được, cô đau đầu đứng trong gió lạnh chịu trận, lạnh đến nỗi toàn thân phát run.

Không biết khi nào, một chiếc xe màu đen đỗ trước mặt cô. Sau khi kính xe quay xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Kỷ Tùy Châu.

Biểu cảm đó, như thể có ai đó thiếu nợ anh ta ba mươi triệu nhân dân tệ.

“Lên xe.”

Anh nói với cô.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không hề muốn lên xe anh chút nào.

Kỷ Tùy Châu cũng không nói thêm mấy lời vô dụng, lập tức quay kính xe lên. Doãn Ước ngẫm lại tình cảnh bây giờ, cảm thấy không nên lấy sự an nguy của cá nhân ra để giận dỗi, nhanh chóng mở cửa bên cạnh tài xế, chui vào trong xe.

Tài xế thấy cô ngồi bên cạnh mình có hơi bất ngờ, nhưng không nói gì, chỉ đạp ga phóng nhanh khỏi hội sở.

Trên đường đi, ba người không ai nói với ai câu nào.

Một lát sau, Kỷ Tùy Châu mới nhớ hỏi Doãn Ước sống ở đâu, hỏi hai lần không ai trả lời. Chợt nghe lão Tần tài xế nói: “Thưa chủ tịch, cô ấy đã ngủ.”

Cả gan ghê nhỉ, ở trên xe anh mà cũng dám ngủ.

“Bây giờ phải làm sao, thưa chủ tịch?”

Kỷ Tùy Châu suy nghĩ rồi đáp: “Đến Đường Ninh.”

Xe nhanh chóng chạy đến cửa khách sạn năm sao, Kỷ Tùy Châu đặt một căn phòng cho Doãn Ước, tìm vài nhân viên nữ đỡ cô vào phòng, còn mình thì đi về nhà.

Giữa trưa hôm sau Doãn Ước bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mới phát hiện mình ngủ ở một nơi xa lạ.

Cô hoảng hốt, đầu dây bên kia là tiếng của ông nội, hỏi cô sao không đi làm. Tránh để ông lo lắng, cô cố gắng bình tĩnh ứng phó, sau khi cúp máy liền ngã xuống giường, ra sức nhớ lại tình hình tối qua.

Cô nhớ mình uống rượu với Giang Thái, cuối cùng đánh bại anh ta. Cũng nhớ rõ chuyện mình tự rời khỏi hội sở, rồi sau đó cô lên xe của Kỷ

https://thuviensach.vn

Tùy Châu.

Cho nên Kỷ Tùy Châu không đưa cô về nhà, ngược lại đến khách sạn thuê phòng?

Doãn Ước ôm ngực đứng lên, tìm xung quanh phòng một hồi, không phát hiện bóng dáng của Kỷ Tùy Châu. Lại nhìn mình, trên người vẫn mặc bộ đồ hôm qua, mới thoáng yên tâm.

Muốn gọi điện thoại cho đối phương hỏi một chút, nhưng hồi lâu cũng không có can đảm, cuối cùng đành đổ thừa bản thân thật đáng xấu hổ. Rõ ràng lúc lên xe đã tự dặn với lòng là không được ngủ, kết quả rượu bốc lên liền không khống chế được.

Vì thế, cô lại thấy may mắn khi mình ngồi ở ghế phụ lái.

Cô ở trong nhà vệ sinh chỉnh trang lại mình, ra khỏi khách sạn về nhà. Đầu đau như búa bổ nên chỉ có thể đánh một giấc trước đã, mãi đến chạng vạng mới thức dậy.

Sau đó cô bắt đầu tự vấn chính mình, cô còn có thể đến hội quán vật lý trị liệu nữa không.

Giang Thái cố chấp hơn tưởng tượng của cô. Có lẽ thứ không đạt được vẫn là thứ tốt nhất, đến khi thật sự cho hắn bắt đầu, chơi chán rồi sẽ ném sang một bên thôi.

Nhưng Doãn Ước không thể chà đạp bản thân, tùy tiện đưa cho hắn chơi.

Đêm qua hắn lại mệt trong tay mình, bây giờ e rằng không hay rồi. Cô quyết định không quay về làm việc trước đã, đợi qua cơn giông này rồi tính tiếp.

https://thuviensach.vn

Không đi làm cũng không thể nhàn rỗi ở nhà, vì thế Doãn Ước quyết định lên mạng nộp sơ yếu lí lịch tìm việc.

Bằng cấp của cô không cao, không học ở trường đại học danh tiếng, trong tay chỉ có bằng cao trung. Kinh nghiệm làm việc chỉ là nhân viên vật lý trị liệu, nhưng cô không muốn làm lại công việc này.

Giang Thái giỏi như vậy, ngộ nhỡ gặp lại hắn ở hội quán khác thì sao?

Doãn Ước muốn tìm một công việc văn phòng. Nộp mấy trăm bản sơ yếu lý lịch, trả lời lại ít ỏi, cuối cùng cũng có một công ty điện ảnh tên Wenda cho cô cơ hội phỏng vấn, vị trí công việc là nhân viên lễ tân.

Có lẽ nhìn tấm ảnh trên sơ yếu lý lịch của cô, cảm thấy cô trông cũng được nhỉ.

Doãn Ước không có tư cách chọn lựa, hết lòng chuẩn bị đúng thời gian giao hẹn đến công ty đối phương.

Mới vừa bước vào công ty đã nhận được tin nhắn, vừa xem lướt qua, hơi thở nháy mắt ngưng trệ.

Tin nhắn chỉ có một câu: Doãn Hàm bị oan.

Doãn Hàm là em trai cô. Năm năm trước can tội mưu sát không thành khiến người khác trọng thương, hiện giờ đang ở trong tù chịu hình phạt.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 4: Dũng khí

Cả quá trình phỏng vấn không được thuận lợi.

Tâm tư của Doãn Ước hoàn toàn không đặt vào đây, phần vấn đáp không phải là không đáp được mà là hỏi một đằng trả lời một nẻo. Nhóm phụ trách phỏng vấn vốn đã động lòng với vẻ xinh đẹp của cô, chỉ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy bình hoa xinh đẹp này không thể không tuyển vào công ty.

Doãn Ước hoàn toàn không quan tâm đến kết quả phỏng vấn, trong đầu cô chỉ toàn là tin nhắn kia, cùng với người đã gửi nó. Cô có gọi lại, nhưng đối phương đã tắt máy. Sau đó cô có gọi thêm vài lần nữa, nhưng vẫn không được.

Hiển nhiên ý định của người đó là không muốn để cô tìm ra, gửi tin nhắn xong liền tắt máy, thậm chí số sim này có lẽ người đó không bao giờ sử dụng lại nữa.

Cô có cách gì để tìm ra được người này?

Phỏng vấn kết thúc gần giữa trưa, nhân viên đều ra ngoài ăn cơm. Doãn Ước hòa vào nhóm người đi ra ngoài, lúc chờ thang máy, cô thấy thang máy bên cạnh trống trơn không ai đi, bèn bước qua đó nhấn nút. Trong tay cô vẫn cầm điện thoại, chưa từ bỏ ý định lại gọi thêm hai cuộc nữa.

Trong điện thoại vẫn truyền đến tiếng tút tút tắt máy, Doãn Ước có chút ảo não. Đúng lúc cửa thang máy mở, cô không kịp nhìn rõ, bước vào.

https://thuviensach.vn

Đi vào mới phát hiện bầu không khí có gì đó sai sai.

Trong thang máy có ba người, một ông thấp người tuổi tác hơi cao Doãn Ước nhận ra, chính là tổng giám đốc của công ty này. Cô đã nhìn thấy ảnh của ông ta trên trang chủ công ty.

Nhưng lúc này ông ấy hiển nhiên đang tiếp khách.

Hai người kia dáng thư sinh, một trong số họ là người đã đưa nước cho cô hôm ở hội sở cao cấp đó.

Vừa thấy người này, trong lòng Doãn Ước chợt có dự cảm, nhìn sang người còn lại, quả nhiên là Kỷ Tùy Châu. Anh từ trên cao liếc mắt nhìn xuống cô, sắc mặt dường như không vui.

Doãn Ước hiểu ra, đây chính là thang máy chuyên dụng cho cấp cao trong công ty, khó trách không thấy ai dùng. Cho nên đây là công ty của Kỷ Tùy Châu?

Đang muốn đi ra, cửa thang máy đột ngột đóng lại, trong không gian khép kín, bốn người đều im lặng, thang máy đi xuống trong bầu không khí khó xử.

Người mất hứng nhất phải kể đến tổng giám đốc Wenda, ông ta khó khăn mới có cơ hội để hợp tác với Thịnh Thế, còn hân hạnh mời được Kỷ Tùy Châu đến công ty tham quan. Kết quả lại nhảy ra một nữ nhân viên ẩu tả thế này. Đây chẳng phải có ý muốn đập bể chén cơm của ông à.

Trong lòng tổng giám đốc cân nhắc, chốc nữa sẽ điều tra xem nữ nhân viên này là ai, ngay tức khắc khai trừ khỏi công ty mà không cần thương lượng.

Doãn Ước không có thời gian để cân nhắc tâm tư của tổng giám đốc, cô lại nhớ đến tin nhắn kia. Nếu nhờ Kỷ Tùy Châu giúp đỡ, có thể sẽ tra ra

https://thuviensach.vn

được tung tích của đối phương.

Vì thế, cửa thang máy vừa mở ra, cô cũng theo họ ra ngoài. Mấy người đàn ông chân dài đi nhanh, cô bị bỏ lại một đoạn ở phía sau, bất giác nói: "Kỷ Tùy Châu, anh đợi chút."

Tổng giám đốc của Wenda hoảng hốt không nhẹ, ông quay đầu lại nhìn Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu cũng quay lại: "Chuyện gì?"

"Tôi có việc gấp muốn tìm anh nói chuyện, hiện giờ anh có thời gian không?"

Kỷ Tùy Châu đưa tay lên nhìn đồng hồ: "Giờ tôi hơi bận, chút nữa cô…"

"Thôi vậy."

Dũng khí của Doãn Ước chỉ ở một chớp mắt, đối phương từ chối cô liền nhụt chí. Sau đó cô nghĩ, cho dù nói với anh cũng vô dụng. Anh ghét Doãn Hàm như vậy, chắc chắn cảm thấy đó chẳng qua là trò bịp bợm của cô.

Cho anh xem, chính là rước lấy cười nhạo của anh.

Doãn Ước khoát khoát tay với anh, bước nhanh chân chuẩn bị đi. Thời điểm đi ngang qua anh, Kỷ Tùy Châu nói với cô: "Số của tôi vẫn không đổi."

"Hả? À ừ biết rồi."

Doãn Ước đi có hơi mau, gần như là chạy. Cô không thấy được tổng giám đốc Wenda ở đằng sau lộ ra biểu cảm tự cho đã hiểu, một đường đi thẳng ra ngoài vẫy taxi ngồi vào trong, vội vã về nhà.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sao đó cô nghĩ đủ mọi cách tìm ra chủ nhân của số sim đó, nhưng đều không có manh mối.

Số sim này là sim không đăng ký, đối phương quyết tâm không muốn cô tìm được, bằng bản lĩnh của cô quả thực hết đường xoay xở. Cô thử nhắn tin lại đặt điều kiện với đối phương, nhưng đối phương hoàn toàn không quan tâm đến.

Bên này chuyện sim số vẫn chưa có tiến triển, bên Wenda lại truyền đến tin tốt. Cô thuận lợi thông qua phỏng vấn, công ty thông báo cô đi làm.

Doãn Ước nhớ lại biểu hiện hôm đó của mình, cảm thấy dùng hai chữ ‘tệ hại’ cũng không đủ để hình dung. Như vậy mà cũng muốn tuyển dụng cô, công ty này thiếu người lắm à?

Ngày đầu tiên nhận việc lại nhận được tin, càng khiến người ta khiếp vía.

Cô vốn xin vào vị trí lễ tân công ty, kết quả nhân sự lại sắp xếp cô đến văn phòng tổng giám đốc. Làm trợ lý cho thư ký tổng giám đốc, chức danh trợ lý, công việc thực tế gần như chỉ có một: pha cà phê.

Doãn Ước vô cùng khó hiểu, đối phương lại giải thích với cô: “Tổng giám đốc của chúng ta rất chú trọng đến cà phê, ngày đó lúc nhận lời phòng vấn, chẳng phải cô có nói mình rất giỏi chuyện này à.”

Cô có từng nói qua sao? Quả thực Doãn Ước không nhớ rõ. Nhưng mà kỹ thuật pha cà phê của cô cũng không tệ lắm, đây đều là nhận dạy dỗ của người nào đó. Cô theo anh một thời gian, ngoại trừ học được hàm nghĩa chân chính của câu ‘biết người biết mặt không biết lòng’ ra, thứ còn lại cũng chỉ học làm thế nào để pha được một ly cà phê thượng phẩm.

Nhưng vì một ưu điểm như vậy liền tuyển dụng cô với mức lương cao, có phải có gì đó sai sai hay không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhớ đến hôm đó ở công ty này gặp được Kỷ Tùy Châu, lo rằng chuyện này có liên quan đến anh, vì thế lúc nói chuyện phiếm với thư ký tổng giám đốc, cô có hỏi gần hỏi xa.

Thư ký họ Đinh, là một phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi, thoạt nhìn con người không tệ.

“Wenda không phải công ty nhỏ, ông chủ lớn nhất của chúng ta chính là tổng giám đốc Địch. Địch tổng thưởng thức cô, cô phải cố gắng nhiều nhé.”

Thư ký Đinh không đoán được lai lịch của Doãn Ước, nhưng nghe nói cô ấy là đích thân Địch tổng tuyển vào. Nếu vậy thì chính là nhân vật tầm cỡ, cô không đắc tội nổi.

Cho nên công việc mới của Doãn Ước làm khá thuận lợi, người trong văn phòng tổng giám đốc không nhiều lắm, ngoại trừ thư ký cộng thêm cô thì tổng cộng có ba trợ lý. Hai người còn lại đều là nam, thư ký Đinh lại khách sáo với cô, cơ bản không có gì phiền lòng.

Mỗi ngày, ngoại trừ pha cà phê thì không có việc gì khác, nhưng tổng giám đốc uống không nhiều cà phê như vậy, cô chỉ có thể tìm công việc khác để làm. Máy in hết giấy cô thêm vào, giấy loại ở các nơi cô liền phụ trách bỏ vào máy hủy giấy. Trà nước của mấy người họ cô luôn pha sẵn sàng, nếu không thì làm chút chân chạy việc vặt mua trà chiều, đi photocopy.

Có lúc cô cầm khăn lau cửa sổ, bị tổng giám đốc bắt gặp, nhanh chóng kêu cô đến: “Tiểu Doãn à, mấy chuyện này có nhân viên vệ sinh làm, cô không cần làm, cô pha cà phê là được rồi. Tôi rất thích cà phê cô pha.”

Nói thật, kỹ thuật pha cà phê của Doãn Ước là thông qua khảo nghiệm khắc nghiệt của Kỷ Tùy Châu, mang đến dỗ dành Địch tổng chắc chắn không thành vấn đề.

https://thuviensach.vn

Vì thế, ngày qua ngày cứ bình bình trôi đi, cho đến một ngày nọ Doãn Ước cùng Địch tổng đi đến sân đánh tennis.

Ngày đó, Địch tổng cùng đối tác bàn chuyện làm ăn, thuận tiện chơi bóng để gắn kết tình cảm. Dẫn theo trợ lý nam thì không hay, thư ký Đinh thì tuổi tác hơi lớn, nhìn đi nhìn lại chọn trúng Doãn Ước.

Ông lại sợ Doãn Ước hiểu lầm còn cố ý giải thích với cô: "Cô đi theo xách vợt cho tôi là được, không cần làm gì khác."

Ông chủ khách sáo như vậy, Doãn Ước cũng không tiện chối từ, nghĩ chơi bóng cũng sẽ không gặp rắc rối gì, liền đồng ý đi theo.

Kết quả vừa đi lại phát hiện nhân vật chính hôm nay là Giang Thái, nhủ thầm, tai vạ này cũng lớn thật.

Giang Thái chạm mặt với Doãn Ước ở nơi này có chút bất ngờ, nghĩ lại một chút liền hiểu được. Cô gái này là đang trốn tránh hắn, khó trách hắn đến hội quán vật lý trị liệu hai lần, họ đều nói cô không ở đây.

Vì đề phòng hắn mà cả công việc cũng thay đổi. Nhưng chẳng lẽ cô không biết thế giới này rất nhỏ à, dạo quanh một vòng chẳng phải lại rơi vào tay hắn sao.

Trong lòng Giang Thái vô cùng đắc ý, lúc chơi bóng vì vận may tốt mà liên tục thắng, hơn nữa Địch tổng luôn có ý nhường nhịn, sáng sớm chơi tennis, toàn thân Giang Thái ra mồ hôi, tâm trạng tốt, liền bàn bạc xong một vụ lớn với Wenda ở ngay tại chỗ.

Trên sân tennis Giang Thái đắc ý, nên muốn trên tình trường cũng vô độ một phen. Hắn nhìn Doãn Ước vẫn luôn ở bên cạnh Địch tổng, chào hỏi cô: "Cô Doãn đánh một bàn chứ?"

"Ngại quá Giang tổng, tôi không biết."

https://thuviensach.vn

“Cô xem con người cô, lần nào tôi muốn cô làm gì đó cô đều từ chối, nhưng cuối cùng chẳng phải cô đều thuận theo tôi sao?”

Doãn Ước nghĩ, quả thật giống như hắn nói, chẳng qua mỗi lần đến cuối cùng, cô đều không cho hắn được toại nguyện. Trong lòng Giang Thái chắc là rất giận nhỉ.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không tiện nổi giận, trước mắt xem ra vẫn đang kiềm chế.

Nhưng mà hắn kiềm chế như thế nào, thì ý đồ cướp đoạt trần trụi trong mắt hắn cũng không che giấu được. Tên cáo già Địch tổng liếc mắt một cái liền nhìn ra, trong lòng nhủ thầm: Cô Doãn Ước này ở đâu ra thế này, quen biết Kỷ Tùy Châu, còn có quan hệ với Giang Thái. Nhân vật lớn như vậy, sao lại chạy đến làm việc trong công ty mình. Chẳng lẽ ông mạo phạm tổ tiên, mắc phải vận rủi?

Lúc dùng cơm trưa, ông vẫn để ý thái độ của Giang Thái với Doãn Ước, khách sáo nho nhã lễ độ, hoàn toàn khắc hẳn với vẻ cao ngạo ngang ngược lúc bình thường.

Lại nhìn thấy Doãn Ước có chút trốn tránh hắn, không biết có phải đang lăn tăn về mối quan hệ với Kỷ Tùy Châu không.

Dù sao một cô gái cũng không thể lấy hai chồng mà.

Địch tổng quyết định thử thăm dò. Dùng cơm xong, mọi người cùng nhau uống cà phê, ông bắt đầu khen ngợi kỹ thuật pha cà phê của Doãn Ước, Giang Thái nhân cơ hội tốt, yêu cầu Doãn Ước hôm nào đó cũng pha một ly cà phê cho mình.

Doãn Ước chỉ hận không thể đổ ly cà phê trong tay lên đầu hắn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đối sách. Cuối cùng phải nói như thế nào, mới có thể khiến Giang Thái bỏ hắn tà niệm?

https://thuviensach.vn

Nghĩ nghĩ, cô lại nghĩ đến Kỷ Tùy Châu.

Theo quan sát của cô, Giang Thái vô cùng nể nang Kỷ Tùy Châu. Dường như không chỉ vì liên quan đến Thịnh Thế.

Đối phó với hạng ngang ngược như Giang Thái, phải tìm một người ngang ngược hơn mới có thể áp chế được hắn. Mặc dù vô cùng không muốn, Doãn Ước cũng chỉ có thể tạm thời lấy Kỷ Tùy Châu làm lá chắn.

Giang Thái đợi hồi lâu không thấy cô trả lời, lại bắt đầu mất hứng: "Cô Doãn không nể mặt tôi gì cả, một ly cà phê cũng không chịu pha à."

"Sao có thể chứ, hôm nào anh đến công ty, tôi nhất định sẽ pha cho anh. Bản lĩnh khác tôi không có, nhưng pha cà phê thì có thể."

"Nghe ra, đã được cao nhân chỉ bảo?"

"Cũng không phải, chỉ là trước kia có pha cho Kỷ Tùy Châu. Anh cũng biết con người anh ta rất xoi mói, pha không ngon anh ta sẽ không uống đâu."

Lúc cô nói chuyện, trên môi luôn giữ nụ cười, đối với xưng hô của Kỷ Tùy Châu cũng từ 'chủ tịch Kỷ' trang trọng đổi thành tên. Vậy thì thân thiết thế nào không cần nói cũng biết.

Mấu chốt là, cô nói đều là sự thật. Mặc dù tên khốn Kỷ Tùy Châu này đã hãm hại cô, nhưng chuyện pha cà phê cô không nói dối.

Về phần họ thích liên tưởng thế nào, đó là chuyện của họ. Cho dù phải giáp mặt đối chất với tên họ Kỷ, cô cũng không sợ.

Vừa nghe vậy, mấy người ở đây quả nhiên sắc mặt đều thay đổi.

Một người đàn ông đi theo bên cạnh Giang Thái vẻ mặt có hơi khoa trương, nhìn về sau lưng Doãn Ước gọi một tiếng: "Chủ tịch Kỷ."

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn lại, Kỷ Tùy Châu đang đứng ở sau lưng cô, biểu cảm khó lường.

Doãn Ước suýt nữa phun cà phê ra.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 5: Hành hung

Cho nên nói con người thật sự không nên làm việc xấu, thần linh trên trời đều nhìn thấy hết.

Doãn Ước ở sau lưng lấy Kỷ Tùy Châu ra khoe khoang khoác lác, lại bị anh bắt ngay tại trận. Cô lặng lẽ quay lại, cúi đầu im lặng.

Địch tổng lập tức đứng lên chào hỏi, Giang Thái cũng đứng dậy chào hỏi theo: “Hóa ra chủ tịch Kỷ cũng thích tennis, hay là lát nữa chúng ta đánh một trận?”

Kỷ Tùy Châu vừa đến còn chưa thay đồ, lúc này xắn tay áo lên tùy ý đáp: “Được.”

“Một lời đã định, ai thua phải mời cơm.” Nói xong, hắn nhìn sang Doãn Ước, “Hay là chúng ta đánh đôi nhé, hiếm khi có cả nam lẫn nữ ở đây.”

Doãn Ước không tiếp lời hắn, đứng ở sau lưng Địch tổng. Địch tổng dường như không biết nên đưa cô cho người nào, còn đang do dự.

Kỷ Tùy Châu nhận lấy túi vợt trong tay trợ lý, đưa đến trước mặt Doãn Ước: “Cô đi chuẩn bị đi.”

Đây là chuyện quái quỷ gì thế.

Doãn Ước nhận lấy túi, im lặng không nói gì, giữa Giang Thái và Kỷ Tùy Châu, cô quả quyết lựa chọn người sau.

https://thuviensach.vn

Giang Thái vô cùng không vui, sắc mặt thối đến bốc mùi. Hắn dẫn theo trợ lý nam, chỉ có thể tạm thời tìm một cô gái đến hợp tác.

Người này Doãn Ước biết, tên là Chung Vi, là diễn viên mới nổi, đang dự định ký hợp đồng với Wenda. Cô này mặt xinh dáng chuẩn, mấu chốt là đánh tennis có chút tài năng. Giang Thái có cô nàng hỗ trợ, phần thắng liền tăng cao.

Người ta nói đánh đôi thì phải xem tuyển thủ nữ, Doãn Ước so với Chung Vi, kém có hơi nhiều.

Trong lòng cô lặng lẽ cân nhắc, cho bản thân một ranh giới cuối cùng. Cho dù không thể hỗ trợ, cũng đừng gây thêm phiền toái cho Kỷ Tùy Châu.

Trình độ của anh thế nào trong lòng cô hiểu rõ, khi xưa thời điểm hai người chơi tennis thì Kỷ Tùy Châu chính là thầy của cô, nhưng chỉ được một ngày. Bởi vì quá đuối với học trò ngốc nghếch như cô, thử vài lần không được liền ném cô cho huấn luyện viên dạy dỗ.

Vì chuyện này, cô chịu không ít lời dạy bảo của Kỷ Tùy Châu. Nhưng Doãn Ước trời sinh thể chất bình thường, chạy nhảy đều không được, việc tỉ mỉ như pha cà phê lại làm rất tốt, việc vận động như đánh tennis quả thật làm khó cô.

Học tới học lui, học đến nghệ không tinh, bây giờ ngay cả cầm vợt thế nào cũng quên.

Kỷ Tùy Châu chọn cô làm cộng sự, hoặc là can đảm có thừa, hoặc là quá mức tự tin về thực lực của mình.

Đấu một trận định thắng bại, thời điểm bắt đầu phát bóng, hai cô gái liền ở trước lưới, còn hai anh chàng thì bọc hậu phía sau. Đánh không bao lâu, cục diện liền phát sinh biến hóa, Doãn Ước phát hiện mình đánh đến lui về phía sau.

https://thuviensach.vn

Thể lực yếu kém của cô lập tức bị lộ.

Lại nhìn đối phương, Chung Vi cũng bị Kỷ Tùy Châu hai ba bước ép lùi về sau. Nhưng cô ta dáng cao thể lực tốt, miễn cưỡng còn có thể đón được mấy lần bóng.

Hai bên tiến vào thế giằng co, bên Doãn Ước cơ bản đều phải dựa vào một mình Kỷ Tùy Châu chống đỡ. Vừa mới bắt đầu đương nhiên không thành vấn đề, một lúc sau, thể lực giảm sẽ bị vây trong tình thế xấu.

Doãn Ước nhìn toàn thân anh đầy mồ hôi, cảm giác trong lòng không rõ thế nào.

Có chút áy náy lại có chút sảng khoái, một Kỷ Tùy Châu không gì không làm được, có ngày cũng sẽ bị người ta đẩy vào ngõ cụt.

Trong đầu nghĩ đến nhân tình thế thái liền dễ dàng bị phân tâm, bên kia đường bóng của Giang Thái nhắm hướng cô mà bay đến, Doãn Ước phản ứng chậm nửa nhịp, bóng đánh vào trong đường biên, nằm bên trong sân nên bên Giang Thái được một điểm.

Doãn Ước mệt bở hơi tai, cảm thấy bữa cơm tối nay không thể không mời.

Bên kia Kỷ Tùy Châu lại đi về hướng cô, tóc ướt sũng nên có chút lộn xộn, toàn thân nhìn qua khí thế tràn đầy, một chút cũng không thấy sốt ruột.

Đi qua bên cạnh Doãn Ước, anh lấy vợt đập vào vai cô, thốt ra một câu: “Tập trung tinh thần.” Sau đó đi đến sát mép biên lau mồ hôi, uống nước.

Doãn Ước bị phê bình, thái độ càng thêm nghiêm chỉnh, lượt tiếp theo liền đánh không tồi. Dựa vào bọc lót vô địch bên ngoài của Kỷ Tùy Châu, rốt cuộc gỡ lại một điểm, cuối cùng hai bên biến thành tỉ số 4:4 ngang nhau.

https://thuviensach.vn

Giang Thái đối với cục diện này hiển nhiên không hài lòng, bất chấp hết phong độ quân tử gì đó, mấy lượt phát bóng kế tiếp hoàn toàn nhắm về phía Doãn Ước.

Chiến thuật là không sai, chỉ có hơi mất mặt. Đường đường một tổng giám đốc của tập đoàn Liên Chúng, khi thi đấu hữu nghị lại nhắm vào nữ tuyển thủ của đối phương mà đánh, truyền ra bên ngoài sẽ rất bẽ mặt.

Địch tổng ở bên ngoài xem mà đổ mồ hôi hột, so với chính mình vào sân còn khẩn trương hơn.

Thịnh Thế và Liên Chúng là nhân vật lớn ông không đắc tội nổi, nhưng ông chỉ có một Doãn Ước, phải đem cô giao cho ai đây?

Trên sân nhịp bước của Doãn Ước rõ ràng hơi loạn, sơ xuất bắt đầu tăng nhiều, mặc dù Kỷ Tùy Châu đã chạy như bay cứu bóng, họ cũng rất khó được điểm. Đánh tới thời điểm tỉ số 5:4, hai chân Doãn Ước nhũn ra, cổ họng khô khốc, mồ hôi chảy xuống mắt. Cô cảm giác mình như con cá bị mắc cạn trên bờ.

Nhưng Giang Thái vẫn không buông tha cô. Một đường phát bóng mạnh mẽ nhắm thẳng ngay mặt cô bay đến, trong lòng Doãn Ước lo sợ, chạy thì không còn kịp, vốn muốn miễn cưỡng tiếp bóng nhưng bị mồ hôi dưới chân làm trượt, cả người liền ngã sóng xoài.

Cây vợt văng xa khỏi người, lần này Doãn Ước té hơi nặng, hồi lâu vẫn không thể tự đứng lên.

Kỷ Tùy Châu đi đến trước mặt cô, đưa vợt ra kéo cô đứng dậy. Doãn Ước đưa tay nắm vợt, lúc này mới phát hiện cẳng tay phải của mình bị trầy da, máu đang từ từ chảy ra.

Tất cả mọi người chạy đến, Doãn Ước vô cùng xấu hổ, đứng dậy rồi đơn giản xử lý vết thường, chuẩn bị tiếp tục vào sân.

https://thuviensach.vn

Bên kia Giang Thái giả làm người tốt, còn nói không cần đấu nữa, chủ động mời cơm chiều.

Kỷ Tùy Châu đứng ở xa nhất, cách đám người nhìn thẳng vào Doãn Ước. Doãn Ước nghĩ anh vẫn còn muốn đấu, nhanh chóng nói: “Không sao, chúng ta tiếp tục đi.”

“Tiếp tục.”

Giọng nói Kỷ Tùy Châu rất có khí phách, làm cho người ta không thể phản bác.

Giang Thái có hơi ngờ vực nhìn hai người, định nói gì nữa, lại bị Kỷ Tùy Châu cướp lời.

Anh nói với Doãn Ước: “Cô nghỉ ngơi đi, Giang tổng, chúng ta đánh tiếp nào.”

Ba người làm sao đấu? Giang Thái không nói gì, Chung Vi cũng hơi lúng túng, nhìn chằm chằm Địch tổng. Địch tổng ra vẻ ‘cô không nên nhìn tôi’, hiển nhiên không muốn bị liên lụy.

Kỷ Tùy Châu đi vài bước lại quay đầu nhìn Giang Thái: “Sao vậy, hai đấu một Giang tổng còn không bằng lòng?”

Là đàn ông đều không chịu nổi khiêu khích này, đầu Giang Thái nhất thời nóng lên, vứt lại Chung Vi một mình vào sân. Vốn đánh đôi thành đánh đơn nam, hơn nữa mau chóng một cú bóng phân thắng bại.

Cú bóng này bộc lộ đầy đủ tính cách ngang ngược bá đạo của Kỷ Tùy Châu, chỉ đánh ba hiệp, anh trực tiếp đánh một trái vào giữa mặt Giang Thái, đối phương liên tục lùi về sau, cuối cùng đặt mông ngồi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Máu theo mũi hắn chảy ra, nhỏ giọt xuống sân bóng. Người ở đây ngoại trừ Doãn Ước đang bị thương và ‘người hành hung’ Kỷ Tùy Châu ra, tất cả đều chạy đến đó.

Doãn Ước cảm thấy, trong lòng Giang Thái bây giờ nhất định đang ‘hỏi thăm’ tổ tiên mười tám đời nhà Kỷ Tùy Châu. Đánh tennis thôi mà, có cần ra tay ngoan độc vậy không, người này đúng là không dễ chọc vào.

Giang Thái bị đánh vỡ mũi, chỉ có thể về trước. Trước khi đi, hắn tức giận đến nỗi không nói câu nào với Kỷ Tùy Châu, chỉ là ánh mắt nhìn Doãn Ước hết sức hung ác.

Doãn Ước cảm thấy mình thật sự vô tội. Cô đâu trách Giang Thái hại cô rách tay, nhưng tại sao hắn lại muốn đem mối hận bị ai đó đánh vỡ mũi đổ hết lên đầu cô chứ?

Kỷ Tùy Châu thì mặc kệ, anh là ông lớn là thiên thần, là nhân vật tầm cỡ thích làm gì thì làm. Một trận bóng đánh đến thư giãn gân cốt, ung dung bỏ đi tắm.

Doãn Ước tự thấy thật xúi quẩy, xin nghỉ phép với Địch tổng, về nhà trước.

Ngày hôm sau, Kỷ Tùy Châu vừa đến công ty, liền đụng phải tên ba hoa miệng rộng Bùi Nam.

“Nghe nói hôm qua anh vì người nào đó, đánh lệch mũi người ta à.”

“Bị lệch?”

Bùi Nam gật đầu: “Lệch thật đó, suốt đêm làm phẫu thuật, mới chỉnh thẳng lại được.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu cười nhạo: “Đáng tiếc quá, sớm biết vậy thì xuống tay nặng hơn chút rồi.”

“Thâm thù đại hận gì vậy, chẳng phải chỉ hại Doãn Ước té ngã thôi à. Anh cũng thật là kỳ lạ, có phải quá biến thái rồi không. Chỉ cho phép mình ức hiếp Doãn Ước đến khổ sở, lại không cho người khác động vào một ngón tay của cô ấy.”

Kỷ Tùy Châu đi phía trước, tiếp nhận văn kiện từ thư ký đưa lật xem, chỉ ra vài vấn đề cần sửa chữa lại trong đó, rồi đi về hướng phòng làm việc: “Không liên quan đến cô ấy, chỉ là ghê tởm dáng vẻ bắt nạt phụ nữ của Giang Thái.”

“Con người hắn là vậy đó, ỷ vào có chút tiền liền trêu hoa ghẹo nguyệt, chủ tịch Giang cũng hết cách với hắn. Chỉ là xem ra Giang Thái có ý với Doãn Ước nha, anh nói xem hắn có thể nào…”

Kỷ Tùy Châu trực tiếp cướp lời anh: “Đâu liên quan gì tới tôi.”

“Thật sự bỏ mặc sống chết của người ta à.”

“Tự rước lấy phiền toái thì tự đi mà thu dọn.”

“Thật đúng là vô tình mà.” Bùi Nam cảm thám, lại nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, tôi nghe nói Giang Thái đang theo đuổi Hạ Tịch, tiến triển không được tốt lắm, bị mắng tét tát. Hạ mỹ nhân trong lòng vẫn chung tình với anh nha.”

Đang nói chuyện, Kỷ Tùy Châu đẩy cửa phòng làm việc, mời vừa rót tách cà phê ngồi xuống, thư ký đi vào nói với anh chuyện chỉnh trang lại văn phòng.

Bùi Nam cũng đi theo nghe ngóng đầy lỗ tai, nghe xong liền hỏi: “Anh thật sự định xem nơi này là nhà à.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu gật đầu.

Bùi Nam nhận lấy bản phác thảo thiết kế văn phòng, kết hợp với thực tế mà nghĩ, đột nhiên thốt ra một câu: “Đúng là không tệ. Sau này anh dẫn Hạ Tịch đến đây thăm quan phòng làm việc, rồi đưa cô ấy vào phòng trong, nghĩ thế nào cũng… Ối!”

Lời còn chưa dứt, một chiếc bút máy bay đến, đánh vào giữa ót của Bùi Nam, khiến anh choáng váng đầu óc.

Anh rốt cuộc đã hiểu cái mũi của Giang Thái tại sao lại bị lệch. Lực tay của người này ghê gớm thật!

Kỷ Tùy Châu ném bút máy vào Bùi Nam liền đuổi ra ngoài, tự mình cầm bản thiết kế xem xét. Nhìn được một nửa, điện thoại đột nhiên reo, anh cầm lên xem, là một lời nhắc.

Hôm nay là sinh nhật ba anh, trước đây anh đã cài đặt lời nhắc.

Suy nghĩ một chút, anh gọi điện cho thư ký, bảo anh ta chuẩn bị một món quà thích hợp, sau khi tan ca liền đích thân lái xe về nhà lớn họ Trạch.

Chỗ đó anh rất ít khi trở về, một năm cộng lại không quá mười lần. Mỗi lần về tâm trạng đều không tốt, bầu không khí trong nhà rất áp lực bí bách, ai nấy đều sống rất dè dặt.

Lúc anh về, trong nhà đang có khách, là cấp dưới của ba anh. Hai người nói chuyện trong phòng khách, đối phương vừa thấy anh liền khách sáo đứng lên chào hỏi.

Ở trước mặt người ngoài, Kỷ Tùy Châu biểu hiện vô cùng đúng mực, tiến lùi tự nhiên, xã giao vài câu, mãi cho đến khi đối phương ra về, nụ cười khách sáo trên mặt thoáng tắt dần.

https://thuviensach.vn

Ông Kỷ nhìn anh như vậy, trong lòng buồn phiền, nghĩ lại con trai hiếm khi về nhà, đành phải nuốt mấy lời giáo huấn trở vào.

Thời gian dùng cơm đã đến, người hầu trong nhà dọn thức ăn lên bàn, sau đó người nhà họ Kỷ đồng loạt ngồi xuống, những người khác thì lặng lẽ lui ra ngoài.

Ăn cơm tổng cộng có bốn người, ngoại trừ ông Kỷ và Kỷ Tùy Châu, còn có mẹ kế của anh và đứa em trai mà mẹ kế sinh ra.

Quan hệ bốn người phức tạp, một bữa cơm ăn đến khó chịu. Mỗi người đều hết sức duy trì vẻ ngoài bình thản, chỉ là bên trong dậy sóng mãnh liệt.

Ăn cơm xong, ông Kỷ gọi Kỷ Tùy Châu vào thư phòng, nghẹn một bụng lời nói nên không thoải mái.

“Anh thấy mẹ anh, có thể chào hỏi một tiếng không.”

“Mẹ con luôn sống ở Hoa Viên Vân Đô, hai hôm trước con mới gặp bà ấy.”

Ông Kỷ tức giận đập bàn: “Anh đừng giở thói ngang ngược trước mặt tôi. Anh cho là tất cả những gì bây giờ anh có là từ đâu mà ra. Người ta không nể mặt tôi, anh sẽ làm ăn thuận lợi hay sao? Công ty của anh có thể phát triển đến quy mô hiện tại à! Không có tôi, nửa bước anh cũng khó đi được.”

Mặt Kỷ Tùy Châu không chút thay đổi, giọng nói không mặn không nhạt: “Vậy ba có thể thử tuyên bố với bên ngoài cắt đứt quan hệ cha con với tôi, xem tôi có thể sống nổi hay không.”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 6: Thẳng thừng

Hai cha con nói chuyện căng thẳng, ra về chẳng vui.

Mấy ngày kế tiếp, nhân viên của Thịnh Thế đều cảm thấy mỗi ngày trải qua đều tồi tệ, nhất là vị chủ tịch hội đồng quản trị kia, quả thật khổ không tả siết.

Ông chủ ngày nào cũng tăng ca đến khuya, họ cũng vất vả theo, mỗi ngày sớm đến khuya mới về, mắt thành mắt gấu mèo, còn thường xuyên phải nghe giáo huấn. Mấu chốt là mỗi lần bước vào văn phòng chủ tịch là đều anh dũng hy sinh, sợ làm gì không tốt sẽ ‘máu tươi đầy đường’.

Vì thế, họ chỉ có thể xin Bùi Nam giúp đỡ. Nhưng bản thân Bùi Nam cũng sống không tốt hơn là bao.

Mỗi lần Kỷ Tùy Châu tâm trạng không tốt, con người sẽ đặc biệt xói mói, cả anh cũng không tránh khỏi, còn phải xem sắc mặt người đó.

Hai cha con này làm như kẻ thù truyền kiếp, Bùi Nam biết Kỷ Tùy Châu là đang tức giận thái độ của ông Kỷ trong vụ em gái anh năm đó. Nhưng nhiều năm trôi qua vậy rồi, nút thắt này vẫn còn chưa gỡ được hay sao?

Bùi Nam lại càng thêm khẳng định, nhất thiết đừng nên đắc tội với Kỷ Tùy Châu.

Nửa tháng sau, cơn tức của Kỷ Tùy Châu rốt cuộc tiêu tan, mọi người trong văn phòng chủ tịch như đón ánh rạng đông. Ngày đó hơn năm giờ

https://thuviensach.vn

chiều, Kỷ Tùy Châu đặc biệt về đúng giờ, cấp dưới hoan hỉ, đợi anh vừa đi thì mọi người nối gót theo sau, chưa đến vài phút đã ra về sạch sẽ.

Lúc Kỷ Tùy Châu xuống lầu, đụng phải Bùi Nam, đối phương vô cùng kinh ngạc, hỏi anh: "Đi đâu vậy?"

"Thư giãn, thư giãn."

Bùi Nam không nắm bắt được tư duy của anh, về nhà nói chuyện này với bà xã Bạch Lục: "Em nói xem anh ta đi đâu thư giãn vậy, không lẽ là đi tìm phụ nữ."

Bạch Lục ngờ vực lườm anh: "Anh cho là anh à, Lão Kỷ là người đứng đắn."

"Đứng đắn cách mấy thì cũng là đàn ông!"

Đúng như Bùi Nam phỏng đoán, Kỷ Tùy Châu thật sự muốn đi tìm phụ nữ.

Anh đến số 103, vốn tìm thầy Doãn, kết quả vào vừa cửa liền nhìn thấy Doãn Ước ngồi đó xem tạp chí, vì thế nhất thời thay đổi chủ ý.

Doãn Ước cảm thấy gần đây có lẽ mình bị mắc đại hạn, đi đâu cũng có thể gặp xúi quẩy. Cô không còn làm ở đây, hôm nay chỉ là đến đón ông nội tan ca, kết quả tránh được Giang Thái, chết tử tế không chết lại gặp phải Kỷ Tùy Châu.

Nhìn anh như vậy, còn khó chọc hơn Giang Thái, lời nói ra còn có thể bức tử người sống.

"Cô đi chuẩn bị chút đi, tôi vào trong phòng đợi cô."

Lời này nghe ra rất dễ bị người khác hiểu lầm, Doãn Ước suýt nữa nhảy đến bịt miệng anh lại. Có nhân viên đi ngang qua anh, cả đám nhìn không

https://thuviensach.vn

chớp mắt, lại ra vẻ không nghe thấy.

Doãn Ước từ chối thẳng: “Tôi không làm.”

“Cải tà quy chính?”

Doãn Ước suýt nữa tức hộc máu: “Cái gì mà tà với không tà, chỗ chúng tôi làm ăn đàng hoàng.”

“Một khi đã vậy tại sao không làm, sợ tôi không trả tiền.”

Cảm thấy tiền là vấn đề à.

“Tôi nghỉ rồi, có thể chứ?”

“Có thể, vậy xin cô sau này đừng dùng tên của tôi, ở bên ngoài giả danh lừa bịp.”

Đây là nhược điểm của Doãn Ước, cô lập tức ỉu xìu. Quả nhiên hôm đó lấy anh ra chặn Giang Thái, chính là ôm bom rồi.

Cô đang lựa lời đối đáp, lại nghe Kỷ Tùy Châu nói thêm một câu: “Cô đã không làm, hôm nào tôi mua lại hội quán này, về sau không cần làm nữa.”

Trong lời nói nồng nặc mùi uy hiếp, Doãn Ước không thể làm như không nghe thấy. Cô đã nghĩ Giang Thái sao lại không lấy chiêu này ra để uy hiếp cô chứ?

Quả nhiên núi cao còn có núi khác cao hơn, tiện nhân cũng phân theo cấp bậc. Giang Thái như vậy chỉ có thể tính là tiểu boss, Kỷ Tùy Châu mới là trùm cuối.

Doãn Ước đóng tạp chí đứng lên, làm động tác mời Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Hai người sóng vai đi vào trong, Kỷ Tùy Châu nói: “Cô không cần làm ra vẻ không tình nguyện như vậy, Giang Thái cô còn xuống tay được mà.”

“Tôi đâu có, hôm đó anh ta có việc nên về trước.”

“Là hắn có việc bận của hắn, hay là bị gạt phải đi, trong lòng cô chắc hiểu.”

Doãn Ước gượng cười. Cô cũng không còn cách nào, cứng không được chỉ có thể dùng trí, cô lại không lắm tiền lắm quyền như Kỷ Tùy Châu, một phần mấy phút thôi đã khiến người khác phá sản.

Cô dẫn Kỷ Tùy Châu đến gian phòng trước kia mình làm. Bên trong bày trí như cũ, mặc dù cô không đến, ông nội cũng không để người ta chiếm dụng căn phòng này.

Bên trong, tất cả mọi thứ đều do cô tự tay bày biện, thói quen không giống với người bình thường. Lúc đó cô không nhìn thấy, đặt để đồ vật có phần chú ý hơn. Sau này mắt cô hồi phục, thói quen này vẫn tiếp tục duy trì.

Cô nhìn Kỷ Tùy Châu, lại nhìn cái giường kia, tưởng tượng ra bộ dạng lát nữa anh cởi đồ nằm lên đó, nhất thời có hơi mất tự nhiên.

Để tránh xấu hổ, cô chủ động nhường căn phòng cho đối phương, bản thân thì ra ngoài thay đồng phục làm việc. Khi quay trở vào, Kỷ Tùy Châu đã cởi đồ nằm trên giường vật lý trị liệu.

Chỉ là anh không chỉ cởi áo, ngay cả quần cũng cởi nốt. Trên hông chỉ buộc chiếc khăn tắm, che đi bộ phận nhạy cảm.

Doãn Ước muốn nổi điên, không biết bên dưới chiếc khăn kia anh có mặc quần con hay không. Kỷ Tùy Châu thấy cô đứng như trời trồng ở đó, nhân tiện nói: “Sao vậy, nghỉ mấy ngày liền quên?”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước trả vờ trấn tĩnh, chậm rãi đi qua nghịch chai lọ trong tay. Cô là lần đầu tiên phục vụ khách nam, căng thẳng đến túa mồ hôi.

Cô đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể hóa giải cảm giác xấu hổ này.

“Anh muốn giác hơi, hay chạy điện?” Như vậy có thể tránh tiếp xúc với da thịt ở mức cao nhất.

Ai ngờ đối phương từ chối: “Không cần, trực tiếp dùng tay là được.”

Lần đầu tiên trong đời, Doãn Ước có suy nghĩ muốn chích điện chết người.

Nhưng cuối cùng cô chỉ đổ chút dầu mát-xa lên người đối phương, chậm rãi từ bắt đầu từ bả vai khiến người ta thả lỏng cơ bắp.

Cơ thể Kỷ Tùy Châu đặc biệt rắn chắc, xem ra mấy hôm nay anh luôn bị vây trong trạng thái mệt mỏi. Doãn Ước vốn cảm thấy được anh chính là đến để bắt bẻ phê bình, xoa bóp trong chốc lát liền nhập tâm vào.

Cô nhớ đến một câu của Giang Thái: Bác sĩ thì không phân biệt nam nữ. Trước mắt chỉ là một đống thịt, cô thu dọn đống thịt này là được.

Kỷ Tùy Châu nhắm mắt nằm ở đó, trong đầu toàn là công việc. Nghĩ rồi nghĩ, sự việc dần dần phai nhạt, những bức bối tích tụ hai ngày trước cũng tan đi.

Người thả lỏng, lại có hơi buồn ngủ.

Anh chưa bao giờ biết Doãn Ước lại có tay nghề như vậy, anh hỏi: “Trước kia chưa từng thấy cô ra tay.”

Doãn Ước làm rất chuyên tâm, không chút suy nghĩ đáp: “Sau khi mắt không thấy mới nghiêm túc học, đây là nghề tổ truyền của ông nội tôi, vốn

https://thuviensach.vn

truyền nam không truyền nữ, vì để tôi có cái nghề nuôi sống mình, nên phá lệ.”

Nói ra liền cảm thấy không thích hợp. Sau khi cô và Kỷ Tùy Châu gặp lại nhau, dường như hai người đều cố tình không đề cập đến quá khứ. Chuyện quá khứ tàn khốc đó, nói ra chỉ khiến đôi bên không vui.

Quả nhiên, cô vừa nói vậy, bầu không khí thoáng chùn xuống. Doãn Ước nhanh chóng tăng thêm lực ở tay, vô cùng chuyên chú vào công việc.

Kỷ Tùy Châu cũng không hỏi gì thêm, lần nữa nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Doãn Ước đột nhiên dừng tay. Anh tưởng cô muốn nghỉ ngơi một lát, kết quả đợi mội hồi cũng không thấy đối phương có hành động gì, vì thế lại mở mắt.

“Sao vậy, hết sức rồi.”

Anh quay đầu lại nhìn Doãn Ước, đường nét gương mặt càng thêm dịu dàng hơn bình thường, nhìn qua càng tuấn tú.

Doãn Ước nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Cô không dám nhìn nhiều, trước kia cô chính là bị khuôn mặt này mê hoặc. Hà Mĩ Hi thường hay nói đùa, hỏi cô có phải mê tiền của Kỷ Tùy Châu hay không, Doãn Ước lại nghĩ, gương mặt anh thế này, cho dù không có một xu dính túi, cũng sẽ có rất nhiều phụ nữ bất chấp đắm chìm vào.

Con người đều thích cái đẹp. Cô trước kia cảm thấy không phải, sau mới biết được câu ‘sắc đẹp hại người’ là không sai chút nào.

Cô quay đầu sang một bên, đang nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo. Nửa thân trên xem như miễn cưỡng ứng phó xong, lúc này phải bắt đầu từ phần hông đi xuống.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn chưa đến mức chuyên nghiệp như vậy, có thể vứt bỏ hết thảy tạp niệm.

Kỷ Tùy Châu lại nhìn cô: “Tóm lại là sao?”

“Không sao, anh có muốn thử tay nghề của ông nội tôi không?”

“Thử rồi, khỏi cần chào hàng nữa, tay nghề tốt lắm.”

“Tốt hơn tôi nhiều.”

“Vậy thì thế nào, người hôm nay tôi tìm chính là cô.”

Doãn Ước rối rắm vô cùng, đôi tay cô không ngừng nắm lại rồi thả ra. Dáng vẻ cô thế này Kỷ Tùy Châu không khỏi buồn cười.

“Căng thẳng cái gì, cũng không phải chưa từng chạm qua.”

Lời này chạm đến ranh giới của Doãn Ước, khiến cô lập tức nhớ lại rất nhiều chuyện lúc xưa. Đương nhiên đã chạm qua, còn không chỉ một lần. Nhưng những chuyện đó không phải quá khứ tốt đẹp gì, hồi ức chỉ là những gai nhọn trong đời cô, mỗi khi nhớ đến đều đâm cô toàn thân đầy máu.

Cô từng ngốc nghếch biết bao, mới có thể bị người đàn ông này lừa suýt mất mạng. Hiện tại khó khăn lắm cô mới quên được, anh lại chạy đến nhắc nhở cô, như cái tát giáng thẳng lên mặt cô.

Doãn Ước bình thường không dễ nổi giận lại thật sự tức giận, cầm lấy khăn bên cạnh lau tay, rồi ném mạnh lên lưng Kỷ Tùy Châu, sau đó bỏ đi.

Tiếng đóng cửa quá mạnh, cánh cửa khép lại lần nữa văng ra, ở đó đong đưa tội nghiệp.

Kỷ Tùy Châu cười lạnh: “Tính khí xấu nhỉ.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nổi nóng qua mấy ngày vẫn lưu ý tình hình của hội quán vật lý trị liệu, thường hỏi thăm ông nội tin tức, xem ông chủ có ý định sang tay hay không.

Ông nội Doãn Ước thấy lạ: "Đang êm đẹp bán gì mà bán, con sao vậy? Hôm đó ông nghe nói con nổi giận với khác hàng trong hội quán, có việc này không?"

Doãn Ước vội cười ha ha chuồn mất.

Không qua mấy ngày, cô bị Địch tổng giao cho một nhiệm vụ tạm thời, làm trợ lý cho nữ ngôi sao Chung Vi.

"Cùng ăn bữa cơm, cô chỉ ở bên cạnh giúp đỡ cầm đồ đạc là được."

Thì ra trợ lý của Chung Vi đột nhiên bị tiêu chảy xin nghỉ phép, nhất thời không tìm được người thay thế, Địch tổng nghĩ đến bữa cơm hôm nay chủ yếu là mời được nhân vật lớn kia, vì thế gọi Doãn Ước.

Doãn Ước hơi do dự, thư ký Đinh kéo cô sang một bên, cười nói: "Không sao đâu, cô chỉ là đi gặp nhà đầu tư. Thật muốn ngủ cũng là cô ấy ngủ, cô ăn là được rồi."

Doãn Ước ngẫm lại bộ dạng xinh đẹp rạng rỡ của Chung Vi, nhìn lại chính mình không tô son trét phấn, cảm thấy chị Đinh nói rất có lý.

Nhưng cô không ngờ nhà đầu tư kia lại có thể là Kỷ Tùy Châu.

Wenda gần đây muốn quay một bộ phim, nữ diễn viên chính là Chung Vi, Thịnh Thế là nhà đầu tư lớn nhất, hai bên giáp mặt ăn cơm để gắn kết tình cảm.

Chung Vi phục sức lộng lẫy, xinh đẹp đến không tưởng tượng nổi. Doãn Ước gần như làm nền cho cô, khiến người ta không chú ý đến.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn cơm, Kỷ Tùy Châu biểu hiện bình thản, nửa câu cũng không nhắc đến chuyện hôm đó, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Doãn Ước một cái. Địch tổng phụ trách hoạt náo bầu không khí ở đây, đợi có cơ hội liền tặng Chung Vi cho Kỷ Tùy Châu.

Đối phương cũng không từ chối, uống rượu trò chuyện, bầu không khí hòa hợp. Chính là có một lúc Chung Vi gắp thức ăn muốn đút anh, bị Kỷ Tùy Châu bình tĩnh đẩy ra.

Nhóm người ăn uống trò chuyện đến gần mười giờ, Kỷ Tùy Châu đứng lên cáo từ, bữa ăn lúc này mới giải tán.

Địch tổng tặng Chung Vi tận cửa, cô ta đột nhiên mỉm cười hỏi anh: “Chủ tịch Kỷ, có thể cho em đi nhờ xe không?”

Câu này rất trực tiếp, ngay cả Doãn Ước cả tối giả chết bỗng nhiên sống lại.

Cô nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu, đối phương cười khách sáo, gật đầu đồng ý: “Được.”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 7: Đắc tội

Kỷ Tùy Châu nói xong liền kéo cửa ra ngoài.

Trong phòng VIP ai nấy đều ngạc nhiên, bao gồm cả Chung Vi. Có thể cô ấy cũng chỉ thuận miệng, không ngờ đến ông chủ Kỷ lạnh lùng kiêu ngạo trong truyền thuyết lại dễ dàng mắc câu như vậy.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau, đều mắc bệnh háo sắc.

Địch tổng mừng rỡ, thúc giục cô mau chóng lên xe. Chung Vi uống hơi nhiều, bước chân không vững, thời khắc mấu chốt đầu óc lại váng vất, bắt đầu đi tìm túi xách của mình.

Túi xách của cô cả tối đều được Doãn Ước giữ giúp, lúc này nghe cô nhắc đến liền nhanh chóng đưa qua. Địch tổng vừa thấy Doãn Ước lại có chút do dự, không biết bản thân có đắc tội với cô hay không. Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều chuyện như vậy.

Doãn Ước là con diều đứt dây, bất cứ lúc nào cũng có thể phủi mông bỏ đi. Chung Vi thì không phải, cho dù trèo được lên cây to như Kỷ Tùy Châu, thì sợi dây kia vẫn bị ông nắm chặt trong tay.

Hơn nữa Kỷ Tùy Châu thế này, bên cạnh sao lại chỉ có một người phụ nữ, nghĩ đến Doãn Ước cũng chỉ là thói quen thôi.

Doãn Ước nghĩ đến bản lĩnh của anh, tâm trí quay cuồng, đưa túi xách cho Chung Vi xong cô liền bỏ về. Đêm tối, rượu chưa thấm, lúc này cô đặc

https://thuviensach.vn

biệt tỉnh táo, ngồi xe buýt nhìn cảnh đêm muôn màu muôn vẻ bên ngoài, bắt đầu tưởng tượng đến cảnh hai người họ ở cùng với nhau.

Âm thanh xa hoa trụy lạc, đó là một thế giới cô hoàn toàn không thuộc về.

Cô lại lấy điện thoại ra xem tin tức, thời điểm lướt weibo nhìn thấy Trịnh Đạc, chắc là đang ở phòng làm việc trong bệnh viện, một đám người vây quanh một nồi mỳ, cùng với dòng trạng thái ai oán: Ăn khuya, không nước sôi…

Bức ảnh cuối cùng có thêm khuôn mặt một người, là trợ lý của Trịnh Đạc, Phương Thành Tựu. Anh ta làm mặt xấu với ống kính, khác hẳn với bác sĩ Phương nghiêm túc lúc bình thường.

Doãn Ước bị trạng thái khổ sở lại vui vẻ của họ cuốn hút, bấm yêu thích một cái. Sau khi nhấn xong cũng không bình luận gì, vừa định khóa máy, màn hình chat nhảy ra.

“Còn chưa ngủ?”

Là Trịnh Đạc gửi đến, tốc độ vô cùng nhanh.

“Vẫn chưa, vừa mới tan ca. Còn các anh, ăn mỳ tôm à?”

“Đâu có, máy nước nóng bị hư rồi không hoạt động, may mà anh cũng vừa hết giờ làm.”

Doãn Ước tự hỏi phải tiếp lời thế nào, đột nhiên đối phương lại nhắn đến.

“Có thời gian không, anh có hân hạnh được ăn khuya cùng em không?”

Đúng lúc này, xe buýt tới trạm, là trước một trạm nơi bệnh viện Trịnh Đạc công tác. Bình thường Doãn Ước chắc chắn không đi ăn khuya muộn

https://thuviensach.vn

thế này với đàn ông. Nhưng hôm nay tình huống đặc thù, nhìn thấy cuộc sống về đêm phấn khích náo nhiệt của người ta, bé ngoan Doãn Ước đột nhiên không muốn về nhà sớm như vậy.

Vì vậy, cô bấm chữ ‘vâng’ gửi đi, lại báo đối phương ở bệnh viện đợi cô một chút, cô lập tức đến đó.

Năm phút sau, Doãn Ước nhìn thấy Trịnh Đạc ở trạm xe buýt trước bệnh viện. Anh đứng chờ đợi trong gió đêm, hai tay cắm túi mỉm cười với cô. Nhìn thấy anh, tâm trạng Doãn Ước đột nhiên tốt hơn.

Khó trách, y tá trong bệnh viện nhìn anh đều phải xuýt xoa.

Doãn Ước lên xe của anh, đi đến một nhà hàng gần đó ăn khuya. Gần nửa đêm, mấy nhà hàng trên còn đường này đều mở cửa. Hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, gọi bốn món một canh.

“Hình như gọi nhiều quá.”

“Em phải tin tưởng một bác sĩ làm việc cả ngày đêm, sức ăn sẽ rất lớn.”

Doãn Ước cũng đói bụng, vừa rồi cô hoàn toàn không ăn no, chỉ lo nghe người trong bàn nịnh hót, nghĩ một đằng nói một nẻo. Trước kia, cô chưa bao giờ biết Kỷ Tùy Châu sống cuộc sống như vậy, một thế giới kỳ lạ, huyền bí khiến người ta xem không hiểu.

Mang ra so sánh, cô càng thích ăn cơm đạm bạc với Trịnh Đạc.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, sở trường của Doãn Ước là lột vỏ tôm, ngẩng đầu nhìn thấy có một chiếc xe đỗ lại bên đường đối diện, hình như có người đứng đó.

Khoảng cách quá xa, ánh sáng lại mờ ảo, thấy không rõ mặt người nọ. Chỉ biết hình như đang hút thuốc, chấm sáng đỏ lúc mờ lúc tỏ. Một chiếc

https://thuviensach.vn

xe chạy đến, ánh đèn chiếu lên người nọ. Chỉ vài giây ngắn ngủi, chợt lóe sáng mà qua.

Doãn Ước vẫn không thấy rõ mặt người đó, lại mơ hồ cảm thấy đối phương dường như đang nhìn mình. Ánh mắt sắc bén dừng trên người cô, hại cô phân tâm, gai trên đầu tôm liền đâm vào tay cô.

Cô ối một tiếng nhìn xuống, Trịnh Đạc cũng vội vàng cúi gần xem, lấy tôm trong tay cô ra. Nhân lúc cô đang xử lý vết thương, anh liền lột xong con tôm. Nhưng không cho Doãn Ước, mà chính mình ăn.

Sau đó anh hỏi phục vụ xin bao tay nylon. Doãn Ước còn tưởng là cho cô, không ngờ Trịnh Đạch lại lau khô tay tự mang cho chính mình, bắt đầu chuyên chú lột tôm.

Tay Doãn Ước không sao, cô lấy khăn ướt lau sạch, khi quay sang nhìn người nọ, lại phát hiện cả người lẫn xe không thấy đâu.

Chỉ một lát, lại không còn chút tung tích.

Khi quay đầu lại, trong chén có thêm hai con tôm đã lột vỏ, Trịnh Đạc mỉm cười mời cô ăn, Doãn Ước không tiện chối từ, chỉ có thể gắp bỏ vào miệng.

Lớn đến chừng này tuổi, ngoại trừ ba cô ra, vẫn chưa có người đàn ông nào lột tôm cho cô ăn. Đây chính là đôi tay cứu sống người, phục vụ cô ăn tôm thật lãng phí nhân tài.

Cô nhớ đến lời nói đùa của Mĩ Hi, trong lòng có hơi rụt rè.

Cô không có chút ý nghĩ nào với Trịnh Đạc, chỉ đơn thuần xem là bạn. Nhìn ý tứ của anh, hình như rất nghiêm túc, bầu không khí có chút gượng gạo.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước hơi hối hận khi đồng ý ăn khuya với Trịnh Đạc, chuyện xảy ra cả ngày hôm nay cũng rất bất thường.

May mà Trịnh Đạc không có dấu hiệu tiến thêm một bước, ăn cơm xong liền đưa cô về nhà. Doãn Ước tắm rửa lên giường, mệt đến nỗi nằm xuống gối liền ngủ. Ngày hôm sau, đến công ty lại cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi nghe ngóng mới biết được tối qua đã xảy ra chuyện lớn.

Thư ký Đinh là một người nhiều chuyện, quan hệ với Doãn Ước cũng rất thân thiết, chị ấy kéo cô vào phòng trà nước buôn chuyện.

Nghe ý của chị, tối qua Chung Vi và Kỷ Tùy Châu đến khách sạn, kết quả sáng sớm hôm nay đối phương liền trở mặt, kiên quyết không thừa nhận chuyện này.

Doãn Ước thấy quái lạ, cảm thấy đó không phải là phong cách của Kỷ Tùy Châu. Anh đâu cần thiết phải như vậy, chẳng lẽ còn sợ đối phương quấn lấy anh sao?

“Ai mà biết, lỡ như hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, muốn mượn chuyện này để kiếm chát chút ít đó mà.”

“Chắc là không đâu.”

Thư ký Đinh vẻ mặt khinh bỉ: “Vậy thì không chắc. Em mới đến đây thời gian ngắn, em không biết cô Chung Vi này đâu, thật sự mấy ngôi sao nữ đều một loại với nhau, ngủ một đêm cũng đâu mất miếng thịt nào. Có thể cô ta không ngủ được nên cảm thấy mất mặt, đi cắn bậy vậy thôi. Kỷ Tùy Châu ngủ với cô ta à, nói ra cũng không ai tin.”

“Chị Đinh, chị giống như rất hiểu Kỷ Tùy Châu vậy.”

“Làm ở đây lâu rồi, nghe nhiều tin tình báo mà thôi.” Chị Đinh cám ơn trà Doãn Ước pha, nói tiếp, “Trong giới này, chuyện ngủ một đêm chẳng có

https://thuviensach.vn

gì lạ hết, nhưng chị lại chưa từng nghe nói Kỷ Tùy Châu ngủ với ai. Anh ta đầu tư vào điện ảnh nhiều, mấy ngôi sao nữ muốn lên giường của anh ta cũng nhiều, đương nhiên nam diễn viên cũng có, nhưng mà phương diện đó lại không nghe đồn đãi gì. Chắc là rất bài xích chuyện này."

Thư ký Đinh nói rất khẳng định, Doãn Ước nửa tin nửa ngờ.

Kết quả nửa ngày trôi qua, sự việc lại có thêm tiến triển mới. Chung Vi chạy đến văn phòng Địch tổng khóc lóc, nói Kỷ Tùy Châu nếu còn không nhận, thì cô ấy phải đi kiện.

Thư ký Đinh nhanh chóng mang đến tin tức mới: "Ê, lần này đùa dai nha. Buổi sáng Chung Vi đến bệnh viện làm kiểm tra, đòi xét nghiệm DNA nữa."

Doãn Ước lúc bắt đầu không hiểu lắm, suy nghĩ một lát mới hiểu ra. Là lấy tinh dịch đi xét nghiệm DNA.

Vậy mà Kỷ Tùy Châu vẫn còn chối cãi, nhưng anh làm gì không có biện pháp phòng tránh?

"Cô ta nói Kỷ Tùy Châu không chịu nhận thì sẽ kiện anh ta tội cưỡng hiếp, Địch tổng đang khuyên cô ta đó. Cô ta quậy như vậy, công ty chúng ta còn phải làm ăn mà, sớm muộn gì cũng bị đóng cửa."

Đắc tội ai cũng được, đắc tội ông chủ lớn, có hối hận cũng không kịp đâu.

Địch tổng qua một đêm bạc đầu, gấp đến độ như kiến bò chảo nóng. Cô Chung Vi này đầu óc bị hư rồi, cũng không phải lần đầu tiên ngủ với người khác mà, hợp được tan được thì xong. Biết đâu, Kỷ Tùy Châu quay đầu còn có thể cho một cơ hội. Hiện giờ quậy lớn như vậy, sau này có lẽ không thể làm trong giới giải trí được nữa.

https://thuviensach.vn

Địch tổng khuyên cô: “Cô tự nguyện lên xe anh ta mà, cô kiện cái gì?”

“Tôi chỉ quá giang xe anh ta về nhà, lại không cùng làm chuyện đó với anh ta. Anh ta vừa lên xe liền chuốc rượu tôi, tôi vốn đã uống rất nhiều rồi, thấy tôi quá chén anh ta liền đưa tôi đến khách sạn, đó không phải cưỡng hiếp thì là gì?”

Địch tổng trong lòng phỉ nhổ một tiếng, cái gì mà quá giang xe về nhà, lừa quỷ à. Tình cảnh tối qua, nói cô ta cưỡng hiếp Kỷ Tùy Châu chỉ e người ta còn tin hơn.

Nhưng cô nàng không ngừng khóc lóc làm loạn, khiến người ta đau đầu.

Ông đích thân gọi mười mấy cú điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, người ta không nhận cú nào, điện thoại trực tiếp chuyển đến chỗ thư ký. Thư ký của Kỷ Tùy Châu tên Diệp Hải Thần, là người ngoài nóng trong lạnh, trông dễ hòa hợp, thật ra lại lạnh lùng vô tình. Nhất là thời điểm nghe điện thoại thay Kỷ Tùy Châu, thật sự là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Không liên lạc được với người của Thịnh Thế, Địch tổng thật muốn nhảy lầu. Ngay lúc ông đang khấn nguyện tổ tiên, Diệp Hải Thần chủ động gọi điện đến, hẹn ông đến Thịnh Thế giáp mặt nói chuyện.

Có thể nói chuyện, đại diện cho có thể thương lượng. Địch tổng mừng rỡ, quay người thông báo những người có liên quan chuẩn bị cùng qua đó.

Doãn Ước nhận được thông báo thì vô cùng khó hiểu: “Sao lại có tôi trong đó, chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Tối đó dùng cơm cô cũng ở đó mà, là ý của chủ tịch Kỷ, bảo tất cả mọi người cùng đến.”

“Tôi đi thì có thể nói gì?”

https://thuviensach.vn

“Có gì nói đó, dựa theo thực tế nói là được rồi.”

Địch tổng không đoán được tính cách của Kỷ Tùy Châu, nên không dám dạy Doãn Ước nói dối. Lỡ như quan hệ của hai người này mật thiết, ông bên này nói gì với Doãn Ước, không mấy chốc bên kia đã biết hết toàn bộ.

Mấy người họ ngồi chung một chiếc xe, mau chóng chạy đến tổng bộ Thịnh Thế.

Đến nơi được mời vào phòng tiếp khác, có người mang trà đến xong lui ra, để họ ngồi chờ.

Địch tổng còn đang khuyên nhủ Chung Vi, Chung Vi ra vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục. Cô ta thế này đừng nói Địch tổng khó hiểu, ngay cả Doãn Ước cũng cảm thấy lạ.

Chẳng lẽ lời chị Đinh nói đều là giả, Chung Vi thật sự là một người đặc biệt giữ thân như ngọc?

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy ai đến, máy điều hòa trong phòng chỉnh thấp, Doãn Ước lạnh đến hắt hơi, chỉ có thể đứng dậy đi qua đi lại làm ấm cơ thể.

Địch tổng lại túa mồ hôi, không ngừng đứng góc kia lẩm bẩm: “Sao còn chưa đến nữa, giờ rõ là phiền phức rồi, chủ tịch Kỷ chắc chắn tức giận. Chung Vi, cô thật không hiểu chuyện.”

Mắt Chung Vi đỏ hoe, im lặng không cãi lại câu nào.

Doãn Ước thật đau đầu, đưa tay xem đồng hồ, sắp ba giờ chiều rồi.

Ngay lúc cả ba người họ nóng lòng chờ đợi, cửa phòng bật mở, Kỷ Tùy Châu dẫn theo một đoàn người đi vào.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước âm thầm đếm, có hơn mười người, tất cả đều mặc vest bộ dạng tinh anh.

Địch tổng hết hồn, nói chuyện lắp bắp: “Chủ, chủ tịch Kỷ, anh là…”

“Đây là cố vấn pháp luật của tập đoàn Thịnh Thế. Phải nói chuyện với cô Chung mà, không có người chuyên nghiệp ở đây thì không ổn.”

Vậy cùng đâu cần dẫn theo mười mấy luật sư, Doãn Ước hoàn toàn không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 8: Đối chất

Sau khi đoàn người vào xong, Kỷ Tùy Châu tùy ý kéo ghế ra ngồi, rồi châm điếu thuốc.

Doãn Ước vốn đang đứng, Địch tổng thấy anh đi vào liền đứng lên, chỉ còn Chung Vi ngồi ở đó lấy khăn tay lau nước mắt. Hiện giờ vừa thấy dáng vẻ này của anh, cũng do dự đứng lên.

Kỷ Tùy Châu lại rất khách sáo, đưa tay ý bảo họ ngồi xuống cả đi.

Sau đó anh chỉ vào một người đàn ông trung niên hơi gầy: "Đây là luật sư Triệu."

Luật sư Triệu bước lên trước tự giới thiệu, nói thêm: "Tôi muốn hỏi cô Chung vài vấn đề, có thể không?"

"Có thể, có thể mà." Địch tổng nhanh chóng đáp lại.

Luật sư Triệu không quan tâm đến Địch tổng, lại đi lên vài bước, tới gần Chung Vi: "Cô Chung, có thể chứ?"

Chung Vi nâng hai mắt sưng đỏ lên nhìn ông, nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

"Được, vậy tôi hỏi câu thứ nhất: Cô Chung, xe của chủ tịch Kỷ hiệu gì?"

"Bent…ley."

Doãn Ước nhủ nhầm, rốt cuộc có nói bừa hay không?

https://thuviensach.vn

“Biển số xe bao nhiêu?”

Chung Vi há hốc, sau đó lắc đầu.

“Cô nói cùng chủ tịch Kỷ đến khách sạn, xin hỏi là khách sạn nào?”

“Grand Hyatt.”

“Phòng số mấy?”

Chung Vi lần nữa há hốc mồm: “Tôi… không nhớ.”

“Sau khi vào phòng hai người có tắm không?”

Vấn đề này cũng muốn hỏi? Doãn Ước nhìn Kỷ Tùy Châu, chỉ thấy anh đang nhàn nhã hút thuốc, không chút ngại ngùng.

“Tắm…”

“Ai cởi đồ trước?”

“Không biết!”

“Là tự mình cởi đúng không?”

…

Chung Vi không đáp, luật sư Triệu cũng không buông tha cô: “Cô Chung, phiền cô trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi không nhớ mà, tôi uống rất nhiều rượu, sao nhớ được mấy chuyện nhỏ nhặt đó.”

“Được, vậy sáng mấy giờ hai người ra về?”

“Mười giờ rưỡi.”

https://thuviensach.vn

“Cùng nhau ăn sáng?”

“Không có, lúc tôi dậy anh ấy đã đi rồi.”

Luật sư Triệu vờ ra vẻ ngạc nhiên: “Cho nên cô Chung, từ lúc cô ở trạng thái tỉnh táo đến giờ vẫn chưa nhìn thấy chủ tịch Kỷ?”

“Là sáng dậy tôi không thấy anh ấy, nhưng tối hôm trước tôi có thấy.”

“Vừa rồi cô nói cô uống rất nhiều, vậy cô có thể khẳng định người mà cô nhìn thấy chính là chủ tịch Kỷ?”

“Đương nhiên có thể.”

“Vậy xem ra cô uống còn chưa đủ nhiều, vậy sao cô lại không nhớ được mấy chi tiết đơn giản chứ?”

“Đó là bởi vì anh ta chuốc say tôi ở trên xe.”

“Hai người ở trên xe uống cái gì?”

“Bia.”

“Hiệu nào?”

“…”

Doãn Ước tựa như đang xem hai người chơi trò chơi, một người là tuyệt đỉnh cao thủ, người còn lại là lính mới. Trải qua trận đấu, cô thấy cột máu của Chung Vi bị người ta đánh cho chỉ còn lại một chút, mà bên Kỷ Tùy Châu vẫn đầy tràn, đầy tràn!

Sau đó, luật sư Triệu lại tung một đòn trí mạng: “Xin hỏi cô Chung, tối đó hai người phát sinh quan hệ là dùng tư thế cơ thể nào?”

Nếu ở đây có người đang uống trà, lúc này chắc chắc sẽ phun ra hết.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thầm nghĩ quá độc, cô dám khẳng định vấn đề này tuyệt đối là Kỷ Tùy Châu bảo người ta hỏi. Cô thật đồng tình với Chung Vi, hai cô cùng tuổi, năm nay Chung Vi cũng mới hai lăm, lại phải trải qua chuyện khó xử thế này.

Câu hỏi vừa ra, trong phòng lập tức im ắng. Chung Vi há miệng rì rầm cả buổi, cuối cùng chỉ cắn chặt môi, mặt đỏ bừng bừng.

Luật sư Triệu vẻ mặt như cũ, rốt cuộc cũng mỉm cười: "Xem ra tối đó cô Chung uống không ít nhỉ. Tôi tin sự việc cô nói quả thật đã xảy ra, nhưng mà nam chính là ai, cô Chung tốt nhất phải làm rõ. Đợi sau khi có báo cáo, có thể đưa cho bên chúng tôi một bản không, chúng tôi cũng rất hiếu kỳ."

Chung Vi hoàn toàn suy sụp, mất khống chế, khóc lớn: "Người đó chính là Kỷ Tùy Châu, các người đừng mong chống chế."

"Không sao hết, cô Chung có báo cáo xét nghiệm, nếu muốn lên tòa, đến lúc đó xin cô nhớ kỹ, cần phải nộp hết cho tòa án."

Doãn Ước nhìn bộ dạng định liệu trước của luật sư Triệu, trong lòng đắn đo. Hai bên nhìn qua đều nắm chắc như vậy, trung gian rốt cuộc đã xảy ra nhầm lẫn gì?

Vấn đề hỏi đến đây, hình như không hỏi thêm được nữa. Điếu thuốc Kỷ Tùy Châu hút cũng sắp hết, anh dúi đầu lọc vào gạt tàn, giương mắt lên nhìn chằm chằm vào Doãn Ước.

"Cô Doãn…" Anh lên tiếng, giọng trầm ấp dễ nghe, ngữ điệu lại khách sáo xa cách, "Mời cô đến là muốn cô đứng ra làm chứng."

"Làm chứng gì?"

"Chứng minh tối hôm đó, người ở cùng với cô Chung không phải tôi."

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn đội quân hùng hậu của đối phương, nhíu mày, “Tôi không hiểu lắm, anh có thể giải thích một chút không?”

“Tối hôm đó hơn mười giờ, cô Doãn ăn cơm trong một tiệm ăn trên phố Đông Minh, nếu tôi không nhìn nhầm, ngồi đối diện cô chính là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa mắt của bệnh viện gần đó- Trịnh Đạc, tôi nói đúng chứ?”

Doãn Ước thoáng giật mình: “Hóa ra người đó chính là anh?”

Hại cô bị đầu tôm đâm chảy máu tay!

“Xem ra cô Doãn vẫn còn nhớ, tốt lắm.”

Chung Vi tức giận, thêm một câu: “Lời này nói ra ai tin.”

Luật sư Triệu tiếp lời: “Tuyệt đối có người tin. Cô Doãn là người của quý công ty, là trợ lý của cô Chung, cô ấy làm nhân chứng thời gian cho bên chúng tôi, hoàn toàn phù hợp điều kiện.”

Chung Vi muốn nói Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu thông đồng nhau, nghĩ lại luật sư chắc chắn đòi cô đưa bằng chứng, bất đắc dĩ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Luật sư Triệu lại nói: “Muốn biết sự thật rất đơn giản, đi hỏi nhân viên lễ tân và các nhân viên khác ở khách sạn Grand Hyatt tối đó, rồi xem băng ghi hình của khách sạn là biết ngay. Mặt khác, chỗ tôi còn có một báo cáo, là giấy chuẩn đoán bệnh của chủ tịch Kỷ vào buổi tối hôm đó. Đêm đó chủ tịch Kỷ đau đầu, đi khám bác sĩ, bác sĩ đã ra toa. Đây là đơn thuốc.”

Chuẩn bị đầy đủ chứng cứ như vậy, cho dù là thật hay giả, trận này Chung Vi thua hoàn toàn triệt để.

Doãn Ước xem trận quyết đấu này mà chấn động lòng người, khi kết thúc mới phát hiện, sau lưng mình đã phát lạnh.

https://thuviensach.vn

Căng thẳng đến độ đổ cả mồ hôi lạnh.

Ở đây, người tuyệt vọng nhất không phải là Chung Vi, mà là Địch tổng. Vốn đang hăng hái chuẩn bị dựa vào nguồn đầu tư của Thịnh Thế, thả dây dài câu cá lớn, thuận tiện nâng Chung Vi lên một tầm cao mới.

Hiện giờ xem như toàn bộ xong rồi.

Thời điểm ba người rời khỏi Thịnh Thế, hai người kia quả thực mặt xám mày tro. Chỉ mỗi Doãn Ước là được một chút. Nhưng cô cũng rất khiếp sợ, không ngờ chỉ ăn bữa cơm với Trịnh Đạc, lại bị Kỷ Tùy Châu bắt gặp.

Muốn tránh lại cứ đụng phải, cô cảm thấy mình như đi vào ngõ cụt.

Ngày hôm sau, Địch tổng nhờ quen biết tìm đến khách sạn, nhận được một đoạn băng ghi hình vào buổi tối khi Chung Vi vào khách sạn. Băng ghi hình chứng tỏ Chung Vi quả thực được một người đàn ông đỡ vào khách sạn, nhưng người này không phải Kỷ Tùy Châu, mà là Lạc Phong, một nam diễn viên trẻ từng chụp hình quảng cáo chung với Chung Vi.

Quấy phá một trận lớn như vậy, Wenda chết chắc, không cần lăn lộn trong ngành này nữa.

Cũng may sự việc bắt nguồn từ Thịnh Thế, bên Kỷ Tùy Châu ra tay đối phó với truyền thông và phóng viên, mới không để cho sự việc này lan truyền trên mạng và tiếp tục xấu đi. Nhưng Doãn Ước nghe nói Địch tổng đặc biệt tức giận, quay về liền hủy hợp đồng với Chung Vi, lại đến Thịnh Thế nhận lỗi, hy vọng đối phương đừng cắt đầu tư, cứu vãn tổn thất.

Lúc thư ký Đinh và Doãn Ước cùng nhau ăn cơm trưa cũng tán gẫu chuyện này: “Không biết kết quả thế nào, chị mà là Kỷ Tùy Châu, chắc chắn không nuốt trôi cơn giận này.”

Doãn Ước khẩy thức ăn không ngon miệng, nghe nói vậy chỉ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu này con người rất kiêu căng, Chung Vi cắn anh ta như vậy, bất quá thì anh sẽ kéo mọi người trong Wenda chôn cùng. Cô bất giác nhớ đến luật sư Triệu nghiêm nghị lên án: “Grand Hyatt là khách sạn bốn sao, chủ tịch Kỷ cho dù có thuê phòng cũng sẽ không đến loại khách sạn đó. Còn nữa, chủ tịch Kỷ không uống bia, lại càng không uống bất cứ thứ gì khi ở trên xe.”

Nghe qua, người này nhiều kén chọn, một chi tiết có thể thấy được toàn cảnh.

Cho dù Wenda may mắn không sụp đổ, Chung Vi nhất định khó tránh.

Sau khi rõ ràng chân tướng, Chung Vi đã tới công ty một lần, cầu xin Địch tổng tha thứ. Địch tổng chỉ kém không quỳ xuống xin cô ta: “Bà nhỏ của tôi à, hiện giờ thân tôi còn khó giữ. Bên Thịnh Thế vẫn một mực không cho câu trả lời chính xác, nếu bây giờ họ cắt đầu tư, vốn đầu tư giai đoạn trước của tôi coi như mất trắng. Đến lúc đó đừng nói là cô, ngay cả tôi cũng phải húp cháo. Coi như tôi cầu xin cô đi, đừng gây rắc rối cho tôi nữa.”

Chung Vi quậy rất dữ dội, nhưng chỉ có thể khóc mà thôi. Sức công phá của tiếng khóc cô ấy khiến ai cũng chịu không nổi, cuối cùng Địch tổng hết cách, đành nói nhiều lời ngon ngọt, thiếu điều chưa nói mấy lời hoang đường đại loại như nếu tôi có cơm ăn thì sẽ chia cho cô một nửa.

Dỗ dỗ dành dành cũng dỗ được người đi, ông còn cố ý kêu ‘tình trẻ’ lúc trước của Chung Vi- Ngô Thành, và Doãn Ước, cùng đưa cô ấy về nhà.

Đến nhà của Chung Vi, nhìn thấy trong nhà bừa bãi, chai rượu rỗng ném đầy sàn, còn có ly mỳ gói và hộp bánh quy. Cô ấy không buồn thu dọn, cứ vậy kêu họ vào nhà ngồi.

Doãn Ước nhìn không thuận mắt, tiện tay dọn rác mang vào nhà bếp. Trong bếp cũng không khá hơn bên ngoài là bao, dưới đất toàn lon bia.

https://thuviensach.vn

Cô Chung Vi này, đúng là một kẻ nát rượu.

Trong đống rác còn có quyển sách ảnh, Doãn Ước nhặt lên mở xem, bên trong là Chung Vi thời trẻ, thanh thuần xinh tươi, căng tràn sức sống.

Cô đang xem, Chung Vi bước đến liếc mắt một cái, bĩu môi nói; "Có gì đẹp đâu, xấu muốn chết."

"Xấu à? Tôi cảm thấy rất đẹp mà."

Ít nhất đẹp hơn hiện tại.

"Cô còn cần không, không cần tôi ném nhé?"

"Đương nhiên cần." Chung Vi mau chóng lấy sổ ảnh lại, "Có xấu thì cũng xinh đẹp hơn cô."

Doãn Ước liền mỉm cười, Chung Vi cũng chưa đến mức hồ đồ đến ngốc. Lúc cô ta uống rượu còn xem sách ảnh cũ để làm gì, có phải không trở lại được thời thanh xuân tuổi trẻ, rồi cảm khái sự sa đọa phóng đãng hiện giờ không?

Dọn dẹp xong, cô và Ngô Thành cùng nhau ra về, vốn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không gặp Chung Vi nữa, không ngờ qua mấy ngày lại truyền đến một tin tức lớn.

Thư ký Đinh- bà tám số một ở Wenda- lại kề tai to nhỏ với Doãn Ước: "Đã trở lại, Thịnh Thế rút đầu tư thì có người đổ vào, còn muốn lăng xê Chung Vi. Chị thấy cô ta đến thời rồi."

Người nào đui mù vậy nhỉ.

"Nghe nói là tổng giám đốc Giang của Liên Chúng."

"Giang Thái?"

https://thuviensach.vn

Mũi vừa lành liền nâng đỡ nữ minh tinh, người này đúng là không chịu dừng lại. Hắn làm vậy là trong lòng có ý xấu với Kỷ Tùy Châu rồi. Nâng đỡ Chung Vi, để Kỷ Tùy Châu sau này thường xuyên phải nhìn thấy gương mặt này trên tivi.

Không ngờ tên Giang Thái này ra tay cũng độc ác quá.

Càng khiến Doãn Ước khó chịu chính là, Giang Thái đầu tư vào Wenda, hai công ty có hợp tác càng chặt chẽ, hắn có thể công khai ra vào Wenda, thường nhảy ra làm cô buồn nôn. Ví dụ như sai cô pha cà phê này nọ.

Doãn Ước rất muốn chửi tục.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 9: Bị thương

Doãn Ước có chức vụ mới ở Wenda.

Chung Vi khải hoàn trở về, cô bị điều đến tiếp tục đảm nhận chức trợ lý tạm thời của cô nàng.

Hỏi nguyên nhân thì Chung Vi giải thích: “Mang thai, tiêu chảy kéo dài nên có dấu hiệu sảy thai, nên ở nhà dưỡng thai chứ. Con người tôi rất dễ thương lượng mà.”

Vậy tại sao lại chọn cô?

Chung Vi nhìn Doãn Ước rồi cười: “Không phải cô đã làm trợ lý của tôi một lần rồi sao. Làm lạ chi bằng làm quen, chúng ta hợp tác tốt nhé.”

Doãn Ước nhanh chóng hiểu được, cái gọi là ‘hợp tác tốt’ rốt cuộc là cái gì.

Làm trợ lý của Chung Vi, thực sự chính là làm bảo mẫu cho cô nàng, phải quan tâm mọi thứ bất kể lớn nhỏ. Lớn là soạn thảo tất cả bài phát biểu, nhỏ đến điểm tâm ăn cái gì, toàn bộ cô đều phải quản hết. Chỉ là trong ly trà bỏ mấy cánh hoa hồng mấy hạt kỷ tử, Doãn Ước đều phải lấy bút ghi lại.

Cô đột nhiên có hơi hoài niệm Địch tổng, đường đường một tổng giám đốc mà hầu hạ còn dễ hơn một minh tinh.

https://thuviensach.vn

Một hôm Chung Vi đang diễn thì bị cắt trúng tay, khẩn trương náo loạn đòi phải đến bệnh viện. Doãn Ước cùng cô đến bệnh viện gần nhất xem. Đang ngày nghỉ, bệnh viện kín hết chỗ, Chung Vi lại là ngôi sao cần đặc biệt cẩn thận, Doãn Ước chỉ có thể đặt vấn đề với bệnh viện, mặt dày xin đối phương sắp xếp đãi ngộ đặc biệt cho Chung Vi.

Phía bệnh viện nổi giận, trút cơn tức lên đầu Doãn Ước, mắng cô xối xả. Doãn Ước cũng tốt tính, để đối phương trút giận xong, rồi kiên nhẫn đi theo thương lượng tiếp.

Người nọ ngược lại ngại ngùng, quay đầu giải thích: “Tôi cũng biết không liên quan gì đến cô, nhưng cô nhìn xem tình hình của chúng tôi đi, còn rất nhiều phiếu khám, đúng là khó xử. Ngôi sao cũng là người, cũng phải suy nghĩ cho người khác nữa chứ.”

Doãn Ước cúi đầu nhận lỗi với đối phương, nhưng vì yêu cầu của Chung Vi không thể không kiên trì. Vị đại tiểu thư này có lẽ từ nhỏ đã thích hành hạ người khác, cô trợ lý lúc trước của cô ta chắc là chỉ muốn tìm cái cớ để mặc kệ mà thôi.

Có một khắc, Doãn Ước nghĩ đến việc từ chức.

Bên tuyên truyền của Chung Vi gọi điện đến thúc giục, cách một ống nghe vẫn nghe được âm thanh nổi giận của Chung đại tiểu thư, ồn ào đến nhức tai.

Thậm chí cô ta có thể đau chết, nhưng phô trương thì không thể ít hơn.

Thời điểm hai bên đang giằng co, Trịnh Đạc từ đầu hàng lang bên kia đi tới. Anh vừa thấy Doãn Ước liền chào hỏi, rồi hỏi đang xảy ra chuyện gì.

Doãn Ước nói tình hình đại khái cho anh, Trịnh Đạc nghe xong thì tặc lưỡi, nói thẳng: “Công việc này không thích hợp với em đâu, hôm nào đổi việc khác đi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng phải làm xong chuyện này mới tính tiếp.”

“Được.”

Anh nói xong lấy điện thoại ra, nói chuyện một lát liền dàn xếp được mọi vấn đề, khó khăn của Doãn Ước lập tức được giải quyết.

Lúc đợi Chung Vi đến, Doãn Ước nói lời cảm ơn với anh.

“Không cần khách sáo, hôm nào mời cơm là được.”

Doãn Ước nhớ đến đó ánh mắt sáng lên, vẫn chưa mời anh ăn cơm: “Thêm một bữa nữa là hai bữa.”

“Lần trước ăn rồi mà, em quên bữa ăn khuya đó rồi à.”

“Nhưng đó là anh trả tiền mà.”

Trịnh Đạc hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng thong thả tự đắc: “Ai trả tiền cũng không sao, chỉ cần em đi ăn cơm cùng anh là được rồi.”

Câu này không tốt để tiếp lời, Doãn Ước vờ như nghe không hiểu ẩn ý trong đó, lãng sang chuyện khác để bỏ qua.

Chung Vi đã tới, Trịnh Đạc đích thân đến khoa ngoại nhờ chủ nhiệm Hồ hỗ trợ. Vết thương nhỏ thì không nhỏ, chủ nhiệm Hồ kiên trì muốn khâu hai mũi, Chung Vi lại sợ lưu lại sẹo nên rất do dự.

Trịnh Đạc đứng bên cạnh nói chêm vào: “Cô mà không chịu khâu, không chỉ đơn giản để lại sẹo, sau này không diễn được nữa thì nguy to.”

Nghe nói như thế Chung Vi không dám cứng đầu nữa, ngoan ngoãn chịu đau khâu mấy mũi.

Doãn Ước kề sát tai Trịnh Đạc hỏi: “Nghiêm trọng vậy à?”

https://thuviensach.vn

“Đầu óc không tốt quả thật rất nghiêm trọng.”

Doãn Ước nhìn Chung Vi cách đó không xa đang chịu giày vò, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Sau khi xử lý xong vết thương, theo lối đi đặc biệt để ra ngoài, vốn tất cả đều rất thuận lợi, lúc xuống cầu thang không biết từ đầu nhảy ra một tên phóng viên báo lá cả thần thông quảng đại, đuổi theo đòi phỏng vấn.

Chung Vi bực bội, bỏ lại Doãn Ước rồi chạy. Trịnh Đạc đi trước dẫn đường, cô ta hoảng hốt không nhìn đường cũng không nhìn người, khi lao xuống thì đụng phải Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc bất ngờ bị cô đụng phải thì mất thăng bằng, cả người trực tiếp lăn xuống cầu thang.

Doãn Ước mau chóng chạy xuống đỡ người, Trịnh Đạc nằm trên đất đưa tay cản cô lại: “Đừng động vào, gọi bác sĩ đến.”

Anh cảm giác một bên cánh tay có dấu hiệu gãy xương, sợ nhấc lên sẽ bị sái khớp.

May là sự việc xảy ra trong bệnh viện, nhanh chóng có người chạy đến hỗ trợ, còn đẩy Trịnh Đạc vào thẳng phòng phẫu thuật. Doãn Ước thì bị Chung Vi kéo chạy khỏi hiện trường, chưa kịp hỏi thăm Trịnh Đạc câu nào.

Quay vào xe, bầu không khí áp lực. Doãn Ước lạnh lùng không nói câu nào, Chung Vi thu lại dáng vẻ bệ vệ kiêu căng của mình, quay sang ôn tồn dỗ dành cô: “Hôm nay đúng là ngoài ý muốn, tôi không phải cố ý mà. Người bạn kia của cô họ Trịnh đúng không, quay về tôi kêu người mang quà đến thăm anh ta.”

“Cô hại anh ấy, tự cô đến mà thăm.”

https://thuviensach.vn

“Tôi là người của công chúng, đi không tiện đâu. Cô cũng biết cánh phóng viên thích viết lung tung lắm, nếu anh ta là người già thì khác, đằng này trẻ như vậy còn té được. À đúng rồi, thấy hai người thân thiết lắm, đang yêu nhau à?”

Doãn Ước liếc cô ta trắng mắt: “Cô còn nhàm chán hơn cả cánh phóng viên.”

Chung Vi miễn cưỡng cười cười: “Ai da, cô xem, tôi vừa hỏi vậy mà cô đã không chịu được rồi. Mỗi ngày tôi bị người ta viết bậy viết bạ, tâm trạng rất khó chịu.”

Khó chịu còn không sớm rời khỏi giới giải trí đi, vì để trở lại thời huy hoàng mà không tiếc cỡi lên người tên Giang Thái chuyên cướp thuyền kia. Mấy lời nói dối của Chung Vi, Doãn Ước nghe xong liền bỏ ngoài tai.

Chung Vi không đi thì cô đi, hôm sau hết giờ làm cô liền đến thăm Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc vô cùng xúi quẩy, gãy khớp xương khuỷu tay trái, bó bột tịnh dưỡng, ít nhất ba tháng không thể đứng mổ. Phương Thành Tựu rất không vui: “Vốn dĩ khoa mắt bận rộn rồi, cô diễn viên họ Chung kia còn gây thêm phiền phức. Anh Trịnh, anh để ý loại người đó làm gì, hôm đó anh không nên giúp cô ta.”

Trịnh Đạc nằm trên giường bệnh cười cười: “Người tôi giúp không phải cô ta.”

Doãn Ước mệt mỏi vỗ trán, cảm thấy bản thân cũng là người bị hại.

Trịnh Đạc thành ra thế này làm cô khó chịu, quay về tìm Chung Vi xin nghỉ việc. Lúc ấy Chung Vi đang để nhân viên hóa trang sơn móng cho mình, màu đỏ tươi đoạt ánh nhìn người đối diện, làm làn da trắng nõn của cô thêm kiều diễm.

https://thuviensach.vn

Cô ta thổ thổi móng tay nói: “Được rồi, cô không muốn làm cũng đúng, nhưng ráng kiên trì mấy hôm nữa đi, dù sao tôi cũng phải tìm người thay thế chứ.”

Cô vừa từ chức, Địch tổng liền gọi điện thoại đến: “Cô quay về văn phòng tôi đi, cà phê không ai pha, tôi uống không quen cà phê họ pha.”

Doãn Ước cũng không muốn quay về Wenda, bởi vì Giang Thái ở đó. Gần đây hắn cắm cọc trong công ty, may mà cô đi theo Chung Vi, hai người hoàn toàn không đụng chạm nhau.

Nếu trở về văn phòng tổng giám đốc, vậy miếng da trâu này sẽ vứt không xong.

Ngoài mặt trả lời lấy lệ với Địch tổng, nhưng đã bắt đầu có tâm tư tìm kiếm công việc mới.

Trước mắt Chung Vi đóng một vai trong phim thời dân quốc, quay ở phim trường nổi tiếng ở ngoại ô thành phố B. Mấy hôm nay Doãn Ước không về nhà, cùng đi theo đến phim trường. Cô không nhính chút thời gian nào để thăm Trịnh Đạc, chỉ có thể gửi tin nhắn giải thích với anh.

Mấy tin nhắn gửi đi, đối phương rất lâu không trả lời. Ngẫm lại tình trạng tay của anh hiện tại, Doãn Ước cũng không thấy lạ.

Hôm đó, lịch quay của Chung Vi đa số tập trung vào buổi tối, ban ngày khó được ngủ đủ giấc, buổi chiều lên phim trường liền dật dựa, thỉnh thoảng quay vài cảnh đều là bóng lưng, chỉ cần dùng thế thân. Cô ở ngay tại chỗ đối diễn với nam diễn viên.

Doãn Ước luôn ở bên cạnh, đến gần chập tối, rốt cuộc Trịnh Đạc cũng gửi lại một tin nhắn: “Ra ngoài một chút.”

“???”

https://thuviensach.vn

“Anh đang ở bên ngoài phim trường, em ra ngoài một chút, anh có đồ đưa cho em.”

Doãn Ước không ngờ anh sẽ đến, nhìn sang Chung Vi bên cạnh không đối diễn suôn sẻ sắp nổi cáu, cắn răng xin phép ra ngoài.

Chung Vi tức giận nói: “Tôi vẫn chưa quay xong mà, cô đã muốn đi.”

“Có bạn tôi đến, tôi đi gặp rồi quay lại ngay. Là bác sĩ Trịnh.”

Chung Vi vừa định nổi nóng, nghe thấy ba chữ ‘bác sĩ Trịnh’ liền ỉu xìu, chỉ có thể bực bội xua tay: “Đi nhanh về nhanh, tôi đang bận lắm.”

Doãn Ước để đồ trong tay xuống chạy ra tìm Trịnh Đạc, đối phương bó bột đứng ở ngay cổng, tay kia thì xách một túi to.

Cô chạy một mạch đến, mệt đến má đỏ bừng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Trịnh Đạc muốn lau mồ hôi giúp cô, đưa tay lên mới phát hiện không tiện, chỉ có thể nhét túi to vào trong tay cô.

“Đây là gì vậy?”

Doãn Ước mở ra xem, là một ít bánh ngọt, trong lòng xẹt qua tia ấm áp.

“Anh không trả lời tin nhắn của em, em tưởng anh chưa đọc.”

“Đọc rồi, nghĩ không biết trả lời thế nào, nên dứt khoát đến gặp em. Chừng nào em xong việc, cùng nhau ăn cơm nhé?”

Doãn Ước áy náy: “Hôm nay chắc là muộn lắm, anh bị thương mà, nên quay về đi. Em sắp nghỉ việc rồi, nhàn rỗi sẽ mời anh ăn cơm.”

“Được, quyết định vậy đi.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước tiễn Trịnh Đạc ra về xong quay trở vào phim trường, vừa đến liền thấy Chung Vi đang cãi nhau với nhân viên phục trang. Chỉ một chuyện nhỏ nhặt, là cái váy mặc trên người không đúng màu.

Chung Vi muốn màu hồng phấn, nhân viên phục trang lại đổi thành màu đỏ.

Thực ra Doãn Ước thấy màu đỏ rất đẹp, lên tivi càng thêm nổi bật. Nhưng Chung Vi khăng khăng muốn màu hồng phấn, cãi đến trở mặt, đồ chưa thay đã tức giận bỏ đi.

Cô ta vừa đi, bầu không khí càng thêm bế tắc. Cũng may sắp đến giờ cơm, phó đạo diễn nhân cơ hội thúc giục mọi người đi ăn cơm, giải tán đám người đứng xem náo nhiệt.

Doãn Ước không muốn đụng chạm đến họng súng của Chung Vi, dứt khoát ăn cơm xong rồi tìm cô ta. Lúc ăn cơm, người đại diện Ngô Thành cũng ở đó, hai người trao đổi vài ý kiến, đều cảm thấy gần đây tính tình của Chung Vi hơi quá quắt.

“Có lẽ có Giang Thái ở sau lưng nâng đỡ, cho nên cô ta cảm thấy bản thân không gì làm không được.”

Doãn Ước không tiếp lời Ngô Thành, trái lại trong lòng có cùng suy nghĩ với đối phương.

Ăn cơm xong cô đi gõ cửa phòng Chung Vi, kết quả không ai trả lời. Về phòng mình vừa thấy, cái váy đỏ của Chung Vi ném trên giường cô, bên cạnh có để lại mảnh giấy: “Giúp tôi trả lại cho tổ đạo cụ.”

Đúng là giọng điệu đại tiểu thư.

Hết cách, Doãn Ước xé màn đêm chạy đến phim trường. Lúc này vẫn còn người đang quay, phim trường đèn đuốc sáng choang, còn tổ đạo cụ lại

https://thuviensach.vn

ở nơi hẻo lánh, đã muộn thế này nên không còn ai ở đó.

Thời điểm Doãn Ước bước vào tòa nhà, cô đánh cái rùng mình, luôn cảm thấy ánh đèn đặc biệt mờ tối.

Trang phục đều đặt ở tầng ba, Doãn Ước đi lên cầu thang, hành lang thật dài không một bóng người, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhỏ yếu của chính mình.

Tim cô đập mạnh, bước chân cũng nhanh hơn. Đi đến cửa phòng phục trang không kịp nghĩ gì nhiều, cô đẩy mạnh cửa ra.

Cảnh tượng trong phòng khiến cô suốt đời khó quên.

Chung Vi mặc váy hồng phấn nằm trên sàn, có máu từ hông loang ra. Cách cô hai thước, một người đàn ông đứng đó, nhìn kỹ thì chính là….

Kỷ Tùy Châu!

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 10: Ra tay

Trong phòng phục trang, đồ diễn la liệt dưới sàn, Chung Vi nằm trên đống quần áo này.

Phản ứng đầu tiên của Doãn Ước chính là xoay người bỏ chạy, ngẫm lại không đúng liền trở vào phòng. Cô muốn đi đến xem xét tình hình của Chung Vi, bị Kỷ Tùy Châu ngăn lại.

“Có lẽ còn cứu được.”

“Không, chết rồi.”

Doãn Ước hoài nghi: “Sao anh biết?”

Kỷ Tùy Châu nhìn chằm chằm cô: “Cô vừa rồi xoay người bỏ chạy, có phải cảm thấy người là do tôi giết không.”

Doãn Ước gật đầu, xong lại lắc đầu: “Chắc là không phải anh.”

Kỷ Tùy Châu sao nhàm chán như vậy, chạy đến giết Chung Vi làm gì? Chỉ là chút tranh chấp nhỏ, còn qua lâu rồi, không đáng để giết người.

“Anh để tôi xem cô ta thử.”

“Đừng làm hỏng hiện trường, đợi cảnh sát đến rồi tính.”

“Báo cảnh sát rồi?”

“Trước khi cô tới tôi vừa báo.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước quay lại nhìn Chung Vi, cô như bông hoa xinh đẹp nở rộ trên mặt hồ đêm, rồi lại tỏa ra mùi quỷ dị. Trên gương mặt xanh xao là hai mắt trợn ngược, đầu tóc bị ai đó cắt lởm chởm rối bù, phối hợp với cả phòng trang phục không thuộc thời đại này, càng thêm khủng bố.

Cô có hơi sợ hãi, lại có chút không cam lòng: "Thật sự không cần thử lại?"

"Thử rồi, vô ích."

Kỷ Tùy Châu vừa nói vừa kéo Doãn Ước đến cửa. Doãn Ước vẫn đang cầm chiếc váy đỏ của Chung Vi, lúc ra cửa còn tiếc rẻ ngoái đầu lại nhìn.

Chưa nói đến thích Chung Vi bao nhiêu, chỉ đáng tiếc thay cô ta. Mấu chốt là, cái chết của cô ta cùng với…

"Kỷ Tùy Châu, anh không cảm thấy cô ấy thế này…"

"Rất giống với Tiểu Ý năm đó."

Nói đến đây, Doãn Ước lập tức nói không ra lời. Tùy Ý, em gái của Kỷ Tùy Châu, tám năm trước trong căn nhà cho thuê bên ngoài trường trung học, được người khác phát hiện với tư thế gần giống thế này, may mắn nhặt lại được mạng sống.

Hai tay bị trói ra sau lưng, bằng một chiếc khăn lụa màu sắc sặc sỡ hoa văn phức tạp. Tóc bị cắt nham nhở, tay trái mất ngón út.

"Vậy, tay cô ấy anh đã kiểm tra chưa?"

"Xem rồi, ngón út tay trái bị ai đó cắt đi."

Gần như giống hệt.

https://thuviensach.vn

Vừa khó tin lại không thể không tin. Nhưng ai đã gây án? Vụ án tám năm trước hung thủ cuối cùng là em trai song sinh của Doãn Ước, Doãn Hàm, hiện giờ anh đang bị giam trong ngục, không thể ra ngoài gây án được.

Vậy thì là ai, dùng cùng một thủ pháp giết người. Quan trọng là, người đó làm sao biết được chi tiết vụ án năm đó của Tùy Ý?

Cảnh sát chưa từng công bố tình hình cụ thể của vụ án này với bên ngoài.

Kỷ Tùy Châu là anh trai của người bị hại, chắc đã xem qua ảnh chụp hiện trường, biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ không lạ. Doãn Ước là chị gái của nghi can, năm đó cảnh sát nghi ngờ cô che giấu hành tung của em trai Doãn Hàm, từng cho cô xem băng ghi hình lại hiện trường người bị hại, hy vọng dùng nó để ‘cảm hóa’ cô, nói ra chỗ trốn của Doãn Hàm.

Lúc ấy, Doãn Ước nói với cảnh sát đến khô cả miệng, tích cực phối hợp dùng máy phát hiện nói dối, còn cho phép cảnh sát nghe lén điện thoại của cô, thậm chí phái người theo dõi cô 24/24, suốt ba tháng vẫn không có phát hiện gì, hiềm nghi của cô mới được tiêu trừ.

Nhưng sự kiện này luôn là cơn ác mộng, luôn quanh quẩn trong lòng cô. Mãi cho đến khi em trai bị bắt, hết thảy mới có kết quả.

Hiện giờ, Chung Vi gặp tình huống tương tự, Doãn Ước cố gắng lắm mới tĩnh tâm được thì lại bị bới lên.

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người họ. Sự việc tiếp theo trở nên vô cùng máy móc.

Pháp y tiến hành kiểm tra Chung Vi cẩn thận, rồi tuyên bố cô tử vong. Người đầu tiên phát hiện ra thi thể, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu bị tách ra tiếp nhận tra hỏi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước là trợ lý của Chung Vi, cảnh sát hỏi cô đặc biệt cẩn thận, từ ngày đầu tiên hai người quen biết nhau, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Hỏi cung suốt ba tiếng đồng hồ, đến khi Doãn Ước từ phòng thẩm vấn đi ra, đã gần đến khuya.

Cô lại dẫn cảnh sát đến phòng mình ở để lục soát bằng chứng. Chỗ cô có không ít thứ liên quan đến Chung Vi, ngoài vài món đồ dùng hằng ngày thuộc về cô ra, những thứ khác cô đều giao hết cho cảnh sát.

Ngô Thành cũng đến, vẫn luôn túc trực bên cạnh, muốn hỏi thăm tình hình cụ thể thế nào nhưng không tìm thấy cơ hội mở lời. Mãi cho đến khi cảnh sát xử lý xong tất cả mọi thứ rồi ra về, anh ta mới có thời gian trống để hỏi.

“Tôi cũng không rõ đâu, tôi biết không nhiều hơn anh là bao.”

“Tại sao Kỷ Tùy Châu lại ở đó?”

Doãn Ước liếc nhìn anh, miễn cưỡng cười khổ. Cô cũng rất muốn biết đáp án.

Kỷ Tùy Châu không rời khỏi đó, ở trong sảnh lớn khách sạn hút thuốc. Lúc Doãn Ước xuống lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh, gương mặt giữa đám sương khói lượn lờ, có vẻ lạnh lùng mà nặng nề nghiêm túc, vô cùng đàn ông.

Mắt anh quét qua người Doãn Ước, cô liền hiểu được ý anh, lập tức đi qua đó.

“Đêm hôm khuya khoắt còn chưa ngủ, xuống đây làm gì?”

“Không ngủ được, đang muốn chạy bộ.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đứng lên: “Cô theo tôi đến đây.”

Hai người đi đến nhà hàng trong khách sạn, nơi này buôn bán 24/24. Hai người chọn bàn rồi sóng vai ngồi xuống, Doãn Ước hỏi anh: “Hôm nay sao anh lại đến?”

“Tôi đến tìm Chung Vi.”

Doãn Ước quay sang nhìn anh, Kỷ Tùy Châu cũng nhìn cô, mắt hai người chạm nhau, cả hai đều lọt vào trong mắt của đối phương.

“Tìm cô ấy làm gì?”

“Gần đây tôi nhận được một tin nhắn.” Nói xong, anh lấy di động ra, mở khóa màn hình rồi vào tin nhắn, đưa cho Doãn Ước xem.

Doãn Ước nhận lấy, phát hiện vô cùng quen thuộc.

“Anh cũng nhận được!”

“Xem ra cô cũng có.”

Kỷ Tùy Châu nhận lại điện thoại, hỏi; “Là khi nào?”

“Hơn một tháng trước. Anh còn nhớ có lần ở Wenda, chúng ta gặp nhau trong thang máy không. Tôi gọi anh lại vốn muốn nói với anh chuyện này, nhưng anh lại bận.”

Cô lấy tin nhắn ra xem ngày: “Đúng rồi, ngày tháng này, hôm đó tôi đến Wenda phỏng vấn. Còn anh?”

“Mới hai hôm trước.”

“Vậy thì có liên quan gì đến Chung Vi?”

Doãn Ước suy tư rồi đột nhiên hiểu ra: “Chẳng lẽ chính cô ấy gửi tin.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, tôi mới vừa tra ra được cô ta, vốn định tìm cô ta hỏi một chút, ai ngờ…”

Vậy chỉ là trùng hợp à, manh mối chỉ đến Chung Vi, cô ấy liền bị giết. Doãn Ước tự nhiên run sợ, như là sau lưng có đôi mắt tối đen đang gắt gao quan sát mình.

Sau đó, cô lại bội phục bản lĩnh của Kỷ Tùy Châu. Cùng là tin nhắn nặc danh, cô tra hơn một tháng không có manh mối, người ta chỉ tốn vài ngày đã tìm được.

Nếu lúc đó cô nói với anh, kết quả có phải sẽ khác rồi không…

“Xác định là cô ấy à?”

“Khoảng tám chín phần. Cô nói ngày cô đến Wenda phỏng vấn liền nhận được tin nhắn, tôi nghĩ có lẽ cô ta tìm được số điện thoại liên hệ với cô trên hồ sơ xin việc. Về phần tôi, Thịnh Thế mới vừa manh nha hợp tác với Wenda, tin nhắn đã tới rồi, hiển nhiên là tên họ Địch không giữ mồm giữ miệng.”

Phân tích thật sự rất có lý, Doãn Ước hoàn toàn bị anh thuyết phục.

“Nhưng Chung Vi gửi tin nhắn với mục đích gì?”

Kỷ Tùy Châu nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Người thì đã chết, phải đi hỏi ai bây giờ.

Hai người rơi vào im lặng. Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên cho họ, Kỷ Tùy Châu gọi một ly cà phê, còn Doãn Ước thì ăn cháo. Cô cầm lấy muỗng chậm rãi khuấy hai cái, khi ăn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, người có hơi thất thần. Cho đến khi cháo nóng đến miệng, cô mới hoàn hồn.

“Ối.” Cô hừ nhẹ.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu bên cạnh vẫn bất động, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái. Doãn Ước hơi xấu hổ, nhanh chóng cúi đầu ăn cháo, giờ này trễ rồi, cơn buồn ngủ của cô dần dần xông lên đầu.

Cô không nhớ rõ mình ngủ thế nào, chỉ biết khi tỉnh dậy, bên cạnh lại đổi người.

Nữ phục vụ nhà hàng mỉm cười với cô, giải thích: "Anh Kỷ có việc đi trước, nếu cô muốn ngủ có thể dựa vào vai tôi ngủ tiếp. Không sao đâu."

Nhận mấy trăm tệ của người ta, chút dịch vụ thế này vẫn có thể cung cấp được.

Doãn Ước há miệng không nói, đối phương trái lại nói rất nhiều, ríu ra ríu rít lại miêu tả một hồi, nghe xong Doãn Ước trong lòng ngạc nhiên.

Vừa rồi cô tựa vào người Kỷ Tùy Châu mà ngủ?

Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, anh lại có thể không bóp chết cô, còn tốn tiền tìm người cho cô gối đầu.

Điểm này không giống phong cách của anh.

Chung Vi chết, Doãn Ước đương nhiên được triệu về văn phòng tổng giám đốc. Cô muốn xin nghỉ chạy lấy người, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp. Trong công ty xảy ra án mạng, lại là người nổi tiếng, mỗi ngày ứng phó với phóng viên thôi đã luống cuống tay chân rồi, căn bản không ai xử lý thủ tục nghỉ việc.

Doãn Ước cũng chạy cong mông, nên cô nghĩ chờ trận này qua đi, Địch tổng hết bận rộn rồi nói sau.

Cũng may trong khoảng thời gian này Giang Thái không đến, nghe nói ra nước ngoài nghỉ mát. Hắn không ở đây, ngày ngày Doãn Ước sống rất

https://thuviensach.vn

tốt, mỗi ngày trong văn phòng lãng phí thời gian.

Những người khác trong văn phòng cũng lặng lẽ hơn nhiều, nhất là thư ký Đinh, sức mạnh buôn chuyện nay đã giảm sút, thỉnh thoảng nhắc đến Chung Vi liền thở dài.

Hồng nhan bạc mệnh.

Qua chừng một tuần, giữa trưa hôm nọ thư ký Đinh kêu cô đến, đưa cho cô một tài liệu: "Bây giờ em đến câu lạc bộ Đông Chanh đi, Địch tổng đang ở đó đánh golf, có văn kiện cần dùng đến, nhưng chị không đi được."

Cả văn phòng chỉ có mỗi Doãn Ước nhàn hạ nhất, mấy việc vặt này liền rơi xuống đầu cô.

Cô cũng không chối từ, cầm văn kiện đi. Thư ký Đinh tốt bụng nhắc nhở: "Gọi xe đi, quay về thanh toán lại tiền, đừng đến trễ."

Doãn Ước gật đầu, ra ngoài liền gọi taxi.

Nửa giờ sau cô đến câu lạc bộ, ở đại sảnh gọi điện thoại cho Địch tổng, đối phương bảo cô trực tiếp đến sân golf tìm ông ta.

Doãn Ước tìm người hỏi đường, băng qua đại sảnh đến hoa viên phía sau. Trong câu lạc bộ cao cấp lúc này không nhiều người lắm, Doãn Ước bước chân vội vàng.

Khi đi qua một lối mòn nhỏ, không biết từ đâu chui ra một người đàn ông trẻ tuổi, đưa tay chặn cô lại.

"Cô Doãn, Doãn Ước."

Nghe đối phương gọi tên mình, Doãn Ước dừng bước: "Là tôi, anh là…"

"Tôi họ Lý, Lý trong Mộc Tử Lý."

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhíu mày, tên họ Lý này muốn làm gì?

Cơ thể theo bản năng thấy sợ hãi, Doãn Ước ngừng vài giây, đột nhiên quay đầu bỏ đi.

Còn không kịp cất bước, trước mắt xuất hiện một bóng đen, có thứ gì đó màu đen đập thật mạnh vào đầucô. Doãn Ước chỉ cảm thấy một trận đau nhức, trong lòng co rút, hai chân mất không chế nhũn ra, lập tức ngã xuống đất.

Sau đó, cô lờ mờ nghe có người đối thoại: “Ra tay nặng vậy, đánh chết người thì sao?”

“Người mà Giang tổng muốn, ai dám làm trái.”

Giang tổng, là Giang Thái sao?

Doãn Ước đầu váng mắt hoa, rơi vào hôn mê.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 11: Gợi cảm

Doãn Ước ý thức mơ hồ, bị người kéo vào gian phòng VIP bên cạnh.

Hai gã đó vẻ mặt kích động, thuận tay ném cô lên sô pha. Lần này có hơi mạnh tay, Doãn Ước ngơ ngác tỉnh lại. Nhưng cô giả vờ chưa tỉnh, vẫn nhắm mắt giả ngất như cũ.

Có giọng the thé đang phàn nàn: “Mày xem mày, xuống tay nặng quá, lỡ như xảy ra tai nạn thì sao?”

Tiếng người kia lại rất trầm: “Không chết được, chúng ta đi thôi.”

“Hay lau cho cô ta một chút, có máu.”

“Có máu mới hay, có vài người rất thích dạng như vậy, có máu mới kích thích.”

Tiếng the thé kia phụt một cái, hai người hi hi ha ha ra ngoài.

Doãn Ước nghiêng tai nghe ngóng, mãi cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, mới hơi hé mắt. Ánh đèn treo trên đầu quá sáng làm cô hoa mắt, trước mắt chỉ có những dây tua bằng thủy tinh buông xuống lắc lư trái phải.

Cô chớp mắt vài cái, tua đèn đứng im, chỉ chốc lát sau lại bắt đầu dao động. Cô biết là vấn đề của chính mình, trong đầu một đống hỗ lốn, choáng váng không ra kiểu gì.

Hai tay chống lên sô pha, cô thử đứng dậy, vừa mới cử động thì trời đất quay cuồng, toàn thân lần nữa ngã phịch trở lại ghế.

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay quẹt trán, vô cùng đau nhức. Trong lòng bàn tay có gì đó dính dớp, đỏ đỏ một mảng như là máu. Trong lòng Doãn Ước lo lắng vô cùng, lo lắng nếu Giang Thái đến, cô phải chạy thế nào đây.

Đừng nói là chạy, hiện giờ ngay cả sức lực để lên tiếng gọi người cũng không có.

Cổ họng khô khốc khàn khàn, Doãn Ước cố gắng nuốt hai ngụm nước miếng, lại cử động muốn đứng lên. Cơ thể vừa ngồi lên một nửa, chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Cô sợ hết hồn, cơ thể cứng đờ không động, đầu óc trống rỗng.

Có người đẩy cửa đi vào, giày giẫm lên tấm thảm lông dày, gần như không nghe được tiếng động. Doãn Ước một tay cầm lấy chỗ tựa lưng của sô pha, bởi vì dùng sức nên đầu ngón tay trở nên trắng bệch, môi lập tức run rẩy.

Ngay lúc cô căng thẳng gần như thét lên, người nọ đột nhiên dừng bước, thấp giọng hỏi: “Cô là ai, ai gọi cô đến?”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, Doãn Ước vốn đang tuyệt vọng chợt thấy tia hy vọng. Cô theo khe hở mái tóc nhìn ra ngoài, thấy được gương mặt của Kỷ Tùy Châu.

Nhưng cô cảm thấy lạ, đối phương sao lại không nhận ra cô?

Cô đưa tay vuốt mặt, mới phát hiện chỗ nào cũng là máu, tóc rối tung che đi gần nửa khuôn mặt.

Doãn Ước mau chóng vén tóc, vừa định lên tiếng thì cửa lại bị đẩy ra, hai tên đàn ông vẻ mặt kích động vọt vào, một trong số đó chính là tên họ Lý vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Hai gã vừa thấy Kỷ Tùy Châu, sắc mặt tái mét như thấy diêm vương, liên tục cúi đầu khom lưng, cung kính nịnh bợ.

Kỷ Tùy Châu không có tính nhẫn nại, cắt ngang lời họ: “Chuyện gì?”

Gã họ Lý khó xử nói: “Xin lỗi chủ tịch Kỷ, chúng tôi đưa người đến nhầm phòng của anh.”

Gã kia nhanh chóng nói: “Chúng tôi lập tức mang cô ta đi.”

Kỷ Tùy Châu quay lại đánh giá Doãn Ước một phen, như là đang cân nhắc gì đó. Doãn Ước muốn cầu cứu anh, nhưng hai gã kia lại xông đến, xách Doãn Ước ra ngoài.

“Đợi đã.”

Kỷ Tùy Châu gọi họ lại.

“Chủ tịch Kỷ, anh có gì căn dặn. Cô ta làm bẩn phòng anh, để chúng tôi kêu người đến dọn dẹp.”

Kỷ Tùy Châu không đáp ngay, đi tới đẩy tóc che trước mặt Doãn Ước ra, nhìn thật kỹ rồi nói: “Đưa đồ đến còn muốn mang đi, Giang tổng các người làm việc không đáng tin nhỉ.”

Hai gã vừa nghe, hồn vía lên mây: “Không không, chủ tịch Kỷ hiểu lầm rồi, đây là người mà Giang tổng chúng tôi muốn. Cô này không đẹp lắm, lần sau chúng tôi tìm cho anh cô đẹp hơn nha.”

“Vậy thì không ổn rồi, các người sao có thể đưa cho Giang tổng, không sợ hắn mất hứng sao. Được rồi, để người lại, hai người đi đi.”

“Cái này…”

https://thuviensach.vn

“Giang tổng các người thật sự thích, thì kêu hắn đến tìm tôi mà lấy. Tôi không có thời gian tán gẫu với hai người, hoặc là biến, hoặc là…”

Kỷ Tùy Châu còn chưa nói xong, hai tên nọ im lặng chuồn êm, ném Doãn Ước lại chạy vội ra ngoài.

Ném phụ nữ nhiều nhất chỉ bị Giang Thái đánh một trận, chọc giận Kỷ Tùy Châu, khó giữ được cái mạng hèn này.

Doãn Ước vốn bị họ xách đi, họ đột nhiên bỏ chạy, cô nhất thời đứng không vững, sắp té ngã xuống đất. Kỷ Tùy Châu đưa tay nắm hông cô lại, lần nữa đỡ cô về sô pha.

Doãn Ước ngồi xuống thì thở phào một hơi, bên kia Kỷ Tùy Châu đưa hai tờ khăn giấy đến, cô đưa tay nhận lấy, bắt đầu lau vết máu trên mặt.

Cũng không biết thằng khốn kia lấy gì đập cô, hại cô chảy nhiều máu như vậy. Cô có hơi lo lắng, lại vào nhà vệ sinh xem xét. Trên trán có một vết thương dài khoảng hai ba phân, may mà không quá sâu, lau rửa một hồi, máu dần dần ngừng chảy.

Doãn Ước chịu đau lấy nước rửa sạch, lúc đi ra ngoài nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đang gọi điện thoại. Cô lặng lẽ ngồi trở lại sô pha, cầm khăn mặt lau mái tóc ướt nước của mình.

Không bao lâu có người gõ cửa, Kỷ Tùy Châu đi ra mở, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi vào, trong tay xách hộp thuốc cứu thương.

Anh ta vừa thấy Doãn Ước liền biểu đạt vẻ bất mãn: “Hai người rốt cuộc sao lại thế này, ai cũng chơi lớn như vậy, không sợ chơi chết người sao.”

Khi nói chuyện, anh ta nhanh chóng đến trước mặt Doãn Ước, nâng mặt cô lên, động tác hơi thô bạo, thật tương phản với Trịnh Đạc nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Bên kia, Kỷ Tùy Châu hỏi: “Phải khâu à?”

“Khâu gì mà khâu, cứ tùy tiện để vậy đi. Dù sao tôi chữa khỏi, quay lưng người lại bị các anh hành hạ tiếp.”

Lời nói tuy hằn học, đến khi xử lý vết thương, thủ pháp người này xem như nhẹ nhàng. Doãn Ước cố gắng chịu đựng không lên tiếng, thỉnh thoảng chỉ hít sâu khi thật sự đau đớn. Cuối cùng vết thương được đính miếng băng gạc, dán thêm hai miếng băng dính là xong.

Kỷ Tùy Châu tiễn người nọ ra ngoài, lập tức đóng sầm cửa lại.

Tiếng động quá lớn, làm Doãn Ước sợ hết hồn.

Trong phòng lập tức rơi vào im lặng khiến người khác khó xử. Doãn Ước có thể cảm giác được cơn thịnh nộ của Kỷ Tùy Châu, có lẽ là bực cô đã làm dơ sô pha.

Cứ như thế im lặng chốc lát, Kỷ Tùy Châu bước đến nâng cằm cô lên xem xét. Doãn Ước bị ép phải ngẩng đầu, chỉ cảm thấy mỏi cổ.

“Xem… xong chưa?”

“Ừm, chúc cô sau này để lại sẹo cho thêm màu thêm sắc.”

Đồ miệng quạ. Doãn Ước tức chết thật muốn mắng anh.

Ngoài miệng lại nói: “Hôm nay cám ơn anh.”

“Cám ơn tôi cái gì? Cô dám khẳng định tôi sẽ nhân từ hơn Giang Thái?”

Vậy cũng khó nói, đều là người có tiền, ai sạch sẽ hơn ai chứ. Doãn Ước lại rúc vào sô pha, muốn cách xa anh một chút.

https://thuviensach.vn

Cô ghét bỏ như vậy, khiến Kỷ Tùy Châu càng thêm bực dọc, lên tiếng lại châm biếm: “Không phải cô rất có bản lĩnh à, sao lại rơi vào tay Giang Thái như thế.”

“Họ đánh lén tôi, hai tên đàn ông cao to đánh mình tôi, tôi cũng hết cách.”

“Khi không sao cô lại đến chỗ này làm gì?”

“Tôi đến đưa văn kiện cho Địch tổng.”

Kỷ Tùy Châu im lặng một lúc rồi nói: “Tới đi.”

“Làm gì?”

“Mát xa.”

Doãn Ước nghĩ bản thân nghe nhầm: “Tôi, ở chỗ này?”

“Không được sao? Vốn tôi gọi người khác đến, cô ở đây rồi thì cô đi.”

Doãn Ước lập tức ngộ nhận, nghĩ đến chuyện anh muốn làm, liền từ chối: “Tôi không được, anh tìm người khác đi.”

“Có gì mà không được, lần trước cô làm khá tốt.”

“Lần đó không giống.”

“Đều là vật lý trị liệu, có gì mà không giống.”

Kỷ Tùy Châu đi vào phòng trong, đi được một nửa thì dừng bước quay đầu lại nói: “Doãn Ước, có phải cô đang nghĩ đến phương diện khác không?”

Chẳng lẽ không đúng sao?

https://thuviensach.vn

“Ha.” Kỷ Tùy Châu cười lạnh, “Thật thú vị.”

Anh vừa đi vừa cởi nút áo, có hơi mất kiên nhẫn: “Mau lại đây đi.”

Doãn Ước chỉ có thể theo vào, sau đó phát hiện bên trong không có giường đôi, chỉ có một chiếc giường vật lý trị liệu đặt cạnh cửa sổ, cửa sổ sát đất rộng mở, bên ngoài là sân rộng, có hồ sen, bên trong có vài đóa hoa sen trắng, nhụy hoa nở rộ.

Xa chút nữa là bể bơi cỡ lớn, bên cạnh là hàng dừa, lá dừa xanh biếc bên cạnh nước hồ màu lam, làm người ta thư thái.

Rõ ràng là trưa mùa hạ, mà có gió mát thổi đến, xua tan hơi nóng.

Cơn đau đầu lâm râm của Doãn Ước lập tức tốt quá nửa.

Nhìn lại, phát hiện Kỷ Tùy Châu đã cởi áo. Làn da màu đồng phối hợp với cơ bắp cường tráng, tràn đầy khêu gợi.

Doãn Ước không muốn nhìn, nhanh chóng quay đi.

Lát sau đã nghe Kỷ Tùy Châu nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Doãn Ước nghĩ nghĩ, chịu đựng cơn đau đầu, quay lại. Cũng giống như lần trước, Kỷ Tùy Châu chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông.

Giường vật lý trị liệu ở nơi này không cao, cô chỉ có thể quỳ trên tấm đệm ở bên cạnh. Tư thế như vậy khiến cô càng gần Kỷ Tùy Châu hơn, xấu hổ trong lòng càng nhiều hơn.

Kỷ Tùy Châu ít lên tiếng, chỉ thi thoảng nhắc nhở cô tăng thêm lực. Doãn Ước vừa đói vừa chóng mặt, hoàn toàn không dùng sức được. Đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu như mất hứng nói: “Chưa ăn cơm trưa à?”

“Vẫn chưa.”

https://thuviensach.vn

Nói xong mới cảm thấy không đúng, Doãn Ước muốn giải thích, chợt nghe Kỷ Tùy Châu cười nói: “Quên đi, tiếp tục đi xuống đi.”

Đi xuống sẽ đến nơi khiến người ta rối rắm, lần trước Doãn Ước mượn cớ nổi giận chạy mất, lần này còn có thể không?

Quả nhiên Kỷ Tùy Châu cũng khơi lại chuyện này: “Hôm nay sẽ không giở trò cáu kỉnh chứ.”

“Không có.”

“Nếu cô không tình nguyện cũng không sao, hiện giờ cô cứ mở cửa ra ngoài, tôi nghĩ Giang Thái chắc chắn còn đang chờ cô. Hắn chắc là rất thích nhìn bộ dạng này của cô. Có vài loại đàn ông rất biến thái, trên người phụ nữ có vết thương, họ sẽ càng hưng phấn.”

Doãn Ước nhớ đến cuộc đối thoại của hai người kia, mới biết được chuyện này hóa ra có thật.

Cô hình như phải đưa ra lựa chọn, chọn Giang Thái hay là Kỷ Tùy Châu. Một tên háo sắc khiến cô ghê tởm, người còn lại, từng yêu, còn hiện giờ…

Cảm xúc ngổn ngang, cảm giác đó không thể nói rõ.

Nói chán ghét anh hận anh, chi bằng nói Doãn Ước càng chán ghét chính mình của quá khứ hơn.

Cô tốn năm năm thời gian cho rằng có thể thoát khỏi, không ngờ lại bị ép đến đường cùng, gần như phải quay lại làm chính mình của quá khứ.

Nhớ đến gương mặt thèm thuồng của tên Giang Thái kia, Doãn Ước chỉ có thể cam chịu số phận gác tay lên lưng của Kỷ Tùy Châu. Bộ phận này không cần dùng lực nhiều, Doãn Ước vốn không còn sức lực xoa bóp mấy cái cũng không thể tìm được vị trí chính xác, gấp đến độ đổ mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu lại trêu chọc: “Không cần căng thẳng, tôi không phải Giang Thái, tôi không ăn người đâu.”

Nói đến đây Doãn Ước nghĩ tới Chung Vi, vô thức nhớ đến một chi tiết hôm ăn cháo.

Cô lên tiếng: “Kỷ Tùy Châu, tôi cảm thấy cái chết của Chung Vi, có thể liên quan đến Giang Thái.”

Kỷ Tùy Châu chau mày, xoay người một cái ngồi dậy.

Chiếc khăn tắm kia thuận thế trượt xuống đất, Doãn Ước trợn mắt há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 12: Động cơ

Doãn Ước không ngờ rằng, Kỷ Tùy Châu có mặc quần con bên trong.

Tuy rằng chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng ít nhiều chỗ cần che đều che khuất. Cô coi như mình đang xem người bơi lội đi, tưởng tượng như vậy, trong lòng thản nhiên hơn rất nhiều.

Kỷ Tùy Châu xoay người nhặt chiếc khăn tắm lên, đảo mắt liếc Doãn Ước: “Chẳng lẽ cô nghĩ, tôi sẽ không mặc gì.”

“Sao vậy được chứ.” Doãn Ước đáp, không dám tiếp tục thảo luận đề tài này.

Kỷ Tùy Châu cũng không nhây, anh càng thấy hứng thú với đề tài trước đó cô nói hơn. Doãn Ước nhớ đến chuyện mình nói cùng anh: “Trên tay Chung Vi có chiếc khăn lụa, giống hệt như chiếc Giang Thái tặng cô ấy.”

Có lần cô bắt gặp Chung Vi làm nũng với Giang Thái, bắt hắn tặng quà. Lúc ấy trong tay Giang Thái có quyển tạp chí, hắn tùy tiện chỉ một chiếc khăn lụa mới ra trên đó, nói với cô: “Tặng cái này vậy.”

Chưa đến mấy ngày, Doãn Ước đã thấy Chung Vi đeo chiếc khăn lụa này.

“Chỉ với chuyện này, cô hoài nghi Giang Thái? Nếu tặng cô ấy, chỉ cần cô ấy đeo vào, tên sát nhân có thể tiếp xúc đến.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhớ lại bộ dạng khi chết của Chung Vi, trên người cô ấy mặc chính là chiếc váy màu hồng phấn vốn phải mặc để diễn, còn quần áo của cô ấy thì không thấy đâu. Nếu hung thủ mang quần áo của cô ấy đi, vì sao còn cố tình buộc chiếc khăn lụa đó vào tay cô ấy chứ?

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không nghĩ ra mối quan hệ nhân quả trong sự việc này.

Kỷ Tùy Châu lại nêu ra thắc mắc: "Nếu giả thuyết người là do Giang Thái giết, vậy động cơ là gì?"

"Gần đây Chung Vi qua lại thân mật với Giang Thái, có khi nào biết được một số chuyện mà hắn không muốn để ai biết không."

Quả thực cũng có khả năng này.

"Nhưng dù vậy, giết người cũng nên lặng lẽ chút, làm đến đẫm máu như vậy, còn mô phỏng vụ án của tám năm về trước, như là muốn lôi kéo sự chú ý của mọi người. Giang Thái không ngu xuẩn như vậy, với hắn mà nói, cách để Chung Vi im miệng có rất nhiều, giết người là cách ngu ngốc nhất."

Doãn Ước thừa nhận anh nói rất có lý.

Bên kia Kỷ Tùy Châu đứng lên, ra bên ngoài cầm thuốc lá và bật lửa trở vào, tiếp đó đưa cho Doãn Ước, quơ quơ điếu thuốc trong tay: "Nếu theo lối tư duy của cô, tôi cũng nghi ngờ một người."

"Ai?"

Doãn Ước nhìn điếu thuốc trong tay anh, bật quẹt châm lửa cho anh. Kỷ Tùy Châu rít hai hơi, đồng thời nhả khói và nói ra một cái tên.

"Trịnh Đạc."

"Sao có thể là anh ấy?"

https://thuviensach.vn

“Hơn cả Giang Thái, động cơ giết người của anh ta càng thêm rõ ràng. Chung Vi hại anh ta té cầu thang bị thương tay, ít nhất mấy tháng không thể làm việc. Con người Trịnh Đạc tôi cũng hiểu biết ít nhiều, đối với công việc rất có trách nhiệm, cũng rất có lòng cầu tiến. Bị Chung Vi hại ra như vậy, nhất định có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh ta. Cô nói xem, anh ta có khi nào tức giận đến muốn giết người không? Hơn nữa, tôi còn nghe nói, ngày mà Chung Vi chết, anh ta quả thực từng xuất hiện ở phim trường, đúng là trùng hợp à?”

Nhìn như phân tích hợp lý, nhưng sơ hở lại tràn đầy.

“Trịnh Đạc không ngốc, sự việc đã qua vài ngày, lúc này cũng nên bình tĩnh rồi, đã qua đoạn thời gian xúc động giết người. Vả lại anh đã quên, trên tay Trịnh Đạc còn bó bột. Pháp y nói, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Chung Vi là ngạt thở, trên cổ cô ấy có dấu vết bị hai tay bóp nghẹt. Trịnh Đạc chỉ có một tay, sao có thể bóp chết người? Còn nữa, hôm đó anh ấy đến phim trường, thực sự là tới…”

“Làm gì?”

Doãn Ước hít một hơi: “Là tới thăm tôi.”

“À, hiểu rồi.”

“Anh không hiểu, chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Tôi có nói hai người không phải bạn bè à?”

Doãn Ước nói không lại Kỷ Tùy Châu, thương tích trên đầu lại đau âm ỉ, dứt khoát im lặng không nói gì nữa. Hai người im lặng chốc lát, cho đến khi bụng Doãn Ước càu nhàu phát ra tiếng ọt ọt.

Kỷ Tùy Châu đứng dậy mặc đồ vào, rồi dẫn Doãn Ước đi ăn cơm. Ăn cơm xong, anh nói có công việc cần bàn, nên gọi Lão Tần tài xế đưa Doãn

https://thuviensach.vn

Ước về nhà, Doãn Ước xin Địch tổng nghỉ một ngày, hôm sau ở nhà tĩnh dưỡng, ngày thứ ba mới quay về công ty.

Mới vừa vào, đã bị thư ký Đinh kéo vào phòng trà nước, lại bắt đầu ‘bà tám’ với cô.

“Tiểu Doãn hôm qua em nghỉ, đã bỏ lỡ kịch hay rồi.”

Doãn Ước vừa pha cà phê vừa hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Giang Thái đến, nổi giận với Địch tổng.”

“Vì chuyện gì?”

“Nghe nói hai ngày trước anh ta đánh bạc, thua một số tiền.”

“Người như anh ta thua chút tiền thì tính là gì.”

Thư ký Đinh liên tục lắc đầu: “Lần này thua đậm, ngay cả tiền đầu tư vào phim mới của chúng ta đều thua vào đó. Nghe giọng của Địch tổng có vẻ thua nhiều lắm, ít nhất cũng mất một công ty con.”

Thua đậm vậy, đối với Liên Chúng là sự kiện lớn rồi. Ai mà lợi hại quá!

“Nghe nói là Kỷ Tùy Châu của Thịnh Thế, mới hôm kia thua ở câu lạc bộ Đông Chanh, hai người họ chơi bài cả đêm, Giang Thái thua đến nỗi suýt nữa khỏa thân đi về.”

Nghe nói là Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước lập tức thư thái. Với tính tình thối của anh ta, chỉ thắng Giang Thái một công ty con xem như khách sáo rồi. Tên Giang Thái cũng thật là, khi không lại chơi bài với Kỷ Tùy Châu, hoàn toàn là bỏ tiền vào túi anh ấy mà.

Nghe tin Giang Thái tổn thất tiền bạc, tâm trạng Doãn Ước tốt hẳn lên, vết thương trên đầu cũng không còn đau nữa, giữa trưa ăn uống ngon

https://thuviensach.vn

miệng, ăn cả hai chén cơm. Ăn đến thư ký Đinh sợ hãi, không ngừng khuyên cô: “Cô còn trẻ không thể ăn nhiều vậy đâu, không sợ mập à. Như con gái tôi mới vào trung học, suốt ngày ầm ĩ đòi giảm béo, ăn một chút cơm cũng tăng cân, làm tôi rầu muốn chết.”

Doãn Ước lại không lo chuyện này, từ năm năm trước bị xe tông đến giờ, cô ăn thế nào cũng không mập. Ông nội cô biết trung y, khi bắt mạch cho cô nói một đống thuật ngữ hao tổn khí huyết, cô nghe không hiểu lắm. Sau đó ông lại dùng lời dễ hiểu hơn để giải thích cho cô: “Tâm trạng không tốt, ăn cái gì cũng không mập nổi.”

Em trai ngồi tù, trong nhà mẹ kế nắm quyền, mẹ kế và con gái bà ta suốt ngày đối phó cô, tâm trạng cô tốt len mới là lạ. Cho nên cô không thích về nhà, lấy cớ làm việc ở hội quán vật lý trị liệu, luôn ở lại nhà ông nội.

Mẹ kế Ngụy Tuyết là mẫu người rất lợi hại, thuộc dạng người đặt lợi ích lên hàng đầu. Ví dụ như bà đột nhiên gọi điện kêu Doãn Ước về nhà ăn cơm, cô khẳng định là có chuyện xin cô.

Quả nhiên trên bàn ăn, Ngụy Tuyết liền đề cập đến chuyện em gái, Triệu Sương.

Triệu Sương là theo họ của ba cô ta, không có quan hệ huyết thống gì với Doãn Ước. Nhưng bởi vì ba mẹ họ tái hôn khi hai người còn rất nhỏ, cho nên sống cùng nhau hơn mười năm.

Triệu Sương nhỏ hơn cô năm tuổi, đang học năm hai Học Viện Điện Ảnh, tháng chín này sẽ lên năm ba.

Ngụy Tuyết vì chuyện thực tập của con gái mà phát rầu: “Trường bảo cho nó ngày nghỉ để tự tìm nơi thực tập, không phải con làm việc ở công ty điện ảnh à, con giới thiệu em gái vào thực tập, có quen cũng tốt mà. Nó không cần tiền lương đâu, chỉ cần có kinh nghiệm thực tập là được.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cũng hiểu, nói thực tập gì đó đều là giả, thực sự là muốn để Triệu Sương ký hợp đồng với Wenda, hiện giờ đang diễn kịch thôi.

Sinh viên Học Viện Điện Ảnh năm ba năm tư ở ngoài đi diễn rất nhiều, Triệu Sương thấy bạn học bên cạnh mình có nhiều sô diễn, trong lòng cũng bắt đầu hâm mộ.

Công việc của Doãn Ước đối với cô mà nói là một cơ hội tốt.

Vì thế cô ta bình thường luôn giở thói công chúa hôm nay hiếm khi hạ mình, chủ động gắp một con tôm lớn cho Doãn Ước: "Chị, chị ăn nhiều chút, chị xem gần đây chị gầy quá."

Doãn Ước vừa thấy tôm liền nghĩ đến Kỷ Tùy Châu, một chút tâm trạng ăn cũng không có.

Ngụy Tuyết thấy cô không hào hứng lắm, nhanh chóng về phòng, cầm đồ đi ra.

"Tiểu Ước con nhìn xem, dì tìm được chiếc điện thoại này, là trước kia Doãn Hàm từng dùng. Nó không ở nhà không ai dùng, dì mượn cho Tiểu Sương dùng. Giờ nó đã đổi điển thoại mới, cái này liền bỏ trong ngăn kéo. Hai hôm trước dì dọn dẹp thì thấy nó."

Bà biết Doãn Ước rất quý đồ đạc của em trai, đừng nói là điện thoại từng dùng, dù là cây bút máy cũ cũng giữ gìn rất cẩn thận. Năm đó cảnh sát vào nhà thu thập chứng cứ, mang đi không ít đồ của Doãn Hàm, cô có thời gian liền chạy đến cục cảnh sát hỏi nhận lại. Sau khi vụ án kết thúc, đồ vật trả về, cô liền cất giữ chúng, toàn bộ đặt trong phòng cũ của Doãn Hàm.

Căn phòng đó là cấm địa trong nhà, những người khác bình thường không được vào, ngay cả quét tước cũng không được. Cô thà để nó bám bụi, cũng không muốn ai làm xáo trộn.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Doãn Ước nhìn thấy điện thoại liền kích động, chồm người đến cầm lại đây. Điện thoại của thập niên lâu đời, vẫn là kiểu nhấn phím, Nokia thịnh hành năm đó.

“Hết pin rồi, bộ sạc còn không?”

“Không tìm thấy.” Triệu Sương nhún nhún vai, cô không ném hư chiếc điện thoại này là tốt lắm rồi.

“Là chuyện khi nào?”

Doãn Ước có hơi tò mò, sau khi xảy ra vụ việc, cảnh sát đã đến nhà lấy đi không ít đồ đạc của Doãn Hàm, điện thoại là thứ quan trọng, họ sao lại không lấy.

Ngụy Tuyết như có hơi ngượng ngùng: “Chính là trước mấy ngày xảy ra chuyện, hình như một tuần gì đó. Lần đó dì dọn dẹp phòng cho Doãn Hàm, nó quay về trường học rồi, điện thoại không mang theo, nên dì mượn cho Tiểu Sương chơi. Sau nó không về nữa, thứ này vẫn…”

Nói đoạn lại không nói được nữa.

Doãn Ước không nói gì. Chuyện này xảy ra vào tám năm trước, khi đó Doãn Hàm mười bảy tuổi, Triệu Sương mới mười hai. Cô bé ở cái tuổi đó cần dùng điện thoại làm gì. Nhà họ Doãn điều kiện vẫn tốt, cũng không thiếu tiền, Ngụy Tuyết muốn mua điện thoại thì tự mình mua là được, cần gì lấy của em trai cô, sao tính tình gì mà thích chiếm đoạt mấy thứ nhỏ nhặt như vậy chứ.

“Vậy thì lúc cảnh sát đến nhà, sao dì không đưa điện thoại cho người ta?”

Triệu Sương cười đến giả tạo: “Ngày đó em không có ở nhà, em qua nhà bạn chơi, để quên điện thoại ở nhà bạn. Sau đó thì quên mất, lúc đó em còn

https://thuviensach.vn

nhỏ, sao biết mấy chuyện này.”

Là không biết hay là rất hiểu biết đây? Với những hiểu biết của Doãn Ước về Triệu Sương, cô ta là tiếc rẻ điện thoại vừa đến tay lại phải giao nộp, nên cố ý giấu ở nhà bạn học.

“Những thứ trong này, cô có xem không?”

“Không xem kỹ, chỉ có vài tin nhắn, sau này hộp thư đầy quá nên em xóa đi rồi. Người trong danh bạ em cũng xóa hết, đều là người em không quen biết.”

Doãn Ước lười nhiều lời với cô, mau chóng chạy vào phòng em trai tìm bộ sạc. Ngụy Tuyết đi theo vào, vờ vĩnh nói: “Nhiều bụi lắm, ngày mai dì bảo người dọn dẹp lại.”

“Không cần, để tự tôi làm là được.”

“Cũng đúng, vậy dì kêu người giúp đỡ con. Tiểu Ước, chuyện thực tập của em gái con.”

Doãn Ước đang mở ngăn tủ tìm kiếm, không nghe rõ lời bà, chỉ thuận miệng ừ à đáp lại. Ngụy Tuyết vô cùng vui vẻ, nhận được bảo đảm liền ra ngoài tìm con gái, làm dấu tay OK với cô.

Triệu Sương kích động không thôi, ôm cổ mẹ cô làm nũng: “Mẹ, mẹ nhìn đi, con sẽ mau chóng phất lên thôi. Đợi con tốt số sẽ kiếm tiền cho mẹ tiêu. Con phải trở thành minh tinh, là minh tinh hạng A, con muốn cho tất cả tiểu hoa đán nổi tiếng trên ti vi đều phải phối hợp diễn xuất với con.”

Doãn Ước đúng lúc từ trong phòng đi ra, nghe được lời nói hùng hồn này của cô ta, nhịn không được bĩu môi khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Sự cuồng vọng của Kỷ Tùy Châu tốt xấu gì cũng xây dựng trên vốn liếng hùng hậu nhà người ta, còn cuồng điên của Triệu Sương chỉ có thể thành lập trên sự cuồng vọng vô tri của chính cô ta.

Tùy cô ta thôi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 13: Giải vây

Doãn Ước rốt cuộc không tìm được bộ sạc điện thoại trong phòng em trai cô.

Hết cách, cô chỉ có thể lên mạng hỏi mua hàng dùng rồi, sau khi nhận được liền sạc pin cho điện thoại. Tuy là điện thoại cũ của tám năm trước, nhưng máy móc vẫn dùng được. Chính là như Triệu Sương nói, điện thoại đến tay cô ta, mọi thứ bên trong của Doãn Hàm đều không còn gì cả, tất cả chỉ là dữ liệu có liên quan đến cô ta.

Doãn Ước lục lọi điện thoại cả ngày trời, cũng không tra ra được gì.

Nhưng chiếc điện thoại đột nhiên xuất hiện khiến cô cảm thấy quái lạ, cô phải đi tìm ba cô hỏi.

Ba cô ngồi uống trà, nhớ lại tình cảnh năm đó: “Điện thoại chắc chắn không phải ba mua cho nó. Năm đó ba có hứa với con, thi đậu cao đẳng sẽ mua cho con một cái. Khi đó em trai con cũng đang ôn thi, ba không thể mua cho nó điện thoại để nó phân tâm được. Khi đó con cũng không có mà.”

Doãn Ước mặc dù có hơi bất mãn với ba mình, nhưng lời ông nói cô vẫn tin. Xưa nay ông luôn đối xử bình đẳng với hai chị em cô, không hề có tư tưởng trọng nam khinh nữ, năm đó cô không mua, khẳng định em cô cũng sẽ không có.

“Vậy là ai mua điện thoại cho nó?”

https://thuviensach.vn

“Ba thật sự không biết.”

Doãn Ước thận trọng quan sát vẻ mặt của ba cô, thoạt nhìn hết thảy như bình thường. Nhưng cô chú ý đến, sau khi nói xong câu này, ba cô uống liền ba tách trà.

Khát lắm sao, uống một hơi nhiều trà như vậy.

Doãn Ước muốn đến nhà lao hỏi em trai, nhưng nghĩ đến tình trạng nó đã ở tù suốt năm năm, liền bỏ ngay suy nghĩ không thực tế này khỏi đầu. Suốt năm năm nó không nói chuyện, nó của hiện giờ như sống trong thế giới của chính mình, bất cứ đồ vật gì của thế giới bên ngoài đều không thể khiến nó sản sinh chút hứng thú nào.

Nghĩ đến thời hạn thi hành án của em trai còn dài, Doãn Ước không khỏi lo lắng. Cô rất sợ nó gặp chuyện gì trong ngục.

Cô lại đi tìm người chuyên nghiệp lấy ra số liệu đã bị mất trước đó. Người ta vừa nghe muốn tìm lại những dữ liệu đã bị xóa vào tám năm trước, đều cảm thấy cô đang nói chuyện viển vông, cười lắc tay không nhận vụ này.

Doãn Ước bận rộn một trận, cầm điện thoại cũ ngẩn người. Tựa như trong tay đang nắm một món tiền lớn, lại không biết mật mã ngân hàng nên không thể rút ra được.

Chuyện điện thoại tạm thời không có manh mối, một ngày cuối tháng sáu, Doãn Ước đi dự lễ tang của Chung Vi.

Cô vốn lo lắng ở lễ tang sẽ gặp phải Giang Thái, sau lại phát hiện mình đúng là lo hão. Chung Vi và Giang Thái không phải là vợ chồng cũng không phải quan hệ bạn bè trai gái, cô ấy nhiều nhất chỉ là món đồ chơi của hắn, hắn sao có thể xuất hiện trong trường hợp thế này.

https://thuviensach.vn

Chung Vi vốn là người nổi tiếng, hiện trường có rất nhiều phóng viên và người hâm mộ. Người hâm mộ tự làm rất nhiều quà kỷ niệm thần tượng, ở nghĩa trang bày một đống lớn. Ai nấy một thân đồ đen lặng lẽ lau nước mắt, hiện trường không khí thê lương.

Ba mẹ Chung Vi khóc đến sưng mắt không còn hơi sức, nhất là mẹ cô, vài lần gượng không được suýt ngất xỉu, nhờ người thân dìu đỡ, mới miễn cưỡng dự xong toàn bộ hành trình tang lễ.

Quan hệ của Doãn Ước và Chung Vui không tính là thân thiết, nên mức độ đau buồn có hạn. Nhưng trong bầu không khí thế này khó tránh khỏi bị ảnh hướng, tuy chỉ đứng nhìn xa xa ở trong đám bạn bè, cũng không cầm được nước mắt.

Sau khi lễ tang kết thúc, Doãn Ước mờ mịt theo sau những người khác ra ngoài. Cô tâm trạng không tốt, người cũng có hơi ngẩn ngơ, vừa mới ra khỏi nghĩa trang không bao lâu, một người đối diện đi đến, trực tiếp chặn đường cô.

Cô dừng bước lại, phát hiện đó là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường không có gì nổi bật, đôi mắt lại có chút gian trá. Trong tay anh ta cầm một máy ảnh chuyên nghiệp, vừa nhìn cách ăn mặc chỉ biết là phóng viên.

Doãn Ước nghĩ anh ta định hỏi chuyện của Chung Vi, mau chóng lách qua người anh ta bỏ đi. Phóng viên nọ không đuổi theo, chỉ một thoáng lướt qua nhau, anh ta đột nhiên hỏi: “Cô là chị của Doãn Hàm à.”

Lòng Doãn Ước cứng nhắc, vô thức dừng bước.

Sau đó cô nghe thấy đối phương cười: “Quả nhiên tôi không nhận nhầm người.”

“Anh có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì, chỉ muốn nghe vụ án của Chung Vi.”

“Vậy anh đi hỏi cảnh sát nhé, tìm tôi vô ích thôi.”

Doãn Ước lại muốn đi, lần này tên phóng viên trực tiếp túm cánh tay cô lại: “Khoan đi đã, cô tên là Doãn Ước đúng không, nghe nói cô là trợ lý của Chung Vi. Sao lại trùng hợp thế nhỉ, tám năm trước em trai cô giết người, tám năm sau cô làm trợ lý cho người ta, người ta lại chết. Cô là sao chổi đầu thai à.”

Khẩu khí anh ta ngả ngớn xấc xược, Doãn Ước không khỏi nổi đóa. Muốn hất tay anh ta ra, thử hai lần nhưng không được.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn biết nội tình vụ đó.”

Doãn Ước không nói gì: “Tôi không biết.”

“Cô nhất định biết, nghe nói cô là người phát hiện ra thi thể của Chung Vi, lúc ấy còn có một người khác ở đó, đáng tiếc tôi lại không thăm dò được. Cô nhất định biết người đó là ai.”

Doãn Ước thật bội phục anh ta, mấy tin này đều được giữ bí mật, một phóng viên như anh ta có thể thăm dò ra được nhiều như vậy đúng là không dễ. Đáng tiếc, anh ta có bản lĩnh cao đến đâu, cũng không tra được đến Kỷ Tùy Châu.

Cô đương nhiên không thể nói với anh ta. Nhưng không nói thì anh ta sẽ không buông cô ra, ở bên ngoài nghĩa trang giằng co như vậy hơi khó coi, huống hồ còn có các phóng viên khác ở đây, Doãn Ước nóng lòng nghĩ cách thoát thân.

https://thuviensach.vn

Cô vừa định lên tiếng nói vài câu dỗ dành tên ngốc lì lợm này, phía sau một chiếc xe đột nhiên chạy đến. Tốc độ xe không chậm, chạy thẳng về hướng hai người họ. Tên phóng viên Tôn Triết kia đưa lưng về phía chiếc xe nên tạm thời không thấy, đợi đến khi phát hiện ra thì đầu xe gần như đụng vào bắp chân anh ta.

Anh ta nhìn thấy cự li như vậy, sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhất thời thất thần buông Doãn Ước ra.

Doãn Ước liếc mắt nhận ra chủ nhân của chiếc xe, cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng chạy đến mở cửa xe ở ghế sau định chui vào.

Bên ngoài, Tôn Triết đột nhiên có phản ứng, anh ta đuổi theo đến, lôi kéo Doãn Ước nhét vào tay cô tấm danh thiếp. Bên trong Kỷ Tùy Châu đen mặt, đưa tay kéo Doãn Ước đi vào, chồm qua đóng cửa xe, căn dặn Lão Tần đánh xe đi.

Doãn Ước hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

Vừa rồi Kỷ Tùy Châu khá mạnh tay, cô ngã mạnh vào lòng anh. Lúc đóng cửa xe anh lại chồm hẳn cả người lên người cô, cằm anh đụng vào trán cô.

Đợi khi hai người tách ra, Doãn Ước nhanh chóng chỉnh lại tóc, mông dịch về sát cửa, lúc này mới phát hiện tấm danh thiếp trong tay.

Cầm lên xem, liền bị Kỷ Tùy Châu tiện tay giật lấy.

“Tuần san giải trí toàn dân, Tôn Triết.”

“Chính là tên phóng viên vừa nãy.”

Kỷ Tùy Châu nhét tấm danh thiếp trở về tay Doãn Ước, không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Anh không nói lời nào, còn Doãn Ước thì có một bụng lời muốn nói. Những lời Tôn Triết nói rất giật gân, cô nghĩ nên nói với Kỷ Tùy Châu.

Nhưng thoạt nhìn bộ dạng mệt mỏi, nhắm mắt dựa vào ghế của anh, một thân comple đen trang trọng nghiêm túc, càng có vẻ không nên tiếp cận.

Lời nói lên tới cổ họng, lại đành nuốt trở vào.

Xe chạy được một đoạn, Doãn Ước không đoán được xe muốn đi đâu. Nhìn ra bên ngoài sắc trời dần tối, cô nhịn không được, lên tiếng: “Chủ tịch Kỷ, có thể để tôi xuống ga tàu điện ngầm gần đây được không?”

Kỷ Tùy Châu không nói gì, nhưng Lão Tần ở ghế trước lại nói: “Giờ không còn sớm, ông chủ có muốn đi ăn không?”

“Ừm, về nhà.”

“Vậy tôi xuống xe ở đây cũng được.”

Lão Tần liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Kỷ Tùy Châu không lên tiếng, chẳng những không giảm tốc độ mà còn đạp mạnh chân ga.

Doãn Ước không nói gì, ngồi nhấp nhổm không yên. Đang cân nhắc nên nói tiếp thế nào, giọng lãnh đạm của Kỷ Tùy Châu truyền đến: “Sao vậy, ngồi ghế sau không tốt bằng ngồi ghế phụ lái à, cô bất an ghê nhỉ.”

Hoàn toàn không có chuyện tốt hay không tốt!

Lão Tần cười giảng hòa: “Cần tìm nhà hàng nào không?”

“Không cần, về nhà.”

Lão Tần đương nhiên nghe lời anh, trong chốc lát, xe đã chạy vào biệt thự ở ngoại thành của Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Ba người xuống xe, Lão Tần hết giờ làm việc ra về, Doãn Ước cũng muốn đi về, bị Kỷ Tùy Châu trừng mắt nhìn một cái, cô ngoan ngoãn rút chân lại.

Đúng là năm xui tháng hạn, hôm nay sao gặp toàn chuyện xui xẻo thế này.

Hai người đi vào phòng khách, Kỷ Tùy Châu cởi áo vest ném lên sô pha, lấy điếu thuốc ra châm, lại ra hiệu cho Doãn Ước ngồi xuống.

Doãn Ước không thích mùi thuốc lá, che mũi ngồi rất xa. Nhưng đối phương lại đối địch với cô, cầm điếu thuốc đi vài bước về hướng cô.

Mùi thuốc lá càng thêm nồng nặc, Doãn Ước bất giác ho khan.

Kỷ Tùy Châu cười cười, dập tắt thuốc.

Đèn đóm trong phòng khách rực rỡ, màu ấm áp bao trùm nhưng lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. Doãn Ước lên tiếng phá vỡ yên tĩnh, tìm đề tài nói: “Hôm nay tại sao anh cũng đến nơi đó?”

“Một người bạn thân của ba tôi qua đời.”

Doãn Ước nghĩ, đây là trùng hợp hay duyên phận? Suốt năm năm cô và Kỷ Tùy Châu không gặp qua lần nào, nhưng mấy tháng gần đây lại liên tục chạm mặt, có phải chứng tỏ vận may của cô đã dùng hết, kế tiếp sẽ là tai họa chồng chất?

Cô lặng lẽ xoa trán, tay vô ý đụng phải chỗ bị thương lần trước, liền thuận tay sờ hai cái. Bác sĩ nói có thể để lại sẹo, cô phải đi cắt tóc mới, dùng tóc mái che nó đi.

Kỷ Tùy Châu thấy cô như vậy liền xoay người đi đến tủ khóa bên cạnh, kéo ngăn tủ ra cầm lấy một thứ, rồi đi đến trước mặt Doãn Ước, ném vào

https://thuviensach.vn

lòng cô.

“Gì vậy?”

“Thuốc bôi, mờ sẹo.”

Đồ của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước vô thức cảm thấy không thể nhận, đáp: “Không cần.”

“Tùy cô, không lấy thì quăng đi. Cô thích trán cô để lại sẹo thì tùy cô.”

Doãn Ước cảm thấy mình đang chà đạp lên lòng tốt của người ta, ngẫm lại vừa rồi biểu hiện ‘anh dũng’ ra tay của anh, không khỏi thay đổi thái độ: “Tôi sẽ dùng, cám ơn.”

Kỷ Tùy Châu hừ một tiếng, không trả lời cô.

Sau đó anh lại lên lầu, Doãn Ước nhanh chóng đứng lên hỏi anh: “Tôi có thể ra về rồi chứ?”

Kỷ Tùy Châu chỉ vào hướng nhà bếp: “Nấu mỳ lại đi.”

Doãn Ước nhìn theo bóng lưng anh đi lên lầu, do dự một hồi vẫn đi vào trong bếp. Phòng bếp trong nhà Kỷ Tùy Châu sạch sẽ sáng bóng, không giống có người từng dùng qua. Mở tủ lạnh ra vừa thấy, bên trong ngoại trừ nước ra, cái gì cũng không có.

Cô lại mở tủ bếp, cũng không tìm được trứng gà hay mì sợi gì đó.

Không bột đố gột nên hồ, cái gì cũng không có thì bảo cô làm gì, cho dù có bịch bột mỳ cũng được mà.

Vì thế, cô lên lầu tìm anh, chọn một căn phòng tốt nhất gõ cửa, bên trong không ai trả lời. Cô vặn nhẹ núm cửa, đẩy ra đi vào, không thấy người lại nghe được tiếng nước chảy.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đang tắm. Cô mau chóng lui ra ngoài, lần nữa xuống lầu.

Lại lục lọi trong bếp một phen, cuối cùng để cô tìm ra được ba gói mì tôm. Cô cân nhắc lượng mì này, một gói chắc chắn ăn không no, hai gói thì không đủ lắm, cuối cùng dứt khoát nấu cả ba gói trong một cái nồi.

Mì nhiều quá không tìm được tô thích hợp, lại không biết Kỷ Tùy Châu tắm đến khi nào, Doãn Ước dứt khoát không gắp mì ra, chỉ tắt bếp tìm miếng lót nồi, đặt nồi lên trên đó, lại để chén đũa bên cạnh, nhân lúc đối phương chưa xuống lầu, cô chuồn êm ra về.

Kỷ Tùy Châu tắm rửa xong xuống lầu, liếc mắt một cái liền phát hiện nồi mì kia.

Thời gian có hơi lâu, mì hơi nở, nước mì cạn bớt nên thể tích càng thêm lớn hơn.

Anh gắp một sợi mỳ lên nhìn, lập tức lại nghĩ, người kia tưởng anh là thùng cơm à?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 14: Quà tặng

Vài ngày trôi qua, Kỷ Tùy Châu gọi điện cho Doãn Ước.

Lúc ấy Doãn Ước đang đứng trước máy hủy giấy, bên cạnh là một chồng giấy cần hủy. Thời điểm máy móc vận hành âm thanh rất vang, hai người đều không nghe rõ đối phương nói gì. Đến sau Kỷ Tùy Châu có hơi nổi nóng, trực tiếp cúp máy.

Doãn Ước bị anh nổi nóng ngược lại chẳng bực bội gì.

Một lát sau, cô nhận được tin nhắn của đối phương, giọng lãnh đạm: "Sau khi tan ca đến Hồng Uyển."

Đó là nơi trước kia Kỷ Tùy Châu từng đưa cô đến, Doãn Ước vô cùng không muốn đến đó. Đang định trả lời anh tối nay phải tăng ca, đối phương đã gửi thêm một tin.

"Đừng nói với tôi buổi tối cô phải tăng ca."

'Âm mưu' bị vạch trần không thương tiếc, Doãn Ước miễn cưỡng chỉ có thể hỏi: "Có việc gì à?"

"Có."

Một chữ ngắn gọn, nhưng lại như ăn tươi nuốt sống người khác. Doãn Ước lại gửi thêm một tin hỏi thật cụ thể, lại như đá chìm đáy biển, rất lâu cũng không nhận được hồi âm.

Hết giờ làm, Doãn Ước bắt xe đến Hồng Uyển.

https://thuviensach.vn

Nơi này rất hiếm khi có taxi đến, tới đây toàn là người tự lái xe, xe cũng là hạng sang. Lúc Doãn Ước từ trên taxi bước xuống, đúng lúc có mấy người chạy đến cửa, một số người nhìn thấy cô đặc biệt là mấy cô gái, lộ ra vẻ kinh thường cùng khó hiểu.

Doãn Ước ăn mặc đơn giản, trên người là áo trắng, bên dưới là chiếc quần kaki sáng màu, tiết trời mùa hè điều hòa không đủ mát, nóng nực đến cô ra mồ hôi đầy người.

Khi cô mang bộ dạng này xuất hiện ở khu VIP trong Hồng Uyển, những người khác đều tò mò nhìn cô.

Khu VIP đặc biệt lớn, cô ở cửa báo tên Kỷ Tùy Châu, còn có người dẫn đường cho cô đến đó. Cô cố gắng phớt lờ những ánh nhìn soi mói kia, lập tức đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu đang uống rượu với khách, thấy cô đến thì khẽ gật đầu, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Người đàn ông ngồi đó cùng Kỷ Tùy Châu đầu tiên ngẩn ra, sau đó cười rộ lên: “Hóa ra là bạn gái của chủ tịch Kỷ, vừa nãy chúng tôi lỗ mãng rồi.”

Doãn Ước nhìn người nọ không giống với dân kinh doanh, đôi mắt tràn đầy vẻ xảo trá, thần sắc thì khôn ngoan, cô liền chào hỏi đối phương.

Kỷ Tùy Châu nói: “Dương Sảnh khách sáo rồi.” Sau đó uống cạn ly rượu.

Mấy vị bên cạnh phụ trách tạo không khí bắt đầu a dua theo, nịnh nọt này kia, bầu không khí khá hòa hợp.

Doãn Ước là người không am hiểu thị trường nhất, cô cảm thấy mình ngồi bên Kỷ Tùy Châu như một con ngốc. Trái lại, bạn gái của Dương Sảnh kia, mặc chiếc đầm màu lam rất cao quý phóng khoáng, lời từ miệng tuôn

https://thuviensach.vn

ra như mật ngọt. Nghe cô ấy nói chuyện đừng nói là đàn ông, một phụ nữ như Doãn Ước cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Cô không biết tạo không khí sôi nổi như thế nào, chỉ có thể thận trọng giữ im lặng.

Dương Sảnh lại có hứng thú với cô, chủ động cùng cô bắt chuyện, còn hỏi cô làm việc ở đâu. Doãn Ước nói mình đang làm trong công ty, đối phương cười nói: “Cô Doãn trông rất trí thức, hiểu lễ nghĩa, tôi còn tưởng là cô làm giáo viên chứ.”

Bất luận ông ta nói gì, luôn có người phụ họa theo. Lúc này còn có người nói Doãn Ước nhìn rất giống với cô giáo dạy văn hồi tiểu học của họ.

Dương Sảnh lắc đầu, bởi vì uống rượu nên hơi hưng phấn, hai má đỏ lên: “Hai hôm trước tôi hiếm khi đi đến nhà trẻ đón con gái tôi, cô thấy cô giáo của nó trông khá giống với cô Doãn đây.”

Nhà trẻ? Dương Sảnh này trông ít nhất cũng khoảng năm mươi tuổi, con gái ông ta nhỏ như vậy, thì vợ ông ta phải bao nhiêu tuổi nhỉ? Chồng già vợ trẻ điển hình.

Lại nhìn sang bạn đồng hành của ông ta, rõ ràng không phải vợ chồng. Cho nên, hễ là đàn ông trong tay có chút quyền thế, dù vợ có trẻ trung xinh đẹp, vẫn cứ ăn chơi trác táng.

Mấy người họ uống vài ly thì đứng lên sang bên cạnh chơi bi-a. Chơi bóng không có gì, chỉ là quy tắc có hơi thú vị.

Kỷ Tùy Châu đấu với Dương Sảnh, quyết định thứ tự khai bóng của trận đấu lại do cô bạn gái đi cùng hoàn thành. Dương Sảnh gọi người đem rượu đến, rót cho Doãn Ước và cô gái váy lam mỗi người một ly, xem hai cô uống.

https://thuviensach.vn

Ai có thể uống đến cuối cùng, thì bên đó có thể khai bóng trước.

Doãn Ước cầm ly rượu vang trong tay do dự một hồi, ngẫm lại thể diện của Kỷ Tùy Châu nên ngửa đầu uống cạn. Đối phương cũng uống hết một hơi, tửu lượng không hề kém.

Đàn ông uống rượu thi xem nhiều rồi, hôm nay xem hai cô gái thi nhau uống rượu, lại càng khiến người khác phấn khích. Nhất thời tiếng reo hò ủng hộ không ngớt.

Doãn Ước chưa ăn cơm chiều, sau khi uống hết năm sáu ly, dạ dày bắt đầu khó chịu, có cảm giác buồn nôn. Nhưng cô thấy đối phương cũng hơi ngà ngà say, nên cắn răng uống thêm hai ly nữa.

Mới vừa định uống, Kỷ Tùy Châu nãy giờ vẫn ngồi ở sô pha đột nhiên đứng dậy, đi đến bên người cô cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Sau đó anh xoay người nói với Dương Sảnh: “Mời ông đánh trước.”

Dương Sảnh chỉ chỉ tay vào anh: “Tiểu Kỷ, biết đau lòng rồi, có tiến bộ.”

Sau đó, ông cần cây cơ vào sàn đấu, đánh mở màn, rồi cứ thế đánh liên tục không cho Kỷ Tùy Châu có cơ hội vào đánh. Kỷ Tùy Châu cầm cơ dựa vào tường mỉm cười, không chút mất hứng.

Trước khi hiệp hai bắt đầu, lại có người mang đạo cụ đến. Lần này là Cửu Liên Hoàn[1], hai cô mỗi người một bộ, đấu xem ai tháo được hết tất cả các vòng trước.

Doãn Ước chơi trò này rất giỏi, nhận được liền cúi đầu chăm chú tháo nó. Ngón tay cô linh hoạt, vẻ mặt chuyên chú, thu hút không ít chú ý của mọi người. Trái lại đối thủ luống cuống tay chân, liên tục mắc lỗi, hiển nhiên không giỏi trò này.

https://thuviensach.vn

Chưa đến hai mươi phút, Doãn Ước thành công tháo xong các vòng, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ít ra đã giúp Kỷ Tùy Châu hòa một ván. Dương Sảnh chỉ vào cô, cười đến vui vẻ: “Tôi đã nói Tiểu Doãn là người trí thức mà.”

Kỷ Tùy Châu cũng rất nể mặt, cũng đánh hết tất cả các bi màu vào lỗ, hai bên hòa nhau 1:1.

Hiệp ba bắt đầu, lúc này chơi có hơi lớn. Cấp dưới của Dương Sảnh ra ngoài gọi điện thoại, không bao lâu có người cần hai lồng sắt đi vào. Trong lồng sắt toàn là rắn đủ màu sắc, thè cái lưỡi đỏ dài với mọi người.

Doãn Ước sợ hết hồn, cô nhìn Kỷ Tùy Châu, từ vẻ mặt anh cho thấy, các trận đấu của hôm nay đều là Dương Sảnh quyết định, những người khác cũng không biết rõ tình hình.

Nhìn thấy loài vật này, nói không sợ là giả. Kỷ Tùy Châu dường như hơi mất hứng, nhưng cũng không trở mặt ngay tại chỗ.

Dương Sảnh hào hứng dạt dào: “Tôi rất thích xem một tiết mục, mỹ nhân và rắn, hai cô đây có muốn thử hay không?”

Nói xong gọi người thuần rắn ở tại chỗ mở lồng. Kỷ Tùy Châu bật người đưa tay ngăn đối phương lại, làm động tác có lỗi: “Ván này, chúng tôi nhận thua.”

“Sao vậy, chủ tịch Kỷ luyến tiếc à?”

“Loài vật máu lạnh không xương này, không hợp với bát tự của tôi.”

Dương Sảnh ngẩn ra rồi cười ha hả, đưa tay vỗ mạnh vai Kỷ Tùy Châu: “Không ngờ chủ tịch Kỷ sợ rắn, là tôi suy nghĩ không chu đáo rồi, tôi sẽ bảo họ mang đi.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước tay chân lạnh lẽo cuối cùng ấm lại.

Cô hồi tưởng lại quá khứ thật cẩn thận, lại không nhớ được Kỷ Tùy Châu rốt cục có sợ rắn hay không. Nhưng anh đã thừa nhận ở trước mặt mọi người, chắc là sợ rồi.

Dương Sảnh dựa vào chơi xấu thắng Kỷ Tùy Châu, cảm xúc càng thêm tăng cao, cả đêm uống không biết bao nhiêu rượu, cuối cùng được cấp dưới dìu về.

Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng rời đi của ông ra, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo. Nhìn lại sô pha bên cạnh, Doãn Ước đã ngủ gật ở đó.

Anh đi đến vỗ vỗ mặt Doãn Ước, đánh thức cô.

Doãn Ước chưa tỉnh ngủ, mơ hồ đi theo Kỷ Tùy Châu vào một căn phòng.

Kỷ Tùy Châu trở ra rót ly trà giải rượu cho cô rồi lập tức đi vào phòng, không bao lâu lại cầm một thứ ra, ném lên bàn trước mặt Doãn Ước.

Một chiếc hộp được gói tỉ mỉ, hình vuông, không lớn, Doãn Ước không đoán được bên trong là gì.

Kỷ Tùy Châu ra hiệu cô mở ra, cô nhổm dậy mở giấy gói ra. Lúc mở luôn cảm thấy lạ, chẳng lẽ anh định tặng quà cho cô à.

Chỉ uống vài ly rượu thôi mà.

Nhưng dù vậy cũng không cần gói đẹp như vậy.

Kỷ Tùy Châu nhìn cô loay hoay mở giấy gói, cảm thấy khó chịu, liền giật lấy rồi xé toạt, lần nữa nhét chiếc hộp vào tay cô.

“Chưa ăn cơm chiều à.”

https://thuviensach.vn

Đúng là chưa ăn. Nhưng Doãn Ước không nói, chỉ lầu bầu: “Gói kỹ vậy làm gì.”

Về điểm này Kỷ Tùy Châu cũng không biết nên nói thế nào. Đồ là Diệp Hải Thần đi mua, có lẽ anh ta nghĩ anh muốn mua để dỗ dành phụ nữ, nên cố ý bảo người ta gói lại cẩn thận.

Anh không trả lời câu hỏi của Doãn Ước, chỉ nói: “Hai hôm nữa cô xin nghỉ phép, đi Lạc Hồ đi.”

Doãn Ước ngẩn ra, không rõ ý của anh.

Lạc Hồ là ngục giam ở ngoại ô thành phố T, em trai Doãn Hàm của cô đang bị cầm tù ở đó.

“Đi làm gì?”

“Tìm em trai cô nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện năm đó.”

“Nó không nói đâu.”

Về chuyện này, Kỷ Tùy Châu cũng có nghe nói. Anh chỉ chiếc hộp trong tay Doãn Ước: “Đeo nó đi, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Lúc này Doãn Ước mới nhìn rõ chiếc hộp trong tay chứa cái gì. Một chiếc khăn lụa, màu sắc diễm lệ hoa văn phức tạp, cùng một loại với chiếc buộc trên tay của Chung Vi.

Chỉ là chiếc khăn này phiên bản giới hạn, rất khó mua.

https://thuviensach.vn

Sở dĩ cô biết nhìn hàng là có lần thư ký Đinh cho cô xem ảnh, thuận tiện kể qua một nữ minh tinh nào đó ở Wenda, nói cô ấy muốn mua chiếc khăn lụa phiên bản giới hạn này mà không mua được, chạy đến chỗ Địch tổng làm nũng, Địch tổng bị cô phiền muốn chết, chỉ có thể đồng ý nghĩ cách giúp cô.

“Chị thấy Địch tổng cũng thật vất vả, vì dỗ dành mấy cô này mà hao tổn rất nhiều tâm huyết.”

Câu này có mùi châm chọc, Doãn Ước nghe xong chỉ liếc nhìn thư ký Đinh, cả hai bật cười.

Hiện giờ Kỷ Tùy Châu mua tặng cô, ngoại trừ dùng để cạy miệng em trai cô, chẳng lẽ cũng có ý muốn dỗ dành cho cô vui ư? Trừ phi bị điên rồi.

Doãn Ước cầm chiếc khăn lên xem, lại nhận cái hộp.

Kỷ Tùy Châu nói: “Quay về chuẩn bị ngay nhé, đến lúc đó sẽ gọi cho cô.”

“Anh cũng muốn đi?”

“Ừm.”

Doãn Ước vô cùng bất ngờ, Kỷ Tùy Châu có thể nói là người hận em trai cô nhất trên đời này ngoài Tùy Ý. Mặc dù là vì vụ án của Chung Vi, anh cũng không cần thiết đích thân đi chuyến này mà.

“Tôi đi một mình được rồi, tôi biết quá giang thế nào, tôi có thể…”

Lời còn nói nói xong, người nọ đã đi đến trước mặt cô. Doãn Ước bị anh làm khựng một chút, câu tiếp theo liền nuốt vào bụng.

Kỷ Tùy Châu nhìn cô một lát, khóe miệng nhếch lên rồi nói: “Về nhà đi, chờ điện thoại của tôi.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không chịu nổi ánh nhìn của anh, cúi đầu ừ một tiếng.

Hai người cùng nhau rời khỏi hội sở, Doãn Ước không hoàn toàn tỉnh rượu, ngồi trong xe vô cùng khó chịu. Cô sờ soạng muốn tìm cái bọc lớn, nhưng sao có thể tìm được.

Kỷ Tùy Châu thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy, buồn nôn à?”

“Ừ.”

Vốn tưởng rằng anh nghe xong sẽ tấp vào lề dừng xe, ai ngờ anh lại nói: “Nếu cô dám nôn ở trong xe, hậu quả tự gánh lấy.”Chú thích:

[1]Cửu Liên Hoàn là món đồ chơi dân gian truyền thống vận dụng đầu óc của Trung Quốc, dùng kim loại chế thành chín chiếc vòng, được xâu vào một trục ngang hoặc một cái khung. Khi thưởng thức, dựa theo một trình tự thao tác lặp lại nhất định, có thể tháo rời chín chiếc vòng này ra, hoặc nhập hai làm một.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 15: Mất kiểm soát

Chuyện ghê tởn như nôn ói trong xe, Doãn Ước không phải chưa từng làm.

Năm đó bởi vì như vậy, cô bị người đó ‘phạt’ tàn nhẫn, đương nhiên là ở trên giường.

Nhớ tới điên cuồng khi đó, hai mắt Doãn Ước đỏ lên. Cô lên tiếng xin tha: “Có thể dừng xe lại không?”

Kỷ Tùy Châu ngẫm nghĩ, đỗ xe lại bên cạnh bồn hoa ven đường, ra hiệu bảo cô xuống xe. Doãn Ước mở cửa xe nhảy xuống, chống bồn hoa nôn thốc nôn tháo.

Sau đó cô mới thấy dạ dày dễ chịu hơn.

Kết quả cô nôn xong đứng thẳng dậy, phát hiện sau xe trống không, Kỷ Tùy Châu không biết đã đi đâu.

Trên đường tối thui thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua, trừ lần đó thì không nhìn thấy một bóng người. Doãn Ước đứng trong màn đêm bắt đầu sợ hãi, mau chóng chui tọt vào xe.

Mới vừa ngồi xuống, cô thấy trong cửa hàng tiện lợi ở bên đường đối diện, Kỷ Tùy Châu xách túi đồ đi tới. Trong miệng anh ngậm điếu thuốc, có loại hấp hẫn hư hỏng.

Anh đi đến mở cửa xe, ném túi đồ đó cho Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mở ra, bên trong là vài món ăn nhẹ. Mới nôn xong, bao tử trống rỗng, cô lại chưa ăn tối, mấy thứ này đúng lúc thích hợp.

Thật ra cẩn thận suy ngẫm, lúc trước khi họ còn bên nhau, Kỷ Tùy Châu vẫn luôn rất chăm sóc cô.

Nhưng vì sự săn sóc này, đã lừa được cô một cách triệt để.

Dọc đường cả hai không nói gì, lúc về đến nhà đã gần nửa đêm.

Hai hôm nay Doãn Ước sống ở nhà mình, về muộn thế này sợ đánh thức người nhà, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng cô vừa bước vào phòng khách, trên lầu có người mang dép lê đi xuống.

Ngụy Tuyết vừa thấy cô liền nhiệt tình săn đón: “Tiểu Ước,con uống rượu à?”

“Liên hoan với đồng nghiệp.” Doãn Ước thuận miệng nói dối.

“Vậy để dì pha mật ong cho con uống. Uống rượu hại sức khỏe, sau này con đừng uống nhiều quá.”

Lời nói kia hệt như xuất phát từ miệng một người mẹ, dịu dàng lại quan tâm. Nếu không biết bà có chuyện cầu mình, Doãn Ước đã cảm động rồi.

Ngụy Tuyết cầm ly mật ong đi ra, đích thân bắt Doãn Ước uống hết, lại rút khăn giấy lau miệng cho cô. Bà ân cần như vậy khiến Doãn Ước thấy áp lực rất lớn, nhớ đến chuyện của Triệu Sương, chủ động nói: “Tôi đã nói với công ty rồi, hai ngày nữa chắc sẽ có hồi âm.”

“Vậy tốt quá, Tiểu Ước con đúng là người chị tốt.”

Doãn Ước âm thầm cười khổ. Cô cũng không biết mình có phải người chị tốt hay không, giới thiệu Triệu Sương vào Wenda, với nó là chuyện tốt sao? Làm không tốt sẽ ngã đến sứt đầu mẻ trán.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu cô không giúp, sau này nhất định nhà cửa không yên. Cô cảm thấy mình vẫn nên ích kỷ một chút thì tốt hơn. Dù sao cô cũng muốn nghỉ việc, Triệu Sương vào đó làm không tốt, cũng không liên quan đến cô.

Không đến mấy ngày, Kỷ Tùy Châu đúng hẹn lái xe đến đón cô. Nhà họ Doãn nằm trong khu biệt thự ở thành Tây, người ở khu này hoàn cảnh không tệ, quan điểm cũng cao hơn.

Cô nghĩ Kỷ Tùy Châu sẽ chạy chiếc xe thể thao bản giới hạn của anh đến, không ngờ anh lại đi chiếc Chevrolet trắng. Triệu Sương ở trên lầu chồm ra cửa sổ nhìn xuống, thấy chị gái lên chiếc xe như vậy, liền nói với mẹ mình: “Đúng là, tìm loại gì thế này, không biết chị ta nghĩ gì.”

Ngụy Tuyết lại rất vui vẻ, cốc trán con gái: “Nó gả cho nhà giàu, con vui được sao?”

“Cũng đúng.”

Doãn Ước không nghe được cuộc đối thoại của hai người họ, lên xe khách sáo chào hỏi Kỷ Tùy Châu.

Xe chạy thẳng hướng đông nam đi thành phố T, lúc dừng đèn đỏ, Kỷ Tùy Châu đảo mắt qua Doãn Ước, hỏi: “Sao lại không đeo?”

“Ở trong túi xách, lát nữa rồi đeo.”

Doãn Ước không quen dùng hàng đắt tiền thế này, huống hồ thứ đó còn có thâm ý khác.

Kỷ Tùy Châu cũng không ép cô, hai người dọc đường không nói gì, xe chạy khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà tù Lạc Hồ.

Kỷ Tùy Châu đã an bài trước hết thảy, bên nhà tù thu xếp cho họ một phòng gặp mặt riêng biệt, có hai cai ngục đi theo. Anh nói với Doãn Ước,

https://thuviensach.vn

gặp mặt xong, cô có thể ăn cơm cùng Doãn Hàm.

Anh đột nhiên quá tốt bụng, ngược lại khiến Doãn Ước bất an trong lòng. Anh đối xử với cô càng tốt, lúc cô té ngã sẽ càng đau hơn.

Cú ngã năm năm trước đã làm cô hoàn toàn sợ hãi.

Thời điểm gặp mặt, Doãn Ước lấy khăn choàng ra đeo lên, tâm tình không yên. Trong ấn tượng, Kỷ Tùy Châu và Doãn Hàm hình như chưa từng đối mặt thân mật thế này.

Sau khi Doãn Hàm bị bắt, Kỷ Tùy Châu chưa từng gặp qua anh ta, rồi khi mở phiên tòa anh cũng không đi. Anh quả thực không dùng quyền thế nhúng tay gây bất lợi cho vụ án này, hoàn toàn giao cho cơ quan tư pháp xử lý.

Trong năm năm bị mù đó, đây là chuyện duy nhất Doãn Ước cảm động và hoài niệm về anh.

Trong không khí hai người cùng sốt ruột, có lẽ đợi khoảng mười phút, cửa phòng gặp mặt đột nhiên mở ra, Doãn Hàm mặc quần áo tù nhân bị hai cai ngục dắt đi vào.

Vẻ mặt anh uể oải, đi đứng chậm chạp, cả người như bị móc một lỗ hỏng. Anh cúi gầm mặt không nói gì, ánh mắt vô định không biết nhìn về đâu, mãi cho đến khi Doãn Ước gọi anh một tiếng, anh mới từ từ ngẩng đầu lên.

Để lộ khuôn mặt không chút thay đổi, song cơ thể động đậy như không có linh hồn. Anh không tươi cười cũng không nhiệt tình với Doãn Ước, thậm chí khi nhìn sang Kỷ Tùy Châu, vẻ mặt lạnh lùng kia cũng không chút biến hóa.

Nhưng đột nhiên, toàn thân anh như bị châm lửa, thoáng chốc hồi sinh.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy em trai nhanh chóng nhào về phía mình.

Tốc độ quá nhanh, cô gần như tránh cũng không tránh được.

Vẫn là Kỷ Tùy Châu nhanh tay kéo cô qua. Mặc dù vậy, Doãn Ước vẫn đụng vào chiếc ghế bên cạnh, đau hết hít hà.

Hai viên cai ngục đờ dẫn nhất thời rồi mau chóng hoàn hồn, chạy đến hạ gục Doãn Hàm.

Chưa kịp nói câu nào, Doãn Hàm đã bị họ kéo ra ngoài.

Doãn Ước chưa từ bỏ ý định, xoa mắt cá chân sưng đỏ nói với Kỷ Tùy Châu: “Có cách nào sắp xếp một lần nữa không. Lần này tôi sẽ gặp nó một mình, nó nhìn thấy anh có thể sẽ…”

Nói xong lại cảm thấy không đúng. Em trai cô chưa từng gặp Kỷ Tùy Châu, những chuyện anh làm cũng không biết được, không có lý nào lại nhắm vào anh.

Hơn nữa, rõ ràng Doãn Hàm là nhằm vào cô.

Kỷ Tùy Châu cũng có ý này, buổi gặp không thể chấm dứt như vậy được. Anh xem như hài lòng với phản ứng của Doãn Hàm, sau khi gọi vài cú điện thoại, bên nhà tù lại an bài cho chị em Doãn Ước gặp mặt. Lúc này đây, điều kiện nghiêm ngặt hơn rất nhiều, hai người cách nhau một tấm kính, theo quy trình thăm tù bình thường.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng phản ứng của em trai cô vẫn khiến cô sợ hết hồn. Anh ở bên kia kích động, đấm mạnh hai cú vào tấm kính, sức lực mạnh đến nỗi ngay cả cai ngục cũng không kéo lại được.

https://thuviensach.vn

Anh mở miệng muốn nói gì đó, nhưng không nói được, nước mắt không ngừng chảy xuống. Đến cuối cùng lại thành ra lấy đầu đập vào tấm kính. Đập đến một tràng tiếng động vang lên, tấm kính bị tác động mạnh, trái tim của Doãn Ước theo đó mà co rút.

Cai ngục không thể kéo lại, Doãn Hàm đập đến rách đầu. Máu theo đó phun lên tấm kính đỏ một mảng, trước mắt toàn là màu đỏ nhìn thấy ghê người.

Kỷ Tùy Châu đứng ở một bên lạnh lùng nhìn hết thảy, ánh mắt luôn dừng trên người Doãn Hàm không dời.

Doãn Ước bị tất cả chuyện này kích thích đến tay chân phát run, mau chóng tháo khăn lụa ném xuống đất. Cảm xúc mất kiểm soát của Doãn Hàm từ từ bình phục lại, cơ thể theo đó xụi lơ.

Cai ngục mang anh đi tiếp nhận trị liệu, Doãn Ước không thể nói thêm gì với em trai, cuộc gặp vội vàng kết thúc, đúng là vẫn không thể cạy nổi miệng anh.

Thời điểm ra về, cô không khỏi lo lắng, Kỷ Tùy Châu lại muốn cô yên tâm.

“Sẽ không để hắn chết, trước khi chưa làm rõ chuyện này, hắn không được chết.”

“Còn muốn làm rõ chuyện gì!”

“Em trai cô hiển nhiên biết được nhiều hơn chúng ta tưởng, theo phản ứng của hắn cho thấy, hắn rất lo lắng cho an nguy của cô. Có lẽ hắn sợ, cô sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo!”

Doãn Ước im lặng không nói gì. Nếu thật sự là vậy, tại sao anh lại không nói. Cảnh sát đưa anh đi kiểm tra, dây thanh của anh không bị hư hao gì.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng anh có năng lực nói chuyện lại lựa chọn im lặng, sự im lặng này càng khiến người khác hồi hộp hơn.

Vốn định cho người nhà cùng ăn bữa cơm liền không thể hoàn thành, ý của bên nhà tù là sau khi kết thúc điều trị sẽ gọi điện thông báo tình hình cho họ, nhưng không cho phép họ cùng đi trị liệu.

Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước đều không định ăn cơm ở nhà giam, sau khi bắt tay chào từ biệt với những nhân viên liên quan phụ trách tiếp đón họ, hai người cùng nhau ra về.

Vừa ra đến cổng, Doãn Ước bị một cai ngục gọi lại, quay nhìn hóa ra là người quen.

Người này tên Mạnh Bân, Doãn Ước lúc trước tới thăm có gặp qua. Anh ta làm việc trong này, là bạn của Doãn Hàm hồi trung học. Bởi vì chuyện liên quan đến Doãn Hàm, nhiều năm trước họ từng gặp nhau một lần, Doãn Ước đã sớm quên anh ta, nhưng hình như anh ta ta nhớ mãi không quên.

Đề tài chung duy nhất của hai người chính là Doãn Hàm.

Lúc họ nói chuyện, Kỷ Tùy Châu đi sang một bên, đứng dựa vào xe mình hút thuốc. Nắng buổi chiều mùa hạ chiếu lên người anh, hắt ra một tầng sáng màu vàng, có một loại thản nhiên không khống chế được. Anh thường ngẩng lên liếc nhìn Doãn Ước, như vô tình rồi lại làm cho người ta cảm thấy áp lực khó hiểu.

Doãn Ước cũng hết cách tán gẫu với Mạnh Bân, vội vàng nói vài câu rồi cáo từ rời đi.

Trên đường về, vẫn là sự im lặng dai dẳng, xe qua trạm thu phí xong, Kỷ Tùy Châu tăng tốc, tìm nơi ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Một loạt quán án gia đình địa phương, trước cửa đều có người đứng kéo khách, vừa thấy họ đến liền vây lại tiếp đón. Kỷ Tùy Châu chọn đại một quán, vào phòng VIP gọi vài món hải sản, cùng Doãn Ước ăn bữa cơm trưa.

Đồ ăn có món tôm luộc, Doãn Ước gắp một con rồi lột vỏ, bởi vì không tập trung nên lại bị đầu tôm đâm vào tay. Cô có chút tức giận, ném con tôm vào cái dĩa trước mặt.

Kỷ Tùy Châu nhìn cô: "Gần đây cô có thù oán với tôm à?"

"Không biết nữa, luôn bị đâm vào tay, sau này tôi không ăn tôm nữa."

"Sau này cô hãy thuê một người chuyên lột tôm cho cô đi."

Doãn Ước lại nghĩ đến tình cảnh hôm đó ăn khuya cùng Trịnh Đạc, cô hỏi Kỷ Tùy Châu: "Hôm đó người nọ thật sự là anh?"

"Sao, không tin à?"

"Quá trùng hợp."

"Chuyện trùng hợp phát sinh trên người chúng ta còn ít à?"

Ngẫm lại cũng có lý, chuyện lớn như vậy cũng xảy ra, thì mấy chuyện lặt vặt khác đúng là nhỏ bé chẳng đáng kể. Dạo gần đây thôi, hai người thường tình cờ gặp nhau, Doãn Ước đôi khi nghĩ, nếu tránh không khỏi, dứt khoát không quan tâm nữa.

Chỉ cần không nói chuyện tình cảm, Kỷ Tùy Châu cũng không hẳn làm người khác chán ghét.

Nghĩ vậy, trên đường về cô lại nói với Kỷ Tùy Châu về chuyện của Mạnh Bân.

https://thuviensach.vn

“Anh ấy nói gần đây cảm xúc của em tôi bất ổn, nhà giam lo lắng phải mời bác sĩ đến kiểm tra cho nó.”

“Kiểm tra gì?”

“Vấn đề thần kinh.”

Kỷ Tùy Châu đạp phanh gấp, Doãn Ước lảo đảo, suýt nữa đụng vào bệ kính chắn gió trước mặt.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 16: Cái bẫy

Doãn Ước ngồi ổn định lại, nhìn Kỷ Tùy Châu bên cạnh.

Môi anh khẽ nhếch, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lộ ra mùi lạnh lẽo ác liệt.

Biết anh sẽ không vui, nhưng không ngờ anh lại mất hứng đến vậy. Doãn Ước cảm thấy mình không cần thiết phải giấu anh chuyện gì, anh nhất định có cài người ở trong tù, nhất cử nhất động của Doãn Hàm đều nằm trong lòng bàn tay anh. Vốn định thảo luận cùng anh đề tài này, không ngờ lại châm lửa vào thuốc nổ.

Cô không dám nói thêm gì nữa, Kỷ Tùy Châu cũng không mở miệng, lần nữa khởi động xe, nhanh chóng lên đường cao tốc.

Trên đường quay về thành phố B, đường xá thông thuận, Kỷ Tùy Châu chạy xe như bay, nhanh hơn so với lúc đi gần hai mươi phút. Còn chưa đến hai giờ đã về tới trung tâm thành phố.

Đằng trước xảy ra tai nạn xe, dòng xe phía sau liền tắc nghẽn. Lúc đợi thông xe, Kỷ Tùy Châu đột nhiên hỏi: “Nếu cho cô một cơ hội, cô sẽ đưa em cô vào bệnh viện tâm thần chứ?”

“Tôi không biết, chuyện này phải xem bác sĩ nói thế nào. Thực ra thì, tôi cũng không hy vọng em tôi là người điên.”

Tuy rằng hành vi hôm nay của nó, quả thật không bình thường.

https://thuviensach.vn

“Vậy cô hãy nói thật cho tôi biết, nếu hắn vào bệnh viện tâm thần, trải qua thời gian điều trị bình phục rồi, cô hy vọng hắn quay lại ngục giam, hay là sẽ đón hắn về nhà?”

Doãn Ước vô cùng khó xử: “Kỷ Tùy Châu, anh biết rõ nó là em trai tôi.”

“Cho nên đáp án không cần nói cũng biết.”

“Đây là thường tình con người.”

“Được lắm.” Kỷ Tùy Châu nhìn hàng xe cộ thật dài trước mắt, ngoài cười nhưng lòng không cười, “Thường tình con người, câu này nói hay thật. Cô có thường tình con người của cô, tôi cũng có của tôi. Năm đó, Doãn Hàm vào tù tôi không hề nhúng tay vào, nhưng không có nghĩa là cả đời sẽ không nhúng tay.”

“Anh…”

“Tôi thế nào?”

Kỷ Tùy Châu rốt cuộc quay đầu lại, nụ cười trên mặt thật hung ác tàn nhẫn: “Đó là em trai cô, còn nó, là em gái của tôi.”

Doãn Ước không cách gì bắt bí anh. Thực tế thì, Kỷ Tùy Châu có rất nhiều cách thức đẩy Doãn Hàm vào tù, thậm chí lấy mạng của nó. Cô nghĩ đến em trai mình có thể phải ngồi tù cả đời, thống khổ tích tụ trong lòng đột nhiên bộc phát.

Nhân lúc giao thông vẫn còn tắc nghẽn, cô đẩy cửa bước xuống xe, hòa vào dòng xe đông đúc.

Trong xe, Kỷ Tùy Châu nhìn thấy bóng lưng quyết tuyệt xa dần của cô, nhíu mày không nói gì. Hết thảy như trở lại cái ngày trời mưa gió của năm năm trước.

https://thuviensach.vn

Ngày đó là ngày mưa rơi tầm tã hiếm có trong năm, cũng là ngày Doãn Ước rồi cũng đã biết mục đích thật sự anh tiếp cận cô.

Cô đứng trên tầng mười tám trong phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị Tập Đoàn Thịnh Thế, cắn răng nhìn anh. Cô đã hỏi: “Cho nên… Anh là cố ý tiếp cận tôi.”

Kỷ Tùy Châu không hề phủ nhận. Vì để bắt hung thủ hãm hại em gái mình, anh và chị gái của hung thủ chơi một trò chơi tình yêu hư vô.

Cũng bởi vì như vậy, anh nắm rõ hành tung của Doãn Hàm, thông báo cảnh sát thuận lợi tóm được anh ta. Nhưng cục diện vốn đang thuận lợi thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi Doãn Ước biết hết tất cả liền đi tìm anh, lúc hai người đối chất cô đột nhiên ra tay, giật lấy chìa khóa xe anh tiện tay ném trên bàn.

Vì thế, một cuộc rượt đuổi nháy mắt bùng phát.

Doãn Ước chạy xe của anh, anh thì giật lấy xe của Bùi Nam ở bãi đỗ, hai xe một trước một sau vọt vào màn mưa trắng xóa bên ngoài.

Kỷ Tùy Châu đến giờ vẫn còn nhớ rõ trận mưa đó, ùn ùn quất vào kính chắn gió, tựa như một con quái thú mang theo cuồng phong bay đến. Anh chỉnh cần gạt nước đến mức nhanh nhất, nhưng vẫn không sao quét được màn mưa mãnh liệt kia.

Xuyên qua màn mưa anh nhìn thấy trước làn xe mình có một chiếc xe tải hạng nặng chạy ngược chiều đến, rồi đâm thẳng vào đầu xe của Doãn Ước.

Vụ tai nạn kia, cả hai đều giữ được tính mạng, nhưng Doãn Ước lại bị mù. Bùi Nam giấu tin này với anh, anh cũng không bận tâm hỏi thăm tin tức về cô.

Từ khi Doãn Hàm vào tù, ân oán hai nhà Kỷ-Doãn cứ vậy kết thúc.

https://thuviensach.vn

Chỉ là không ngờ, một nhát dao cắt đứt hết thảy lần nữa, họ lại bị ép đối mặt với tình trạng khốn đốn hiện giờ. Làm anh trai, Kỷ Tùy Châu mãi mãi không thể tha thứ cho Doãn Hàm, cũng tuyệt đối không cho phép anh ta dùng cách thức khác trở về xã hội trước khi mãn hạn tù được phóng thích.

Nhưng mà làm đàn ông, bóng lưng bỏ đi của Doãn Ước lại khiến anh bức bối, như bị người khác đấm mạnh vào ngực.

Thật ra trong lòng Doãn Ước cũng không thoải mái, cô xuống xe chủ yếu là sợ mình không khống chế được cảm xúc, sẽ gây gổ với Kỷ Tùy Châu. Cô đắc tội anh càng nhiều, em cô trong tù sẽ càng không dễ sống.

Vẫn là tách nhau ra để cả hai bình tĩnh lại thì tốt hơn.

Từ thành phố T quay về, cuối cùng Doãn Ước cũng quyết định đưa đơn từ chức cho Địch tổng. Thái độ của đối phương với cô có chút tế nhị, như tiếc nuối lại như phiền chán, do dự mãi vẫn là phê chuẩn đơn xin nghỉ của cô.

Về phần Triệu Sương, đã lấy thân phận thực tập sinh vào Wenda, bắt đầu làm trợ lý nghệ sĩ.

Từ nhỏ tính cách của cô đã khéo léo, hòa đồng giao tiếp điêu luyện, chỉ cần mượn tấm ván Doãn Ước này bắc cầu tiến vào giới nghệ sĩ, chuyện còn lại hoàn toàn có thể tự mình đối phó.

Cho nên, Doãn Ước có nghỉ việc với cô cũng không mảy may ảnh hưởng, cô đã sớm tìm được chỗ dựa vững chắc ở công ty, vui như cá gặp nước.

Đương nhiên, có người thích thì cũng có người ghét, chỉ làm việc vỏn vẹn nửa tháng, cô đã đắc tội với vài đồng nghiệp.

https://thuviensach.vn

Ngày Doãn Ước đi, thư ký Đinh giúp cô thu dọn đồ dùng cá nhân, liền nhắc đến Triệu Sương: “Cô ta thật sự là bạn em?”

“Sao vậy, không giống à?”

“Không giống.” Thư ký Đinh thẳng thắn, “Con người em đơn thuần ngay thẳng, thỉnh thoảng có chút khôn vặt nhưng cũng để làm người khác thoải mái. Còn người bạn kia của em, chị nói em đừng giận.”

Doãn Ước bỏ ly cà phê vào trong thùng: “Em không giận đâu, chị nói đi.”

“Cô ta chính là người đặt lợi ích lên hàng đầu.”

Doãn Ước cảm thán với lời nhận xét sâu cay của thư ký Đinh, chị ấy chưa nói chuyện với Triệu Sương quá hai lần, lại có thể đánh giá chính xác con người của cô ta, đúng là lợi hại.

Người đặt lợi ích lên hàng đầu, câu này quá đúng. Về điểm này, Triệu Sương hoàn toàn giống mẹ cô ta.

Thấy đó, mới vừa tìm được hậu thuẫn ở công ty, liền vứt ngay ‘người chị’ này của cô ta.

Doãn Ước ở nhà hai ngày cảm thấy chán, dứt khoát quay về nhà ông nội. Tạm thời vẫn chưa xin việc mới, cô trở về hội quán vật lý trị liệu làm việc.

Thời gian gần đây, Giang Thái như đột nhiên chán ghét cô, thật lâu cũng không tìm đến cô làm phiền. Ngày cô nghỉ việc ở công ty có chạm mặt Giang Thái, đối phương thấy cô chạy lấy người, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, tựa như không quen biết cô.

Điều này làm cho Doãn Ước cảm thấy thật nhẹ nhõm, cảm giác cuối cùng cũng thức tỉnh khỏi cơn đại ác mộng này.

https://thuviensach.vn

Vào tháng bảy, cả thành phố đều rơi vào nóng nực, việc làm ăn ở hội quán vật lý trị liệu bước vào mùa ế ẩm, Doãn Ước mỗi ngày nhiều thời gian rãnh rỗi hơn, bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề.

Cô muốn đi thi bằng cấp chính quy, nạp điện cho bản thân.

Năm đó, bởi vì vụ tai nạn kia, cô không thể học xong đại học. Vốn thành tích học tập chưa từng lọt vào top ba, năm ấy khi cô thi đại học thì em trai gặp chuyện, lại có thể đột phá, thi được vào một trường không tệ.

Chỉ là trúng thưởng bao giờ cũng phải trả, cuối cùng cô vẫn không thể tốt nghiệp.

Nhưng cô vẫn muốn đi học thêm, vì tương lai của chính mình gia tăng thêm mấy phần lợi thế. Cho nên lúc hội quán vật lý trị liệu không có khách, cô liền lên mạng tra những tin tức có liên quan đến phương diện này.

Giữa trưa ngày nọ, cô ở phòng nghỉ ăn sandwich, thuận tiện xem thông báo trên trang giáo dục, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng cãi vả truyền vào.

Cô đứng lên ra ngoài xem xét tình hình, lại bị mấy người mặc cảnh phục đứng ngoài đại sảnh làm hết hồn.

Cô đếm, tổng cộng có bốn cảnh sát, đứng chia làm hai bên trái phải, đang vây quanh một người nói chuyện. Thấy Doãn Ước ra, một người trong số họ đến hỏi: “Cô là người phụ trách ở đây à?”

Ông nội không có ở đây, Doãn Ước liền gật đầu: “Là tôi, xin hỏi có chuyện gì?”

Viên cảnh sát lớn tuổi sắc mặt sa sầm: “Chúng tôi nhận được tin báo, chỗ các cô có hoạt động bán dâm phi pháp, hiện giờ đang điều tra.”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thất kinh, lập tức phủ nhận.

Người cảnh sát lớn tuổi chỉ vào gã đàn ông ăn mặc không chỉnh tề, nói: “Chính anh ta báo án, nói nhân viên ở đây chủ động cung cấp hoạt động phi pháp núp bóng cái gọi là bảo vệ sức khỏe, cũng khai ra giá cả.”

Gã đàn ông nọ dáng người to mập, vừa nghe cảnh sát nói vậy liền phụ họa thêm: “Đúng vậy, còn hỏi tôi có làm ‘gói chăm sóc sức khỏe đặc biệt’ không, còn nói giá hai ngàn tệ.”

Doãn Ước liếc nhìn Tiểu Vi, nhân viên làm việc ở đây khóc đến mắt đỏ hoe, đi qua hỏi cô: “Sao lại vậy?”

Tiểu Vi đang tiếp nhận hỏi cung của cảnh sát, sợ tới mức toàn thân run rẩy, vừa thấy Doãn Ước liền rớt nước mắt: “Chị Doãn, em thật sự không biết, em không làm gì hết.”

“Còn không làm, cô còn cởi quần áo của tôi mà.” Gã to mập kêu lên.

Hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, xảy ra tranh cãi dữ dội. Gã to mập xông đến lôi lôi kéo kéo, Doãn Ước bị một đám người kẹp chính giữa đến tiến thoái lưỡng nan.

Cũng không biết bị ai xô đẩy, cô ngã người đụng trúng một anh cảnh sát trẻ tuổi. Doãn Ước sợ ngã nên theo bản năng quơ quào một phen, túm được cánh tay của đối phương, móng tay bấu vào da anh ta, hằn lên vết đỏ.

Anh cảnh sát trẻ giận dữ, bắt lấy cổ tay cô, lập tức móc còng ra.

Doãn Ước cũng chưa hiểu được sao lại thế này, đã bị đối phương gán cho tội danh kiếm cớ sinh sự và kinh doanh mại dâm, giải về đồn cảnh sát.

Khoảnh khắc ngồi trên xe cảnh sát, Doãn Ước luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, như là rơi vào bẫy mà người khác giăng sẵn.

https://thuviensach.vn

Thời điểm cô bị tạm giam hành chính, trong lòng trống rỗng, nghĩ không biết tiếp theo nên làm gì. Buổi tối ngủ trên chiếc giường cứng còng trong trại giam, cô lại còn tâm trí nằm mơ.

Trong mơ, cô gặp phải Kỷ Tùy Châu, đối phương nhìn cô cười nham hiểm, còn hỏi cô, "Thế nào, mùi vị ở tù dễ chịu không?"

Doãn Ước lập tức tỉnh giấc.

Một nơi khác trong thành phố, Kỷ Tùy Châu thời gian này ngoại trừ công việc ra, lại phải tham gia tiệc xã giao. Bùi Nam cười anh diễm phúc: "Hạ Tịch à, không nói toàn Trung Quốc, nhưng chỉ riêng thành phố B thì cũng là người đứng đầu trong danh viện mỹ nữ, hai người nếu thành, hôn lễ nhất định phải đủ long trọng, để cho người dân cả nước phải hâm mộ."

Kỷ Tùy Châu chẳng chút ý cười, hút mạnh hơi thuốc rồi đứng lên, ra cửa lấy xe đi đón Hạ Tịch.

Hai người lái xe đến một phố buôn bán phong cách châu Âu, Hạ Tịch khoát tay anh đi bảy tám vòng, rồi vào một cửa hàng bánh ngọt.

Trong tiệm, có một mỹ nữ châu Âu môi đỏ mọng, vừa thấy Hạ Tịch liền đi đến nghênh đón, hai người dùng tiếng Ý nói chuyện với nhau, sau khi nói xong cô gái nọ liền đi trước, còn lại Hạ Tịch đứng ở đó mỉm cười nhìn Kỷ Tùy Châu.

"Hôm nay, em sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ."

Kỷ Tùy Châu không có nổi nửa phần hứng thú.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 17: Kinh hỉ

Niềm vui bất ngờ? Trong tiệm bánh ngọt có thể là cái gì, không phải làm bánh thì chính là ăn bánh.

Kỷ Tùy Châu dựa vào sô pha nghịch bật lửa trong tay. Cơn nghiện thuốc lá lại đến, chỉ là nghe được câu nói kia của Hạ Tịch, đột nhiên nghĩ đến một chuyện trong quá khứ.

Khi đó, anh và Doãn Ước rất tốt, có lần Doãn Ước cũng dẫn anh đến tiệm bánh ngọt, nghe nói là chị bạn của cô mở. Doãn Ước tay nghề thủ công không tệ, làm được chiếc bánh ngọt nên hình nên dáng, anh hùa theo cổ vũ khen ngợi mấy câu. Kết quả Doãn Ước đột nhiên nói hôm đó là sinh nhật anh, nên mang đến cho anh niềm vui bất ngờ.

Con gái đều như vậy à, hở tí là muốn mang đến kinh hỉ cho đàn ông.

Doãn Ước ngày đó quả thật làm cho người ta phải giật mình. Cô sinh viên thanh thuần đáng yêu của ngày thường, hiếm khi lại phóng túng đến vậy.

Cô biểu diễn trước mặt anh, trong tiệm bánh ngọt không một bóng người, nhảy… thoát y.

Ngày đó cô ăn mặc ngọt ngào như chiếc bánh ngọt, toàn thân là màu trắng hồng, trên đầu còn đeo băng đô vải. Vừa hát một ca khúc bằng tiếng Hàn anh nghe không hiểu, vừa bắt đầu cởi. Bắt đầu từ phụ kiện đi kèm, mỗi khi hát xong một câu cô lại cười. Kế tiếp là tạp dề, rồi sau đó là từng món quần áo.

https://thuviensach.vn

Một người hiểu biết sâu rộng như Kỷ Tùy Châu, cũng bị hành động khác người này của cô làm giật mình không nhẹ.

Nhảy đến cuối cùng cởi chiếc váy yếm còn sót lại, Doãn Ước rõ ràng hơi do dự. Kỷ Tùy Châu cố ý không kêu dừng, muốn nhìn xem cô kết thúc thế nào. Vì thế, bầu không khí vô cùng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Ước thoáng đỏ bừng, bộ dạng cắn môi thật động lòng người.

Thực ra kiểu như thế này, như ẩn như hiện, so với cởi sạch sẽ càng gợi cảm hơn.

Khoảnh khắc đó Kỷ Tùy Châu có hơi ngẩn ngơ, không phân biệt được mình là muốn báo thù, hay là đã thật lòng yêu thương người con gái này.

Trong đầu anh tràn ngập dáng vẻ ngượng ngùng cuối cùng đó của Doãn Ước, cho đến khi Hạ Tịch đến huých vai anh, mới kéo anh quay về thực tại.

So với Doãn Ước, kinh hỉ của Hạ Tịch chẳng có gì gọi là đặc sắc, chỉ là dưới sự chỉ đạo của thợ bánh, làm một chiếc bánh fondant. Trên chiếc bánh có hai búp bê nhỏ, một nam một nữ.

Kỷ Tùy Châu không nhìn ra được đó là gì, còn tưởng là hai nhân vật hoạt hình. Kết quả Hạ Tịch vô cùng ủ rũ: “Đây là em và anh đó.”

Kỷ Tùy Châu tuyệt đối không thừa nhận gã đàn ông hoàn toàn khác hẳn kia chính là mình.

Anh nói với Hạ Tịch: “Thật sự cô không cần phiền hà như vậy, chỉ là diễn trò thôi mà, đã đến giờ về nhà rồi đó.”

Hạ Tịch ngồi xuống sô pha, huých khuỷu tay vào anh: “Diễn trò cũng phải diễn cho trót chứ, nếu không ông nội em sẽ hoài nghi. Hôm nay em sẽ mang chiếc bánh này về cho ông xem, nói là làm cùng với anh, ông chắc chắn rất vui.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm, hay là bỏ đi, chiếc bánh xấu xí thế này mang về, ông Hạ chắc chắn sẽ sợ tới mức đoản thọ vài năm.

“Nếu tâm trạng ông nội em vui vẻ, sức khỏe sẽ tốt hơn. Sức khỏe ông mà tốt, em có thể không cần tiếp nhận Nhất Phẩm sớm. Em không tiếp nhận Nhất Phẩm, ông sẽ không giục em kết hôn. Không kết hôn thì còn có nhiều loại khả năng. Cho dù sau này anh không cần em, biết đâu chừng sẽ có người đàn ông tốt khác, bằng lòng đón nhận em.”

Tuy rằng tuổi tác cô cũng xấp xỉ với Doãn Ước, nhưng Kỷ Tùy Châu thật lòng ăn không tiêu Hạ Tịch. Thời buổi này, mấy cô gái mơ mộng như cô thế này không nhiều lắm. Hiếm khi vừa có tiền vừa ngu xuẩn, nói không chừng thật sự sẽ có tên đàn ông đui mù xem trọng cô ta.

Kỷ Tùy Châu gần như mất hết kiên nhẫn cùng cô diễn tiếp.

Hạ Tịch còn đang oán trách ngày đó anh không đến sân bay đón cô: “Sao anh có thể thả em như bồ câu vậy, còn gọi tên thần kinh Giang Thái đến đón em, giận đến em chết khiếp. Nhất Phẩm chuẩn bị bán đấu giá lô đất có giá trị cạnh tranh ở thành phố S, chắc chắn hắn nghe phong thanh nên mới chạy đến. Kỷ Tùy Châu, anh cũng muốn lô đất kia mà.”

Khóe miệng Kỷ Tùy Châu khẽ nhích, thốt ra một câu: “Tôi cũng có thể không cần.”

“Không nên không nên, anh nhất định muốn. Em tình nguyện cho anh cũng không cho tên Giang Thái đó. Nếu cho Liên Chúng, ngày sau nhất định em sẽ không sống yên ổn. Chúng ta đôi bên cùng có lợi, không tốt sao? Anh xem như giúp đỡ đi mà.”

Kỷ Tùy Châu ban đầu tiếp xúc với Hạ Tịch, quả thật chỉ vì muốn hợp tác với Nhất Phẩm. Nhưng tiếp xúc lâu dài ngại phền, cả đời anh chỉ duy nhất một lần có kiên nhẫn tốn thời gian cho phụ nữ, đó chính là Doãn Ước. Ngoài cô ra, không ai khơi dậy nổi hứng thú của anh.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn đồng hồ, cảm thấy đến giờ rồi, đứng lên chuẩn bị ra về. Hạ Tịch lập tức cởi tạp dề cầm túi xách đuổi theo anh, hai người đồng thời ra khỏi tiệm bánh ngọt.

Mới vừa tới cửa, điện thoại của Kỷ Tùy Châu reo, là Bùi Nam gọi đến.

“Vốn nghĩ anh đang hẹn hò với Hạ đại tiểu thư, không muốn quấy rầy anh. Nhưng mà sự việc rất đặc biệt, vẫn nên báo với anh một tiếng. Doãn Ước bị bắt, đang bị tạm giam trong đồn cảnh sát, anh xem phải làm sao?”

Kỷ Tùy Châu hơi bất ngờ, thấp giọng nói: “Tại sao lại vậy?”

“Kinh doanh mại dâm.” Nói xong, Bùi Nam cười vui vẻ, “Ai có tài ghê nhỉ, gán cho cô ấy tội danh như vậy.”

Còn có thể là ai.

Bùi Nam nhanh chóng nghĩ ra: “Thằng khốn Giang Thái này không phải nhỏ mọn thường đâu, đấu không lại anh liền kéo phụ nữ vào. Anh đằng này vừa cãi nhau với Doãn Ước, sau lưng hắn liền cấp bách xuống tay. Cũng không sợ ngày nào đó hai người hòa hợp lại như xưa, hắn phải tiêu tùng.”

Kỷ Tùy Châu nhớ đến tình cảnh hôm đó, nói là cãi nhau, chẳng thà nói Doãn Ước đơn phương nổi giận với anh. Tên Giang Thái này nghe được tin đồn từ đâu, lại như thiêu thân không sợ chết.

Cúp máy, Kỷ Tùy Châu nhìn Hạ Tịch bên người, Hạ đại tiểu thư vô cùng hiểu chuyện, liền nói: “Anh bận thì đi trước đi, em tự đi mua sắm được rồi.”

“Được, gặp sau.”

Kỷ Tùy Châu xoay người đi khỏi, đi quá nhanh, thế nên không phát hiện trong đôi mắt trong suốt lấp lánh của Hạ Tịch, lộ ra ánh nhìn sắc lạnh.

https://thuviensach.vn

Chạng vạng ngày thứ hai Doãn Ước ở trong trại tạm giam, cuối cùng gặp được người quen. Hai người họ gặp mặt ở gian phòng khách nhỏ trong đồn cảnh sát, bên ngoài, luật sư Kỷ Tùy Châu đưa đến đang làm thủ tục bảo lãnh Doãn Ước.

Nước trà theo nhiệt độ trong phòng nguội lạnh, Kỷ Tùy Châu nhịn không được mở lời: "Bản lĩnh kém, tính tình nóng nảy, còn không chịu nghe lời."

Doãn Ước ở trong tù gần hai ngày, bị nhốt đến hơi cáu kỉnh. Nghe vậy liền tự giễu nói: "Tôi cũng muốn nghe lời, nhưng tưởng tượng đến người trước kia tôi ở cùng là anh, nếu hiện giờ sửa lại theo Giang Thái, thể diện của anh không biết để đâu."

"Còn có thể nói nhảm, xem ra hai ngày này ăn cơm tù không phải trả tiền. Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?"

Doãn Ước gật đầu: "Ngoại trừ Giang Thái, không ai có thù hằn lớn với tôi như vậy."

"Vậy sau này tính thế nào?"

"Kệ thôi, dù sao tôi cũng đấu không lại hắn. Nhưng mà cũng may ông trời rất công bằng, một người một mạng, ai chết trước còn chưa biết."

"Nghe có vẻ xem thường cái chết nhỉ."

Doãn Ước ngẩng đầu nhìn anh, toàn thân tràn đầy tinh thần khí lực, đôi mắt đặc biệt lấp lánh.

"Hết cách rồi, tay chân co cóng cũng không thể sống bình an vô sự. Một tên Giang Thái thôi mà, tôi còn gánh được."

Cô có thể sống sót trong tay Kỷ Tùy Châu, trên đời này còn có chuyện gì không có khả năng.

https://thuviensach.vn

Thủ tục mau chóng xong xuôi, Doãn Ước đi theo Kỷ Tùy Châu ra khỏi đồn cảnh sát. Sau khi lên xe Kỷ Tùy Châu hỏi cô đi đâu: “Về nhà à?”

Doãn Ước nhìn quần áo bẩn thỉu của mình: “Tôi muốn đi mua quần áo trước.”

Đổi bộ đồ sạch sẽ xả xui.

Kỷ Tùy Châu gọi tài xế lái xe, căn dặn đến khách sạn năm sao gần nhất. Đến rồi anh thuê phòng cho Doãn Ước, bảo cô đi tắm trước.

“Đồ sẽ lập tức đưa tới.”

Doãn Ước có hơi do dự, Kỷ Tùy Châu nghĩ đến cô lo lắng kích cỡ quần áo, bèn nói: “Không mua nhầm đâu, ba vòng của cô tôi còn báo ra được.”

Ai nói chuyện này với anh chứ. Mặt Doãn Ước đỏ lên, mau chóng lủi vào phòng tắm. Lúc đóng cửa âm thanh có hơi lớn, để lộ ra tâm trạng bối rối lúc này của cô.

Tắm gần một tiếng đồng hồ, Doãn Ước không có quần áo, chỉ có thể lấy khăn tắm quấn người, mở hé cửa phòng tắm, gọi với ra ngoài: “Đưa đồ giúp tôi.”

Gọi hai tiếng không ai trả lời, Doãn Ước nghĩ chắc Kỷ Tùy Châu đi rồi, liền cả gan đi ra ngoài. Cô thấy trên sô pha có bộ quần áo gấp cẩn thận, liền đi tới cầm lên chuẩn bị mặc vào.

Kết quả, Kỷ Tùy Châu ở bên ngoài quầy nước pha xong cà phê đi vào, liền thấy được cảnh tượng này.

Doãn Ước mở khăn tắm ra, hai tay mở ra, đưa lưng về phía anh mở góc khăn. Cho dù không nhìn được phía trước, cũng có thể tưởng tượng ra trọn vẹn quang cảnh nọ.

https://thuviensach.vn

Đầu óc Kỷ Tùy Châu có hơi nóng lên, lập tức đi đến bắt lấy tay cô, lần nữa quấn lại khăn tắm.

Doãn Ước không ngờ anh còn ở đây, sợ đến mức hét lên, ôm ngực quay đầu hoảng hốt nhìn anh. Khăn tắm chưa bọc kỹ, lộ ra mảng da lớn non mềm trước ngực, được ánh đèn màu vàng trong phòng chiếu lên, có loại quyến rũ rất phụ nữ.

Kỷ Tùy Châu có chút ý nghĩ khác thường, anh cảm thấy chỉ cần là đàn ông bình thường, nhìn thấy cảnh trước mắt này sẽ có ý nghĩ khác.

Nhưng ý nghĩ này chỉ dừng lại trong đầu anh một chút, đã bị anh mạnh mẽ đá văng. Vẻ mặt anh tự nhiên, nói với Doãn Ước: “Thay đồ xong ra ngoài, ăn chút gì đó.”

Nói xong anh mau chóng rời khỏi, lúc đi ra còn đóng cửa phòng giúp Doãn Ước.

Không khí xấu hổ trong phòng cứ quanh quẩn không tan, Doãn Ước tốn hơn mười phút mới mặc được chiếc váy kia, lại vào phòng tắm sấy tóc. Khoảnh khắc đó cô thật hận không thể sấy đến lâu dài như trời đất.

Nhưng cô vẫn phải đi ra ngoài đối mặt với Kỷ Tùy Châu.

Khó khăn lắm mới điều chỉnh được cảm xúc của mình, lúc này trong phòng lại trống không. Bên ngoài phòng ăn bày một bàn thức ăn, Kỷ Tùy Châu đã sớm đi khỏi. Anh pha ly cà phê cho mình còn chưa uống hết một nửa, lúc này đương nhiên đã nguội.

Doãn Ước trước khi ăn đã gọi điện về nhà. Ông nội hôm qua nhận được tin liền lo sốt vó, lúc này nhận được điện thoại báo bình an của cháu gái, giọng mới hoà hoãn hơn chút.

Ông hỏi cô: “Vậy sao con còn chưa về?”

https://thuviensach.vn

“Tối nay con ngủ lại nhà bạn. Ông ngủ sớm đi, mai con về.”

Sau đó cô lại gọi điện thoại cho ba cô. Ông Doãn một mực nghĩ cách bảo lãnh cô ra, nghe được cô đã ra ngoài thì có hơi bất ngờ. Doãn Ước nghe giọng của Ngụy Tuyết ở bên kia điện thoại: “ Vậy tốt rồi, nếu không trong nhà có hai đứa ngồi tù, nói ra khó nghe muốn chết.”

Ông Doãn bình thường rất dung túng bà vợ này, chuyện trong nhà hoàn toàn nghe theo bà. Cũng bởi vì như vậy, mới khiến quan hệ với Doãn Ước căng thẳng.

Nhưng hôm nay lời nói của Ngụy Tuyết đã đâm trúng nhược điểm của ông, Doãn Hàm ngồi tù là con trai duy nhất của ông, Ngụy Tuyết nói thẳng như vậy, hoàn toàn không chừa lại thể diện cho ông.

Vì thế ông lạnh lùng nói: “Bà ngại mất mặt à, ngày mai ly hôn là được.”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 18: Lòng loạn

Doãn Ước bị nhốt trong trại giam hai ngày, cảm xúc vẫn không mảy may ảnh hưởng quá lớn.

Cô là loại người nhìn như yếu đuối, nhưng khi gặp phải chuyện lớn sẽ rất bình tĩnh. Nếu không năm đó em trai cô bị bắt, mắt cô bị mù, hơn nữa còn bị Kỷ Tùy Châu lừa gạt tình cảm, ba chuyện lớn đồng loạt kéo đến, cô đã sớm nghĩ quẩn trong lòng, nhảy sông tự tử rồi.

Lúc ở trong tù nhàn rỗi vô vị, cô không nghĩ phải làm sao để ra ngoài, mà nghĩ đến vụ án của Chung Vi.

Thủ đoạn gây án quá mức tương tự, luôn quanh quẩn trong đầu cô. Có một bạn tù nhốt cùng phòng giam với cô là tay lão luyện vào tù ra khám, suốt ngày đi khoe khoang khắp nơi, kể lại ‘năm tháng huy hoàng’ của chính mình. Lúc nói đến đại ca nào đó của mình, vẻ mặt sùng bái và ngưỡng mộ.

“Nhớ năm đó trên lệnh truy nã của cảnh sát gọi anh ấy là kẻ giết người hàng loạt, người có thể được danh xưng này cũng không nhiều.”

Doãn Ước cảm thấy người này có lẽ bị bệnh, ai lại xem một kẻ giết người hàng loạt là thần tượng để sùng bái chứ. Nhưng lời của ông ta cho cô một gợi ý mơ hồ, trong tám năm ở thành phố này thậm chí những địa phương khác trong nước, có từng phát sinh ra vụ án tương tự không?

Cô nhớ đến lần trước khi đi họp lớp, trong lớp có một bạn nam hiện giờ làm cảnh sát thuộc tổ trọng án, vì thế ngày hôm sau vừa ra khỏi trại tạm giam, cô liền gọi điện thoại cho người ta.

https://thuviensach.vn

Bạn nam đó tên Vương Lương, có chút tình cảm với Doãn Ước, lần trước khi họp lớp vừa gặp đã thích. Hiện giờ, đối phương chủ động gọi điện đến, anh liền hăm hở trong lòng.

Kết quả, sau khi gặp gỡ nghe xong yêu cầu của Doãn Ước, anh Vương có chút do dự.

“Chuyện này vi phạm kỷ luật, không thể.”

“Vậy cậu chọn thông tin có thể công bố với bên ngoài, những thứ không vi phạm kỷ luật nói với mình được không?”

Bộ dạng Doãn Ước xinh đẹp thanh thuần, giọng nói lại dịu dàng ấm áp, đa số đàn ông nghe xong đều rất khó từ chối yêu cầu của cô. Vương Lương càng nhìn càng thích cô, tiếc rẻ cơ hội lấy lòng người đẹp, vì thế vắt óc suy nghĩ chút manh mối hữu ích cho cô.

“Mấy năm trước, mình có đọc qua một vụ án ở trên mạng, có hơi giống tình tiết cậu nói. Khi đó mình còn đang học trong trường cảnh sát, đối với mấy vụ án biến thái giết người này rất có hứng thú, nên đã để ý đến nó. Cũng giống như cậu nói, sau khi giết người còn cắt tóc người ta, cắt đi ngón út, còn có… Đúng rồi, lấy khăn lụa trói tay người bị hại lại. Trên bài báo nói, người bị hại không chết, may mắn được cứu sống, hung thủ bỏ trốn, lúc ấy phát rất nhiều lệnh truy nã, hiện giờ có bắt được chưa thì không biết.”

Trên mặt Doãn Ước thoáng lộ vẻ kích động. Nhưng lời nói tiếp theo của Vương Lương làm cô nhụt chí, “ Nhưng mình không nhớ tên nạn nhân và hung thủ là gì. Thực sự danh tính của người bị hại bình thường đều sử dụng tên giả, có biết cũng vô ích.”

Doãn Ước nghĩ, đẩy dĩa bánh mỳ lát đến trước mặt Vương Lương: “Cậu ăn chút gì đi, từ từ nghĩ.”

https://thuviensach.vn

Vương Lương thấy dáng vẻ chờ mong của đối phương, vô cùng không đành lòng làm cô mất hứng. Sau khi ăn hai lát bánh mỳ, rốt cuộc anh cũng thành công nhớ lại tên họ của nạn nhân: “Họ Lý, là một thế gia vọng tộc, chắc hẳn mình không nhớ nhầm. Họ thì có thể không bị đổi đâu, nhưng tên thì chưa chắc, trong bản tin đề cập đến chắc chắn không phải tên thật.”

Một cái họ ‘Lý’, là thu hoạch duy nhất của Doãn Ước. Đương nhiên khi chào tạm biệt, Vương Lương bất ngờ nói với cô: “Có việc cứ gọi cho mình, mình nhất định sẽ giúp cậu.”

Doãn Ước về đến nhà, bắt đầu lên mạng thu thập tin tức có liên quan. Tin tức trên mạng rắc rối phức tạp, tìm một tài liệu hữu dụng như tìm kim đáy biển. Tìm mãi đến nửa đêm, mới tìm được bản tin có liên quan đến ba năm trước.

Tình tiết vụ án về cơ bản nhất trí với lời nói của Vương Lương, tên giả của người bị hại là Lý Thái Hà, kẻ tình nghi lại đưa tên thật, Trương Thiêm. Doãn Ước lại tra xét tên Trương Thiêm này, phát hiện vẫn luôn lẩn trốn đến nay chưa bị bắt.

Trong bản tin có nhắc đến địa điểm gây án, là thành phố L tỉnh Z, nhưng không cung cấp địa chỉ cụ thể. Doãn Ước đối với chuyện Lý Thái Hà còn sống sản sinh hứng thú nồng đậm, rất muốn đi tìm cô ấy.

Cô nhớ đến lúc sáng nhận được điện thoại của Hà Mĩ Hi, rủ cô cuối tuần này đi dã ngoại, vì thế cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô bạn: “Hay là đi thành phố L được không? Đúng lúc mình có chút việc phải đến đó.”

Sau khi gửi tin nhắn nhanh chóng nhận được hồi đáp, nhưng đối phương chỉ trả về một dấu chấm hỏi. Doãn Ước hồ nghi, định gửi thêm mấy câu qua đó, vừa nhìn thấy tên đối phương liền không khỏi sửng sốt.

Sao cô lại có thể như vậy, sao lại gửi nhầm tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu?

https://thuviensach.vn

Tên tiếng Anh của Hà Mĩ Hi là Jenny, lúc trước khi cô lưu số của cô bạn, chỉ lưu ký tự ‘j’ mở đầu trong tên tiếng Anh, lại đồng nhất với chữ cái đầu tiên trong tên của Kỷ Tùy Châu, hai cái tên liền đứng kế cận nhau[1].

Doãn Ước nhanh chóng gửi tin nhắn giải thích với đối phương, vừa soạn được một nửa thì Kỷ Tùy Châu gọi điện đến, Doãn Ước chỉ có thể bắt máy.

Tiếng nói bên kia có hơi biếng nhác: “Đi thành phố L làm gì?”

“Không có gì, du lịch thôi. Tôi vốn gửi tin cho bạn, lại gửi nhầm sang anh.”

“Xem ra tâm trạng cô không tệ, không bị chuyện đó ảnh hưởng.”

Anh là ám chỉ chuyện bị nhốt trong trại tạm giam.

“Có ảnh hưởng, nên đi chơi cho khuây khỏa.”

“Rốt cuộc là thư giãn hay làm việc?”

Doãn Ước nhất thời nghẹn lời, nghĩ nghĩ rồi miễn cưỡng nói: “Thư giản, thuận tiện làm việc.”

Vừa dứt lời, cô nghe được tiếng cười cực đủ hàm ý mỉm mai. Giọng Kỷ Tùy Châu mang theo vài phần trêu chọc: “Doãn Ước, khi chưa học được cách nói dối, tốt nhất cô không cần thử nghiệm loại chuyện đòi hỏi độ khó thế này. Tôi chỉ nghe nói qua làm việc thuận tiện thư giãn, còn phương thức đi chơi của cô, là lần đầu tiên tôi gặp đấy.”

Doãn Ước cũng thừa nhận, kỹ năng nói dối của mình thật sự rất hỗn tạp.

“Rốt cuộc đến thành phố L làm gì?”

Kỷ Tùy Châu tra hỏi như cảnh sát hỏi cung, Doãn Ước thoáng cảm thấy mình như trở về khoảng thời gian bị nhốt trong trại tạm giam. Cô nghĩ

https://thuviensach.vn

không biết nên giấu diếm thế nào, chỉ có thể nói đại khái tình hình cho anh biết.

Quả nhiên, Kỷ Tùy Châu nghe xong liền nhận xét: “Cô đúng là bất khuất, dũng cảm tiến tới.”

“Tôi chỉ muốn chứng minh tính khả thi của nó, có lẽ thật sự có một kẻ giết người hàng loạt như vậy tồn tại, nếu có thể bắt được hắn, sẽ giảm thiểu rất nhiều người bị hại.”

“Cho nên, em trai cô là đang phát huy phong cách người tốt làm việc tốt, thay tên sát thủ liên hoàn trong truyền thuyết kia chịu tiếng oan?”

Thật sự là không cùng quan điểm thì không thể chung đường mà, Kỷ Tùy Châu mỗi khi nói đến chuyện này, sẽ bắt đầu độc mồm độc miệng. Doãn Ước tự biết miệng lưỡi của mình không phải đối thủ của anh, đến cuối cùng bực bội quá chỉ có thể trả về một câu: “Anh xem như tôi ăn no rửng mỡ đi ha.”

Nói xong, cô hậm hực cúp máy, một mình hờn dỗi.

Bóng đêm ngoài cửa sổ như nước, đêm mùa hạ khô nóng khó chịu, Doãn Ước mở cửa sổ ra muốn đón gió đêm thổi vào, cuối cùng lại bị một luồng gió nóng thổi đến trong lòng phiền muộn.

Nên đi tìm Lý Thái Hà trong truyền thuyết này như thế nào, đã thành tảng đá đè nặng trong lòng cô.

Ngủ một đêm thức dậy, Doãn Ước có hơi hối hận về thái độ tối qua của mình với Kỷ Tùy Châu. Hiện tại cảm giác của cô đối với anh vô cùng vi diệu. Một mặt tức giận khi anh luôn nhắm vào Doãn Hàm, mặt khác lại khao khát được anh che chở.

https://thuviensach.vn

Dù sao con người ta chỉ sống một lần trong đời, không phải vạn bất đắc dĩ, cô cũng không muốn dùng mạng đặt cược với Giang Thái. Kỷ Tùy Châu là một gốc cây đại thụ rất tốt, chỉ cần đứng dưới bóng râm của anh, Giang Thái sẽ không dám ra tay với cô.

Lần trước mới vừa tranh cãi vài câu, quay đầu đã bị người ta tống vào trại giam. Nếu bây giờ khiến mối quan hệ này căng thẳng…

Nghĩ đến đây, Doãn Ước chỉ có thể nhận thua, tìm cơ hội gửi tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu, nói muốn mời anh ăn cơm, cám ơn anh lần trước đã bảo lãnh cô khỏi đồn cảnh sát.

Kỷ đại gia theo lệ kiêu căng một phen, tin nhắn gửi hơn nửa ngày không nhận được hồi âm, khiến cho Doãn Ước có hơi chán nản, mắt thấy phiếu ăn sắp hết giờ, dứt khoát tự đi ăn một mình.

Một mình ăn phần ăn hai người, ăn đến cuối cùng không chịu nổi. Lúc Doãn Ước ra về trên đường có hơi vắng vẻ, mới vừa ra khỏi nhà hàng liền nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu.

“Tối nay cùng nhau ăn cơm.”

Doãn Ước trong lòng ca thán, đại ca ơi tại sao anh không nói sớm, tôi đã ăn xong rồi.

“Sao không trả lời, đổi ý rồi?”

“Không có, tôi mời, đi đâu?”

Phiếu ăn hai người đã bị cô ăn hết rồi, chỉ có thể đi chỗ khác.

Kỷ Tùy Châu dường như có chút nhân tính, không chọn những nơi đắt đỏ đến dọa người mà bình thường anh hay đến. Anh chọn một quán ăn Quảng Đông giá cả phải chăng, hẹn Doãn Ước hai mươi phút sau gặp mặt.

https://thuviensach.vn

Cúp máy, Doãn Ước gọi taxi, đến trước Kỷ Tùy Châu. Quán ăn này rất nổi tiếng trên mạng, gần tám giờ tối mà vẫn chật ních người. Doãn Ước cầm số đứng ở vị trí chờ đợi, Kỷ Tùy Châu cũng vừa đến.

Anh thấy cô đứng xếp hàng đợi ở ngoài, liền hỏi: “Sao không vào?”

“Chưa vào được, hết chỗ rồi.” Doãn Ước vừa nói vừa giậm chân. Hôm nay cô mặc chiếc váy ngắn, bị muỗi cắn thê thảm.

Kỷ Tùy Châu nhìn thấy người ngồi đầy bên trong, nói: “Bỏ đi, không ăn nữa.”

Doãn Ước mau chóng ngăn anh lại: “Đừng đừng mà, sắp đến lượt tôi rồi, tôi xếp hàng lâu lắm rồi đó.”

Không còn cách nào, ông chủ Kỷ chỉ có thể ở lại cùng cô hiến máu cho muỗi. Doãn Ước đặc biệt được muỗi ưa thích, trong chốc lát mà hai bên cánh tay đã bị đốt mười nốt, làm cô tức xì khói.

Kỷ Tùy Châu thấy thế đột nhiên đứng lên.

“Gì vậy?”

“Sẽ về ngay.”

Doãn Ước nghĩ chắc anh muốn hút thuốc, nên để anh đi. Quay đầu nhìn xem tình hình trong nhà hàng, cảm thấy thắng lợi trong tầm mắt, không khỏi tràn đầy lòng tin. Dù sao cô cũng ăn không nổi, đợi bao lâu cũng không sao.

Đến khi cô quay đầu lại, Kỷ Tùy Châu cũng đã quay về, không biết từ đâu lấy ra bình xịt chống muỗi. Anh kéo Doãn Ước qua, mở nắp xịt chất lỏng lên cánh tay cô.

Rất mát lạnh dễ chịu, Doãn Ước lập tức không còn ngứa nữa.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô nghe nữ sinh bên cạnh bấu cánh tay của bạn trai mình.

“Ui da đau.”

“Anh nhìn bạn trai người ta kìa, quan tâm ghê chưa.”

“Em đâu bị muỗi cắn, muỗi toàn cắn anh. Anh lấy thân ra chống muỗi, còn tốt hơn anh ta nhiều.”

Lúc này, Doãn Ước mới cảm thấy ngượng ngùng, đang nghĩ cách hóa giải, bên trong đã gọi đến số của cô. Cô mau chóng kéo Kỷ Tùy Châu đi vào, tránh được ánh mắt tò mò của quần chúng bên ngoài.

Sau khi ngồi xuống gọi món, chút mờ ám nào đó vừa rồi mới tan thành mây khói.

Kỷ Tùy Châu đưa thực đơn cho Doãn Ước, còn mình thì đứng lên vào nhà vệ sinh. Lúc đi không biết do vội vàng quá hay sao, mà để lại điện thoại trên bàn.

Doãn Ước vốn đang chăm chú xem thực đơn, đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại reo. Cô hiếu kỳ nhìn qua, phát hiện là tin nhắn Bùi Nam gửi cho Kỷ Tùy Châu.

“Đã tra ra được chỗ ở cô họ Lý kia.”

—

Chú thích:

[1]Kỷ Tùy Châu tiếng Trung là 纪随州, phiên âm là jì suí zhōu, trùng với chữ ‘j’ đầu tiên trong Jenny.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 19: Bám đuôi

Doãn Ước biết, xem trộm điện thoại của người khác là hành vi rất vô đạo đức.

Nhưng cô thật sự rất muốn xem. Cô cầm điện thoại lên, không quên tính toán thời gian, Kỷ Tùy Châu vừa mới đi, từ chỗ này đến WC nam phải đi qua ít nhất mười cái bàn, còn phải quẹo mấy vòng, tốn chưa đầy ba phút.

Kỷ Tùy Châu nói anh đi rửa tay, để rửa sạch dung dịch rửa tay mất khoảng một phút đồng hồ, hơn nữa cộng thêm thời gian quay lại, Doãn Ước cảm thấy mình có ít nhất năm phút để xem.

Sau khi tính ra được con số này, cô nhanh chóng bật điện thoại lên xem.

Mới vừa đưa lên, tin nhắn của Bùi Nam lại gửi tới: “Khi nào xuất phát, ngày mai?”

Tin nhắn thứ ba là địa chỉ, màn hình điện thoại hiển thị không đầy đủ, phải mở khóa vào trong xem.

Doãn Ước cầm điện thoại do dự hai giây, bắt đầu thử giải mật khẩu. Cơ hội của cô không nhiều lắm, chỉ có bốn lần, lần thứ năm nếu sai điện thoại sẽ tự khóa một phút đồng hồ, như vậy sẽ bị Kỷ Tùy Châu phát hiện.

Cô run rẩy bắt đầu thử mật khẩu, đầu tiên chính là sinh nhật của Kỷ Tùy Châu. Hiển nhiên, ông chủ Kỷ sao có thể dùng thứ trẻ con này làm mật khẩu được. Vì thế đã sai.

https://thuviensach.vn

Lần thứ hai, cô nhấn sinh nhật của Tùy Ý, em gái anh, vẫn là sai. Ngẫm lại, anh cũng không phải típ người cuồng em gái.

Lần thứ ba, Doãn Ước tự kỷ một phen, nhập sinh nhật của mình. Kết quả vẫn sai. Cô tự giễu lắc đầu, sau đó dừng tay.

Chỉ còn cơ hội cuối cùng. Doãn Ước không biết nên nhập cái gì, người bên cạnh Kỷ Tùy Châu cô quen biết không nhiều lắm, lại càng không biết sinh nhật của họ. Hơn nữa, anh cũng không nhất định dùng sinh nhật của người khác làm mật khẩu.

Thời gian cấp bách, không cho phép cô nghĩ nhiều, Doãn Ước đầu óc nóng lên, nhập vào dãy số cuối cùng.

Màn hình điện thoại ngừng nửa giây, sau đó nhảy vào màn hình chính. Doãn Ước nắm bắt chút thời gian cuối cùng, nhấn vào hộp thư xem địa chỉ. Nhưng địa chỉ cũng không cụ thể, Bùi Nam chỉ cho tên huyện, số nhà hay đường toàn bộ đều không có.

Doãn Ước cảm thấy khá thất vọng, lại cảm thấy Kỷ Tùy Châu sắp quay lại, mau chóng tắt điện thoại để lại chỗ cũ, uống trà làm bộ như không có việc gì.

Mặc dù không có được địa chỉ cụ thể, nhưng cô đã biết tên thật của cô gái nọ, Lý Minh Hà, tên giả chỉ sai một chữ. Tên phóng viên viết bài này đúng là lười biếng.

Cô nghĩ đến cái tên này, cùng địa chỉ không hoàn chỉnh kia, suy nghĩ có hơi loạn. Lơ đãng dãy số mật khẩu kia lại nhảy ra.

Không phải là sinh nhật cô, cũng không phải là sinh nhật ai khác, mà là ngày họ quen biết nhau.

https://thuviensach.vn

Tại sao lại đặt ngày đó làm mật khẩu? Là vì để ghi nhớ ân oán giữa hai người họ hay sao? Doãn Ước không có can đảm đi hỏi Kỷ Tùy Châu.

Cô chỉ có thể uống hết ly trà này đến ly trà khác. Kỷ Tùy Châu đi lâu hơi thời gian cô tính toán, đợi anh trở lại, Doãn Ước đã sắp bị no trà đến phát ói.

Vì thế, đến lượt cô đi vệ sinh.

Cô đi rồi, Kỷ Tùy Châu cầm điện thoại lên đọc tin nhắn, nhìn thấy không khỏi mỉm cười.

Bữa cơm này, Doãn Ước gần như không ăn gì, trái lại Kỷ Tùy Châu ăn rất ngon miệng, thức ăn gọi ra gần như ăn sạch. Bộ dạng khi ăn của anh rất đẹp, Doãn Ước ngồi ở đối diện, nhớ lại quá khứ.

Khi đó, cô thích chụp ảnh cho Kỷ Tùy Châu, nhất là lúc anh ăn cơm, cô ngồi ở đối diện, anh ăn một miếng cô chụp một tấm. Có lần chọc giận Kỷ Tùy Châu, anh trực tiếp tịch thu điện thoại của cô. Cô gái bàn kế bên thấy thế cũng bắt chước chụp theo, bị bạn trai cô phản đối.

Cô gái chẳng hề để ý, nói: “Anh cũng chụp bạn gái người ta đi, em không ngại đâu.”

Chuyện này bị Kỷ Tùy Châu lấy ra làm ví dụ tiêu cực, cảm thấy con gái thời nay đa số đều ngốc nghếch.

Không biết cô gái hôm nay bấu cánh tay bạn trai mình, có bị anh quy về một loại hay không?

Cảnh tượng và sự kiện tượng tự, nhưng có một số chuyện đã không thích hợp làm rồi.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Kỷ Tùy Châu đưa cô về nhà, dọc đường anh không ngừng gọi điện thoại, tất cả đều là việc kinh doanh. Trong đó có một cuộc là gọi cho Bùi Nam, ngoại trừ nói về hạng mục chuỗi rạp chiếu phim mới khánh thành ở thành phố S ra, còn nói đến lịch trình ngày mai.

“Hủy bỏ cuộc họp ngày mai, đợi tôi quay về đã.”

Doãn Ước lập tức ghi nhớ trọng điểm. Sau khi về nhà, câu này luôn quanh quẩn trong đầu cô. Cô đang phân tích hành trình có thể của Kỷ Tùy Châu vào ngày mai. Nếu anh đã kêu Bùi Nam điều tra địa chỉ của Lý Minh Hà, chứng tỏ anh vô cùng quan tâm chuyện này. Nếu không cũng không cần điều động nhân vật có cấp bậc như Bùi Nam.

Nếu lưu tâm, theo hiểu biết của cô về Kỷ Tùy Châu, anh nhận được địa chỉ sẽ bỏ thời gian đi tìm.

Loại chuyện này không thể mượn tay người khác, càng ít người biết càng tốt, cho nên anh hủy cuộc họp ngày mai, đích thân đi thành phố L. Từ thành phố B đến thành phố L không xa, hơn nữa thành phố L không có sân bay, ngồi tàu hỏa thì không phù hợp thân phận của anh, khả năng lớn nhất chính là anh sẽ đích thân lái xe đến đó.

Doãn Ước không có được địa chỉ cụ thể của Lý Minh Hà, biện pháp tốt nhất chính là theo dõi Kỷ Tùy Châu. Cô nghĩ rồi gọi điện cho Hà Mĩ Hi, hỏi mượn xe cô bạn.

Hà Mĩ Hi thấy lạ: “Cậu muốn đi đâu, làm gì?”

“Tự đi phượt.”

“Đi lúc nào, mình đi với cậu.”

“Cậu đi không tiện.”

https://thuviensach.vn

“Sao vậy, có đàn ông à?”

Doãn Ước ngẫm lại hình như là thế, do đó cô ‘ừ’ một tiếng. Hà Mĩ Hi liền hiểu lầm, ở bên kia reo hò một trận.

Cậu ấy mong ngóng gả mình đi vậy sao?

Doãn Ước lập tức qua đó mượn xe về, rồi ngủ một giấc trước, trời còn tờ mờ tối đã thức dậy, lái xe đến nhà Kỷ Tùy Châu.

Cô phải cám ơn anh, lần trước lễ tang Chung Vi đã đưa cô đến nhà anh.

Công tác bảo an của biệt thự cao cấp vô cùng nghiêm ngặt, cô đỗ xe canh chừng ở một giao lộ xa xa, đợi xe Kỷ Tùy Châu từ bên trong chạy ra.

Cứ vậy liền đợi từ trời tờ mờ đến sáng hẳn.

Buổi sáng tháng tám mặt trời mọc sớm, hơn năm giờ đã có nắng sớm rọi xuống. Cổng biệt thự đóng im ỉm, suốt nửa tiếng đồng hồ không có chiếc xe nào ra vào.

Khoảng chừng sáu giờ, một chiếc Chevrolet màu trắng từ bên trong chạy ra. Doãn Ước nhận ra biển số xe, chính là chiếc xe lần trước Kỷ Tùy Châu đưa cô đến nhà tù Lạc Hồ.

Chiếc xe này không bắt mắt, khá thích hợp để tự lái đi xa.

Doãn Ước lập tức khởi động chiếc Camry của Hà Mĩ Hi, lặng lẽ bám theo.

Hai chiếc xe một trước một sau, luôn duy trì khoảng cách bốn năm thước. Sáng sớm tình hình giao thông tốt, lúc này xe cộ không nhiều, Doãn Ước vẫn không bị bỏ lại, gắt gao bám sát đối phương.

Chỉ là quỹ đạo của chiếc xe kia không giống như suy đoán của cô.

https://thuviensach.vn

Thành phố L tỉnh Z nằm ở phía tây, theo lý Kỷ Tùy Châu phải đi thẳng về hướng tây ra khỏi thành phố. Nhưng chiếc Chevrolet trắng một mực vòng vo trong thành phố, không có chút ý định rời khỏi.

Vòng vo nhiều tiếng đồng hồ, Doãn Ước cảm thấy sai sai, nghĩ thầm có phải hành động hôm đó của mình đã bị Kỷ Tùy Châu phát hiện rồi không, cho nên anh cố tình đưa cô đi vòng quanh thế giới?

Lòng nghi ngờ khi cô lần nữa đi qua con đường này, rốt cuộc trở nên lớn hơn.

Doãn Ước không khỏi cắn môi, nghĩ không biết tiếp theo nên làm gì. Khoảnh khắc thất thần, xe đằng trước đã dừng lại. Mắt thấy sắp đụng phải, cô lập tức phanh gấp, cả người nhoài về trước lại bị dây an toàn hung hăng túm trở về.

May mắn chưa đụng vào, Doãn Ước thở phào một hơi.

Trong chiếc xe Chevrolet đằng trước, Lão Tần tài xế theo kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh tượng kia, không khỏi túa mồ hôi lạnh. Ông nhịn không được gọi điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, giải thích chuyện vừa xảy ra: “Rất nguy hiểm, hay là tôi nói rõ với cô ấy nha.”

Kỷ Tùy Châu đang lái xe: “Chú đưa điện thoại cho cô ấy đi.”

Lão Tần thò tay ra ngoài, ra hiệu cho Doãn Ước phía sau chạy lên, hai người dừng xe cạnh nhau, Lão Tần xuống xe, đưa điện thoại cho Doãn Ước.

Doãn Ước vừa thấy là Lão Tần, cái gì cũng hiểu hết.

Cô nhận điện thoại liền ‘này’ một tiếng, chợt nghe tiếng Kỷ Tùy Châu vang lên ở bên kia: “Chưa tỉnh ngủ đã lái xe, muốn xảy ra tai nạn lần nữa à?”

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không nói gì, tự mình nổi giận với mình.

“Lại tức giận rồi.”

“Anh không muốn tôi đi thì cứ nói thẳng, cần gì phải cho người dắt tôi đi lòng vòng, lãng phí xăng dầu.”

“Tiếc rẻ chút tiền đổ xăng à? Trở về tôi cho cô.”

“Không cần.” Doãn Ước có chút không cam lòng, “Chẳng lẽ anh đã đến thành phố L rồi?”

“Vẫn chưa, vừa mới vào tỉnh Z thôi, hôm nay tình hình giao thông rất tốt, nếu thuận lợi, chắc là có thể tìm được Lý Minh Hà.”

“Tại sao không cho tôi đi, có cần nhỏ mọn vậy không?”

“Đúng, nhỏ mọn vậy đó.”

Một lần xuống xe đạp cửa bỏ đi, một lần không nói không rằng cúp điện thoại của anh, không dạy cho cô bài học, Kỷ Tùy Châu sẽ nuốt không trôi cục tức này.

Dạy dỗ rồi lại tự cười chính mình thật nhàm chán, Doãn Ước nhỏ hơn anh mười tuổi, từ trước ở trong mắt anh đã không khác gì con nít. Anh ăn thua với một con nhóc, đúng là ấu trĩ.

“Bây giờ cô ở đâu?”

Doãn Ước nhìn Lão Tần bên ngoài xe, đối phương báo địa điểm cho cô.

“Đường Hà Tây.”

“Cách nhà ga không xa. Như vậy đi, tôi ở nhà ga thành phố L chờ cô. Nhiều nhất một tiếng đồng hồ, cô đến tôi sẽ dẫn cô đi cùng, cô không đến

https://thuviensach.vn

thì dẹp đi.”

Chỉ một tiếng đồng hồ? Doãn Ước tính toán thời gian đi tàu hỏa thì cũng đủ, nhưng xe của cô thì phải làm sao?

“Đưa chìa khóa cho Lão Tần, chú ấy sẽ nghĩ cách mang về.”

Doãn Ước nhìn khuôn mặt chất phác trung thực của Lão Tần, có hơi do dự. Bên kia, Kỷ Tùy Châu đã ra tối hậu thư, “Một tiếng thôi, quá giờ không đợi, tự cô liệu mà làm.”

Nói xong, anh cúp máy.

Doãn Ước nhìn đồng hồ, không được do dự nữa, đưa điện thoại cùng chìa khóa xe cho Lão Tần, lại đưa ông địa chỉ và số điện thoại của Hà Mĩ Hi, nhờ ông trả xe về chủ của nó.

Bàn giao xong cô liền cầm túi chạy về hướng nhà ga. Sau lưng Lão Tần nhíu mày, lẩm bẩm: “Cô ngốc, tôi có thể lái xe đưa cô đến nhà ga mà.”

Doãn Ước mua vé tàu gần nhất đến thành phố L, ở trên tàu lắc lư một giờ, cuối cùng trước mười một giờ trưa ra khỏi nhà ga, thuận lợi họp mặt cùng Kỷ Tùy Châu.

Trăm đắng ngàn cay lại gặp được anh, trong lòng Doãn Ước muôn vàn cảm xúc. Kỷ Tùy Châu thấy hai tay cô trống trơn, liền hỏi: “Hành lý đâu? Chuyến này chúng ta có thể không về được trong ngày đâu.”

Doãn Ước nhún vai: “Hết cách rồi, tôi bị ai đó đùa bỡn mà.”

Kỷ Tùy Châu hiếm khi cười sáng lạn, hai tay cắm túi quần hất hàm với cô: “Được rồi, đi thôi.”

Doãn Ước không cao bằng ai kia, chân cũng không đủ dài, chỉ có thể chạy mới có thể đuổi kịp. Đi được một đoạn, cô chưa từ bỏ ý định, lại hỏi

https://thuviensach.vn

đối phương: “Sao anh biết tôi xem trộm điện thoại của anh?”

Kỷ Tùy Châu cũng không quay đầu lại: “Bởi vì tin nhắn tôi chưa xem lại biến thành trạng thái đã đọc.”

Doãn Ước: “…”

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 20: Chung phòng

Thành phố L nhiều núi, nhà Lý Minh Hà ở trong ngọn núi lớn kia.

Trên đường từ nhà ga đến nhà cô, phải đổi rất nhiều phương tiện giao thông.

Đầu tiên là Kỷ Tùy Châu lái xe, chạy đến một thôn nhỏ nào đó ở chân núi, lại không có đường nhựa. Kỷ Tùy Châu xuống xe mời một người dân ở đó hút điếu thuốc, rồi hỏi cách lên núi.

Vì thế, chủ tịch Kỷ lần đầu tiên trong đời ngồi lên xe công nông.

Doãn Ước ngồi bên cạnh anh, luôn cảm thấy buồn cười lại không dám cười. Hai người họ cùng hoàn cảnh ở đây thật sự không phù hợp.

Kỷ Tùy Châu lại khá ung dung, chỉ là trên đường đi không ngừng hút thuốc lá. Hương khói nhàn nhạt xộc vào mũi của Doãn Ước, hòa cùng mùi hoa cỏ lá cây thơm mát chốn núi rừng, làm sạch tim phổi con người.

Nếu đây là đạp thanh, Doãn Ước sẽ rất thích thú với chuyến du lịch này.

Đường không dễ đi, xe công nông không ngừng rung lắc, Doãn Ước cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình đều đổi chỗ. Đi được một đoạn, trời lại đổ mưa.

Ông chú lái máy cày chẳng lạ gì, còn nói thời tiết ở trên núi là vậy đó, lúc nắng lúc mưa, cho nên quần áo một ngày ướt rồi khô mấy lượt.

Hai người họ không mang theo ô. Cô ở phía sau xe tìm được một chiếc ô rách đã cũ, liền bật lên che cho Kỷ Tùy Châu. Người ta tốt xấu gì thân phận

https://thuviensach.vn

cũng cao quý, ngộ nhỡ dầm mưa đổ bệnh, ai đưa cô ra khỏi chốn núi non này.

Ô quá nhỏ, lại có lỗ thủng, hai người ngồi hơi xa nhau, hơn nửa người Doãn Ước lộ ra bên ngoài, rất nhanh liền ướt sũng. Tối hôm qua cô ngủ không ngon, bây giờ lại dầm mưa, lạnh đến hắt hơi. Do cầm ô nên lộ ra cánh tay trắng nõn, cứ đung đưa trước mắt Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước có chút xấu hổ, nhưng hắt hơi không ngừng được, bắt đầu chảy nước mũi. Cô luồn tay vào túi xách muốn lấy khăn tay ra, bên kia dù lại lệch, tán dù nhọn liền đâm lên đầu Kỷ Tùy Châu.

Lần đầu tiên đối phương không phản ứng gì, lần thứ hai Kỷ Tùy Châu bắt đầu nhíu mày. Lúc đâm đến lần thứ ba, anh rốt cuộc không nhịn được, ho nhẹ hai tiếng. Doãn Ước cầm khăn tay nhìn anh, ánh mắt có chút mù tịt.

Đột nhiên tay trống không, cây dù bị đối phương giật lấy, Kỷ Tùy Châu cử động cơ thể, nhích người lại gần cô. Quần áo hai người ướt nhẹp dán vào nhau, lạnh lẽo.

Kỷ Tùy Châu che tán ô lên đầu Doãn Ước, không nói lời nào. Thuốc đã sớm không hút nữa, nhưng mùi thuốc lá còn vương trên người, nồng đến nỗi ngay cả mưa cũng không cuốn trôi đi hết.

Doãn Ước nhìn cơn mưa rả rích trong lòng băn khoăn, đột nhiên xe máy càng cán qua tảng đá, Doãn Ước không phòng bị cơ thể nảy lên, rồi đụng vào người Kỷ Tùy Châu.

– Ngại quá.

Cô mau chóng ngồi thẳng lại, còn phủi phủi quần áo cho đối phương. Kỷ Tùy Châu liếc nhìn cô:

– Dính bụi à?

https://thuviensach.vn

Cho dù có cũng đã sớm bị mưa dội sạch.

Doãn Ước mỉm cười ngại ngùng với anh, ngồi thẳng lưng lên, mắt nhìn thẳng, chỉ hoa thơm cỏ dại trước mắt là phong cảnh đẹp nhất thế gian.

Lát sau, một bàn tay đặt lên bả vai cô. Cô quay đầu nhìn xuống tay, lại nhìn sang Kỷ Tùy Châu.

Đối phương vẻ mặt đương nhiên:

– Cô mà bị té, tôi lại phải nhờ người ta dừng xe vớt cô lên, phiền phức lắm.

Một từ 'vớt' vô cùng tượng hình, Doãn Ước nhìn bùn nhão nhớp nháp trên mặt đất, nghĩ ngợi không đẩy tay anh ra.

Cô một lòng mong mưa mau tạnh, nhưng ý trời luôn đối nghịch với con người, mưa chẳng những không nhỏ đi, trái lại càng rơi càng to. Từ cơn mưa nhỏ lúc ban đầu chuyển thành mưa vừa, cuối cùng lại biến thành mưa lớn.

Chiếc ô rách kêu phần phật, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu nhanh chóng ướt đẫm. Vì thế, Kỷ Tùy Châu dứt khoát vứt ô đi, nhưng tay kia vẫn ôm lấy Doãn Ước không rời.

Hai người đều mang tâm sự, ai cũng không nói gì.

Sự im lặng gian nan không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi xe công nông dừng hẳn.

Doãn Ước nhìn thấy một loạt hộ nông dân cách đó không xa, không giấu được vui sướng trong lòng, cảm thán một câu:

– Cuối cũng cũng đến.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ông chú lái máy cày xuống xe, nghe được câu này của cô liền vô tình đả kích:

– Chỗ nào đâu, còn xa lắm. Xe tôi chỉ tới được đây thôi, hai cô cậu hoặc là đi bộ, hoặc là ngồi xe bò đi tiếp. Đi khoảng hai giờ sẽ đến.

Hai giờ, mưa lớn thế này, đường xá lầy lội, giẫm một bước xuống nửa ngày cũng không giật lên được. Doãn Ước sụp đổ.

Ông chú không tệ, cười ha ha nhìn họ, trước khi đi còn nói:

– Cô cậu còn trẻ muốn yêu đương, lần sau tìm nơi khác đi. Nơi này cảnh sắc tuy đẹp, dân cư thưa thớt, nhưng đường xá tệ lắm. Hai cô cậu nếu muốn thế giới riêng hai người, thuê một phòng ở khách sạn trong thành phố, tha hồ mà chơi.”

Dân trên núi đều thoáng như vậy à?

Doãn Ước nghe vậy, hai tai đỏ lừ, Kỷ Tùy Châu đứng yên bất động, còn phối hợp đáp trả:

– Được, cám ơn ý kiến của chú.

Ông chú vui vẻ đi về, chỉ còn lại Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước yên lặng nhìn nhau.

Một lát sau, Kỷ Tùy Châu lên tiếng:

– Đi tiếp chưa?

– Đi thôi – Doãn Ước ngẫm nghĩ khẽ cắn môi.

Khí thế có hơi yếu, cô thật sự đi không nổi. Lúc này sắp tới giờ cơm chiều, nhưng cô còn chưa ăn sáng. Nếu không phải tối qua ăn quá nhiều, lúc này cô đã đói đến ngất xỉu rồi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu thấy sắc mặt cô tái nhợt, nói:

– Vậy thì đi.

Hai người gian nan bước đi trong bùn lầy, Doãn Ước sợ té ngã, luôn chú ý nhìn dưới chân, không phát hiện Kỷ Tùy Châu không đi lên đường núi, mà dẫn cô đến cửa một hộ nông dân.

– Sao vậy? – Cô hỏi.

– Nghỉ lại một đêm đi, ngày mai đi tiếp.

– Anh quen nhà người ta à?

– Không quen, nhưng thấy nhà này nhiều phòng, khá tốt.

Trong một loạt hộ nông dân không giống nhau, thì chỉ có căn nhà trước mặt này là ấn tượng nhất, là kiểu biệt thự nông thôn thịnh hành nhất hiện nay, Trung-Tây kết hợp, nửa hiện đại nửa thô sơ.

Doãn Ước cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý. Kỷ Tùy Châu đến nhấn chuông, vài phút sau có người ra mở cổng, ló đầu ra chính là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn họ với vẻ cảnh giác.

– Hai người tìm ai?- Vừa mở miệng là tiếng địa phương đặc sệt.

– Chúng tôi muốn lên núi, nhưng thời gian muộn rồi, giờ trời lại mưa, muốn thuê phòng chỗ anh nghỉ lại một đêm.

Người nọ dường như định từ chối, vừa chuẩn bị đóng cửa, nhìn thấy Kỷ Tùy Châu lấy bóp da ra, rút tờ một trăm đồng nhét vào tay hắn, vẻ mặt lập tức do dự.

– Chỉ một phòng, một đêm, được không?

https://thuviensach.vn

Thẳng thắn dứt khoát, mang theo cảm giác áp bức. Câu đó như nói, không được thì tôi đổi nhà khác, dù sao nơi này rất nhiều nhà cũng muốn.

Ai lại đi khó dễ với tiền, anh ta lật tờ tiền trong tay rồi gật đầu:

– Vào đi.

Hai người theo anh ta vào nhà, trong phòng lớn dưới lầu, mấy cô gái trẻ quây quần ngồi tán dóc cắn hạt dưa, thấy họ đi vào tiếng nói chợt im bặt, đồng loạt trợn tròn mắt đánh giá họ.

Trong đó có một người phụ nữ đứng lên hỏi người đàn ông sao lại vậy, anh ta liền nói đại khái tình huống:

– Xin tá túc, chỉ một đêm.

Người phụ nữ dường như không vui, lập tức xoay người lên lầu. Qua một lát, Doãn Ước nghe thấy trên lầu truyền ra tiếng trẻ con nô đùa, còn có tiếng khiển trách của phụ nữ.

Doãn Ước có hơi đau đầu, theo sau Kỷ Tùy Châu cùng người nọ lên lầu, đi đến cuối hành lang.

Anh ta mở cửa, chỉ vào bên trong:

– Ở đây, một đêm thôi, sáng mai hai người phải đi.

Nói xong liền đi, Doãn Ước vội gọi anh ta lại:

– Anh gì ơi, có thể thêm một phòng nữa không?

Người nọ không quá vui vẻ:

– Chỗ tôi ở đủ phòng hết rồi, chỉ còn phòng này thôi, nếu cô không muốn thì ngủ ngoài hành lang đi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước hết cách, quay đầu đi vào phòng.

Căn phòng thu dọn xem như sạch sẽ, bên trong có chiếc giường đôi. Điều khiến cô bất ngờ chính là, trong phòng còn có phòng tắm riêng, cô đột nhiên cảm thấy năm trăm đồng một đêm cũng không quá đắt.

Chỉ là phải ở cùng phòng với Kỷ Tùy Châu, trong lòng ít nhiều hơi mất tự nhiên.

Kỷ Tùy Châu trở ra đóng cửa lại, chỉ vào phòng tắm:

– Cô đi thay đồ trước đi.

– Nhưng tôi không mang đồ thay, anh có dư không, cho tôi mượn một cái?

Kỷ Tùy Châu mở ba lô chống thấm của mình, lôi hết quần áo bên trong ra. Chỉ có chiếc áo sơ mi trắng và một cái quần dài. Anh đưa áo sơ mi cho Doãn Ước:

– Mặc cái này trước đi.

– Vậy còn anh thì sao?

– Tôi sẽ nghĩ cách.

Doãn Ước cám ơn anh, cầm quần áo đi vào phòng tắm, vội vàng tắm rửa. Cô thay đồ xong thì thấy, nửa dưới trống trơn, hai chân lộ ra bên ngoài, vô cùng khiếm nhã.

Mở cửa ra, cô thấy Kỷ Tùy Châu đang đứng trước cửa sổ, thẫn thờ nhìn ra cơn mưa dữ dội bên ngoài. Doãn Ước tằng hắng một tiếng, thấy đối phương quay lại nhìn mình, liền hỏi:

– Anh đang làm gì vậy?

https://thuviensach.vn

– Chờ cô.

Chờ cô? Doãn Ước nhìn chính mình, tóc thì ướt, chỉ có chiếc áo che thân, hai chân khép chặt lại, hồi hộp vô cùng.

Cô bất giác lui ra sau, còn chưa lên tiếng thì Kỷ Tùy Châu đã bổ sung thêm một câu:

– Đi tắm.

– Tôi tắm rồi.

– Tôi biết, cho nên giờ đến lượt tôi – Kỷ Tùy Châu ngờ vực nhíu mày.

Anh cầm chiếc áo sơ mi màu lam để trên giường, đi về hướng phòng tắm, đột nhiên dừng lại liếc mắt nhìn Doãn Ước:

– Tôi không có ý định tắm chung với cô đâu, cô đừng hiểu lầm.

Nói xong đóng mạnh cửa phòng tắm, để một mình Doãn Ước xấu hổ đứng bên ngoài.

Cô bưng hai má nóng bừng, đi lòng vòng trong phòng. Không có ti vi, ngoại trừ giường chỉ có tủ quần áo. Trong tủ trống không, đối diện giường có kê chiếc bàn, trên đó cũng chỉ có một chiếc đèn bàn.

Căn phòng này mang đến cho người ta cảm giác dường như đặc biệt dành riêng để ngủ.

Ngủ? Doãn Ước cảm thấy bản thân chắc chắn đói đến hoa mắt, tại sao lại suy nghĩ lệch lạc thế này.

Cô bắt buộc bản thân quên đi ý niệm này, tầm mắt dừng lại ở chiếc váy hoa đặt trên giường. Màu sắc tươi trẻ, là kiểu hoa hòe cô chưa từng mặc.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này đây, cô rất cảm kích có chiếc váy này, có thể để cô mặc vào che đậy.

Sau khi mặc váy vào, cô đến trước gương gán trên tủ quần áo xăm soi, áo sơ mi trắng phối với váy hoa dài, rất giống phong cách vintage thịnh hành hiện nay.

Con gái đều thích chưng diện, cho dù tại nơi rừng núi hoang vu thế này, mặc áo của đàn ông cùng váy của người khác, Doãn Ước vẫn rất xinh đẹp. Cô nhét vạt áo sơ mi vào trong váy, lại hơi kéo ra một chút, chỉnh lại buộc tóc, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại xoay một vòng.

Vạt váy tung bay, mang theo cơn gió nhẹ, cô cười đến ấm áp, thời điểm Kỷ Tùy Châu mở cửa bước ra, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

Rất đẹp, đặc biệt xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 21: Hành vi phạm tội

Tối hôm đó, hai người không ai ngủ ngon.

Doãn Ước cho rằng nguyên nhân là mưa quá lớn, Kỷ Tùy Châu tỏ vẻ tán thành.

Khi qua nhiều năm lại chung giường, lại ở nơi thâm sơn rừng rú thế này, Doãn Ước cảm thấy như đang nằm mơ. Vậy mà cô lại thức trắng đêm, nửa giấc mộng cũng không thấy.

Kỷ Tùy Châu thì vẫn như xưa, tướng ngủ tốt lắm. Vừa không ngáy lại không nghiến răng, càng không nói mớ. Trước khi đi ngủ, Doãn Ước định lấy gối chắn giữa hai người, bị ánh nhìn dữ tợn của Kỷ Tùy Châu làm bỏ ngay suy nghĩ này. Sau đó, cả đêm cô đóng băng cơ thể, rất sợ lúc ngủ mê sẽ chui vào lòng của đối phương.

Phải biết rằng tướng ngủ của Doãn Ước không ra làm sao, từng suýt nữa đạp Kỷ Tùy Châu rớt xuống giường.

Hôm sau trời vừa sáng, người đàn ông tên A Kiện kia thúc giục họ đi. Cũng may, bọn Doãn Ước sáng sớm đã thức dậy, Kỷ Tùy Châu mặc trên người chiếc áo sơ mi màu lam rẻ tiền kia, nhìn qua vẫn đẹp trai như thường.

Còn Doãn Ước vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng váy hoa, trên chân mang đôi giày thể thao. Không còn cách nào, quần áo qua một đêm không thể khô được, báo hại cô chỉ có thể mặc như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô nhủ thầm, cho dù không có anh ta thúc giục, cô cũng không ở đây nổi nữa. Nhà này hoàn toàn là ‘hắc điếm’. Hôm qua lúc đến tìm nơi ngủ trọ, Kỷ Tùy Châu đưa họ năm trăm đồng, kết quả, hỏi mượn họ chiếc áo và váy, lại đòi thêm ba trăm đồng nữa.

Sau đó Doãn Ước quá đói, Kỷ Tùy Châu lại đến hỏi ‘mua’ thức ăn, một món mặn hai chén cơm trắng, lại đòi thêm một trăm đồng.

Chỉ không quá một lát, ‘tên ngốc’ Kỷ Tùy Châu đã cho người ta ngốn hết một ngàn tệ. Cứ tiếp tục ở lại, túi tiền của anh sớm muộn gì cũng bị người ta móc sạch.

Trước khi đi, Doãn Ước gặp mấy đứa trẻ trong nhà này, mới vừa thức dậy đầu bù tóc rối, quần áo mặc trên người lại cũ kỹ, đứa nhỏ nhất nước mắt nước mũi tèm nhèm, hiển nhiên đang nổi cáu.

Đứa lớn nhất đến chặn đường họ, lên tiếng đòi đồ ăn:

– Hai người ở lại nhà tôi, phải cho chúng tôi kẹo.

Giọng địa phương đặc sệt, lúc đầu Doãn Ước nghe không hiểu gì.

A Kiện lại đây la nó, cung tay định đánh. Doãn Ước có chút không nỡ, mau chóng lấy mấy viên socola trong túi đưa cho chúng.

Bốn năm đứa nhỏ chạy đến giật, chỉ có một trong số đó đứng yên ở kia. Doãn Ước đi qua nhét viên kẹo cuối cùng vào tay nó, nó cầm lên xem rồi ném xuống đất:

– Hiệu Dove, tôi chả thèm.

Doãn Ước có hơi giật mình, không ngờ khẩu vị thằng bé này lại kén chọn như vậy. Mặc dù không phải socola cao cấp gì, nhưng cũng không nên ghét bỏ vậy chứ.

https://thuviensach.vn

Nó vừa ném viên socola xuống, A Kiện liền tát mạnh vào mặt nó. Nó khóc hu hu, viên socola trên đất liền bị đứa lớn nhất nhặt đi.

Người phụ nữ ra vẻ không vui hôm qua chạy đến, một phen bế thẳng bé bị đánh lên, ôm thẳng vào phòng. Cửa phòng đóng lại, hình như là đang hù dọa nó, tiếng khóc ngừng hẳn.

Tình hình hỗn loạn, khiến Doãn Ước có hơi xấu hổ, mau chóng cáo từ chạy lấy người. Kỷ Tùy Châu lại tốn một trăm đồng hỏi A Kiện mua một chiếc ô, phát huy bản chất phú hào đến cực hạn.

Đường lên núi xem như thuận lợi, Doãn Ước dựa vào sự giúp đỡ của Kỷ Tùy Châu, sau hai tiếng rưỡi cuối cùng cũng tìm được nhà của Lý Minh Hà.

Đến cửa, Kỷ Tùy Châu đưa tay gõ cửa, bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng nói sợ sệt:

– Ai đó!

Là giọng nữ, nghe ra tuổi không lớn.

Kỷ Tùy Châu không lên tiếng, ra hiệu bảo Doãn Ước trả lời. Doãn Ước hiểu ý anh, mở giọng ôn tồn:

– Xin chào, cho hỏi có phải đây là nhà của Lý Minh Hà không?

Bên kia cánh cửa không có tiếng động, dường như biểu hiện sự do dự của chủ nhà. Có lẽ mất vài phút, cánh cửa gỗ mới chầm chậm mở ra. Nửa khuôn mặt thò ra ngoài, đôi mắt xinh đẹp mang theo sợ hãi nhìn họ.

– Hai người là ai?

Doãn Ước vừa định nói, Kỷ Tùy Châu đã cướp lời cô:

https://thuviensach.vn

– Xin chào, tôi họ Kỷ, cô ấy họ Doãn, là thầy Tiền Thiếu Huy nhờ chúng tôi đến thăm cô.

Doãn Ước lần đầu nghe thấy cái tên này, hoài nghi ngẩng lên nhìn Kỷ Tùy Châu. Cô gái nọ lại bị lời nói của Kỷ Tùy Châu thu hút, không chủ ý đến vẻ mặt của Doãn Ước, mở cửa lớn hơn một chút, giọng nói lộ ra vui mừng:

– Thầy Tiền?

– Đúng vậy, là thầy Tiền, giáo viên chủ nhiệm hồi trung học của cô. Ông ấy nhờ tôi đến thăm cô, chuyển cho cô hai quyển sách.

Sau đó, Doãn Ước hiếu kỳ nhìn Kỷ Tùy Châu từ trong ba lô lấy ra hai quyển 'Tuyển tập Lỗ Tấn' đưa cho cô gái.

Trước khi đến, anh đã tốn không ít công sức, chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Cô gái nhận sách vẻ mặt thả lỏng, không còn đề phòng nữa. Cô mở cửa rộng hơn, mời hai người vào trong, lại chuẩn bị đi pha trà tiếp đãi họ.

Đây là tiểu viện nhà nông điển hình. Vừa vào cửa là một khoảng sân nhỏ, bên trong là nhà trệt ba gian, niên đại lâu đời vô cùng đổ nát. Trong nhà đồ dùng ít ỏi, chỉ có mấy món mà sứt mẻ đến không rõ hình dáng. Ở giữa trần nhà chỉ có một bóng đèn, ánh sáng vô cùng u ám.

Trong nhà tỏa ra mùi ẩm mốc cổ xưa.

Cô gái này chính là Lý Minh Hà, trong nhà chỉ có một mình cô sống. Cô vào trong pha xong trà bưng ra, rồi mang sách cất vào phòng ngủ, sau đó mới ngồi xuống nói chuyện với họ.

Doãn Ước lại nhìn cách ăn mặc của cô, hình thức phong cách cùng hộ dân hôm qua cô tá túc không khác là mấy, hiển nhiên cũ rách hơn, nhưng

https://thuviensach.vn

trông rất sạch sẽ, cũng rất xinh đẹp, lộ ra hương vị thành thuần trong suốt con gái nên có.

Cô ngồi xuống, trước tiên hỏi thăm tình hình gần đây của thầy Tiền, Kỷ Tùy Châu đáp răm rắp, giống như thật sự quen biết người tên Tiền Thiếu Huy kia. Sự đề phòng ban đầu của Lý Minh Hà không còn nữa, ngồi một lát như là nhớ ra gì đó, lại đi tìm đồ để chiêu đãi họ.

Nhưng trong nhà này thứ gì cũng không có, đừng nói là kẹo bánh, ngay cả một trái táo cũng không.

Doãn Ước sợ cô ngại, mau chóng gọi cô lại nói không cần khách sáo.

Lý Minh Hà lần nữa ngồi xuống, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng nêu rõ ý đồ đến đây.

– Tôi có một cô em gái tên Tiểu Ý, nó cũng giống như cô, lúc đi học bị bạn nam cùng trường làm hại, thời gian trước vừa mới tỉnh lại. Lần này chúng tôi đến, là muốn hỏi thăm cô chút chuyện năm đó xảy đến với cô.

Chuyện Tùy Ý tỉnh lại Doãn Ước cũng biết, cô nghe Trịnh Đạc nói. Là bệnh nhân tiếp nhận chăm sóc đặc biệt hàng đầu, Kỷ Tùy Châu mỗi tháng đều chu cấp phí chữa bệnh kếch xù cho bệnh viện, cho nên toàn bộ y bác sĩ ở đó gần như đều biết cô ấy.

Cô ấy tỉnh lại và xuất viện được xem là một kỳ tích trong y học. Người thực vật hôn mê gần tám năm tỉnh lại, sự kiện như vậy trong cả nước vô cùng ít ỏi.

Lý Minh Hà nghe Kỷ Tùy Châu nói vậy, cơ thể nháy mắt cứng đờ, lên tiếng:

– Trương Thiêm lại gây án?

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt bi phẫn, cảm xúc kích động, hai tay túm chặt ống quần, như bị hoảng sợ.

– Không có, chắc là không phải người đó đâu. Vụ án của em tôi xảy ra trước cô, chỉ là mấy năm nay nó luôn hôn mê, nửa năm trước vừa mới tỉnh lại.

Lý Minh Hà thở phào, liền nói:

– Tôi còn tưởng là hắn… lại xuất hiện. Chỉ là cảnh sát vẫn chưa bắt được hắn, chúng ta nên làm gì đây, thật sự không có cách nào bắt được hắn sao?

– Có cách, chỉ cần hắn còn sống, thì nhất định sẽ bắt được.

– Chẳng lẽ hắn chết rồi?

– Chuyện này chúng tôi không rõ, phàm là chuyện gì cũng đều có khả năng.

Một học sinh trung học bình thường, có thể tránh được sự truy lùng bủa vây khắp nơi nhiều năm như vậy, hoặc là thông minh cẩn thận, hoặc là đã gặp bất trắc. Nhưng nếu thật sự đã chết, thi thể của hắn ở đâu? Bộ công an có tài liệu DNA của hắn, hằng năm cả nước tìm được rất nhiều thi thể vô danh, sẽ xét nghiệm rồi tiến hành đối chiếu số liệu trong kho DNA. Nếu Trương Thiêm đã chết, chắc chắn lặng lẽ không dấu vết, chưa từng bị ai phát hiện.

Cũng có thể giống như Doãn Hàm, vẫn luôn lẩn trốn đến khi bị sa lưới.

Để tránh làm cho Lý Minh Hà sợ hãi, Kỷ Tùy Châu không đá động đến vụ án của Chung Vi, chỉ hỏi vài chi tiết của vụ án năm đó. Theo lời cô nói, họ rốt cuộc cũng nghe được phiên bản chi tiết vụ việc.

https://thuviensach.vn

Cô ấy là phượng hoàng bay khỏi ngọn núi này. Tuy rằng cha mất từ khi còn rất nhỏ, mẹ cô tái giá, nhưng đầu óc cô thông minh, thành tích học tập rất tốt. Trong khi các bạn cùng xóm ngay cả tiểu học còn chưa học xong, cô được ông bà nội nuôi dưỡng, thành công thi đậu vào trường trung học trong huyện.

Đó là thời điểm nở mày nở mặt nhất trong đời Lý Minh Hà.

Sau khi vào trung học, thành tích của cô vẫn đứng đầu như trước. Không chỉ có thế, diện mạo cô xinh đẹp cũng bắt đầu có người theo đuổi lấy lòng. Một nam sinh lớp bên cạnh gia cảnh không tồi, hai người lặng lẽ nói yêu đương.

Trương Thiêm là bạn học cùng lớp với cô, cũng thích cô, luôn tặng đồ ăn vặt cho cô, nhưng Lý Minh Hà chưa bao giờ muốn, cũng biểu đạt rõ ràng thái độ của mình với hắn.

Nhưng Trương Thiêm là người ít nói hướng nội lại tự phụ, hoàn toàn không nghe cô, vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Cuối cùng có một ngày thảm họa giáng xuống, hắn hẹn Lý Minh Hà đến rừng cây đằng sau trường học, thực hiện hành vi tấn công cô.

Khăn lụa trói tay, cắt tóc, còn cắt đi ngón út tay trái của cô, cuối cùng bóp cổ cô. May mắn lúc đó có một học sinh đi ngang qua đó tri hô, dọa Trương Thiêm chạy mất, nếu không Lý Minh Hà sẽ không sống được tới hôm nay.

Doãn Ước nghe cô thuật lại tình tiết vụ án ngày đó, trong lòng hồi hộp không thôi. Đây là lần đầu cô chính tai nghe thấy người bị hại kể lại vụ án tương tự, khoảnh khắc đó cô như cảm thấy người phải đối mặt với nó không phải Lý Minh Hà, mà là Tùy Ý. Còn hung thủ trong miệng cô kể không phải là Trương Thiêm, mà là em trai cô, Doãn Hàm.

https://thuviensach.vn

Cô đau đầu như búa bổ, lại vô cùng khổ sở. Nếu cơn ác mộng tám năm trước chưa từng xảy ra thì tốt biết bao.

Sau khi Lý Minh Hà kể xong, Kỷ Tùy Châu lại hỏi:

– Cô khẳng định người tấn công cô là Trương Thiêm, không nhớ nhầm?

– Đương nhiên là không, lúc ấy tôi rất tỉnh táo, lời hắn nói tôi đều nhớ hết.

– Hắn nói gì?

– Hắn nói nếu đã không chiếm được tôi thì dứt khoát hủy hoại tôi, còn nói tôi nhận quà hắn tặng thì sẽ dùng nó để hủy diệt tôi.

– Hắn tặng cô cái gì?

– Chính là chiếc khăn lụa đó. Trước kia hắn tặng cho tôi, nhưng tôi không nhận, tôi hoàn toàn không thích hắn, nên không thể nhận quà của hắn.

Lý Minh Hà nói xong, tâm trạng đột nhiên kích động, để tránh thất thố trước mặt khách, cô chạy vào phòng trong khóc. Bên ngoài, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu ngồi nhìn nhau, vẻ mặt họ đều rất nghiêm túc.

Một lát sau, Doãn Ước run run hỏi đối phương:

– Tùy Ý tỉnh lại, cô ấy có… có nói gì không?

Vẻ mặt Kỷ Tùy Châu lạnh lùng:

– Nó cũng nói y hệt Lý Minh Hà, một mực khẳng định người tấn công nó chính là Doãn Hàm, em trai cô.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 22: Dạy dỗ

Đáp án này Doãn Ước chẳng bất ngờ.

Nếu Tùy Ý tỉnh lại nói ra chân tướng khác, cảnh sát đã sớm triển khai điều tra rồi. Kỷ Tùy Châu cũng sẽ không để hung thủ gây hại em gái mình nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cho nên, sự thật chính là Doãn Hàm tấn công Tùy Ý, đây là chuyện không thể thay đổi.

Doãn Ước cảm giác được sự biến hóa từ trường giữa hai người, mỗi lần đề cập đến chuyện này, Kỷ Tùy Châu như biến thành một người khác. Người đàn ông che dù cho cô, ôm vai sợ cô ngã khỏi xe máy cày liền không thấy đâu nữa.

Bầu không khí trong phòng nghiêm túc, cho đến khi Lý Minh Hà khóc xong đi ra xin lỗi họ, không khí mới lần nữa khôi phục lại bình thường.

Mấy người họ trò chuyện một lát, Kỷ Tùy Châu đứng dậy cáo từ, Doãn Ước cũng đi theo, Lý Minh Hà đột nhiên gọi họ lại, nhờ họ giúp đỡ.

– Ông nội tôi ra khỏi nhà mấy ngày rồi chưa thấy về, tôi nhờ hai người xuống núi truyền tin giúp tôi.

– Muốn báo cảnh sát à?- Doãn Ước hỏi.

– Không cần.

https://thuviensach.vn

Lý Minh Hà giải thích đơn giản một phen. Từ năm ngoái bà nội cô qua đời, ông nội vì thương tâm quá độ, cảm xúc có phần không ổn định. Người trong thôn nói ông bị vợ câu mất hồn phách, nhưng Lý Minh Hà từng học cấp ba, có chút kiến thức khoa học, biết ông nội bị mắc chứng trầm cảm. Chỉ là nhà họ không có điều kiện đưa ông đi khám bác sĩ, ông cũng không muốn khám, cho nên vẫn chưa được chữa trị.

Ông thường xuyên một mình chạy ra ngoài, hỏi ông đi đâu thì ông nói đi tìm bạn già. Lúc này lại ra ngoài những ba bốn ngày, Lý Minh Hà lo lắng, nhưng cô không dám ra ngoài. Sau khi gặp chuyện ba năn trước, cô bỏ học ở nhà, không dám bước ra khỏi cửa nhà nửa bước.

– Lúc hai người xuống núi có thể ghé nhà chú tôi một chuyến không, nói chuyện này với chú, chú ấy sẽ cho người đi tìm. Làm phiền hai người.

Lời thỉnh cầu như vậy khiến người khác không thể chối từ, Kỷ Tùy Châu đáp ứng.

Hai người men theo đường cũ xuống núi, so với sự nôn nao và mong chờ lúc đi, tâm trạng bấy giờ phức tạp hơn. Doãn Ước không dám đi quá gần Kỷ Tùy Châu, sợ làm anh tức giận. Nhà họ Doãn chung quy vẫn nợ nhà họ Kỷ.

Ngoài ra, cô cũng sợ anh một khi không vui, sẽ ném cô lại nơi rừng núi hoang vu này. Trước mắt, cô chỉ có thể dựa vào anh, tuyệt đối không dám đắc tội với anh.

Lên núi thì dễ xuống núi gian nan, ngày mưa đường núi lầy lội trơn trượt, Doãn Ước thể lực không đủ chạy không nổi, lại sợ bị bỏ lại quá xa, chỉ có thể liều mạng bám sát bước chân Kỷ Tùy Châu. Cô lại mặc váy dài, đẹp thì có đẹp nhưng rất vướng víu, lúc đi gần sát bụi cây, váy bị móc vào đó, liền thủng một lỗ.

https://thuviensach.vn

Cô vì chuyện đó lại mất trọng tâm, trượt chân, nện mông xuống đất, trượt thêm mấy bậc thang đá. Lúc tay quơ quào lung tung đâm vào bụi cây, đau đến cô chảy nước mắt.

Kỷ Tùy Châu ở đằng trước vẫn giữ im lặng rốt cuộc cũng dừng bước, quay đầu nhìn cô. Mặt anh tỉnh bơ, làm người khác không đoán được tâm trạng bây giờ của anh. Sau đó anh đi trở lại, chìa tay về phía cô.

Doãn Ước nắm lấy tay anh đứng lên, túm váy lại xem xét. Ngoại trừ bị rách đường may, mặt trên còn dính đầy sình, chẳng còn chút mỹ cảm nào.

Cô lục lọi khăn tay định lau khô nó, lại bị Kỷ Tùy Châu giật lấy. Sau đó, anh túm lấy tay cô, bắt đầu lau vết máu trên mặt.

Lúc lau, anh vẫn giữ im lặng, mặt lại cực kỳ đen thui. Doãn Ước cảm thấy anh đang giận, chắc trách cô làm chậm trễ lộ trình của anh.

Lau máu xong, Kỷ Tùy Châu xoay người ngồi xổm xuống, nói với cô:

– Lên đi.

Đây là muốn cõng cô sao? Doãn Ước nào dám, vội vàng từ chối:

– Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.

– Đợi ai đó đi chắc trời tối mới có thể xuống núi, mau lên đi.

Nghe ra, anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình. Doãn Ước hết cách, nén ngượng leo lên lưng đối phương, tận hưởng ưu đãi đặc biệt hiếm có này.

Một tiếng đồng hồ này đi vô cùng gian nan, lúc sắp đến chân núi, Doãn Ước thấy thái dương và cổ của Kỷ Tùy Châu toàn là mồ hôi, liền ngọ ngoạy đòi xuống.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu xốc cô lên, ra lệnh:

– Ngoan ngoãn chút, đừng lộn xộn.

Có hai bác đánh xe bò đi ngang qua, thấy họ như vậy liền tò mò ló đầu ra xem. Kỷ Tùy Châu nhân cơ hội hỏi thăm nhà chú của Lý Minh Hà, Lý Phúc Vinh ở đâu.

Hai thôn dân chỉ ngón tay:

– Đùa à, căn nhà đẹp nhất ở đây đó. Lão Lý thật tốt phước, con trai kiếm được nhiều tiền, nhìn cơ ngơi nhà họ xem, thật khiến người ta hâm mộ.

Trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, nhà chú của Lý Minh Hà chính là hộ nông dân mà họ tá túc trước khi lên núi. Người đàn ông tên A Kiện chính là con trai lớn nhất của ông.

Hỏi xong đường hai bác nông dân vội đánh xe bò đi, đi được một đoạn vẫn hiếu kỳ quay đầu lại nhìn họ. Doãn Ước nhớ đến mình vẫn còn đang ở trên lưng Kỷ Tùy Châu, quá lúng túng, chỉ có thể trưng cầu ý kiến của đối phương:

– Tôi có thể xuống không?

Kỷ Tùy Châu thả tay, ‘ném’ cô xuống đất.

Hai người lại đến gõ cửa nhà Lý Phúc Vinh, thấy cổng mở ra, có hai người đứng trong sân, người lớn tuổi kia chính là Lý Phúc Vinh, người trẻ tuổi lần trước chưa từng nhìn thấy, trông lịch sự nho nhã, giống phần tử trí thức.

Lý Phúc Vinh vừa thấy hai người họ liền nhíu mày, lớn giọng gọi ‘A Kiện’, anh ta đi ra.

– Sao hai người lại tới nữa?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu kéo Doãn Ước ra sau lưng, nói rõ ý đồ mình đến. Sau khi nghe anh nói xong, A Kiện rất không vui, nhìn thoáng qua Lý Phúc Vinh:

– Cha, ông già lại đi mất rồi, làm thế nào, đi tìm không?

– Tìm cái gì mà tìm, mặc kệ ổng đi.

Ông ta vừa dứt lời, người trẻ tuổi nọ liền nói:

– Cậu hai, vẫn nên đi tìm đi, người lớn tuổi rồi, lỡ như gặp chuyện không may thì tệ lắm. Các hương thân sẽ nói ra nói vào.

Câu cuối cùng này là mấu chốt, người trong thôn sợ nhất lời ong tiếng ve của người ngoài, lại là bậc trưởng bối, đỉnh đầu đội cái mũ bất hiếu, sau này cả gia đình họ đi ra ngoài đều sẽ bị chỉ trỏ mắng chửi.

Vì vậy, chỉ có thể đi tìm.

Bên kia, Kỷ Tùy Châu lại hỏi thuê phòng A Kiện:

– Anh nhìn xem cô ấy bị thế này, anh cho chút thức ăn, tìm bộ quần áo, tôi đưa trước cho anh hai trăm đồng, số còn lại khi đi sẽ thanh toán.

A Kiện thấy anh lắm tiền nhiều bạc, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu vào nhà, khi đi ngang qua người trẻ tuổi nọ liền gật đầu mỉm cười, biểu đạt lời cám ơn. Cô nhìn ra được, người trẻ tuổi vừa rồi là cố ý giúp họ, tâm địa người này không xấu.

A Kiện vẫn đưa họ đến gian phòng hôm qua. Lúc lên lầu lại gặp được mấy đứa trẻ, thằng bé lúc sáng ném socola đi vẫn giữ thái độ hằn học, vừa nhìn thấy họ liền trở mặt, chỉ vào Doãn Ước gào to ‘bà kẹ’, còn xông lên đánh cô.

Vợ A Kiện chạy đến kéo thằng bé, lại mắng đứa lớn nhất:

https://thuviensach.vn

– Bảo mày nhìn nó, sao để nó chạy ra đây.

Nhất thời thằng nhỏ vừa khóc vừa la, tình cảnh hỗn loạn.

Doãn Ước nghe họ gọi thằng bé ném socola là A Nhạc, cả góc nhà đều là tiếng la lối ồn ào của nó. Vợ A Kiện muốn đánh lại hình như cảm thấy không ổn, nín nhịn dậm chân mắng mỏ không ngừng.

Sắc mặt Kỷ Tùy Châu ngày càng sa sầm, một tay kéo Doãn Ước sang một bên, sau đó đi nhanh đến, xách cổ áo A Nhạc xoay người vào phòng, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại, khóa trái.

Hành động của anh quá nhanh, vợ chồng A Kiện đều không kịp ngăn cản. Doãn Ước cũng đứng chết trân tại chỗ, ngại ngùng nhìn cánh cửa kia.

Bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng khóc la của A Nhạc, không cần nghĩ cũng biết Kỷ Tùy Châu đang dạy dỗ thằng bé. Khóc một trận lại ngừng, tiếp đó là tiếng quở trách của Kỷ Tùy Châu. Anh dạy dỗ không giống như người thường, giống như đối diện không phải đứa trẻ mà là người trưởng thành.

Doãn Ước nghe những lời đó của anh, thầm cười khổ đỡ trán, anh thế này về sau có con sẽ ra sao, cũng cư xử bạo lực như vậy à?

A Kiện tức giận ghê gớm, xông lên gõ cửa, Doãn Ước chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi. Qua chừng bảy tám phút, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng mở, ném thằng bé vào lòng A Kiện, rồi đưa thêm hai trăm đồng.

Ý gì đây, đánh con người ta rồi đền tiền cho xong chuyện?

A Nhạc bị dạy dỗ một trận trở nên ngoan ngoãn, rút vào lòng A Kiện lau nước mắt, lau một chút thì liếc nhìn Kỷ Tùy Châu, trông vô cùng đáng thương.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước rất đồng cảm với nó.

La mắng thằng bé xong, hai người vào phòng, Doãn Ước muốn nói vài câu, lại cảm thấy có nói anh cũng không nghe, chỉ có thể để mặc anh.

Liên tục bôn ba mấy ngày liền khiến cô vô cùng mệt mỏi, không kịp thay đồ đã gục ở trên giường. Vừa mới mở mắt lại cảm thấy khó chịu, Doãn Ước sờ trán, có hơi sốt.

Cô thấy thức ăn trên bàn, cảm giác rất đói bụng, liền đứng lên đi qua đó định ăn vài miếng. Vừa mới động đũa, chợt nghe tiếng nói lạnh lùng vang lên:

– Nếu còn muốn sống sót quay về, tốt nhất cô đừng ăn chén cơm này.

Doãn Ước không hiểu ý anh, vừa định hỏi thì thấy Kỷ Tùy Châu chỉ vào ghế dựa bên cạnh:

– Thay cái quần này đi, chờ đến trời tối chúng ta sẽ lén trốn đi.

Bên ngoài, sắc trời dần tối, Doãn Ước không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Nhưng nếu đã trễ thế này rồi, có cần thiết đêm hôm trốn đi không?

Cô lờ mờ cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, dự cảm bất an dần dần tăng lên.

– Kỷ Tùy Châu, có phải nhà này có gì đó bất thường không?- Có phải thấy anh ra tay hào phóng, muốn cướp tiền không?

Kỷ Tùy Châu không vạch trần, chỉ theo lời Doãn Ước hỏi mà đáp:

– Cô hiểu là tốt.

Hôm qua lúc họ đến, người trong nhà này quả thật thầm muốn lãi chút đỉnh tiền. Nhưng hôm nay lại tới, ánh mắt tên A Kiện kia khi nhìn Doãn

https://thuviensach.vn

Ước rõ ràng rất bất bình thường.

Anh ta nào đâu chỉ muốn cướp tiền, rõ ràng còn muốn cướp sắc. Có lẽ sau khi cướp xong còn bán Doãn Ước đổi một mớ tiền. Vùng núi non này, có biết bao nhiêu thanh niên trai tráng lại hiếm khi nhìn thấy vợ họ.

Cho nên, anh vừa rồi dùng bệnh của Doãn Ước để hỏi xin A Kiện trọ lại một đêm, đối phương đồng ý ngay, không hề từ chối như hôm qua.

Nhưng anh không nói rõ với Doãn Ước, sợ làm cô sợ hãi.

Anh hút xong điếu thuốc liền đứng dậy ra ngoài, trước khi đi còn dặn Doãn Ước:

– Một mình trong phòng đợi, không được đi đâu cả, nhớ phải khóa cửa, ai gõ cũng không được mở.

– Anh đi đâu?

– Hầu người ta uống rượu.

Buổi tối, Kỷ Tùy Châu mời khách, đưa A Kiện một số tiền kêu hắn mua rượu về, nói muốn mời mấy người trong nhà uống vài ly.

A Kiện nhìn bộ dạng nhã nhặn đẹp trai của anh, cảm thấy uống với anh là chuyện trong tích tắc. Vừa đúng lúc muốn ra tay với Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu tình nguyện uống rượu đúng là trời đang giúp hắn.

Vừa thế, một nhà cả nam lẫn nữ ở dưới lầu dựng bàn, bắt đầu ăn uống. Kỷ Tùy Châu không ăn gì cả chỉ uống rượu, trước kính hết mấy người bọn họ, thấy đối phương đều uống cạn, lúc này mới bưng ly của mình lên uống sạch.

Rượu ở đây rất cay, là rượu trắng độ cồn cao, Doãn Ước mà uống ba ly này lót dạ chắc chắn không ổn.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu tửu lượng cũng khá, uống rượu hệt như uống nước. Một đám người vui vẻ, A Kiện còn gọi đám nhỏ ra cho mỗi đứa một ly. Ngoại trừ A Nhạc bị nhốt trong phòng để 'tự kiểm điểm' ra, mấy đứa khác đều ngồi vào bàn.

Bữa rượu này uống mãi đến tận khuya, cho đến khi ai nấy đều say khướt gục xuống bàn, Kỷ Tùy Châu mới đá lăn băng ghế dài bên chân, thong dong đi tìm Doãn Ước.

Doãn Ước hồi hộp cả đêm, rất sợ xảy ra chuyện. Lúc này thấy Kỷ Tùy Châu trở về, lập tức cầm túi định đi.

Kỷ Tùy Châu giữ cô lại, bảo cô đợi một lát. Tiếp đó, anh lại ra ngoài, lát sau bế một đứa nhỏ trở vào.

Doãn Ước nhìn kỹ, là A Nhạc, không khỏi ngây người.

Chạy trốn là được, còn lén bắt con của người ta là thế nào?

Kỷ Tùy Châu cũng không giải thích nhiều với cô, chỉ kêu cô lấy đồ rồi đi xuống lầu. Hai người đi nhẹ ra cửa, không kinh động bất cứ ai. A Nhạc trong lòng Kỷ Tùy Châu ngủ rất ngon lành, nhịp thở đều đều.

Đường núi không dễ đi, huống hồ đang là ban đêm. Doãn Ước đi trước cầm đèn dẫn đường, Kỷ Tùy Châu bế thằng bé đi sau, đi một mạch khoảng ba dặm.

Doãn Ước mệt bở hơi tai, bước chân cũng không dám ngừng, đi quá nhanh bị vấp tảng đá, cô ngã nhào xuống đất.

Đứng lên liền thấy trên người toàn là bùn đất, giận đến nỗi cô muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu lại đỡ cô lên, gần như lôi cô đi về phía trước. Lại đi được mấy trăm thước, Doãn Ước mệt đến bắt đầu ho khan. Cô lại không dám ho lớn tiếng, bụm miệng không để âm thanh thoát ra, tránh đánh thức thằng bé.

Sau đó, cô lại nhìn Kỷ Tùy Châu hỏi:

– Có khi nào họ đang đuổi theo không?

– Khó nói lắm, tên A Kiện kia tửu lượng không tồi, không chừng lúc này đã tỉnh rồi.

Doãn Ước sợ tới mức mặt trắng bệch, đang chuẩn bị chạy, đằng trước có ánh sáng chiếu đến, chói đến cô không mở được mắt.

Nhanh như vậy đã đuổi tới? Nhưng mà phương hướng dường như không đúng lắm.

Ánh sáng dần dần tới gần, Doãn Ước từ từ thích nghi với ánh sáng, nhìn kỹ phát hiện là ánh đèn xe công nông. Xe dừng lại trước mặt họ, có người nhảy từ trên xuống, chính là người đàn ông trẻ họ gặp lúc chiều, Tất Nhiên.

– Mau lên xe.

Anh ta đến đón họ sao?

Doãn Ước nhìn Kỷ Tùy Châu xin ý kiến. Kỷ Tùy Châu không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng quan sát Tất Nhiên. Tất Nhiên gấp đến độ ra mồ hôi đầy trán, không ngừng thúc giục:

– Mau lên đi, họ chính là bọn buôn người, lát nữa bị bắt lại sẽ không toàn mạng đâu.

Kỷ Tùy Châu vẫn đứng yên bất động, đôi mắt đảo lên xuống đánh giá Tất Nhiên. Đối phương tức giận đến giậm chân, đang định đi đến kéo họ,

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng nhúc nhích, nhảy phóc lên xe. Doãn Ước đi theo anh, nhìn thấy đối phương đứng vững liền xoay người, đưa tay về phía cô.

Trong bóng đêm, chỉ có ánh đèn phía trước xe phát sáng. Kỷ Tùy Châu giấu cả người trong bóng tối, giờ phút này lại có vẻ vô cùng cao lớn.

Doãn Ước nắm chặt tay anh, tựa như bắt được hy vọng ngập tràn.

Kỷ Tùy Châu kéo một cái, trực tiếp ôm cô vào lòng. Khuôn mặt Doãn Ước gần trong gang tấc, anh tinh tường nhìn thấy trên đó toàn là… bùn.

Vốn dĩ bầu không khí thế này, có lẽ anh sẽ hôn cô. Nhưng đối diện với khuôn mặt như vậy, anh lại có chút không hôn nổi.

Đang mờ ám, chợt nghe có tiếng trẻ thơ lầu bầu:

– Chú à, chú muốn hôn thì hôn đi, cháu không nhìn đâu.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 23: Phát hiện

Doãn Ước xấu hổ, mau chóng quay đầu đi.

Kỷ Tùy Châu vốn không nhất định phải hôn, nhưng thấy cô ghét bỏ như vậy thì có hơi khó chịu, lập tức đưa tay xoay mặt cô qua, vén tóc lòa xòa trước trán, hôn nhẹ lên mặt cô.

Doãn Ước cảm thấy người này đúng là lòng dạ hẹp hòi, bộ nhất định phải kiếm lợi thế này sao?

Xe công nông đột nhiên tăng tốc, cơ thể hai người nảy lên một cái, Doãn Ước suýt nữa ngã sấp mặt, nắm chặt ống tay áo của Kỷ Tùy Châu không buông. Ánh sáng mờ ảo, cô không thể thấy được vẻ đắc ý trên mặt của đối phương.

Hai người đồng thời ngồi xuống, Kỷ Tùy Châu một tay ôm A Nhạc, một tay quàng qua vai Doãn Ước. Xe máy cày hoạt động phát ra tiếng inh ỏi, tạm thời che giấu ‘sóng ngầm’ mãnh liệt giữa hai người.

Doãn Ước nhìn A Nhạc, phát hiện nó lại ngủ tiếp, hậm hực đến bật cười. Cô nhớ đến lời nói vừa rồi của Tất Nhiên, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Thằng bé này, có phải bị bọn A Kiện bắt về không?

Kỷ Tùy Châu gật đầu.

– Sao anh biết vậy?

https://thuviensach.vn

– Lần đầu nó mở miệng nói chuyện, cô không phát giác chỗ nào sai sai à?

Được anh nhắc nhở, Doãn Ước đã nhận ra vấn đề ở đâu. Thằng bé A Nhạc này thật ra không giống những đứa trẻ khác, không nói giọng địa phương, mà dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn. Hơn nữa, nó xem thường socola hiệu Dove. Ngay từ đầu, Doãn Ước cảm thấy do tính nó hư hỏng, hiện tại ngẫm lại mới hiểu, có thể nó đến từ trong thành phố, quen ăn nhãn hiệu nổi tiếng rồi, nên không thèm đếm xỉa đến đồ của cô.

Nhưng với bằng này, có thể kết luận nó bị bắt cóc?

Doãn Ước đột nhiên bật cười:

– Lúc hai người ở trong phòng, có phải đã nói gì đó rồi không?

Cô đã nghĩ con người Kỷ Tùy Châu sao lại đột nhiên ra tay dạy dỗ trẻ con chứ, chắc là mượn cớ đánh nó, để lặng lẽ trao đổi với nó.

– Đứa trẻ sáu bảy tuổi đã hiểu biết rất nhiều rồi. Nó nói đó không phải nhà nó, nó muốn về nhà, nhờ tôi đưa nó đi. Lúc nó đánh cô, người phụ nữ kia chẳng phải muốn đánh nó sao, nó la cái gì, nó nói bà không phải mẹ tôi. Chẳng lẽ cô nghĩ nó đang nổi giận ăn nói lung tung?

Doãn Ước quả thật cho rằng như vậy, bởi vì chuyện thế này thường xuyên xảy ra trên người mấy đứa trẻ. Một khi không vui sẽ nói con không cần mẹ nữa, hay mày không phải là bạn tao vân vân… Vả lại, người khác sẽ không cho là thật.

Nhưng Kỷ Tùy Châu lại tin tưởng, mỗi một điểm khác thường của thằng bé này đều bị anh để trong mắt, còn có thể ở trước mặt nhiều người nghĩ cách hỏi ra chân tướng, không thể không nói đây là người khá thận trọng.

A Kiện như vậy, sao có thể là đối thủ của anh.

https://thuviensach.vn

– Vậy hôm nay anh cố tình ở lại, tìm cơ hội dẫn thằng bé đi?

– Có hơi mạo hiểm, nhưng mà tôi cũng có tính toán của tôi. Nếu thật sự không được, lấy cô ra đổi thằng bé, một đổi một, giá của cô không thể ít hơn thằng bé này.

– Họ còn lừa bán phụ nữ?

– Có tiền kiếm sao họ lại bỏ qua. Hai thôn dân kia chả phải đã nói rồi sao, A Kiện có bản lĩnh kiếm nhiều tiền. Nhưng cô nhìn anh ta như vậy, kiếm tiền lớn thế nào? Lừa bán phụ nữ trẻ em, kiếm chác một vốn bốn lời, mỗi một viên ngói của căn nhà đó, đều là máu và nước mắt của người khác.

Doãn Ước nghe mà khó chịu, nghĩ đến nơi mình trú chân lại được xây dựng lên như thế, không khỏi phiền muộn.

Cô liếc mắt nhìn lên bóng lưng Tất Nhiên ở đằng trước, rồi kề sát vào tai Kỷ Tùy Châu hỏi nhỏ:

– Chờ quay về trong huyện, chúng ta cần báo cảnh sát không?

Dựa vào quá thân mật, mặc dù mang theo mùi bùn sình, nhưng mùi hương đặc biệt trên người Doãn Ước vẫn không che lấp được. Kỷ Tùy Châu trong lòng rung động, quay sang nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt kia sáng quắc, cho dù ánh sáng không tốt, Doãn Ước cũng có thể cảm nhận được. Cô lập tức ngồi thẳng người lại, giữ một khoảng cách nhất định với đối phương.

Cô như vậy có chút đáng yêu, Kỷ Tùy Châu mỉm cười, không làm khó cô nữa.

Tất Nhiên lái xe công nông chạy như bay, có vài lần Doãn Ước đều cảm giác được chiếc xe đó gần như bay lên. Xóc nảy làm cho người ta mơ

https://thuviensach.vn

màng, Doãn Ước bị cảm nên lúc này cảm thấy mệt mỏi, xương cốt toàn thân đều đau nhức. Cô liếc nhìn Kỷ Tùy Châu, muốn hỏi anh có thuốc hay không.

Kỷ Tùy Châu như đọc hiểu lòng cô, nói:

– Không đem thuốc, cô nhẫn nhịn đi, đợi rời khỏi đây tôi sẽ mua thuốc cho cô. Lúc này nếu cô mệt, thì dựa vào người tôi ngủ một lát đi.

– Không cần, tôi kiên trì được.

Nói thì nói vậy, nhưng cơ thể lại không nghe lời, Doãn Ước gắng gượng chớp mắt mấy cái, người vẫn cứ mơ hồ. Cô hai tay ôm gối, vùi đầu vào bên trong, miễn cưỡng ngủ gật.

Nửa tỉnh nửa mê cô cảm giác có bàn tay vẫn đặt lên vai mình, tựa như chỗ dựa vô hình mạnh mẽ chống đỡ cho cô, để cô ngủ an ổn hơn. Đợi đến khi mở mắt, xe công nông khó khăn lắm mới chạy đến thôn nhỏ dưới chân núi. Địa hình lập tức trống trải, chỉ là trời còn chưa sáng hẳn, trên đường gần như không có ai.

Tất Nhiên đưa họ vào một căn nhà cũ ngay mặt tiền:

– Đây là nhà tôi, hai người có muốn nghỉ ngơi một chút không, ăn uống rồi hẳn xuất phát. Hai người đến đây thế nào, có cần tôi gọi xe giúp không?

– Không cần- Kỷ Tùy Châu chỉ một nhà dân ở cách đó không xa- Tôi đậu xe ở đó, cám ơn.

Thái độ thờ ơ, không nghe ra có bao nhiêu cảm kích.

Tất Nhiên trái lại không để tâm, lúc nhìn Doãn Ước liền mỉm cười ngại ngùng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, A Nhạc tỉnh giấc, ầm ĩ đòi uống nước. Tất Nhiên mở cửa nhà ra:

– Vào uống miếng nước đã, hai người yên tâm, tôi không cùng hạng người với nhà cậu tôi, tôi không phải con buôn.

Doãn Ước đi theo anh ta, hỏi:

– Anh biết rõ họ làm ra loại chuyện này, tại sao không báo cảnh sát?

Tất Nhiên cúi đầu im lặng một lát:

– Tôi không có can đảm, dù sao cũng là thân thích, tôi không muốn họ phải ngồi tù.

– Vậy tại sao hôm nay anh lại giúp chúng tôi?- Là Kỷ Tùy Châu hỏi, lời nói rất nghiêm túc, hùng hồn.

– Bởi vì tôi sợ không cứu hai người, sẽ xảy ra án mạng. Tính chất lần này không giống. Những lần trước họ buôn bán người, vậy thì phụ nữ và trẻ em sẽ không chết. Nhưng lần này có anh ở đây, họ không cần đàn ông, lại không thể để anh đi báo cảnh sát, chờ sau khi cướp tiền của anh rồi, chắc chắn sẽ giết anh.

– Tôi cảm tạ ơn cứu mạng của anh.

– Không cần, tôi cảm thấy hai người là người tốt nên mới giúp đỡ. Hai người hỗ trợ tìm ông Lý, có lương tâm hơn đám người nhà cậu tôi. Ông Lý trước kia đối xử tốt với tôi lắm.

Doãn Ước nhìn bộ dạng khổ sở và tự trách của anh ta, có hơi đồng tình. Người ta dù sao cũng đã cứu họ một mạng, giờ phút này lên án anh ta thì có hơi tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

Cô thấy trước nhà của Tất Nhiên có đỗ chiếc xe container, liền đập tan không khí căng thẳng, hỏi:

– Đây là xe của anh, anh làm nghề chở hàng à? Lúc đầu tôi gặp anh, còn tưởng anh là thầy giáo chứ.

Diện mạo và cách ăn mặc của Tất Nhiên, vô cùng tương tự với các thầy giáo trong ký ức, so với người chở hàng thì khác biệt quá lớn.

Nghe nói vậy, vẻ mặt tất Nhiên có hơi xấu hổ, thì thầm nói:

– Trước kia, trước kia tôi từng làm thầy giáo.

Vật dụng trong nhà sắp xếp rất ngay ngắn, mặc dù đều là đồ nội thất bình thường, thoạt nhìn lại sạch sẽ dễ chịu. Tất Nhiên đi rót nước, vừa xoay người không cẩn thận đánh rơi bóp da trong túi quần, Doãn Ước mau chóng nhặt lên hộ người ta.

Lúc Tất Nhiên nhận lấy bóp tay có hơi phát run. Trái lại Doãn Ước khá thoải mái, nhận lấy ly nước đút cho A Nhạc uống. A Nhạc uống xong thì đòi đi vệ sinh, Doãn Ước liền dẫn nó vào nhà vệ sinh.

Thằng bé đã biết phân biệt nam nữ, trước khi cởi quần yêu cầu Doãn Ước quay đầu đi, rồi lại bắt cô không được rời khỏi. Doãn Ước cười cười xoay người, giả vờ xem vật dụng trên bồn rửa.

Tất Nhiên hình như sống một mình, trên bồn chỉ có sửa rửa mặt dành cho nam giới, trong ly cũng chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng. Kỳ lạ chính là, một góc bồn rửa lại có thỏi son môi.

Doãn Ước nhìn chằm chằm cây son kia, là hiệu Y cổ điển. Cô cảm thấy trước đó không lâu mình từng nhìn thấy người nào đó dùng qua nó rồi, lúc này có hơi ma xui quỷ khiến, cô cầm thỏi son lên mở ra xem, là màu giới hạn thu đông năm nay mới ra.

https://thuviensach.vn

Trong đầu hiện lên tay phụ nữ tô loạn son môi, tay Doãn Ước run lên, mau chóng đóng nắp đặt lại vị trí cũ.

Sau lưng, A Nhạc gọi cô, cô quay đầu thấy nó đã mặc quần rồi. Đang chuẩn bị đi ra, A Nhạc giữ cô lại, ngồi xổm xuống rút tấm ảnh phía dưới bồn rửa ra:

– Chị, có tấm ảnh này. Người trong ảnh là ai, lại chụp chung với anh Tất Nhiên.

Trong ảnh, chàng trai ôm cô gái, có vẻ khá thân mật. Nhưng nụ cười của cô gái lại không vui vẻ gì, từ tấm ảnh có thể cảm giác được như cười lấy lệ.

Tay Doãn Ước cầm tấm ảnh đang run rẩy, A Nhạc định nói gì đó, cô lại bịt miệng nó, nhét tấm ảnh về chỗ cũ, kéo A Nhạc ra khỏi nhà vệ sinh.

Kỷ Tùy Châu ở phòng khách im lặng không nói gì, thấy họ đi ra liền gật đầu chào tất Nhiên:

– Cám ơn, cáo từ.

Doãn Ước không dám để ý đến thái độ của anh ta, bước chân có hơi vội vàng. Đi tới cửa, A Nhạc đột nhiên hắt hơi, nói mình lạnh quá. Doãn Ước cảm thấy sao thằng bé này lắm chuyện như vậy, lúc hoảng hốt tiện tay rút chiếc khăn lụa trong túi xách ra choàng cho nó.

Sau khi cột xong mới phát hiện bất thường, đây là chiếc khăn lần trước Kỷ Tùy Châu đưa cho cô, lúc ấy cô sợ em trai tiếp tục nổi điên nên tháo xuống, tiện tay nhét vào trong túi xách.

Sau đó lại quên trả cho đối phương.

Đồ vật đắt tiền thế này cô chiếm làm của riêng, Kỷ Tùy Châu chắc lại nghĩ nhiều. A Nhạc rất thích chiếc khăn này, cầm lên mân mê, còn hỏi

https://thuviensach.vn

Doãn Ước tại sao không thắt theo kiểu khăn quàng đỏ cho nó.

– Hàng xóm nhà em có một chị mới vào tiểu học, chị đó còn có khăn quàng đỏ, sau này em cũng muốn.

Doãn Ước một phen bế nó đi ra ngoài, đi thẳng đến chỗ Kỷ Tùy Châu dừng xe. Đi được một đoạn nhìn lại, Kỷ Tùy Châu đang đi phía sau, còn Tất Nhiên, đã đóng cửa lại.

Sau khi ngồi vào xe, tâm trạng căng thẳng suốt mấy hôm nay cuối cùng cũng thả lòng. Tinh thần căng cứng khẩn trương khiến thần kinh cô suy nhược, lúc này lại muốn bật khóc.

A Nhạc vẫn là một đứa trẻ, từ lúc Kỷ Tùy Châu dẫn nó rời khỏi nhà A Kiện nó liền nghĩ bản thân đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, lúc này vào trong xe Kỷ Tùy Châu bắt đầu sờ đông sờ tây, còn thăm dò biểu tượng trên vô lăng.

– Chú ơi, xe này của chú không xịn đâu, xe ba cháu xịn hơn, là BMW nha.

Doãn Ước cuối cùng có hơi mất hứng, sau khi Kỷ Tùy Châu khởi động xe, liền cốc đầu A Nhạc:

– Phải lễ phép, biết chưa?

Kỷ Tùy Châu mỉm cười thành tiếng:

– Sao vậy, có phải nhìn thấy thứ không nên thấy không.

– Có ý gì?

– Cô đi vào bên trong nhà người ta, vừa đi ra sắc mặt liền thay đổi. Nói mau, cô đã nhìn thấy cái gì?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp nạn

Xe chạy khỏi thôn nhỏ, bắt đầu lên đường quốc lộ.

Doãn Ước ngồi ở ghế sau, ôm chặt A Nhạc, vừa định lên tiếng phát hiện giọng của mình đều đang run rẩy:

– Trực giác mách bảo tôi, Tất Nhiên có liên quan đến cái chết của Chung Vi.

– Nói nghe xem.

– Tôi từng gặp anh ta. Lúc ở phim trường, anh ta từng đến tham quan. Nhưng mà khi đó hơi hỗn loạn, tôi cũng không để ý nhìn kỹ. Cho nên lần đầu gặp mặt tôi không nhận ra anh ta.

– Vậy thì cô nhận ra anh ta khi nào, tối qua?

Doãn Ước lắc đầu:

– Ở tình huống đó, sao có thể nhận ra được. Lúc ấy tôi chỉ mong mau thoát khỏi bọn buôn người kia. Kỷ Tùy Châu, anh cảm thấy Tất Nhiên giống người tốt sao?

– Người tốt kẻ xấu thì không biết, nhưng tôi đồng ý với cô, anh ta và Chung Vi có quen biết. Chẳng những anh ta quen, Lý Minh Hà cũng quen.

Đây là tình huống gì thế này.

Kỷ Tùy Châu mỉm cười:

https://thuviensach.vn

– Trong nhà của Lý Minh Hà, ở góc có treo một tấm ảnh. Trong ảnh là Lý Minh Hà chụp cùng với một nữ sinh, người đó chính là Chung Vi. Nhưng mà chắc là ảnh chụp nhiều năm trước, lúc ấy hai người còn nhỏ, khoảng hơn mười tuổi gì đó.

Doãn Ước hoàn toàn không biết chi tiết này, lúc ấy cô dồn hết tâm trí vào Lý Minh Hà, không chú ý đến những đồ vật khác trong nhà.

– Nếu họ thật sự quen biết nhau, vậy Tất Nhiên có thể biết được tình tiết vụ án năm đó của Lý Minh Hà. Cho nên, vụ của Chung Vi…

– Rất có thể là mô phỏng gây án.

A Nhạc nghe đến mơ hồ, còn ngoan cố xen vào:

– Mô phỏng cái gì? Hai người đang nói ai vậy, ảnh gì, là tấm ảnh mới phát hiện ở bồn rửa mặt đó à?

Kỷ Tùy Châu theo kính chiếu hậu nhìn mặt Doãn Ước:

– Nó nói tấm ảnh nào vậy?

Doãn Ước liền nói chuyện phát hiện tấm ảnh Tất Nhiên và Chung Vi chụp chung ở trong nhà vệ sinh:

– Chung Vi thoạt nhìn không vui vẻ lắm, Tất Nhiên lại cười rất tươi.

Cô còn nói đến thỏi son kia. Hiện giờ cô đã hoàn toàn nhớ lại tình hình khi đó. Tất Nhiên đến phim trường thăm Chung Vi, tặng cô thỏi son này. Đối phương hờ hững, có thể ngại nhận ở trước mặt nhiều người. Sau đó về phòng cô có lấy nó ra thử màu lần nữa, sau khi tô lên cảm thấy không thích nên ném đi. Về phần thỏi son làm sao trở về tay Tất Nhiên, Doãn Ước không rõ.

Phụ nữ từ chối đàn ông, trả lại quà anh ta tặng, cũng bình thường thôi…

https://thuviensach.vn

– Nhưng anh ta thực sự có vấn đề à?- Manh mối hiện giờ chỉ có thể chứng minh hai người quen biết, không thể chứng minh anh ta chính là hung thủ giết người.

Kỷ Tùy Châu nhắc nhở cô:

– Còn nhớ vừa rồi phản ứng của anh ta khi nhận lại bóp tiền không? Tay run mặt đỏ, biểu hiện chột dạ điển hình. Tôi đoán có thể trong bóp cũng có hình của Chung Vi, anh ta sợ cô phát hiện. Về phần vì sao phải sợ, đáp án không cần nói cũng biết. Còn có lúc chúng ta đi, cô lấy khăn lụa ra cột cho A Nhạc, lúc ấy vẻ mặt anh ta hệt như gặp ma. Sau khi giết người, nhìn thấy hung khí mình dùng, có phản ứng như thế rất bình thường. Dù sao, anh ta cũng không phải tên sát nhân máu lạnh, sợ hãi cũng bình thường mà.

– Vậy tại sao anh ta còn thả chúng ta đi?

Doãn Ước vừa dứt lời, liền nhìn thấy một chiếc xe hiện lên trong kính chiếu hậu. Một chiếc xe container, chạo ào ào về hướng họ.

– Cho nên hiện giờ anh ta hối hận rồi- Kỷ Tùy Châu nhíu mày.

Đó là xe của Tất Nhiên, tốc độ xe cực nhanh, chạy tốc độ như vậy trên đường quốc lộ quanh núi rất dễ dàng xảy ra tai nạn. Làn xe chật hẹp, bên cạnh lại là vách núi đen cao ngất. Doãn Ước vừa thấy xe nọ tới gần, bất giác trước mắt hiện lên cảnh tượng của năm năm trước.

Một chiếc xe tải cỡ lớn như cự thú, chỉ nháy mắt đã lao đến trước mặt. Cô thậm chí chưa kịp hét lên, hai đầu xe húc mạnh vào nhau. Người cô theo xe quay cuồng, gần như giây phút ngã xuống liền mất đi ý thức.

Nhưng dưới tình huống đó, cô luôn cảm thấy bên tai tựa như có người đang gọi tên mình, chỉ có một tiếng, dường như từ xa vọng đến, lại nghe không được là tiếng của ai.

https://thuviensach.vn

Thời gian đã lâu, tình hình cấp cứu lúc ấy cô đã không còn nhớ, chỉ có tiếng gọi này, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.

Hiện giờ, tình huống tương tự lại phát sinh, cơ thể Doãn Ước mất khống chế bắt đầu run rẩy. Lần tai nạn xe trước kia đã để lại ám ảnh tâm lý, lập tức nuốt chửng lấy cô.

A Nhạc là người đầu tiên nhận thấy sự khác thường của cô, chủ động dỗ dành:

– Đừng sợ, sẽ không có gì đâu.

Nó cdứt lời, Doãn Ước càng sợ hơn.

Kỷ Tùy Châu ngồi phía trước lấy chai nước trong hộc ném cho Doãn Ước:

– Uống hai hớp, đừng căng thẳng.

Nói còn chưa hết, xe Tất Nhiên đằng sau đã chạy lên, gần như song song với họ. Nhìn ra được anh ta muốn vượt qua chặn ngang đường đi của họ. Kỷ Tùy Châu cũng bắt đầu tăng tốc, hai xe chạy trên đường quốc lộ quanh núi với tốc độ nhanh nhất, thỉnh thoảng áp sát nhau, gần như cọ vào nhau.

Doãn Ước ôm chặt A Nhạc, trong tay còn cầm chai nước Kỷ Tùy Châu đưa. Trong không khí căng thẳng thế này, sự sợ hãi của cô ngược lại dần nhỏ lại, tất cả lực chú ý đều đổ dồn vào chiếc xe đầu kéo bên ngoài.

Tất Nhiên như phát điên, hoàn toàn không để ý đến chuyện xe có thể bị lật khi chạy với tốc độ đó, còn tăng tốc chồm tới chiếc Chevrolet của Kỷ Tùy Châu.

Xe con làm sao là đối thủ của xe đầu kéo, kỹ thuật lái xe của Kỷ Tùy Châu dù tốt cũng không thể khống chế thân xe rung lắc trái phải, cuối cùng

https://thuviensach.vn

bị ép đến sát rào chắn bảo vệ trên đường.

Trong tích tắc áp sát, A Nhạc sợ đến mức hét ầm lên, Doãn Ước mau chóng bịt mắt nó lại. Cô nghe được tiếng của Kỷ Tùy Châu:

– Không sao chứ?

– Không sao, anh lái xe đi, đừng quan tâm chúng tôi.

Đang nói chuyện, chiếc container lại lấn qua một ít, chiếc Chevrolet bị ép sát đến rào chắn, tựa như bị xe đầu kéo nuốt chửng, điên cuồng kéo về phía trước.

Đốm lửa do ma sát văng tứ tung, âm thanh chói tai, cơ thể Doãn Ước theo thân xe kịch liệt rung lắc. Thân xe bắt đầu biến dạng, móp méo đến cô không thở nổi. Đau đớn ngày càng kịch liệt, cuối cùng trở nên tê dại.

Hai chiếc xe dính chặt vào nhau, tốc độ dần chậm lại. Doãn Ước ôm chặt A Nhạc không rời, trong lúc hỗn loạn, cô thấy Kỷ Tùy Châu không biết từ đâu rút dao ra, trực tiếp nhảy qua ghế phụ lái, mở cửa xe thoát ra ngoài.

Doãn Ước không biết anh định làm gì, chỉ cảm thấy gió lạnh táp vào mặt, thổi mạnh đến cô không nói ra lời. Sau đó chiếc xe đầu kéo lắc mạnh vài cái, lập tức thân xe mất khống chế, sau khi tách khỏi họ bắt đầu chạy theo hình chữ S. Cuối cùng xe lật nghiêng trượt dài một đoạn, va vào vách núi bên cạnh, ‘bùm’ một tiếng phát nổ.

Giống như có luồng khí ập đến xe con, Doãn Ước cũng rung lên theo, toàn thân rơi vào im lặng khôn cùng.

Kỷ Tùy Châu theo cửa bên ghế phụ lái chui ra ngoài, muốn mở cửa băng ghế sau ra. Nhưng cánh cửa hoàn toàn biến dạng, không tài nào mở ra được. Anh đập vào kính xe gọi tên Doãn Ước, gọi cô từ mơ hồ trở về.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn anh, sau đó nhất thời thất thần rồi đột nhiên có phản ứng, cúi đầu nhìn A Nhạc trong lòng mình.

A Nhạc đang khóc, không ngừng rên la đau đớn. Lúc này, Doãn Ước mới phát hiện hình như mình mất cảm giác đau đớn. Cô đưa tay nhéo đùi mình, không có chút cảm giác, tay lại dính đầy máu.

Cô đặc biệt bình tĩnh nhìn Kỷ Tùy Châu, nói với anh:

– Tôi bị thương rồi.

Kỷ Tùy Châu chạy ra trước, từ ghế phụ lái thò đầu vào:

– Bị thương ở đâu?

– Hình như là chân, nhưng tôi không có cảm giác, có thể đã gãy rồi- Sau đó cô lại nhìn A Nhạc- Có cách nào cứu thằng bé ra trước không?

Kỷ Tùy Châu bắt đầu xê dịch ghế ngồi phía trước. Chiếc xe biến dạng khiến hầu hết linh kiện đều bị bóp méo kỳ dị, Kỷ Tùy Châu mất hồi lâu, cuối cùng mới dịch được ghế phụ lái về trước hai tấc, chỉ đủ cho Doãn Ước hoạt động cơ thể, nâng thằng bé lên, lướt qua chỗ ngồi đưa vào tay Kỷ Tùy Châu.

Thằng bé được chuyển ra khỏi xe, toàn thân đều là máu. Kỷ Tùy Châu kiểm tra cho nó trước, phát hiện ngoại trừ bị trầy da chút xíu, không còn vết thương nào khác.

Cho nên, máu này đều là của Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu lại sắp xếp thằng bé sang một bên, lần nữa thò người vào trong xe xem xét vết thương của Doãn Ước. Xuất huyết quá nhiều khiến mặt cô tái đi, giọng nói cũng yếu ớt. Nhưng thần trí của cô vẫn còn tỉnh táo, thậm chí quá mức bình tĩnh…

https://thuviensach.vn

Cô cứ vậy nhìn Kỷ Tùy Châu, giữa hai người cách một hàng ghế. Cô nghe được chính mình hỏi đối phương:

– Kỷ Tùy Châu, có lẽ tôi sẽ chết ở trong này.

Chiếc Chevrolet vắt ngang rào chắn, một nửa trên đường, một nửa khác lộ ra bên ngoài. Doãn Ước chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy núi rừng tươi tốt xanh um phía dưới. Cô thậm chí đã nghĩ, chết ở nơi thế này cũng không tệ, coi như quay về với thiên nhiên đi.

Kỷ Tùy Châu vươn tay đến, dùng hết sức tát cô một cái.

Doãn Ước bị ăn tát đến kinh ngạc, còn chưa lên tiếng đã nghe đối phương nói:

– Tỉnh chưa?

– Vẫn tỉnh táo mà. Tôi nói thật đó, tôi bị mắc kẹt ở đây, không ra được.

– Tôi sẽ cứu cô, cô yên tâm đi.

Nói xong, anh bắt đầu gọi điện thoại báo cảnh sát, tìm kiếm cứu viện. Cảnh sát vừa nghe sự cố nghiêm trọng như thế đồng ý lập tức ra quân, nhưng đồn cảnh sát cách chỗ này nhiều giờ chạy xe, cho nên vừa cúp máy, Kỷ Tùy Châu lại bắt đầu nghĩ cách tự cứu người.

Không được tùy tiện động vào xe, chỉ vô ý một chút sẽ rơi xuống khe núi. Doãn Ước lại đang chảy máu, có lẽ không gượng nổi đến lúc xe cấp cứu đến, sẽ vì mất máu quá nhiều mà ngất đi.

Kỷ Tùy Châu không gì làm không được, xưa nay lần đầu gặp phải chuyện khó giải quyết thế này.

So với lo lắng của anh, Doãn Ước trái lại vô cùng bình tĩnh, cô mở miệng gọi tên Kỷ Tùy Châu, miễn cưỡng nở nụ cười:

https://thuviensach.vn

– Tôi cầu xin anh một chuyện, được không?

– Đừng bảo tôi chăm sóc cha mẹ cô gì đó, tôi không có rảnh như vậy.

– Không cần, mẹ tôi mất sớm, ba tôi có tiền còn có mẹ kế, không cần. Tôi chỉ muốn xin anh, đừng ngáng chân em trai tôi, được không?

– Tôi ở trong lòng cô, chính là một tên khốn đúng chứ- Kỷ Tùy Châu tức giận đến nghiến răng.

– Đúng là một tên rất khốn nạn, nhưng mà đều đã qua rồi. Lúc này tôi có chuyện cầu anh, phải nói lời tốt về anh chứ. Con người anh thật ra không tệ, cũng không ỷ thế hiếp người. Tôi biết muốn anh tha thứ cho em tôi là không thể, tôi cũng không mong anh dùng tiền khai thông quan hệ để nó ra tù trước hạn. Tôi chỉ hy vọng, nếu nó thật sự có bệnh, anh đừng cản trở nó đi khám bệnh, cho dù cả đời nó phải sống trong bệnh viện tâm thần, tôi cũng không có ý kiến. Chỉ một chuyện này thôi, anh có thể đồng ý với tôi không?

Ánh mắt Kỷ Tùy Châu nhìn cô đặc biệt lạnh lẽo, thật lâu sau, anh thấp giọng nói:

– Doãn Ước, nếu bây giờ cô còn sống ra ngoài, tôi sẽ nghĩ cách giảm án cho em trai cô, được rồi chứ.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 25: Hài lòng

Hai chữ ‘giảm án’ cho Doãn Ước khích lệ cực lớn.

Một giờ sau, xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cấp cứu gần như đồng thời chạy đến, mặt khác, máy bay cấp cứu tư nhân Kỷ Tùy Châu gọi cũng cùng đến.

Nhiều người như vậy đồng loạt ra quân, Doãn Ước cuối cùng được bế ra khỏi băng ghế sau, đưa lên cáng cứu thương.

Nửa thân dưới cô bị máu làm ướt đẫm, rơi vào trạng thái bán hôn mê. Kỷ Tùy Châu vỗ mặt gọi tên cô, cô chỉ mở mắt he hé, dại ra nhìn đối phương.

Kỷ Tùy Châu cũng không quan tâm cô có nhận ra mình hay không, anh ôm mặt cô, hôn thật mạnh lên trán cô, lúc này mới nhìn cô được đưa đi.

Doãn Ước hình như bị nụ hôn này gọi hồn phách quay về, khoảnh khắc được nâng lên xe, cô mở mắt nhìn Kỷ Tùy Châu, chỉ thấy anh đứng ở đó bế A Nhạc, thoạt nhìn như một… tảng đá vọng thê?

Ví dụ này của cô thật buồn cười, cô cười rồi thiếp đi, thế giới nhất thời yên tĩnh, cô rơi vào bóng tối khôn cùng.

Doãn Ước được đưa đến phòng cấp cứu bệnh viện nhân dân thành phố L, phẫu thuật kéo dài khoảng năm sáu tiếng đồng hồ.

Trong lúc này, Kỷ Tùy Châu luôn bận rộn, đầu tiên anh giao A Nhạc cho cảnh sát, đồng thời cung khai đầy đủ. Sau đó, chính anh cũng đi làm kiểm

https://thuviensach.vn

tra toàn diện thân thể, phát hiện khuỷu tay trái bị nứt xương. Bác sĩ kiên trì muốn bó bột, Kỷ Tùy Châu không lay chuyển được đối phương, chỉ có thể để mặc họ.

Sau khi bó thạch cao xong, anh đeo dây cố định một tay, bắt đầu bắt tay xử lý chuyện của Tất Nhiên.

Tên này mạng lớn, xe đầu kéo va vào vách núi gần như nổ tan tành, anh ta lại giữ được tính mạng. Anh ta và Doãn Ước được đưa vào cùng một bệnh viện, ở hai phòng khác nhau tiếp nhận phẫu thuật.

Kỷ Tùy Châu khẩn cấp liên hệ với Bùi Nam, bảo anh ta dùng tốc độ nhanh nhất điều tra con người Tất Nhiên, có tin tức liền gửi đến điện thoại anh.

Hết thảy thông tin của người này nhanh chóng được điều tra ra. Trong hơn hai mươi năm anh ta sống, nhìn như yên ả, cẩn thận phân tích lại khiến người ta phải thổn thức.

Quả nhiên, đằng sau mỗi tên sát nhân, đều có thứ đáng để nghiên cứu.

Doãn Ước trải qua phẫu thuật hôn mê một lúc, Kỷ Tùy Châu vốn ở phòng bệnh bên cạnh cô. Kết quả không biết là ai để lộ tin tức, người đến thăm bệnh liên tục không ngừng, làm anh không thể nghỉ ngơi.

Vì thế, anh chạy đến phòng bệnh của Doãn Ước, trước cửa treo bảng ‘miễn tiếp khách’, nằm ở sô pha ngủ.

Đến khoảng nửa đêm, tác dụng thuốc mê tan đi, cô dần dần tỉnh lại. Thời điểm vừa tỉnh có hơi khát, Kỷ Tùy Châu liền đút cô uống nước. Cô còn than đói, Kỷ Tùy Châu từ chối cho cô thức ăn, chỉ hỏi y tá chai nước táo rồi đút cô uống.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước uống chút gì đó tinh thần hồi phục chút ít, nhờ Kỷ Tùy Châu giúp cô nâng đầu giường lên. Sau đó, cô nhìn thấy đùi phải của mình đang bị treo lên.

Cô nhớ đến vụ tai nạn thảm khốc kia, mau chóng đưa tay sờ hai đùi mình, lại xốc chăn lên kiểm tra cẩn thận.

Kỷ Tùy Châu nhìn thấy vẻ khẩn trương của cô, mỉm cười:

– Đều đủ cả, không thiếu chân nào.

Doãn Ước lại sờ nửa thân trên, không thấy đau ở đâu, lúc này mới nhẹ nhõm hẳn.

– Chân tôi bị sao?

– Gãy xương, mấy tháng nữa sẽ khỏi.

– Máu trên người tôi là từ đâu vậy?

– Hai chân đều có vết thương, cô chảy máu không ít.

Quả thật không ít, nghe bác sĩ nói, chậm trễ một chút nữa Doãn Ước sẽ sốc do mất máu, sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tất Nhiên này, đúng là tên liều mạng.

Doãn Ước từ từ cảm giác được sự đau đớn do nửa thân dưới truyền đến, điều này khiến cô vừa đau vừa hưng phấn. Có cảm giác quả thật là chuyện tốt, nếu khi tỉnh lại không có bất cứ cảm giác gì, ngược lại càng khiến người ta lo lắng.

Ngẫm lại, lúc sáng cô còn cảm thấy mình không sống qua nổi hôm nay, lúc này lại toàn vẹn nằm trên giường, thật phải cám ơn ông trời nể mặt.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nhìn chằm chằm khuôn mặt cô trong chốc lát, đột nhiên nói:

– Người cô nên cám ơn không phải là ông trời đâu.

Đối với chuyện anh biết thuật đọc tâm Doãn Ước đã sớm không thấy lạ, giờ phút này thoát khỏi nguy hiểm, tâm trạng cô tốt, cũng hùa theo nói đùa:

– Đúng vậy, phải cám ơn bác sĩ y tá, còn có cảnh sát, mấy chú bên phòng cháy chữa cháy nữa.

– Đúng vậy, tôi cũng phải cám ơn họ – Kỷ Tùy Châu xoay người trở về sô pha ngồi xuống.

Lúc này Doãn Ước mới phát hiện tay anh bó bột:

– Anh cũng bị thương ở tay à?

– Ừ, còn có đầu, bác sĩ nói bị mất trí nhớ cục bộ, có một số việc không nhớ được.

– Ví dụ như?

– Ví dụ như chuyện sau khi xảy ra tai nạn.

Lúc này, Doãn Ước mới vô thức phát hiện anh đang uy hiếp cô, nhanh chóng bổ sung:

– Tôi còn phải cám ơn anh, không có anh khẳng định tôi dữ nhiều lành ít.

– Không cần khách sáo.

– Nên mà, nên mà. Anh còn nhớ chuyện đã hứa với tôi không?

Kỷ Tùy Châu ngã người nằm xuống sô pha, kê đầu lên tay vịn, gác tay phải lên che mắt, lười nhác đáp:

https://thuviensach.vn

– Không nhớ.

Anh nói không nhớ thì chính là nhớ rồi, nhân phẩm của anh Doãn Ước vẫn còn tin tưởng được. Nhớ đến em trai, cô lại thấy may mắn vì mình còn sống.

Trong phòng bệnh nhất thời im lặng, cho đến khi Doãn Ước lên tiếng phá vỡ:

– Kỷ Tùy Châu, giờ là mấy giờ rồi?

– Gần một giờ.

– Vậy sao anh còn ở đây, anh không có phòng bệnh à?

– Có.

– Vậy anh về nghỉ đi, tôi không cần người chăm sóc đâu.

– Tôi ở lại đây, không phải để chăm sóc cô.

– Vậy anh muốn…

Kỷ Tùy Châu không đáp. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế, để cho một đám người không phân biệt ngày đêm đến nịnh hót đến không có ‘phòng’ để về, ngẫm lại thật mất mặt.

Doãn Ước lại không biết chuyện này, vẫn còn thúc giục anh:

– Anh về phòng đi, chỗ tôi thật sự không cần người mà.

Kỷ Tùy Châu day day thái dương đau nhức, cực kỳ oai phong thốt ra:

– Im miệng.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước vô cùng muốn nôn, vừa ở phòng bệnh của cô không chịu đi, lại còn dám vênh váo hung hăng như vậy.

Cô bực tức, dứt khoát nhắm mắt lại không để ý đến anh. Cô muốn ngủ tiếp, lại không thấy buồn ngủ, tinh thần vô cùng tỉnh táo. Tới lúc này, cô mới có thời gian nghĩ lại từng chi tiết khi tai nạn xảy ra.

– Kỷ Tùy Châu, chiếc xe đó sao lại lật, lúc đó anh từ ghế phụ lái thò người ra, đã làm gì vậy?

– Không có gì, đâm thủng lốp xe hắn mà thôi.

– Nhưng dao từ đâu mà có?

– Hỏi mua bác nông dân.

Quả nhiên suy nghĩ chu đáo, như là đoán được hết thảy sự việc xảy ra sau đó.

– Vậy còn Tất Nhiên, anh ta còn sống chứ?

– Còn sống, nhưng thảm hơn cô, gãy sáu cái xương sườn, nhiều chỗ bị dập nát, gãy xương. Cảnh sát đã khống chế được hắn, phòng của hắn có người phụ trách canh gác, chờ hắn xuất viện, sẽ vào nhà đá.

– Chung Vi thật sự bị hắn giết à?

– Không biết nữa, chuyện định tội giao cho tòa án đi. Nhưng mà xem hành động của hắn, chắc đúng là hắn rồi.

Trong lòng Doãn Ước đột nhiên có cảm giác khó tả, khuôn mặt Tùy Ý, Lý Minh Hà và Chung Vi cứ lởn vởn trong đầu cô:

– Ba vụ án ba hung thủ, giữa họ giống như không có mối liên hệ nào quá lớn. Nhưng tại sao thủ pháp gây án lại nhất trí như vậy, Kỷ Tùy Châu, anh

https://thuviensach.vn

có suy nghĩ gì không?

– Không nói đến vụ đầu tiên.

Doãn Ước nghĩ anh có kiêng kị, vừa định nói ‘được’, Kỷ Tùy Châu lại bổ sung thêm:

– Mối liên hệ của hai vụ án sau càng rõ ràng. Tên Tất Nhiên này, tôi đã từng nói, hắn là mô phỏng hành vi gây án. Hắn và Lý Minh Hà, nạn nhân vụ án thứ hai, có quan hệ thân thiết, chuyện năm đó nhất định biết được nội tình. Trương Thiêm lẩn trốn nhiều năm chưa bị tóm, hắn bắt chước cách gây án của đối phương, đổ hết chuyện này lên đầu tên đó, bản thân có thể thoát tội.

Sự thật quả đúng như thế. Vụ án vừa xảy ra, nội bộ cảnh sát liền nghĩ đến Trương Thiêm trước, còn cố tình lật lại bản án cũ của ba năm về trước so sánh nghiên cứu. Chỉ là không nắm chắc mười phần, cho nên cả hai vụ vẫn chưa được xử lý.

Tất Nhiên này như Doãn Ước đã nói, là người từng đi học, có hơi thông minh. Đáng tiếc vẫn chỉ là chút khôn vặt mà thôi.

– Anh nói xem, hắn có ý định giết chúng ta từ lúc nào?

– Có lẽ chính là lúc cô lấy khăn lụa ra- Kỷ Tùy Châu nghĩ nghĩ- Lúc ấy, ở nhà hắn hai chọi một, hắn ra tay không nắm chắc phần thắng. Cho nên chờ sau khi chúng ta đi, muốn mượn ưu thế của xe đầu kéo hất chúng ta xuống núi. Đường núi đó hắn quen thuộc hơn tôi, thực sự phần thắng không nhỏ. Đáng tiếc…

– Đáng tiếc gì?

– Đáng tiếc vận may của hắn không tốt.

https://thuviensach.vn

Vận may không tốt do đụng phải anh? Doãn Ước nhủ thầm, tên Kỷ Tùy Châu này đúng là tự kỷ. Chỉ là anh nói rất có lý, anh thật sự là người sở hữu đầy đủ vốn liếng để tự kỷ mà. Lần này, nếu không phải anh có chuẩn bị trước, ra tay quyết đoán, mấy người họ có lẽ đã bỏ mình dưới khe núi rồi.

Anh đã cứu cô một mạng.

Cô muốn thật lòng thật dạ cám ơn anh, lời nói đến bên miệng lại không thốt ra được. Giữa họ luôn bị thứ gì đó ngăn cách, không phá được lớp cửa giấy kia, vĩnh viễn chỉ có thể lờ mờ đối đãi.

Nút thắt này, chỉ e cả đời cũng không tháo được.

Kỷ Tùy Châu nói xong câu đó liền nhắm mắt, Doãn Ước cũng không làm ồn anh, cố gắng vỗ giấc. Sắp đến hừng đông, cuối cùng cô cũng thiếp đi.

Y tá đến kiểm tra phòng bệnh vừa vào liền thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi cảm thán, thời buổi này đàn ông tốt vẫn chưa tuyệt chủng, chỉ là không tới lượt mình mà thôi.

Doãn Ước ngủ thẳng đến giữa trưa mới thức dậy, vừa mở mắt liền thấy Kỷ Tùy Châu không biết đã đi tự bao giờ. Anh vừa đi, trong phòng trống trải, ngay cả lòng cô cũng trống vắng theo.

Giờ cơm trưa, A Nhạc cùng cha mẹ nó đến thăm cô. Thằng bé mặc đồ sạch sẽ, mặc dù trên trán dán băng y tế, nhưng trông hoạt bát không ít.

Cha mẹ A Nhạc ở đó nói cám ơn với Doãn Ước, nó thì lại tìm đồ ăn. Ăn sạch còn chưa đủ, lại còn tám chuyện:

– Chị Doãn, mấy thứ này đều là chú Kỷ mua cho chị à.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghe cách xưng hô của nó mà vui vẻ, đang cười cười, Kỷ Tùy Châu không biết từ đâu xuất hiện. Anh xoa đầu A Nhạc, nói:

– Dì Doãn cháu từng dặn, phải biết lễ phép, không nhớ à?

– Nhớ mà, lời chị Doãn nói cháu đều nhớ hết.

– Nhớ mà còn như vậy- Kỷ Tùy Châu hừ lạnh, lại đòi nó chiếc khăn lụa kia.

– Chú keo kiệt quá, mẹ cháu có nhiều lắm, tặng chú mười cái còn được.

– Không cần, chỉ muốn chiếc đó thôi, mau mau trả lại đi.

– Đây chẳng lẽ là cái đó của hai người, tín vật gì đó- A Nhạc cười vui vẻ.

– Không phải.

– Phải.

Doãn Ước lườm Kỷ Tùy Châu.

– Vậy hai người sẽ kết hôn à?- A Nhạc lại hỏi.

– Không đâu.

– Chưa chắc.

Doãn Ước càng thêm không rõ trong hồ lô của anh có thứ gì.

– Chú Kỷ à, chú thấy rồi đó, chị Doãn hoàn toàn không thừa nhận mà, chú yếu quá rồi- A Ngạc vẻ mặt khinh thường.

Trong mắt Kỷ Tùy Châu đột nhiên hiện lóe sáng, chợt khom lưng ghé sát mặt vào Doãn Ước, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái. Sau đó, anh nhìn A Nhạc:

https://thuviensach.vn

– Hài lòng chưa?

Doãn Ước rất muốn đập anh.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 26-1: Cự tuyệt (1)

Chuyện cũ của Tất Nhiên và Chung Vi, chính là điển hình của vì yêu sinh hận.

Họ là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, trước khi Chung Vi rời khỏi vùng núi đó, Tất Nhiên luôn là đối tượng cô sùng bái trong lòng, một thầy giáo dạy trong trường trọng điểm của huyện, có tiền đồ và địa vị để người người hâm mộ.

Chung Vi của khi đó, luôn ngưỡng mộ Tất Nhiên.

Chỉ là con người sẽ thay đổi, trái tim cũng buông thả. Chung Vi rời thành phố lang bạt mấy năm hiểu biết hơn, gặp nhiều người đàn ông giàu có quyền thế hơn, Tất Nhiên như vậy, quả thực là loại không có chí tiến thủ trong đám người chỉ biết an phận thủ thường.

Làm giáo viên trung học có thể kiếm mấy đồng tiền, cuộc sống túng thiếu, không nhìn thấy hy vọng tương lai, cả đời quanh quẩn trên bục giảng ba thước. Một năm tiền lương của anh ta còn không bằng Chung Vi đóng hai tập phim truyền hình, ai thèm ngó tới anh ta.

Nhưng Tất Nhiên vẫn cứ nỗ lực một cách ngốc nghếch, bởi vì trong lòng anh ta, cô gái này là bạn gái, rất có thể tương lai sẽ là vợ của anh ta.

Thu nhập chênh lệch, khoảng cách của hai người càng kéo càng xa.

Cảnh sát hỏi tại sao Tất Nhiên lại dùng khăn lụa cột tay Chung Vi lại, anh ta ôm mặt khóc nức nở:

https://thuviensach.vn

– Chiếc khăn lụa đó mấy ngàn tệ, tôi mất nửa năm mới mua được cho cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ buộc một lần rồi trả lại tôi. Nói không phải bản giới hạn thì cô ấy không cần, còn bảo tôi sau này đừng đến tìm cô ấy nữa.

Chung Vi bảo anh cút, toàn bộ quà anh tặng cô trả về hết, cô muốn phân rõ ranh giới với anh.

Nhưng đến lúc này, giới hạn đã không vạch rõ được nữa rồi. Tất Nhiên đã vì Chung Vi mà bỏ công việc giáo dục, bắt đầu chạy chở hàng, chỉ vì muốn kiếm thêm vài đồng tiền. Con người anh ta như vậy hoàn toàn không thích hợp với công việc này, vì kiếm tiền mà chịu không ít khổ cực, cả ngày giao tiếp với tầng lớp lao động ít học, đó hoàn toàn không phải cuộc sống mà anh ta muốn.

Vì Chung Vi, anh ta đã biến chính mình thành như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô gái này đã từ bỏ anh.

Anh thật sự không cam lòng, bởi vì không cam lòng, anh nảy sinh ý định giết người.

Sau đó anh nhớ đến vụ án của Lý Minh Hà, cùng nghi can Trương Thiêm đến nay vẫn chưa rõ tung tích kia.

Doãn Ước nghe xong chuyện này, ngồi ở đầu giường trầm ngâm thật lâu, mới nói với Kỷ Tùy Châu:

– Tôi thật sự phải cảm ơn anh đã không giết tôi.

– Chẳng lẽ không nên là tôi cám ơn cô sao?

– Phải- Doãn Ước nhớ tới chiếc hôn kia, trong lòng không ngừng nén giận.

https://thuviensach.vn

Ở trước mặt cha mẹ A Nhạc, Kỷ Tùy Châu lại làm ra chuyện như vậy, cô có thể tha anh một mạng, thật đúng là quá nhân từ.

– Một chiếc khăn lụa thôi mà, cần đòi vậy không?

– Bản giới hạn đấy, không tiện đâu.

– Anh còn thiếu tiền à?

Anh có tiền vậy mà.

– Cô cho là nhà giàu thì sẽ không thiếu tiền à?- Kỷ Tùy Châu đảo mắt liếc cô.

Ngoại trừ phú-nhị-đại bẩm sinh tiêu tiền, có người nào không thiếu tiền chứ. Chỉ là ít hay nhiều mà thôi. Người bình thường vì mấy trăm ngàn mà phiền não, anh lại luôn tiếp xúc với tài sản bạc triệu. Tiền theo tay này đi vào, lại theo tay kia trở ra, hơi lơ là một chút là thua cả tài sản.

Doãn Ước cô có phải cảm thấy cả ngày anh nằm trên tiền ngủ là đủ rồi?

Ha ha…

Khăn lụa nhanh chóng được trả về, bên trên còn dính chút máu. Kỷ Tùy Châu ném cho Doãn Ước, căn dặn cô:

– Giặt sạch.

Chẳng lẽ định đòi về để lấy lòng cô gái khác?

Doãn Ước cầm lại khăn, bắt đầu rầu rĩ về cái chân của mình. Cô ra ngoài nói với người nhà là đi du lịch, kết quả lúc về lại biến thành thế này, ăn nói sao với họ đây. Nhất là ông nội, lại sẽ vì cô mà tóc thêm sợi bạc.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu dùng xe chuyên dụng đưa Doãn Ước về thành phố B, vào bệnh viện tiếp tục điều trị. Trong thời gian tịnh dưỡng Trịnh Đạc có đến thăm cô, gõ gõ cái chân bó bột của cô, hỏi đã gặp phải chuyện gì.

Cô không thể kể tường tận với anh, chỉ có thể nói dối là đi phượt, không cẩn thận bị trượt té gãy chân.

Trịnh Đạc ra vẻ không tin, đột nhiên nhớ đến gì đó:

– Anh xem ti vi, thấy vùng núi em đi xảy ra tai nạn xe, em không ở hiện trường chứ?

– Không có không có, vụ tai nạn thảm khốc như vậy, em ở hiện trường còn có thể sống sót trở về à.

Trịnh Đạc cười cười, cũng không biết cô đã gặp phải chuyện gì.

Lần lượt lại có bạn đến thăm, Doãn Ước nằm viện mấy ngày nhưng không hề nhàn rỗi, cũng không thấy buồn.

Một ngày trước ngày xuất viện, lại đến một vị khách không mời.

Thời điểm Giang Thái đẩy cửa đi vào, Doãn Ước đang soạn tin nhắn gửi đi. Nhìn thấy tay hắn cầm giỏ hoa quả đi vào, cơn đau lập tức kéo đến.

Giang Thái da mặt dày, không hề có lòng ghét bỏ Doãn Ước, đi đến đặt hoa quả xuống, cười với cô:

– Cho nên, cô phải theo tôi mới đúng. Khi không lại dính líu đến con người Kỷ Tùy Châu này, lần này mạng lớn, lần sau sẽ không may mắn vậy đâu.

– Cám ơn Giang tổng quan tâm- Doãn Ước cũng cười với hắn.

https://thuviensach.vn

– Đừng khách sáo- Nói xong đánh giá gian phòng bệnh- Lão Kỷ thật bủn xỉn, chỉ cho cô ở gian phòng đơn này, phải cho gian lớn hơn mới đúng.

Doãn Ước nhủ thầm có bệnh hay không, bó bột ở lại có hai ngày, mướn căn phòng to làm gì. Phương diện này Kỷ Tùy Châu thông minh hơn hắn nhiều, khó trách Giang Thái đối mặt với anh chưa từng chiếm được lợi thế.

Doãn Ước không nói gì, Giang Thái cũng quen rồi, lấy quả cam trong giỏ ra bắt đầu cắt. Trong tay hắn có dao, ở trước mặt Doãn Ước xẻ quả cam ra, loại áp lực tâm lý vô hình này làm cô khó thở.

Cô quay đầu đi, lại nghe tiếng cười lạnh lẽo của đối phương:

– Cô Doãn, thật sự tôi rất xem trọng cô đó.

– Cám ơn Giang tổng.

– Trên đời này, người có thể bỡn cợt tôi không nhiều lắm, cô cũng xem như là một trong số đó.

– Tôi nào dám.

– Có dám hay không cần gì phải nói. Tôi đã xem trọng cô rồi, sẽ không làm hại cô đâu, cô có thể yên tâm.

Doãn Ước sao yên tâm được, con người hắn như vậy, nói trở mặt liền trở mặt. Lần trước còn kêu mấy người thô lỗ bắt cô. Nếu không phải nhầm lẫn, ngày đó cô chắc chắn đã bị Giang Thái…

Nghĩ đến đây, Doãn Ước đánh cái rùng mình.

Dao nhỏ cắt quả cam, mỗi lần cắt đến cuối cùng sẽ va xuống mặt bàn, phát ra một tiếng ‘cạch’. Doãn Ước sợ nghe âm thanh này, huyệt thái dương nhảy thình thịch.

https://thuviensach.vn

Vốn phòng bệnh sáng sủa ấm áp, bởi vì Giang Thái đến mà mây đen lập tức che khuất mặt trời.

Ngay lúc hai người ai cũng mang tâm sự, Kỷ Tùy Châu đẩy cửa bước vào. Anh mặc đồ thoải mái, một tay đeo băng vải, vốn mang theo mấy phần hương vị nhu hòa. Kết quả vừa nhìn thấy Giang Thái, toàn thân lập tức thay đổi khí thế, rất có hương vị của gió thổi mưa giông trước bão.

Lòng Doãn Ước ngay tức khắc ổn định lại.

Kỷ Tùy Châu đi vào, làm như không thấy Giang Thái, chỉ gõ gõ chân bó bột của Doãn Ước, hỏi:

– Hôm nay thế nào?

– Đỡ hơn nhiều, bác sĩ nói mai cho tôi xuất viện.

– Được, để tôi phái xe đến.

Nếu Giang Thái không ở đây, Doãn Ước sẽ chỉ nói tiếng ‘cám ơn’ với anh, nhưng lúc này, cô lại cố ý mỉm cười, còn thêm vài phần ngượng ngùng.

Không còn cách nào, chỉ có thể mượn Kỷ Tùy Châu dùng tạm một lúc.

Giang Thái nhìn bộ dạng liếc mắt đưa tình của cô, trong lòng tức giận. Dao cắt cạch xuống mặt bàn, quả cam cắt làm bốn đưa cho Doãn Ước.

Doãn Ước vô cùng không muốn ăn, Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh lại nói:

– Nhận đi, Giang tổng mời em ăn thì em ăn. Giang tổng có lòng, biết nỗi khổ nằm viện, cố ý bổ cam cho em đó.

Người này bẩm sinh có tính chọc tức chết người khác mới chịu, Doãn Ước có hơi thông cảm với Giang Thái.

https://thuviensach.vn

Thông cảm thì thông cảm, cô cũng vô thức nhìn chiếc mũi của Giang Thái. Bệnh viện hắn tìm kỹ thuật không tệ, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không nhìn ra được mũi hắn từng bị lệch.

Nhưng câu này đã thành công kích thích đến Giang Thái, hắn rút tay lại, ném quả cam lên bàn.

– Kỷ tổng khách sáo rồi, do tôi nhìn thấy tay anh không tiện, nên làm hộ chút thôi mà.

– Không sao đâu, mấy ngày nữa tháo băng sẽ tìm anh chơi tennis tiếp. Lần này đánh đơn thôi, không dẫn theo phụ nữ các cô nữa, kỹ thuật kém quá không thú vị gì.

Câu này chính là chỉ gà mắng chó, chỉ mình Kỷ Tùy Châu làm được.

Doãn Ước nhìn theo bóng lưng Giang Thái thở hổn hển đạp cửa bỏ về, càng thêm cảm thông với hắn.

Giang Thái vừa đi, không khí trong phòng hài hòa hơn nhiều, ngay cả môi trường cũng trong lành hơn. Doãn Ước nói một lát liền thấy hơi khát, với tay lấy quả cam Giang Thái bổ xong lúc nãy. Kết quả, Kỷ Tùy Châu liền giật lấy, ném thẳng vào thùng rác.

Hà cớ gì trút giận lên hoa quả.

Doãn Ước sợ anh ném hết cả giỏ đi, nhanh chóng vơ lấy một quả táo ăn. Kỷ Tùy Châu lại đến giật, Doãn Ước không cho:

– Tôi đói rồi, để tôi ăn một chút đi.

– Gọt vỏ đã, thuốc trừ sâu ăn vào không tốt cho não đâu.

Doãn Ước đột nhiên có chút hoài niệm Giang Thái, nếu hắn không đi thì tốt quá, hắn vừa đi, toàn bộ chiến hỏa đốt lên người cô.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nói thì khó nghe, nhưng gọt vỏ táo lại không tồi, gọt xong còn rửa nước lạnh nhúng nước ấm sát trùng, sau đó mới đưa cho Doãn Ước.

Anh đích thân phục vụ cô ăn táo, Doãn Ước ngại ngùng nhận lấy.

Cô từ từ cắn táo, để tránh phải trao đổi nhiều lời với Kỷ Tùy Châu. Nhưng cô không nói, đối phương lại hỏi:

– Sau này cô định thế nào?

– Chưa nghĩ ra, chắc tìm một công việc làm tiếp.

– Giang Thái không buông tha cô đâu.

– Không buông thì không buông, hắn còn có thể hung tàn hơn Tất Nhiên à.

– Tất Nhiên là ngu, còn hắn rất độc- Kỷ Tùy Châu hừ lạnh- Cô cảm thấy cô có thể mãi mãi may mắn như vậy à? Không phải lần nào cũng đều có thể đúng lúc gặp được tôi.

– Vậy anh nói xem tôi phải thế nào, xuất ngoại à?- Doãn Ước im lặng ăn táo, lát sau mới nói.

– Thị thực các quốc gia trong tay hắn chắc chắn nhiều hơn cô.

Vậy đúng là đường chết.

Y tá gõ cửa bước vào đo nhiệt độ cơ thể cho Doãn Ước, thuận tiện lén nhìn Kỷ Tùy Châu. Trong phòng tràn đầy mùi hương thiếu nữ ngọt ngào. Chờ cô ấy đi rồi, Kỷ Tùy Châu bất thình lình hỏi:

– Doãn Ước, cô muốn theo tôi không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ mình nghe nhầm, cầm quả táo ngỡ ngàng nhìn anh.

Cô thế này hệt như chú nhỏ ngồi chồm hổm trước cửa nhà người ta, Kỷ Tùy Châu đột nhiên rất muốn xoa đầu cô.

– Hỏi cô đó, theo hay không?

– Theo… cách nào?- Làm thuộc hạ à?

– Không phải có ý cưới cô đâu.

– Tôi biết, tôi cũng không có ý định lấy anh.

Đôi bên rất không nể mặt, Kỷ Tùy Châu nghĩ trên đời này cô gái nào dám nói như vậy với anh, ngoại trừ Doãn Ước cũng không có mấy người.

– Hiện giờ, kỹ thuật pha cà phê của cô thế nào?

– Cũng được, Địch tổng rất thích uống.

– Tốt lắm, sau khi tháo bột cô hãy đến Thịnh Thế, phụ trách pha cà phê.

Doãn Ước tiếp thu sai nghĩa, hỏi:

– Vào nhà ăn công ty anh à?

Kỷ Tùy Châu mỉm cười, nâng cằm Doãn Ước lên tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt cô, rất đẹp rất tinh tế.

Môi anh hé mở, giọng nói quyến rũ:

– Không, chỉ pha cho mình tôi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 26-2: Cự tuyệt (2)

Hôm xuất viện, Kỷ Tùy Châu quả nhiên điều xe đến.

Nhưng bản thân anh lại không đến. Doãn Ước nghĩ chắc anh bận rộn công việc, sau lại nhìn thấy ba cô đến, trong lòng lập tức hiểu ngay. Anh sợ đến chạm mặt người nhà họ Doãn.

Gần đây, quan hệ của cô và Kỷ Tùy Châu tiến vào kỳ 'trăng mật', bởi vì quá mức tùy tiện, thế cho nên cô thường xuyên quên mất mối thâm thù đại hận của hai người.

Thời buổi này, người sống chẳng chú trọng gì thế này như cô cũng không nhiều.

Xe ông Doãn gửi đi bảo trì rồi, vốn chuẩn bị gọi xe, có xe đến thế này rất tiện lợi. Sau đó ông lặng lẽ hỏi Doãn Ước xe đó của ai, Doãn Ước chỉ nói là bạn, không dám nhắc đến tên của Kỷ Tùy Châu.

Sau khi Lão Tần đưa người về nhà quay về, thấy Kỷ Tùy Châu liền kể rõ tình hình. Kỷ Tùy Châu hỏi ông có những người nào đến đón, ông nhân tiện nói:

– Có ba của cô Doãn, còn có một vị bác sĩ họ Trịnh, hình như làm ở bệnh viện đó.

Trịnh Đạc, nhị công tử nhà họ Trịnh, từng là bác sĩ chủ trị của Doãn Ước. Kỷ Tùy Châu cảm thấy người đàn ông này khá thú vị.

https://thuviensach.vn

Chân Doãn Ước bị thương nặng hơn Kỷ Tùy Châu, thời gian lành lại cũng chậm hơn. Hà Mĩ Hi trêu ghẹo cô:

– Người ta nói càng lớn xương cốt càng lâu lành, sao cậu còn không bằng cả Kỷ Tùy Châu vậy.

Doãn Ước cũng rất buồn rầu, cả ngày chống cây nạng chẳng đi đâu được, chỉ có thể quanh quẩn trong nhà ông nội ngày ngày lên mạng, xem ti vi.

Trong khoảng thời gian này, ba cô từng đến thăm cô vài lần, mang theo một ít sản phẩm bồi bổ sức khỏe cho cô. Mẹ kế và Triệu Sương cũng đến một lần, nhưng hai người họ không giống như đi thăm bệnh, càng giống như đi khoe khoang.

Một bữa cơm ăn đến một tiếng đồng hồ, nhưng hết năm mươi chín phút là nghe Triệu Sương ‘nổ’ về thành tích khủng của cô ở Wenda. Cô vào công ty chỉ mới hai tháng, đã lợi dụng thân phận trợ lý quèn nhận một vai diễn nhỏ trong phim.

Nghe nói đạo diễn rất thích diễn xuất của cô, sau phim này còn định mời cô đóng vai nữ phụ ba, phụ bốn.

Nói cách khác, cô đã không còn là trợ lý Tiểu Triệu nữa, mà đã thành ‘tiểu minh tinh’ Triệu Sương.

Với hiểu biết của Doãn Ước về cô ta, lời cô ta nói chỉ có thể tin một nửa, cô ta bẩm sinh có tính bốc phét. Còn nhớ Hà Mĩ Hi lần đầu gặp Triệu Sương đã nói với cô thế này:

– Tuy hai người không phải chị em ruột, nhưng trông mặt mũi có vài phần tương tự. Nhưng mà tính cách thì thôi đi, quả nhiên không phải cùng cha cùng mẹ sinh ra.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không muốn thân thiết với hai người họ lắm, ăn cơm xong liền lấy cớ mệt phải nghỉ ngơi, ‘dỗ dành’ hai người họ ra về. Lúc đi, Triệu Sương còn quay đầu lại cười với cô:

– Doãn Ước, hôm nào ti vi phát sóng, chị phải xem nha.

Chỉ là vai diễn nhỏ xíu hai ba phân cảnh. Ngộ nhỡ lúc biên tập lại cắt mất, cô càng không có gì để xem.

Mẹ con Triệu Sương làm cô sức cùng lực kiệt, bên kia Trịnh Đạc cũng không buông tha cô. Thường thường đến thăm cô, còn hầm canh và làm vài món ngọt này nọ cho cô.

Người có tài cầm dao mổ bẩm sinh năng lực mạnh mẽ, làm gì cũng đâu ra đó, anh mang canh đến cách cánh cửa cũng đều có thể ngửi thấy, ngay cả ông nội cô cũng đi theo góp vui, nhân lúc Trịnh Đạc mang chén xuống bếp, lặng lẽ nói với cháu gái:

– Tay nghề tốt như vậy, đừng bỏ lỡ. Để ông nội hưởng ké lộc ăn đi.

– Ông muốn ăn, con làm cho ông.

– Con không được, kém nhiều lắm.

Bị chính người thân của mình ghét bỏ có cảm giác thế nào, Doãn Ước xem như nếm được rồi.

Một vài lần Doãn Ước còn chịu đựng, sau đó không thể nhịn được nữa. Không quan tâm bột chưa tháo, cô mời Trịnh Đạc ra tiệm ăn dùng cơm.

– Lần trước ăn của anh rồi, vẫn chưa tìm được cơ hội đáp trả, hôm nay cùng nhau ăn cơm đi.

Trịnh Đạc châm trà cho cô, vừa rót vừa cười:

https://thuviensach.vn

– Xem ra em có lời muốn nói. Có phải định phát thẻ người tốt cho anh không?

Anh tiên đoán hay thật, Doãn Ước thật có chút không biết nên mở lời thế nào.

– Em chuẩn bị từ chối anh thế nào, có phải định nói em từng bị đàn ông lừa dối, từng chịu tổn thương tình cảm, hiện giờ không muốn yêu đương gì đó không?

Doãn Ước đột nhiên cảm thấy, anh không phải bác sĩ khoa mắt, mà là khoa tâm lý. Thuật đọc tâm lợi hại như vậy, ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng không sánh kịp.

Cô vốn định mượn cớ này từ chối anh, dù sao chuyện Kỷ Tùy Châu cũng từng đả kích cô quá lớn, thế nên hiện giờ cô có chút nhút nhát với đàn ông và tình yêu.

Tình yêu là gì, chính là giây trước yêu đến chết đi sống lại, giây sau lại muốn mạng của bạn, phải không?

Doãn Ước từng nếm khổ một lần rồi, không định thử thêm lần nữa.

Nhưng Trịnh Đạc rất rốt, tốt đến cô cảm thấy mình không xứng đáng với anh, cho nên cô lại càng không muốn dây dưa quá nhiều, cách một dao cắt đứt hoàn toàn chính là thượng sách.

Cô gắp miếng cá bỏ vào chén mình, nhẹ nhàng nói:

– Em có người mình thích rồi.

Đáp án này nằm ngoài dự kiến của Trịnh Đạc, vẻ mặt anh lập tức nghiêm túc hẳn lên. Doãn Ước nhìn anh, muốn an ủi vài câu, Trịnh Đạc lại miễn cưỡng tươi cười với cô.

https://thuviensach.vn

– Có thể nói cho anh biết, ai may mắn vậy không?

– Không thể, yêu thầm đã đủ mất mặt rồi, em không hy vọng chuyện này đến tai anh ấy.

– Nói vậy, người này chắc ở thành phố B, có phải anh cũng quen biết hay không?

Doãn Ước từ chối trả lời, sự im lặng của cô để Trịnh Đạc tự cho đáp án. Ba chữ Kỷ Tùy Châu lập tức hiện lên trong đầu, anh vài lần muốn hỏi, lại hỏi không ra miệng.

Không khí trên bàn ăn trở nên có chút kỳ lạ.

Ăn cơm xong, Doãn Ước kiên trì đòi thanh toán, Trịnh Đạc dường như có chút tổn thương, nửa đùa nửa thật:

– Đây là muốn vạch rõ ranh giới với anh sao? Không thành người yêu, ngay cả làm bạn bè cũng không cho à?

Doãn Ước nhét biên lai vào ví tiền:

– Chính là vì xem anh là bạn nên mới mời anh ăn cơm. Anh tưởng em nhiều tiền tiêu không hết à, tùy tiện mời một người xa lạ đến tiệm ăn?

Trịnh Đạc cũng cười, không khí gượng gạo cuối cùng tan đi không ít.

Cả mùa hè, Doãn Ước đều vượt qua trong sự tra tấn của thạch cao, mãi cho đến tháng chín thời tiết chuyển lạnh, ban ngày mới mát mẻ một ít. Hơn nữa thời gian lâu quen chống nạng, chân bị gãy vốn cảm thấy nặng nề khó chịu, cũng dần dần quen hơn, giống như trở thành một phần cơ thể.

Mỗi buổi tối, Doãn Ước ăn xong cơm chiều, sẽ chống nạng đi bộ ở công viên gần nhà.

https://thuviensach.vn

Nơi đó đến tối liền có các bác gái tụ tập học khiêu vũ, Doãn Ước thất nghiệp, ban ngày quá nóng không muốn ra ngoài, chỉ có thể chờ đến tối chạy ra đây hít thở không khí.

Các bác gái khiêu vũ hăng say, còn có người lại tán gẫu với cô, bảo cô khi tháo bột rồi cũng đến đây cùng nhau khiêu vũ.

– Rất tốt cho sức khỏe. Đừng coi thường thứ này, các cô gái trẻ không nhất định phải nhảy, nhưng giảm cân tốt lắm.

Doãn Ước vì thế đã kết giao với mấy người bạn già.

Người trong công viên sau khi khiêu vũ xong chậm rãi giải tán, Doãn Ước đứng lên trở về nhà. Đi được một đoạn cảm thấy khát nước, cô đi qua bên đường đối diện mua thức uống.

Gần đây có một trung tâm thương mại lớn, bên ngoài còn có phố buôn bán, vừa đến tối ánh đèn sáng trưng, người qua lại không ngừng. Lúc ấy đã qua tám giờ, đa số người trên đường đều là mấy cô cậu trẻ tuổi đi chơi, có vài người uống rượu xong liền hát, tiếng hát vô cùng ‘tuyệt vời động lòng người’.

Doãn Ước như thế có hơi gây chú ý, lúc mua trà sữa những người khác đều khách sáo nhường đường cho cô. Nhưng mua xong, mấy người say rượu đi cứ chen lấn, đưa tay hất Doãn Ước sang một bên.

Doãn Ước suýt nữa bị đẩy ngã xuống đất, may mà có một cô gái trẻ đỡ cô.

Cô nhíu mày nhìn đám người đó, có nam lẫn nữa, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, nói chuyện ai nấy đều ngọng nghịu. So đo với người như vậy làm gì, cô cầm trà sữa bỏ đi, lại nghe đằng sau có người gọi lớn tên mình.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn lại, thấy là Triệu Sương, gương mặt trang điểm xinh đẹp, váy ngắn giày cao, tóc dài xõa tung bay trong gió. Nếu không phải uống nhiều, thực sự rất xinh đẹp.

Cô vốn không thích Triệu Sương, càng chán ghét bộ dạng này của cô ta. Vì thế cô vờ như không nhận ra, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cô không thể đi nhanh bằng Triệu Sương, lúc đến cột đèn giao thông, đối phương đuổi theo. Cô ta rất không vui, níu cánh tay cô nói:

– Này, tôi gọi chị đó.

– Chờ cô tỉnh táo hẳn nói.

Doãn Ước muốn hất cô ta ra, Triệu Sương lại không chịu buông, tức giận đến cô định dùng cây nạng đánh cô ra. Triệu Sương nửa tỉnh nửa say, như mượn rượu phát tiết:

– Chị đưa tôi về nhà.

– Không rảnh.

– Chị bận lắm sao? Thất nghiệp, phải dựa vào ông nội nuôi.

– Đó là ông nội tôi, ông tự nguyện chẳng liên quan gì cô.

Triệu Sương càng thêm tức giận, dứt khoát giật lấy nạng của Doãn Ước. Một chân Doãn Ước bó bột, tay kia thì cầm trà sữa, như thế nào cũng không đẩy cô ta ra được.

Triệu Sương cao hơn Doãn Ước, lại ỷ vào tính ngang ngược của mình, đoạt không được nạng thì đưa tay giật trà sữa, tiện thế ném sang một bên, ném trúng một chiếc xe đang dừng đợi đèn đỏ.

https://thuviensach.vn

Người dân vây xem kinh ngạc reo lên, bạn bè của Triệu Sương chạy đến kéo cô bỏ chạy, tiếc rằng đối phương không hợp tác, ngược lại cả đám nghiêng trái ngã phải đặt mông ngồi hết xuống đất.

Doãn Ước nhìn thấy chiếc xe vô tội gặp nạn, tâm trạng khỏi nói có bao nhiêu tồi tệ.

Sau đó cô nhìn rõ biển số xe kia, tâm trạng lại càng tuột dốc không phanh.

Hôm nay cô ra ngoài nhất định không xem ngày rồi.

Kỷ Tùy Châu cũng cảm thấy hôm nay ra ngoài mình quên lạy thần. Anh vốn dùng cơm ở nhà hàng gần đây, ăn được một nửa thấy chán đến chạy đi hóng gió. Ra khỏi nhà hàng nhìn thấy nơi gần đây có hơi quen thuộc, hình như trước kia từng đến rồi.

Ann lái xe dọc theo phố buôn bán, mãi cho đến khi đến chỗ Doãn Ước mua trà sữa mới nhớ ra.

Trước kia anh từng đưa Doãn Ước đến đây, chỉ có một lần. Lần đó chở cô về cô liền giỏ thói trẻ con, đòi anh dừng xe mua trà sữa. Một người đàn ông như Kỷ Tùy Châu cảm thấy thứ ngọt ngọt béo béo này chính là rác rưởi, đến đây lại không muốn cho cô uống.

Quan trọng là chỗ này không tiện dừng xe, mua một ly trà sữa phải chắn đường đi cả buổi, Kỷ Tùy Châu cảm thấy không đáng.

Khi yêu không đủ sâu, cho dù là việc bé nhỏ không đáng kể, tâm sẽ không cam tình cũng không nguyện.

Anh không ngờ cách nhiều năm như vậy lại đến nơi này, bị một ly trà sữa chắn đường đi. Nhìn thấy hai cô gái bên ngoài, trong lòng Kỷ Tùy

https://thuviensach.vn

Châu có chút nổi nóng. Mắt thấy ven đường đúng lúc có chiếc xe lái đi, anh liền chạy xe vào đỗ ở vị trí đó, rồi xuống xe, chậm rãi đi về phía Doãn Ước.

Đám bạn của Triệu Sương vốn vừa thấy chiếc xe kia liền cảm thấy không ổn, lại nhìn thấy từ trên xe bước xuống vị chủ nhân hung hăng kênh kiệu như vậy, càng cảm thấy tiêu rồi, lúc này bỏ lại cô ta nhanh chóng chạy mất.

Doãn Ước cũng muốn chạy, nhưng có chạy cũng không thoát.

Kỷ Tùy Châu nhìn người chống nạng, lại nhìn cô gái ngồi dưới đất kia, đột nhiên đi đến bên cạnh Doãn Ước, một phen giật lấy cây nạng trong tay cô, bộ dạng rất tức giận.

Doãn Ước sợ hết hồn, vô thức đưa tay che mặt lại.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 27-1: Trút giận (1)

Kỷ Tùy Châu bị hành động của cô làm bật cười.

Quen biết nhau nhiều năm như thế, có khi nào anh đánh phụ nữ chưa, huống chi lại là đánh cô.

Anh cầm cây nạng thọt thọt Triệu Sương đang ngồi đờ đẫn dưới đất, vẻ mặt chán ghét. Mấy người bạn vẫn chưa chạy xa, có một người lớn gan vẫn luôn ngoáy nhìn lại hướng này. Hắn liền quát đám người:

– Mau kéo người chạy đi.

Mấy người họ đùn đùn đẩy đẩy, cuối cùng cũng có hai người chạy đến, đỡ Triệu Sương loạng choạng chạy đi.

Kỷ Tùy Châu quay đầu trừng mắt với Doãn Ước, đối phương vẻ mặt vô tội:

– Không phải tôi làm mà.

– Lên xe.

Doãn Ước níu ống tay áo Kỷ Tùy Châu lại:

– Có thể đưa nạng cho tôi trước không?

Kỷ Tùy Châu nhìn cô thuần thục chống nạn đi về phía xe mình, trong lòng có vài phần bội phục. Người có thể chơi xong bỏ chạy, cũng không gặp nhiều.

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi vào xe, cùng lúc nhìn chằm chằm nước trà sữa văng đầy kính chắn gió không nói lời nào. Kỷ Tùy Châu trong lòng nghĩ, đúng là vẫn không để cho cô uống.

Lần đó, anh nổi giận, trực tiếp lái xe đi. Vì thế mà Doãn Ước khóc lóc một trận, tức giận đến anh đau gan luôn.

Chỉ vì một ly trà sữa, có cần đến mức vậy không? Lúc ấy anh đã nghĩ, quay về mua lại tiệm này, cho cô uống no chết luôn. Ai ngờ chỉ nghĩ thôi mà cũng bị cô phát hiện, ầm ĩ đến đôi bên cùng thiệt hại, làm sao còn muốn 'lịch sử tái diễn' chứ.

Hôm nay còn đụng phải đứa tâm thần.

– Cô quen người đó à?- Anh hỏi Doãn Ước.

– Em gái tôi.

– Là đứa mà mẹ kế cô dẫn đến à?

– Ừ, hai người chẳng phải từng gặp nhau một lần rồi sao?

– Không nhớ nổi.

Doãn Ước bật cười ha ha, chỉ vào trà sữa trước mặt hỏi:

– Làm gì với nó đây?

– Làm gì là làm gì, cô mau lau khô đi.

– Chân tôi bị gãy, hết cách rồi. Hay là vầy đi, anh đợi tôi tháo bột rồi lau cho anh, được không?

Kỷ Tùy Châu nghĩ thầm đúng là may mắn quá, vụ tai nạn này lại có thể không làm hư não của Doãn Ước, còn biết nói đùa.

https://thuviensach.vn

Anh cũng mỉm cười, nhấn nút phun nước lau kính, lại bật cần gạt lau thêm vài cái. Trong lòng cuối cùng vẫn thấy khó chịu, chuẩn bị đưa Doãn Ước về rồi gọi người mang xe đi rửa.

Doãn Ước thấy anh định khởi động xe, do dự hỏi:

– Tôi có thể xuống đó mua lại ly trà sữa không?

Kỷ Tùy Châu trừng mắt với cô, bộ dạng bó tay rồi.

– Không được thì thôi vậy.

Kỷ Tùy Châu hạ tay xuống chuẩn bị vô số, ngẫm lại có chút bực bội, rút tay về. Anh không nói lời nào, xuống xe, đi về phía tiệm trà sữa.

Doãn Ước vừa thấy người xếp hàng dàiđứng chờ, tính toán phải đợi bao lâu. Vốn tưởng rằng ít nhất cũng hơn mười phút, kết quả sau một phút Kỷ Tùy Châu xách một túi quay về, ném thẳng cho cô.

Doãn Ước cầm lấy mở ra, đúng là trà sữa của tiệm đó.

– Sao nhanh vậy, anh chen hàng à?

– Hỏi người khác mua lại- Anh nào có rãnh rỗi xếp hàng cho cô, trực tiếp tốn một trăm đồng mới mua lại ly trà sữa này trong tay một cô gái.

Doãn Ước nghe đến tặc lưỡi:

– Thật hào phóng, một trăm đồng một ly trà sữa. Tôi nghĩ em gái kia chắc chắn không phải nhìn trúng tiền của anh rồi.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày nhìn cô.

– Cô gái ấy chắc là bị nhan sắc của anh mê hoặc- Doãn Ước giải thích.

Nói xong cô dán mặt vào ly trà sữa, hớp một cái, lập tức nói:

https://thuviensach.vn

– Ai da, mua nhầm rồi.

– Mua nhầm cái gì?

– Tôi thích uống vị khoai môn, cái này là đậu đỏ.

Nhưng mà quên đi, ly này một trăm đồng lận đó, vẫn nên uống hết thôi.

Cô đang chuẩn bị uống thêm một hớp, ngẩng đầu phát hiện mặt của Kỷ Tùy Châu đã gần trong gang tấc. Cô giật mình, rụt người về sau. Nhưng đối phương đã có chuẩn bị, trực tiếp bắt lấy cổ cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào anh.

– Làm… gì?

– Mua nhầm rồi, thì bồi thường cho cô chút nhan sắc, có thể chứ?

Gì hả, Doãn Ước cảm thấy hôm nay ánh trăng có phải từ trên trời rơi xuống rồi không, Kỷ Tùy Châu lại biết nói đùa thế này.

Ánh mắt anh nhìn đến người cô nóng ran, Doãn Ước mau chóng gật gật đầu, sau đó ngọ nguậy thoát khỏi bàn tay anh, quay mặt ra cửa đưa lưng về phía anh, tiếp tục uống trà sữa.

Kỷ Tùy Châu hài lòng cười cười, cuối cùng cũng khởi động xe.

Đợi đến khi xe chạy tới cửa nhà Doãn Ước, anh lại nói một câu:

– Gần đây cô rất nhàn hạ đúng không?

Buổi tối không ở nhà, còn chạy lung tung.

– Chân bị thương, không thể tìm việc, thời tiết lại nóng, buổi tối chỉ có thể ra quãng trường xem người ta khiêu vũ.

– Vậy bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ đến Thịnh Thế làm việc.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước hồ nghi nhìn anh. Cô vẫn nghĩ lần trước anh chỉ nói đùa.

– Ai nói với cô là đùa chứ. Cơ hội chỉ có một lần, đến hay không tự cô quyết định.

– Chỉ là chân của tôi…

– Tôi sẽ phái xe đưa rước cô, cho đến khi cô tháo bột mới thôi.

– Vậy lúc tôi đi làm thì sao, cũng không thể chống nạng làm việc.

– Tôi nói rồi, thuê cô pha cà phê. Tay cô không bị gãy mà.

Doãn Ước nghĩ có nên đi làm hay không. Cô cảm thấy bản thân rất không có khí phách, hồi đó bị Kỷ Tùy Châu hại thành như vậy, hiện giờ anh chỉ vẫy tay một cái, cô lại ngốc nghếch chạy đến. Vì để đá văng tên sói già Giang Thái, lựa chọn chui vào hang cọp Kỷ Tùy Châu, rốt cuộc có đáng hay không?

Trong lòng cô, có hai giọng nói đang giằng co.

Kỷ Tùy Châu nghĩ cô đang rầu rĩ vì đi lại không tiện, lại bồi thêm:

– Chuẩn bị thêm cho cô chiếc xe lăn. Nếu cảm thấy còn chưa đủ, chuyện này cho qua đi, sau này Giang Thái tìm cô làm phiền, cô cũng đừng đến tìm tôi.

Doãn Ước quan sát sườn mặt anh, cân nhắc một lúc mới hỏi:

– Tôi có thể hỏi tại sao anh muốn giúp tôi không?

– Sao cô biết là tôi đang giúp cô, mà không phải là hại cô?

Doãn Ước không đáp được.

https://thuviensach.vn

– Thiếu quyết đoán, dây dưa không dứt, tính cách như vậy sớm muộn gì cũng bị Giang Thái chơi chết. Doãn Ước, cô đang sợ cái gì, sợ tôi lại hại cô à? Hiện giờ cô còn gì đáng để tôi hãm hại chứ.

Quả thật không có, lần trước cái gì anh cũng chiếm hết rồi, cô hoàn toàn không còn gì để thua nữa. Thứ duy nhất cô còn lại, chỉ là cái mạng nhỏ không đáng tiền này.

– Vậy được rồi, chủ tịch Kỷ.

– Bây giờ không phải ở công ty, không cần mau chóng nhập vai như vậy- Nói xong, Kỷ Tùy Châu đột nhiên áp sát lại. Doãn Ước nghĩ anh đang định chơi trò gì, mau chóng lủi sang bên cạnh.

Kết quả Kỷ Tùy Châu lướt qua người cô, giúp cô mở cửa xe. Quay đầu nhìn bộ dạng cảnh giác của cô, tức giận nói:

– Mau xuống xe.

Doãn Ước cầm ly trà sữa chưa uống hết, chống nạng chạy thục mạng vào nhà. Kỷ Tùy Châu lần đầu tiên nhìn thấy người bị gãy chân còn có thể chạy nhanh như vậy.

Cô đang sợ cái gì, xem anh là thú dữ à?

Hôm sau, Kỷ Tùy Châu phái tài xế lái xe đến đón Doãn Ước đi làm. Tài xế là nữ, họ Trương, có lẽ đã ngoài bốn mươi. Doãn Ước không câu nệ, gọi chị là chị Trương, hai người tán gẫu suốt dọc đường.

Thời điểm xuống xe, có chị Trương giúp đỡ. Trên xe đã chuẩn bị sẵn xe lăn cho cô, xe chạy thẳng xuống bãi đổ xe tầng hầm, cô ngồi xe lăn lên thẳng văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị trên tầng mười tám, tránh được tất cả những người chờ thang máy.

https://thuviensach.vn

Khi cách năm năm quay về ‘chốn cũ’, Doãn Ước cảm thấy như qua mấy đời. Lúc bắt đầu cô có hơi bất an, sợ người khác dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình. Kết quả có lẽ Kỷ Tùy Châu đã đánh tiếng trước, mọi người trong văn phòng không quá chú ý đến cô, chỉ xem cô là một nhân viên bình thường.

Thư ký của Kỷ Tùy Châu, Diệp Hải Thần, phụ trách vấn đề phân công công việc cho Doãn Ước, anh ta đưa cô dạo một vòng phòng trà nước, bắt tay dạy cô dùng đồ vật máy móc này nọ, cuối cùng mỉm cười với cô, nhìn cô khích lệ.

Doãn Ước thật lòng cảm thấy, anh thư ký này nhìn thuận mắt hơn Kỷ Tùy Châu.

Buổi sáng, Kỷ Tùy Châu không đến công ty, Doãn Ước không có việc gì làm, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với nghiệp vụ công ty, cầm quyển sách đến phòng nghỉ bên cạnh lật xem. Gần đây, cô chuẩn bị tìm lớp ôn thi, nên đem theo sách giáo khoa trước kia xem lại. Có xem mới phát hiện kiến thức đã sớm quên sạch, thật phải đến trường còn phải đăng ký thêm lớp phụ đạo.

Vì thế, Doãn Ước lại bắt đầu tích lũy vốn liếng cho mình. Cô đi làm ở hội quán của ông nội, một tháng tiền lương không nhiều cũng không ít, một mình cô xài tiết kiệm, mấy năm nay cũng tích góp được một số tiền.

Chút tiền đó cố gắng đến khi cô nhập học, chắc hẳn không thành vấn đề, chỉ là cô nhớ đến một chuyện, hình như đã quên nói chuyện lương bổng với Kỷ Tùy Châu.

Cô cũng không rõ mình có muốn lấy tiền của đối phương không. Công việc này rất nhàn hạ, lại có lợi với cô, cô còn nhận tiền của người ta hình như không đúng lắm.

https://thuviensach.vn

Nhưng không nhận tiền, cô ăn không khí à. Cô rồi sẽ phải rời khỏi đây, sau này rốt cuộc phải làm thế nào, Doãn Ước nhất thời có hơi hoang mang.

Giữa trưa, những người khác đều đến nhà ăn ăn cơm, Doãn Ước mua ổ bánh mỳ ngồi ở kia gặm. Từ giờ trở đi cô sẽ tiết kiệm tiền.

Kỷ Tùy Châu từ bên ngoài đi vào liền thấy cảnh tượng này, bặm môi không nói gì. Quay đầu gọi điện thoại cho phòng tài vụ, đích thân định ra mức tiền lương của Doãn Ước.

Rõ ràng cảm thấy nhà họ Doãn không ai tốt cả, nhưng tại sao anh luôn cảm thấy như mắc nợ cô.

Những ngày tiếp theo, Doãn Ước đều rất ít khi nhìn thấy Kỷ Tùy Châu. Mặc dù làm việc trong cùng một công ty, nhưng cô cố gắng tránh mặt anh.

Anh muốn cà phê sẽ gọi điện thoại đến, Doãn Ước pha xong sẽ làm phiền trợ lý bưng vào. Cô bây giờ đi lại không tiện, hơn nữa thỉnh thoảng trong văn phòng có khách, cô càng không thể xuất hiện ở đó.

Khổ sở đợi được đến ngày tháo bột, Doãn Ước xin Kỷ Tùy Châu nghỉ phép một ngày, cùng ba cô đến bệnh viện.

Ở hành lang, cô tình cờ chặm mặt với một cô gái, đang được y tá giúp đỡ tập đi. Cô ấy đi rất chậm rất gian nan, Doãn Ước vội vã nhường đường.

Kết quả cô gái nọ đi đến trước mặt cô, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đó như con dao, đâm đến toàn thân đau đớn.

Doãn Ước lập tức nhận ra cô ấy:

– Tùy… Ý.

– Là tôi, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau nhỉ.

https://thuviensach.vn

Hai cô tuổi tác tương đương nhau, quan hệ lại phức tạp, cũng là lần đầu tiên đối mặt với nhau.

Doãn Ước không biết nên nói gì với cô, chỉ có thể lên tiếng chào hỏi:

– Cô khỏe chứ?

– Cô thấy tôi bây giờ khỏe không?- Tùy Ý cười lạnh.

Một chút cũng không khỏe.

Ông Doãn cảm giác được cơn thịnh nộ trên người cô gái, lôi kéo con gái rời khỏi. Tùy Ý níu Doãn Ước lại, nghiến răng nói:

– Họ Doãn kia, cô cách xa anh tôi một chút.

Nói xong, cô ấy căm phẫn đẩy Doãn Ước một cái, quay đầu chậm rãi bỏ đi.

Tâm trạng cả ngày này của Doãn Ước đều rất tội tệ. Cô không hề tức giận, bất luận thế nào cô cũng không thể nổi giận với Tùy Ý. Một cô gái như hoa như ngọc vào thời thanh xuân tươi đẹp nhất lại gặp phải biến cố lớn đến thế, cô ấy trút giận vào cô cũng rất bình thường.

Cô chỉ là cảm thấy, ngực có hơi nghẹn lại.

Tháo bột xong cô về nhà nghỉ, nhốt mình trong phòng. Lúc trời ngã về chiều, cô nhận được cuộc gọi của Kỷ Tùy Châu, hỏi cô đang ở đâu.

Cô nói mình ở nhà, đối phương liền nói:

– Bây giờ đến Hồng Uyển đi, ngay lập tức.

– Tôi có thể không đi không?

Đầu dây bên kia ngừng một lát:

https://thuviensach.vn

– Vậy thì sau này không cần đến nữa.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 27-2: Trút giận (2)

Cô nói mình ở nhà, đối phương liền nói:

– Bây giờ đến Hồng Uyển đi, ngay lập tức.

– Tôi có thể không đi không?

Đầu dây bên kia ngừng một lát:

– Vậy thì sau này không cần đến nữa.

Doãn Ước thở dài, chỉ có thể nhượng bộ.

Cô mới tháo bột nên có hơi không quen, đi đường có chút cảm giác kỳ lạ. Quãng đường từ taxi bước xuống đi vào phòng VIP của Hồng Uyển, mấy lần cô suýt té ngã.

Kỷ Tùy Châu trong điện thoại cố ý dặn dò cô, đừng mặc quần dài phải mặc váy, càng diễm lệ càng tốt.

Doãn Ước nào có đồ như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng chọn được áo đầm màu hồng đào, không được tự nhiên cho lắm.

Cô đi vào, bên trong có tiếng người ồn ào. Kỷ Tùy Châu ngồi ở chính giữa hút thuốc, giương mắt nhìn cô cười tủm tỉm. Khí chất anh biếng nhác lại tùy hứng, có một loạt tự nhiên hoàn toàn khác thường ngày.

Doãn Ước đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, vừa định lên tiếng nói chuyện, đối phương đã đưa tay ôm lấy vai cô. Sau đó, anh kề sát vào tai cô,

https://thuviensach.vn

dùng hơi thở đậm mùi thuốc lá nói với cô:

– Diễn cho tốt vào, đừng diễn tệ quá.

Doãn Ước không rõ ý tứ của anh, vừa đảo mắt lại nhìn thấy Giang Thái ngồi ở ghế đối diện, thoáng hiểu rõ.

Cùng Kỷ Tùy Châu diễn vai tình nhân, là chuyện vô cùng mất tự nhiên.

Váy của Doãn Ước không dài, ngồi xuống để lộ ra hơn phân nửa cẳng chân, trong phòng điều hòa hơi thấp, cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng lan ra ngoài. Hơi thở Kỷ Tùy Châu gần trong gang tấc, càng khiến sau lưng cô đổ mồ hôi lạnh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không quen với việc có mối quan hệ thân mật với anh như vậy.

Giang Thái cầm ly rượu ngồi ở kia uống, xung quanh đều có gái đẹp bầu bạn, biểu hiện trên mặt thoải mái thích chí, như là hoàn toàn không chú ý đến Doãn Ước.

Thi thoảng có người đến mời rượu, Giang Thái luôn lôi kéo bạn gái cùng uống, uống đến đổ ướt cả người. Trái lại Kỷ Tùy Châu rất ít nhận mời mời, vài ba cái liền đuổi người ta đi. Thật ra nếu đẩy không xong, sẽ để Doãn Ước thay mặt uống.

Cả đêm, Doãn Ước lòng dạ hoang mang, trước mắt luôn là hình ảnh bóng người và ánh đèn đan cài vào nhau. Lần lượt người này người kia mời rượu, có nam có nữ. Có cô gái cả gan bước đến, nhưng vừa thấy Doãn Ước liền lui trở về.

Cuối cùng, có người nhịn không được, tò mò hỏi Kỷ Tùy Châu cô là ai. Kỷ Tùy Châu liếc mắt nhìn Doãn Ước một cái, tay đặt trên vai lại ôm sát thêm một chút.

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước.

Chỉ nói tên không nói thân phận, nhưng ai nấy dường như không nói cũng tự hiểu. Có thể để Kỷ Tùy Châu đưa đến trường hợp xã giao thế này, quan hệ bí mật chắc chắn không bình thường.

Các cô gái thấy không có hy vọng gì ở chỗ Kỷ Tùy Châu, lại chuyển hướng sang Giang Thái, rất có khí thế không chuốc say hắn thì không bỏ qua. Giang Thái vô cùng hưng phấn, uống không cạn rượu không hài lòng, lại kéo một người trẻ tuổi bảo cho hắn chút kích thích.

Người nọ hình như là chủ nhân bữa tiệc hôm nay, vừa nghe vậy liền bật cười, quay đầu đi gọi hai cuộc điện thoại. Không bao lâu, có người đến gõ cửa.

Mở cửa liền thấy một người đàn ông trung niên dẫn đầu, sau lưng là đám con gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ.

Doãn Ước nhìn thoáng qua, phát hiện có vài khuôn mặt khá quen thuộc. Trong đó, có hai cô gái rõ ràng là tiểu hoa đán gần đây thường xuất hiện trên ti vi. Hóa ra là mời một đám minh tinh đến.

Nhìn tiếp, Doãn Ước lại giật mình. Cuối hàng, Triệu Sương đang đứng đó chỉnh trang lại đầu tóc, trên mặt là nụ cười chuyên nghiệp, xinh đẹp động lòng người.

Khi Doãn Ước nhìn Triệu Sương, cô ta cũng đã thấy Doãn Ước, biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

Hai chị em chạm mặt nhau ở trong trường hợp này, Doãn Ước chỉ cảm thấy xấu hổ, Triệu Sương lại có suy nghĩ khác. Vốn tưởng rằng chị mình và Kỷ Tùy Châu đã sớm hạ màn rồi, không ngờ quan hệ của họ lại tốt như vậy.

https://thuviensach.vn

Trong phòng, bên cạnh người đàn ông nào không có vài cô xinh đẹp bâu quanh, chỉ riêng Kỷ Tùy Châu anh, bên cạnh chỉ có mỗi Doãn Ước. Anh ôm cô cười tự nhiên, không mang theo chút mùi dung tục nào, phong độ quý ông hoàn hảo.

So với mấy tên thấp hèn khác, Kỷ Tùy Châu càng thêm nổi bật. Huống hồ, mặt anh lại còn đẹp trai đến vậy.

Triệu Sương cười đến vô cùng không cam lòng.

Giang Thái ngồi trên sô pha, nhìn đám con gái dàn hàng ngang trước mắt, chọn lựa so sánh như món hàng. Cô này xấu quá, còn cô kia thì lẳng lơ, người thì trán cao kẻ thì mắt hí, đảo một vòng chẳng thấy hài lòng với cô nào. Cho đến khi ánh mắt rơi vào người Triệu Sương.

Cô gái này vừa nhìn sẽ không đứng đắn, nhưng vượt trội ở… Hắn đảo mắt liếc Doãn Ước, sau đó vẫy tay với Triệu Sương. Người đàn ông trung niên phụ trách đưa các cô đến đây, vội vã huých Triệu Sương một cái:

– Giang tổng gọi cô kìa, mau qua đó đi.

Vốn dĩ Triệu Sương sẽ rất vui, dù sao trong nhiều người như vậy, cô lại được đại gia để ý. Nhưng nghĩ đến Doãn Ước ở đây, nỗi vui mừng này nhất thời hóa thành bọt nước.

Cùng là bán, nhưng người chị trên danh nghĩa này của cô lại có thể bán được giá hơn cô.

Nghĩ vậy, bước chân có hơi do dự. Bên kia, Giang Thái đã sớm không kiềm chế được, một phen kéo cô đến, ném xuống sô pha.

– Lề mề cái *beep*, không vui thì đừng có đến.

https://thuviensach.vn

Vừa mắng chửi vừa rót rượu, trực tiếp nhét vào tay Triệu Sương. Triệu Sương không kịp đỡ, uống chậm nên lại chọc giận Giang Thái, hắn dứt khoát bóp má Triệu Sương, dốc ly rượu vào miệng bắt cô uống, làm Triệu Sương sặc đến không ngừng ho khan.

Giang Thái ngồi gần cô nhất, khi ho toàn bộ rượu phun vào người hắn, nên đã chọc giận hắn. Hắn không chút suy nghĩ, đưa tay giáng cho Triệu Sương cái tát. Cô bị hắn đánh đến mơ màng, nhất thời quên cả khóc, chỉ mờ mịt nhìn hắn.

Doãn Ước có chút không xem nổi nữa. Tuy rằng không thân thiết, nhưng tốt xấu gì cũng sống với nhau mười mấy năm, nên không muốn nhìn thấy Triệu Sương bị người ta chà đạp như vậy. Cô muốn ra mặt, lại cảm thấy không ổn, cơ thể chỉ hơi nhích một chút, Kỷ Tùy Châu liền cảm nhận được.

Kỷ Tùy Châu không nhận ra Triệu Sương, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này khuôn mặt có vài phần tương tự Doãn Ước. Giang Thái có lẽ không chiếm được Doãn Ước, cố tình tìm cô gái này đến trút giận.

Kỷ Tùy Châu rút điếu thuốc ra, đưa bật lửa cho Doãn Ước. Doãn Ước cầm lấy nghĩ nghĩ, đưa tay bật quẹt châm thuốc cho anh. Khói thuốc lượn lờ mang đến cảm giác khác, cùng với sự thô bạo của Giang Thái hình thành hai mặt đối lập.

Giang Thái vừa thấy tình hình này, cười đến quái gỡ:

– Chủ tịch Kỷ quả nhiên nho nhã, hút thuốc cũng không giống với người khác.

– Giang tổng khách sáo rồi- Kỷ Tùy Châu nhẹ búng tàn thuốc đi, đưa mắt nhìn cô gái đang ngồi đó ho khan- Ra ngoài chơi, vui vẻ phải đặt lên hàng đầu, nếu chơi không vui thì cụt hứng lắm.

https://thuviensach.vn

Nói xong anh chỉ ngón tay về đám ‘hàng hóa’ đang đứng chờ để được chọn lựa:

– Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau chóng hạ hỏa giúp Giang tổng đi.

Các cô gái vừa nghe vậy liền tiến đến, vây quanh Giang Thái ‘thi triển thần thông’. Giang Thái vốn có năm phần say, bị nhiều phụ nữ vây quanh hầu hạ như vậy, liền quên mất đi Triệu Sương. Nhất thời, bầu không khí trong phòng VIP lại náo nhiệt hẳn lên, bên tai toàn là tiếng hú hét cùng tiếng cười của đám con gái.

Vỏ chai rượu trên bàn dần tăng lên, Giang Thái bị các cô chuốc không ít rượu, cơ thể ngã trái nghiêng phải, cuối cùng được mấy cô gái cùng nhau kéo ra ngoài.

Lúc đi ra, sau lưng còn có người gọi, nói đưa người vào phòng nào, các cô thi nhau trả lời, chỉ chốc lát đã đi đến không thấy bóng dáng.

Trong đầu Doãn Ước đột nhiên nhớ đến một câu: đánh cường hào, chia điền địa.

Tối nay Giang Thái, nói không chừng sẽ bị các cô vắt kiệt.

Tiếp đó cô quay đầu lại, nhìn Triệu Sương vẫn ngồi ở đó. Cô ta cúi đầu ôm mặt, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn. Đột nhiên cô ta ngẩng đầu, nhìn về phía Doãn Ước, ánh mắt phức tạp rối rắm, như không cam lòng, lại như thẹn quá hóa giận.

Doãn Ước không để ý đến cô ta, trong trường hợp này, hai cô không tiện trao đổi. Một lát sau, người đàn ông đưa cô ta đến sắc mặt không vui, đi tới cúi xuống nói vài câu với cô ta, hai người một trước một sau rời đi, trong phòng thoáng yên tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Họ vừa đi khỏi, Doãn Ước lập tức nhẹ nhõm, vô thức dịch người sang bên cạnh, cố tình duy trì khoảng cách với Kỷ Tùy Châu. Đối phương nào có cho phép, kéo một cái ôm cô đến bên người, cầm ly rượu đưa tới miệng cô.

Doãn Ước do dự, cô đã uống không ít rượu, uống nữa có lẽ sẽ say. Kỷ Tùy Châu có phải chính nhân quân tử hay không, khó nói được anh là giúp cô hay ham muốn gì đó. Là muốn cô uống say để tiện ra tay sao?

Doãn Ước bất giác lắc đầu, đẩy ly rượu ra.

– Tôi uống nhiều rồi.

Kỷ Tùy Châu không xem ai ra gì, nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn mình:

– Là uống nhiều rồi, hay là không muốn uống. Hắn vừa đi, ngay cả sĩ diện cô cũng không cho tôi?

Khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông phóng đại trước mắt cô, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ hôn đến. Doãn Ước mau chóng đón lấy ly rượu uống một hơi, dùng ly rượu tách hai người ra.

Cô nghe tiếng cười khẽ bật ra từ cổ họng Kỷ Tùy Châu, tiếng cười ấy làm lòng người ngứa ngáy.

Người trong phòng còn đang làm loạn, làm gì cũng có. Nhất là mấy người say khướt kia, giờ phút này mượn hơi men có chút không khống chế được, bắt đầu ôm ôm ấp ấp.

Doãn Ước rõ ràng nhìn thấy một tên đàn ông thò tay vào trong váy cô gái kia, không bao lâu hai người họ liền chui vào góc phòng ôm hôn nồng nhiệt.

https://thuviensach.vn

Cô vô cùng ghét trường hợp như vậy, chỉ có thể cúi đầu giả vờ uống rượu, tránh đi cảnh này. Tâm trạng yên tĩnh, những lời nói của Tùy Ý lại vang lên.

Cô quả thật nên cách xa Kỷ Tùy Châu mới đúng, như vậy với anh với cô đều tốt. Cũng không biết sao đột nhiên họ lại dính với nhau.

Trong lòng hơi áp lực, cô ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại với lấy chai rượu.

Kỷ Tùy Châu không ngăn cô lại, chỉ ở bên cạnh nhìn cô. Doãn Ước đắc ý, uống hết ly này tới ly khác. Nửa chai rượu vang trước mặt rất nhanh đã thấy đáy.

Vì thế cô lại với lấy một chai khác. Lần này, Kỷ Tùy Châu không để mặc cô nữa, đưa tay cản lại.

– Đủ rồi.

Doãn Ước hơi say, khi quay đầu nhìn anh, ánh mắt mơ màng có chút quyến rũ. Cô thất thần mỉm cười:

– Đừng keo kiệt mà.

– Về nhà mua cho cô một thùng, từ từ uống.

Nói xong anh đứng dậy xốc cô lên, cũng không quản người khác nhiệt tình giữ lại, anh chào hỏi một người trong số đó, rồi đưa Doãn Ước ra về.

Từ hội sở đi lấy xe, Doãn Ước bị gió lạnh thổi vào, người đột nhiên tỉnh táo. Vừa rồi cô làm gì vậy, không phải muốn đề phòng Kỷ Tùy Châu hay sao, ngược lại còn uống say rồi ngã vào lòng anh ta?

Cô đưa tay vỗ má, tiếp sức cho chính mình.

https://thuviensach.vn

Trên đường về, Doãn Ước rất ít nói, Kỷ Tùy Châu nói:

– Có Giang Thái ở đó tình hình sẽ loạn, sau này không đi nữa.

Doãn Ước ít nhiều đoán được dụng ý của anh, cô ngồi bên cạnh thế này chứng tỏ cô là người của Kỷ Tùy Châu, sau này Giang Thái lại càng không dám làm bậy.

Vốn dĩ cô cảm thấy đề nghị này không tồi, ít nhất có thể đá văng tên Giang Thái lì lợm đó. Nhưng nghĩ lại, mối lo trong lòng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Nếu thật sự có một ngày Giang Thái hoàn toàn mất đi hứng thú với cô, hoàn toàn vứt bỏ cô, vậy số nợ giữa cô và Kỷ Tùy Châu phải thanh toán thế nào? Hiện tại cô như đang mượn tiền bọn cho vay nặng lãi, lấy đi bù vào lỗ hổng, sau này có phải nợ nần càng thêm chồng chất hay không.

Uống rượu độc để giải khát[1], thành ngữ này chính là chỉ người như cô chứ gì.

Kỷ Tùy Châu thấy cô im lặng, tưởng cô say:

– Về nhà ngủ một giấc, ngày mai không cần đi làm.

Doãn Ước không nghe rõ, cũng không trả lời.

Kỷ Tùy Châu đạp phanh, cập vào ven đường dừng xe lại. Doãn Ước hoàn hồn, hỏi anh:

– Sao vậy?

– Câu này nên là tôi hỏi cô chứ. Đêm nay cô uống nhiều vậy, có tâm sự à?

– Đâu có.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu hạ kính xe xuống, châm một điếu thuốc. Hút được một nửa thì đưa đến bên môi Doãn Ước:

– Thử không?

Doãn Ước vốn định từ chối, nhưng nhìn anh hút trong lòng cũng hơi tò mò, liền nhận lấy hút nhẹ một hơi. Chỉ một hơi thôi, cô sặc đến mùi thuốc xông thẳng lên mũi, ngay cả gáy cũng bắt đầu nhói đau.

Cô không kìm được, mau chóng trả lại cho Kỷ Tùy Châu, bụm miệng bắt đầu ho khan.

– Lần đầu hút thuốc đều là như vậy, hút nhiều sẽ thành quen thôi. Có thời gian tôi nghiện thuốc lá rất nặng, một ngày hút mấy gói, sau này mới từ từ giảm bớt.

– Là chuyện lúc nào?

Kỷ Tùy Châu im lặng, anh không định nói với Doãn Ước.

Là lần vừa mới xảy ra chuyện đó, hai người họ hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Anh thay em gái báo thù, thành công tống Doãn Hàm vào tù. Vốn tưởng rằng như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn, không ngờ ngược lại càng rối răm. Mỗi ngày thuốc không rời tay, vì thế đã bị bác sĩ trách mắng không ít. Ngay cả y tá vào phòng bệnh cũng đều than phiền, mấy lần tịch thu thuốc lá của anh.

Khi còn ở bên Doãn Ước, anh thường xuyên thấy cô phiền phức, nhưng khi cô thực sự bỏ đi rồi, lại giống như thiếu thiếu gì đó.

Khi đó, anh không ngờ rằng, sẽ có ngày Doãn Ước lại ngồi ở trong xe của anh, cách anh gần như vậy.

Ánh đèn đường chiếu vào trong xe, chiếu đến đường nét gương mặt Doãn Ước càng thêm nhu hòa. Anh trộm nhìn sườn mặt ấy, đột nhiên vứt

https://thuviensach.vn

tàn thuốc, chồm qua hôn mạnh lên môi cô.

Nửa khuya đường vắng, bóng đêm trêu người.

***

Chú thích:

[1]Nguyên văn thành ngữ này là 饮鸩止渴 (yǐn zhèn zhǐ kě): nghĩa đen chính là uống rượu độc để giải khát, ví với việc chỉ muốn giải quyết khó khăn trước mắt mà bất chấp tai hoạ mai sau.

Hết chương 27

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 28-1: Đề nghị (1)

Doãn Ước từ chống cự đến tiếp nhận, cuối cùng là đáp trả, mất chưa đến một phút đồng hồ.

Cô nghĩ chắc mình điên rồi, đã quá lâu không có đàn ông bên cạnh, cho nên một khi tới gần liền như củi khô bén lửa, cảm xúc nháy mắt lan tràn.

Hôn đến cuối cùng, Doãn Ước khó khăn ngẩng đầu lên, muốn hớp lấy chút không khí để thở. Cô cảm thấy bản thân sắp chết ngạt đến nơi rồi.

Tay cô đụng đến cánh tay của Kỷ Tùy Châu, dùng hết sức nhéo một cái, lúc này đối phương mới chậm rãi buông cô ra, hai người giật ra khoảng mười centimet.

Khoảng cách như vậy càng thêm mờ ám, giống như anh lúc nào cũng có thể hôn cô lần nữa.

Doãn Ước thở hổn hển, toàn thân mềm nhũn. Cô đưa tay sờ mặt, nóng ran. Không chỉ có thế, cô cảm thấy toàn thân mình sắp bị thiêu đốt.

Ánh mắt Kỷ Tùy Châu cấp bách bức người, bên trong thâm sâu vô tận. Doãn Ước không dám nhìn thẳng vào anh, rất ngượng ngịu quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Sau đó, cô nghe một tràng tiếng cười. Ngay sau đó, đối phương vươn tay đến, giúp cô chỉnh trang lại áo sống. Như là ngại cô xấu hổ còn chưa đủ, anh còn cố tình nói:

https://thuviensach.vn

– Chỉnh lại một chút, quay về đừng để ông nội cô nhìn ra.

Doãn Ước trừng mắt liếc anh. Kỷ Tùy Châu vỗ má cô, giọng trầm thấp:

– Đây là lợi tức.

Đã như vậy mà chỉ là lợi tức, vậy tiền gốc phải trả thế nào nữa? Doãn Ước lập tức nghĩ đến phương diện kia.

Cô lập tức từ chối:

– Không được.

– Cái gì không được?

– Dừng ở đây thôi. Chủ tịch Kỷ, tôi nợ anh, tôi có thể nghiêm túc làm việc gấp đôi để hoàn trả, nhưng chuyện đó thật sự tôi không có cách nào…

– Cô cảm thấy tôi sẽ muốn cái gì, trợ lý Doãn?

Doãn Ước hiện giờ ở Thịnh Thế là trợ lý chủ tịch trên danh nghĩa. Đương nhiên, dưới Kỷ Tùy Châu có một đống trợ lý, cô là người vô dụng nhất.

Anh hỏi như vậy, Doãn Ước có chút không nói nên lời.

Kỷ Tùy Châu cũng không ép cô, vuốt lại mái tóc dài hơi rối của cô:

– Đêm nay cô sao thế, tâm trạng không tốt?

– Hồi chiều tôi đi tháo bột, ở bệnh viên gặp được em gái anh.

Kỷ Tùy Châu trầm ngâm vài giây, buông cô ra ngồi trở về:

– Nó nói gì với cô?

https://thuviensach.vn

– Cô ấy bảo tôi cách xa anh một chút.

– Vậy cô chuẩn bị làm theo?

– Tôi không biết nữa.

Kỷ Tùy Châu rút điếu thuốc ra định châm lửa, nghĩ nghĩ sao lại cất bật lửa đi, cầm điếu thuốc đó ngắm ngía:

– Nếu Tùy Ý kêu cô đi chết, cô có đi không?

– Không… đi.

– Nếu đã như vậy, cô cần gì phải để ý lời nó nói.

– Nhưng hai chuyện này tính chất không giống nhau.

– Hiện giờ chỉ cần cô rời khỏi tôi, Giang Thái sẽ ăn tươi nuốt sống cô ngay. Như vậy và chết có khác biệt à?

Doãn Ước nhớ tới ánh mắt mãnh liệt của Giang Thái, tim đập mạnh hơn. Hắn đối với Triệu Sương mới gặp lần đầu còn như vậy, đối với chính mình chỉ biết có hơn chứ không kém.

Như vậy kêu cô đi chết cũng không khác biệt là bao.

Đến cùng thì bắt đầu từ khi nào, cô lại trở nên chỉ có thể dựa vào Kỷ Tùy Châu. Rời khỏi anh chính là tìm đường chết.

Trong lòng Doãn Ước đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, cô thở dài, nói với Kỷ Tùy Châu:

– Tôi về trước.

Xe còn chưa chạy đến nhà cô, cô lại chuẩn bị xuống xe. Trong xe không gian nhỏ hẹp, lại cách Kỷ Tùy Châu càng gần, cảm giác tuyệt vọng này

https://thuviensach.vn

ngày càng mãnh liệt.

Tay vừa mới đụng vào cửa xe, đối phương kéo mạnh cô lại, giúp cô thắt lại dây an toàn đã tháo ra, sau đó đạp mạnh chân ga, rất nhanh dừng lại trước cửa nhà Doãn Ước.

Doãn Ước về nhà ngủ một giấc, ngày hôm sau thật sự không đi làm. Đến ngày thứ ba, cô tìm ra một bộ đồ công sở tiêu chuẩn, lần đầu tiên đến công ty mà không bó bột.

Trong văn phòng, ai nấy mắt đỏ hoe, giống như bị thiếu ngủ. Vừa thấy cô không nói lời nào, chỉ lo vùi đầu làm việc.

Doãn Ước đi vào phòng trà nước chuẩn bị pha cà phê, một lát sau, Diệp Hải Thần đi vào, nói với cô:

– Pha thêm mấy ly, mọi người làm việc hai đêm liền rồi, sắp không chịu nổi.

Nói xong anh ta xoay người ra ngoài.

Hai đêm!

Cô biết Kỷ Tùy Châu làm việc rất liều mạng, những cấp dưới của anh cũng đều là tinh anh, thỉnh thoảng có làm suốt đêm cũng không thấy ai phàn nàn gì. Nhưng hai ngày hai đêm không cho người ta ngủ, đây vẫn là lần đầu tiên.

Cô lập tức nhanh tay hơn pha cho mỗi người một ly cà phê đậm đà để hưng phấn tinh thần.

Thời điểm mang sang đúng lúc đi ngang qua Diệp Hải Thần đứng đó ra thông báo giải tán, mọi người như được ân xá, ngay cả đồ đạc trên bàn cũng không buồn sắp xếp lại, cầm áo khoác dắt díu nhau lảo đảo ra về.

https://thuviensach.vn

Diệp Hải Thần đi đến đón lấy chiếc khay trong tay Doãn Ước:

– Sáng nay tất cả mọi người đều được nghỉ, cô giúp photo một ít văn kiện sử dụng cho buổi họp chiều nay, đồng thời giúp họ sắp xếp lại đồ dùng ngăn nắp. Chủ tịch Kỷ không thích môi trường làm việc lộn xộn.

– Vâng- Doãn Ước ôm chồng văn kiện Diệp Hải Thần đưa cho, xoay người đi vào phòng photo.

Giấy tờ rất nhiều, photo lại mất khá nhiều thời gian. Bên ngoài văn phòng trống trơn, không biết Diệp Hải Thần đã đi từ khi nào. Cả mười tám tầng lầu hình như chỉ còn lại một mình cô.

Ban ngày nên Doãn Ước không hề thấy sợ, vừa làm việc vừa nghĩ đến hai hôm nay cô không đi làm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cả buổi sáng cô không thấy Kỷ Tùy Châu đâu, chẳng lẽ sáng sớm anh đã về rồi?

Hai ngày không ngủ, người khỏe mạnh mấy cũng mệt mà.

Sau khi photo đóng thành xấp xong, cô bắt đầu sắp xếp lại bàn làm việc của mọi người. Đổ nước trà uống dư, rửa ly, đóng nắp bút đã dùng xong cắm vào lọ đựng bút, bao bì đồ ăn ném vào thùng rác, tắt luôn cả màn hình máy tính giúp người ta.

Văn kiện tán loạn được phân loại xếp gọn gàng, làm xong hết thảy đã gần đến giữa trưa.

Doãn Ước định đi ăn cơm, nhớ đến giấy tờ cuộc họp vừa chuẩn bị xong, lại phân phát đến chỗ ngồi cho mọi người, cuối cùng cầm một bản đi vào văn phòng của Kỷ Tùy Châu, đặt lên bàn anh.

Phòng làm việc này mới được trang trí lại, tổng thể trang trọng trầm ổn, vô cùng xứng với thân phận doanh nhân thành công như Kỷ Tùy Châu. Chỉ là màu sắc có hơi tối, mỗi lần đi vào đều khiến cô cảm thấy có chút áp lực.

https://thuviensach.vn

Cô đặt văn kiện xuống, nghĩ nghĩ rồi lui ra, đến khu vực công cộng bên ngoài lấy hai chậu cây xanh đi vào, đặt lên bệ cửa sổ phòng Kỷ Tùy Châu. Có chút màu xanh tô điểm, cả căn phòng có sức sống hơn.

Doãn Ước hài lòng phủi tay, nhìn kiệt tác của mình rồi cười nhẹ. Đang chuẩn bị xoay người rời khỏi, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp:

– Cô đang làm gì vậy?

Cô giật mình, quay đầu lại liền nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đứng đó, trên người là bộ quần áo nhăn nhúm, quần không thắt dây lưng, chân lại không mang giày, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác.

Kỷ Tùy Châu lôi thôi lếch thếch như vậy, thật đúng là rất hiếm thấy.

Anh cách rất gần, trên người mùi thuốc lá nồng nặc khó chịu, hai mắt thâm quầng. Nếu không biết anh làm việc suốt hai ngày, Doãn Ước chắc chắn nghĩ đến anh đang gặp khó khăn gì đó.

– Anh đây là… sao vậy?

– Không có gì- Kỷ Tùy Châu nhìn lướt qua người cô thấy hai chậu cây trước cửa sổ, trên mặt không có biểu cảm gì.

Doãn Ước nghĩ là anh không thích, mau chóng nói:

– Anh cảm thấy không được thì tôi mang ra ngoài.

– Không cần, để đó đi.

Anh xoay người định đi, bước vài bước lại quay đầu hỏi cô:

– Có cà phê không?

https://thuviensach.vn

Có thì có, buổi sáng pha một đống không ai uống, giờ nguội hết rồi.

– Tôi lập tức đi pha.

Doãn Ước mau chóng ra ngoài, nhanh nhẹn pha một ly mang vào. Lúc bước vào phòng không thấy bóng dáng Kỷ Tùy Châu đâu, cô tìm khắp nơi, đang chuẩn bị vào phòng họp bên trong xem thử, giá sách phía đối diện lại di chuyển, Kỷ Tùy Châu từ bên trong bước ra.

– Ở đây.

Doãn Ước lúc này mới phát hiện, trong phòng này lại có một căn phòng bí mật.

Cô bưng cà phê đến, đi theo Kỷ Tùy Châu vào trong. Sau giá sách là một gian phòng, bên ngoài là phòng khách nhỏ, bên trong là phòng ngủ, được bố trí tuy nhỏ nhưng đẹp, khác hẳn với phong cách phòng làm việc bên ngoài, lộ ra vài phần ấm áp.

Kỷ Tùy Châu kéo tấm màn cửa sổ ra, ánh nắng khắp trời chiếu vào. Anh cầm ly cà phê trong tay Doãn Ước uống hai hớp, nhíu mày nói:

– Lần sau đừng bỏ nhiều đường như vậy.

Anh uống cà phê không thích thêm đường, điểm này Doãn Ước biết. Nhưng cô thấy dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ của anh, nghĩ có thể anh chưa ăn gì, cho nên bỏ thêm chút đường cho anh.

Nếu không lát nữa bao tử khó chịu, người bị tội có thể là chính cô.

Cô hỏi anh:

– Có muốn ăn gì không, lúc này chắc căn tin mở cửa rồi.

– Không cần- Người thiếu ngủ không có khẩu vị.

https://thuviensach.vn

– Ăn chút cháo nha, cháo của sư phụ Cố ở căn tin khá ngon, nguyên liệu cũng tươi nữa.

– Cô rất quan tâm đến vấn đề thức ăn ở công ty nhỉ.

Doãn Ước cười. Không còn cách nào, cô rãnh rỗi quá mà, ngồi ở văn phòng chung với những đồng nghiệp suốt ngày làm việc bán mạng, cả ngày cũng không nói được quá ba câu. Chỉ có lúc ăn cơm mới có thể nói được vài câu với mấy cô chú bán cơm.

Kỷ Tùy Châu không từ chối lời đề nghị của cô nữa, Doãn Ước vô cùng vui vẻ xuống lầu. Lúc đi bước chân nhẹ nhàng, Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng của cô rất lâu không dời mắt.

Sư phụ Cố vừa nghe chủ tịch muốn ăn cháo ông nấu, lập tức phấn chấn hẳn lên, đóng gói một phần đầy cho Doãn Ước, còn cho thêm các loại gia vị, tặng kèm mấy món phụ ngon lành. Doãn Ước muốn trả tiền, ông nói không cần đâu.

Nói đùa gì vậy, chủ tịch hội đồng quản trị ăn cơm căn tin công ty mình còn phải trả tiền, nói ra ngoài chắc khó giữ nổi bát cơm.

Doãn Ước xách theo túi thức ăn lên lầu, thời điểm đi thang máy đụng phải Bùi Nam. Đối phương âm thầm quan sát cô một hồi, mãi cho đến khi thang may dừng lại chuẩn bị mở cửa, anh ta mới nói:

– Cũng không là gì, đúng là ngạc nhiên.

Doãn Ước không biết có phải anh ta đang nói mình không, muốn hỏi thì người đã đi rồi, chỉ có thể xem như chưa từng nghe thấy, lại lên thêm vài tầng lầu đưa đồ ăn cho Kỷ Tùy Châu.

Thời điểm bước vào phòng, cô nghe thấy có tiếng nước, biết Kỷ Tùy Châu nhất định đang tắm. Bên ngoài quần áo bẩn đều ném trên sô pha,

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ rồi lấy bỏ vào túi, chuẩn bị đưa cho người ta đi giặt.

Sau đó, cô lấy cháo ra. Cháo còn nóng, cô liền mở nắp thổi thổi, đang thổi đột nhiên nhớ đến một chuyện trước kia.

Khi đó cô còn trẻ, lúc học năm hai thì có lần bị bệnh, cô liền gọi Kỷ Tùy Châu đến ký túc xá, nhờ anh tới căn tin trước trường học mua cháo giúp cô.

Kỷ Tùy Châu ngại mất mặt nên không vui lắm, gọi điện thoại nhờ người đem một phần đến chỗ cô, Doãn Ước thấy vậy liền mất hứng, cảm thấy anh không phải bạn trai tốt như của người khác.

Lúc ấy, Kỷ Tùy Châu trả về cho cô một câu:

– Loại đàn ông đó ngoại trừ đối xử tốt với phụ nữ, còn có cái gì có thể cho đối phương.

Về sau, trên mạng đã lưu truyền một câu: muốn cái gì cũng đừng muốn anh ấy đối tốt với bạn.

Đúng là người đàn ông ưu tú có thể cho bạn rất nhiều thứ, nhưng không gặp chính là chuyện tốt. Ví như Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu tắm rửa xong từ trong phòng tắm bước ra, chỉ thấy Doãn Ước đang cầm chén cháo đứng sững sờ ở đó. Anh đi đến nhìn cô chằm chằm:

– Nước dãi sắp nhỏ xuống rồi.

Doãn Ước mau chóng kéo ghế cho anh ngồi. Kỷ Tùy Châu lại không ngồi, nói tiếp:

– Muốn ăn à?

Làm gì có.

https://thuviensach.vn

– Muốn ăn thì đi mua thêm một chén.

Cô còn tưởng anh sẽ đức độ đến mức tặng lại cho cô chứ, quả nhiên quá ngây thơ quá ngốc ngếch.

Kỷ Tùy Châu mới vừa tắm xong không có khẩu vị lắm, nửa thân trên để trần đi đến bên giường, nhìn qua nói với Doãn Ước:

– Lên giường.

Doãn Ước chưa phản ứng lại, lộ ra biểu cảm đầy nghi ngờ.

Kỷ Tùy Châu có hơi mất hứng, tằng hắng một tiếng. Doãn Ước cảm thấy có hơi không ổn, xoay người muốn đi, lại bị đối phương gọi giật lại:

– Quay lại đây.

– Còn có chuyện gì à? Anh ăn trước đi, ăn xong gọi tôi.

Kỷ Tùy Châu bước nhanh đến đuổi theo cô, một phen túm cánh tay cô lại:

– Tôi kêu cô lên giường mà, nghe không hiểu à?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 28-2: Đề nghị (2)

Kỷ Tùy Châu bước nhanh đến đuổi theo cô, một phen túm cánh tay cô lại:

– Tôi kêu cô lên giường mà, nghe không hiểu à?

Doãn Ước ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Cô thử rút tay ra, phát hiện hoàn toàn không được. Vì thế, cô đổi sách lược khác:

– Chủ tịch Kỷ, bên ngoài tôi còn việc phải làm.

– Ngoại trừ pha cà phê, cô còn việc gì nữa?

– Thư ký Diệp bảo tôi photo tài liệu, tôi vẫn chưa làm xong.

– Vậy cô còn nhàn rỗi chạy đến văn phòng tôi loay hoay với cây cảnh. Trợ lý Doãn nhàn hạ thật đấy.

Doãn Ước bị anh bắt lỗi đến cứng họng. Công việc của cô đã làm xong, bởi vì như vậy mới có thể đến phòng làm việc của anh. Kết quả hiện giờ đi vào hang cọp, chạy đâu cho thoát.

– Tôi biết tôi sai rồi, lần sau nhất định sẽ hoàn thành xong công việc trước.

– Không cần, mấy chuyện đó sẽ có người khác làm. Bây giờ tôi có nhiệm vụ chỉ có cô mới có thể làm được, mau mau làm đi đừng khiến tôi thất

https://thuviensach.vn

vọng.

Doãn Ước nhìn chiếc giường đôi ngổn ngang kia, kiên quyết lắc đầu.

– Cô cũng không phải chưa từng làm mà, trước kia đâu thấy cô chống đối như thế.

Trước kia là bởi vì yêu anh, còn bây giờ, cô chỉ là người làm công, không có trách nhiệm phải lên giường cùng ông chủ.

– Nghe thư ký Diệp nói anh làm việc liên tục hai ngày, không mệt à?

– Mệt chứ, cho nên mới cần cô.

Kỷ Tùy Châu nắm mặt cô gác lên vai mình:

– Xoa bóp cho tôi nào, cả người đau nhức.

Hôm đó, phần lớn thời gian còn lại, mặt Doãn Ước đều nóng hổi. Bên tai thường xuyên vang lên ý cười trêu chọc của Kỷ Tùy Châu:

– Trợ lý Doãn, phiền cô đừng hiểu sai ý.

Hóa ra anh là muốn cô xoa bóp cho anh.

Doãn Ước làm cho anh mấy tiếng đồng hồ, khiến cho cánh tay mình đâu ê ẩm. Buổi chiều, Kỷ Tùy Châu dẫn người đi họp, còn cô ở trong phòng trà nước đấm tay. Đang đấm, Diệp Hải Thần đột nhiên đi vào, căn dặn cô:

– Trợ lý Doãn, phiền cô pha thêm vài ly cà phê bưng vào phòng họp.

Doãn Ước đứng lên nhanh nhẹn làm việc, chờ đến khi bưng khay đến gõ cửa phòng họp, thì mới hiểu được dụng ý của Diệp Hải Thần.

Không khí bên trong không tốt lắm, Kỷ Tùy Châu đen mặt ngồi ở đó, bên phải có một phụ nữ trung niên đang đứng, đang đập bàn trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Người này Doãn Ước có nghe qua sơ sơ, là tổng giám đốc tài chính của Thịnh Thế, Từ Tri Hoa, cũng là thành viên hội đồng quản trị. Là ‘diệt tuyệt sư thái’ của toàn công ty, năng lực siêu mạnh tính tình siêu khó. Cả công ty chỉ có bà dám nổi giận với Kỷ Tùy Châu, ngay cả mấy người lớn tuổi trong hội đồng quản trị cũng đều hết cách với bà, ngược lại, đôi khi còn khuyên Kỷ Tùy Châu:

– Đừng chấp nhặt với phụ nữ. Lớn tuổi, tới thời kỳ mãn kinh rồi, nhẫn nhịn đi.

Kỷ Tùy Châu tán thưởng năng lực làm việc của bà, bình thường chỉ nhìn việc không nhìn người. Cho dù hôm trước còn làm việc túi bụi, hôm sau vẫn có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống bàn chuyện công việc với bà.

Có thể khiến Kỷ Tùy Châu bó tay chịu trận, người phụ nữ họ Từ này thật không đơn giản.

Doãn Ước vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy, mặt mũi không tồi, lúc trẻ chắc hẳn là một người đẹp. Hiện giờ đã ngoài năm mươi, cũng vẫn bảo trì được nhan sắc. Chỉ là tính tình quá xấu, một khi nóng giận vẻ mặt liền cộc cằn, nhìn không ra chút nét đẹp nào.

Bà đang nói rất hứng khởi, vẫn chưa chú ý đến Doãn Ước. Doãn Ước bưng cà phê đến một vị ở bên cạnh bà trước, bị Từ Tri Hoa giật lấy, uống một hơi hết nửa ly, để ly xuống tiếp tục nã pháo.

Những người khác đều im lặng cúi đầu, chỉ có Kỷ Tùy Châu vẫn ôn hòa nhìn bà như trước.

Doãn Ước không còn cách nào, dùng mắt trao đổi với anh, Kỷ Tùy Châu khẽ gật đầu ý bảo cô tiếp tục, Doãn Ước chỉ có thể kiên trì đặt thêm một ly cà phê xuống cho vị đó.

https://thuviensach.vn

Lần này càng khoa trương hơn, Từ Tri Hoa khoa tay, không cẩn thận quơ trúng khay của cô, cả khay cà phê bị hất tung, rơi lộp bộp xuống sàn.

Doãn Ước nhìn thấy dưới sàn hỗn độn, mau chóng ngồi xuống thu dọn.

Từ Tri Hoa rất không vui, tay bà cũng bị phỏng một chút. Không chỉ thế, dòng suy nghĩ vốn rõ ràng cũng bị cắt đứt. Bà không vui quay đầu nhìn Doãn Ước, đang chuẩn bị mở miệng mắng, đối phương đột nhiên đứng dậy, cướp lời nói xin lỗi với bà.

Biểu cảm trên mặt Từ Tri Hoa cứng đờ, cũng không biết suy nghĩ gì, khí thế lập tức suy giảm rất nhiều. Không khí cuộc họp vốn căng thẳng, bởi vì mấy ly cà phê mà bị quấy rầy. Từ Tri Hoa bên này yếu thế, Kỷ Tùy Châu bên kia đột nhiên vùng lên. Doãn Ước nghe không hiểu nội dụng cuộc họp của họ, vội vàng lo chuyện của mình rồi lui ra ngoài.

Lúc đóng cửa, Kỷ Tùy Châu còn đang phân tích một vấn đề, anh thao thao bất tuyệt, dáng vẻ tự tin đường hoàng, có một sức hấp dẫn khó hiểu.

Doãn Ước không dám nhìn nhiều, đóng cửa quay về phòng trà nước. Lúc yên tĩnh rửa ly, cô đã nghĩ, vừa rồi có phải Kỷ Tùy Châu cố ý bảo cô như vậy không. Anh hẳn hiểu rất rõ tính tình của Từ Tri Hoa, có phải chuyện bà ấy sẽ hất đổ khay nước đều được trù tính rất rõ ràng rồi không?

Nếu thật như vậy, người này tâm tư quá thâm sâu rồi.

Chỉ là anh làm vậy, không sợ cô sẽ là vật hi sinh vô tội hay sao? Có lẽ anh cũng biết, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Tối hôm đó Doãn Ước bị Kỷ Tùy Châu đề nghị tham dự một bữa tiệc.

Thời điểm đi vào khách sạn chờ thang máy lại có thể đụng mặt người quen, Giang Thái dẫn theo Triệu Sương ở sẵn đó, nhìn thấy họ cười đến gian tà:

https://thuviensach.vn

– Thật là hiếm có, lần đầu tiên thấy chủ tịch Kỷ ra ngoài bàn chuyện làm ăn còn dẫn theo phụ nữ, là muốn đổi tính à.

– Đâu có, Giang tổng vẫn là tay lão luyện mà- Kỷ Tùy Châu cũng đáp lễ hắn một phen.

Nói xong, cửa thang máy mở ra, anh nhanh chóng bước vào. Giang Thái tự chuốc lấy bẽ mặt, tức giận xoay người bỏ đi.

Doãn Ước thấy bộ dạng Triệu Sương đi theo hắn, trong lòng luôn cảm thấy không hợp. Ngụy Tuyết có biết con gái mình như vậy không, ngộ nhỡ làm ầm đến xảy ra chuyện, thì sẽ không thu dọn được.

Kỷ Tùy Châu nhìn ra khác lạ của cô, liền hỏi:

– Cô gái Giang Thái dẫn theo, hai người biết nhau à?

– Anh gặp rồi mà, không nhớ à?- Lúc này vẫn chưa qua bao lâu, lần trước Triệu Sương suýt nữa bị Giang Thái bóp chết, là Kỷ Tùy Châu đã ra mặt giải vây mà.

– Không có ấn tượng.

Kỷ Tùy Châu cảm thấy mặt mũi của cô gái nọ làm cho người ta không thể nhớ nổi, rõ ràng có vài nét tương đồng với Doãn Ước, nhưng bởi vì khí chất khác biệt, nên vô cùng khó ưa.

– Không nhớ cũng không sao, cũng chẳng phải người quan trọng gì.

Bữa tiệc là gặp đối tác, hai công ty bàn chuyện đầu tư, người có mặt đều là dân làm ăn đứng đắn, ít nhất ở trước mặt Kỷ Tùy Châu giả bộ rất đứng đắn.

Đối phương có chuyện cầu Thịnh Thế, đương nhiên sẽ dồn hết khả năng để tâng bốc và khen ngợi. Doãn Ước cũng thơm lây, được người ta nịnh nọt

https://thuviensach.vn

theo.

Trong bữa tiệc có một chàng trai của công ty đối phương, nói chuyện rất hài hước, luôn khuấy động bầu không khí. Có lẽ anh ta nghĩ Doãn Ước cũng như anh ta, đều được ông chủ dẫn đến để khuấy động không khí, liền lôi kéo cô nói chuyện, mời rượu.

Doãn Ước không muốn uống, bình thường trong tình huống này cô sẽ từ chối không uống. Có Kỷ Tùy Châu hậu thuẫn, rất ít người sẽ làm khó cô. Nhưng chàng trai này uống hơi nhiều rồi, nghĩ cô ngượng ngùng, mấy lần đến khuyên nhủ. Doãn Ước từ chối một hai lần nên khá ngại, nhìn anh ta như vậy sợ đả kích lòng nhiệt tình của anh ta, cô nghĩ nên uống một ly để ứng phó.

Kết quả còn chưa đụng vào ly rượu, bên kia Kỷ Tùy Châu đã chủ động nói với anh ta:

– Nghe tổng giám đốc Tống của anh nói, con người anh rất thích kể truyện cười. Hay là anh kể một truyện đi, kể hay, tôi sẽ uống ly này với anh.

Anh ta không ngờ nhân vật lớn như vậy đích thân trả lời mình, kích động đến nỗi tay cũng run rẩy, lập tức vỗ ngực cam đoan:

– Tôi kể chắc chắn anh sẽ cười. Nếu không vui tôi xin uống một chai.

Tống tổng thấy mấy người họ nói chuyện với nhau liền vỗ tay cổ vũ, một đám người ồn ào hẳn lên.

Anh ta đứng lên, giơ ly trong tay lên, đột nhiên nhíu mày:

– Hai hôm trước tôi cãi nhau với bạn gái. Cô gái này không phân rõ phải trái, tôi nghĩ tôi là đàn ông, nên nhường cô ấy một chút.

https://thuviensach.vn

Mới nói được đến đây, bên dưới có người xen miệng vào:

– Anh cãi không lại nên giơ tay đầu hàng chứ gì.

Chàng trai trừng mắt liếc người đó:

– Sao vậy được, tôi chính là ga-lăng. Tôi kể tiếp nhé, cãi nhau xong không ai để ý đến ai. Kết quả hôm qua tôi đến công ty họp, trước mặt đồng nghiệp và sếp ở trong phòng, từ trong túi đeo lấy ra cái…

Doãn Ước nghe đến đó liền hiểu, đó là một truyện cười được lấy trên mạng, hai hôm trước cô vừa mới đọc qua. Nhưng cô dám chắc, Kỷ Tùy Châu nhất định chưa xem.

Những người đàn ông não đầy bụng phệ khác chắc chắn cũng chưa xem, đều nhìn chằm chằm chờ anh ta công bố đáp án.

Nút thắt bán được rồi, anh ta hai tay ôm lấy ngực, căm giận hô lên ba chữ:

– Bếp điện từ!

Có mấy người phản ứng chậm không nghe rõ, ngẩn ngơ hỏi lại:

– Sao lại là bếp điện từ?

Hỏi xong tự bản thân cũng bật cười:

– Này, không nên đắc tội phụ nữ nha, đổi luôn cả laptop của cậu rồi đó.

Anh ta cắn môi gật đầu, bộ dạng kia rất thật. Doãn Ước thật phải khen anh một câu biểu diễn hay lắm.

Nhân tài như vậy, khó trách Tống tổng dẫn anh ta theo. So với anh ta, Doãn Ước cảm thấy mình đúng là một bình hoa xinh đẹp. Có lẽ ngay cả

https://thuviensach.vn

xinh đẹp cũng không được.

Kỷ Tùy Châu ngồi ở đó im lặng, chậm rãi mỉm cười, sau đó cầm lấy ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Anh ta được cổ vũ, uống liền ba ly, tiếp tục kể truyện cười.

Sau khi tiệc tan, Doãn Ước ngồi xe Kỷ Tùy Châu về. Lão Tần lái xe ở phía trước, còn không quên quan tâm cậu chủ:

– Cậu uống rượu à, có cần mua thứ gì giải rượu không?

– Không cần, uống cũng không nhiều lắm.

– Tôi thấy hôm nay tâm trạng cậu không tệ.

– Gặp được người thú vị- Nói xong anh nói với Doãn Ước- Kể lại truyện cười cô nghe được cho Lão Tần nghe đi.

Doãn Ước không nhớ được nhiều như vậy, chỉ nói lại những khúc ấn tượng nhất. Cô không có tế bào thiên phú như người kia, kể không được vui như vậy, nhưng Lão Tần nghe xong liền vui vẻ.

– Thanh niên hiện đại mà, hệt như chuyện của con trai tôi. Bạn gái nó cũng bướng bỉnh, có một lần hai đứa cãi nhau, cô gái đó liền bỏ muối tiêu vào ly sữa đậu nành của con tôi, còn thêm cả nửa lọ, vậy ra vị gì đây. Nó về kể với tôi, ba à, cả đời này con không muốn uống lại sữa đậu nành.

Nói xong tự ông thấy vui, Kỷ Tùy Châu cũng cười phụ họa hai tiếng, chỉ mỗi mình Doãn Ước cười không nổi. Bởi vì chuyện này, làm cô nhớ đến một chuyện trước kia. Lúc ấy, Kỷ Tùy Châu sai cô pha cà phê, Doãn Ước pha trong bực bội. Có hôm, không biết tại sao hai người lại cãi nhau, Doãn Ước tức giận quá, chủ động đi pha cho anh ly cà phê giả bộ làm lành, sau đó bỏ thêm vào trong vài muỗng muối.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không đề phòng cô, thật sự cầm lên uống. Vừa uống vào cảm thấy hương vị không đúng lắm, còn hài hước nói một câu:

– Chỉ thêm muối thôi à? Tôi còn tưởng em bỏ độc cho tôi uống chứ.

Lúc ấy Doãn Ước đặc biệt bình tĩnh, mặt dày đáp trả anh một câu:

– Ngại quá, em nhầm đường với muối.

Sau đó, chuyện bi thảm liền xảy ra. Giữa ban ngày, cô bị Kỷ Tùy Châu lấy hết quần áo trong ký túc xá, dùng ‘vũ lực đàn áp’. Lúc ấy, bạn cùng phòng đều ra ngoài, chỉ hai người họ ở đó, lúc ‘hành sự’ Doãn Ước lo lắng muốn chết, chỉ sợ đột nhiên có người quay về cắt ngang. Lại sợ tiếng động quá lớn bị bạn sát vách nghe được.

Loại vừa khẩn trương vừa sợ hãi này lại là cảm giác cực kỳ kích thích, hiện giờ nhớ đến vẫn cảm thấy rất ngượng.

Kỷ Tùy Châu hôm đó hình như cũng đặc biệt hưng phấn, loại khoái cảm vụng trộm này để anh phát huy rất tốt.

Sau đó Doãn Ước đã nghĩ, về sau nhất định phải nói với dì quản lý ký túc xá, tuyệt đối không thể để Kỷ Tùy Châu vào ký túc xá nữ nữa. Phải đối xử bình đẳng, không thể bởi vì người ta đẹp trai liền đặc cách như vậy.

Nghĩ đến đó, mặt cô có hơi nóng. Đang xấu hổ, điện thoại đột nhiên reo lên. Nhận máy lại nghe tiếng của Triệu Sương.

– Chị, tôi ở phòng số 1108, chị mau đến đi, Giang Thái xảy ra chuyện rồi.

– Chuyện gì?

– Anh ta, anh ta giống như… đã chết.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 29-1: Cảm ơn (1)

Phản ứng đầu tiên của Doãn Ước chính là Triệu Sương đang nói dối.

Nhưng cô ta lại bắt đầu khóc lóc, âm thanh tấm tức chân thành, hình như không phải giả bộ. Doãn Ước mặc dù ghét Giang Thái, cũng không hy vọng Triệu Sương bị cuốn vào nhân mạng phải lên tòa. Nhà họ Doãn các cô đã có một đứa ngồi tù rồi, nếu Triệu Sương lại xảy ra chuyện, trong nhà thật sự sẽ không được yên.

Cô cúp máy liền nói rõ tình hình cho Kỷ Tùy Châu.

– Muốn xen vào à?

– Phải xen vào. Nếu đã biết, không xen vào không được- Tốt xấu gì cũng là người quen trong kinh doanh, truyền ra ngoài không tốt lắm.

Vì thế Lão Tần quay đầu xe, một lần nữa chạy về khách sạn. Hai người đi thang máy lên tầng 11, cửa thang máy vừa mở, nhìn thấy Triệu Sương quần áo không chỉnh tề lảo đảo chạy về hướng này. Chạy vài bước chân liền mềm nhũn, té ngã xuống đất.

– Có chuyện gì?- Doãn Ước đi lên đỡ cô ta, lại hỏi.

Triệu Sương rất thảm hại, bán khỏa thân, trên chân còn không mang giày. Cô ta cầm lấy tay Doãn Ước giọng run run nói:

– Giang Thái… Anh ta chết thật rồi.

– Đừng nói bừa- Doãn Ước lập tức túm cô ta lại, kéo cô ta đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Triệu Sương toàn thân run rẩy, không biết do sợ hay do bị lạnh. Bên cạnh, Kỷ Tùy Châu cởi áo khoác đưa cho Doãn Ước, ý bảo cô choàng cho Triệu Sương.

Sau đó, ba người họ lại quay về phòng 1108.

Đẩy cửa ra liền thấy, cảnh tượng trước mắt có thể nói là kinh động lòng người. Doãn Ước lần đầu tiên hy vọng mình vẫn là người mù như trước kia.

Phú-nhị-đại trong truyền thuyết, tổng giám đốc ngang tàng của Liên Chúng, hóa ra là một tên thích chơi SM[1].

Trong phòng, các dụng cụ rải rác đầy sàn, ngoại trừ những thứ thông thường nhất, vẫn không thiếu những vật mới lạ. Doãn Ước ngại nhìn, vội vàng đảo mắt đi, ánh mắt dừng lại ở trên người Giang Thái ngay sô pha.

Hắn nằm đó gần như lõa thể, nửa thân dưới đeo khí cụ, xích sắt roi da quấn quanh người, trên cổ có chiếc khăn lụa quấn vài vòng.

Xem ra hắn thật sự rất thích loại khăn lụa này, có lẽ những người phụ nữ từng qua tay hắn đều nhận được một chiếc như vậy.

Kỷ Tùy Châu lập tức tiến đến, trước tiên tháo khăn lụa kia xuống. Giang Thái vẫn để mặc họ xử lý, hai mắt nhắm nghiền, hai tay vô lực, nhìn không ra là sống hay chết. Kỷ Tùy Châu đặt hắn nằm thẳng xuống liền cạy miệng hắn ra xem xét một hồi, xác nhận khí quản không tắc nghẽn mới bắt đầu ép tim ngoài lồng ngực. Doãn Ước bên cạnh gọi xe cấp cứu, lại gọi điện thoại cho khách sạn tìm kiếm trợ giúp.

Mấy nhân viên công tác nhanh chóng chạy lên, ba chân bốn cẳng xông đến hỗ trợ. Nhân viên cứu hộ cũng mau chóng đến nơi, thay Kỷ Tùy Châu tiếp tục ép tim ngoại lồng ngực cho Giang Thái.

https://thuviensach.vn

Có người kéo ra giường trắng, bọc Giang Thái lại rồi nâng lên cáng, hộ tống hắn xuống lầu đưa đi cấp cứu. Hắn vừa đi, nhân viên khách sạn liền phong tỏa phòng lại, bắt đầu hỏi chuyện đã xảy ra.

Họ hỏi có cần báo cảnh sát hay không.

Kỷ Tùy Châu cân nhắc một lúc, cùng giám đốc giải thích tình huống, cũng bảo anh ta tạm thời phong tỏa tin này, hết thảy chờ Giang Thái tỉnh lại rồi nói. Giám đốc vốn không dám ra quyết định lớn như vậy, vừa thấy là Kỷ Tùy Châu liền dồng ý, nhưng vẫn gọi nhân viên nữ đến trông chừng Triệu Sương.

Ngộ nhỡ Giang Thái tỉnh lại muốn tìm người tính sổ, một mình ông ta ra chịu trận thì không nổi.

Doãn Ước không biết nên nói gì mới tốt, chỉ cảm thấy chuyện này thật sự quá mức hoang đường. Cô thấy mình vô cùng may mắn khi chọn Kỷ Tùy Châu mà không phải Giang Thái. Kỷ Tùy Châu chỉ ngang tàng, còn Giang Thái hoàn toàn là tên biến thái.

Mệt mỏi mấy giờ liền, gần nửa đêm Doãn Ước mới về tới nhà. Sợ đánh thức ông nội, cô đi rất nhẹ. Nhưng người già khó ngủ, Doãn Ước mới vừa mở cửa phòng mình ra, chợt nghe sau lưng có người gọi cô.

Nhìn lại, ông nội đang nhìn cô chằm chằm.

Doãn Ước mau chóng giải thích:

– Con vừa tan ca, chuẩn bị đi ngủ.

Ông nội tuổi tác đã cao, trải qua nhiều sự đời, nên người khá ung dung. Ông nói chuyện chậm rãi, nhưng sắc bén:

https://thuviensach.vn

– Tiểu Ước, gần đây con bận rộn, có phải có bạn trai rồi không. Là bác sĩ Trịnh đó à?

– Không có, thật sự là con đi làm. Ông ngửi thử xem, trên người con có mùi rượu và thuốc lá, con người bác sĩ Trịnh đâu uống rượu hút thuốc đâu.

Ông nội cười cười, xoay người đi vào phòng khách. Doãn Ước hấp tấp chạy theo hỏi ông muốn làm gì, nghe nói ông muốn uống nước liền đi vào bếp rót cho ông. Lúc cô mang nước ra, ông nội lại nói thêm:

– Thực ra uống rượu hút thuốc vấn đề không lớn, quan trọng lòng dạ phải ngay thẳng, không được đi đường ngang ngõ tắt. Chỉ cần một lòng đối xử tốt với con, những cái khác đều có thể xem lại.

Doãn Ước biết đạo lý con người một khi bị rắn cắn, cả đời sẽ sợ dây thừng. Năm đó chuyện Kỷ Tùy Châu làm rất tàn nhẫn, cho dù đã năm năm trôi qua, ám ảnh trong lòng mọi người vẫn còn chưa tan.

Cô không dám nhắc đến chuyện hiện giờ mình đang kiếm ăn trong tay Kỷ Tùy Châu, chỉ nói qua loa với ông nội, khoe khoang tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của mình một hồi. Ông nội nghe xong có hơi đăm chiêu:

– Ừm, ông nhớ rồi.

– Nhớ gì vậy ông?

– Nếu con thật sự không thích bác sĩ Trịnh, ông sẽ giúp con lưu ý mối khác. Một khi có chàng trai nào thích hợp sẽ giới thiệu cho con. Tiểu Ước, con có muốn đi xem mắt không?

Doãn Ước nghẹn một chút, không trả lời được. Sợ ông nội dây dưa vấn đề này, cô gần như trốn tránh, chạy vào phòng cả đêm không dám ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hôm sau thức dậy, việc Doãn Ước làm đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Triệu Sương. Giọng đối phương có hơi mệt mỏi, nhưng cảm xúc vẫn khá vững vàng. Hai chị em nói một đằng nghĩ một nẻo ứng phó một hồi, ai cũng không muốn tiếp tục nói nữa.

Chuyện thế này có hơi khó mở lời, trong lòng hai cô đã hiểu không nên đá động đến, như lờ quên đi.

Tố chất tâm lý của Triệu Sương khá tốt, mặc dù đêm đó bị Giang Thái làm sợ chết khiếp, nhưng qua hôm sau tinh thần liền phấn chấn, giải quyết sự việc có liên quan khá thuần thục. Chỉ ngẫu nhiên nghĩ đến Giang Thái, trong lòng sẽ bất giác co rút. Cái tên biến thái này, cô thật sự hối hận khi có quan hệ với hắn.

Kẻ trộm đã lên thuyền, muốn rời thuyền đã không còn dễ dàng nữa.

Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu bắt đầu hâm mộ Doãn Ước. Sao cô không thể trèo lên cành cao Kỷ Tùy Châu chứ? Năm năm trước cô còn nhỏ, từng gặp lướt qua anh một lần, ấn tượng không sâu. Lần này gặp lại đã có cảm giác rất khác.

Trong hội sở, anh âm thầm giải vây giúp cô, đêm Giang Thái gặp chuyện cũng là anh cởi áo khoác để cô choàng vào. Vốn nhìn trúng tiền tài của anh, mấy lần gần đây Triệu Sương lại bắt đầu thêm vài phần kính trọng Kỷ Tùy Châu.

Phụ nữ luôn mềm lòng, đàn ông chỉ cần đưa nhánh cây nhỏ trong lúc các cô bất lực, cũng có thể phá vỡ cả thế giới của họ. Triệu Sương bắt đầu tương tư Kỷ Tùy Châu.

Qua vài ngày, cô liền vớ được cơ hội tham dự một bữa tiệc có mặt Kỷ Tùy Châu. Hôm đó Giang Thái không dự, là một bữa tiệc của giới đầu tư, Kỷ Tùy Châu cũng tham gia, bị một đám đàn ông vây quanh bàn chuyện làm ăn, phụ nữ đều chen chân không lọt.

https://thuviensach.vn

Triệu Sương là theo người đại diện Ngô Thành đến đây, thấy Kỷ Tùy Châu ánh mắt liền không dứt ra được, nửa buổi tối đều ủ rũ. Cuối cùng cô cũng có một cơ hội. Kỷ Tùy Châu đi ra ngoài hút thuốc, Triệu Sương lặng lẽ cầm ly rượu vang theo anh ra ngoài, xa xa nhìn anh đứng bên cạnh bồn hoa, trong màn đêm bóng lưng càng thêm cao lớn.

Triệu Sương không hề chần chừ, lập tức đi qua đó. Còn chưa đến trước mặt, Kỷ Tùy Châu đã cảm nhận được sự xuất hiện của cô, xoay người nhìn cô chằm chằm.

– Triệu Sương?

Anh lại có thể nhận ra cô. Triệu Sương không khỏi kích động, ly rượu trong tay hơi sóng sánh, làm cho người ta nhìn một cái là có thể nhìn thấu tâm sự trong lòng cô.

Cô cười nhẹ tiến lên hai bước, ra vẻ thân thiết nói:

– Anh Kỷ, lâu quá không gặp.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, âm thầm tán thưởng bản lĩnh tùy cơ ứng biến của cô. Nếu bàn về mức độ da mặt dày, Doãn Ước thua xa Triệu Sương.

Triệu Sương sợ đối phương không vui, mau chóng giải thích:

– Mới đây chúng ta từng gặp nhau, anh còn nhớ không?

– Không nhớ nữa.

May mà có màn đem che khuất, vẻ xấu hổ trên mặt Triệu Sương mới không để người ta nhìn ra. Cô hít sâu một hơi, lại thở ra:

– Cám ơn ngày đó anh đã giúp đỡ, em kính anh một ly.

https://thuviensach.vn

Thời điểm giơ ly rượu lên, tim cô đập như nổi trống, trong lòng đã nghĩ vô số đối sách ứng phó nếu đối phương từ chối. Không ngờ Kỷ Tùy Châu thoải mái nhận ly rượu này, còn nói cám ơn cô.

Tiếng ‘cám ơn’ này mang đến khích lệ vô hạn cho Triệu Sương, cô không nhịn được tiến lại gần hơn.

Kỷ Tùy Châu không vội uống ngay, mà hỏi cô:

– Cô cám ơn tôi đã giúp cô chuyện gì?

– Hôm đó ở Hồng Uyển, cám ơn anh đã giải vây giúp em. Còn có mấy hôm trước, Giang tổng gặp chuyện, anh…

Kỷ Tùy Châu xua tay cắt ngang lời cô:

– Nếu tôi là cô, sẽ không nhắc lại chuyện đó.

– Dạ, em hiểu rồi.

– Triệu Sương, cô đúng là người thông minh.

Trên mặt Triệu Sương hiện lên tia hy vọng, nhưng mau chóng bị lời nói tiếp theo của Kỷ Tùy Châu làm cho vô cùng thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

– Nhưng cô cần phải thông minh hơn chút nữa. Phụ nữ thì không nên một chân đạp hai thuyền, cô đi theo Giang tổng rồi, phải biết chừng mực. Chỉ vào núi cao còn có núi cao hơn, cắn một người còn không quên người khác, kết quả cuối cùng chỉ có thể thất bại thảm hại. Nếu cô không nghe lời khuyên, đừng ngại cứ thử xem.

Ánh trăng chiếu gương mặt Triệu Sương đến xanh trắng, cô cảm nhận được sức nặng lời nói của Kỷ Tùy Châu. Nếu để Giang Thái biết, hắn sẽ thế nào?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu hút thuốc nói tiếp:

– Mấy lần tôi ra tay cứu cô, là nể mặt chị cô thôi. Biết tại sao không?

– Tại… tại sao?

– Tôi không muốn cô ấy mất mặt. Cô là em gái trên danh nghĩa của cô ấy, thanh danh cô mà mất thì ít nhiều gì chị cô cũng bị ảnh hưởng. Con người, phải biết giữ mình trong sạch.

Hệt như tiết trời tháng chạp mà bị người ta dội lên đầu thùng nước đá, Triệu Sương đứng chết trân tại chỗ. Lúc Kỷ Tùy Châu đi ngang qua thì nhét lại ly rượu vào tay cô.

Khoảnh khắc tiếp xúc đến ly thủy tinh, Triệu Sương cố lấy dũng khí, lại hỏi:

– Ngay cả rượu cũng không thể uống sao?

– Không thể- Kỷ Tùy Châu bước đi, ném lại cho cô một câu rất vô tình- Tôi sợ có độc.

***

Chú thích:

[1]S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình.

M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

SM là một chủ đề nhạy cảm, nó thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

https://thuviensach.vn

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho hai từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 29-2: Cảm ơn (2)

Ngày hôm sau đi làm, Kỷ Tùy Châu vẫn không nhính ra được chút thời gian nào để tìm Doãn Ước nói chuyện này. Mãi cho đến khi gần hết giờ làm, mời mượn cớ đưa cà phê, giữ một mình Doãn Ước lại phòng làm việc để nói chuyện.

– Hôm qua tôi có gặp em gái cô.

– Ở đâu vậy, có chuyện gì đặc biệt à?

Kỷ Tùy Châu hớp một ngụm cà phê, giọng nói không dìm chết người thì không chịu:

– Cô ta quyến rũ tôi.

Doãn Ước nhất thời không biết nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với chuyện này, cho nên chỉ có thể tỉnh bơ ‘à’ một tiếng. Điều này làm Kỷ Tùy Châu có chút không hài lòng.

– Cho nên cô không có ý kiến gì?

– Cô ta là cô ta còn tôi là tôi, cô ta muốn làm gì tôi không quản được. Anh chắc là rất có kinh nghiệm, có thể ứng phó mà.

– Cái gì gọi là có kinh nghiệm?

– Chính là khéo léo từ chối người khác.

https://thuviensach.vn

Chuyện này Doãn Ước đã được lĩnh hội rất nhiều. Trước kia khi họ còn bên nhau, bên cạnh Kỷ Tùy Châu không hề thiếu bướm loạn cuồng phong. Lúc mới đầu Doãn Ước còn vài ba ngày ăn giấm một lần, về sau ngược lại dần quen hơn.

Dù sao đuổi đám này đi lại có đám khác đến, chi bằng không đuổi để các cô tự vả mặt mình. Trai cò đánh nhau, còn cô thì ngư ông đắc lợi, xem tuồng thấy thật lâm ly bi đát.

Kỷ Tùy Châu có lần không nhịn được nói:

– Không lẽ em đang tận hưởng loại chuyện này?

Quả thật có chút như thế, ít nhất lòng hư vinh của cô đã được thỏa mãn triệt để.

Hiện giờ, Triệu Sương lại làm ra chuyện này, cô chẳng thấy lạ gì. Đã biết con nhỏ này lòng muốn bay cao, bất kể dạng sư tử cọp beo gì cũng muốn kiểm tra mới chịu thôi.

Doãn Ước nhún vai, đang muốn nói gì đó, điện thoại đột nhiên reo. Cô nhận máy, đối phương tự xưng họ Dương, nói là trợ lý của Triệu Sương.

Giọng Tiểu Dương kích động, còn mang theo nức nở:

– Chị Doãn Ước phải không? Chị Triệu bị người ta đánh, chị có thể đến đây một chuyến không, em sợ chị ấy xảy ra chuyện.

– Nghiêm trọng lắm không?

– Bể đầu chảy máu.

***

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cảm thấy, nhất định kiếp trước cô mắc nợ Triệu Sương rất nhiều tiền.

Tiểu Dương là cô gái mới ra đời, không có kinh nghiệm ứng phó loại chuyện này. Gọi điện thoại cho Ngô Thành, anh ta không bắt máy, Triệu Sương cũng không muốn làm lớn chuyện, lại không muốn kinh động đến cha mẹ. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể tìm Doãn Ước.

Doãn Ước có hơi do dự, cô thật sự không muốn lo mấy chuyện bao đồng của Triệu Sương. Nhưng nghĩ lại, tốt xấu gì cũng ăn chung nồi cơm mười mấy năm, đối phương cũng gọi cô tiếng 'chị'. Lúc này, đối phương chủ động cầu viện nếu không đi, lỡ như thực sự xảy ra chuyện, Ngụy Tuyết có thể xé xác cô ra.

Dù không xé, lương tâm của cô cũng sẽ cắn rứt.

Vì thế lập tức bỏ lại Kỷ Tùy Châu, chạy ra khỏi văn phòng. Cô xuống lầu bắt xe, chạy đến địa chỉ Tiểu Dương gửi cho mình. Đó là nhà Triệu Sương đang thuê để ở, trong khu chung cư hoàn cảnh không tệ.

Vừa vào cửa thấy Triệu Sương, trong lòng Doãn Ước thắt lại một chút. Mặt mũi Triệu Sương bị người ta đánh đến hoàn toàn biến dạng, hai mắt bầm tím, gần như không mở ra được. Trán cũng bị đánh chảy máu, Tiểu Dương cầm khăn mặt cầm máu giúp cô, nhưng máu còn thấm ra ngoài. Nửa bên mặt sưng húp, ngay cả nói chuyện còn không được rõ ràng.

Doãn Ước không xem thêm tình trạng vết thương nữa, lập tức cùng Tiểu Dương đỡ cô xuống lầu. Trên đường còn phải cẩn thận né tránh hàng xóm, sợ bị người ta nhìn thấy.

Triệu Sương tuy chỉ là diễn viên hạng bét, nhưng bị đánh thành như vậy cũng xem như đủ đề tài. Đụng phải đám chó săn khát tin tức, không biết lại khuếch đại tình tiết lên như thế nào.

https://thuviensach.vn

Đang giờ cao điểm tan tầm, trên đường tắc nghẽn, Tiểu Dương gấp đến độ sắp khóc, may mà Doãn Ước bình tĩnh, vừa phải trấn an Tiểu Dương, vừa phải chăm sóc Triệu Sương.

Đợi đến khi đến bệnh viện Đạt Thị đã qua năm giờ. Đa số bác sĩ ở các phòng khám đã xuống ca, các cô phải đến phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu thành phố B nổi tiếng kín người hết chỗ, đặc biệt bệnh viện lớn giống thế này, chỉ cần không phải tình huống nguy kịch liên quan đến tính mạng, phải chờ đợi là chuyện không tránh khỏi.

Lần này chờ thêm nhiều giờ nữa, Triệu Sương dựa vào vai Doãn Ước không nói gì, Tiểu Dương thì không ngừng gọi điện thoại cho người ta. Gọi điện một hồi tình hình cũng không mấy lạc quan.

Doãn Ước đã nghe ra được, đánh Triệu Sương chính là người của Giang Thái. Hắn là nhà đầu tư của Wenda, lại là tổng giám đốc Liên Chúng, Địch tổng nào dám đắc tội với hắn, sao có thể dám ra mặt giúp Triệu Sương.

Trận đánh này, bị trúng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Tiểu Dương chán nản nhìn Doãn Ước:

– Chị Doãn, giờ chúng ta phải làm gì?

– Khám trước đã, mấy chuyện khác tính sau.

Nhưng muốn khám bệnh cũng không dễ dàng. Doãn Ước mặc dù quen biết Trịnh Đạc, nhưng đối phương không ở phòng cấp cứu, lúc này có lẽ đã tan ca rồi. Cô nhờ Tiểu Dương đi mua cơm chiều, bản thân bắt đầu nghĩ cách.

Trong ấn tượng, Hà Mĩ Hi hình như có người quen làm trong khaa cấp cứu của bệnh viện nào đó, có lẽ cậu ấy có cách.

https://thuviensach.vn

Mới vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện, đầu bên kia hành lang đi tới một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng, bên cạnh có y tá đi cùng, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Người nọ khi đi ngang qua Doãn Ước thì bước chân hơi khựng lại, rồi lùi về sau hai bước nhìn cô chằm chằm.

– Doãn Ước?

– Bác sĩ Phương- Doãn Ước cũng nhận ra anh ta.

Hóa ra là trợ lý của Trịnh Đạc, Phương Thành Tựu. Sao anh ta lại ở đây?

Phương Thành Tựu giải thích:

– Hôm nay tôi trực đêm, phòng cấp cứu có người khám khoa mắt.

Nói xong lại đưa mắt sang Triệu Sương:

– Đây là bạn cô à, bị thương khá nghiêm trọng đó.

– Bác sĩ Phương, hay là anh khám cho nó đi, mắt nó tụ máu hết rồi.

Phương Thành Tựu nghĩ nghĩ rồi gật đầu, nói với y tác bên cạnh:

– Trước tiên đỡ người này vào văn phòng của tôi.

Có hy vọng, sự xuất hiện của Phương Thành Tựu đã giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ của Doãn Ước, nhưng đồng thời cũng mang đến chút rắc rối cho cô.

Ai ai cũng biết, Phương Thành Tựu là cánh tay đắc lực của Trịnh Đạc, Trịnh Đạc nói gì anh ta nghe nấy. Nếu Trịnh Đạc thích Doãn Ước, anh ta không thể không trở thành thuyết khách của Trịnh Đạc được.

https://thuviensach.vn

Lúc chữa trị, bác sĩ Phương rất nghiêm túc, nhưng khi đã kết thúc, cá tính tinh ranh liền lộ ra.

Anh ta nói với Doãn Ước:

– Gần đây cô không đến bệnh viện, chúng tôi thật nhớ cô.

Doãn Ước không nói gì, mắt cô cũng khỏi rồi, đến bệnh viện làm gì.

– Rãnh rỗi thì mua trà chiều cho chúng tôi đi, chúng tôi thường phải làm việc trong thời gian dài, luôn mệt đến nỗi không có thời gian ăn cơm. Như anh Trịnh đó, cứ nhịn đói riết sinh bệnh đau bao tử luôn. Doãn Ước, cô phải quan tâm nhiều hơn nha.

– Anh nhớ nói anh ấy ăn nhiều một chút, để lấp đầy dạ dày.

– Ăn cũng vô vụng, trị phần ngọn không trị được tận gốc. Tôi nghe nói tình yêu có thể giúp tâm trạng con người vui vẻ hơn, bệnh cũng sẽ nhanh khỏi hơn. Doãn Ước, cô muốn thử không?

Y tá bên cạnh nghe xong không nhịn được cười thành tiếng. Doãn Ước cũng cười, nhưng có hơi xấu hổ. Tên Phương Thành Tựu này, lúc nào cũng cà rởn.

Để tránh anh ta tiếp tục nhanh miệng, Doãn Ước nhanh chóng mượn cớ dìu Triệu Sương quay về phòng bệnh, thoát khỏi văn phòng nhỏ khiến người ta ngạt thở kia.

Phương Thành Tựu rất nể mặt, cấp cho các cô phòng bệnh đơn. Triệu Sương vào phòng liền lạnh lùng nói:

– Một Kỷ Tùy Châu chưa đủ, còn thêm một người, chị cũng rất lợi hại. Anh Trịnh kia ở đâu ra, nghe có vẻ là bác sĩ. Nghề bác sĩ không tồi nha,

https://thuviensach.vn

nhưng có lợi hại bằng Kỷ Tùy Châu không? E là không nhỉ. Bác sĩ Phương kia, đúng là xem thường chị rồi.

– Quản lý chính mình đi, chuyện của tôi không cần cô quan tâm- Doãn Ước đỡ cô đến giường.

– Sao không thể quan tâm, chuyện này liên quan đến ai sẽ trở thành anh rể tương lai của tôi, có thể liên quan đến tôi rất nhiều đó. Tôi không thể không quan tâm.

– Sẽ không đâu, cho nên cô bỏ ý nghĩ đó đi.

Triệu Sương có hơi tiếc nuối nhún vai, lên giường nghỉ ngơi. Doãn Ước nhớ đến những lời trước khi tan ca Kỷ Tùy Châu nói với cô, lại nhắc nhở Triệu Sương:

– Sau này đừng đến mồi chài Kỷ Tùy Châu nữa, con người anh ấy thế nào, cô không phải là không biết.

– Tôi biết chứ, nhưng chị cũng biết anh ta có thể mang đến cho tôi cái gì. Con người phải lựa cành cao, không thử thì sao biết có được không. Đừng nhỏ mọn quá, cũng không phải là bạn trai chị mà, tôi tìm anh ấy tán gẫu vài câu thôi, không cần vội vàng đến cảnh cáo tôi chứ.

Doãn Ước cảm thấy đúng là đàn gảy tai trâu, dứt khoát không đụng tới đề tài này nữa. Nhân lúc Tiểu Dương chưa quay lại, cô lại hỏi cô ta sao lại bị đánh thế này.

Triệu Sương dửng dưng:

– Còn có thể thế nào, là Giang Thái thuê người đánh. Có lẽ biết được chuyện tôi tìm Kỷ Tùy Châu. Thực ra chủ yếu vẫn là tức giận tôi suýt nữa hại chết hắn. Rõ buồn cười, rõ ràng bản thân hắn muốn chơi, chơi đến xảy

https://thuviensach.vn

ra chuyện liền tính sổ với tôi. Hạng có tiền như họ đúng là ghê tởm, tất cả đều là mặt người dạ thú.

– Vậy cô còn không mau chóng rời khỏi hắn, biết rõ hắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

– Vậy thì sao, hắn có tiền có quyền là được. Chị chẳng phải cũng thế, Kỷ Tùy Châu so với Giang Thái thì tốt hơn chỗ nào? Hại mắt chị bị mù.

Ít ra anh ấy không chơi SM, cũng không đánh phụ nữ.

– Kẻ có tiền có sở thích đặc thù cũng rất bình thường mà. Nếu phải sống như chúng ta, không phải họ chẳng kiếm được nhiều tiền như vậy à.

– Cho nên cô định tiếp tục giao du với hắn?

– Cưỡi lừa tìm ngựa, Kỷ Tùy Châu lại không cần tôi. Nhưng tôi cũng không định sống suốt đời với hắn, hắn cũng chỉ là chơi qua đường. Đợi đến ngày tôi tìm được người tốt hơn, hoặc là hắn chơi chán tôi rồi, hai người đường ai nấy đi thôi. Hắn cũng biết tôi xem hắn như bàn đạp, chỉ là cảm thấy tôi còn có chút cảm giác mới mẻ, tiếc rẻ mà thôi.

Doãn Ước biết không thuyết phục được cô, chỉ có thể nói một câu:

– Tùy cô, cô thích thế nào thì thế ấy, sau này đừng hối hận là được.

– Tương lai ra sao không ai biết được. Hiện giờ chị đi theo Kỷ Tùy Châu, cũng không nghĩ tới sau này mà.

Doãn Ước bị cô ta chọc giận đến bật cười. Cô đứng lên chuẩn bị ra về, đi được một đoạn lại nói thêm:

– Triệu Sương, tôi một tháng ngoại trừ nhận tiền lương mấy ngàn tệ của Kỷ Tùy Châu, ngay cả viên kẹo cũng không lấy của anh ấy. Tôi không nghĩ tới sẽ mượn anh ấy để trèo lên cao, cũng không cần anh ấy trải sẵn đường

https://thuviensach.vn

tìm quan hệ giúp tôi. Cô thì không giống vậy, cô đã rơi xuống bùn không ra được, là lúc nên suy xét đến tương lai.

Triệu Sương sắc mặt buồn bã, hiển nhiên bị đâm trúng nhược điểm. Cô ta ra vẻ thoải mái tươi cười, gọi Doãn Ước lại:

– Chị, nếu ngày nào đó người mà chị cho rằng đã chết đột nhiên xuất hiện, chị sẽ làm gì?

– Cô có ý gì, người đó là ai?- Doãn Ước quay đầu nhìn cô.

– Không ai cả, tôi nói bừa mà- Triệu Sương khoát tay.

Doãn Ước từng nghe ba cô nhắc đến, nói ba của Triệu Sương đã qua đời khi cô ta còn rất nhỏ. Cũng bởi vì như vậy, ông và Ngụy Tuyết mới có thể xây tổ ấm cùng nhau.

Hiện giờ nghe Triệu Sương nói vậy, chẳng lẽ thực sự ba cô ta không chết?

Khi ra khỏi phòng bệnh, Doãn Ước gặp phải Tiểu Dương, đối phương đưa chai nước cho cô, còn hỏi cô có muốn ăn gì không. Doãn Ước đang định trả lời, lại nhận được cuộc gọi từ Kỷ Tùy Châu. Giọng đối phương không vui, vừa lên tiếng đã hỏi tội:

– Trợ lý Doãn, tôi cho cô tan ca rồi à?

Người này lại muốn gây phiền hà gì đây? Doãn Ước cảm thấy hôm nay mình đúng là đen đủi.

Vất vả chạy về công ty đã gần đến chín giờ, Kỷ Tùy Châu còn đang trong phòng làm việc họp trực tuyến, Doãn Ước ở bên ngoài chờ. Sau khi đối phương kết thúc đúng lúc rót ly cà phê bưng vào, đang chuẩn bị đặt lên

https://thuviensach.vn

bàn, Kỷ Tùy Châu đột nhiên đứng lên đi vào trong, còn gọi cô cùng nhau đi vào.

Phòng ngủ cá nhân, đêm dài yên tĩnh, người đẹp và cà phê, luôn cảm thấy sẽ phát sinh ra gì đó, Doãn Ước lại không kịp cân nhắc. Cô tự nhận mình hiểu biết Kỷ Tùy Châu, nếu muốn gì đó thì anh đã sớm ra tay rồi. Anh không phải người thích mưa dầm thấm lâu, trên phương diện tình cảm, anh luôn 'bão tố mưa rào'.

Thật bội phục lòng báo thù năm đó của anh, lại còn có thể ngủ với cô. Người đàn ông này đối với bản thân cũng đủ độc ác.

Vào trong phòng, hai người ngồi xuống mặt đối mặt, Doãn Ước có hơi mệt mỏi, vẫn luôn xoa huyệt thái dương. Đang lúc xuất thần, chợt nghe Kỷ Tùy Châu nói với cô:

– Tôi tìm cho Doãn Hàm vài chuyên gia khoa thần kinh, họ đã làm đánh giá tỉ mỉ tình huống của cậu ta.

Doãn Ước dừng tay, ngẩng đầu nhìn anh:

– Anh thật sự muốn…

– Chuyện tôi đã hứa rồi thì sẽ không nuốt lời. Nhưng mà tất cả phải xem bác sĩ nói thế nào, nếu thực sự có bệnh, còn phải đến bệnh viện tiếp nhận điều trị. Cô đừng nghĩ ra khỏi nhà tù rồi thì chính là tự do, cậu ta ở trong tù, ít ra vẫn là người bình thường. Một khi đến nơi đó rồi, nói không chừng sẽ thảm hại hơn. Cô hy vọng cậu ta là người điên sao?

Doãn Ước cắn môi im lặng, Kỷ Tùy Châu nói rất có lý, làm tù nhân và kẻ điên, bản chất tốt xấu có khác biệt sao?

– Dù gì cũng phải cám ơn anh.

https://thuviensach.vn

– Không cần, tôi sợ tôi mà không thực hiện lời hứa, người nào đó sẽ bỏ muối vào cà phê của tôi, tôi không chịu nổi mùi vị đó đâu.

Doãn Ước thật muốn bật cười, cà phê muối, sau đó cô có nếm thử, quả thực rất khó uống.

Cà phê uống xong, Doãn Ước cầm ly đi vào phòng trà nước để rửa. Đang rửa, sau lưng có người nhích lại gần, từ đằng sau ôm lấy cô.

Mùi hương đàn ông đặc biệt vây lấy cô, cùng với ánh sáng dịu nhẹ màu vàng nhạt trong phòng, có một loại cảm xúc kích thích người xao động.

Tâm tư Doãn Ước thấp thỏm, hít sâu vài cái ép bản thân tỉnh táo lại.

Kỷ Tùy Châu tựa đầu lên vai cô, nghiêng đầu hôn lên má cô. Anh hôn rất nhẹ, đám râu mới nhú châm chích vào làn da, khiến Doãn Ước có chút hỗn loạn.

Rốt cuộc là trên mặt cô nhột, hay là lòng đang ngứa ngáy.

Hôn một lát như vẫn chưa đủ, Kỷ Tùy Châu quay mặt cô qua, kề sát vào môi cô. Doãn Ước không đẩy anh ra, giây phút đó cô không nghĩ quá nhiều, chỉ thuần túy muốn tận hưởng cảm giác này.

Người đàn ông này từng là của cô, lúc ấy không cảm thấy thế nào. Chỉ cảm thấy mình như người giàu có, ôm trọn núi vàng mỏ bạc, nghĩ muốn xài thế nào thì xài thế ấy. Hiện tại anh không thuộc về cô, thi thoảng dùng một lần xem như chiếm được lợi vậy.

Ai nói trai gái yêu nhau nhất định bên nữ chịu tổn thất, lúc này Doãn Ước ngược lại cảm thấy người bị thiệt chính là đối phương. Anh giúp cô làm việc, còn khiến cả thể xác lẫn tinh thần của cô được hưởng thụ hạnh phúc thế này, cô lời to rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy trong tay có hơi trơn, chiếc ly theo tay trượt xuống, rơi vào bồn rửa chén. Cộp một tiếng hơi vang, Doãn Ước bất giác muốn nhặt lại.

Kỷ Tùy Châu nào có cho phép, mạnh mẽ ôm lấy eo cô, đôi môi dán chặt vào miệng cô, khi nhẹ nhàng lúc cuồng dã, hôn đến trái tim Doãn Ước suýt nữa theo cổ họng vọt ra ngoài.

Nụ hôn dài qua đi, giọng Kỷ Tùy Châu hơi khàn, hỏi cô:

– Nếu đêm nay tôi bảo em ở lại, em có đồng ý không?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 30-1: Dập lửa (1)

Trong phòng nhất thời yên ắng, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của cả hai.

Sau hồi lâu, Doãn Ước không trả lời mà hỏi lại:

– Cho nên vừa rồi lại là lợi tức?

– Tùy em, nghĩ sao cũng được.

– Vậy nếu tôi không muốn trả lại tiền vốn, anh sẽ cố ép tôi sao?

Kỷ Tùy Châu nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô, thản nhiên nói:

– Sẽ không.

– Vậy tôi đi trước.

Nói xong cô đẩy Kỷ Tùy Châu ra, đối phương cười xấu xa lần nữa ôm cô vào lòng:

– Nói đi là đi?

– Nếu anh ép tôi phải trả tiền vốn cho anh, tôi cũng có thể. Nhưng không phải dùng cách này, bất luận nợ anh bao nhiêu, tôi cũng không muốn dùng cách này để trả. Chủ tịch Kỷ, anh sẽ không ép tôi chứ.

Trong cổ họng Kỷ Tùy Châu phát ra tiếng cười trầm thấp, anh đột nhiên cảm thấy Doãn Ước thế này đặc biệt thú vị. Phụ nữ có chút hư hỏng, là sức hấp dẫn trí mạng với đàn ông. Anh vốn chỉ thuận miệng hỏi, cũng không

https://thuviensach.vn

phải không có cô thì không được. Nhưng bị cô trả lời thế này, thật sự có hơi muốn mà không được.

– Sẽ không ép em- Anh nâng mặt cô lên- Tôi thích cam tâm tình nguyện.

– Như nhau cả. Thực ra nếu anh có nhu cầu cũng bình thường, gọi một cuộc điện thoại là có ngay. Bên cạnh anh chắc là không thiếu phụ nữ mà?

Làm sao mà thiếu được, phụ nữ vắt óc bày mưu tính kế muốn lên giường cùng Kỷ Tùy Châu, có thể xếp hàng đầy cả tòa nhà Thịnh Thế.

Anh lại đáp:

– Không thiếu, nhưng tôi không muốn, em tuyệt hơn.

– Tuyệt thế nào?

– Dùng quen rồi.

Doãn Ước bị anh chọc giận mỉm cười. Muốn mắng anh vài câu, nhưng thứ nào đó ở nửa thân dưới của đối phương đụng vào người cô, hại cô không dám lộn xộn. Lúc này là củi khố dễ ôcháy, hơi vô ý là thua không còn manh giáp.

Cô nghĩ rồi lấy cái ly trong bồn rửa chén lên, khó khăn với tay mở chai nước, rót nước rồi đưa cho Kỷ Tùy Châu:

– Có cần thêm đá lạnh hạ nhiệt không?

Kỷ Tùy Châu bật cười, đột nhiên buông cô ra, nói:

– Được rồi, em về đi.

– Được, mai gặp lại.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Doãn Ước lập tức chuồn mất, một khắc cũng không dám trì hoãn. Nhìn theo bóng lưng bối rối chạy trốn của cô, Kỷ Tùy Châu thầm cảm thấy may mắn. May mà cô đi rồi, nếu không đêm nay khẳng định không thể nhân từ.

Anh xoay người quay về phòng, đẩy mạnh cửa phòng tắm ra, mở nước lạnh tắm rửa. Tình hình đêm nay có chút không khống chế được, điểm này không giống với tác phong của anh.

Doãn Ước một hơi chạy xuống lầu, trốn vào nhà vệ sinh tầng một, tựa vào cánh cửa thở gấp. Rất căng, cô có thể cảm giác được dục vọng mãnh liệt của đối phương. Nếu không phải bình tĩnh thoát khỏi như vậy, lúc này chắc chắn cô đã ở trên giường của anh.

Cảm giác dây dưa cùng anh không phải không tốt, chỉ là không yêu đương chỉ có nhu cầu, không phải là điều cô muốn.

Hôm sau, Doãn Ước đến công ty làm việc luôn tay, cố gắng tránh né Kỷ Tùy Châu. Cũng may chiều nay đối phương bay qua Nhật họp, Doãn Ước tạm thời không có cơ hội chạm mặt anh.

Lúc sắp tan ca, cô nhận được điện thoại của Phương Thành Tựu, nói với cô tình hình của Triệu Sương.

– Là bạn cô mà, cô Triệu đó, chiều nay cô ấy xuất viện rồi. Cô ấy ở phòng bệnh khoa chỉnh hình, ý kiến của bác sĩ chủ trị là hy vọng cô ấy ở lại thêm vài ngày để quan sát, nhưng cô ấy kiên trì xuất viện. Bởi vì là tôi giới thiệu qua, nên họ nói tình hình với tôi. Tôi nghĩ vẫn nên thông báo cho cô biết thì hơn. Ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra…

Doãn Ước không ngờ khả năng hồi phục của Triệu Sương lại mạnh như vậy, cám ơn Phương Thành Tựu xong liền gọi điện thoại cho đối phương. Gọi lâu mà không ai bắt máy, cô hơi lo lắng, mau chóng chạy về nhà.

https://thuviensach.vn

Lúc mở cửa đi vào, trong nhà im ắng, như không có ai. Cô tìm từ dưới lầu lên tới trên lầu, cuối cùng ở khe cửa phòng ngủ chính phát hiện ánh sáng.

Cửa phòng không đóng hết, để lại khe hở, Doãn Ước đứng trước cửa nhìn vào, thấy Triệu Sương đang ngồi trước giường, hình như đang lật xem gì đó.

Doãn Ước gõ cửa, Triệu Sương bên trong rõ ràng giật mình, mau chóng đóng thứ đó lại, đứng lên nhìn Doãn Ước đẩy cửa bước vào, vẻ mặt hơi xấu hổ.

Chỉ là mặt cô hiện giờ sưng thành như vậy, biểu cảm gì cũng không nhìn ra được.

Không đợi Doãn Ước lên tiếng, cô ta giành nói trước:

– Ba mẹ đi du lịch rồi, hai hôm nữa mới về.

– Ừ, sao cô lại xuất viện?

– Ở lại làm gì, xuất viện sớm còn có thể giúp chị tiết kiệm được chút tiền.

Lúc này Doãn Ước mới nhớ tới, hai ngàn tệ tiền đóng viện phí là cô đi nộp. Xem ra Triệu Sương không định trả lại cô, cô tự nhận mình xui xẻo. Hai ngàn tệ có đáng để đòi lại hay không, Doãn Ước vẫn đang cân nhắc.

Mấu chốt là có đòi cũng không lấy lại được tiền, chi bằng tiết kiệm chút hơi sức.

Hai chị em đứng trong phòng ngủ nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ cảnh giác. Doãn Ước thấy Triệu Sương cầm trong tay album ảnh liền hỏi:

– Xem gì đó?

https://thuviensach.vn

– Ảnh cũ- Triệu Sương trấn tĩnh hơn vừa rồi rất nhiều- Bị đánh xấu mặt, xem ảnh cũ để hoài niệm.

Nói chả ra sao, nhưng Doãn Ước không tìm ra khe hở, huống hồ album ảnh kia là của Ngụy Tuyết, cô không có lập trường để xen vào. Cô chuẩn bị đi, lúc gần đi lại nói thêm:

– Tự giải quyết ổn thỏa, sau này có xảy ra chuyện tương tự thế này, đừng gọi điện cho tôi nữa.

– Vâng ạ, tôi sẽ cố gắng không làm phiền chị.

– Không phải cố gắng, mà là nhất định. Chuyện của cô sau này tôi sẽ không xen vào nữa.

Lần này nói chuyện căng thẳng, một tuần tiếp theo Doãn Ước cũng chưa gặp lại Triệu Sương, chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho ba cô, nghe ông nhắc đến đối phương.

Vết thương trên mặt Triệu Sương, sau khi họ du lịch về vẫn chưa hoàn toàn hết sưng, Ngụy Tuyết thấy mà đau lòng. Triệu Sương liền nói với bà lúc quay phim bị thương, kêu bà đừng quá ngạc nhiên.

Ngụy Tuyết lại rất thương con gái, với lời nói dối của con gái cũng không chút nghi ngờ. Trái lại ông Doãn tinh tường hơn, trong điện thoại hỏi thăm Doãn Ước tình hình của Triệu Sương. Doãn Ước không muốn nói nhiều, chỉ nói không biết, lại hỏi ông hành tung mấy ngày nay của Triệu Sương. Ông Doãn nói:

– Cũng không có gì, trên mặt nó bị thương không thể quay phim được, ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày. Hai mẹ con suốt ngày rù rì to nhỏ với nhau, ba cũng không nghe thấy.

– Nó phải ở yên trong nhà.

https://thuviensach.vn

– Sao chịu được, nó còn phải quay về trường đi học. Vả lại tính nó cũng không ngồi yên được, tuy rằng bị vậy nhưng ngày nào cũng ra ngoài, ba không quản lý được nó, để tùy nó thôi. Không chừng nó có bạn trai rồi.

Doãn Ước nín thở, nhủ thầm chuyện của Triệu Sương và Giang Thái không lẽ người trong nhà biết rồi. Còn định hỏi khéo thì ông Doãn đã chuyển đề tài, Doãn Ước chỉ có thể tạm thời nuốt nghi vấn vào bụng, chỉ giả vờ không biết gì cả.

Thời tiết dần lạnh, đến đầu tháng mười một, thành phố B bắt đầu tập trung vào thiết bị sưởi ấm. Doãn Ước ngày nọ lại đột nhiên nhận được thông báo của Diệp Hải Thần, muốn cô về nhà chuẩn bị một chút, hôm sau cùng Kỷ Tùy Châu đi công tác ở thành phố S.

Thành phố S nằm ở phía Nam, hiện tại vẫn chưa lạnh lắm. Nhưng một người đã quen với thiết bị sưởi ấm trong phòng như Doãn Ước không thích thời tiết ẩm thấp nơi đó, liền hỏi Diệp Hải Thần có thể không đi không.

Diệp Hải Thần tỉnh bơ nhìn cô, hỏi lại:

– Cô nói xem?

Đó chính là không thể. Theo ngôn ngữ của đối phương có thể biết, cô đi thành phố S là Kỷ Tùy Châu ra quyết định, trong công ty ai cũng không có quyền phủ quyết.

Thịnh Thế ở thành phố S có một chuỗi các rạp chiếu phim mới phải khánh thành, Kỷ Tùy Châu lần này đi qua đó chủ yếu là tham gia lễ khánh thành, thuận tiện siêu phẩm cổ trang điện ảnh đầu tiên Thịnh Thế tài trợ ra rạp, lễ công chiếu liền chọn một rạp chiếu phim mới trong đó. Đến lúc đó, Kỷ Tùy Châu e rằng cũng phải tham dự.

Doãn Ước thấy lạ chính là, hoạt động thế này tại sao đi theo không phải người dày dặn kinh nghiệm như Diệp Hải Thần, mà là tay mơ như cô.

https://thuviensach.vn

Chuyện này Diệp Hải Thần không có đáp án, chỉ nói với cô:

– Cô có thể đi hỏi chủ tịch Kỷ.

Doãn Ước không muốn hỏi nhiều, sợ hỏi nhiều quá lại nhận được đáp án kinh dị nào đó. Lần trước trong phòng trà nước, lời nói của Kỷ Tùy Châu còn văng vẳng bên tai cô, cô đã lờ mờ nhận ra ý đồ của đối phương.

Vẫn không nên đâm thủng lớp cửa giấy này là tốt nhất.

Hôm sau, Doãn Ước gặp Kỷ Tùy Châu ở phòng nghỉ hạng thương gia trong sân bay, cảm thấy dưới vẻ mặt ung dung bình thản của anh che giấu rất nhiều thứ không muốn để ai biết.

Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu ngồi khoang hạng nhất, tiếp viên hàng không lúc đến đưa cơm hỏi cô muốn uống gì, Kỷ Tùy Châu liền chủ động hỏi đối phương:

– Có trà sữa không?

– Đương nhiên là có.

– Có vị khoai môn không?

Vẻ mặt cô tiếp viên cứng đờ, có lẽ đây là lần đầu tiên bị một người trưởng thành hỏi loại vấn đề này, cô cố gắng duy trì nụ cười chuyên nghiệp hóa, nhỏ nhẹ giải thích với Kỷ Tùy Châu:

– Rất xin lỗi anh Kỷ, tạm thời chúng tôi chưa cung cấp trà sữa vị khoai môn. Ý kiến của anh chúng tôi sẽ ghi nhận lại, lần sau nhất định sẽ cải thiện tốt hơn.

Doãn Ước ở bên cạnh nghe được liền phát hoảng, mau chóng hỏi đối phương chai nước cho xong việc. Trí nhớ của tên Kỷ Tùy Châu quả thực rất

https://thuviensach.vn

tốt, chuyện lâu lắc lâu lơ rồi, một ly trà sữa vị khoai môn mà nhớ đến tận bây giờ.

Sau khi xuống máy bay, có xe riêng đón họ đưa đến khách sạn, Doãn Ước xem lịch trình của Kỷ Tùy Châu, biết tối mai anh phải tham dự lễ công chiếu, trước một ngày liền đi theo nhân viên quan hệ xã hội thông báo, nhờ chuẩn bị trang phục cho anh thật thỏa đáng.

Lúc dùng cơm chiều, cô còn cố ý nhắc nhở Kỷ Tùy Châu:

– Tối mai bảy giờ công chiếu, anh không cần đến quá sớm, nhưng tốt nhất đừng đến muộn. Trang phục đã mang đến rồi, có cần thử trước không.

Kỷ Tùy Châu cắt thịt bò, lắc đầu từ chối:

– Không cần.

Doãn Ước nhìn vóc dáng vạn năm không đổi của anh, cũng hiểu được không cần thử.

Đang chuẩn bị ăn tiếp, Kỷ Tùy Châu buông dao nĩa nhìn cô:

– Còn em thế nào, đã chuẩn bị xong chưa?

– Tôi phải chuẩn bị gì?- Doãn Ước kinh ngạc.

– Tôi tham dự công chiếu, chẳng lẽ em định ở lại khách sạn ngủ à?

– Không có, tôi sẽ đi cùng anh đến đó. Tôi ở phía sau đợi anh, có chuyện gì cứ tìm tôi.

Doãn Ước cảm thấy bản thân sắp xếp rất tốt, thư ký tạm thời như cô cũng nên có vài công tác hậu cần bảo vệ, mấy chuyện kinh doanh làm ăn cô không nhúng tay vào được. Nhưng trông Kỷ Tùy Châu có vẻ không vui lắm. Cô cố suy nghĩ, xem xét lại có phải bản thân chuẩn bị gì chưa tốt cho

https://thuviensach.vn

anh không, thật sự không nghĩ ra được, ước gì có thể lập tức gọi điện lĩnh giáo kinh nghiệm của Diệp Hải Thần.

Kỷ Tùy Châu khoanh tay trước ngực tựa vào lưng ghế, chậm rãi nói:

– Doãn Ước, em đừng nói với tôi em không mang lễ phục nhé.

Cô quả thật không mang theo, cô chỉ mang theo một vali đồ công sở.

– Chủ tịch Kỷ, ý của anh là, muốn tôi cùng tham gia lễ công chiếu vào ngày mai đúng không?

– Đúng.

– Lý do?

Doãn Ước tự nhận đã suy xét rất nhiều, duy nhất không ngờ đến chuyện này. Cô chỉ là một thư ký, tại sao phải sắm vai bạn gái? Huống hồ là buổi công chiếu không phải vũ hội, anh không cần dẫn theo bạn nhảy.

– Em cho rằng tôi mời em làm thư ký, chỉ cần em viết báo cáo, chuẩn bị văn kiện đơn giản vậy thôi sao? Nếu vậy, tôi cần Diệp Hải Thần đi cùng tôi là được.

– Thực sự hình tượng thư ký Diệp không tệ, cũng có thể cùng anh đi tham dự buổi công chiếu.

– Hai thằng đàn ông đi xem công chiếu, còn ngồi hàng ghế đầu, thú vị lắm à?

Quả thật chẳng thú vị. Doãn Ước rất muốn hỏi anh, vậy trước kia anh tham gia những trường hợp công chiếu này như thế nào, thuê một bạn gái đi cùng à?

– Nhưng tôi không mang lễ phục, có thể không đi không?

https://thuviensach.vn

– Không thể.

Doãn Ước bất đắc dĩ đưa tay xem đồng hồ:

– Vậy anh có rành đường ở đây không, hay là để chú Tần đưa tôi đi một chuyến, gần đây có cửa hàng nào bán lễ phục không, tôi đi mua một bộ.

– Không cần.

Kỷ Tùy Châu nói xong, tiếp tục ăn nửa miếng thịt bò còn lại trong dĩa. Doãn Ước ở bên cạnh không ăn được gì. Cô không biết hai chữ ‘không cần’ vừa rồi của Kỷ Tùy Châu là ám chỉ gì. Là không cần đi mua hay không cần tham dự? Nếu là vế sau, cô sẽ rất vui.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện, hiển nhiên không phải vế sau.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 30-2: Dập lửa (2)

Dùng bữa xong, Kỷ Tùy Châu đưa Doãn Ước rời khỏi khách sạn.

Dường như anh rất quen thuộc đường phố nơi đây, không bảng chỉ dẫn cũng không thấy cột mốc đường, một đường đi qua phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại đầu con hẻm nào đó.

Hai người xuống xe đi vào bên trong, nhà cửa bên trong theo phong cách cổ xưa tinh xảo, khiến Doãn Ước nhớ đến hội quán vật lý trị liệu của ông nội.

Đi một đoạn Kỷ Tùy Châu dừng lại, đưa tay gõ cửa. Lát sau, có người đi ra mở cửa, một cô gái mặc sườn xám nhìn họ vài lần, sau đó mời họ vào trong.

Kỷ Tùy Châu hiển nhiên có quen với người này, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Cô gái nói chuyện nhỏ nhẹ vô cùng êm tai, sau khi vào nhà, cô chỉ lên trên lầu:

– Chủ tiệm ở trên đó, muốn lên trên chào hỏi không?

– Không cần, cô giúp cô ấy chọn một bộ, đừng quá rực rỡ.

Cô gái liền mở đèn trong nhà lên, bắt đầu quan sát kỹ Doãn Ước. Từ vóc dáng đến diện mạo, rồi kiểu tóc và khí chất, cuối cùng dẫn cô đi vào trong, kéo rèm để lộ một loạt giá áo.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước vốn tưởng Kỷ Tùy Châu đưa cô đến đây mua sườn xám, nhìn mới phát hiện nơi này phong cách lễ phục nào cũng có. Nhưng kiểu dáng thuần Tây thì rất ít, chỉ có vài cái, sườn xám là nhiều nhất, có vài cái đúng là tinh xảo lại cầu kỳ, khiến người xem hoa cả mắt.

Nhưng hai loại này đối phương không chọn cho cô, cuối cùng chọn một chiếc váy Trung-Tây kết hợp. Thân trên áo xẩm đỏ đính kim sa nút thắt kiểu Trung, bên dưới là váy đen bồng bềnh kiểu Tây, cả chiếc váy trông có vẻ cao quý lại quyến rũ, Doãn Ước không dám ướm thử lên người.

Vất vả mới mặc vào được, đang chuẩn bị cài nút thắt trước ngực, Kỷ Tùy Châu đẩy cửa bước vào phòng thay đồ, nhìn chằm chằm cô trong gương.

Khí chất của Doãn Ước rất thanh khiết, vốn tưởng rằng cô không hợp với kiểu khí thế như vậy. Không ngờ mặc vào lại có hương vị khác hẳn, không giống với dạng nữ sinh non nớt trong tưởng tượng của anh.

Bất giác đã mấy năm trôi qua, Doãn Ước cũng đã hoàn toàn lột xác.

Thực ra, lần đầu tiên khi anh gặp lại Doãn Ước, anh liền phát hiện mấy năm nay cô đã thay đổi thành một người khác trước kia. Trầm ổn, thu mình lại, không còn hướng ngoại nhiệt huyết nữa. Chỉ có gần đây tiếp xúc với nhau nhiều, tính trẻ con trong xương tủy của cô mới thỉnh thoảng được thể hiện ra ngoài.

Doãn Ước thấy anh nhìn mình, liền đợi lời nhận xét của anh. Kỷ Tùy Châu bước lên trước, xoay cô lại đối diện với mình, bắt đầu giúp cô cài nút áo.

Ngón tay thon dài của anh nhanh nhẹn, nút thắt vốn khó cài ở trong tay anh quay vài vòng, rất nhanh đã cài xong một loạt. Sau đó, anh xoay cô lại soi gương, vén tóc cô gọn gàng.

Doãn Ước hỏi anh:

https://thuviensach.vn

– Có cần búi tóc kiểu xưa không?

– Không cần, vậy cũng rất đẹp rồi.

– Không cảm thấy kỳ lạ à?

Làm sao kỳ lạ được, tóc dài chấm vai da trắng môi đỏ, rõ ràng rất xinh đẹp. Nếu nói trước kia Doãn Ước là một nụ hoa, vậy thì cô của hiện tại, từ lâu đã hóa thành đóa hoa nở rộ.

Kỷ Tùy Châu thực hài lòng với tạo hình này của cô, lại chọn cho cô một đôi giày, sau đó để lại địa chỉ khách sạn, nhờ đối phương hôm sau cho người mang đến.

Trên đường quay về sắp chín giờ, khi đi ngang qua phố buôn bán, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện pháo hoa. Pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm dày đặc, đẹp như tiên cảnh chốn trần gian.

Doãn Ước vô thức kề sát đầu vào kính xe để xem, xem đến kích động liền kéo ống tay áo của Kỷ Tùy Châu:

– Lão Kỷ, anh mau nhìn xem, đẹp quá.

Lời vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng ngây ngẩn cả người.

Doãn Ước không phải là người duy nhất trên đời này gọi Kỷ Tùy Châu là Lão Kỷ, nhưng lại gọi thân mật nhất trong số đó.

Trước kia, quan hệ của hai người họ không phải tầm thường, cô lại cảm thấy Kỷ Tùy Châu lớn tuổi hơn mình nhiều lắm, vì thế liền gọi anh là Lão Kỷ. Bạn cùng phòng thấy chướng mắt nên trách mắng cô:

– Gọi Lão Kỷ gì chứ, rõ ràng người ta vừa trẻ vừa đẹp trai, khi không cậu lại gọi là lão.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lúc ấy cười phá lên, hiện giờ ngẫm lại mình của khi đó ngốc ngếch bao nhiêu.

Đã lâu không gọi cái tên này, hiện giờ gọi ra, lại cảm thấy là lạ.

Cô vội giả bộ xem pháo hoa, che giấu chuyện này đi. Kỷ Tùy Châu cũng không nói gì, nhìn ra bên ngoài khen một câu:

– Đúng là đẹp thật.

Sáng sớm hôm sau, lễ phục đúng hẹn đưa đến, Doãn Ước ở khách sạn ở cả buổi sáng, buổi chiều cùng Kỷ Tùy Châu dùng cơm. Ăn cơm xong thợ trang điểm đến trang điểm cho cô, Doãn Ước ngồi trước gương xem đối phương như biết ảo thuật, gần như thay đổi hoàn toàn diện mạo cô.

Kỷ Tùy Châu thay lễ phục xong đến đây, nhìn thấy như vậy liền bác bỏ, bảo trang điểm lại cho Doãn Ước lần nữa.

– Cô ấy không đi thảm đỏ, không cần khoa trương quá.

Biến khuôn mặt thành vô cùng kiều diễm, nhìn sẽ không thấy thoải mái.

Doãn Ước cũng không thích phong cách trang điểm kia, đổi rất tốt. Quay đầu để thợ tẩy trang giúp mình, tóc cũng không búi, chỉ phối chút đồ trang sức đơn giản.

Buổi công chiếu ấn định lúc bảy giờ, trước đó có nhiều khách mời ngôi sao đi thảm đỏ. Ban tổ chức vốn muốn để Kỷ Tùy Châu nổi bật, nhưng bị anh từ chối. Cho nên hai người họ chỉ cần sát giờ đến là được.

Buổi công chiếu phải cử hành nghi thức cắt băng khánh thành rạp chiếu phim mới, một hàng thành viên hội đồng quản trị Thịnh Thế với Kỷ Tùy Châu dẫn đầu, Doãn Ước ngồi trong phòng nghỉ ở hậu trường xem phát trực tiếp hiện trường. Trong đám người, Kỷ Tùy Châu gây chú ý nhất, dáng

https://thuviensach.vn

người cao ráo hình tượng tốt, trên mặt tươi cười hiền lành, các phóng viên đều chen lên trước, muốn chiếm vị trí ghi hình đẹp nhất.

Dưới ánh đèn Kỷ Tùy Châu đối đáp tự nhiên, nói năng ung dung, tất cả phóng viên đều xoay quanh anh, buổi phỏng vấn ngắn gọn được lên lịch khoảng mười phút bị kéo dài thành hai mươi phút, cuối cùng ban tổ chức không thể không phái người ra mặt xử lý, mới chấm dứt được buổi phỏng vấn.

Bên kia kết thúc, Doãn Ước lập tức đứng lên. Kỷ Tùy Châu cho một trợ lý đi theo bên cạnh cô phối hợp hết thảy. Hai người cùng nhau ra khỏi phòng nghỉ, vừa định đóng cửa, bên kia đầu hàng lang có mấy cô gái trang điểm xinh đẹp đi tới, có vẻ là diễn viên mới. Các cô ăn vận mát mẻ, hở lưng lộ chân, vừa đi vừa cười nói.

Khi đi đến trước mặt Doãn Ước, một cô trong số đó đứng lại, nhìn cô chằm chằm. Doãn Ước nhận ra là Triệu Sương, nhìn cô ta nhoẻn miệng cười.

Triệu Sương cũng trả về nụ cười miễn cưỡng, có lẽ bởi trời lạnh, cơ mặt cô ta hơi run run. Cuối cùng mấy cô bạn giục cô ta đi nhanh, cô ta mới thu hồi tầm mắt, đi nhanh mấy bước đuổi theo bạn.

Cô nhớ đến lúc trước Triệu Sương có nói đang quay một bộ phim điện ảnh, chế tác bởi đạo diễn nổi tiếng, vai diễn của cô ta trong đó có đất diễn hơn đám bạn, có một câu thoại, lộ mặt hai lần. Trong bộ phim cổ trang thời chiến loạn gần như tất cả đều là đàn ông, Triệu Sương tuy là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng đã là một trong những vai nữ hiếm hoi trong đó.

Hóa ra chính là nói phim này. Khó trách vừa rồi trên thảm đỏ có thấp thoáng bóng dáng của cô ta. Cô trên màn ảnh cười tươi như hoa, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn không thể tưởng tượng được mấy hôm trước cô ta đã trải qua chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Chuyện của Giang Thái, cứ như vậy cho qua?

Khi Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu bước vào trong rạp, vẫn khiến cho đám đông xì xào một lúc. Có vài phóng viên tinh mắt phát hiện động tĩnh, lập tức đưa máy ảnh lên chụp. Mấy trợ lý chắn trước mặt họ không cho chụp, giám đốc rạp chiếu phim dẫn hai người đi từ bên cánh, cuối cùng ngồi xuống chính giữa hàng ghế đầu tiên.

Hôm nay ở đây nhiều người thế này, kể ra nguyên nhân chính là Kỷ Tùy Châu.

Đạo diễn an vị ở hàng ghế sau, thấy anh lập tức đi đến chào hỏi, tầm mắt vô thức rơi xuống người Doãn Ước. Trong lòng ông ta cân nhắc xem cô gái này là ai, không giống người của giới giải trí. Nhưng có thể khiến Kỷ Tùy Châu mang đi cùng, chắc chắn cũng là một nhân vật lợi hại.

Vì thế, ông ta khách sáo chào hỏi Doãn Ước.

Bộ phim điện ảnh này kinh phí đầu tư lớn, diễn viên toàn là người gạo cội nổi tiếng trong nước, tùy tiện chỉ đại một người trong số đó ra cũng có thể một mình đảm đương cả bộ phim. Một núi không thể chứa hai hổ, hôm nay lộ diện cùng một nơi, mỗi cá nhân không thể thiếu ngầm tranh cao thấp.

Chính là vừa thấy có Kỷ Tùy Châu, mỗi người đều cười đến khách sáo. Nam diễn viên Mạc Khiêm có chút giao tình với Kỷ Tùy Châu, lúc này một tiếng ‘anh’ hai tiếng ‘anh’, ra vẻ vô cùng thân thiết.

Doãn Ước trước kia cũng có xem Mạc Khiêm diễn, trên phim anh ta có nhiều vai diễn kiên cường mạnh mẽ. Xem đánh giá trên mạng, cũng biết anh là một người kiệm lời nghiêm túc. Không ngờ ngoài đời lại là người hài hước, khéo ăn nói như vậy.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên diễn viên đều qua ‘bao bọc’, thứ phô ra cho mọi người xem hà tất là một phần chấn chính của họ. Người xem thích gì, họ diễn nấy. Về phần bộ dạng bên ngoài nhìn thấy, lại ít có người biết.

Do buổi phỏng vấn ban nãy của Kỷ Tùy Châu chiếm khá nhiều thời gian, hơn nữa vì vấn đề trật tự trong khán phòng, buổi công chiếu bị lùi lại nửa tiếng đồng hồ. Doãn Ước chờ mọi người bắt tay làm quen xong đi khỏi mới xuất hiện, Bùi Nam không biết đến từ lúc nào, ngồi yên ổn bên phải Kỷ Tùy Châu. Còn bên trái chỗ cô ngồi chính là Từ Tri Hoa.

Như vậy làm Doãn Ước có áp lực rất lớn.

Hàng đầu đều là cấp cao của Thịnh Thế, chỉ có một mình cô là thư ký nhỏ nhoi không tên tuổi, mà còn là tạm thời. Ngộ nhỡ để phóng viên chụp được, trên báo giấy và báo mạng ngày mai, không biết sẽ có lời đồn gì truyền ra.

Doãn Ước khác với Triệu Sương, cô không hề muốn xuất đầu lộ diện.

Cả buổi tối cô nhấp nhổm như ngồi trên đống lửa. Vừa bắt đầu là phỏng vấn khách mời, đạo diễn vẫn kiệm lời chia sẻ úp mở, Mạc Khiên trầm ổn mạnh mẽ, mấy người mẫu nam vừa xuất hiện trên sân khấu, lập tức đưa đến tràng tiếng la ó.

Vai diễn cỏn con như Triệu Sương không có tư cách lên sân khấu, trên sân khấu tạm thời chỉ có mỗi nữ chính Phùng Trinh, một chấm đỏ điểm xuyết trên nền xanh lục, càng thêm xinh đẹp cao quý.

Phỏng vấn kết thúc chính là chiếu phim, Doãn Ước không thích xem thể loại phim này lắm, cảm thấy quá mức nặng nề. Xem bộ phim điện ảnh hơn trăm phút, tâm lý dồn nén như bị đá đè.

Kết cục phim, ngoại trừ nữ chính Phùng Trinh mang thai còn sống sót ra, mấy vai nam còn lại toàn bộ hi sinh trên sa trường. Thời điểm Doãn Ước

https://thuviensach.vn

xem Mạc Khiêm diễn, nước mắt suýt nữa rơi xuống. Sợ bị người khác phát hiện, cô giả bộ như có lông mi rơi vào mắt, nhân cơ hội lau đi.

Lúc kết thúc phim đã gần đến mười một giờ, các phóng viên như đám cú vọ, trình độ thức đêm ngoại hạng, không biết buồn ngủ là gì. Doãn Ước cũng có chút không ráng được, đang chuẩn bị chạy lấy người, bên kia Kỷ Tùy Châu lại bị người khác kéo đi chụp hình để lưu niệm.

Doãn Ước liền ngồi tại chỗ chờ anh, thuận tiện xem tin nhắn. Người gửi tin chính là Mạnh Bân, lần trước gặp mặt ở nhà tù Lạc Hồ, anh còn nhớ số điện thoại của cô, thi thoảng gửi tin nhắn cho cô. Vốn dĩ Doãn Ước không để ý đến anh, nhưng đối phương vừa mở miệng đã hỏi:

– Hai hôm trước cậu đi gặp Doãn Hàm à? Hôm đó tôi không đi làm, có nghe người ta nói lại.

Doãn Ước thấy lạ, gần đây cô không đến thành phố T mà.

– Cậu khẳng định là tôi?

– Đồng nghiệp nói là em gái của Doãn Hàm. Tôi nghĩ chắc anh ta tưởng cậu nhỏ tuổi hơn Doãn Hàm.

Doãn Ước nhíu mày nghĩ không biết nên hồi âm thế nào. Ai đi thăm em cô, còn nói là em gái nó. Nó không có em gái mà, nếu có chỉ có mỗi mình Triệu Sương.

Chẳng lẽ là cô ta?

Doãn Ước chỉ cảm thấy đáp án này vô cùng hoang đường. Đang phiền não, Từ Tri Hoa đi tới nói với cô:

– Thư ký Doãn, ngồi xe của tôi về nhé.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không ngờ bà lại mở miệng đề nghị, nhớ tới Kỷ Tùy Châu liền nói:

– Không dám làm phiền Từ tổng.

– Không phiền đâu, tiện đường thôi.

Nói xong bà liền đứng lên, đi được vài bước thấy Doãn Ước không đi theo, lại quay đầu thúc giục cô:

– Đi thôi, họ còn tham dự tiệc rượu, cô có hứng thú à?

Doãn Ước không hề có hứng thú, nghĩ có thể thoát một lần cũng không tồi, không chào hỏi Kỷ Tùy Châu đã ra về trước.

Bên kia, Kỷ Tùy Châu bị một đám người bu quanh, ai nấy đều chen chúc bên người anh để chụp ảnh. Anh cao ráo, lướt tầm mắt qua một loạt đầu người nhìn thấy bóng lưng rời khỏi của Doãn Ước, lại nhìn thấy bóng dáng của Từ Tri Hoa, không khỏi nhíu mày.

Bà già này, dạo gần đây càng lúc càng nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 31-1: Nước đục (1)

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, Doãn Ước vừa ra khởi cửa liền hắt hơi hai cái.

Bên cạnh, Từ Tri Hoa liếc nhìn cô, trách mắng:

– Ỷ còn trẻ mặc phong phanh như vậy, sau này già rồi bệnh đầy mình.

Bà một thân đồ tây, ăn mặc kín mít, trên túi xách mang bên người còn có khăn choàng. Lúc nói chuyện bà lấy khăn choàng ra, quàng lên cổ Doãn Ước.

– Ngộ nhỡ bị lạnh rồi bệnh, Lão Kỷ sẽ không tha cho tôi.

Doãn Ước quấn chiếc khăn có chút ấm áp kia, trong lòng thầm cảm kích đối phương. Muốn nói cám ơn, lại cảm thấy ‘mồm mép’ quá. Con người Từ Tri Hoa như vậy, chắc chắn rất ghét người khác ‘mồm mép’ với mình.

Vì thế cô chỉ cười, yên tâm nhận lấy.

Hai người bước xuống bậc thang, bên kia tài xế đã mở sẵn cửa xe. Đang chuẩn bị đi lên, sau lưng đột nhiên có người vượt qua, vỗ nhẹ vai Doãn Ước.

Doãn Ước nhìn lại, không nhận ra đối phương là ai. Đèn đóm trước cửa rạp chiếu phim không đủ sáng, hơn nửa khuôn mặt của người nọ chìm trong bóng tối.

Nhưng anh ta vừa lên tiếng Doãn Ước đã nhận ra.

https://thuviensach.vn

Là Tôn Triết, phóng viên của Tuần san giải trí toàn dân.

Tôn Triết vẫn đuổi theo như lần trước, tất cả những gì về Doãn Ước hắn đều cảm thấy tò mò. Vụ án của Chung Vi đã kết thúc, danh tính của hung thủ cũng được đưa tin. Tôn Triết chắc hẳn biết Tất Nhiên mới là hung thủ thật sự, nhưng hắn vẫn đuổi theo Doãn Ước để hỏi han không ngừng.

– Đối với vụ án của Chung Vi, cô có suy nghĩ gì không?

– Không có.

– Cô có kể với em trai cô về chuyện này không?

– Không có.

– Vụ án năm đó có khi nào là án oan không?

Doãn Ước không muốn trả lời thêm, nhanh chân bước lên xe. Tôn Triết lại đu bám không tha, chạy đến túm lấy tay của Doãn Ước. Chỉ là còn chưa đụng được đến quần áo cô, Từ Tri Hoa lập tức ra tay, đánh thẳng vào gáy hắn, mở miệng liền mắng:

– Tên lưu manh từ đâu đến, không biến đi tôi sẽ báo cảnh sát.

Vừa mắng vừa gọi bảo vệ gần đó:

– Còn đứng nhìn gì nữa, mau kéo tên lưu manh này đi, đưa đến đồn cảnh sát cho tôi.

Vài bảo vệ xông đến, dễ dàng kéo Tôn Triết đi. Từ Tri Hoa mở cửa xe, gần như thô bạo đẩy Doãn Ước lên, đóng cửa liền căn dặn tài xế lái đi, chớp mắt đã rời khỏi đó.

Động tác của bà rất lưu loát, nhanh đến nỗi Doãn Ước chưa kịp hoàn hồn. Cho đến khi xe chạy khỏi khách sạn, mới nhớ cám ơn đối phương.

https://thuviensach.vn

– Không cần cám ơn tôi, nể mặt Lão Kỷ thôi. Nhưng mà tôi cũng khuyên cô một câu, con người Kỷ Tùy Châu quen chơi thì được, còn nghiêm túc thì phải xem lại. Đừng chân tình quá, đối với cả hai người đều có lợi.

Bà thẳng thắn, không hề sợ Doãn Ước sẽ tố cáo bà. Xe chạy đến cửa khách sạn, hai người một trước một sau xuống xe. Doãn Ước đi đằng sau, đột nhiên nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu. Giọng đối phương không tốt, hiển nhiên thấy không vui khi cô về trước.

– Tổng giám Từ bảo tôi ngồi xe bà ấy về, tôi không tiện chối từ.

Chỉ vài ba câu đã đổ hết trách nhiệm lên người Từ Tri Hoa. Dù sao hai người này cũng sẽ không ngồi xuống đối chất, Kỷ Tùy Châu nếu thật sự đến hỏi Từ Tri Hoa, với tính tình ngang ngược của bà, e rằng dù biết Doãn Ước cố tình đổ tội cho bà, cũng sẽ cố tình làm trái lại Kỷ Tùy Châu.

Hai người như vậy lại có thể hợp tác đến tận bây giờ, cũng xem như là một kỳ tích.

Do phải nói điện thoại, bước chân Doãn Ước càng thêm chậm, rất nhanh chừa ra khoảng cách với Từ Tri Hoa đi đằng trước. Từ Tri Hoa đi một đoạn phát hiện Doãn Ước không đuổi theo kịp, quay đầu định gọi cô, một cô gái đột nhiên vọt đến trước mặt bà, chặn đường bà.

Bà không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói:

– Sao cô lại đến đây?

– Đến tham gia công chiếu mà- Người nọ cố tình xuyên tạc ý của đối phương.

Từ Tri Hoa không khỏi cười lạnh:

– Lá gan không nhỏ, dám đến tìm tôi.

https://thuviensach.vn

– Tôi không có gì để không dám gặp ai cả. Tổng giám Từ, tôi chỉ tới bàn chuyện làm ăn với bà, lần trước chuyện chúng ta bàn với nhau, bà suy nghĩ thế nào rồi?

Từ Tri Hoa nhìn lướt qua vai người nọ thấy Doãn Ước vẫn còn cúi đầu nghe điện thoại, kéo áo người đó, lôi vào trong thang máy bên cạnh.

Doãn Ước đúng lúc cúp máy, vừa ngẩng đầu liền thấy bóng lưng biến mất của hai người họ. Tốc độ quá nhanh không thấy rõ, chỉ cảm thấy người đi cùng với Từ Tri Hoa rất giống Triệu Sương.

Cô có chút hiếu kỳ, chậm rãi đi lên.

Bên kia, Từ Tri Hoa lôi Triệu Sương theo thang máy lên lầu, một tay luôn nắm chặt tay áo của cô không buông. Trong thang máy chỉ có hai người, Triệu Sương không khỏi mỉm cười:

– Tổng giám Từ à, làm gì căng thẳng vậy, tôi sẽ không chạy đâu. Bà có thể yên tâm rồi, tôi thật lòng muốn cùng bà làm vụ giao dịch này, trước khi giao dịch chưa thành, bà đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không đi.

Từ Tri Hoa vẻ mặt lạnh băng, luôn giữ im lặng. Bà tùy tiện nhấn một tầng nào đó, đợi cửa thang máy mở ra liền đẩy Triệu Sương ra ngoài.

Trong hành lang khách sạn không một bóng người, rốt cuộc bà cũng đứng yên nhìn chằm chằm Triệu Sương.

Bà muốn nhìn thử lá gan của cô gái này từ đâu mà có, dám lấy chuyện đó ra đòi điều kiện với bà.

Triệu Sương vốn đã lường trước chuyện này, cô thấy hiện giờ Từ Tri Hoa phải cầu mình. Nhưng ánh mắt đối phương quá mức sắc bén, khí thế mạnh mẽ đè đầu cô, bị bà nhìn lâu ngược lại có hơi hoang mang, cứ để như vậy thì khí thế sẽ dần mất sạch.

https://thuviensach.vn

Vì thế, cô ta bắt đầu giở giọng hòa hoãn:

– Tổng giám Từ, chuyện trước kia tạm gác sang một bên, tin tức tôi mang đến tuyệt đối rất quan trọng với bà, bà đầu tư vào tôi sẽ không lỗ vốn đâu, còn có thể kiếm nhiều tiền là đằng khắc, thực sự bà là người có lợi đấy.

– Ha ha, tôi thật muốn xem cô có vốn liếng gì, có thể để tôi được lợi mà không thua lỗ.

– Tôi trẻ trung xinh đẹp vóc dáng chuẩn.

– Trong giới này thứ dư thừa nhất chính là loại con gái như vậy đấy. Với điều kiện tự thân này của cô muốn được lăng-xê đúng là viễn vông. Tôi khuyên cô vẫn nên bỏ cái suy nghĩ muốn đi đường tắt này đi, cơ hội thành công còn nhiều hơn được một chút. Sao vậy nhỉ, Giang Thái của Liên Chúng đã không thỏa mãn được cô rồi à?

Triệu Sương bị chọc đúng điểm yếu, mặt thoáng đỏ lừ.

– À tôi biết rồi, Giang tổng cũng là người thông minh. Dân làm ăn mà, không muốn mua bán lỗ vốn đâu, chắc chắn anh ta cũng hiểu được đầu tư vào cô chẳng có lợi nhuận gì, cho nên không muốn tiếp tục lãng phí tiền bạc trên người cô nữa.

– Bà già họ Từ kia, bà đúng là quá quắc, bà có tin tôi sẽ lập tức đem toàn bộ chuyện của bà…

– Tùy cô ha- Từ Tri Hoa vẻ mặt bất cần- Tôi chả thấy chút xíu thành ý nào từ trên người cô, cho nên cô Triệu à, vụ làm ăn này của cô tôi không thể nhận.

– Bà muốn thành ý thế nào?

https://thuviensach.vn

– Trong lòng cô hiểu mà.

Triệu Sương bực dọc nghiến răng:

– Được, bà chờ đấy, tôi chắc chắn sẽ cho người điều tra ra. Anh tôi nếu biết, tôi có cách cạy miệng anh ấy. Nhưng mà chúng ta đã bàn xong rồi đấy, bà không được đổi ý.

– Cô yên tâm đi, lăng-xê cô, tốn vài chục triệu là đủ. Cô phải mau chóng nắm bắt thời gian. Mặt khác, nhớ kỹ cho tôi, sau này đừng đến những chỗ thế này tìm tôi nữa, có gì thì gọi điện thoại, đừng khi không xuất hiện trước mặt tôi..

Triệu Sương trong lòng chán nản, ngoài mặt cũng không dám tiếp tục nói cứng nữa, chỉ có thể nhìn theo Từ Tri Hoa bước vào thang máy. Cô vừa định đi cùng, đối phương trừng mắt liếc cô, vẻ mặt ghét bỏ:

– Đừng vào đây, cô đợi lần sau đi.

Khi cửa thang máy đóng lại, Từ Tri Hoa lấy điện thoại ra gọi cho người nào đó. Điện thoại vừa được nối, bà trực tiếp ra lệnh cho đối phương:

– Lão Hứa, giúp tôi điều tra một người, tên là Triệu Sương, càng chi tiết càng tốt.

Trong hành lang tầng năm, Triệu Sương một mình đứng đó, trong lòng nổi cơn tam bành. Cô oán hận nghiến răng, thầm mắng nhiếc rủa xả Từ Tri Hoa.

Lúc thang máy lần nữa mở ra, Doãn Ước xuất hiện bên trong đó. Triệu Sương đang nghĩ có nên vào hay không, Doãn Ước lại chủ động nói:

– Cô vào đây.

https://thuviensach.vn

Hai chị em đi cùng thang máy, Triệu Sương ở lầu sáu, cô vừa định nhấn nút, Doãn Ước đưa tay ngăn lại:

– Cô theo tôi lên đây, tôi có chuyện muốn hỏi cô.

Vì thế, hai người đến phòng của Doãn Ước trên tầng mười hai.

Triệu Sương bước vào phòng, trên mặt khó giấu được vẻ hâm mộ. Ở cùng một khách sạn, cô ta cùng một người bạn chen chúc trong căn phòng nhỏ, Doãn Ước lại ở căn phòng lớn thế này. Cô thật không hiểu ông trời sắp xếp thế nào nữa.

Doãn Ước không quan tâm đến biến hóa trên mặt cô ta, trong đầu toàn là nội dung tin nhắn của Mạnh Bân. Cô lười nhiều lời với Triệu Sương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

– Gần đây cô đi tìm Doãn Hàm làm gì?

– Không làm gì hết, thăm anh ấy thôi.

Triệu Sương buột miệng đáp một câu, Doãn Ước không khỏi bật cười, cười mình thành công rồi.

Lại có thể đúng là Triệu Sương.

– Cô mau thành thật nói với tôi, rốt cuộc làm gì!

– Thăm tù mà- Triệu Sương vốn đang tức giận, lúc này lại thấy khó chịu- Em gái đến thăm anh trai ngồi tù, không được sao?

Xảy ra ở người khác đương nhiên là được, nhưng xảy ra trên người Triệu Sương lại có một trăm điểm đáng ngờ. Em trai cô ở tù năm năm, cô ta chưa từng đến thăm lần nào, xưa giờ có thể phân rõ ranh giới liền phân đến sạch sẽ, thậm chí còn không muốn thừa nhận với bất cứ ai mình có người anh như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô ta bị Giang Thái đánh đến ngờ nghệch hay đánh đến hiểu chuyện, đột nhiên đi đường xa như vậy thăm tù, nói ra thật nực cười.

Doãn Ước nhìn chằm chằm cô:

– Triệu Sương, trong tù có người quen của tôi. Cô vừa đến người đó liền gửi tin cho tôi ngay. Cho nên, tôi khuyên cô sau này đừng đến đó nữa, tiết kiệm chút hơi sức đi. Cũng đừng giở trò mèo gì đó nữa. Nó chỉ là một tù nhân, không có cách mang đến bất kỳ lợi ích nào cho cô, cô muốn nổi tiếng thì hãy dựa vào chính mình, đừng có đổ hết vào nó.

Nói đoạn, Doãn Ước lại nghĩ đến Tôn Triết. Tên phóng viên giải trí đáng ghét đó, luôn muốn moi móc chút thông tin từ vụ án của Doãn Hàm. Triệu Sương đột nhiên chạy đến thăm tù, chẳng lẽ có ý định này.

Doãn Ước cảm thấy mình phải bóp chết suy nghĩ đó của Triệu Sương từ trong trứng nước.

Cô đi đến tủ kệ rót hai ly nước, đưa một ly cho Triệu Sương, cố ý đảo mắt khắp phòng, rồi hỏi đối phương:

– Phòng này thế nào?

– Còn thế nào chứ- Triệu Sương hâm mộ và đố kị.

– Nhưng cô không ở được đâu. Kỷ Tùy Châu ở phòng bên cạnh, nếu tối nay tôi qua đó gõ cửa, nũng nịu nói mấy lời dễ nghe với anh ấy, ngày mai cả giới giải trí này sẽ không có một chút tin tức nào về cô hết, cô tin không?

Triệu Sương nhìn chằm chằm cô, ra vẻ không tin.

– Cũng đúng, tôi sẽ không đi đến mức đó với anh ấy. Nhưng vì Doãn Hàm, tôi không phải không làm vậy được. Cô làm nhiều chuyện như vậy,

https://thuviensach.vn

đơn giản chỉ vì muốn nhanh chóng nổi tiếng, vậy thì đừng nên đắc tội với người. Khả năng của Kỷ Tùy Châu thế nào, hình như tôi rõ hơn cô đấy, anh ấy muốn dìm cô, thì cả đời cô sẽ không thể nào trở mình được. Đừng làm mấy chuyện thất thường nữa nhé.

Triệu Sương lần đầu tiên bị Doãn Ước uy hiếp như vậy, trong mắt đầy vẻ sợ hãi. Doãn Ước thấy cô ta như vậy, hiểu được lời nói của mình đã có tác dụng, có chuyển biến rồi thì tốt nhất nên dừng lại, nói thêm vài câu liền đuổi cô ta đi.

Triệu Sương đi rồi, Doãn Ước mới cảm thấy toàn thân đau nhức, mau chóng vào phòng tắm mở một bồn đầy nước ấm rồi vào ngâm. Nước ấm bốc hơi, thoải mái đến buồn ngủ. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô lại nhớ đến câu hỏi vừa rồi của Tôn Triết.

– Vụ án năm đó có khi nào là án oan không?

Khi vụ án năm đó vừa xảy ra, cô quả thật có nghĩ tới. Dù sao mười bảy năm trước đó em trai cô vẫn là một thanh niên trẻ trung lương thiện, thành tích học tập xuất sắc, thầy cô luôn cổ vũ nó. Khi đó mà nói, người chị như cô bướng bỉnh hiếu động hơn.

Em trai cô giết người, năm đó có đánh chết cô cũng không tin.

Nhưng rồi em trai cô bỏ trốn, sau khi quy án lại nhận hết tội trạng, Doãn Ước liền không có chút nghi ngờ gì nữa.

Có lẽ đúng thật là một lần sai lầm để hận ngàn đời, một chàng trai cho dù tốt, thời kỳ trưởng thành có nổi loạn, nhưng khó có thể lường trước tai họa.

Mấy năm nay, Doãn Ước dần dần tiếp nhận sự thật này. Nhưng hiện giờ Tôn Triết lại hỏi như vậy, tâm tư cô không khỏi lung lay.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ thật sự có ẩn tình gì đó mà cô không biết? Chiếc điện thoại kia của em trai cô từ đâu mà có, tin nhắn Chung Vi gửi mang ý nghĩa gì. Doãn Ước hoàn toàn rối loạn.

Đúng lúc này, cô nghe bên ngoài có tiếng chuông cửa, mau chóng đứng lên quấn khăn tắm vào rồi đi ra ngoài.

Cô không dám mở cửa, chỉ đứng bên trong hỏi ra:

– Ai đó?

Bên kia im lặng một lát, mới nghe được tiếng Kỷ Tùy Châu vang lên:

– Là tôi.

Giọng hơi nghẹt, hình như đã uống rượu.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 31-2: Nước đục (2)

Doãn Ước do dự không biết có nên mở hay không.

Sắp mười hai giờ khuya rồi, cô nam quả nữ chung một phòng, ngộ nhỡ súng cướp cò…

Kỷ Tùy Châu gần đây, làm cho người ta có hơi lo lắng.

Cô cúi đầu xem bộ dạng hiện tại của mình, lại càng không dám mở cửa. Vì thế cô chuẩn bị từ chối anh, nhưng Kỷ Tùy Châu hoàn toàn không cho cô cơ hội này:

– Tôi đếm tới ba, nếu em còn không mở cửa, tôi sẽ tự mở bằng chiếc thẻ phòng vừa mượn được.

Doãn Ước cảm thấy bản thân đúng là gặp phải tên vô lại.

– Anh chờ một chút, nhanh thôi.

Cô vội trở vào tìm đồ mặc, khó khăn tìm được bộ đầm ngủ, họa tiết nhân vật hoạt hình, đằng sau là cái nón có hai tai thỏ, trông xì tin quá mức.

Não cô bị gì mà lại mua loại áo ngủ này.

Mới mặc xong bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, tiếng cửa điện tử đóng lại, bước chân trầm ổn của Kỷ Tùy Châu tiến vào.

Anh có uống rượu, nhưng không say, người còn đặc biệt tỉnh táo. Vào phòng không thấy Doãn Ước, anh liền đi vào phòng trong. Doãn Ước ăn

https://thuviensach.vn

mặc chỉnh tề đứng trước cửa chặn anh lại, đẩy anh trở vào phòng khách:

– Chủ tịch Kỷ, anh ngồi ở đây này.

Kỷ Tùy Châu như cố tình ngó nghiêng vào phòng:

– Sao vậy, bên trong có thứ gì không thể cho người ta biết à?

– Không có, không có mà.

Đồ phụ nữ thôi, không tiện để anh xem.

Trong phòng khách có ghế sô pha đơn, Kỷ Tùy Châu ngồi xuống rồi nói với Doãn Ước:

– Tôi đau đầu quá, em ấn vài cái giúp tôi.

Doãn Ước có hơi hối hận khi học được nghề này. Trước kia là để tạm nuôi sống mình, hiện giờ luôn bị người nào đó mượn cớ quấy rầy, hết lần này đến lần khác đối phương dùng cách này hợp thức hóa nó, cô nghĩ muốn từ chối nhưng lại không tìm được lý do chính đáng.

Thật oan uổng.

Chần chừ hồi lâu, Doãn Ước đi đến sau lưng Kỷ Tùy Châu. Đối phương ngửa đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, mày nhíu lại, dường như thật sự bị cơn đau đầu hành hạ.

Doãn Ước ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người anh, liền hỏi:

– Có phải uống nhiều rồi không?

– Hai ly thôi.

– Vậy sao lại đau đầu?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không đáp, đột nhiên ngồi thẳng lưng lên hắt hơi một cái. Như vậy đúng là bị bệnh rồi. Anh lần nữa dựa vào sô pha, hỏi Doãn Ước:

– Có mang thuốc không?

– Có- Doãn Ước nói xong liền đi tìm thuốc cho anh, xách hai vỉ thuốc đến, rồi rót ly nước cho anh.

Kỷ Tùy Châu nhận lấy vừa định bỏ vào miệng, Doãn Ước đột nhiên nhớ ra gì đó, mau chóng chạy đến chộp tay anh lại. Lúc chộp có hơi nhanh, ngón tay đụng vào môi đối phương, làm trầy một chút.

– Gì vậy?

– Anh uống rượu, không thể uống thuốc cảm được, ngộ nhỡ có chuyện gì…

– Tôi mà chết chẳng phải hợp ý em sao?- Kỷ Tùy Châu mỉm cười.

Doãn Ước cười gượng không nói tiếp nữa. Lúc trước khi vừa mới biết anh lừa dối mình, cô thật sự ước gì anh chết đi cho rồi. Ban đêm luôn mơ thấy mình cầm dao, đâm anh mười bảy mười tám nhát.

Nhưng hiện giờ thì không, nhất là lần trước nhìn thấy Tùy Ý phải làm vật lý trị liệu, tâm trạng cô liền phức tạp hơn. Thật hy vọng lời Tôn Triết nói là thật, chuyện này nếu không phải Doãn Hàm gây ra thì tốt biết bao.

Kỷ Tùy Châu không thể uống thuốc, chỉ có thể uống cạn ly nước, Doãn Ước đỡ anh ngồi xuống, lại ấn mấy huyệt đạo chủ yếu trên đầu anh.

So với lúc nãy dùng lực mạnh hơn, cũng nghiêm túc hơn.

Kỷ Tùy Châu nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt có chút thư thái. Doãn Ước từ phía trên nhìn xuống đánh giá gương mặt anh, cảm thấy như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên một câu: bên ngoài hào nhoáng, bên trong thối rữa.

Chỉ là nghĩ trong lòng, không dám để cho Kỷ Tùy Châu biết.

Thế nhưng người đàn ông này chính là yêu tà. Doãn Ước vừa nghĩ xong, ngay sau đó anh liền nói:

– Lúc em ra tay có phải đã nghĩ, nếu thật sự có bản lĩnh, trực tiếp ấn chết tôi thì tốt quá.

– Đâu có.

– Là không nghĩ hay là không dám?

Có lẽ là cả hai.

Doãn Ước đổi hướng, tìm đề tài nói:

– Sao anh về sớm vậy, tổng giám đốc Từ nói có tiệc rượu chúc mừng.

– Về trước.

– Không sao chứ? Anh là chủ tịch hội đồng quản trị mà.

– Từ Tri Hoa cũng không tham dự mà.

Nói cũng phải, người phụ nữ này đúng là quả cảm. Vừa rồi bà ấy đánh Tôn Triết, Doãn Ước nhìn mà còn thấy đau. Tên Tôn Triết xúi quẩy rồi, gặp phải ‘sư thái’ thì làm gì còn đường sống.

– Em ngồi xe bà ấy về đây à?- Kỷ Tùy Châu hỏi.

– Ừm, Tổng giám Từ rất khách sáo.

https://thuviensach.vn

– Ha ha, khách sáo á- Kỷ Tùy Châu vui vẻ- Em là người đầu tiên hình dung bà ấy như vậy đó. Ngồi một chuyến xe đã nói lời hay cho người ta rồi, Doãn Ước con người em cũng thật là giả dối.

Vốn chỉ là hai từ ‘khách sáo’, anh còn không chịu buông tha. Doãn Ước chỉ có thể im lặng.

– Hai người ở trên xe, không nói xấu gì tôi chứ- Kỷ Tùy Châu lại hỏi.

– Tôi không có.

Nói xong liền hối hận, câu trả lời kia cho thấy, Từ Tri Hoa có nói.

– Bình thường thôi, nếu bà ấy không nói xấu tôi, ngược lại mới là chuyện lạ đấy.

– Cho nên, hai người có mâu thuẫn à?- Doãn Ước dè dặt hỏi.

– Trong công việc chắc chắn là có, con người bà ấy với ai chả có mâu thuẫn. Nói lý ra thì cũng không có gì, nhưng bà ấy lấy chuyện cứu vớt các cô gái sa ngã trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Tôi như vậy ở trong mắt bà ấy chính là nhân vật nguy hiểm, cho nên bà ấy nhất định sẽ khuyên em quen tôi chơi chơi thì được chứ đừng động lòng, có đúng không?

Doãn Ước bật cười:

– Phải.

– Vậy em nghĩ sao?

Doãn Ước không nghĩ gì cả. Cô và Kỷ Tùy Châu căn bản không phải loại quan hệ như Từ Tri Hoa nghĩ, cho nên giả thiết của anh sao có thể thành lập được ở trên người cô.

Cô ấn mạnh huyệt thái dương của Kỷ Tùy Châu hai cái, mới nói:

https://thuviensach.vn

– Tổng giám Từ có ý tốt mà, nhưng tôi và anh chỉ là quan hệ công việc, bà ấy lo lắng thái quá…

– Quan hệ công việc…- Kỷ Tùy Châu nghiền ngẫm bốn chữ này, đáp- Quả thật là quan hệ công việc. Gần đây công việc của em cũng khá, đêm nay còn biểu hiện không tồi.

Thành công làm một bình hoa mới mẻ, ngoài sáng trong tối hấp dẫn vô số ánh nhìn. Cô đêm nay có thể so bì diễn xuất với Phùng Trinh. Lúc này, tất cả phóng viên đều đang thăm dò lý lịch của Doãn Ước, lòng hiếu kỳ về cô đang ngày càng tăng lên.

Nếu không phải anh cố tình phong tỏa tin tức, lúc này trên mạng chắc chắn đã xuất hiện ảnh chụp của Kỷ Tùy Châu và cô đồng hành cùng nhau. Ngày mai, trên tất cả trang đầu báo giải trí đều đưa tin có liên quan đến cô. Doãn Ước chỉ cách ‘nền công ngiệp giải trí’ (Showbiz) một bước chân.

Nhưng bước chân này, đã bị anh bóp chết từ trong nôi.

Doãn Ước nghe anh nhắc đến chuyện đêm nay, lại nhớ tới Tôn Triết, liền kể chuyện này với anh. Phút cuối còn không quên khen ngợi Từ Tri Hoa một hồi.

Kỷ Tùy Châu vô cùng khinh thường, cười khẩy hai tiếng.

Sau đó anh nhớ đến tên Tôn Triết kia, cảm thấy lúc trước mình quá nhân từ. Thả anh ta một lần lại là mầm mống tai họa, một khi đã như vậy, dứt khoát mời hắn cuốn gói cút đi.

– Có sao không nhỉ, Tôn Triết có khi nào ra ngoài nói bậy bạ không?

– Không đâu, người còn sống thì miệng sẽ còn nói, thỉnh thoảng chừa chút sức lực để ăn cơm thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước biết anh có cách khóa miệng hắn lại, cũng không lo lắm. Nhớ tới lúc nãy anh có nói về Từ Tri Hoa, liền nhiều chuyện hỏi thăm:

– Tại sao anh lại nói tổng giám Từ lấy chuyện cứu vớt những cô gái sa ngã làm nhiệm vụ của mình vậy?

Kỷ Tùy Châu không trả lời ngay, như đang cân nhắc lời nói. Nhưng im lặng một lát vẫn nói thật:

– Trước kia bà ấy có một đứa con gái, sau này không thấy đâu nữa.

– Đi đâu?

– Mất tích. Nghe đồn năm hai mươi mấy tuổi bỏ nhà ra đi với một thanh niên, từ đó về sau chưa từng xuất hiện. Nếu cô ta còn sống, hiện giờ chắc cũng gần ba mươi tuổi.

Doãn Ước từng nghe người trong công ty nói qua gia cảnh của Từ Tri Hoa, chỉ biết hình như bà từng kết hôn sau đó ly hôn, lại không biết bà có đứa con gái. Cho nên bà xem cô như con gái của mình, rất sợ cô như Kỷ Tùy Châu nói, từ nay về sau bốc hơi khỏi nhân thế?

Kỷ Tùy Châu vươn tay, túm lấy cổ tay của Doãn Ước, cổ tay mịn màng yếu đuối như không có xương, làn da trắng trẻo trơn tru. Anh áp tay cô lên mặt mình, ngẩn ngơ đến xuất thần. Doãn Ước có hơi xấu hổ, lại cảm thấy anh thâm trầm như vậy tựa như có ẩn tình khác, liền không quấy nhiễu anh, chỉ để anh cầm lấy không buông.

Trong phòng bật hệ thống sưởi, do lâu nên có hơi nóng, Doãn Ước cảm thấy áo ngủ này thật dày.

Đôi bên im lặng rất lâu, Kỷ Tùy Châu đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm Doãn Ước. Môi anh hé mở, nói ra một câu khiến người khác kinh hãi:

https://thuviensach.vn

– Nếu em còn tiếp tục ra ngoài ăn khuya với Trịnh Đạc, có lẽ một ngày nào đó, sẽ như con gái của Từ Tri Hoa, đi mãi không về.

Cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân đến lòng bàn chân, lưng Doãn Ước cứng đờ, muốn rút tay về. Nhưng Kỷ Tùy Châu nắm rất chặt, cô không rút được.

– Câu này của anh có ý gì?

– Con gái của Từ Tri Hoa tên là Ngải Băng, năm đó hai mươi mốt tuổi. Nghe đồn người thanh niên cùng cô bỏ trốn lúc đó tên là Trịnh Ngọc, năm ấy hai mươi bảy tuổi. Trịnh Ngọc là đại công tử nhà họ Trịnh, một danh môn ở thành phố B. Em có thể không quen Trịnh Ngọc, nhưng em trai anh ta, em thật sự rất quen.

– Là… Trịnh Đạc?

– Đúng, anh trai anh ta mất tích tám năm trước, hiện giờ anh ta là con trai độc nhất của nhà họ Trịnh.

Người như vậy ngắm trúng Doãn Ước điểm nào, chẳng lẽ là chân tình?

Năm đó, vụ mất tích của Trịnh Ngọc và Ngải Băng gây chấn động cả thành phố B. Đại công tử họ Trịnh là người đàn ông si tình, đem lòng yêu thương con gái của Từ Tri Hoa, Ngải Băng. Nhưng Ngải Băng không có cha, Từ Tri Hoa mặc dù trên thương trường tạo được thành tựu kiếm không ít tiền, nhưng không có biện pháp cho con gái mình một thân phận tương xứng với nhà họ Trịnh.

Nhà họ Trịnh xem trọng môn đăng hộ đối, Ngải Băng chính là người họ không dung chứa được.

Huống hồ Ngải Băng khi đó vừa mới lớn, Trịnh Ngọc lại đến tuổi phải kết hôn. Hai người họ không xứng đôi bất cứ phương diện nào, nhà họ Trịnh nghĩ mọi biện pháp để chia rẽ họ. Nhưng tính cách Trịnh Ngọc quật

https://thuviensach.vn

cường, vì Ngải Băng mà chống đối gia đình đến cùng. Sau đó hai người họ cùng nhau mất tích, trước đó có người nhìn thấy hai người kéo hành lý đi, vì thế tội bỏ nhà theo trai được thành lập.

Từ Tri Hoa từng đến nhà họ Trịnh đòi người, nhưng không có kết quả. Nhà họ Trịnh mấy năm nay âm thầm tốn nhiều tâm tư truy lùng tung tích của Trịnh Ngọc, nhưng đều không có kết quả. Hai người này cứ như vậy mà sống không thấy người, chết không thấy xác, biến mất trong biển người mênh mông.

Sự việc này thành điều cấm kị của nhà họ Trịnh, không được tùy tiện nhắc đến. Có vài loại người trọng thể diện và danh dự hơn tất cả, điểm này gia đình họ rất nhất trí đồng lòng.

Kỷ Tùy Châu lại căm ghét thể loại hư danh giả lợi này.

Anh kể ngắn gọn cho Doãn Ước nghe, cuối cùng nói thêm:

– Cả câu chuyện chính là như vậy, muốn tiếp tục hay không tùy em quyết định. Ngộ nhỡ ngày nào đó…

Anh không nói tiếp, chuyện xấu mà nói nhiều, có lẽ sẽ trở thành sự thật.

Doãn Ước có chút nghi ngờ:

– Anh là nói, có người cố ý nhắm vào nhà họ. Vụ mất tích của Trịnh Ngọc và Hải Băng không phải hành vi tự phát, là có người ở sau lưng quấy rối?

– Điều gì cũng có khả năng cả, trước mắt không tiện kết luận. Phàm là chuyện gì cũng nên cẩn thận, nhà họ Trịnh có vài người có tiền, người bỏ ra chút tiền ấy cũng không ít. Diệt trừ một tên Trịnh Ngọc không làm nên chuyện, nhưng nếu Trịnh Đạc cũng gặp chuyện, nhà họ Trịnh nhất định xảy ra tranh chấp.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghe mà hết hồn, nhớ tới bộ dạng thường ngày ăn nói nhỏ nhẹ ôn tồn của Trịnh Đạc, thật không nhìn ra được sau lưng lại có câu chuyện làm người khác kinh hãi như vậy.

– Quan hệ của tôi và anh ấy không giống như anh đã nghĩ đâu, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.

– Rất nhiều cặp đôi đều thích đặt bốn chữ ‘bạn bè bình thường’ lên môi, nhưng rốt cuộc có thể bình thường được bao lâu thì lại không nói được. Trịnh Đạc đã bày tỏ với em rồi chứ.

Doãn Ước cứng họng, anh luôn đoán rất chuẩn.

– Tôi không đồng ý.

– Ghét anh ta?

– Trước mắt tôi không muốn yêu đương. Giờ nghe anh kể về gia cảnh nhà anh ấy, tôi lại càng không muốn sa vào chốn nước đục này. Người như vậy chắc chắn cũng không để mắt đến tôi, tôi không muốn yêu đương mà phải mệt mỏi như vậy, không có ý nghĩa.

Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng buông tay cô ra, đứng lên khỏi sô pha. Anh đi đến trước mặt Doãn Ước, cúi xuống nhìn cô. Khóe miệng anh mang theo chút ý cười, thấp giọng hỏi cô:

– Còn tôi, ao nước đục này của tôi, em có muốn dây vào không?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 32-1: Nghiện (1)

Tối hôm đó, Kỷ Tùy Châu ở lại phòng của Doãn Ước không về.

Hai người không phát sinh bất kỳ chuyện gì, nhưng Kỷ Tùy Châu chiếm lấy giường của Doãn Ước, hại cô cả đêm chỉ có thể ngủ trên sô pha.

Sô pha tất nhiên không thoải mái bằng giường, Doãn Ước trùm chăn kín mít lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu luôn xuất hiện câu hỏi mới nãy của Kỷ Tùy Châu.

Lúc ấy não bộ cô nóng lên, trực tiếp từ chối:

– Rất xin lỗi chủ tịch Kỷ, tôi không biết bơi.

Sau đó sắc mặt anh vẫn luôn khó coi, Doãn Ước nghĩ chắc là do bị cảm?

Sáng sớm hôm sau, Doãn Ước thức dậy, đau khổ phát hiện bản thân cũng bị cảm. Chăn quá mỏng, gần đó lại có người bệnh, muốn không bị lây cũng khó.

Cô oán giận Kỷ Tùy Châu bằng giọng ngạt mũi, nói xong lại cảm thấy hối hận. Giọng nói kia yếu ớt, sao nghe như là đang õng ẹo.

Kỷ Tùy Châu trái lại sức khỏe tốt, ngủ một đêm liền khỏi bệnh.

Anh từ bi cho Doãn Ước nghỉ phép một ngày, phê chuẩn cho cô ngủ một giấc thật ngon. Doãn Ước ăn sáng xong uống thuốc cảm, đắp chăn liền ngủ. Ngủ thẳng đến bốn giờ chiều, mới bị Kỷ Tùy Châu kéo ra khỏi chăn đi đến sân bay.

https://thuviensach.vn

Trên đường ra sân bay nhận được tin nhắn hỏi thăm của Trịnh Đạc, Doãn Ước ngồi trên xe than thở chuyện mình bị bệnh, thuận tiện thỉnh giáo anh xem nên uống thuốc gì.

Không ngờ tới Trịnh Đạc rất là 'vô tình', chỉ trả lời cô đúng ba chữ: Uống nhiều nước.

Doãn Ước nhớ tới vài bài viết trên mạng, trong đó có vô số cô gái than thở về bạn trai mình, khi các cô bị bệnh cần được quan tâm chăm sóc nhất, tới lui chỉ biết nói có vài chữ: uống nhiều nước, uống nước ấm.

Cô lắc đầu cười cười, nói với đối phương mình phải làm thủ tục, rồi tắt nguồn điện thoại. Suốt hành trình, Doãn Ước đều ngủ, thỉnh thoảng ho vài tiếng. Lúc ngủ mơ màng cảm giác có thứ gì đó đắp lên người, cô chỉ ưm vài tiếng rồi trở mình, tiếp tục mơ lung tung.

Bởi vì ngủ cả ngày, trạng thái tinh thần của Doãn Ước khá uể oải, lúc xuống máy bay tóc có hơi bù xù. Cô vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại mất hồi lâu mới đi ra, phát hiện Kỷ Tùy Châu vẫn ở bên ngoài đợi cô.

– Anh vẫn chưa về à?

– Đưa em về, không lẽ em có người đến đón?

Nhớ đến trước lúc cô lên máy bay không ngừng ôm điện thoại nhắn tin, Kỷ Tùy Châu có chút khó chịu.

Hai người cùng đi lấy hành lý. Kỷ Tùy Châu không để Doãn Ước phải động tay, một mình kéo hai vali lớn đi ra ngoài. Doãn Ước theo sau đánh ngáp liền mấy cái, đi được một đoạn người đằng trước đột nhiên dừng bước, cô mau chóng dừng theo.

– Sao vậy?

https://thuviensach.vn

– Quả thật có người đến đón, sao thư ký Doãn không chịu nói sớm- Kỷ Tùy Châu quay đầu nhìn cô.

Doãn Ước không kịp hiểu gì, nghiêng đầu phóng tầm ngang qua người anh nhìn ra đằng trước, liền thấy Trịnh Đạc đang đứng ở bên cạnh biển quảng cáo cách đó không xa. Trên biển quảng cáo là diễn viên nam nổi tiếng đẹp trai, nhưng Trịnh Đạc đứng bên cạnh anh ta một chút cũng không bị lép vế.

Anh mang theo nụ cười ấm áp chậm rãi đi về phía Doãn Ước, đến trước mặt liền đưa tay ra, đặt lên trán cô.

Ở nơi công cộng lại thân mật như vậy, Doãn Ước vô cùng không quen. Đang định lấy tay anh ra, đối phương đã thu về, còn nói:

– May mà không bị sốt, chỉ bị cảm thì vấn đề không lớn lắm.

– Sao anh lại đến đây?- Doãn Ước vuốt lại tóc mái trên trán, hỏi.

– Vội đến khám bệnh cho em mà.

Bầu không khí lúc này càng thêm kỳ quặc. Doãn Ước chỉ cảm thấy bên cạnh dường như sản sinh một luồng khí áp cực thấp. Cô liếc trộm Kỷ Tùy Châu, nhìn không ra vẻ khác thường gì. So với lòng nhiệt tình của Trịnh Đạc càng khiến cô không đỡ nổi.

Cô bắt đầu viện cớ:

– Em vẫn chưa hết giờ làm việc.

Trịnh Đạc giơ tay lên xem đồng hồ:

– Hơn chín giờ rồi, chủ tịch Kỷ sẽ không vô lý như vậy đâu. Vả lại em không nghỉ nhưng chủ tịch Kỷ cũng mệt chứ, đúng không.

https://thuviensach.vn

Nói xong, mặt anh đầy ý cười nhìn sang Kỷ Tùy Châu, người nọ cũng như cười như không, kéo vali bước đi. Doãn Ước chuyên tâm xem hai người họ ngầm đấu nhau, cho đến khi Trịnh Đạc đi đến cầm lấy túi xách trong tay cô mới phát hiện, vali màu đỏ của mình đang đứng lẻ loi ở chỗ đó.

Hai người xuống bãi đỗ lấy xe, Doãn Ước ngồi vào ghế phụ lái, Trịnh Đạc lại đi mở cốp sau ra. Không bao lâu anh đi trở về, cầm trong tay một túi to.

– Gì vậy?- Doãn Ước hỏi.

– Em ở trên máy bay để bụng rỗng ngủ đúng không- Ngồi vào ghế lái thay cô mở túi, lấy bình giữ nhiệt bên trong ra- Cháo anh nấu, em nếm thử xem.

– Anh làm khi nào vậy?

– Lúc em ở trên máy bay. Phải nói trước, cháo này là lần đầu tiên anh nấu, mùi vị có thể không chính tông đâu, nếu khó ăn em đừng khách sáo, đừng miễn cưỡng ăn nhé.

Doãn Ước cầm bình giữ nhiệt còn ấm nóng trong tay, không thể diễn tả được cảm giác trong lòng. Đã lâu lắm rồi không có người đàn ông nào đối xử tốt với cô như vậy. Cô của giờ phút này mặc dù không có tình yêu gì với Trịnh Đạc, nhưng cảm động lại tràn đầy nơi lồng ngực.

So với tên nào đó ở lại phòng cô, còn lây bệnh cho cô, Trịnh Đạc đúng là thiên sứ giáng trần.

Trịnh Đạc vừa lái xe vừa giải thích nguyên do nấu cháo của anh:

– Vốn dĩ bị cảm mạo gì đó quả thực không cần uống thuốc, thuốc cảm cũng chỉ làm cho em dễ chịu một chút thôi, phải uống nhiều nước. Nhưng

https://thuviensach.vn

mà sau khi em lên máy bay, anh có lên mạng xem một chút, phát hiện có vài trang mạng, bên trông rất nhiều cô gái 'phỉ nhổ' bạn trai mình, lúc bị bệnh chỉ bảo các cô uống nhiều nước, là biểu hiện giả dối không quan tâm. Cho nên anh liền khắc phục tình trạng ngay, vẫn chưa muộn ha.

Trên đường về nhà, Trịnh Đạc kể rất nhiều truyện cười. Anh nói năng khôi hài, thái độ chân thành, nói chuyện với anh một hồi, bệnh cảm của Doãn Ước hình như cũng thuyên giảm không ít.

Trịnh Đạc đưa cô tới tận cửa nhà, không đề nghị vào nhà ngồi chơi, chỉ nói cô phải ăn hết cháo rồi đi nghỉ. Doãn Ước cám ơn anh rồi vào nhà, phát hiện trong phòng khách vẫn còn sáng đèn, ông nội ngồi đó xem ti vi, trong tay đang cầm tách trà.

– Khuya như vậy còn uống trà, ông không sợ mất ngủ à?

– Trễ vậy con, ai đưa con về?- Ông nội đi đến cầm vali cho cô.

– Một… người bạn.

– Là nam à?- Ông nội để ý đến bình giữ nhiệt cô cầm trong tay, nhất thời mắt sáng ngời.

Doãn Ước vừa né khỏi tay ông, kéo vali đi vào phòng, vào trong lại quay đầu khuyên ông:

– Ông mau ngủ đi, ngày mai ông còn phải đến hội quán, đừng quá quan tâm chuyện thế tục tầm thường.

Nói xong đóng cửa phòng lại, để ông nội một mình bên ngoài dở khóc dở cười.

Bảy giờ sáng hôm sau, Doãn Ước nhận được điện thoại của Diệp Hải Thần, bảo cô mau chóng đi làm.

https://thuviensach.vn

– Chủ tịch đã đến rồi, không có người pha cà phê. Cô mau ngồi xe đến, tiền xe công ty chi trả.

Doãn Ước không biết tại sao Kỷ Tùy Châu lại đến công ty sớm vậy. Nhưng kẻ làm công như cô phải đi theo ông chủ, cô không nói nhiều liền xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất đến công ty.

Trong văn phòng, cô là người đến cuối cùng, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng nghiêm trọng, đi lại nhanh như một cơn gió. Diệp Hải Thần đang bố trí công việc cho mọi người, thấy Doãn Ước đi vào liền gật đầu chào hỏi, ý bảo cô lập tức đi pha cà phê.

Bệnh cảm Doãn Ước vẫn còn chưa khỏi hẳn, toàn thân nhức mỏi vô cùng. Lúc bưng cà phê cô cảm thấy cái khay kia nặng hơn thường ngày rất nhiều. Tiến vào phòng chủ tịch thấy Kỷ Tùy Châu đang nói chuyện với một người, cô đặt cà phê xuống trước mặt họ, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Cả quá trình, Kỷ Tùy Châu không hề liếc nhìn cô lần nào, không khí trong phòng căng thẳng, lúc Doãn Ước đóng cửa nhìn thấy trên mặt Kỷ Tùy Châu hiện lên vẻ tàn nhẫn, hơi thở nhất thời ngưng trệ.

Cô đã rất lâu không nhìn thấy một Kỷ Tùy Châu như vậy. Lần đó là năm năm trước khi cô vừa mới biết anh là anh trai của Tùy Ý, hai người ở ngay văn phòng này đối chất, lúc ấy trên mặt Kỷ Tùy Châu cũng có biểu cảm này.

Cô mắng anh vô liêm sỉ, anh vui vẻ nhận, rồi trả lời lại một cách mỉa mai:

– Sao so được với họ Doãn các người. Tôi để cảnh sát bắt hắn, để tòa án phán quyết hắn, để nhà tù cải tạo hắn. Tôi không trói hắn, không bóp cổ hắn, không đập đầu hắn, càng không cắt ngón tay hắn. Doãn Ước, tôi không hề làm em thất vọng.

https://thuviensach.vn

Từng câu từng lời còn văng vẳng bên tai, khuấy đảo cô đến tinh thần không yên. Cô đột nhiên ý thức được Kỷ Tùy Châu vẫn là con mãnh thú của trước kia, chẳng qua chỉ tạm thời xếp móng vuốt lại. Một ngày nào đó đột nhiên bộc phát, cô vẫn không thể chống đỡ nổi.

So với anh, Trịnh Đạc điềm đạm làm người ta an tâm hơn.

Doãn Ước cầm ly trà ngồi thừ trong phòng trà nước, Trịnh Đạc gọi điện đến, hỏi thăm cô tối qua có ăn cháo không.

– Mùi vị thế nào?

– Ngon mà, anh khiêm tốn quá, người giỏi phẫu thuật mà đi nấu ăn, thật phí nhân tài.

– Cho nên đã ăn hết rồi?

– Đúng rồi, nhưng ăn muộn quá, lúc ngủ không nhịn được cứ phải chạy vào nhà vệ sinh- Doãn Ước nói xong mỉm cười, giọng trong trẻo ngọt ngào.

Mỉm cười một hồi cô cảm giác có người đi ngang qua cửa, sợ bị ai đó nghe thấy liền nhanh chóng nhỏ giọng chào tạm biệt Trịnh Đạc. Đứng lên đi ra cửa lại không thấy ai, chỉ nhìn thấy cách đó không xa, Kỷ Tùy Châu đang đứng đó nói chuyện với Diệp Hải Thần.

Giọng anh có hơi nghiêm khắc, Diệp Hải Thần chăm chú lắng nghe, đợi anh nói xong liền thuật lại một lần, cuối cùng còn nói thêm một câu:

– Lần sau em sẽ chú ý.

Hiển nhiên là phạm sai lầm bị Kỷ Tùy Châu giáo huấn. Những người khác đều cúi đầu làm việc của mình, sợ khói lửa lây sang mình.

Doãn Ước vào công ty cũng lâu rồi, lần đầu tiên thấy Kỷ Tùy Châu mắng Diệp Hải Thần. Anh Diệp là tâm phúc của anh, thường ngày làm việc

https://thuviensach.vn

vô cùng tỉ mỉ, tính cách ôn hòa cẩn trọng, cùng với người cao ngạo như Kỷ Tùy Châu, hình thành thế bù trừ. Anh ấy rất ít sai phạm, Kỷ Tùy Châu cũng rất xem trọng anh. Hôm nay thấy cảnh tượng này, xem như là lần đầu tiên.

Doãn Ước sau lại nghe đồng nghiệp vào pha cà phê rù rì với nhau, phàn nàn chủ tịch hôm nay tính khí tệ quá.

– Rốt cuộc ai chọc chủ tịch mất hứng vậy, chủ tịch tức giận chúng ta phải mệt chết rồi.

– Vậy xin nghỉ đi- Người nọ liền nói đùa một câu.

– Xin nghỉ rồi tìm công việc nào đãi ngộ tốt như vậy. Công ty như Thịnh Thế cả nước không nhiều, có mệt cũng phải ráng.

Người nọ như nhớ tới gì đó, đột nhiên nói với Doãn Ước:

– Trợ lý Doãn này, cô đi khuyên chủ tịch kỷ xem, xin anh ta bớt giận đi.

Doãn Ước cảm thấy người này thật nhàm chán, ngoài cười nhưng lòng không cười, phản đối:

– Năng lực có hạn, quản lý Trần khách sáo rồi.

Người nọ là quản lý hành chính, bình thường nói hơi nhiều, đối với thân phận của Doãn Ước luôn vô cùng tò mò, mỗi khi có cơ hội liền dò la tin tức. Doãn Ước bình thường sẽ khéo đưa đẩy tránh né câu hỏi, hôm nay bị anh ta làm cho có hơi phiền, dứt khoát từ chối.

Quản lý Trần sau khi bị vướng phải trắc trở liền chuồn đi, cùng người còn lại đi ra ngoài.

Cả ngày hôm nay, Doãn Ước chưa tìm được cơ hội nào nghỉ ngơi. Cô phải dựa vào thuốc cảm để gắng gượng cả ngày. Giữa trưa, người trong văn

https://thuviensach.vn

phòng không có thời gian ăn cơm, lại là cô hỗ trợ đặt cơm. Phối hợp với sức khỏe ‘thiếu thốn’ của cô, cô hoàn toàn ăn không vô.

Gần đến năm giờ chiều, cuối cùng cô cũng có cơ hội ghé lên bàn trong phòng trà nước ngủ một chút, khi tỉnh lại mới phát hiện trên bàn có đặt một túi to, bên trong là cháo hoa thịt bò đặc chế của căn tin dưới lầu.

Mùi thơm lừng từ trong túi bay ra, khiến cho Doãn Ước thèm ăn. Cô muốn tìm người hỏi thăm một chút, đúng lúc Diệp Hải Thần đi vào.

– Ở đâu ra vậy?

– Thì mua.

– Ai mua?

Diệp Hải Thần ngừng một lát, nói:

– Của tôi mua.

Giao tình giữa Doãn Ước và anh không sâu, đáp án này thật gây bất ngờ. Còn muốn hỏi thêm, Diệp Hải Thần đột nhiên xoay người ra ngoài, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Doãn Ước thấy lạ, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy anh cầm ly bước vào muốn rót nước, sao nước còn chưa rót đã đi rồi. Là câu hỏi của cô làm khó anh à?

Doãn Ước nhìn hộp cháo có hơi do dự. Đúng lúc điện thoại reo, cô bắt máy.

Điện thoại được nối truyền đến tiếng của ba cô:

– Tiểu Ước, em gái con mất tích rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 32-2: Nghiện (2)

Doãn Ước chỉ có một cô em gái, chính là Triệu Sương.

Nhưng chuyện Triệu Sương mất tích đối với Doãn Ước mà nói cũng chẳng xúc động quá mạnh. Ban đầu cô còn tưởng rằng Triệu Sương chạy đi chơi đây đó, dù sao chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Một năm trước đây, Triệu Sương cũng có một lần cùng bạn đi phượt tự túc, nói là đi Tây Tạng, một tuần không liên lạc gì về gia đình, Ngụy Tuyết lo sốt vó. Sau khi trở về, bị mẹ mắng vài câu, cô ta còn không phục, nhảy đổng cãi nhau một trận.

Cho nên lần này…

– Có khi nào lại cùng bạn đi nước ngoài du lịch không?

– Đã hỏi tất cả bạn bè nó rồi, đều nói là không có. Tại con không biết chuyện xảy ra gần đây rồi.

Ông Doãn liền thuật lại toàn bộ tình hình của Triệu Sương cho Doãn Ước biết. Lần trước nghe nói cô có quen bạn trai, ở đâu ra không biết, nghe nói rất giàu có, còn tặng cô một chiếc xe hơi.

Chuyện Triệu Sương có xe Doãn Ước cũng có nghe nói. Lúc đầu còn tưởng là Giang Thái tặng, đến sau này khi cô nói chuyện với Kỷ Tuỳ Châu có nhắc đến, anh chỉ cười đến vô cùng khinh thường.

– Nếu tôi là Giang Thái, sẽ không tặng xe cho Triệu Sương.

https://thuviensach.vn

– Tại sao?

– Bởi vì không đáng.

Xe từ đâu mà có thì không biết, người bạn trai thần bí kia cũng không thấy tăm hơi. Nhưng ông Doãn nói Triệu Sương mấy ngày gần đây lạ lắm, đeo túi xách hàng hiệu chưa từng thấy qua, nghe nói là của bạn trai tặng. Thường xuyên ra ngoài ăn cơm, cũng nói là đi hẹn hò.

Càng khoa trương hơn chính là có một lần ông nghe cô ta cãi nhau với mẹ. Ngụy Tuyết như cảm thấy người bạn trai kia của cô không đáng tin cậy, kêu cô ta phải cẩn thận. Triệu Sương liền cười phản bác:

– Người có thân phận có địa vị, đi gạt con làm gì. Con có gì đáng để bị gạt chứ.

Ngụy Tuyết vẫn thấy lo lắng, kéo cô lại hỏi han cả buổi. Triệu Sương bị hỏi đến phiền, giọng điệu hơi kém:

– Thứ người ta có chính là bản lĩnh, một chiếc xe có là gì. Anh ấy vài ngày nữa còn muốn đầu tư vào một bộ phim điện ảnh để con đóng. Chờ mà xem, con sẽ mau chóng trở thành nữ chính.

Xét thấy cô luôn ba hoa khoác lác, không riêng gì ông Doãn, ngay cả Ngụy Tuyết cũng không để tâm đến lời cô nói.

Kết quả vài ngày sau, Triệu Sương cầm về một bản hợp đồng, xem thì đúng là được vai nữ chính. Bộ phim là đầu tư vào Wenda, sản xuất với quy mô không lớn, là bộ phim văn học tươi mới, rất có thể lôi kéo được phản hồi tốt của người xem.

Bộ phim này với trình độ của Triệu Sương thế nào cũng không xoay sở được, trước kia cũng chỉ có dạng tài năng khí chất như Chung Vi mới có thể đảm đương nổi. Bị hù như vậy, Ngụy Tuyết cuối cùng cũng tin lời con

https://thuviensach.vn

gái, cũng bắt đầu xem người người bạn trai giấu mặt này là con rể tương lai.

Hai mẹ con này suốt ngày ở nhà đắc ý, ông Doãn bận chuyện làm ăn chưa bao giờ lưu tâm đến, nhưng trong lòng giờ đã bắt đầu lo lắng cho con gái mình.

Năm năm trước Doãn Ước bị lừa, mãi có đến nửa năm gần đây mới thật sự thoát khỏi ám ảnh tâm lý. Ông luôn mong cô có thể mau chóng tìm một người đàn ông để nương tựa.

Doãn Ước không muốn đề cập đến chuyện này, cắt ngang lời ông:

– Trước tiên khoan nói đến con đã, nói Triệu Sương tại sao mất tích đi. Nếu đã ký hợp đồng, vậy bộ phim kia đã khai máy chưa?

– Khai máy rồi, quay được vài ngày rồi. Tối hôm kia nó nói với trợ lý là muốn ăn khuya, không cho ai đi theo, một mình nó tự lái xe đi ra ngoài, kết quả đi không thấy về. Đoàn làm phim tìm nó cả ngày không thấy, tối hôm sau đã báo cảnh sát. Cảnh sát bắt đầu điều tra rồi, trước mắt đã lập hồ sơ vụ án.

Đến mức phải lập hồ sơ, chứng tỏ cảnh sát đã phát hiện ra vài manh mối, có lẽ đã nhận ra bất thường, để họ cảm thấy Triệu Sương chắc chắn đã rơi vào nguy hiểm.

Nếu không dạng án người trưởng thành mất tích bình thường này, họ căn bản không để ý đến.

Người nào cũng có hai chân, phải tìm kiếm như vậy, mấy chú cảnh sát chắc khỏi về nhà luôn rồi.

Đến mức độ lập hồ sơ, khó tránh giọng ba cô lại lo lắng đến vậy.

https://thuviensach.vn

– Giờ thế nào, dì đâu?

– Khóc đến chết đi sống lại, ba cũng không có cách khuyên nhủ bà ấy- Ông Doãn nghĩ rồi lại nói- Con có quen bạn bè nào trong ngành không, giúp đỡ hỏi thăm xem sao. Ngày nào ba và dì cũng đến đồn cảnh sát, nhưng người ta lại không chịu nói nhiều, đúng là lo chết đi được.

Doãn Ước có thể có bạn bè lợi hại nào chứ. Người lợi hại nhất mà cô quen chính là Kỷ Tuỳ Châu. Nhưng hai hôm nay tâm trạng anh không tốt, Doãn Ước không muốn chọc vào anh. Huống hồ anh lợi hại đến đâu cũng không lợi hại bằng cảnh sát, nếu chủ động lập hồ sơ vụ án rồi, chắc chắn sẽ dốc lòng điều tra. Nếu không tra ra được, điều đó chứng minh rằng quả thực không có manh mối.

Không ngờ gia đình họ lại lần nữa xảy ra chuyện như thế.

Chuyện đến mức này, tâm trạng Doãn Ước có hơi tụt dốc. Vẫn không thể xem cô ta là người xa lạ được. Cô nhớ lại biểu hiện khác thường trước đó của Triệu Sương, mau chóng gọi điện cho Mạnh Bân, hỏi anh gần đây có thấy ai đến thăm Doãn Hàm không.

Mạnh Bân nói:

– Gần đây thì không có. Cho nên lần trước thật sự không phải cậu à?

– Không phải, là em gái mình, em họ hàng. Phiền cậu lưu ý một chút, nếu em gái mình lại đến, xin cậu báo cho mình trước tiên nha.

Mạnh Bân đồng ý ngay. Nhưng Doãn Ước đợi mấy hôm vẫn không nhận được hồi âm.

Triệu Sương không đi thăm tù, cũng không quay về đoàn làm phim, bên phía trường học cũng không có ai gặp qua cô, hỏi thăm hết bạn bè thân thích, đều nói không biết. Ngụy Tuyết lo đến nỗi đêm ngủ không yên, ông

https://thuviensach.vn

Doãn cũng sốt ruột theo. Doãn Ước bị họ ảnh hưởng, cảm xúc bất an dần dần dâng lên trong lòng.

Một năm trước, Triệu Sương vẫn là một sinh viên, còn ham chơi có thể hiểu. Nhưng lần này cô ta đã ký hợp đồng rồi, huống hồ đó là vai nữ chính cô ả vất vả giành được, diễn được một nửa liền bỏ mặc không lo, đều này rất không hợp lý.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, định nhờ Kỷ Tuỳ Châu giúp đỡ. Nhưng Kỷ Tuỳ Châu lại không rãnh rỗi quản cô. Gần đây anh thật sự rất bận, cách vài ngày lại xuất ngoại một lần. Cho dù đến công ty, không phải mở cuộc họp ban giám đốc thì cũng đi ăn cơm với đối tác.

Trước kia, đi ra ngoài ăn cơm anh thường xuyên gọi Doãn Ước đi cùng, nhưng sau khi từ thành phố S về, anh chưa từng tìm Doãn Ước. Hai người ngoại trừ lúc đưa cà phê có thể gặp ra, ngay cả nói cũng chưa được một câu.

Doãn Ước định chủ động tìm anh nói chuyện, lại ngại trong công ty bí mật khó giữ được nếu bị nhiều người biết, cân nhắc nên gửi thư điện tử hay gọi điện cho anh. Nhưng cầm điện thoại trong tay do dự cả nửa ngày, luôn không hạ được quyết tâm.

Hữu sự Chung Vô Diệm vô sự Hạ Nghênh Xuân[1], cô không muốn khiến anh có cảm giác khi có chuyện cô mới nghĩ tới anh.

Doãn Ước đang nghĩ xem phải làm sao để phá vỡ cục diện bế tắc hiện nay.

Hôm đó vừa hết giờ làm, dưới đại sảnh cô đụng phải Lão Tần, hai người chào hỏi mấy câu. Lão Tần nói gần đây Kỷ Tuỳ Châu thường xuyên phải ngồi máy bay, trong giọng nói lộ ra đau lòng:

https://thuviensach.vn

– Chủ tịch cũng không dễ dàng gì, địa vị càng cao trách nhiệm càng lớn. Gần đây tôi luôn ngửi thấy mùi thuốc lá trên người cậu ấy, thời gian lâu dần thì không tốt cho sức khỏe.

Doãn Ước nghe ông nói vậy liền thở dài, nói:

– Nói anh ấy đi mát-xa thư giãn một chút, vậy mới có lợi cho sức khỏe.

Mắt Lão Tần sáng ngời:

– Sao tôi không nghĩ tới nhỉ. Bùi tổng biết một nơi không tệ, là ở đâu ta, để tôi về hỏi lại cậu ấy. Chờ chủ tịch từ châu Âu về, tôi sẽ dẫn cậu ấy đến đó.

Doãn Ước cảm thấy có hy vọng, lập tức đi thăm dò lịch trình của Kỷ Tuỳ Châu, phát hiện ngày anh về vừa vặn rơi vào cuối tuần. Vì thế sáng sớm cô đã tới hội quán vật lý trị liệu của ông nội, ngồi chờ Kỷ Tuỳ Châu đến.

Cô đã tra thời gian chuyến bay, Kỷ Tuỳ Châu bay chuyến tối, khoảng chín giờ sáng sẽ đến thành phố B. Hơn nữa tính cả thời gian làm thủ tục và máy bay đến trễ, kéo dài đến giữa trưa mới đến cũng không chừng.

Cô đợi cả buổi sáng, không thấy bóng dáng của đối phương đâu. Đến giờ cơm trưa, tâm tư cô không đặt vào bữa cơm mà chỉ lo nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Ông nội nhận thấy cô kỳ lạ, liền hỏi:

– Sao vậy, con đợi ai à?

– Đâu có.

– Bạn con muốn đến à? Ông cảm thấy hôm nay con lạ lắm, lâu rồi con đâu đến đây.

– Gần đây con bận quá, có phải ông không vui không? Vậy sau này cuối tuần con sẽ thường xuyên đến đây.

https://thuviensach.vn

– Không cần đâu, tuổi còn trẻ lại giam mình ở chỗ của ông, làm ông già này lo lắng lắm. Con đừng ngày nào cũng ở nhà, phải ra ngoài hẹn hò đi.

– Ngày nào con cũng ra ngoài, ông lại càng lo lắng- Doãn Ước cười cười làm nũng với ông.

Đợi đến chiều, tạp chí trong tay lật xem vài lần, người muốn gặp lại không xuất hiện. Doãn Ước bắt đầu cảm thấy suy nghĩ của mình quá ngây thơ. Lão Tần chỉ là tài xế, hà tất có năng lực kéo Kỷ Tuỳ Châu đến nơi này chứ. Cho dù có đến, cũng không nhất định là hôm nay.

Cô suy nghĩ thật đơn giản.

Phiền muộn lại bắt đầu tìm lý do an ủi bản thân. Có lẽ Kỷ Tuỳ Châu đi gặp đối tác rồi, có lẽ đã về nhà ngủ bù, hoặc có lẽ đợi lát nữa sẽ gặp được anh. Mặc dù hôm nay không đến, ngày mai có thể sẽ đến.

Anh thông minh như vậy, Lão Tần gợi ý đưa anh đến đây, anh sẽ không thể không biết là cô đang âm thầm mời anh đến. Trừ khi anh thật sự không muốn đến.

Đồng hồ trên tường đã qua sáu giờ chiều, Doãn Ước cảm thấy anh nhất định là không muốn gặp cô.

Suy nghĩ này làm người ta có hơi chán nản, Doãn Ước gấp tạp chí lại, nằm lên trường kỷ bên cạnh, mơ màng ngủ thiếp đi.

Vừa ngủ một giấc thức dậy đã hơn chín giờ tối, hội quán vật lý trị liệu chuẩn bị đóng cửa, trợ lý của ông nội, Tiểu Điền, đến tìm cô, hỏi cô có định về nhà không.

– Sáng sớm thầy mới về, còn chị thế nào?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cảm thấy mình cũng nên về, nhưng lại không cam lòng. Cô nghĩ rồi nói:

– Em về trước đi, chị đóng cửa cho.

Tiểu Điền đồng ý rồi ra ngoài kêu mọi người tan ca, hội quán vật lý trị liệu mau chóng chỉ còn lại một mình Doãn Ước.

Cô ngồi trong phòng khách nhìn ra bên ngoài, nhớ vừa rồi có nghe ai đó nói bên ngoài tuyết đang rơi, liền nhịn không được đi đến trước cửa sổ.

Đây là trận tuyết đầu mùa trong năm nay ở thành phố B, tuyết rơi nhanh, không bao lâu trên mặt đất đã hình thành một lớp tuyết đọng.

Quay đầu nhìn đồng hồ đã gần mười giờ tối, cô nghĩ Kỷ Tuỳ Châu hôm nay chắc sẽ không đến rồi.

Cầm lấy túi xách ở trên ghế, cô muốn đi về, lại nhớ tới chuyện tuyết rơi, nên trở vào tìm ô. Tìm một vòng không thấy, nghĩ lại ga tàu điện ngầm cách đây không xa, dứt khoát đội túi lên đầu, giẫm lên tuyết chạy ra đầu ngõ.

Chạy được vài bước, nhìn thấy có chiếc xe đỗ lại gần đó, một người đứng bên ngoài, hình như đang dựa vào xe hút thuốc. Doãn Ước dừng bước, hiếu kỳ nhìn người nọ.

Trời đông lạnh lẽo mà không ngồi trong xe đợi, trong tay che ô. Hoa tuyết tung bay rơi lã chã, thổi vào mắt Doãn Ước. Cô cố gắng chớp mắt vài cái, lúc mở ra phát hiện người nọ đã chậm rãi đi về phía cô.

Mãi cho đến khi anh đi đến dưới ánh đèn, Doãn Ước mới nhìn rõ là Kỷ Tuỳ Châu.

https://thuviensach.vn

Cô đợi anh cả ngày, giờ gặp được anh rồi đáng lẽ nên vui mới đúng. Nhưng thời tiết rét mướt đã đóng băng tất cả nhiệt huyết của cô, cả nụ cười cũng trở nên rất gượng gạo.

Cho đến khi Kỷ Tuỳ Châu đi đến trước mặt, cô mới nghe được giọng nói của chính mình:

– Sao anh lại đến đây?

Kỷ Tuỳ Châu đưa ô tới gần cô hơn, ngăn tuyết rơi xuống đầu Doãn Ước. Mặt anh không chút thay đổi, giọng trầm thấp:

– Em muốn gặp tôi, chẳng phải sao?

Anh càng đến gần, Doãn Ước vốn đang lạnh lập tức cảm nhận được chút hơi ấm. Cô có hơi tham luyến cảm giác này.

– Muộn vậy à?

– Cho nên chỗ em đã đóng cửa?

Doãn Ước quay nhìn cổng lớn khoá chặt, lắc đầu với anh:

– Vẫn chưa, vào đi.

Hai người lần nữa trở vào hội quán vật lý trị liệu. Lúc mở cửa tay Doãn Ước có hơi run, chiếc chìa khoá lạnh băng không nắm chắc được, suýt nữa đánh rơi xuống đất.

Đột nhiên một bàn tay ấm áp vươn đến, nắm lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh vị trí, tra chìa khoá ngay vào ổ.

Mùi thuốc lá trên người Kỷ Tuỳ Châu chui vào mũi Doãn Ước, cô bất giác hít sâu vài lần.

https://thuviensach.vn

Hoá ra thứ này thật sự sẽ gây nghiện.Chú thích:

[1]Câu này xuất phát từ chuyện Tề Tuyên Vương có hai người vợ là Chung Vô Diệm và Hạ Nghênh Xuân. Chung Vô Diệm thì xấu, Hạ Nghênh Xuân thì đẹp. Mỗi lần có biến, ông vua chỉ biết kiếm Chung Vô Diệm, còn khi hết chuyện, lại không thèm đoái hoài đến nàng nữa mà chạy sang tìm Hạ Nghênh Xuân vui đùa.

Câu này dùng để hình dung những người vong ân phụ nghĩa.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 33-1: Nhờ vả (1)

Trong quán tối đen như mực, Doãn Ước mở cửa ra, sờ soạng tìm công tắc, mò mẫm cả buổi vẫn không ra.

Kỷ Tùy Châu lại vươn tay đến, ôm trọn cả cơ thể cô, cầm tay cô tìm kiếm một hồi, bên trong nhất thời sáng lên.

Doãn Ước ngẩng đầu, phát hiện người anh gần trong gang tấc, mùi thuốc lá càng thêm nồng, bất giác nói:

– Sau này anh hút thuốc ít thôi.

Nói xong, cảm thấy mình thật nhiều chuyện, Kỷ Tùy Châu lại không mất hứng, đáp:

– Biết rồi.

Lời ít ý nhiều, anh lại không có chút ý định tách ra nào. Lưng Doãn Ước áp sát vào tường, bị anh khóa chặt vào lòng, không thể động đậy.

Hơi ấm trong phòng vẫn chưa tan hết, Doãn Ước cảm thấy nóng nực, đưa tay đẩy đối phương ra. Nhưng Kỷ Tùy Châu như ngọn núi sừng sững, đứng đó không hề nhúc nhích.

Lúc này, suy nghĩ của anh có hơi loạn, lập tức nhớ lại sự việc xảy ra lúc ban ngày.

Xuống máy bay Lão Tần đến đón anh, vừa lên xe liền bật nhạc, còn nói những lời quan tâm anh, lại hừng hực khí thế muốn đưa anh đến đây, nói

https://thuviensach.vn

thêm là do Bùi Nam giới thiệu.

Vốn dĩ Kỷ Tùy Châu cũng muốn đi thư giãn, nhưng suy nghĩ kỹ một chút liền hiểu được. Lão Tần khờ khạo này bị người khác thao túng rồi. Từ khi nào Doãn Ước cũng học được chiến thuật vòng vo, lợi dụng Lão Tần để lôi kéo tiếp cận anh.

Nếu lúc trước cô chủ động như vậy, Kỷ Tùy Châu dám cam đoan, hai người họ đã quấn lấy nhau ở trên giường rồi. Dù sao cơ thể anh cũng không phải không có cảm giác với Doãn Ước, tựa như lần trước có nói, có lẽ là dùng quen rồi, lại có chút nhớ mãi không quên.

Anh cúi đầu nhìn Doãn Ước, đối phương cũng đang nhìn anh, đôi mắt mỏng manh yếu đuối, làm cho người khác ước gì có thể ôm vào lòng mặc sức nhào nát.

Phụ nữ như thế có thể khơi dậy dục vọng sâu thẳm của đàn ông.

Doãn Ước chú ý đến biến hóa ánh mắt của Kỷ Tùy Châu, trong lòng cả kinh, tăng thêm lực đẩy anh ra. Kỷ Tùy Châu một phen bắt lấy cổ tay cô, giọng khàn đi:

– Chẳng phải em gọi tôi tới sao?

– Tôi có việc tìm anh giúp đỡ, có thể… ngồi xuống nói được không?

– Tôi cảm thấy vẫn nên nằm trên giường nói thì tốt hơn.

Doãn Ước quơ quơ cổ tay:

– Có thể nhẹ chút không, đau đấy.

Kỷ Tùy Châu liền xả hơn phân nửa lực ra. Doãn Ước nhân cơ hội rút tay về, thừa dịp anh chưa kịp phản ứng, khom người xuống chui ra ngoài từ dưới cánh tay anh.

https://thuviensach.vn

Cô ra vẻ trấn tĩnh, xoa xoa cổ tay, cười nói:

– Có vẻ hôm nay không dùng tay được rồi, muốn thử trị liệu bằng điện không?

– Không phải không được, nhưng em chú ý đúng mực đấy.

– Yên tâm đi, điện không giật chết anh được đâu.

Hai người cùng vào phòng làm việc của Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu vào trong liền bắt đầu cởi áo. Doãn Ước làm bộ như không thấy, vẻ mặt thản nhiên chuẩn bị dụng cụ chạy điện. Thi thoảng ánh mắt trộm ngắm nửa thân trên tráng kiện của đối phương, trong lòng cô không ngừng niệm ‘A Di Đà Phật’, để lòng mình tĩnh tại như nước.

– Nếu anh thấy buồn ngủ thì cứ ngủ một lát, cố gắng thả lỏng cơ thể.

Lúc Kỷ Tùy Châu nằm sấp lên giường, hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Anh vừa xuống máy bay liền về nhà ngủ, thức dậy thì đi nấu đồ ăn, phát hiện trong nhà không còn gì cả, chỉ có một gói mì.

Lúc nấu mì vô thức nhớ đến lần Doãn Ước đến nhà anh. Tưởng tượng tâm trạng cô khi bị mình cho leo cây sẽ như thế nào, mùi vị khổ sở chờ đợi một người có phải rất khó chịu hay không?

Vốn không muốn để ý đến cô, muốn để cô chật vật một lần. Nhưng mì vừa đun chín tới, mới ăn một đũa, anh lại không ngồi yên được. Dứt khoát dẹp mì cầm áo khác ra ngoài.

Không có lý do, chỉ cảm thấy cô còn đang chờ mình, cho nên cứ đến đây. Xe chạy được nửa đường bắt đầu có tuyết rơi, anh chẳng những không giảm tốc độ mà còn đạp mạnh chân ga hơn. Mãi cho đến khi dừng xe lại ở đầu đường, sau khi hút hơn nửa điếu thuốc, tinh thần mới tỉnh táo lại.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn chằm chằm vào trong ngõ, khi nhìn thấy Doãn Ước đội tuyết lao đi, rất tự nhiên bung dù ra trước cho cô. Khoảnh khắc đó như quay trở về nhiều năm trước, dưới cơn mưa mùa hạ, anh ở trong vườn trường che dù cho Doãn Ước, tất cả những người đi ngang qua đều dùng cặp mắt ngưỡng mộ nhìn cô. Cô yếu đuối lại nhiều chuyện, ngại mưa làm dơ giày, bắt anh phải cõng.

Đường đường là chủ tịch của tập đoàn Thịnh Thế, trưởng nam nhà họ Kỷ, ngay lúc đó Kỷ Tùy Châu thật sự không thể khom lưng được. Nhưng Doãn Ước cứ quấn lấy anh, vừa đấm vừa xoa làm lòng anh nổi lửa, cuối cùng trực tiếp bế cô lên, giẫm mưa đi nhanh về phía trước.

Doãn Ước mỉm cười tựa đầu vào ngực anh, mặt ướt sũng áp vào da anh, hơi thở của họ hòa vào nhau, đó là loại cảm giác khó có ngôn từ nào tả được.

Khi nhiều năm trôi qua hồi tưởng lại cảnh tượng đó, vẫn tràn đầy hương vị ngọt ngào như xưa.

Kỷ Tùy Châu đột nhiên có hơi hối hận vừa rồi đã để Doãn Ước chạy thoát, đáng lẽ nên nhân lúc còn nóng mà hôn cô mới đúng.

Doãn Ước cầm miếng dán từ trong tay, dán một cái lên người Kỷ Tùy Châu, không cẩn thận chạm vào da anh, liền nói:

– Sao nóng vậy, anh thấy khó chịu à?

– Ừm.

– Bị gì, sốt à?

Kỷ Tùy Châu chộp lấy tay cô, không phân vân đặt lên ngực mình, nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng có thể bắn ra lửa.

https://thuviensach.vn

– Là ở đây.

Doãn Ước như bị điện giật, biến sắc toan rút tay về. Lúc này, Kỷ Tùy Châu không để mặc cô nữa, chỉ lười biếng nói:

– Doãn Ước, em nhờ tôi giúp đỡ, nên có chút thành ý.

– Liên quan đến mạng người đó, nếu không tôi cũng không đến tìm anh. Chỉ là…- Không rút tay ra được khiến Doãn Ước có hơi khốn đốn- Tôi không định bán mình.

Kỷ Tùy Châu bật cười thành tiếng, tiếng cười kia rõ ràng mang theo ý xem thường:

– Sử dụng hai chữ ‘bán mình’ này thì nặng quá. Em yên tâm, tôi không ép em bán thân đâu.

Doãn Ước sợ bầu không khí sẽ căng thẳng, bắt đầu mềm mỏng:

– Tôi làm tốt cho anh, anh giúp tôi kiểm tra một chuyện được không? Nếu còn chưa đủ, tôi mời anh đi ăn.

– Tôi không ăn mì nữa đâu- Lần trước ăn tô mì ba gói kia, giờ Kỷ Tùy Châu nghĩ đến đã muốn nôn.

– Không đâu, mời anh đi ăn ở nhà hàng cao cấp.

– Đủ tiền không đó?

– Không đủ thì anh góp thêm đúng không?

Kỷ Tùy Châu thích Doãn Ước như vậy, cũng không gây khó dễ cho cô nữa:

– Được rồi nói đi, nhờ tôi chuyện gì.

https://thuviensach.vn

– Triệu Sương em gái tôi đã mất tích, anh có thể giúp tôi điều tra, chuyện này có liên quan đến Giang Thái hay không.

Doãn Ước hoài nghi Giang Thái không phải không có lý. Lần trước, Triệu Sương và hắn chơi đến suýt nữa xảy ra tai nạn chết người, chuyện này tuy không bị truyền ra ngoài, nhưng dù sao Triệu Sương cũng là người biết rõ tình hình thậm chí có tham gia vào. Ngộ nhỡ Giang Thái muốn diệt khẩu…

– Nếu hắn thật sự muốn diệt khẩu, gần đây em có thể sống thoải mái vậy à? Đừng quên, hôm đó người biết sự việc không phải chỉ có một. Nếu phải giết, Giang Thái hắn sẽ mướn cả một đội đột kích.

– Có khi nào tức giận quá lại đánh Triệu Sương, rồi lỡ tay đánh người đến… Lần trước cũng đã đánh đến Triệu Sương nhập viện.

Doãn Ước không dám nói tiếp, hậu quả kia rất nghiêm trọng.

Kỷ Tùy Châu cũng không đồng tình:

– Hắn là như vậy, đánh người là chyện bình thường, nhưng không đến mức đánh chết người. Giang Thái không ngu, vì một đứa con gái mà cược cả bản thân, hắn được cái gì. Liên Chúng lớn mạnh, muốn chia tài sản không chỉ có mình hắn, hắn sẽ không làm ra chuyện tự hủy tương lai của chính mình đâu. Vì một…

Kỷ Tùy Châu dừng lại, tựa như đang tìm một từ thích hợp để hình dung mối quan hệ của Triệu Sương và Giang Thái, cuối cùng chọn được một từ tương đối chính xác.

– Vì một bạn giường không đáng, một người như hắn, cũng có những ranh giới cơ bản.

– Hắn là hạng người gì, là kẻ có tiền giống anh đúng không?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu híp mắt, cơ bắp toàn thân bắt đầu căng cứng. Doãn Ước bật điện cho dụng cụ, lúc này bộ phận nào đó trên thân thể anh mất khống chế căng lên, đã bắt đầu thả lỏng. Qua một lúc, bắt đầu mất cảm giác rải rác khắp toàn thân, thật có hơi khó chịu.

Anh thử điều chỉnh tiết tấu để thích ứng với cách trị liệu này, nhất thời không nhớ trả lời câu hỏi của Doãn Ước. Đối phương cũng không hỏi nữa, chỉ nghiêm túc tập trung vào công việc. Thỉnh thoảng có trao đổi vài câu với anh, hỏi một chút về cảm nhận của anh, theo đó điều chỉnh cường độ dòng điện.

Sau đó cô phát hiện, Kỷ Tùy Châu là người có điện trở cao nhất cô từng gặp. Người bình thường tăng một nấc là bắt đầu than phiền rồi, anh lại không nói lời nào, mãi cho đến khi cô vặn đến nấc thứ hai thì mời từ tốn nói một câu:

– Doãn Ước, em có biết giết người phải đền mạng không?

Đợt trị liệu kéo dài nửa tiếng đồng hồ, lúc kết thúc Doãn Ước tắt máy đi, vỗ nhẹ lên lưng anh:

– Tê không?

– Ừm.

– Đau không?

– Ừm.

– Dễ chịu không?

Đối phương không lập tức trả lời, chỉ quay đầu nhìn cô. Doãn Ước vẫn chưa ý thức được câu hỏi của mình rất dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn anh.

https://thuviensach.vn

– Phụ nữ giỏi không cần trực tiếp hỏi đàn ông vấn đề như vậy.

Doãn Ước làm như không nghe thấy, mau chóng bóc miếng dán từ trên người anh ra. Làm xong liền đứng lên thu dọn, đưa lưng về phía Kỷ Tùy Châu.

Cô vốn định cứ vậy mà đuổi anh, nhưng Kỷ Tùy Châu làm sao dễ lừa như vậy, trực tiếp gọi cô đến mát-xa cho mình.

– Máy móc dù sao cũng không linh hoạt bằng con người, cũng là tay em tốt nhất.

Lời này nói ra càng dễ làm người khác hiểu lầm, Doãn Ước bất giác liếc anh trắng mắt.

Chờ đến khi chấm dứt đã đến giữa đêm, Kỷ Tùy Châu lái xe đưa Doãn Ước về nhà. Tuyết bên ngoài vẫn rơi lả tả, chỉ vài giờ ngắn ngủi đã đọng một lớp dày khoảng nửa tấc trên mặt đường.

Kỷ Tùy Châu dừng xe trước nhà ông nội, cô đang chuẩn bị xuống xe thì bị anh gọi lại. Anh chỉ vào túi đồ trước ghế phụ lại, nói với Doãn Ước:

– Mở ra đi.

Doãn Ước mở ra liền thấy, bên trong là chiếc hộp có thắt nơ, cùng hiệu với hộp quà lần trước anh tặng khăn lụa cho cô.

– Chẳng phải tặng một cái rồi à?

Cái đó tính là tặng sao? Trong lòng Kỷ Tùy Châu, nó chỉ là một đạo cụ. Doãn Ước cũng chỉ thắt một lần, sau lại thắt cho Nhạc Nhạc, sau đó anh không hề thấy Doãn Ước thắt thêm lần nào nữa.

Anh biết trong lòng cô thấy khó chịu, nên chưa từng ép buộc cô. Nhưng lần này không giống, đây quả thật là quà anh đích thân chọn cho cô.

https://thuviensach.vn

Lần trước sau khi lễ công chiếu kết thúc, anh ở trong phòng Doãn Ước có nhìn thấy một chiếc khăn choàng cổ. Trong ấn tượng, khăn len này là đêm đó Từ Tri Hoa choàng. Tuy rằng họ Từ kia là phụ nữ, nhưng trong lòng anh vẫn thấy khó chịu.

Doãn Ước từ khi nào cần phải dùng đồ của bà ấy chứ.

Vì thế lúc sang châu Âu anh nhất thời nổi hứng, mua một chiếc cho cô.

– Trời lạnh rồi đeo khăn lụa không hợp, sau này rồi đeo. Đồ của tổng giám Từ nhớ trả lại cho bà ấy.

Doãn Ước mở hộp ra, bên trong là khăn quàng cổ bằng len, rất thích hợp với mùa này. Chỉ là đồ của Từ Tri Hoa trong miệng của Kỷ Tùy Châu là cái gì, cô lại nhất thời không nhớ ra.

Cô làm sao còn nhớ chiếc khăn choàng kia nữa, chẳng qua chỉ là một tình tiết nho nhỏ, ngay hôm sau cô đã tìm cơ hội trả lại cho người ta rồi. Nếu cô biết ‘chủ tịch đại nhân’ luôn tâm niệm chuyện thế này, chỉ e sẽ kinh ngạc điếng người.

Kỷ Tùy Châu nhìn biểu cảm ngơ ngác của cô, dứt khoát cầm lấy khăn choàng lên giúp cô, vừa thắt vừa nói:

– Câu hỏi mới nãy em hỏi tôi, giờ tôi sẽ trả lời em.

– Câu hỏi gì?

– Em hỏi Giang Thái là người thế nào. Hắn và tôi nói theo một cách nào đó, quả thật thuộc cùng một loại người.

Doãn Ước sờ khăn len chờ anh công bố đáp án. Kỷ Tùy Châu áp sát vào cô hơn rồi mới nói:

https://thuviensach.vn

– Giang Thái là tên cặn bã tuyệt đối. Tôi nghĩ tôi ở trong lòng em, cũng không kém hơn hắn là bao.

Doãn Ước có hơi ngây người. Anh là người thế nào? Trước kia, đối với đáp án này cô dám khẳng định một trăm phần trăm, nhưng gần đây lại rất ít nghĩ đến vấn đề này. Những đau khổ và khó chịu đã qua, nếu cố gắng không nghĩ đến nó nữa, thực sự đã phai nhạt đến tìm không ra.

Đối mặt với thắc mắc của đối phương, cô không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì trong lòng cô, đã sớm không có đáp án.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 33-2: Nhờ vả (2)

Thời tiết ngày càng lạnh, vụ án của Triệu Sương lại không có tiến triển gì.

Cảnh sát vẫn chưa tìm được xe, cũng không tìm được cô, ngay cả người bạn trai thần bí cô thường nhắc đến cũng không có tung tích. Hỏi những người có quan hệ thân thiết với cô, ai cũng từng nghe nhắc đến người đàn ông này, nhưng tròn méo ra sao thì chưa gặp. Chỉ có hai người bạn, bằng trí nhớ có nhắc đến một chi tiết: Nói là làm kinh doanh, rất có tiền, nếu không sao có thể lăng-xê cô ấy thành nữ diễn viên chính chứ.

Tin tức bên Kỷ Tùy Châu truyền đến rất nhanh, người mà anh sắp xếp ở bên cạnh Giang Thái hồi báo lại, không phát hiện ra gần đây Giang Thái có làm chuyện giết người phóng hỏa gì.

Ngẫm lại cũng đúng, một tổng giám đốc công ty đã lên sàn, vì chút chuyện vặt vãnh không cần thiết phải gây khó dễ cho một ngôi sao mới lên. Giang Thái như vậy, muốn trừng phạt Triệu Sương có rất nhiều cách, làm cô sống không bằng chết cũng không phải chuyện khó khăn gì, tội gì phải làm đến mức bản thân mang tội giết người.

Kỷ Tùy Châu còn cười Doãn Ước:

– Không lẽ em lậm phim Hồng Kông? Giang Thái là dân kinh doanh, không phải xã hội đen, không đi chém chém giết giết đâu.

Anh đã nói vậy, Doãn Ước cũng không lấy chuyện này làm phiền anh nữa, chỉ có thể gửi gắm tất cả hy vọng vào cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Tháng mười một có sinh nhật của Doãn Ước, nhưng bởi vì chuyện của Triệu Sương, cô quên mất cả ngày sinh của mình. Hôm sinh nhật tan ca về nhà, đang lấy chìa khóa mở cửa, liền nhận được tin nhắn của Kỷ Tùy Châu:

– Bây giờ đến Hồng Uyển ngay nhé.

Doãn Ước nghĩ chắc lại tham gia tiệc tùng nữa rồi, có hơi mâu thuẫn không muốn đi, đang cân nhắc xem phải từ chối thế nào, cửa đột nhiên mở ra.

Sau cánh cửa có người đứng, không phải ông nội mà là Trịnh Đạc. Trên người đối phương đeo tạp dề, hiển nhiên đang nấu cơm. Anh vừa thấy Doãn Ước, rất tự nhiên chào cô:

– Về rồi à.

Nói xong lại cầm lấy túi xách của cô, kéo cô vào nhà. Khoảnh khắc đó, Doãn Ước cảm thấy, anh như là chủ nhân của nhà này.

Trong phòng khách, ông nội ngồi đọc báo, thấy cô đi vào liền cười tiếp đón:

– Mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm, hôm nay con có lộc ăn đó, Tiểu Trịnh đích thân xuống bếp.

Tiểu Trịnh? Một thời gian không thấy, xưng hô này lại thay đổi. Lúc trước khi Trịnh Đạc thường xuyên đến nhà, ‘gia gia tổng quản’ thường gọi anh là bác sĩ Trịnh, hôm nay lại đổi thành Tiểu Trịnh thân mật, cứ tiếp tục như vậy, không biết ông còn có thể gọi ra cái tên khiến người ta khó chấp nhận nào nữa.

Doãn Ước chỉ chỉ Trịnh Đạc:

https://thuviensach.vn

– Chuyện gì thế này, ông không muốn nấu cơm, cố tình tìm người đến để sai bảo đấy à?

– Nói gì vậy, hôm nay ông đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe thì tình cờ gặp Tiểu Trịnh, cậu ấy muốn đưa ông về nhà, thuận tiện làm cơm cho ông luôn mà.

Doãn Ước hoài nghi nhìn Trịnh Đạc, đối phương tươi cười, khiến cô không thể chất vấn. Vì thế, cô chỉ có thể tiếp tục đối phó với ông nội.

– Ông khỏe như vậy sao đột nhiên lại đi kiểm tra sức khỏe, có chỗ nào khó chịu sao?

– Đâu có, là Tiểu Trịnh gọi điện cho ông, nói ông nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe theo định kỳ, cho nên ông đi. Đến bệnh viện thấy cậu ấy đã sắp xếp hết toàn bộ cho ông rồi, đúng là một đứa chu đáo.

– Vừa rồi chẳng phải ông nói tình cờ gặp sao?- Sao lại biến thành cố tình sắp đặt rồi.

Doãn Ước nhìn Trịnh Đạc, đối phương nhún vai với cô. Doãn Ước có hơi thông cảm với anh, gặp phải đồng đội yếu kém thế này, lời nói dối bị vạch trần chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà cô lại không bất mãn với tâm tư này của Trịnh Đạc, tuy rằng cô khó chống đỡ nổi lòng nhiệt tình theo đuổi này của Trịnh Đạc, nhưng rất muốn làm bạn với anh.

Anh là người giúp cô hồi phục thị lực, đối với Doãn Ước mà nói có ý nghĩa rất khác.

Trong bếp truyền đến mùi hơi nồng, Doãn Ước bất giác hỏi:

– Có cái gì bị khét à?

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc hoàn hồn, định chạy vào giải quyết, lại bị ông nội giữ lại:

– Cháu ngồi chút đi, việc còn lại để ông làm cho.

– Ông đừng vội, vẫn là để cháu làm đi.

– Cháu là khách mà, để Tiểu Ước nói chuyện với cháu, ông làm xong ngay mà. Hôm nay cháu cũng đã xem báo cáo của ông, sức khỏe ông rất tốt.

Doãn Ước thực sự cảm thấy ông nội quá trẻ con, vì muốn bán cô cháu gái này đi, mấy lời vô lý cũng dám nói ra. Đây vẫn là sư phụ khí chất tiên tử được người người xưng tụng là ‘bàn tay thần’ ở hội quán hay sao?

Thấy ông nội đi vào bếp, Doãn Ước mời Trịnh Đạc ngồi xuống. Đối phương giải thích:

– Anh cảm thấy người già nên đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, như vậy với ông với em đều tốt.

– Cám ơn anh.

– Có phải không vui không?

– Sao vậy được, anh có ý tốt mà- Doãn Ước lại chỉ tạp dề anh mặc- Lần sau đừng vào bếp nữa, ông em nói đúng, anh là khách mà.

Hai người cười cười nói nói, Doãn Ước đang chuẩn bị đi pha trà cho Trịnh Đạc, đột nhiên trong bếp truyền đến tiếng động lớn, tiếp đó là tiếng kêu của ông nội, mặt không khỏi biến sắc.

Trịnh Đạc phản ứng nhanh hơn cả cô, vọt thẳng vào trong bếp. Doãn Ước cũng theo vào, nhìn thấy ông nội ngã sóng soài trên sàn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước chạy đến tắt bếp ga trước, đồng thời kiểm tra ông nội có bị phỏng không. Ông nội không ngừng trấn an cô:

– Không có không có, chỉ là không cẩn thận bị trượt chân, con đỡ ông ngồi dậy. Mà thôi, để ông tự ngồi dậy.

Ông thử dùng sức, nhưng hoàn toàn không nhấc người nổi. Doãn Ước định dìu ông, bị Trịnh Đạc đưa tay ngăn lại:

– Đừng đụng lung tung, mau gọi xe cấp cứu đi.

Anh là bác sĩ chuyên nghiệp, hiểu biết nhiều hơn Doãn Ước, cô lập tức nghe theo, chạy vào phòng khách gọi điện thoại. Xe cấp cứu mau chóng chạy đến, ông nội được đưa lên xe, Doãn Ước đi theo, còn Trịnh Đạc lái xe chạy theo, một đường chạy thẳng vào bệnh viện.

Bởi vì đi quá gấp gáp, cái gì cũng không đem, đến bệnh viện Doãn Ước mới phát hiện túi xách còn ở nhà, ví tiền đương nhiên cũng không có trên người.

Cũng may có Trịnh Đạc ở đây, giúp đỡ sắp xếp thăm khám, lại ứng tiền thuốc men ra giúp cô, làm Doãn Ước ấm lòng trong tiết trời lạnh lẽo này.

Đôi khi có vài người chúng ta không hề nhớ đến, chỉ khi nào người đó làm chuyện gì đặc biệt cho bạn, sẽ làm cho bạn nhớ họ rất lâu. Trịnh Đạc chính là người như vậy. Anh sẽ xuất hiện vào những lúc Doãn Ước cần nhất, đúng lúc đánh vào nơi mềm mại nhất ở đáy lòng cô.

Thời điểm ông nội vào phòng phẫu thuật, Trịnh Đạc vẫn luôn túc trực bên cạnh cô, Doãn Ước mấy lần đuổi anh về nhà nhưng không thành công. Đối phương không nói nhiều, chỉ im lặng ngồi bên cạnh cô, thỉnh thoảng đưa cho cô ly nước, có khi sẽ kể vài sự việc thú vị xảy ra ở bệnh viện, làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước có hơi lo lắng, hỏi anh gãy xương chậu có phải rất nghiêm trọng không. Trịnh Đạc thật thà nói:

– Nếu là thanh niên thì vấn đề không lớn, ông nội em lớn tuổi rồi, khả năng hồi phục sẽ chậm hơn. Nhưng mà đừng quá lo lắng, chỉ cần tịnh dưỡng tốt, là có thể hoàn toàn lành lại, cơ bản sẽ không để lại di chứng gì.

Có bác sĩ cam đoan, tâm trạng Doãn Ước đỡ hơn. Ca phẫu thuật kéo dài mấy tiếng đồng hồ, may mà có Trịnh Đạc ở bên, khi nói chuyện cửa phòng phẫu thuật bật mở, bác sĩ lần lượt đi ra.

Ca phẫu thuật tiến hành thuận lợi, bệnh nhân được theo dõi không có vấn đề gì, sẽ mau chóng đẩy về phòng bệnh. Trịnh Đạc khuyên Doãn Ước nên về nhà nghỉ ngơi, cô lại muốn ở lại bệnh viện.

– Đêm nay ông nội em sẽ không tỉnh lại ngay đâu, cho dù tỉnh lại cũng có y tá trông hộ. Chi bằng em về nhà ngủ một giấc, ngày mai xin công ty cho nghỉ phép rồi đến chăm sóc ông thì tốt hơn.

Trịnh Đạc nói xong lại tìm đồng nghiệp khoa chỉnh hình, nhờ họ để ý đến ông giúp. Tất cả được an bài thỏa đáng, anh lái xe đưa Doãn Ước về nhà.

Doãn Ước mệt mỏi mấy giờ liền ở trên xe ngủ thiếp đi. Sau khi đến nơi, xe dừng lại cô còn mơ màng, Trịnh Đạc cũng không quấy rầy cô, để cô tự tỉnh. Cứ như vậy hai người ngồi trong xe khoảng độ hai mươi phút, Doãn Ước mới hoàn toàn tỉnh táo.

Khi tỉnh hẳn, chuyện đầu tiên cô nghĩ đến chính là gửi tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu. Đêm nay sự việc phát sinh đột ngột, cô vẫn chưa kịp trả lời đối phương.

Cô đưa tay lên xem đồng hồ, sắp đến mười hai giờ, Kỷ Tùy Châu lúc này đang ở đâu, không lẽ còn đợi ở Hồng Uyển.

https://thuviensach.vn

Vừa qua khỏi mười hai giờ, Kỷ Tùy Châu liền đứng lên cầm áo khoác, đi ra khỏi phòng VIP. Anh hút thuốc cả đêm, lúc ngày người nồng nặc mùi thuốc lá. Khi ra ngoài, ở hành lang anh gặp phải Bùi Nam, đối phương thấy anh thì có hơi bất ngờ:

– Đêm nay anh không có chuyện gì chứ, Hải Thần nói anh hủy hết tất cả lịch hẹn, sao lại một mình chạy đến chỗ này hút thuốc vậy?

Nói xong còn nhìn ra đằng sau anh, như chưa từ bỏ ý định bắt gặp ‘ẩn tình’ gì đó.

Kỷ Tùy Châu không để ý đến anh, hỏi ngược lại anh:

– Vợ sắp sinh rồi, còn ra đây chơi gì nữa.

Bùi Nam vẻ mặt bi phẫn:

– Còn không phải do anh hủy hẹn với Trương tổng, tôi phải đi tiếp. Vợ tôi mang thai hơn sáu tháng rồi, anh cũng không biết thông cảm cho tôi.

– Tôi vẫn chưa có vợ- Kỷ Tùy Châu mỉm cười xem thường, ném lại cho anh một câu liền mau chóng đi khỏi.

Bùi Nam có chút không hiểu. Cho nên anh là đang trả oán vì đố kị chuyện mình chưa có vợ đúng không? Hôm này là ngày tận thế à. Nếu anh muốn kết hôn, biết bao cô gái xếp hàng chờ đợi đó chứ. Hạ Tịch kia chẳng phải ngày nào cũng muốn hẹn với anh à, còn khinh thường người ta, ngay cả một cơ hội cũng không cho người ta nữa kìa.

Giờ một mình hút thuốc buồn, chẳng lẽ là đang cùng cô gái nào đó qua lại? Ai có bản lĩnh thế nhỉ. Trong đầu Bùi Nam vô thức hiện lên gương mặt thanh tú thuần khiết của Doãn Ước, nhủ thầm trên đời này đúng là có chuyện vỏ quýt dày có móng tay ngọn, đôi khi không tin tà ma cũng không được.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đợi Doãn Ước ở Hồng Uyển cả đêm, lúc đầu có hơi tức giận, sau loại tức giận này diễn biến thành lo lắng. Anh lo nghĩ suốt một giờ, lại gọi điện cho Doãn Ước. Nhưng điện thoại reo hồi lâu không ai nhận, cơn giận của anh lại nổi lên.

Một mình ngồi trong phòng uống rượu, nghĩ lại tính cách Doãn Ước không phải vậy, vì thế tiếp tục gọi điện. Gọi liên tục mười cuộc, luôn không ai bắt máy. Kỷ đại thiếu gia luôn tràn đầy tự tin kiêu ngạo lạnh lùng, rốt cuộc cảm nhận được một tia bất an.

Doãn Ước có phải đã gặp phải rắc rối gì không?

Thời điểm anh lái xe đến nhà Doãn Ước, trong đầu tưởng tượng ra vô số khả năng, ngay cả chuyện cô bị bắt cóc cũng nghĩ mất hai giây. Kết quả khi xe chạy vào khu nhà cô, xa xa dừng một chiếc xe. Biển số xe có hơi quen mắt, nhìn kỹ thì thấy bên trong có hai người ngồi, một nam một nữ, đang ở đó cười nói.

Doãn Ước khi đó toàn bộ lực chú ý hoàn toàn bị hấp dẫn bởi chiếc bánh Trịnh Đạc lấy ra từ cốp sau, thế cho nên không chú ý đến xe Kỷ Tùy Châu bất giác đã dừng cách cô không đến mười thước.

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc bánh kia, Doãn Ước cuối cùng cũng nhớ hôm nay là ngày gì. Chỉ là chiếc bánh ngọt này khiến người ta có hơi…

Trịnh Đạc cũng rất bất ngờ. Khi anh đi mua, nhân viên trong tiệm giới thiệu chiếc bánh ngàn lớp này, nói con gái đều thích, anh cảm thấy không tệ nên quyết định mua nó. Nhân lúc ông nội Doãn Ước làm kiểm tra, anh đi lấy bánh bỏ vào cốp sau, chuẩn bị ăn cơm tối xong, khi Doãn Ước xuống lầu sẽ tạo niềm vui bất ngờ cho cô.

Không ngờ xe chạy tới chạy lui xóc nảy, đến khi mang ra tất cả đều bẹp hết. Bánh bị xô lệch sang một bên, kem và hoa quả trang trí rơi ra, trông vô cùng thê thảm.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc trước nay luôn thấy biến không sợ hãi, lần đầu tiên gặp phải chuyện xấu hổ khó giải quyết thế này.

Doãn Ước thấy chiếc bánh liền muốn cười, không khí trong xe ngược lại bất ngờ tốt lên, không hề gượng gạo chút nào. Cô nhịn mấy lần không chịu được nữa, bật cười thành tiếng.

Cô cười, Trịnh Đạc cũng cười theo, hai người cứ ngây ngô nhìn chiếc bánh cười như vậy.

Kỷ Tùy Châu cách đó không xa thu hết cảnh tượng này vào mắt, khóe miệng cũng từ từ nhếch lên. Một tràng cười lạnh lẽo bật ra từ cổ họng, anh cảm thấy mình đúng là tự mình đa tình rất nặng.

Anh buông tay kéo cần số giẫm chân ga, nhanh chóng quay đầu xe chạy khỏi khu nhà. Tốc độ xe quá nhanh, khi lốp xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng rít chói tai, thu hút chú ý của Doãn Ước ở gần đó.

Cô quay đầu nhìn xuyên qua kính xe ra bên ngoài, lại chỉ nhìn thấy hai chấm đèn sau đỏ lè nơi đuôi xe, trong lòng hiện lên chút cảm giác quen thuộc, nhưng mau chóng tan đi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 34-1: Thủ đoạn (1)

Hôm sau, Doãn Ước xin nghỉ phép, điện thoại gọi đến là Diệp Hải Thần bắt máy.

Anh duyệt cho Doãn Ước nghỉ ba ngày, để cô sắp xếp chuyện gia đình ổn thỏa rồi quay về làm việc.

Doãn Ước nghĩ nên gửi tin nhắn giải thích với Kỷ Tùy Châu chuyện đêm qua, nhưng cố tình bỏ qua sự tồn tại của Trịnh Đạc, còn nói từ bệnh viện về nhà đã khuya rồi, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi nên hôm nay mới trả lời.

Tin nhắn gửi đi như đá chìm đáy biển. Doãn Ước bận đến đầu óc rối mù, tạm thời không rảnh để tâm chuyện này, đi bệnh viện thăm ông nội trước, rồi gọi điện thông báo cho ba cô. Ông Doãn bỏ việc chạy tới bệnh viện, thấy tình hình ổn định rồi liền bắt đầu sắp xếp việc tiếp theo. Ông khá hiếu thảo với ba mình, bình thường mặc dù không sống chung, nhưng vẫn thường xuyên đến thăm. Gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, ông không đi thăm thường xuyên được, lúc này có hơi áy náy.

Nghĩ lại trong nhà ảm đạm thê lương, ông liền quyết định sau khi ông nội xuất viện liền qua nhà ông nội sống, vừa chăm sóc ông nội, mặt khác tránh đi bà vợ Ngụy Tuyết.

Ngụy Tuyết bây giờ, ông hoàn toàn không dám động đến, vậy nên trốn là thượng sách.

Giữa trưa, ông và Doãn Ước ở bệnh viện ăn cơm, lúc nói chuyện khó tránh khỏi nhắc đến Triệu Sương, ông nói với Doãn Ước:

https://thuviensach.vn

– Hy vọng tìm được em gái con, ba thấy không lớn, dì con mấy hôm nay không ăn không ngủ, ba thấy tiếp tục như vậy, bà ấy cũng nên nhập viện.

Tuy rằng từ lâu đã nghĩ đến kết cục này, nhưng lời này xuất phát từ miệng ba cô, Doãn Ước vẫn cảm thấy tim dập dồn dập.

– Rốt cuộc cảnh sát nói thế nào?

– Không có tin tức, nhưng mới đây lại nói đã tìm được xe của nó. Người không có trên xe, nhưng trên xe có phản ứng với vết máu, lại không nhiều lắm. Lúc ấy dì con nghe vậy liền ngất xỉu, ba vội lo cho bà ấy cũng không nghe rõ lời cảnh sát nói sau đó.

Doãn Ước vẫn an ủi ông:

– Không nhiều thì đừng lo lắng, đôi khi không cẩn thận làm trầy da máu dính vào xe cũng là bình thường.

– Nhưng người rốt cuộc đi đầu rồi, sao xe ở đậu ở nơi hoang vắng, xung quanh ngay cả bóng ma còn không có, nói gì đến camera. Con nói xem nó đang quay phim mà, chạy đến chỗ xa như vậy để làm gì.

Doãn Ước không còn lời nào để nói, hai cha con nhìn nhau, ai cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Dù sao một ngày không thấy Triệu Sương, họ cũng không chịu tin cô ấy cứ vậy mà bốc hơi.

Mấy ngày tiết theo, Doãn Ước bận đến tối mặt. Nhất thời chưa tìm được người giúp việc, ông Doãn vốn muốn gọi dì quản gia trong nhà đến, thế nhưng Ngụy Tuyết cũng không được khỏe, bên cạnh không thể không có ai. Cho nên bên ông nội, để Doãn Ước chăm sóc trước.

Kỳ phép ba ngày nháy mắt trôi qua, Doãn Ước trước một ngày liên hệ với Diệp Hải Thần, muốn xin nghỉ thêm hai ngày nữa. Đối phương giọng điệu vô cùng khách sáo, lời nói ra miệng lại hoàn toàn trái ngược:

https://thuviensach.vn

– Trợ lý Doãn, nếu có thể, tôi cảm thấy cô vẫn nên mau chóng quay về làm việc thì hơn. Cô cũng biết chủ tịch không phải là người đặc biệt tốt tính mà.

Anh nói vậy về Kỷ Tùy Châu khiến Doãn Ước rất ngạc nhiên, trong ấn tượng, Diệp Hải Thần chưa từng đàm tiếu gì về Kỷ Tùy Châu. Anh ta nói vậy là có nguyên nhân đặc biệt nào sao?

Cô thử dò hỏi đối phương:

– Thư ký Diệp, gần đây mọi người bận lắm à?

Diệp Hải Thần ở bên kia định phủ nhận, rốt cuộc cô cũng đã hỏi đến điểm mấu chốt rồi.

– Trợ lý Doãn, chúng tôi rất bận, cho nên hy vọng cô mau chóng quay lại làm việc.

Theo lời nói của nah, Doãn Ước có thể hiểu được, tâm trạng hai hôm nay của Kỷ Tùy Châu chắc chắn không được tốt. Là bởi vì bị cô cho leo cây sao? Nhưng tin nhắn giải thích của cô anh hoàn toàn không hồi âm mà. Mặc dù trong nhà có người bị thương, anh cũng không chấp nhận cô làm trái chút nào sao, là như vậy sao?

Sáng hôm sau, Doãn Ước đúng tám giờ rưỡi xuất hiện ở công ty. Không ngoài dự đoán, ngoại trừ cô, những người khác đều làm việc thâu đêm, lúc này đã đờ đẫn. Mãi cho đến trưa, Kỷ Tùy Châu muốn đến công ty chi nhánh họp, mới dư thời gian cho họ nghỉ nửa ngày.

Doãn Ước cũng không thể nghỉ, dựa theo phân công lúc sáng của Diệp Hải Thần chuẩn bị sẵn tài liệu cuộc họp, lúc này những người khác về rồi, cô lại phải theo Kỷ Tùy Châu đi họp.

https://thuviensach.vn

Lúc ngồi xe anh đi, vẫn là Lão Tần lái xe, nhưng không có bầu không khí thoải mái kể chuyện cười như lần trước. Mặt Kỷ Tùy Châu còn đen hơn cả than, đến Lão Tần cũng không dám nhiều chuyện, dọc đường đều im lặng lái xe.

Tới công ty chi nhánh, người người đi thẳng vào phòng họp, Doãn Ước chức vụ rất thấp, chỉ phụ trách phát tài liệu, ngay cả tư cách dự họp cũng không có. Kỷ Tùy Châu cùng mười mấy người phụ trách họp trong phòng, Doãn Ước ở bên ngoài chờ anh gọi về bất cứ lúc nào. Ngoại trừ thỉnh thoảng vào bổ sung tài liệu, cô còn phụ trách pha cà phê pha trà cho họ, đến chiều còn phải đặt cơm.

Cơm này có hơi khó ăn, ăn đến cô thấy khó chịu.

Bữa tối ăn xong Doãn Ước cuối cùng cũng được rảnh rỗi, nhưng cuộc họp vẫn đang tiếp diễn, cô chỉ có thể chờ trong phòng trà nước. Thời gian một mình rất nhàm chán, cô lại cảm thấy hơi mệt, liền ghé vào bàn chợp mắt một lát. Không ngờ giấc ngủ này lại ngủ thật, còn nằm mơ. Mơ đến cuối cùng cô cảm giác có người đang đẩy cô, mở mắt liền thấy một phụ nữ trung niên đứng đó, nói với cô:

– Trợ lý Doãn, mọi người về hết rồi, tan ca thôi.

Doãn Ước đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Cô lại hỏi người nọ:

– Về lúc nào vậy?

– Cũng được nửa tiếng rồi.

Lại có thể không gọi cô mà đã đi rồi.

Doãn Ước mau chóng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, để mình tỉnh táo hơn. Sau đó cô dọn đồ xuống lầu. Người phụ nữa kia không biết đi hồi nào,

https://thuviensach.vn

lúc một mình cô đi thang máy xuống lầu cảm thấy hơi sợ, khi đi ngang qua đại sảnh tối thui ở dưới lầu, cảm giác hoảng hốt càng thêm rõ ràng.

Cả tòa cao ốc hoàn toàn không có ai.

Bảo vệ dường như đi tuần tra rồi, Doãn Ước một mình ra ngoài. Ngoại trừ mấy cột đèn đường, cả thế giới như bị bóng đêm bao phủ.

Công ty chi nhánh cách xa trung tâm thành phố, lân cận đều là cao ốc công ty, hết thời gian làm việc xung quanh vài cây số đều cực kỳ vắng vẻ. Không thể gọi xe, chỉ lác đác vài chuyến xe buýt công cộng. Một mình Doãn Ước túm áo khoác đi trong gió rét, từ cổ đến mũi chân đều cảm thấy giá lạnh.

Cô theo bản năng bước nhanh hơn.

Đi được không xa, phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, không cùng tiết tấu với bước chân của cô, hai tiếng bước chân lần lượt xen kẽ nhau, nghe có hơi loạn.

Mấu chốt là người đó hình như đang đuổi theo Doãn Ước, cô chậm người đó cũng chậm, cô nhanh người đó cũng tăng tốc nhanh hơn. Doãn Ước lúc đầu còn tưởng người này cũng giống cô, cùng đi đón xe buýt, nhưng dự cảm nguy hiểm rất nhanh vây lấy cô. Cô hiếu kỳ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo khoác dày, trùm kín mít từ đầu đến chân, hoàn toàn không thấy rõ diện mạo, làm cho người ta vô thức run rẩy.

Doãn Ước bị người nọ dọa sợ, trong đầu hiện lên vô số khả năng, bản tin trên ti vi thường xuyên nhắc nhở phụ nữ phải cẩn thận khi đi làm về khuya lần lượt hiện lên trong đầu. Cô lập tức chạy thật nhanh đến trạm xe buýt trước mặt.

https://thuviensach.vn

Gót giày cô không cao, chạy trốn coi như cũng nhanh, mắt thấy sắp đến đích, không chú ý bị vấp phải gờ đất cao hơn những chỗ khác, lập tức té nhào.

Mặt đường bê tông cứng ngắt, lần này té không nhẹ. Doãn Ước lại không kịp nghĩ ngợi nhiều, đúng lúc này một chiếc xe buýt chạy đến, cô cũng không quản có phải chuyến xe mình phải đón hay không, nhấc chân nhảy lên xe, tìm một chỗ ngồi xuống.

Xe chạy đi, cô theo kính thủy tinh nhìn xuống, chỉ thấy người đàn ông theo đuôi cô nhanh chóng xoay người, lần nữa biến mất trong màn đêm.

Doãn Ước thầm vui mừng vì tránh được một kiếp. Trạm xe vắng vẻ không một bóng người, đằng sau là những tòa kiến trúc cao chót vót tĩnh lặng, trong hoàn cảnh như thế, rất dễ dàng xảy ra chuyện gì đó.

Xe chậm rãi lắc lư trên đường tối, Doãn Ước ổn định lại cảm xúc, mới có thời gian kiểm tra vết thương của mình.

Đầu gối bị trầy, hai bên vớ da bị thủng một lỗ lớn, vết thương trên đùi phải nghiêm trọng hơn, tróc da đang còn chảy máu. Chân còn lại đỡ hơn, nhưng cũng bị trầy trụa vô cùng đau rát.

Lại nhìn hai tay, lòng bàn tay chi chít vết xước, một móng tay bị gãy, Doãn Ước cố chịu đau giật luôn chiếc móng còn dính lại một chút kia ra.

Trừ những vết thương đó ra còn có mắt cá chân. Lúc bị ngã là sát gờ vỉa hè nên đập mắt cá chân kia xuống, lúc này sưng tấy nghiêm trọng, y như bánh bao.

Hôm nay đúng là xui xẻo. Đắc tội Kỷ Tùy Châu sẽ bị cả thế giới ruồng bỏ sao?

https://thuviensach.vn

Chuyến xe nọ không đi qua hướng nhà cô, cô chọn xuống xe trên đường lớn náo nhiệt, ở đó đón taxi. Trên đường về lại nhận được điện thoại của Lão Tần, đối phương hỏi cô:

– Trợ lý Doãn, cô ở đâu vậy, tôi đang ở dưới lầu công ty, cô mau xuống đây đi.

– Cháu đang ở trên đường về nhà rồi.

– Vậy à? Cô làm sao về nhà được, cậu chủ bảo tôi đến đón cô, vậy bỏ lỡ rồi.

Doãn Ước không nói chi tiết với ông, chỉ nói tự mình kêu xe, Lão Tần lớn tuổi nói dông dài, lại nói đến Kỷ Tùy Châu:

– Con người cậu chủ không tệ đâu, nghĩ cô phụ nữ đi một mình ban đêm thế này sẽ sợ, liền cố tình bảo tôi đi đón cô. Cô cho tôi biển số xe taxi đi, để tôi thử xem có thể đuổi kịp cô không. Bây giờ cô đang ở đoạn nào rồi?

Doãn Ước vội vã chối từ, nói mình sắp về đến nhà rồi.

– Vậy cô nhớ cẩn thận, về đến nhà rồi gọi điện báo cho cậu chủ nha. Cậu là người ngoài lạnh trong nóng, người không tệ đâu, cô được làm việc cho cậu đúng là may mắn.

Doãn Ước cười khổ phụ họa theo, đúng lúc xe chạy vào khu nhà cô, cô mượn cớ phải trả tiền nên cúp máy. Tiếp tục nói nữa, chắc Lão Tần làm mai cho cô luôn quá.

Lê tấm thân đầy thương tích về nhà, Doãn Ước bị cơn đau trên đùi giày vò, thật lâu không thể ngủ được, sáng hôm sau mang theo cặp mắt thâm quầng đến công ty.

Diệp Hải Thân vừa thấy bộ dạng này của cô, buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

– Trợ lý Doãn, hôm qua xe Lão Tần gặp nạn à?

Doãn Ước mau chóng nói không phải, lại thấy lạ sao Diệp Hải Thần biết được.

Ngồi xuống pha cho mình ly trà, không bao lâu Diệp Hải Thần lại vào phòng trà nước. Doãn Ước hỏi anh:

– Có việc gì không?

– Tôi quen biết một chủ nhiệm, có mở bệnh viện tư ở gần đây, giờ cô đi khám đi.

Doãn Ước nói thẳng là không cần, cô và Diệp Hải Thần không thân lắm, huống chi chỉ té bị thương thôi mà, vấn đề không lớn.

Diệp Hải Thần hiếm khi kiên trì như vậy:

– Đi chụp phim đi, hiện giờ cô cảm thấy không có gì, lớn tuổi sẽ thành bệnh cũ khó chữa.

Thấy anh nói vậy Doãn Ước cũng hiếu kỳ, Diệp Hải Thần này bao nhiêu tuổi nhỉ. Nhìn bộ dạng khoảng ngoài ba mươi, chẳng lẽ thực tế còn hơn nữa?

Bất luận thế nào, cuối cùng cô vẫn ngồi trên xe Lão Tần. Điều này lại để cô cảm thấy quái lạ, bảo cô đi khám bệnh rốt cuộc là ý của người nào đây?

Đến bệnh viện gặp chủ nhiệm Đinh trong miệng Diệp Hải Thần, chụp phim thăm khám lấy thuốc cũng đến trưa. Doãn Ước cảm thấy áy náy với Lão Tần, đối phương lại vui vẻ, tươi cười hớn hở vì cô mà chạy tới chạy lui.

Lúc về, đi ngang qua khoa sản, đúng lúc gặp Bạch Lục đang đến khám thai định kỳ. Hiện giờ bụng cô lớn, nhưng vóc dáng vẫn rất chuẩn, lúc đi lại

https://thuviensach.vn

dịu dàng thước tha, có một nét đẹp thật đặc biệt.

Doãn Ước đối với Bạch Lục có ấn tượng không tệ, liền đứng lại xã giao mấy câu. Bạch Lục vừa thấy Lão Tần liền nhiệt tình chào hỏi ông. Lão Tần nghiêm nghị, cùng bộ dạng hiền hòa vừa rồi khác một trời một vực. Ông chỉ liếc nhìn Bạch Lục một cái rồi không tiếp lời cô, mũi chỉ 'hừ' một tiếng xem như đáp lại.

Doãn Ước có hơi xấu hổ, Lão Tần này sao đột nhiên lại cáu kỉnh vậy.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 34-2: Thủ đoạn (2)

Doãn Ước biết Lão Tần lâu như vậy rồi, lần đầu tiên thấy ông không khách sáo với người khác như vậy.

Bạch Lục lại không để ý, chỉ kéo tay Doãn Ước trách móc Bùi Nam:

– Bận quá trời bận, muốn gặp mặt anh ấy cũng khó. Doãn Ước, em đi theo Lão Kỷ, chắc mệt lắm đúng không?

Doãn Ước liền trấn an cô:

– Cuối năm nhiều việc, chị thông cảm chút nha. Đợi qua mấy hôm bận bịu rồi, Bùi tổng chắc chắn về nhà với chị.

Lão Tần bên cạnh nhìn thấy hết, bất ngờ nói chen vào:

– Bùi tổng nào giờ thành thật, không làm ba cái chuyện vụng trộm lén lút, cô không cần nghi ngờ.

Nghe thì là lời khen, nhưng dùng giọng điệu này nói ra, thật làm người ta xấu hổ. Doãn Ước có chút không chịu được, sợ tiếp tục nữa hai người sẽ trở mặt, liền lấy cớ bên Kỷ Tùy Châu có việc, kéo Lão Tần đi.

Đi được một đoạn, Doãn Ước mới nhẹ giọng hỏi:

– Bác Tần, hôm nay bác sao vậy?

– Không sao, có lẽ ăn chưa no.

https://thuviensach.vn

Ông không nói Doãn Ước cũng không tiện hỏi thêm, hai người lấy xe rồi chạy về công ty. Sau khi xe chạy được một đoạn, Lão Tần có lẽ không nhịn được nữa, chủ động nhắc đến Bạch Lục:

– Cô Bạch này lòng dạ cao tận mây xanh, trợ lý Doãn sau này nên cẩn thận một chút.

– Bác có ý gì, cháu nghe không hiểu.

– Theo lý mà nói chuyện riêng tư của cậu chủ tôi không nên nói nhiều- Lão Tần thở dài, do dự hồi lâu mới nói- Nhưng mà chuyện này có liên quan đến cô, nên tôi nói một chút, trong lòng cô tự có cân nhắc.

Doãn Ước vội xua tay:

– Có liên quan đến Kỷ Tùy Châu thì đừng nói, chuyện ông chủ không liên quan đến tôi, tôi chỉ là người làm công thôi.

Mặt Lão Tần trong kính chiếu hậu mỉm cười:

– Trợ lý Doãn, thực ra tôi lái xe cho chủ tịch Kỷ lâu rồi. Nhưng mà trước kia cậu ấy đi tìm cô đều thích tự lái xe đi. Chúng ta có lẽ cũng chỉ gặp qua một hai lần gì đó, chắc cô không có ấn tượng.

Không khí trong xe thoáng ngưng trệ, hồi lâu Doãn Ước chỉ nghe mình ngượng ngùng cười cười.

Cô quả thực không nhớ Lão Tần, trước kia chỉ lo yêu đương, trong mắt ngoại trừ Kỷ Tùy Châu không chứa nổi bất kỳ ai khác. Khó trách thái độ của Lão Tần đối với cô rất khác biệt.

Nhưng xưa khác nay nhiều lắm, cô không hy vọng Lão Tần hiểu lầm, chỉ có thể nói:

– Bác Tần nghĩ nhiều rồi.

https://thuviensach.vn

– Có phải nghĩ nhiều hay không cũng không sao, tôi phải nói một câu, Bạch Lục trước kia thích chủ tịch Kỷ, sau lại lấy Bùi tổng, những chuyện khác tự cô cân nhắc.

Ồ, tin động trời đây mà.

Doãn Ước từng gặp Bùi Nam và Bạch Lục vài lần, nhưng lần nào hai người họ cũng dính lấy nhau, biểu hiện rất ân ái làm người khác phải hâm mộ.

Nhất là Bùi Nam, đối với bà xã vâng lời răm rắp, xứng với danh hiện ông chồng tốt nhất thế kỷ. So với anh ta, Kỷ Tùy Châu đúng là một tên bạo chúa. Bạch Lục nên đi khám mắt rồi.

– Vậy chủ tịch Kỷ có biết chuyện này không?

– Biết chứ, nhưng mà cô đừng hiểu lầm, chủ tịch không có ý gì với cô ta cả, nên không thể tính là tam giác tình yêu được. Bạch Lục không chiếm được chủ tịch nên đi theo Bùi tổng, người phụ nữ này rất lợi hại nha. Xuất thân nhà nghệ thuật, làm điêu khắc và vẽ tranh sơn dầu, làm Bùi tổng mê mẩn không dứt. Quen không bao lâu đã kết hôn, phụ nữ bình thường làm gì có bản lĩnh và thủ đoạn này. Nếu cô ta tùy tiện chọn cả hai người, quan hệ của chủ tịch Kỷ và Bùi tổng có thể đã…

Doãn Ước vội khuyên ông:

– Không đến mức đó, tôi thấy họ rất tốt. Bạch Lục cũng có thai rồi, chúng ta đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Lão Tần lầm bầm đồng ý, gần đến cổng công ty đột nhiên lại nói:

– Thực sự chủ tịch tuổi không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình rồi. Bên cạnh có người, mới có thể cắt đứt ý niệm trong đầu những kẻ đó. Cô nói có phải không trợ lý Doãn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước làm bộ như xem phong cảnh bên ngoài, không nghe thấy câu hỏi này.

Thực ra cô vẫn cảm thấy người như Kỷ Tùy Châu không nên kết hôn, cô gái nào gả cho anh đều chỉ có xui xẻo.

Thuốc của chủ nhiệm Đinh uống chưa đến một tuần, vết thương trên đùi Doãn Ước cơ bản đã lành, chỉ còn vết sẹo mờ.

Ngay đó, sau khi ăn cơm trưa xong, Doãn Ước đụng phải Diệp Hải Thần, vốn định cám ơn anh thuận tiện dò xét ngụ ý của đối phương, anh lại sắp xếp công việc cho cô trước:

– Chiều nay có phóng viên đến phỏng vấn, cô chuẩn bị một chút.

Cái gọi là chuẩn bị chính là thu dọn lại văn phòng của chủ tịch.

Buổi phỏng vấn này mấy hôm trước vừa xác định, đến phỏng vấn chính là người dẫn chương trình nổi tiếng xinh đẹp của kênh tài chính kinh tế. Bình thường Doãn Ước cũng xem chương trình của cô trên ti vi, không ngờ lại có cơ hội gặp người thật ngoài đời.

Cô liền hỏi Diệp Hải Thần:

– Lần này chủ tịch Kỷ lên ti vi à?

– Không, là tạp chí.

Doãn Ước nhớ lại dưới kênh tài chính kinh tế quả thật có tạp chí như vậy, tính chuyên ngành quá mạnh, cô chưa từng mua. Có lần ngồi trong phòng khách nhìn thấy nó liền lật xem hai trang, nội dung bên trong nhàm chán cứng nhắc gây buồn ngủ.

Không ngờ Kỷ Tùy Châu lại muốn lên cuốn tạp chí như vậy. Nhưng tại sao không phải là phỏng vấn trên ti vi?

https://thuviensach.vn

– Chủ tịch không thích xuất hiện trên tivi.

Doãn Ước trong lòng cười ha hả một trận, mấy người đẹp trai thường hay tự yêu chính mình như vậy? Sợ một nửa thế giới sẽ săn đuổi gọi anh ta là ông xã à. Nhớ tới khuôn mặt của nữ dẫn chương trình Dương Tân kia, Doãn Ước có chút mong chờ buổi phỏng vấn chiều nay.

Quá trưa, Kỷ Tùy Châu không có ở công ty, Doãn Ước nhân lúc này vào phòng làm việc sắp xếp lại. Bận suốt một tiếng đồng hồ, cô chuẩn bị đi ra, lại đảo mắt nhìn hai chậu cây đặt trên bệ cửa sổ kia. Đây là lần trước cô để cho Kỷ Tùy Châu, tăng trưởng không tệ, trời lạnh thế này ngày nào cũng ở trong phòng bật hệ thống sưởi ấm, không đến hai tháng đã cao hơn rất nhiều.

Doãn Ước nhớ chưa từng tưới nước cho chúng, đây là do Diệp Hải Thần chăm sóc, hay là tự Kỷ Tùy Châu làm?

Đưa tay sờ chiếc lá xanh non mơn mởn, Doãn Ước mỉm cười. Đang chuẩn bị đi ra, sau lưng vang lên tiếng mở cửa. Doãn Ước vô thức căng thẳng, đến khi hoàn hồn trong tay lại có thêm chiếc lá.

Kỷ Tùy Châu đứng ở ngay cửa, cách cô hơn mười thước. Cô muốn giấu chiếc lá này ra đằng sau, đối phương lại chỉ hừ một tiếng, hiển nhiên đã nhìn thấy.

Doãn Ước hấp tấp giải thích mục đích vào đây, để dời đi lực chú ý của đối phương. Kỷ Tùy Châu cũng không so đo với cô về chiếc lá, chỉ là lúc nói chuyện giọng điệu thật hờ hững, không có chút nhiệt tình.

Gần đây anh đều như vậy, Doãn Ước cũng quen rồi. So với dạng quan hệ luôn mờ ám lúc trước, cô càng thích như vậy hơn.

Chỉ nói công việc không nói tình cảm, như vậy là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Bốn giờ chiều, Dương Tân đúng giờ xuất hiện. Cô dẫn theo một nam trợ lý trẻ trung, nhưng lúc phỏng vấn lại để trợ lý ở bên ngoài, chỉ có mình cô đi vào văn phòng.

Quản lý hành chính lại bắt đầu nhiều chuyện:

– Phóng viên Dương không phải lần đầu đến đúng không, tôi thấy nhìn như đã gặp cô ấy ở đâu rồi.

– Người đẹp nhìn vui mắt, đến nhiều lần nữa tôi càng vui.

– Rõ ràng người cô ta để ý không phải anh.

– Nhưng chủ tịch cũng đâu để ý đến cô ấy.

– Ai da, vòng tuần hoàn chết chóc.

Trong lời họ nói rõ ràng có thể nghe ra ý nghĩ sâu xa, Dương Tân thích Kỷ Tùy Châu, mượn danh nghĩa phỏng vấn để theo đuổi. Nhưng Kỷ Tùy Châu có hứng thú hay không thì không biết.

Doãn Ước từng thấy anh tiếp xúc với những cô gái trẻ khác, lễ phép có thừa nhưng nhiệt tình không đủ, không giống loại đàn ông dâng tận miệng liền có thể chấm mút thì chấm mút. Anh thường xuyên như vậy khiến người ta có cảm giác, nói với phụ nữ nhiều hơn một câu cũng là vô nghĩa, như là tổn thất lớn lao.

Cửa phòng làm việc đóng chặt, tình hình bên trong làm người ta tưởng tượng xa xôi. Doãn Ước nghe vài câu bàn tán xong thì quay về bàn làm việc của mình, chú tâm tìm công việc để làm.

Một giờ sau, điện thoại trên bàn vang lên, Kỷ Tùy Châu muốn cô mang hai ly cà phê vào.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thấy lạ, mới đầu sao không bảo mang vào, giờ sắp phỏng vấn xong rồi ngược lại muốn uống. Là bàn xong việc công rồi nên chuẩn bị tán gẫu việc tư sao?

Lúc mang cà phê vào, cô để ý hai người bên trong, Dương Tân ngồi trên sô pha ba người, Kỷ Tùy Châu ngồi một mình trên sô pha đơn bên cạnh, khoảng cách giữa hai người vào khoảng hai thước. Dương Tân cởi áo khoác dài bên ngoài ra, bên trong là bộ đồ công sở màu hồng phấn.

Màu sắc tươi mới càng tôn lên làn da trắng trẻo của cô, điểm xuyết vào phòng làm việc màu sắc đơn điệu của Kỷ Tùy Châu thêm sinh động.

Quả nhiên là người đẹp.

Doãn Ước đặt cà phê xuống cho Dương Tân trước, đối phương khách sáo cám ơn cô, lại nói với Kỷ Tùy Châu:

– Trong văn phòng của chủ tịch Kỷ từ khi nào lại có trợ lý nữ vậy, lần đầu tiên tôi thấy đó.

Kỷ Tùy Châu cũng nhìn sang Doãn Ước, thản nhiên đáp:

– Cô ấy pha cà phê không tệ.

– Quả nhiên nơi của anh toàn ngọa hổ tàng long, không có ai đơn giản cả.

Doãn Ước nhủ thầm, cô thì tính là cao thủ gì, tới đây chẳng qua chỉ để giữ mạng sống thôi. Cô nói cám ơn với Dương Tân, xoay người đưa cà phê cho Kỷ Tùy Châu.

Đối phương không biết nghĩ gì, đột nhiên chồm đến. Tay đụng vào khay nước, cái ly lung lay hai cái, cà phê bắn vào tay Kỷ Tùy Châu, lại chảy xuống tay áo.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mau chóng đặt khay xuống định lau cho anh, Kỷ Tùy Châu lại đứng lên nói với cô:

– Theo tôi vào đây.

Ở trước mặt Dương Tân, Kỷ Tùy Châu dẫn Doãn Ước vào phòng ngủ bên trong văn phòng. Hành động này rất rõ ràng, Doãn Ước không đoán ra được dụng ý của anh thì chính là đồ ngốc.

Doãn Ước lại có chút không vui, đóng cửa lại, cô nói với Kỷ Tùy Châu:

– Sau này anh có thể đừng đem tôi ra làm bình phong được không?

Kỷ Tùy Châu nhìn cô, ánh mắt có hơi lạnh lùng.

– Tôi hiểu ý anh, anh không thích cô phóng viên kia, muốn để cô ta hiểu lầm quan hệ của chúng ta. Nhưng cô ta là phóng viên, ngộ nhỡ cô ấy viết lung tung gì sao?

– Cô ta sẽ không.

Ai lại chủ động tác hợp cho người đàn ông mình thích với người phụ nữ khác.

– Vậy cô ấy sẽ ghét tôi, tôi không muốn người khác bởi vì chuyện thế này mà ghi hận với tôi.

Kỷ Tùy Châu mở tủ quần áo ra, vốn muốn tìm đồ để thay. Nghe Doãn Ước nói vậy, trong lòng bất giác nổi nóng. Anh đóng sầm cửa tủ lại, tiếng động lớn đến mức Doãn Ước sợ hết hồn.

Cô nhìn thẳng vào anh, ý thức được mình có thể đã phạm phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Cô không nên dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với chủ tịch hội đồng quản trị.

Cô muốn cứu vãn, nhưng đối phương lại không cho cô cơ hội. Lời nói lạnh lùng của Kỷ Tùy Châu trực tiếp tuôn ra:

– Doãn Ước, cô là người tôi thuê, làm chút việc như vậy rất khó khăn à? Cô cho rằng chức vụ của mình ở đâu, còn có rất nhiều việc khó khăn hơn chuyện này nhiều, không muốn làm chỉ có một cách, chính là biến đi.

Trong lòng dậy sóng thật khó chịu. Doãn Ước biết nguyên nhân chân chính mình tức giận là gì, nếu Kỷ Tùy Châu chỉ là một cấp trên bình thường, lấy cô làm lá chắn ngăn ong bướm, cô hoàn toàn sẽ không để ý.

Nhưng anh không giống, bởi vì đặc biệt nên mới để tâm. Mà khi không thể biểu hiện ra trước mặt anh, Doãn Ước chỉ có thể bình tĩnh xin lỗi anh:

– Sau này tôi sẽ chú ý, thật ngại quá chủ tịch Kỷ.

Nói xong cô đi đến tủ quần áo, muốn tìm cho anh áo sơ mi để thay.

Cô phối hợp ngoan ngoãn như vậy, Kỷ Tùy Châu trái lại không vui, sắc mặt càng thêm khó coi. Anh gần đây, tâm trạng kỳ lạ ngay cả anh cũng không hiểu nổi.

Anh không nói lời nào, bầu không khí trong phòng căng thẳng đến tận cùng. Doãn Ước đang nghĩ có nên mở tủ ra không, đột nhiên phát hiện điện thoại trong túi đang rung. Cô thật muốn khóc, sợ đối phương biết nên dứt khoát lấy điện thoại ra đi đến bên cạnh cửa sổ nhận máy.

Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng cô không nói được lời nào, nhíu mày ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Tai Doãn Ước nghe đối phương nói chuyện, lực chú ý lại dồn hết lên người Kỷ Tùy Châu. Không hề có tâm trạng nghe người bên kia nói gì, người nọ chỉ nói gọi cho ba cô không được, nên đành phải gọi cho cô.

Doãn Ước liền hỏi đối phương:

– Em trai tôi có khỏe không?

– Bốn giờ chiều nay em trai cô cắt mạch máu tự tử, lúc này đang được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cho nên thông báo với người nhà mau chóng đến đây.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 35-1: Giao dịch (1)

Doãn Ước không nhớ mình rời khỏi phòng như thế nào.

Chỉ nhớ trong lúc hoảng hốt hình như đi đến bên giường, cầm lấy chìa khóa xe đặt ở tủ đầu giường, sau đó lập tức đi ra khỏi văn phòng.

Kỷ Tùy Châu còn đang nói chuyện với Dương Tân, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy. Lúc ra ngoài, tiếng đóng cửa có hơi vang, cô giật mình mới lấy lại chút tinh thần.

Diệp Hải Thần đến hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Doãn Ước lại trả lời một nẻo:

– Vào nhà vệ sinh một chút, quay lại ngay.

Lúc đi lại là hướng ngược lại. Cô đi qua một loạt ô làm việc đến thang máy bên ngoài, chìa khóa xe siết chặt trong tay, khẩn trương đến sống lưng cô căng cứng.

Mắt thấy số tầng từ từ nhỏ dần, cuối cùng cũng đến bãi đỗ xe tầng hầm.

Cô ấn nút tìm kiếm, mau chóng tìm được chiếc xe kia. Tay cầm chìa khóa run rẩy, mấy lần cũng không mở khóa được. Cuối cùng cô ủ rũ, hung hăng hất mạnh tay mình.

Đang muốn thử lại, một bàn tay từ phía sau vươn đến, gắt gao túm lấy cổ tay cô.

– Định làm gì, lại muốn trộm xe?

https://thuviensach.vn

Cơ thể Kỷ Tùy Châu áp đến, một phen giật lấy chìa khóa trong tay Doãn Ước.

Lần cuối cùng cô chạm vào chìa khóa xe của anh là năm năm trước. Chính là ngày anh bị Doãn Ước phát hiện ra thân phận thật sự, cũng ngay tại bãi đỗ xe này, cô giật lấy chìa khóa xe anh lái đi, cuối cùng suýt nữa mất mạng.

Tưởng tượng đến chuyện này Kỷ Tùy Châu liền cảm thấy buồn bội, anh không thể để chuyện này tái diễn.

Doãn Ước có hơi đờ đẫn, chìa khóa bị giật đi cũng không nói gì, đẩy Kỷ Tùy Châu muốn đi. Đúng lúc có chiếc xe hơi từ sau trờ tới, đèn xe chói mắt. Doãn Ước đưa tay che mắt lại, giây tiếp theo đã bị người đó ôm mạnh vào lòng.

Kỷ Tùy Châu muốn mắng cô, phát hiện người trong lòng đang không ngừng run rẩy, lại mắng không ra miệng. Chỉ có thể nhét cô vào ghế phụ lái trước, bản thân cũng lập tức lên xe.

– Xảy ra chuyện gì, em nói đi tôi sẽ giúp em. Không nói biết tính thế nào.

– Tôi muốn đi thành phố T. Em tôi tự sát, đang cấp cứu.

Kỷ Tùy Châu quay sang nhìn Doãn Ước, đèn màu xám trắng trong xe chiếu vào mặt cô, càng làm nó tái nhợt. Kỷ Tùy Châu vô cùng không muốn cứu Doãn Hàm, nhưng đối mặt với Doãn Ước lại không thể từ chối.

Anh thầm chửi tục, rồi nói với cô:

– Thắt dây an toàn vào.

https://thuviensach.vn

Dọc đường Doãn Ước vẫn cầm điện thoại, mấy lần muốn gọi qua đó lại cố nhịn. Kỷ Tùy Châu thấy cô như vậy liền không đành lòng, an ủi nói:

– Không có tin tức chính là tin tốt.

– Đúng không?

– Nếu thật sự xảy ra chuyện, đã sớm gọi điện thông báo cho em rồi. Lâu vậy còn chưa gọi, chắc chắn đã cứu được.

Trên mặt Doãn Ước nhất thời hiện lên một tia hy vọng, nhưng nhanh chóng nhạt dần. Cô không ngốc, biết Kỷ Tùy Châu nói vậy chỉ để cô dễ chịu hơn. Với lập trường của anh, làm được như vậy đã không dễ dàng gì.

Nghĩ lại thái độ lạnh lùng của cô ban nãy với anh, Doãn Ước có chút áy náy:

– Hay để tôi lái cho, anh bận cả ngày rồi.

– Không cần, dù tôi đã bận suốt ba ngày rồi, nhưng chắc chắn thích hợp lái xe hơn em bây giờ. Nhưng mà Doãn Ước- Giọng Kỷ Tùy Châu nghiêm túc- Lần tới nếu em còn dám trộm chìa khóa xe của tôi nữa, tôi sẽ không khách sáo với em đâu.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, thật khiến anh không thể nhịn nổi. Với trạng thái hiện tại của cô, vừa rồi nếu không phải anh kịp thời phát hiện ra liền ngăn lại, lái xe chắc chắn xảy ra tai nạn rồi.

Khả năng lái xe của cô gái này anh biết rõ nhất, chỉ nửa vời mà thôi, huống chi lúc này trong lòng cô còn đang rối rắm.

– Xin lỗi anh, sau này sẽ không như vậy nữa.

Giọng mềm mại khiến Kỷ Tùy Châu có chút không đỡ nổi.

https://thuviensach.vn

– Được rồi, em ngủ chút đi, giờ đến thành phố T còn xa lắm.

Doãn Ước không ngủ được, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại. Xe Kỷ Tùy Châu chạy thật êm, chút xóc nảy nhỏ bé ngược lại càng dễ kích thích cơn buồn ngủ. Doãn Ước vốn nặng lòng, xe chạy hơn nửa giờ, cuối cùng cũng dần thiếp đi.

Chỉ là chất lượng giấc ngủ không tốt.

Cô mơ một giấc mơ lộn xộn, mơ thấy tám năm trước khi vừa xảy ra vụ án, cảnh sát đến nhà điều tra, một nữ cảnh sát tìm cô hỏi, cô chỉ khóc lóc lặp lại cùng một câu:

– Em trai em không giết người, chắc chắn không.

Đối phương thông cảm với cô, vỗ vỗ vai cô an ủi. Nhưng từ đầu đến cuối không giống như câu nói đó của cô. Khi đó Doãn Ước chỉ biết, vụ án này đã có kết luận, cô không tiếp nhận cũng không được.

Trong mơ còn có Ngụy Tuyết, bà đứng ở đó, thỉnh thoảng liếc mắt khinh bỉ. Giữa lúc hoang mang Doãn Ước nghe được bà nói một câu thế này:

– Con mình cũng không biết dạy dỗ, làm ra chuyện này, làm mẹ như thế nào vậy chứ.

Đây là đang trách móc mẹ ruột của cô sao. Doãn Ước rất tức giận, muốn xông đến tranh luận với bà. Mẹ cô qua đời nhiều năm rồi phải dạy dỗ thế nào đây. Nếu mẹ cô có thể dạy, làm sao còn đến lượt bà đứng trong nhà này nói hươu nói vượn.

Nhưng cô không đi qua đó được, cảnh trong mơ hư hư thực thực, người bên cạnh đột nhiên đều vây lấy cô. Họ chỉ vào cô mắng mỏ, mắng cô là chị của hung thủ giết người. Cô muốn giải thích nhưng không mở miệng được, cuối cùng những người đó biến thành bức tranh vặn vẹo, gào thét đánh cô.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước hoảng sợ quá mức, cơ thể cứng đờ rồi tỉnh giấc.

Lúc tỉnh lại, xe đúng lúc chạy đến cổng bệnh viện của nhà lao, cách một tấm lưới sắt kiên cố trong đêm tối, Doãn Ước nhìn thấy tòa nhà cao chót vót bên trong.

So với bệnh viện lớn ở thành phố B, nơi đây lại rất khác, chỗ này vắng lặng làm cho người ta sợ hãi. Doãn Ước lần đầu đến đây, chỉ cảm thấy như đến một thế giới khác.

Cô vội gọi điện cho người phụ trách lúc nãy, sau khi làm thủ tục một hồi cũng được cho phép đi thăm người bệnh vào giờ này.

Giống như Kỷ Tùy Châu đã nói, Doãn Hàm mặc dù mất máu khá nhiều, nhưng phát hiện kịp thời nên nhặt lại được cái mạng. Lúc này sau khi được phẫu thuật xong còn đang hôn mê, Doãn Ước tuy là chị anh, cũng chỉ có thể cùng quản ngục đứng trước giường anh lẳng lặng thăm nom.

Kỷ Tùy Châu không đi cùng cô vào trong, chỉ đứng ở bên ngoài chờ đợi. Cách cánh cửa anh nhìn hai chị em ở bên trong, một bóng lưng mảnh khảnh điềm đạm đứng đó, người nằm trên giường lại không chút sinh khí. Vốn trong lòng thù hận ngút trời trải qua lắng đọng mấy năm nay, dường như cũng từ từ phai nhạt.

Nếu để anh được lựa chọn lần nữa, còn có thể hành động cực đoan như trước kia không?

Đáp án của vấn đề này, trở nên mơ hồ bất định.

Doãn Ước muốn ở lại chăm sóc em, nhưng bệnh viện không có phép. Nơi này đến cùng vẫn thuộc quản hạt của nhà tù, người thường không thể ở lâu. Kỷ Tùy Châu vốn định chạy suốt đêm về thành phố B, nhưng thấy dáng vẻ lưu luyến không nỡ của Doãn Ước, chỉ có thể tạm thời quyết định ngủ lại thành phố T một đêm.

https://thuviensach.vn

Anh cân nhắc ngày mai sẽ tìm người nghĩ cách, để hai chị em họ được gặp nhau lần nữa.

Đi ra khỏi cổng bệnh viện, Kỷ Tùy Châu bất giác cau mày. Bôn ba cả ngày, lúc này có hơi buồn ngủ. Doãn Ước thấy anh như vậy liền đề nghị để mình lái xe:

– Tôi cũng ngủ được một giấc rồi, lúc này tinh thần tỉnh táo lắm. Anh để tôi lái cho, cam đoan không để anh rơi xuống cống đâu.

Đối với trình độ lái xe của Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu vẫn bảo lưu thái độ.

Năm đó anh dạy cô lái xe, bởi vì Doãn Ước rất ngốc học không xong, anh đã tức giận không ít lần. Doãn Ước lại ham chơi, còn cười hi ha nói đùa với anh.

Có lần cô ngồi ở ghế lái thả tay ra, đột nhiên quay sang hỏi anh:

– Kỷ Tùy Châu, anh là tay lái lão luyện đúng không?

Một câu hai nghĩa, Kỷ Tùy Châu chỉ làm như nghe không hiểu, còn nghiêm túc đáp:

– Ừm, kinh nghiệm phong phú lắm.

Sau đó tập lái xong, anh đã gọi cô thể nghiệm một phen trình độ thâm tàng bất lộ của tay lái lão luyện này, hơn nữa rất thâm nho hỏi cô:

– Thế nào, kỹ thuật được không?

Doãn Ước giơ tay đầu hàng xin tha:

– Quá giỏi, lần sau không cần phát huy trình độ cao siêu này nữa.

Ai nói là trình độ cao siêu, cũng chỉ là trình độ bình thường mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nhớ lại ngày đó, Kỷ Tùy Châu nhắm mắt gật đầu, giao chìa khóa cho Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 35-2: Giao dịch (2)

Nơi này hẻo lánh, bảng hướng dẫn hiển thị khách sạn năm sao gần nhất phải đi mất nhiều giờ. Doãn Ước bất đắc dĩ, hỏi anh:

– Có thể đổi khách sạn ít sao hơn được không?

– Ừ.

Doãn Ước lập tức tìm kiếm lần nữa, trên bản đồ hiện lên hai chữ: Như Gia.

Kỷ Tùy Châu nhắm mắt nghỉ ngơi, không thấy cảnh này.

Kỹ thuật lái xe của Doãn Ước đỡ hơn năm năm trước, lúc này trên đường cũng vắng vẻ, nhiều lúc trên đường lớn chỉ có mỗi xe họ, rất thích hợp để cô tập lái.

Giọng nữ trong hướng dẫn vẫn nói không ngừng, như là có tác dụng thôi miên, Kỷ Tùy Châu nghe cũng bắt đầu lim dim, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một lúc cũng bắt đầu nằm mơ, giấc mộng chính là chuyện lúc nãy anh nghĩ đến. Doãn Ước khi đó là cô gái không hiểu thế sự, mỗi lần anh ôm vào lòng, luôn cảm thấy mạnh một chút sẽ bẻ gãy cô làm đôi.

Anh lại nghĩ tới tâm trạng lúc vừa mới tiếp cận Doãn Ước. Khi đó anh không có tình cảm gì với cô, luôn cảm thấy cô gái này ồn ào lại đáng ghét.

https://thuviensach.vn

Lúc nào cũng nghĩ chờ đến ngày nào đó bắt được em trai cô, liền một cước đá văng cô cho khỏe.

Sau lại ở bên nhau khá lâu, cũng quen với tính tình của cô, hôm nào mà cô dịu dàng ân cần anh ngược lại thấy không thoải mái. Dạy cô lái xe, học viên như cô còn bình tĩnh hơn huấn luyện viên là anh nữa, còn luôn dùng lời nói trêu chọc anh. Anh đương nhiên không khách sáo, mỗi lần đều dứt khoát cương quyết đàn áp.

Doãn Ước miệng nói không thích, nhưng cơ thể lại vô cùng thành thật, cho dù anh mang theo mục đích không trong sáng, nhưng khi làm "chuyện ấy", hai người lại rất hòa hợp. Thế cho nên sau này, Kỷ Tùy Châu đối với những người phụ nữ khác đều không có hứng thú, đừng nói làm việc, chính là nói nhiều hơn hai câu cũng thấy mệt mỏi khó chịu.

Có một thời gian Bùi Nam giới thiệu bạn gái cho anh, bị anh ghét bỏ từ trong ra ngoài, tức đến Bùi Nam nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được chê cười anh có khuynh hướng tự ngược. Có sao? Có lẽ thật sự có một chút.

Mơ thấy Doãn Ước của quá khứ là chuyện rất đẹp đẽ, Kỷ Tùy Châu dọc đường ngủ coi như yên ổn. Nhưng dần dần xe trở nên càng xóc nảy, anh muốn giả bộ không để ý tiếp tục ngủ, lại thế nào cũng không ngủ nổi, mở mắt nhìn xung quanh tối đen như mực, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Lại nhìn phía trước, đèn xe chiếu rọi cả một khoảng hoang vu, ngoại trừ bùn đất, những cái khác đều nhìn không thấy.

Anh hỏi Doãn Ước:

– Đây là chỗ nào?

– Không biết nữa, tôi đi theo chỉ dẫn, nhưng hình như càng chạy càng heo hút thì phải.

https://thuviensach.vn

Đang nói chuyện, xe bỗng nảy mạnh một cái, hai người cũng lắc lư theo, mặc cho Doãn Ước nhấn ga thế nào cũng không di chuyển được lên trước.

Kỷ Tùy Châu không nói gì, chỉ nói:

– Được rồi, lúc này thật sự đã rớt xuống mương rồi đấy.

***

Doãn Ước ngồi xổm ở ven đê, chán nản nhìn bánh xe rơi xuống bùn nhão.

Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh hút thuốc, đưa tay kéo cô lại:

– Đừng để chính mình cũng rớt xuống đó.

– Giờ phải làm sao đây?

Còn có thể làm sao, chờ công ty xe kéo đến. Chỉ dựa vào hai người họ, cho dù ăn một thùng rau, cũng không nhấc nổi chiếc xe kia.

– Nhưng xe kéo công ty có thể chạy vào đây không?

Chuyện này ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng cảm thấy đau đầu. Doãn Ước cuối cùng là xem ai chỉ dẫn, có thể lái xe chạy vào nơi quỷ quái đến chim cũng không thèm ị thế này. Đường hẹp quá, ngay cả xe của họ còn muốn không chui lọt, xe tải lớn làm thế nào chạy vào được.

Biện pháp thực tế nhất chính là đợi đến sáng tìm vài người tráng kiện, nhấc xe đẩy ra ngoài.

Nhưng lúc này đến sáng còn mấy tiếng đồng hồ nữa, họ chỉ có thể tạm ở lại trên cánh đồng này đếm sao. Tối nay trăng sáng sao thưa, ánh trăng rải khắp mặt đất, tạo nên chút hương vị lãng mạn.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải ở tại nơi quỷ quái này, cảm giác chắc hẳn không tồi.

Doãn Ước nhìn quanh bốn phía, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Chỗ này là ở đâu?

– Có lẽ là ngoại ô thành phố T. Đợi mấy tiếng nữa là trời sáng rồi, ráng đi.

Anh giúp Doãn Ước vuốt lại tóc bị gió thổi rối, hỏi cô:

– Đói không?

Nói xong liền đứng dậy lên xe tìm đồ ăn. Nhưng anh tìm mấy lần cũng chỉ có hai chai nước. Anh không phải con gái, không có thói quen ăn trên xe, Lão Tần lại thích sạch sẽ, trên xe cơ bản sẽ không để đồ ăn gì. Đây vốn là chuyện tốt, hiện giờ lại trở thành khuyết điểm.

Anh đưa chai nước cho Doãn Ước:

– Uống chút đi, ít nhiều gì cũng giải khát.

Doãn Ước uống hai hớp nước lạnh, tâm trạng càng thêm khó chịu. Cô nhận lỗi với Kỷ Tùy Châu:

– Xin lỗi anh, tất cả đều do tôi hại.

– Hại cũng hại rồi, nghĩ nhiều không có ích gì. Tôi cũng muốn biết, kiếp trước có lẽ tôi nợ em rất nhiều tiền, nên kiếp này phải trả lại.

– Anh cũng từng lừa tôi mà, hai ta chắc là mắc nợ nhau.

Kỷ Tùy Châu nhả khói, mỉm cười:

– Nợ vậy là nợ gì nhỉ. Chắc chắn không phải tiền, không phải tình thì chính là thù, đều là người chết ta sống gì đó.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ thầm rằng vậy chẳng phải giống kiếp này sao, yêu yêu hận hận. Đây không phải là nói hai người họ kiếp sau còn phải tiếp tục dây dưa không dứt?

Nghĩ lại Kỷ Tùy Châu là người mưu tính tàn nhẫn, Doãn Ước không khỏi run rẩy. Vẫn là kiếp này thanh toán hết nợ nần đi.

Hai người ngồi xổm trên bờ đê, buồn chán nói chuyện giết thời gian. Doãn Ước thỉnh thoảng lấy điện thoại ra xem, cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Đột nhiên sau lưng cảm giác ớn lạnh, hình như nghe được chút động tĩnh rất nhỏ. Cô lần nữa nhấn mở đèn trên điện thoại, bắt đầu soi lung tung bốn phía.

Nơi này trồng lúa, dưới bờ ruộng có nước, Doãn Ước nhìn thấy thứ gì đó đang uốn éo, luồn lách trong đám lúa với tốc độ cực nhanh.

Đó là gì vậy? Doãn Ước căng mắt nhìn, sợ đến mức ôm lấy cánh tay của Kỷ Tùy Châu:

– Lão Kỷ, có rắn!

Kỷ Tùy Châu chỉ cảm thấy cánh tay tê tê:

– Em còn ác hơn cả con rắn đó.

– Đừng nói đùa mà, thật đó.

Kỷ Tùy Châu kéo Doãn Ước ra sau lưng mình, sau đó từ trong túi lấy ra con dao nhỏ, cầm lấy điện thoại cô chiếu sáng, phóng dao vào con rắn còn đang uốn éo trong bùn.

Ngay giữa đầu rắn, nó giãy vài cái rồi bất động.

– Được rồi, vào xe ngồi thôi, bên ngoài gió lớn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhận lại điện thoại, trợn mắt nhìn con rắn chết kia. Cô hơi khó hiểu:

– Chẳng phải anh sợ rắn à, sao mà dám…

– Chết rồi thì không sợ. Đây là rắn nước, không có độc đâu.

Doãn Ước càng nghĩ càng thấy lạ, lên xe liền hỏi anh:

– Anh thật sự không sợ rắn à. Lần đó là anh cố ý nói vậy, không muốn Dương Sảnh chơi quá lớn.

Kỷ Tùy Châu nhìn Doãn Ước từ trên xuống dưới vài lần:

– Tôi là sợ cay mắt. Cơ thể này của em vác con mãng xà, em cảm thấy trông đẹp lắm sao?

– Cô gái Dương Sảnh dẫn theo đẹp lắm mà.

– Có vẻ không tệ.

Doãn Ước nghĩ lại dáng người đẫy đà của cô gái kia, quả thật rất không tệ. Đàn ông đều thích thế, người mỏng dính chỉ có con gái mới trầm trồ khen ngợi.

Doãn Ước buồn ngủ đánh ngáp, Kỷ Tùy Châu liền chỉnh ghế ngồi cô ngã ra, để cô ngủ trước. Doãn Ước nghĩ mà sợ:

– Sẽ không có rắn nữa chứ.

– Chắc chắn có, đợi em ngủ tôi bắt vài con bỏ vào trong đồ em.

– Biến thái- Doãn Ước quay đi không thèm để ý đến anh.

Kỷ Tùy Châu cười khẽ, kề sát vào tai cô nói:

https://thuviensach.vn

– Tôi thật muốn biến thái, hoàn cảnh tốt như vậy, nên làm chút gì đó chứ.

Hơi thở đàn ông thổi trúng lòng người thấp thỏm, Doãn Ước cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể cô đều đang rục rịch. Vốn tưởng rằng sau khi gặp lại Kỷ Tùy Châu, cô có thể làm đến lòng tĩnh như nước, nhưng bị anh vài lần trêu chọc, cô lại có chút lún sâu xuống bùn.

Để tránh tâm tư mình bị anh phát hiện, cô túm chặt áo khoác trên người, người dán chặt vào cửa xe bất động, lưng cứng đờ lộ ra vẻ căng thẳng và bất an của cô giờ phút này, Kỷ Tùy Châu nhìn trong mắt ngược lại thành một loại cám dỗ.

Đường nông thôn nhỏ, bốn bề vắng lặng, trong xe chỉ có hai người họ, nếu họ là đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đấy.

Gần đây lòng anh rối như tơ, không tiện ứng phó.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 35-3: Giao dịch (3)

Hai người cứ vậy một ngồi một nằm chờ đến hừng đông, có lẽ khoảng sáu giờ, tia nắng ban mai đầu tiên đâm thủng tầng mây chiếu xuống. Doãn Ước ngủ rất say, Kỷ Tùy Châu cũng ý thức mơ màng, cho đến khi có bác nông dân đi làm ruộng phát hiện họ, đến gõ kính xe mới làm họ thức giấc.

Bác ấy nói giọng địa phương khá nặng, nói được mười câu cũng có tám câu nghe không rõ. Nhưng có một câu Kỷ Tùy Châu nghe hiểu, đại khái kêu họ đừng tiết kiệm tiền, thuê khách sạn mà ngủ, cuối cùng còn nói thêm:

– Người trẻ tuổi mà, chơi kích thích quá không tốt.

Doãn Ước đúng lúc này thức dậy, nghe nói như thế có hơi buồn bực. Thời tiết lạnh thế này, ai rãnh rỗi chạy ra đây chơi kích thích, não ngắn sao?

Kỷ Tùy Châu gọi mười mấy người nông dân vạm vỡ đến giúp nâng xe lên, mất một giờ mới kéo xe lên được đường đá. Sau đó anh ngồi vào vị trí ghế lái, lần nữa chạy vào thành phố.

Chạy một đoạn anh hỏi Doãn Ước:

– Hôm qua em định đi đâu, sao lại hướng dẫn đến chỗ này?

Doãn Ước nhìn bản đồ trên điện thoại, mông lung:

– Tôi cũng không biết nữa, rõ ràng tôi chọn điểm đến là Như Gia mà.

– Cái gì Gia?

https://thuviensach.vn

– Như Gia, đừng ghét bỏ, cũng là chuỗi khách sạn đó.

Kỷ Tùy Châu hình như có nghe qua cái tên này, nhưng ấn tượng không sâu, cầm điện thoại xem bản đồ, phát hiện cách chỗ này khoảng nửa giờ chạy xe, liền quyết định chạy theo hướng đó.

Sau anh lại vô cùng hối hận, cảm thấy bản thân không nên hết lần này đến lần khác tin vào 'tin vịt' của Doãn Ước. Cái gọi là chuỗi khách sạn trong truyền thuyết kia, tại sao lại cũ thế này?

Doãn Ước lại cảm thấy tốt mà, chỗ này không khiến người khác có cảm giác gò bó, mấu chốt là giá cả phải chăng, thuê hai phòng cũng không quá đau lòng.

Hai người trở về hai phòng riêng biệt nghỉ ngơi, Doãn Ước ngủ một giấc thẳng đến hai giờ chiều, thức dậy ra ngoài liền đụng phải Kỷ Tùy Châu, vì thế hai người cùng nhau đi kiếm gì đó bỏ bụng. Đi vào một tiệm bán miến tiết vịt, phát hiện không mang theo ví tiền, chỉ có thể nhờ đối phương trả hộ.

Môi trường trưởng thành của Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước hoàn toàn khác nhau, anh là người vừa chào đời đã có vô số người chờ hầu hạ, chuyện gì cũng không cần phải động ngón tay vào. Lúc còn đi học bởi vì không hòa đồng, lại không thích mấy đứa con nhà giàu ăn chơi trác táng, thời gian rất lâu cũng không có bạn bè, luôn cô độc một mình.

Anh chẳng quan tâm chuyện này, trái lại ông Kỷ có hơi lo lắng, cố tình sắp xếp mấy đứa con của cấp dưới vào trong lớp anh. Những người đó chủ động tiếp cận anh, mọi chuyện đều để anh quyết định, nịnh bợ theo đuôi vứt không xong.

Sau Kỷ Tùy Châu lại giận, về nhà nói với ba anh rút mấy người đó đi. Ông Kỷ nói rõ nguyên do với anh, anh lại ra vẻ khinh thường:

https://thuviensach.vn

– Con như vậy, cho dù cả đời không có bạn, thì có làm sao?

Quả thật không làm sao cả, mang danh hiệu con trai Kỷ Chính Phong ra ngoài, bất luận đi đến đâu anh cũng không cần xem sắc mặt người khác.

Tất cả mọi thứ cho đến khi gặp được Doãn Ước mới thay đổi hoàn toàn.

Cô là người đầu tiên trên đời này anh phải hao tâm tổn trí để lấy lòng, tuy rằng mục đích không trong sáng, nhưng lúc trước khi theo đuổi cô, Kỷ Tùy Châu quả thật đã tốn không ít công sức.

Dù sao khi đó Doãn Ước vẫn chưa đến hai mươi tuổi, thanh xuân tuổi trẻ không xem ai ra gì, cũng không quan tâm anh có thân phận thế nào, chỉ dựa vào bản thân có thích hay không. Lần đầu tiên gặp gỡ, cô liền chán ghét Kỷ Tùy Châu, người này mắt mọc trên đầu, trong miệng nói thích mình, nhưng nhìn không ra được chút thành ý nào.

Khi đó cô đã hỏi anh thế này:

– Nếu tôi rủ anh cùng tôi đi ăn miến tiết vịt, anh có đi không?

Kỷ Tùy Châu không ăn mấy thứ này, nghe nói thế chỉ ngừng một lát, trả lời:

– Tôi có thể cùng em ăn súp ngô nấu bơ sữa.

Cảm thấy người này rất không có thành ý, vì vậy phất tay bỏ đi. Kỷ Tùy Châu sống gần ba mươi năm lần đầu tiên phát hiện, con gái đúng là sinh vật khó dỗ dành.

Sau đó cuối cùng vẫn phải ăn tiết vịt, mới có thể thu phục được cô.

Con người luôn có giới hạn, một khi giới hạn này bị phá bỏ, rất nhiều chuyển biến bất ngờ liên tiếp xảy ra. Từ khi đó, cả thể xác và tinh thần của Kỷ Tùy Châu bị giam cầm nhiều năm được phóng thích hoàn toàn, thế cho

https://thuviensach.vn

nên cả Bùi Nam nhiều năm quen biết cũng cảm thấy anh như đã thay đổi thành một người khác.

– Sức hấp dẫn của Doãn Ước mạnh vậy à?- Bùi Nam cảm thấy bất ngờ.

Kỷ Tùy Châu đáp trả anh một câu:

– Tôi chỉ là cảm thấy hương vị bánh bắp gì đó cũng không tệ.

Ăn xong, hai người quay về khách sạn, Doãn Ước nghĩ có nên đi thẳng về thành phố B không, Kỷ Tùy Châu lại nói:

– Ngày mai hẳn tính, hôm nay có việc.

Cô nghĩ chắc anh có vụ làm ăn phải bàn, liền quay trở về phòng. Ngồi khoảng nửa tiếng, bên ngoài có người gõ cửa. Mở ra vừa thấy là Kỷ Tùy Châu, trong tay xách túi to, giơ lên trước mặt cô.

Nhãn hiệu trên túi rất tầm thường, Doãn Ước mở ra xem, phát hiện bên trong là đồ Kỷ Tùy Châu mặc hôm qua.

Lại nhìn anh, trên người đã thay một bộ khác.

– Anh đi mua quần áo?

– Hôm qua đi gấp quá, chưa thay đồ, giờ em đang rãnh rỗi chứ, có nhận giặt quần áo không?

Doãn Ước đột nhiên nhớ đến hồi đó, hình như cô cũng từng giặt đồ cho Kỷ Tùy Châu.

Khi đó cô vẫn còn đi học, việc nhà rất dở. Có lần hẹn hò với Kỷ Tùy Châu, không cẩn thận làm dơ đồ anh. Tình hình lúc đó cũng giống bây giờ, anh mua đồ mới thay ra, giao quần áo bẩn cho cô giặt.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đứng giữa trung tâm thương mại sững sờ, hỏi anh giặt ở đâu:

– Hay là vào nhà vệ sinh nữ?

Kết quả Kỷ Tùy Châu kéo cô lên xe, đến khách sạn gần đó thuê một căn phòng, dành riêng cho cô giặt áo.

Khách sạn không có gì có thể giặt áo được, chỉ có thể lấy xà phòng và dầu gội để giặt. Thứ này hoàn toàn không dùng để giặt đồ được, cô dùng tay vò mạnh đến đỏ rát cũng không sạch.

Kỷ Tùy Châu đứng tựa vào cửa phòng tắm nhíu mày hồi lâu, cuối cùng nói một câu:

– Em như vậy sau này làm sao gả đi được?

Lúc ấy cô tuổi trẻ nông nổi, da mặt cũng dày, đáp trả một câu:

– Không sao hết, anh có tiền mà, thuê người về giặt là được rồi.

Nói xong cũng không thấy ngượng.

Sau đó ngẫm lại lời anh nói có lẽ có thâm ý khác. Có lẽ từ trước đến nay anh chưa hề nghĩ sẽ kết hôn với cô.

Chuyện này sau đó gây ra chút dậy sóng.

Kỷ Tùy Châu là một doanh nhân thành đạt, thật sự rất mang tính đề tài, thường xuyên xuất hiện trên tạp chí tài chính kinh tế, được xem như là người nổi tiếng trong giới kinh doanh. Thời điểm hai người họ đi dạo trung tâm mua sắm bị một phóng viên nào đó bắt gặp, sau đó còn lái xe theo họ đến khách sạn.

Ban ngày ban mặt một nam một nữ đi vào khách sạn, có thể làm chuyện gì. Tên phóng viên nọ liền viết một bài báo sởn gai ốc, chuẩn bị giao cho

https://thuviensach.vn

tòa soạn.

Cùng may Kỷ Tùy Châu phát hiện kịp thời, anh vận dụng quan hệ ém nhẹm vụ này. Nghe nói cho đối phương một số tiền, hỏi mua lại bài viết đó của hắn.

Doãn Ước hỏi anh cho bao nhiêu, Kỷ Tùy Châu suy nghĩ rồi đáp:

– Hắn là có thể mua được em.

Lời này lại làm cho người ta hiểu nhầm.

Cho nên nói, kỹ năng tán gái của Kỷ Tùy Châu, thật sự rất không tồi.

Nghĩ đến đây, Doãn Ước nói:

– Hay là quay về tôi giặt…

– Bác sĩ đã làm đánh giá tỉ mỉ cho Doãn Hàm rồi, bên nhà tù tôi mới vừa liên hệ xong, ý của họ là chờ vết thương lành lại sẽ cho cậu ta xuất viện, sau đó trực tiếp đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần để điều trị.

– Cho nên…

Kỷ Tùy Châu lấy đồ ra nhét thẳng vào lòng Doãn Ước:

– Đây là giao dịch.

Giặt một bộ đồ là có thể để em trai ra khỏi nhà tù kia, đúng là có lời. Cô mau chóng cầm chiếc áo chạy vào nhà tắm, bắt đầu vặn nước vào bồn rửa tay.

Thứ khó giải quyết nhất vẫn là vấn đề nước giặt, cô lấy tiền ra dúi vào tay Kỷ Tùy Châu, sai bảo anh:

– Xuống lầu mua một chai đi.

https://thuviensach.vn

– Không.

– Sát bên có siêu thị, anh tùy tiện chọn một chai là được. Anh điều hành tập đoàn lớn như thế, ngay cả một chai nước giặt cũng không mua được sao?

Nói xong liền dỗ Kỷ Tùy Châu ra ngoài. Doãn Ước xoay người trở vào nhà tắm, ngâm đồ vào nước xà phòng trước. Tâm trạng cô khá tốt, em trai thoát khỏi nguy hiểm còn gặp họa được phúc, tất cả cuối cùng cũng bắt đầu tiến triển theo chiều hướng tốt.

Đôi khi nhìn Kỷ Tùy Châu, hình như cũng không đáng ghét như lúc trước nữa. Nếu không phải thường xuyên nghĩ đến lời nói của Tùy Ý, Doãn Ước và anh khi ở chung với nhau, thậm chí có thể nói là hòa hợp.

Chỉ là cái gai ở chỗ đó, lúc nào cũng đau.

Cô chống tay lên bồn rửa, nhìn chằm chằm chính mình trong gương.

Mặt hồng hào sóng mắt linh hoạt, đúng là mâu thuẫn.

Lắc đầu, cô thu mắt về. Đúng lúc nghe thấy có người gõ cửa, còn tưởng rằng Kỷ Tùy Châu đã trở lại, liền xốc lại tinh thần đi nhanh ra mở.

Cửa vừa mở, cô sững sờ, hai người đàn ông cao lớn xa lạ đứng đó, nét mặt lãnh đạm không có thiện ý.

Doãn Ước bất giác muốn đóng cửa, lại bị một trong hai người đưa tay giữ lại, trong mắt lộ ra mấy phần hung dữ.

Hết chương 35

Bonus thêm hình món ăn trong chap này, chúccác bạn cuối tuần vui vẻ

Súp ngô nấu bơ sữa:

https://thuviensach.vn

Miến tiết vịt:

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 36-1: Mê mẩn (1)

Tim Doãn Ước đập mạnh, vẻ mặt cố trấn tĩnh.

– Hai người tìm ai?

– Cô Doãn Ước đúng không.

Nghe giọng điệu họ nói chuyện xem như khách sáo, không giống người hung hãn tàn bạo. quan trọng là họ biết tên cô, điều đó cho thấy hai người này có chuẩn bị mà đến, không phải nhất thời nảy sinh lòng tham cướp của giết người.

Nghĩ đến đây, tâm trạng căng thẳng của Doãn Ước có hơi hồi phục. Cô cẩn thận quan sát vị trí hai người này đứng, muốn tìm cơ hội chạy đi cầu cứu.

Chỉ cần không bị đánh ngất trong phòng, vẫn còn hy vọng được cứu.

– Hai người là ai, tìm tôi có chuyện gì?

Người chặn cửa nói:

– Có người muốn gặp cô Doãn, đang đợi ngoài xe, mời cô…

– Cô ấy không đi.

Tiếng Kỷ Tùy Châu xa xa truyền đến, Doãn Ước như trút được gánh nặng, đột nhiên sản sinh dũng khí, đẩy hai người kia lao ra, chạy một mạch trốn đến sau lưng Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

May mà anh đã về.

Hai người nọ quay lại nhìn thấy là Kỷ Tùy Châu, biến sắc, vẻ mặt trở nên cực kỳ cung kính. Họ định tiến lên chào hỏi, bị Kỷ Tùy Châu giơ tay lên cắt ngang:

– Về đi.

– Nhưng…

– Về nói với ông ấy, chuyện của tôi đừng nhúng tay vào. Nếu còn lần sau, tôi sẽ không mang họ Kỷ nữa.

Câu này nói ra quá nặng, hai người kia không dám nói gì nữa, vội vàng cúi đầu ra về. Trên hành lang thoáng khôi phục yên tĩnh.

Doãn Ước còn chìm đắm trong cơn hoảng sợ vừa rồi, Kỷ Tùy Châu cùng cô vào phòng, dặn dò:

– Sau này hỏi rõ ràng trước là ai hẳn mở cửa.

– Tôi tưởng anh, không ngờ… hai người đó là ai, anh quen à.

Kỷ Tùy Châu không trả lời, chỉ đưa chai nước giặt cho cô:

– Giặt mau lên rồi nghỉ ngơi sớm, sáng mai gặp em trai xong thì về nhà.

Doãn Ước cầm chai nước giặt đứng yên bất động, thật lâu sau nhíu mày:

– Anh bỗng thay đổi thành người tốt thế này, tôi thật sự có chút không quen.

– Trước kia tôi cũng không đối xử với em quá tệ mà. Ngoại trừ lừa em ra, những chuyện khác đều không làm em hài lòng à?

https://thuviensach.vn

Điều này cũng đúng. Lúc còn yêu nhau, Kỷ Tùy Châu xem như chiều chuộng cô, tuy rằng đôi lúc cũng nổi giận, nhưng cuối cùng phần lớn đều thỏa hiệp. Khi đó, Doãn Ước còn không biết anh lợi hại bao nhiêu, chỉ cảm thấy là người giàu có.

Hôm nay ngẫm lại cô đúng là không biết gì về anh, có biết cũng quá ít.

Anh không nói, Doãn Ước không hỏi nhiều thêm, toàn tâm toàn ý chiến đấu với chiếc áo kia. Kỷ Tùy Châu đứng tựa vào cửa phòng tắm "giám sát" công việc của cô, nhịn hồi lâu không nổi nữa bèn biểu đạt bất mãn của mình:

– Có chiếc áo mà giặt lâu lắt, không biết cơm trưa của em chạy đi đâu hết. Tay em không có sức à, lúc xoa bóp xuống tay mạnh lắm mà.

Doãn Ước nhún vai, tiếp tục gặt.

Giặt áo xong lại đến giờ cơm, hai người ra ngoài ăn. Gần đó có chợ đêm, Doãn Ước vốn tưởng Kỷ Tùy Châu chắc chắn không có hứng thú. Không ngờ hôm nay "đại thiếu gia" đổi tính, lại chủ động dẫn cô qua đó. Hai người ăn vô số thức ăn bẩn, còn uống bia, cuối cùng Doãn Ước say khướt kéo Kỷ Tùy Châu một đường hát ca về tới khách sạn.

Buổi tối Kỷ Tùy Châu lấy cớ sợ hai người kia lại đến gây rắc rối, liền ở lại phòng Doãn Ước không về. Đây là phòng giường đôi, hai người mỗi người một nửa, tuy đã say nhưng Doãn Ước vẫn còn chút ý thức 'phòng sói', cố ý chắn chiếc chăn giữa hai người.

Kỷ Tùy Châu buồn cười. Với sức lực chênh lệch khá xa của hai người họ, anh thật sự muốn làm gì, đứng nói là chắn chiếc chăn, chắn khẩu súng cũng vô dụng.

Doãn Ước uống bia trở nên có hơi trẻ con, nói cũng nhiều hơn, kéo Kỷ Tùy Châu nói đâu đâu suốt mấy giờ liền, cuối cùng buồn ngủ không chịu

https://thuviensach.vn

nổi nữa mới ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau hai người lại lái xe đến bệnh viện của nhà tù, Doãn Hàm đã tỉnh lại, nhìn thấy Doãn Ước vẫn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là lúc chia tay ra về có mỉm cười với cô.

Tuy chỉ như vậy, đã khiến Doãn Ước kích động không thôi. Trên đường về nhà, cô không ngừng cảm thán:

– Lâu lắm rồi em tôi chưa cười. Nó sẽ khỏe chứ, Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu không đành lòng dập tắt niềm vui của cô, phụ họa theo:

– Ừ, sẽ khỏe.

Anh đã trở nên ngày càng không có nguyên tắc.

Trở lại thành phố B, Kỷ Tùy Châu đưa Doãn Ước về nhà rồi chạy liền đến công ty, triệu tập cuộc họp. Bùi Nam vừa thấy anh liền "nả pháo":

– Anh nói xem đang yên đang lành tự nhiên chơi trò mất tích, từ bỏ công ty? Nhiều việc như vậy anh để tôi một mình xử lý, tưởng tôi ba đầu sáu tay sao. Yêu đương cũng một vừa hai phải thôi chứ.

Kỷ Tùy Châu cảm thấy gần đây Bùi Nam càng ngày càng dong dài.

Bùi Nam lại không thức thời, kéo cả Doãn Ước vào không tha:

– Còn trợ lý Doãn này, đi đâu cũng dẫn theo, chẳng lẽ anh định đuổi việc Diệp Hải Thần?

Kỷ Tùy Châu không thể nhịn nổi nữa, lập tức ở cuộc họp kế tiếp giao cho Bùi Nam bảy tám việc, mượn cơ hội dạy dỗ anh ta đến mặt xám mày tro.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Doãn Ước đi làm, lúc ở tầng mười tám gặp Bùi Nam, đối phương nhìn thấy cô liền chủ động đi đường vòng, ngay cả chào hỏi cũng chưa.

Doãn Ước không để trong lòng, chỉ nghĩ chắc anh ta còn bận rộn nhiều việc. Sau lại cùng Hà Mĩ Hi ăn cơm, kể về mấy chuyện đã xảy ra, mới cảm thấy thái độ của Bùi Nam với cô có hơi kỳ lạ. Chẳng lẽ anh ta hiểu sai gì đó?

Hà Mĩ Hi nhìn cô lắc đầu:

– Cậu đó, sao học mà không thông minh lên được vậy, tên Kỷ Tùy Châu kia thật sự tốt bụng vậy, để cậu lần nữa ngã vào lòng hắn?

Doãn Ước không giữ bí mật gì với Hà Mĩ Hi cả, liền kể ý đồ của Giang Thái với mình cho cô nghe, nghe đến Hà Mĩ Hi hâm mộ không thôi:

– Nhiều đàn ông giàu có như vậy cùng lúc nhìn trúng cậu, không lẽ cậu ếm bùa họ à?

Doãn Ước cạn lời:

– Mình mà biết ếm, đầu tiên phải giết tên Giang Thái trước.

Sống nhiều năm như vậy rồi chưa từng nhìn thấy tên đàn ông nào làm người ta ghét đến thế.

Hà Mĩ Hi lại hỏi thăm tình trạng của Doãn Hàm:

– Đang yên lành sao lại cắt mạch máu. Trong tù sao cậu ta có thể lấy được dao? Không lẽ giống trong phim, mài nhọn bản chải đánh răng rồi cắt tay. Vậy nhẫn tâm quá.

– Không có, không phải bàn chải đánh răng mà là dao.

https://thuviensach.vn

– Dao ở đâu ra?

Nói đến đây Doãn Ước cũng cảm thấy lạ, tại nơi canh phòng nghiêm ngặt như vậy, Doãn Hàm sao có thể lấy được dao. Thời gian gần đây nó ngoại trừ tiếp xúc với quản giáo ra, cũng chỉ đi khám bác sĩ khoa tâm thần vài lần.

Những người đó đều do Kỷ Tùy Châu an bài, đều là học giả đức cao vọng trọng trong lĩnh vực đó, theo lý mà nói sẽ không làm ra chuyện như vậy. Nhưng nơi nào có người sẽ có lỗ hổng, dù trà trộn vào nhân viên trong nhà tù, đưa vào một con dao cũng là việc rất nhỏ.

Người nào đứng sau thao túng chuyện này, là muốn mượn chính tay Doãn Hàm giết người bịt miệng sao?

Doãn Ước lại nghĩ tới tin nhắn Chung Vi gửi cho cô. Nếu cô ấy không chết, có lẽ toàn bộ chân tướng đều đã rõ ràng.

Từ thành phố T trở về không bao lâu, vào một ngày đẹp trời nọ, Doãn Ước nhận được thông báo, là cuộc thi chạy marathon do thành phố tổ chức vào trung tuần tháng mười hai.

Lúc Diệp Hải Thần đưa tài liệu này cho cô, Doãn Ước tưởng là bảo cô đi photo hay nhập liệu gì đó, ai ngờ đối phương lại yêu cầu cô tham gia.

– Thịnh Thế là nhà tài trợ chính, văn phòng mình đều cử cô tham gia.

Doãn Ước nhìn một đám thanh niên trai tráng bên cạnh, cười đến miễn cưỡng:

– Thư ký Diệp, cũng có thể để các anh đi mà, một cô gái như tôi…

– Chúng tôi đều đi, bao gồm cả chủ tịch. Theo truyền thống tất cả các bộ phận đều cử hai nhân viên nữ tham gia, nhưng văn phòng chúng ta chỉ có

https://thuviensach.vn

mình cô là nữ, cho nên…

Nói cách khác, Doãn Ước không đi không được.

Chạy marathon, đời này Doãn Ước chỉ xem trên ti vi, đừng nói là chạy, chỉ nghĩ đến hành trình dài kia, toàn thân liền nổi da gà. Thời còn đi học, cô sợ nhất chính là chạy cự li dài.

Diệp Hải Thần nhìn ra được cô do dự, lại cho thuốc mạnh hơn:

– Đây là ý của chủ tịch, trợ lý Doãn vẫn nên mau chóng chuẩn bị đi.

Doãn Ước liếc nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt kia, nghĩ đến vẻ mặt người đàn ông ngồi trong đó như thế nào. Anh biết rõ cô sợ nhất là chạy bộ, lại ném đề khó trời đất này cho cô, khổ cho cô hôm đó còn do dự, nghĩ có nên gom anh và Giang Thái vào cùng một loại người không.

Hiện tại xem ra, những kẻ lắm tiền như họ từ trong xương tủy đã xấu xa rồi, đều là bẩm sinh đấy.

Doãn Ước cầm xấp tài liệu phát rầu, cả một buổi sáng không có tinh thần. Lúc ăn cơm trưa, mấy đồng nghiệp nữ ngồi bên cạnh cứ huyên thuyên, từ đầu đến cuối đều bàn tán về cuộc thi chạy marathon năm ngoái.

Nội dung nói chuyện đều tập trung vào: bộ dạng chạy bộ của chủ tịch hội đồng quản trị rất đẹp trai.

Mặt đẹp, tóc đẹp, chân đẹp, ngay cả đồ cùng giày thể thao cũng đẹp nốt. Nếu không phải tâm trạng Doãn Ước không tốt, thật muốn nhắc nhở các cô một câu: Chú ý nước miếng, đừng để văng vào thức ăn.

Mấy cô này đều rất nông cạn, chỉ nghĩ đến bộ dạng xuất chúng của Kỷ Tùy Châu, nhưng lại không xét đến nội tâm tà ác của anh.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy mấy cô đồng nghiệp không có ý định im lặng, Doãn Ước quay đầu qua, muốn tìm chút điểm xấu xa của Kỷ Tùy Châu để cô ta ghét bỏ. Lời nói chưa ra khỏi miệng không biết người nào đứng ở đối diện, chắn đi ánh sáng trên đầu.

Cô nghĩ lại có đồng nghiệp đến ngồi chung, cũng không hỏi đương sự, lại thấy nữ đồng nghiệp này giờ vẫn nói không ngừng đột nhiên lắp bắp.

– Chủ, chủ tịch…

Doãn Ước ngẩng đầu, thấy Kỷ Tùy Châu bưng khay thức ăn đứng đó, biểu cảm vui giận khó đoán. Anh còn có chút phong độ, liếc mắt nhìn cô gái kia, "khách sáo" xin đối phương nhường chỗ.

Người nào còn dám ngồi ở bàn này ăn cơm nữa, ai cũng bưng khay lên nhanh chóng chạy như bay, hiển nhiên đã bị hoảng sợ không nhẹ.

Không riêng gì cô, tất cả mọi người trong nhà ăn gần như dừng đũa, kinh ngạc nhìn chằm chằm sang đây. Khoảnh khắc đó Doãn Ước thật hận không thể cầm đũa đâm chết Kỷ Tùy Châu.

Anh không phách lối như vậy sẽ nghẹn chết sao?

Hai người ngồi mặt đối mặt ăn cơm, Doãn Ước lần đầu tiên cảm thấy thức ăn của nhà ăn nhiều đến vậy, sao cố ăn hoài cũng không hết thế này.

Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng đỉnh đầu mây đen bảo phủ của cô, biết cô phiền lòng vì chuyện chạy marathon, liền hảo tâm đề nghị:

– Em có thể chạy nửa hành trình thôi, vậy thoải mái hơn.

Cuộc thi có hai đích đến, bình thường phái nữ đều lựa chọn chạy nửa hành trình.

https://thuviensach.vn

Nhưng tin tức này đối với Doãn Ước mà nói cũng không tốt hơn bao nhiêu:

– Nửa hành trình tôi cũng chạy không nổi.

Thời sinh viên môn cô đau đầu nhất không phải ngoại ngữ, cũng không phải lý hóa sinh, mà phiền muộn nhất là cuộc thi chạy tám trăm mét mỗi cuối học kỳ. Đó là một ngọn núi cao khó lòng vượt qua, mỗi lần đi qua ngọn núi này, đều có thể lấy hơn nửa cái mạng của Doãn Ước.

Có lần Doãn Ước thật sự không muốn thi, đã nghĩ đến chút bàng môn tả đạo. Khi đó cô đang yêu đương cuồng nhiệt với Kỷ Tùy Châu, biết anh có tiền có thế, giàu có quyền lực, nên đã cầu cứu anh đi thương lượng với giáo viên thể dục.

– Cho thầy ấy chút lợi lộc, để thầy ấy buông tha em đi.

Không ngờ Kỷ Tùy Châu cương quyết từ chối, chỉ ném lại ba chữ:

– Tự mình chạy.

Lúc con gái khác đều được bạn trai tặng cho ba chữ “mặc sức xài” hưng phấn không thôi, Doãn Ước bởi vì sự vô tình của Kỷ Tùy Châu, suốt ba ngày không thèm để ý đến anh.

Sau vẫn là đối phương chủ động đến ký túc xác tìm cô, hai người mới làm hòa.

Nhưng cuộc thi vẫn phải thi, Kỷ Tùy Châu mỗi ngày liền đến trường cùng cô luyện tập. Công việc anh bề bộn, đôi khi thời gian ăn cơm cũng không có, mỗi ngày lại chừa ra một tiếng đến trường cùng cô chạy bộ. Đôi khi là buổi sáng, thỉnh thoảng là buổi chiều, còn có lúc là nửa đêm.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Doãn Ước ngủ rồi, bị anh lôi dậy đi ra sân thể dục tắm gió. Cô nói dối với đối phương là chạy rồi, Kỷ Tùy Châu nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ quăng lại một câu:

– Không có khả năng.

Anh hiểu cô biết bao.

Rồi sau đó, Doãn Ước bị mù nên thôi học, may mắn duy nhất chính là kiếp này có thể tạm biệt môn chạy đường dài. Không ngờ khi đi làm rồi, cô vẫn bị lời nguyền ma quỷ này đeo bám.

Cô đột nhiên rất muốn quay về hội quán vật lý trị liệu của ông nội làm việc.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 36-2: Mê mẩn (2)

Bầu không khí giữa hai người có hơi kỳ lạ.

Kỷ Tùy Châu hồi lâu không nói chuyện, đột nhiên đặt đũa xuống đứng lên bỏ đi. Doãn Ước nhìn khay thức ăn anh vẫn chưa động vào, nghi ngờ. Xoay người lại vừa thấy anh đi đến cửa gọi thức ăn, hỏi bên trong món gì đó.

Toàn bộ người trong nhà ăn giây phút đó vô thức nhìn về hướng anh, bác gái ở nhà ăn kích động đến run rẩy, lúc lấy tiền do bối rối nên tính nhầm, thối thiếu hai tệ.

Kỷ Tùy Châu cũng không đòi bác gái, cầm thức ăn rời khỏi đó.

Chợt nghe ông chủ nhà ăn ở đằng sau la bác:

– Bà tính toán kiểu gì vậy hả?

Bác gái tủi thân:

– Lâu rồi không tính tiền mà, người khác đều cà thẻ, còn chủ tịch trả bằng tiền mặt.

Thẻ cơm của chủ tịch hội đồng quản trị ở đâu ra.

Ông chủ gần như bị thuyết phục, nhớ ra liền mắng:

– Ai cho bà lấy tiền, chủ tịch đến ăn cơm mà còn phải trả tiền à?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đi đến bàn Doãn Ước lần nữa ngồi xuống, đưa thứa ăn cho cô. Đó là một tô mì, có thịt gà cà rốt và các loại nấm, là hương vị Doãn Ước yêu thích.

– Làm gì?

– Ăn nó đi- Kỷ Tùy Châu đảo mắt liếc khay thức ăn chỗ Doãn Ước, có chút ghét bỏ- Ăn ít như vậy, lấy sức đâu chạy bộ.

Doãn Ước nhủ thầm, cho dù ăn thành một người mập mạp, cô cũng không chạy nổi.

Nhưng tô mùi này rất hợp khẩu vị của cô, cô nghĩ nghĩ vẫn nhấc đũa lên nếm thử, cảm thấy khá ngon liền muốn ăn, ở trước khuôn mặt điển trai của Kỷ Tùy Châu, ăn sạch sẽ tô mì.

Ăn xong, hai người cùng đi thang máy lên tầng trên, trong lúc đó thu hoạch rất nhiều ánh nhìn tò mò. Doãn Ước dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chỉ cần hai người họ vừa rời khỏi đó, các loại phiên bản lời đồn về quan hệ của hai người, trong vòng nửa ngày sẽ truyền khắp công ty.

Đây là nguyên nhân tại sao văn phòng của Kỷ Tùy Châu chưa từng có nhân viên nữ đúng không?

Vào thang máy chỉ có hai người họ, Kỷ Tùy Châu liền nói với cô:

– Bắt đầu từ ngày mai, sáng đến công ty trước một tiếng.

Thời gian làm việc hiện tại của Doãn Ước là tám giờ rưỡi sáng, vậy có nghĩa là bảy giờ rưỡi cô phải có mặt ở công ty.

– Để làm gì?

– Chạy bộ.

https://thuviensach.vn

– Tôi tự luyện tập là được rồi.

Thật không phải do ghét Kỷ Tùy Châu, chỉ là Doãn Ước ngoại trừ không thích chạy bộ ra, còn có thói quen xấu: không thích dậy sớm.

Thời tiết lạnh thế này, rời ổ chăm sớm một phút cũng đều là một loại giày vò, huống hồ phải dậy sớm một tiếng. Doãn Ước tình nguyện ngủ trễ một tiếng để chạy bộ, cũng không muốn mỗi buổi sáng đều chịu hành hạ như vậy.

– Buổi tối thời gian của tôi bất định lắm.

– Không sao, một mình tôi chạy được mà.

– Không an toàn, ngộ nhỡ bị người ta đẩy xuống sông hộ thành thì sao.

Đây là tin tức gần đây nhất ở thành phố B, một nữ nhân viên văn phòng chạy bộ ban đêm, cuối cùng không về nhà. Hôm sau được người ta phát hiện ở trong sông hộ thành.

Doãn Ước nghĩ đến tin tức này, sau lưng có chút lạnh. Lại nhìn Kỷ Tùy Châu, vẻ mặt chân thật bộ dạng đáng tin, một mặt dễ dàng thỏa hiệp trong Doãn Ước lại xông ra.

Ha ha, chạy marathon, một nữ tuyển thủ chạy đến chết trong cuộc thi năm nay?

Từ hôm đó, những ngày cực khổ của Doãn Ước chính thức bắt đầu. Mỗi buổi sáng thức dậy là một hồi giày vò, đến công ty bị Kỷ Tùy Châu xách đi chạy bộ lại là tra tấn lớn hơn.

Bên cạnh tổng công ty Thịnh Thế là sân vận động được chuyên nghiệp hóa, do công ty đầu tư kiến tạo, cùng lúc cung cấp phúc lợi cho nhân viên, mặt khác cũng tiếp nhận các cuộc thi đấu chuyên nghiệp. Trước mắt đúng

https://thuviensach.vn

là mùa thi đấu ế ẩm, lại gặp phải cuộc thi chạy marathon, mỗi ngày đều có không ít nhân viên của Thịnh Thế ở đây luyện tập.

Vì thế họ mau chóng tận hưởng phúc lợi lớn nhất, mỗi buổi sáng cùng chạy bộ với chủ tịch.

Sân vận động vốn rất thưa thớt người, lập tức náo nhiệt hẳn lên. Vốn nhân viên thi chạy càng thêm ra sức, chỉ vì ở trước mặt chủ tịch tranh thủ gây ấn tượng tốt. Mà rất nhiều nhân viên không thi, nhất là nhân viên nữ, mỗi sáng sớm cũng đến đây góp vui, chỉ để ngắm phong thái của chủ tịch.

Những người này chạy bộ là thứ yếu, mê trai quan trọng hơn.

Kỷ Tùy Châu không chút bị ảnh hưởng, đối với sự đốc thúc Doãn Ước cũng không chút lơ là. Vì khích lệ cô chạy tốt, mỗi lần chạy xong anh đều mời cô ăn sáng. Gần công ty có tiệm bán bữa sáng mỗi ngày đều thay đổi thực đơn mới, luôn có bất ngờ.

Hôm đó chạy xong, Doãn Ước mệt đến muốn nhào vào lòng Kỷ Tùy Châu ngủ bù. Thế nhưng bên cạnh nhiều ánh mắt nhìn như vậy, cô chỉ có thể lê tấm thân mệt mỏi vào tắm rửa.

Thay đồ xong Kỷ Tùy Châu đưa cô đến một nhà hàng bán đồ Tây ăn sáng. Thức ăn của nhà hàng này trước kia Doãn Ước từng ăn, cảm thấy cũng được, món thường gọi nhiều nhất chính là kem, mùi vị rất đặc sắc.

Thời điểm thức ăn dọn lên, Doãn Ước sờ bụng, có chút cảm giác tội lỗi. Cô nói với Kỷ Tùy Châu:

– Mấy hôm nay tôi mập lên rồi.

– Mập thì tốt, gầy quá giống đàn ông.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, sao có thể ví von như đàn ông chứ.

Cô cúi đầu ăn không nói gì, lúc lấy vá tay có hơi mềm nhũn, hiển nhiên là di chứng chạy bộ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Ăn đến một nửa giương mắt nhìn, đúng lúc có người đẩy cửa đi vào. Vốn không có lòng dạ nào, nhưng thoáng nhìn qua khiến Doãn Ước giật mình.

Người tới không phải ai khác, mà là ba cô và Ngụy Tuyết. Bà ôm cánh tay của ba cô, thoạt nhìn khuôn mặt tiều tụy. Triệu Sương mất tích lâu như vậy, Ngụy Tuyết chịu đủ giày vò. Đôi lúc, Doãn Ước bất giác cũng muốn an ủi bà vài câu.

Ba cô gần đây đối với cô rất tốt, ban đầu lấy danh nghĩa chăm sóc ông nội dọn qua nhà ông ở, gần đây lại quay về nhà. Có hôm buổi tối cô đi ngang qua phòng ông nội, nghe được cuộc đối thoại của hai cha con.

Ba cô nói với ông nội:

– Luôn muốn cô ấy khỏe mạnh, khi về già có thể nương tựa vào nhau. Nếu Tiểu Sương thật sự bị…

Nói đoạn, ông không nói nữa, Doãn Ước cách cánh cửa vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí áp lực. Lúc này hai người ra đây, chắc là ba cô muốn dỗ dành Ngụy Tuyết vui vẻ.

Chẳng qua hôm nay thật là không đúng lúc.

Doãn Ước liếc mắt nhìn Kỷ Tùy Châu ở đối diện, không biết nên có biểu cảm gì mới tốt đây. Kỷ Tùy Châu thận trọng như vậy, tinh tưởng nhận ra khác thường, theo ánh mắt cô cũng nhìn thấy hai người kia.

https://thuviensach.vn

Gương mặt vốn khôi ngô nháy mắt sa sầm.

Ông Doãn và Ngụy Tuyết cũng quét mắt thấy họ, lập tức đi về hướng này. Mấy người nhìn nhau, không khí ngượng ngập thật muốn đột phá chân trời. Người khó chịu nhất chính là Doãn Ước, bị kẹp giữa gia đình và người ngoài.

Ông Doãn vừa nhìn thấy Kỷ Tùy Châu, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, đập bàn hét vào mặt Doãn Ước:

– Sao mày lại ở cùng với nó, mày nói mày đi làm mà? Sáng sớm không đến công ty mà cùng thằng này làm cái gì!

Doãn Ước vội hòa giải:

– Tụi con đang bàn công việc.

– Công việc gì, khách hàng à? Mày làm việc ở đâu, chức vụ thế nào mà có khả năng bàn công việc với nhân vật lớn như vậy. Doãn Ước, nói thật cho ba biết.

Sắc mặt ông Doãn vô cùng khó coi, tức giận đến môi phát run. Cơn ác mộng năm năm trước lập tức hiện ra trước mắt, ông rất sợ chuyện này lại tái diễn.

Ông trên thương trường lăn lộn nhiều năm, mặc dù không lợi hại bằng Kỷ Tùy Châu, nhưng năng lực cơ bản vẫn có thể nhìn ra. Con gái và Kỷ Tùy Châu rõ ràng không bàn công việc, hai người họ cùng ngồi ăn sáng với nhau, giống như đôi trai gái quan hệ không tồi.

Nói trắng ra là, càng giống như đang yêu nhau.

Ông phân tích xong, tự có kết luận của mình:

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước, mỗi ngày mày đi sớm về muộn, nói với ba là đi làm. Mày làm việc ở đâu, chẳng lẽ mày làm việc dưới trướng thằng này. Nó là ông chủ của mày, đúng không?

– Đúng, là tôi- Kỷ Tùy Châu nhìn ông Doãn, vẻ mặt cũng không tốt lắm.

– Kỷ Tùy Châu, thằng khốn này mày làm muốn làm gì con gái tao.

– Lão Doãn lão Doãn, ông bình tĩnh chút đi- Ngụy Tuyết mau chóng đến kéo lại, bị chồng đẩy mạnh ra.

Ông Doãn xông đến muốn đánh Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước sợ đến mức chạy đến ngăn cản:

– Ba, ba, trước tiên đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói.

– Với người như nó thì có gì mà nói. Kỷ Tùy Châu tao cảnh cáo mày, tránh xa con gái tao ra một chút, nếu mày còn dám ức hiếp nó, tao sẽ đánh chết mày.

Doãn Ước và Ngụy Tuyết một trái một phải kéo ông Doãn lại, khiến ông không thể nhúc nhích. Kỷ Tùy Châu lạnh lùng ngồi đó, giọng nói lại hờ hững như nước:

– Tôi với nhà họ Doãn các người không có gì để nói. Doãn Ước!

Kỷ Tùy Châu buông dao nĩa đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mặt Doãn Ước:

– Cho cô mười phút để giải quyết chuyện gia đình, sau đó trở về làm việc. Mười phút sau còn chưa đến, sau này không cần đến nữa.

Nói xong, anh quay đầu bỏ đi. Doãn Ước đúng là sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể trấn an ba mình. Chính vì ông Doãn thấy cô như vậy, cơn giận trong

https://thuviensach.vn

lòng càng bốc lên, thật sự giận quá hóa rồ, nhất thời kích động giáng cho cô một bạt tai.

Ở trước mặt nhiều người trong nhà hàng, cái tác này đánh đến kinh thiên động địa. Ông Doãn đánh xong bản thân cũng ngân người, Kỷ Tùy Châu đi còn chưa xa nghe được động tĩnh vòng trở về.

Doãn Ước sợ hết hồn, mau chóng bước đến cản lại:

– Anh đi trước đi, tôi đến ngay.

– Doãn Ước mày quay lại đây!- Ông Doãn tức giận đến kéo cô, lại đẩy Kỷ Tùy Châu- Tên họ Kỷ kia mày đi mau lên, đừng để tao thấy mặt mày nữa.

Sức quá yếu, đẩy lên người nọ một không chút tác dụng, tức đến ông Doãn tung chân ra. Doãn Ước sợ anh tổn hại liền chạy lên ngăn cản, trong lúc giằng co bị ba cô hất đến cạnh ghế, đụng ngay đầu gối vừa lành, đau đến mặt cô nhăn nhó.

Khuôn mặt vốn điềm tĩnh của Kỷ Tùy Châu rốt cuộc có biến hóa, đưa tay ra đỡ cô. Vừa định hỏi cô có sao không, ông Doãn lại xông đến, dùng sức tách hai người ra. Kỷ Tùy Châu nhất thời không kịp hỏi, bị ông đẩy đến lảo đảo.

Ông Doãn nhân cơ hội kéo con gái ra sau lưng mình:

– Kỷ Tùy Châu, mày lập tức cút đi cho tao, nếu không thì tao không khách sáo nữa.

Tiếng ồn quá lớn cuối cùng kéo đến bảo vệ, người liên quan là nhân vật lớn Kỷ Tùy Châu, giám đốc nhà hàng cũng vội vàng đến, vừa xin lỗi vừa chỉ đạo nhân viên đuổi ông Doãn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu lắc đầu nói không cần, nắm tay siết chặt, lại chậm rãi thả ra. Qua vài lần như vậy, anh nhịn không được giơ tay lên. Khuôn mặt ông Doãn gần ngay trước mắt, anh đột nhiên rất muốn đánh ra cái tát này.

Tình cảm của anh với người nhà họ Doãn vô cùng phức tạp. Đối với Doãn Hàm hoàn toàn là thống hận, đối với Doãn Ước là yêu hận đan xen, còn với ông Doãn, chỉ thấy ông ta có chút trơ trẽn. Năm đó sau khi xảy ra chuyện, anh vẫn luôn điều tra tung tích của Doãn Hàm, lại luôn không có nhiều manh mối. Thứ mấu chốt không tra ra được, mấy việc nhỏ không đáng kể lại tra được liên tục, trong đó bao gồm việc có liên quan đến ông Doãn.

Chính là ông ta suốt đêm sắp xếp người đưa con trai trốn khỏi thành phố B, vì con thiết kế kế hoạch trốn chạy rất chu toàn. Trước mặt cảnh sát, ông diễn thật đáng thương, giống như một người cha bất lực hoàn toàn không biết gì về việc này. Phía sau lại liên tiếp làm chuyện lén lút, chưa từng nghĩ đến sẽ khuyên Doãn Hàm đi tự thú, chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Nếu không phải sau này tuyến đường trốn chạy của Doãn Hàm phát sinh biến hóa, theo đường này tìm tiếp, anh cũng không cần phải ra tay với Doãn Ước.

Con người ông Doãn như vậy, khiến Kỷ Tùy Châu hoàn toàn chán ghét.

Tay anh giơ lên không trung dừng một chút, cuối cùng vẫn không đánh xuống. Anh rút tay về, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người Doãn Ước hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh thốt ra một câu:

– Doãn Ước, kể từ hôm nay, cô không cần đi làm nữa.

Hết chương 36

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 37-1: Tập kích (1)

Bởi vì một câu nói của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước bị thất nghiệp.

Cô cũng không buồn, ngược lại khi nhìn thấy tay anh giơ lên rồi hạ xuống, trong lòng khó chịu đến không có ngôn từ nào diễn tả được. So với cái tát vừa nãy của ba cô càng thêm khó chịu hơn.

Trong nhà ăn nhiều người xem náo nhiệt, rất nhanh còn có người tách họ ra. Cách một đám người Doãn Ước nhìn thấy anh dứt khoát rời đi, không hề lưu luyến.

Ông Doãn còn đang nổi nóng, một phen kéo Doãn Ước:

– Theo ba về nhà, sau này không được đi làm nữa.

Về đến nhà lại nổi nóng một trận, Doãn Ước không muốn ở lại nhà mình, liền quay về nhà ông nội ở như trước. Đúng lúc ông nội còn đang bị thương cần tịnh dưỡng, cô dứt khoát nghỉ một tháng không đi làm, yên tâm ở nhà chăm sóc ông.

Ông nội cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết bởi vì con trai mình, đứa cháu gái đã đánh mất chén cơm. Vì thế chỉ khuyên cô:

– Đừng chấp nhặt với ba con, kinh doanh càng ngày càng lớn, tính tình cũng càng lúc càng khó. Con vẫn nên quay về hội quán đi, ông nội trả tiền công cho con. Con ngại ít thì ông trả thêm, dù sao tiền của ông sau này đều để cho…

https://thuviensach.vn

– Nội ăn lê không?

Doãn Ước đưa quả lê đã gọt vỏ xong đến trước mặt ông nội, cắt ngang lời ông nói. Gần đây kinh tế của cô khá vững, cũng không thiếu tiền tiêu.

Ông nội nhận lấy quả lê nhưng không ăn, còn đang vướng mắc vấn đề vừa rồi:

– Sao ba con tức giận vậy, nghe nói là có liên quan đến đàn ông. Con có bạn trai rồi à?

– Đâu có, chỉ là đồng nghiệp thôi.

– Vì đồng nghiệp mà tức giận như vậy à, người nào?

Doãn Ước đứng lên đi rửa tay:

– Không có, chỉ là hiểu lầm thôi.

Nói thế nào, Doãn Ước cũng không muốn nói lung tung sau lưng Kỷ Tùy Châu. Quá khứ không nói, thời gian gần đây anh đối xử rất tốt với cô. Hai người cũng gặp lại rồi, vậy thì dễ hợp dễ tan đi.

Thất nghiệp mang đến đãi ngộ duy nhất cho Doãn Ước chính là gặp họa được phúc, không cần tham gia cuộc thi chạy marathon chết bầm kia nữa. Ngày đầu tiên nghỉ làm cô vốn định ngủ nướng cho đã, kết quả sáu giờ rưỡi sáng đột nhiên đúng giờ thức dậy. Còn muốn ngủ lại nhưng vỗ giấc thế nào cũng không được, tức giận đến một mình cô nằm trên giường hờn dỗi.

Lúc Doãn Ước không ngủ được, Kỷ Tùy Châu cũng bị mất ngủ. Sáu giờ rưỡi trời còn chưa sáng hẳn, anh đã thức dậy ăn mặc chỉnh tề ra ngoài.

Cầm chìa khóa mới nhớ đến Doãn Ước đã bị mình đuổi việc, vì thế quay trở vào nhà lên lầu vào phòng tập thể thao chạy bộ. Một giờ sau, Bùi Nam gọi điện thoại video đến, vừa thấy anh như vậy liền hỏi:

https://thuviensach.vn

– Sao vậy, mới sáng sớm chơi trò tự ngược rồi?

– Có chuyện gì nói đi.

Bùi Nam bĩu môi, nói với anh công việc đấu thấu một khu đất ở Hong Kong. Cuối cùng nói một câu:

– Còn nữa, trong nhà anh gọi điện đến.

– Gọi cho anh?

– Ừ, là thư ký của ba anh, chắc là ngại gọi cho anh, liền gọi đến công ty tìm tôi.

– Có chuyện gì?- Kỷ Tùy Châu hỏi.

– Không có chuyện gì lớn, chỉ là gọi anh về nhà ăn cơm. Cha con hai người cũng lạ thật, ăn bữa cơm mà phải vòng vo như vậy, không thấy phiền à? Bí thư Kỷ bận rộn, hay là người làm con như anh nhân nhượng chút đi?

Kỷ Tùy Châu đối với việc này có hơi bất mãn, lập tức xin lỗi Bùi Nam:

– Tôi sẽ nói với ông ấy, sau này không phiền anh nữa.

– Đừng mà, phiền tôi cũng không sao, quan trọng là cha con hai người nói chuyện tốt đẹp với nhau là được. Đừng cương quá, anh nói anh vì chuyện của em gái mà trở mặt với Doãn Ước, vậy thân thiết với người nhà một chút đi. Vợ thì chưa có, cha mẹ thì không cần, anh định cả đời sống cô đơn à.

Kỷ Tùy Châu lau mồ hôi rịn trên trán, vội vàng kết thúc cuộc đối thoại với Bùi Nam.

Sau đó anh quay về phòng tắm rửa, lại đến công ty làm việc.

https://thuviensach.vn

Trong văn phòng trước sau như một, có hay không có Doãn Ước đều bình thường. Cho đến buổi trưa anh uống được một ly cà phê mùi vị dở tệ, mới đột nhiên ý thức được sự bất đồng ở mặt này.

Vì thế, anh gọi Diệp Hải Thần vào, phân công anh ta lần nữa tìm một trợ lý có kỹ thuật pha cà phê vượt qua thử thách về. Diệp Hải Thần không hỏi gì nhiều, ngay cả tên của Doãn Ước cũng không nhắc đến, chỉ thản nhiên trả lời, xoay người ra khỏi phòng làm việc liền bỏ qua chuyện này.

Anh không ngốc, làm ba cái chuyện lãng phí thời gian như vậy. Qua hai ngày nữa nếu Doãn Ước quay về, dư ra một người thì phải điều đi đâu.

Buổi tối, Kỷ Tùy Châu tan ca trước, lái xe về nhà lớn họ Kỷ, vốn định cùng ba anh ăn cơm, đúng lúc đối phương hiếm khi ra ngoài xã giao không có ở nhà. Trong nhà chỉ có mẹ kế và em trai, ba người cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm "ngượng ngùng", không ai nói với ai câu nào.

Ăn cơm xong, Kỷ Tùy Châu chuẩn bị đi về, em trai anh chủ động đi đến bắt chuyện, nói muốn cùng anh đánh bóng.

Kỷ Tùy Châu cùng người em trai này trước giờ không nói chuyện, cúi đầu nhìn nó. Hai người chênh nhau vài tuổi, em trai anh cũng cỡ tuổi Doãn Ước, tuy rằng đã đi làm, nhưng trông vẫn rất ngây ngô non nớt.

Anh định từ chối, đối phương lại chuẩn bị xong vợt tennis, đưa cho anh một cây:

– Đến đây đi, đừng nói anh đánh không được nhé.

Chiêu khích tướng vô ích với Kỷ Tùy Châu, nhưng mà anh cũng muốn dạy cho thằng nhóc này một bài học.

Hai người thay đồ đi vào sân bóng, em trai Kỷ Tùy Châu ở đây khoe khoang:

https://thuviensach.vn

– Ba biết em thích chơi bóng, cố tình kêu người làm cho, không tệ lắm, cũng cỡ sân chuyên nghiệp.

Loại tranh giành tình cảm này từ nhỏ đến lớn Kỷ Tùy Châu nghe đầy lỗ tai, nên không nói nhiều, cầm vợt phát bóng, trong bốn mươi phút chỉ thua hai ván, đánh em trai đến hoa rơi nước chảy, nằm bẹp dí dưới sân.

Cậu út họ Kỷ đành chịu, nhìn anh trai thân cao vạm vỡ, cảm thấy kém mười tuổi hoàn toàn là một trò cười.

Đánh tennis xong, Kỷ Tùy Châu về phòng tắm rửa, mới tắm xong chợt nghe phòng bên cạnh có tiếng động. Phòng anh ở sát phòng ba anh, nhiều năm như vậy anh không ở nhà, phòng cũng chưa từng thay đổi. Đồ đạc bên trong không ai dám động đến, người làm mỗi ngày đều đến quét dọn, hoàn toàn giống như lúc anh mới rời khỏi nhà.

Anh mở cửa ra ngoài, thấy hai thư ký đang đỡ ba anh vào phòng. Một người nhìn thấy Kỷ Tùy Châu mau chóng giải thích:

– Bí thư uống hơi nhiều.

Kỷ Tùy Châu gật đầu, đỡ lấy ba mình trong tay anh ta, tự dìu ông lên giường. Ông Kỷ vẫn còn ý thức, ra hiệu cho hai người kia ra ngoài, chỉ giữ lại mình con trai.

Cậu út cũng muốn vào giúp vui, bị ba cậu ghét bỏ đành lui ra ngoài.

Sau khi cậu rời khỏi vô cùng bất bình, giận dỗi với mẹ mình:

– Trong mắt ba chỉ có anh hai.

Bà Kỷ liền khuyên cậu:

– Hiếm khi anh con về nhà một lần, chắc chắn có chuyện cần nói. Để họ nói với nhau đi, con chen vào chắc chắn ba con không vui, chúng ta không

https://thuviensach.vn

cần thiết dây vào.

– Có không vui thì anh cũng là con cưng của ba. Chỉ làm kinh doanh thì có gì đặc biệt hơn người, ngoại trừ tiền ra còn có cái gì.

Bà Kỷ không nói gì, thầm mắng thằng con là đồ ngốc. Kỷ Tùy Châu có cái gì, ngoại trừ tiền còn là con trưởng của Kỷ Chính Phong, đây vĩnh viễn là sự thật không thể thay đổi được.

Kỷ Tùy Châu ở lại trong phòng cùng ba anh, giúp ông thay đồ ngủ, lại rót nước cho ông uống. Ông Kỷ tâm trạng tốt, mơ màng than thở:

– Lúc con còn nhỏ chính là ngoan ngoãn như vậy.

Khi đó ông làm quan còn chưa lớn như bây giờ, nhưng trong nhà rất nhiều người giúp việc. Con trai tuy còn nhỏ nhưng vô cùng hiểu chuyện, mỗi lần ông uống rượu về đều pha trà giải rượu cho ông, chuyện gì cũng đích thân làm. Khi đó đứa con này chính là niềm kiêu hãnh của ông.

Không ngờ sau khi lớn lên lại không nghe lời, đầu tiên là chạy đi kinh doanh, sau lại vì chuyện em gái nó mà giận ông, dứt khoát dọn ra khỏi nhà.

Bắt đầu từ lúc đó, đứa con này hệt như con diều bị đứt dây, bắt cũng không quay về.

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, Kỷ Chính Phong trên quan trường hô mưa gọi gió luôn cảm thấy trong lòng trống trải. Cho dù con trai út luôn hiếu thảo lại quan tâm, chuyện con trai trưởng bất hòa với ông cũng trở thành tâm bệnh.

Kỷ Tùy Châu thấy ba mình như vậy, có hơi buồn và khó chịu. Anh kéo chăn giúp ông:

– Ngủ sớm chút đi.

https://thuviensach.vn

Nói xong định đi, nhưng ông Kỷ không cho anh đi:

– Con khoan đi đã, ngồi xuống nói chuyện với ba một lát.

– Ba uống nhiều rồi, có chuyện gì mai hẳn nói.

– Ngày mai con đi rồi, ba tìm được con sao.

– Sau này có chuyện gì thì gọi điện cho con, đừng bảo người đi tìm Bùi Nam nữa- Muốn tìm cũng phải tự tìm, phái thư ký này nọ, đúng là không tôn trọng người khác.

Kỷ Tùy Châu đặc biệt chán ghét người chốn quan trường, hở một tí là xem thường người khác.

– Ừ, biết rồi.

Ông Kỷ có hơi mệt, cố mở mắt hỏi thăm con trai:

– Lần trước ở thành phố T, cô gái đó là ai?

– Ai lắm chuyện như vậy, nhìn thấy cái gì cũng phải báo cáo cho ba.

– Con vừa vào địa phận thành phố T, họ liền nhìn thấy. Gần đây sao con hay chạy đến đó vậy, khi không đến nhà giam làm gì.

– Tìm người.

– Tìm cái tên họ Doãn chứ gì. Vậy cô gái đó là bạn gái trước kia của con?

Biết còn cố hỏi, Kỷ Tùy Châu lười trả lời ông.

– Chắc chắn rồi, cái thằng này cũng lạ thật, năm đó nói với ba là thật lòng thích, tốn tâm tư theo đuổi người ta. Sau lại nói là không yêu nữa. Nếu

https://thuviensach.vn

đã vậy, hiện giờ cần gì phải tiếp tục ở bên nhau, con không thấy phiền, ba đây đứng ngoài xem cũng thấy mệt đó.

– Chuyện này ba đừng quản, con sẽ tự xử lý.

– Con xử lý thế nào? Con kinh doanh kiếm tiền, hay là làm chính trị cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là chuyện tình cảm có chút khó làm. Con với em trai con khác nhau, con người con tình cảm phong phú. Đôi lúc là chuyện tốt, nhưng cũng có lúc là chuyện xấu. Cô gái đó nếu lợi dụng chuyện này uy hiếp con, con sẽ có rắc rối. Nghe ba nói đi, sớm cắt đứt sạch sẽ, đừng liên lụy nhiều nữa. Nếu đã không muốn cưới, cũng đừng để người ta hy vọng nhiều quá.

Ông Kỷ đang nói thì hơi rượu bốc lên, cũng không quản con trai có ý gì, chỉ lo tự mình nói. Nói xong câu nói cảm thấy mệt mỏi rã rời, nhắm mắt liền ngủ.

Kỷ Tùy Châu nghe hơi thở ông dần dần ổn định, biết ông đã ngủ, liền đứng lên tắt đèn trở về phòng mình. Anh vốn định thay đồ đi về, ngẫm lại cuộc đối thoại khi nãy, quyết định ở lại ngủ một đêm.

Lâu rồi không ngủ giường này nên có hơi không quen, Kỷ Tùy Châu ngủ thẳng đến nửa đêm đột nhiên thức dậy, đứng lên ra ngoài rót nước. Lúc bước ra ở hành lang gặp phải mẹ kế, đối phương thấy anh liền bất ngờ thốt lên:

– Con không về à.

Ngẫm lại cảm thấy không đúng, mau mau sửa lại:

– Không thấy xe con, dì nghĩ con…

– Đậu ở ngoài.

https://thuviensach.vn

– À à, vậy con mau đi ngủ đi. Dì đi rót nước cho ba con.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt thản nhiên, gật đầu rồi đi ngang qua bà.

Hôm sau thức dậy, cả nhà cùng nhau ăn sáng. Ông Kỷ biết con trai lớn tối qua ngủ ở nhà, tâm trạng nhất thời tốt lên, cơn đau đầu do say rượu lập tức vơi đi một nửa.

Ông nói với Kỷ Tùy Châu:

– Con có rãnh thì thường xuyên về nhà ăn cơm, không thì dọn về ở cũng được.

Lời này vừa nói ra, mẹ kế và em trai đều biến sắc.

– Cách công ty xa quá, không tiện.

Vẻ mặt hai người nọ lại dịu đi.

Ông Kỷ cũng không kiên trì nữa, nhớ đến đề tài tối qua, liền nói chuyện với con:

– Tuổi con không còn nhỏ, hôm nào về nhà ăn cơm, ba giới thiệu một người cho con quen.

– Không cần, con không định gặp cô gái nào cả.

– Còn chưa gặp đã chạy, không có tương lai. Con gái sẽ không ăn thịt con, con cũng phải cưới vợ chứ.

– Con không nói là không kết hôn- Kỷ Tùy Châu húp hai hớp cháo.

– Ngay cả gặp con gái cũng không, lấy gì kết hôn.

– Tối qua ba còn lo lắng con dây dưa không rõ với cô gái kia mà.

https://thuviensach.vn

– Đó sao giống được- Ông Kỷ nghiêm mặt- Ba nói chính là người cưới hỏi đàng hoàng.

Kỷ Tùy Châu gắp thức ăn, thuận miệng trả lời ông:

– Con cũng không nói là không cưới cô ấy.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 37-2: Tập kích (2)

Tuy rằng không cần tham gia chạy marathon, nhưng Doãn Ước vẫn đến hiện trường.

Đây là cuộc thi chạy marathon lớn nhất trong năm của thành phố B, chính phủ đại diện tổ chức, các doanh nghiệp lớn tài trợ, đánh chiêu bài thể thao toàn dân, cho nên tất cả các ngành nghề đều cử ra đại diện tham dự.

Hà Mỹ Hi rất không may mắn, bị công ty rút trúng trở thành tuyển thủ. Cô thương tâm hỏi Doãn Ước:

– Là do gần đây mình mập lên, họ cảm thấy mình cần phải giảm cân sao?

Doãn Ước an ủi cô:

– Không phải, bởi vì cậu xinh đẹp, là biểu tượng nhan sắc của công ty.

Vì để cổ vũ Hà Mỹ Hi hoàn thành cuộc đua, trời đông lạnh lẽo Doãn Ước không ở nhà, mà đến hiện trường xem thi đấu. Nhân viên công ty Hà Mỹ Hi đi xem rất nhiều, chiếm một khu vực nhỏ trong sân vận động. Doãn Ước liền sắm vai người nhà chen chúc đến chính giữa nhóm họ, thuận tiện giúp Hà Mỹ Hi trông giữ đồ tùy thân.

Cuộc thi chia làm hai cách thức, toàn hành trình và bán hành trình, thời gian bắt đầu giống nhau, nhưng xuất phát điểm lại khác, cả lộ trình cũng có vài điểm khác biệt, nhưng đích đến chỉ có một, là sân vận động lớn nơi Doãn Ước ngồi.

https://thuviensach.vn

Vốn tưởng rằng cuộc thi thế này người đến xem sẽ không nhiều, ai ngờ hôm nay sân vận động có sức chứa lên tới tám mươi nghìn người lại có thể chật kín, trên khán đài không có một chỗ trống. Trước khi cuộc thi bắt đầu, như thường lệ có ban tổ chức đứng lên phát biểu ủng hộ sĩ khí, tiếp theo là đại diện người dự thi nhận phỏng vấn của phóng viên.

Khi màn hình siêu lớn trong sân vận động phát trực tiếp hình ảnh phỏng vấn bên kia, hiện trường vốn náo nhiệt bỗng chốc im lặng lại. Gương mặt điển trai của Kỷ Tùy Châu bất ngờ chui vào tầm mắt của Doãn Ước, khiến hơi thở cô ngưng trệ.

Áo ngắn tay quần soóc, một thân đồ vận động, nói vài câu ngắn ngủn hài hước lại không mất đi dáng vẻ, làm người khác không mở nổi mắt. Anh vừa dứt lời, hiện trường đồng loạt vang lên tiếng reo hò, giống như người trên màn hình đã giành được giải quán quân.

Doãn Ước nghe đám đồng nghiệp của Hà Mỹ Hi ở bên cạnh đang nói với nhau về Kỷ Tùy Châu, nói gì cũng có. Có người nói anh đang yêu đương với Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm, cũng có người nói sinh hoạt cá nhân của anh lộn xộn lắm, cùng lúc quen mấy cô. Có người phỏng đoán gia thế của anh, nói người trong gia đình quan chức to, còn có bối cảnh chính trị.

Buồn cười nhất chính là có người nói anh đã lập gia đình, ngay cả con cũng có rồi.

Người nói như vậy chính là một cô gái trẻ, nói chắc như đinh đóng cột:

– Thật mà, chính là chị khóa trên của trường em. Lúc trước không ít người nhìn thấy họ cùng xuất hiện trong vườn trường mà, tình cảm rất tốt. Sau đó chị ấy đột nhiên nghỉ học, tụi em đều chắc chắn chị ấy đã làm dâu nhà giàu có rồi.

– Cái gì mà chị khóa trên, họ tên là gì?

https://thuviensach.vn

– Vậy thì em không biết, nhưng mà bạn em từng cho em xem ảnh của chị đó rồi. Chị ấy trông rất đẹp, có hơi giống, giống…

– Giống diễn viên nào?

Doãn Ước ngồi đó dỏng tai nghe ngóng, trên mặt luôn mang nụ cười yếu ớt. Đột nhiên cô gái đang tám chuyện vỗ vai cô, Doãn Ước liền quay đầu nhìn cô ấy.

– Cái đó…- Cô gái nhiều chuyện có hơi do dự- Chị là người của công ty em à?

– Chị là bạn của Mỹ Hi.

– À, em thấy chị hơi giống chị khóa trên của em, hay là…

Doãn Ước vẻ mặt bình tĩnh, nói bừa:

– Nếu chị,à là chị khóa trên của em, lúc này chắc chắn đã ở phòng VIP xem trận đấu rồi, sẽ không ở chỗ này đông lạnh thành cún đâu.

Tất cả mọi người đều cười ồ lên, giậm chân tỏ vẻ tán thành. Trong lúc nhất thời có người nói muốn đi mua cà phê, còn nhiệt tình hỏi Doãn Ước có muốn uống hay không. Bị người này cắt ngang, chuyện đang tám không ai nghe nữa. Cuộc thi chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đều dồn lực chú ý lên màn hình.

Doãn Ước lui lại ngồi trên cô gái mới nói lúc nãy một dãy. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, lại có thể ở đây gặp phải em gái cùng trường. Cũng may cô gái đó không quen cô, nếu không hôm nay tin đồn này sẽ bị chứng thực.

Nếu sớm biết cô và Kỷ Tùy Châu không thành đôi được, lúc trước đã không khoe khoang như vậy. Chỉ là khoe khoang hay không cũng không

https://thuviensach.vn

phải do cô quyết định, với tính cách của Kỷ Tùy Châu, chuyện đã quyết định thì ai cũng không thay đổi được.

Hơn nữa khi đó anh khoe khoang là có ý khác, không liên quan đến tình yêu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Doãn Ước buồn bã, cảm giác mất mác ùn ùn kéo đến. Cô cúi đầu nhìn mũi giày của chính mình ngẩn người, bên cạnh có người nhẹ nhàng khều cô, đưa qua một ly cà phê nóng.

Cô ngẩng đầu vừa thấy, là một người đàn ông diện mạo tuấn tú, thoạt nhìn cũng xấp xỉ tuổi cô. Doãn Ước còn chưa kịp suy nghĩ đang có chuyện gig, đám người lại bắt đầu ồn ào.

– A da, Tiểu Hứa nhìn trúng con gái người ta rồi.

– Không dễ đâu nha, núi băng vạn năm cũng có lúc chủ động.

– Cho nên trước kia anh ta nói muốn phấn đấu sự nghiệp không quen bạn gái đều là xạo đó.

– Trái tim pha lê của tôi tan nát rồi.

Doãn Ước bị họ dọa hết hồn, hấp tấp nói dối mình dị ứng với cà phê, xin khước từ ý tốt của anh đẹp trai. Anh đẹp trai lại rất có phong độ, bị từ chối cũng không để ý chút nào, vẫn ngồi bên cạnh cô như cũ, một mình chậm rãi uống hai ly cà phê.

Trời lạnh lẽo, Doãn Ước đột nhiên cảm thấy có hơi nóng.

Thời gian thi đấu có hơi dài, lúc bắt đầu mọi người còn hứng thú bừng bừng nhìn chằm chằm màn hình, một lúc sau liền không chịu nổi. Đợi đến khi màn hình di chuyển khỏi người Kỷ Tùy Châu, bắt đầu quay các tuyển thủ khác, khán giả cũng bắt đầu làm chuyện riêng của mình.

https://thuviensach.vn

Những người bên cạnh Doãn Ước đa số đều quen biết nhau, vì thế đề tài chủ yếu xoay quanh mấy tin tức trong công ty. Có vài người lại bắt đầu chia đồ ăn vặt, Doãn Ước may mắn được chia một gói khô bò, người cho cô chính là em gái cùng trường kia.

Em gái vẫn chưa từ bỏ ý định, mè nheo Hứa "soái ca" cả buổi mới được đổi chỗ, ngồi xuống bên cạnh Doãn Ước nhìn cô chằm chằm, càng nhìn càng cảm thấy giống.

Doãn Ước cảm thấy càng phủ nhận cô sẽ càng không tin, nên dứt khoát ra vẻ nghiêm túc nói với cô:

– Người đó thật sự là chị.

– Thật à?

– Ừ, nhưng mà nhà họ phản đối, nên tụi chị chia tay rồi.

Em gái ra vẻ tiếc nuối:

– Chị à, đáng tiếc quá, chị chính là thần tượng để chúng em phấn đấu theo đó.

– Thật ra chị nên tìm anh ấy đòi một phòng VIP, bên ngoài lạnh quá. Mà em nói anh ấy tên gì ấy nhỉ?

Em gái vẻ mặt biến đổi, cười mỉa:

– Ôi chị nói đùa à, em còn tưởng là thật.

– Nếu là thật thì tốt quá.

Lời này dẫn đến một trận cộng hưởng, các cô gái vốn đang nhìn chằm chằm Hứa "soái ca" liên tục phát ra tiếng cảm thán, đề tài tám chuyện lại chuyển dời đến giấc mộng hào môn.

https://thuviensach.vn

Nguy cơ của Doãn Ước cuối cùng được giải trừ, cô bắt đầu nhìn đồng hồ tính toán khi nào Hà Mỹ Hi mới có thể chạy vào sân vận động.

Cô đã tra qua kỷ lục chạy marathon thế giới, có lẽ hơn hai tiếng đồng hồ một chút. Hà Mỹ Hi chạy nửa chặng, thì phải mất một giờ. Cô tốt bụng cho cô bạn gấp đôi, cho phép cô bạn chạy hai giờ. Kết quả khi hai tiếng đồng hồ trôi qua, mấy ngàn tuyển thủ dự thi, không có người nào chạy vào điểm cuối.

Sau trận đấu đó, Hà Mỹ Hi mệt như chó chết oán hận Doãn Ước:

– Mình chỉ chạy nửa tiếng, còn lại toàn đi bộ đó.

Doãn Ước chờ có hơi nóng lòng, không ngừng ở đó xem đồng hồ. Em gái khóa dưới thì còn đang mê mẩn Kỷ Tùy Châu:

– Không biết anh ấy chạy bao lâu, em có tra kỷ lục là hơn hai tiếng một chút, chị nói xem anh ấy có thể chạy xong trong hai tiếng rưỡi không?

Chuyện này khó nói lắm, năm đó khi cô và Kỷ Tùy Châu yêu nhau, thể lực toàn diện đều rất xuất sắc, theo lý mà nói chạy hai tiếng rưỡi không thành vấn đề. Nhưng mà hiện giờ Kỷ Tùy Châu cũng lớn tuổi rồi, lại xe đưa xe đón ngồi văn phòng thời gian lâu, nói không chừng…

– Chị cảm thấy anh ấy có thể sẽ ngồi trên xe, cuối cùng chạy khoảng một ngàn mét để lòe thiên hạ.

– Sao vậy được…

– Giàu mà, thể lực cần dùng vào chỗ khác.

Em gái khá thất vọng, giống như nam thần trong lòng lập tức rớt giá. Doãn Ước âm thầm le lưỡi, nhủ thầm may mà Kỷ Tùy Châu không nghe thấy, nếu không kết cục của cô khẳng định rất thảm.

https://thuviensach.vn

Đàn ông hệ cấm dục[1]ghét nhất bị người khác sắp đặt phương diện kia của họ. Nói họ hằng đêm sênh ca và nói họ không có năng lực, thương tổn sinh ra gần như bằng nhau.

Doãn Ước thấy chán, lấy điện thoại trong túi ra xem tin tức. Dư âm ngày 11 tháng 11[2]vẫn chưa tan, các cửa hiệu vẫn còn lấy cớ đó để giảm giá giảm giá và giảm giá. Đang lướt xem thì nhìn thấy một đôi giày không tệ, Doãn Ước còn chưa nhấp vào xem thử, bên cạnh đột nhiên bùng phát một trận xôn xao.

Ngẩng đầu lại thấy cảnh sát và đội bảo an vốn đứng rải rác khắp nơi lại xuất hiện, xếp hàng một hàng ngay ngắn nhanh chóng đi khỏi sân vận động.

Bên tai đều là lời bàn tán:

– Nghe nói xảy ra chuyện rồi.

– Chuyện gì?

– Đi bắt tên điên hay biến thái hả.

– Có người trà trộn vào đội ngũ dự thi, dùng dao lam rạch chân họ, rất nhiều người bị thương.

– Nghe nói là rạch mặt mà, có người còn bị hủy dung nữa.

– Không đúng, tôi xem trên mạng nói có người mang theo súng mà.

Lời này vừa nói ra gây hỗn loạn lớn hơn, những khán giả đang run cầm cập vì lạnh đều đứng lên chạy ra ngoài hết. Em gái khóa dưới cũng kéo Doãn Ước, kêu cô cùng đi. Doãn Ước nghĩ nghĩ rồi từ chối ý tốt của cô.

Vẫn chưa rõ gì cả, toàn bộ lại chạy hết ra ngoài, ngộ nhỡ bị giẫm đạp lên nhau sẽ không ổn. Cô giữ đồ của Hà Mỹ Hi ngồi tại chỗ, nhìn những người

https://thuviensach.vn

đó vội vàng chạy đi như ruồi bọ mất đầu.

Hứa "soái ca" lúc đi còn nhìn cô một cái, trong mắt đầy vẻ lưu luyến, lập tức bị người kế bên kéo đi. Bên cạnh nhanh chóng không còn ai, chỉ còn mỗi mình Doãn Ước.

Tầm mắt cô đảo quanh, sân vận động vốn chật ních người đã vơi đi một nửa, có vài người là thấy chán, đại đa số là bị dọa sợ nên đi về. Chuyện này y như bệnh truyền nhiễm, một khi có một nhóm người bỏ về, sẽ có người mù quáng đi theo.

Người đi càng lúc càng nhiều, nhưng cũng có trật tự, không xuất hiện tình trạng khủng hoảng.

Trong loa bắt đầu có người nói chuyện, chủ yếu là chỉ đạo mọi người ra về theo thứ tự. Mặc dù không có nói rõ trận đấu xuất hiện vấn đề, nhưng thực tế đã chứng minh lời đồn đoán có vài phần chân thật.

Lúc này đã có tuyển thủ chạy vào sân, nhưng hình như không có ai chạy hướng về đích, họ đều tìm kiếm người nhà và bạn bè, muốn cùng đi về.

Doãn Ước cũng bắt đầu lo lắng, cô đứng lên, muốn tìm nhân viên nào đó hỏi thăm tình hình một chút. Mới vừa đi xuống khán đài không bao xa, đối diện có một người đàn ông mặc đồ thể thao đi về hướng cô.

Bước chân người đó lộn xộn, vẻ mặt thống khổ, nhìn kỹ trên người còn dính chút máu. Có người chạy nhanh qua người đó, vừa nhìn thấy máu dính trên quần áo anh ta nhất thời biến sắc.

Lúc ấy anh ta và Doãn Ước chỉ cách nhau hai ba mét, anh ta chạy lên vài bước, nói với Doãn Ước:

– Cô gì ơi, có khăn giấy không cho tôi một tờ, tôi bị người ta gây thương tích.

https://thuviensach.vn

Anh ta chỉ vào vết máu trên người, lại thêm một câu:

– Có nước không?

Doãn Ước ôm ba lô của Hà Mỹ Hi do dự một chút, lấy chai nước khoáng bên hông ba lô ra, lặng lẽ đưa đến.

Người nọ lại tiến thêm vài bước nhận lấy, khi tay vừa chạm tới chai nước, Doãn Ước cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tay hơi run lật đật rút chai về.

Cô nhìn thấy sắc mặt đối phương sa sầm, trong lòng cảm giác được nguy hiểm. Không kịp nghĩ gì liền cầm ba lô đánh vào người nọ.

Anh ta hiển nhiên không dự đoán được Doãn Ước đã nhìn thấy, bị đánh đến có hơi mông lung. Doãn Ước nhân cơ hội xoay người bỏ chạy, kết quả đối phương hoàn hồn, lập tức đuổi theo.

Tốc độ của Doãn Ước không nhanh bằng người nọ, rất nhanh đã bị anh ta níu lấy ba lô. Cô nhanh chóng tháo ba lô xuống, thoát khỏi khống chế của đối phương.

Chỉ là không chạy được mấy bước lại bị hắn đuổi kịp, trực tiếp quật cô xuống đất. Đối phương cầm ba lô của Doãn Ước, lấy dây túi quấn vào cổ cô, dùng sức siết chặt.

Doãn Ước khó thở, muốn kêu cứu lại kêu không ra tiếng, hai tay yếu ớt gỡ dây túi ra, lại chỉ cào rách da cổ mình.

Hôm nay có đúng là cô phải chết ở đây không?Chú thích:

[1]Hệ cấm dục là từ phổ biến dùng để hình dung người đàn ông có chỉ số nhan sắc cao, bề ngoài tao nhã, tính cách trầm lặng nội liễm, lạnh lùng, quan trng nhất là họ không rung động bởi, nhìn qua như không có dục vọng. Thật ra cấm dục cũng không phải rất lãnh đạm, mà là không có ham

https://thuviensach.vn

thích gì với tình cảm mà thôi, nhưng mà một khi họ đã rơi vào lưới tình, sẽ yêu sâu đậm hơn những người bình thường, đối với những người không liên quan lại xa cách ngàn dặm.(Theo Baidu)

[2]Người dân Trung Quốc rất mong chờ ngày 11/11 hàng năm, vì đó không chỉ là ngày lễ dành cho những người độc thân mà còn được coi là "ngày đại hội mua sắm" với những chương trình khuyến mãi lớn nhất trong năm.

Ngày Kỷ 11/11 hàng năm được coi là "ngày độc thân" của giới trẻ ở một số nước trên thế giới, trong đó có Trung Quốc. Bởi vì tính chất đặc biệt được tạo thành từ 4 chữ số 1, giống như 4 cái gậy xếp liền nhau, nên người Trung Quốc gọi đây là ngày "quang côn" (hiểu nôm na là "toàn gậy"), mà "quang côn" trong tiếng Trung lại có nghĩa là độc thân, do đó, giới trẻ Trung Quốc đã xem ngày này như một dịp lễ đặc biệt dành cho những người độc thân.

Không chỉ là ngày độc thân, ngày 11/11 còn được coi là "ngày hội mua sắm" của người tiêu dùng Trung Quốc. Bởi vì bắt đầu từ năm 2009, một số công ty lớn chuyên bán hàng trực tuyến đã tận dụng ngày đặc biệt này để đưa ra những mức giá cực kỳ ưu đãi nhằm kích cầu. Sau đó, trước con số doanh thu ấn tượng của những công ty trên, các cửa hàng và thương hiệu cũng đồng loạt rủ nhau giảm giá cho khách hàng, tạo nên một làn sóng mua sắm khổng lồ.(Theo kenh14)

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 38-1: Phòng trộm 1 (1)

Nỗi sợ hãi cực lớn bao trùm lấy Doãn Ước.

Cô ngửa đầu liều mạng giãy dụa, phổi giống như bị moi móc một lỗ. Xa xa có bước chân hỗn loạn xuất hiện, như gần như xa. Doãn Ước mất đi năng lực suy xét, giống như con cá bị mắc cạn.

Dây đeo trên cổ càng siết càng chặt, đột nhiên vùng mạnh ra, lại có thể nới lỏng. Không khí như nước tràn vào cơ thể Doãn Ước, cô gian nan quỳ rạp trên đất, mệt đến không thể cử động.

Người tập kích cô ngã văng ra xa, lập tức có người vươn tay kéo cô lên khỏi mặt đất. Tay chân Doãn Ước như nhũn ra suýt nữa té xuống, được người nọ ôm chặt lấy.

Cơ thể nóng bỏng có chút ẩm ướt, vòm ngực dán vào gò má Doãn Ước đang kịch liệt phập phồng. Mặc dù chưa nhìn thấy mặt, chỉ ngửi được mùi hương quen thuộc kia, Doãn Ước cũng biết người nọ là ai.

Khoảnh khắc đó cô đã nghĩ cứ vậy mà ngủ trong lòng Kỷ Tùy Châu, cả đời cũng không cần thức dậy.

Bảo vệ và cảnh sát mau chóng chạy đến, đám người ồn ào dần trở nên im lặng, chỉ còn kẻ tập kích điên khùng kia đang la lối.

Kỷ Tùy Châu buông Doãn Ước ra, xem xét tình trạng vết thương trên cổ cô. Lực ma sát mãnh liệt khiến chỗ bị thương rướm máu, chạm nhẹ một cái liền đau đến Doãn Ước run rẩy.

https://thuviensach.vn

Cô có hơi ngượng, đang định đưa tay lên che đi, ánh mắt đảo qua phía sau Kỷ Tùy Châu, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc khác.

Trịnh Đạc đứng đó nhìn cô, trên mặt là nụ cười gượng ép. Không biết người nào chạy đến bên cạnh anh, kéo tay anh qua cẩn thận xem xét. Doãn Ước lúc này mới chú ý đến, trên mu bàn tay anh có vết rạch dài, hiển nhiên là mới bị cắt.

Cô bỏ lại Kỷ Tùy Châu, đi về phía Trịnh Đạc. Anh biết mục đích cô đến, lập tức giải thích:

– Không sao, vết thương nhỏ thôi.

– Là người đó rạch đúng không?

Vừa rồi lúc kẻ đó vươn tay về phía Doãn Ước, trong tay có giấu dao lam. Chính là lưỡi lam này khiến Doãn Ước ý thức được nguy hiểm, lập tức xoay người bỏ chạy.

– Không sao đâu, băng bó một chút là xong mà.

Cánh sát chuẩn bị áp giải kẻ tập kích đi, đối phương đột nhiên cười ha hả, hét to về hướng Trịnh Đạc:

– Ha Ha, tao bị bệnh AIDS, thằng nhóc mày tiêu rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều sững sờ. Trịnh Đạc nhìn chằm chằm người nọ, lạnh lùng nói:

– Mày nói gì!

– Tao nói tao mắc bệnh AIDS. Vừa rồi lưỡi lam đó rạch tao lại rạch mày. Mày nói xem mày sẽ có kết cục gì? Trở về con nhỏ đó lại đi lấy chồng, thằng ngu.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc không nói lời nào, chậm rãi đi tới. Doãn Ước nhìn tay anh nắm chặt, tưởng anh muốn đánh hắn. Kết quả anh đứng lại, nhìn hắn chằm chằm, vẻ kiêu căng đắc ý của hắn dần dần thu lại, cuối cùng chỉ yên lặng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng anh.

Khoảng cách chỉ vài thước, Doãn Ước cũng có thể cảm nhận được áp lực mãnh liệt kia. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trịnh Đạc như vậy.

Cảnh sát đẩy hắn đi:

– Được rồi, đừng lẻo mép nữa.

– Thật đó, nếu mày không tin, chúng ta thử xem?

Viên cảnh sát nhất thời biến sắc, theo bản năng muốn buông hắn ra. Hắn bắt đầu cười rộ lên, lập tức bị nhét vào xe cảnh sát, xe dần dần chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt.

Lại có nữ cảnh sát đến tìm Doãn Ước đặt câu hỏi, Doãn Ước lo cho Trịnh Đạc, quan tâm nói:

– Anh thế nào, có muốn đi kiểm tra hay không?

Khi Trịnh Đạc quay trở lại trên mặt đã khôi phục vẻ ban đầu:

– Anh sẽ đi, còn em, cũng đến bệnh viện kiểm tra chứ?

Anh vừa nói như vậy Doãn Ước mới cảm thấy vết thương đau đớn, liền cùng Trịnh Đạc ngồi lên một chiếc xe cảnh sát khác, đến bệnh viện gần đó kiểm tra. Lúc xe chạy, cô luôn cảm thấy như đã quên gì đó, nhìn ra bên ngoài, phát hiện Kỷ Tùy Châu vẫn còn đứng đó.

Cô vẫy tay chào đối phương, định nói quay về sẽ gọi điện thoại cho anh. Nhưng anh chỉ nhìn cô chằm chằm thật lâu, sau đó tự nhiên xoay người, hòa vào biển người mênh mông.

https://thuviensach.vn

Sau khi đến bệnh viện, Doãn Ước và Trịnh Đạc chia nhau ra làm kiểm tra. Cô chỉ bị thương ngoài da, bác sĩ khám xong xác nhận cổ họng không bị gì, ra toa thuốc tiêu sưng cho cô là xong.

Bên Trịnh Đạc vừa uống thuốc vừa thử máu. Không cần biết hắn nói thật hay giả, đều cần phải lấy sự thật chứng minh rồi xử lý. Sau khi uống thuốc Trịnh Đạc đi thử máu, xử lý khẩn cấp, chưa đến mấy tiếng đã có kết quả.

Kết quả tạm thời an toàn, nhưng bởi vì là giai đoạn cửa sổ, còn phải đợi ba tuần sau mới có thể chẩn đoán chính xác.

Doãn Ước thấy ngại, lúc cho xong khẩu cung nói muốn mời Trịnh Đạc ăn cơm. Đối phương vẻ mặt trấn tĩnh:

– Đừng băn khoăn, cứu em là việc phải làm. Em cũng đừng lo quá, có một số chuyện ông trời đã định sẵn rồi.

Cũng không nhất định là vậy, anh và Kỷ Tùy Châu rõ ràng đồng thời ra tay cứu người, đối phương một cước đá văng tên kia xong lại quay sang ôm cô, anh lại ngốc nghếch xông lên chế ngự đối phương, ngược lại làm mình bị thương ở tay.

Luận về thủ đoạn tán gái, anh không sánh bằng đối phương.

Cũng may hiện giờ Doãn Ước ở bên cạnh anh, làm lòng anh được an ủi mấy phần. Chỉ là cơm thì không ăn được.

Anh chạy marathon toàn hành trình nên toàn thân ướt đẫm, vốn chỉ mặc đồ thể thao. Sau đó bạn anh đưa cho áo khoác, hai chân còn lộ ra ngoài phơi gió.

Lại nhìn Doãn Ước vẻ mặt mệt mỏi, dù thích cô thế nào, cũng không thể bồi dưỡng tình cảm ngay lúc này.

https://thuviensach.vn

Vì thế hai người chia nhau ra về nhà. Doãn Ước về đến nhà liền nhận được điện thoại của Hà Mỹ Hi, đối phương nghe tình huống của cô xong lập tức chạy đến nhà cô, động viên ấm áp một hồi, lập tức hỏi han chi tiết.

– Nghe nói ở hiện trường có người ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, ai vậy, đẹp trai không?

Doãn Ước ghét nhất dáng vẻ nhiều chuyện của cô, huống hồ đây lại là quan hệ tam giác. Cô lấy cớ cổ đau buồn ngủ, muốn đuổi Hà Mỹ Hi về.

Đối phương lại chết cũng không đi:

– Mình phải chăm sóc cậu, nói thế nào cũng bởi vì mình gây nên. Mình đi nấu cháo cho cậu nha, bệnh rồi ăn cháo rất tốt, ăn cháo mau khỏe lắm.

Một câu nhắc nhở Doãn Ước, hôm sau cô liền chuẩn bị nấu cháo mang đến cho Trịnh Đạc.

Tối hôm trước cô có tra vài công thức nấu cháo dinh dưỡng, thức dậy đi vào bếp thì thấy còn thiếu vài nguyên liệu, cho nên cô ra siêu thị gần nhà mua.

Chín giờ sáng cuối tuần, một mình Doãn Ước xách giỏ mua sắm đi vào, thuận tiện lấy điện thoại ra tìm công thức nấu ăn tối qua.

Cúi đầu đi được một đoạn, đối diện có người đi đến, Doãn Ước liền tránh qua bên cạnh nhường đường cho họ. Kết quả người nọ cũng đi sang bên đó. Doãn Ước lại đi trở về, đối phương cũng theo về. Doãn Ước có chút tức giận, vừa định ngẩng đầu nói chuyện, nhìn thấy gương mặt đen thui của Kỷ Tùy Châu, oán giận trong lòng lập tức biến đổi:

– Anh tự đi siêu thị à.

– Tôi còn tự ăn cơm nữa đó- Kỷ Tùy Châu liếc cô.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cười với anh, phát hiện anh có cầm giỏ liền chồm qua xem bên trong có gì.

Thịt bò khô, cá lát, còn có thịt heo khô.

– Từ khi nào anh lại ăn mấy thứ này vậy?

– Tôi không ăn.

– Vậy là…

– Cho heo ăn.

Doãn Ước thật muốn liếc anh trắng mắt. Cô đi ngang qua Kỷ Tùy Châu không thèm để ý đến anh, đối phương cũng rất tự giác đi theo cô, cùng cô sóng vai.

Cảm giác cùng nhau đi siêu thị không tệ, Doãn Ước không đuổi anh đi, điện thoại lại báo có tin nhắn, cô mở ra xem, là của Hà Mỹ Hi, đối phương hỏi cô kế hoạch lễ Giáng Sinh.

Hà Mỹ Hi gần đây mới quen bạn trai, tâm trạng vui vẻ. Cô đang đắm chìm vào hạnh phúc tình yêu, bình thường cùng nhau uống trà, cho dù chỉ ngồi đó không nói gì, ý cười trên mặt cũng không che giấu được.

Lúc này cô bạn kêu Doãn Ước cùng nhau trải qua ngày lễ Giáng Sinh, Doãn Ước trả lời thẳng:

– Điên rồi hả, một mình mình đứng nhìn hai người ân ân ái ái, bộ mình không muốn sống nữa à.

– Vậy thì dẫn theo Lão Kỷ nhà cậu.

Bộ Doãn Ước điên sao?

https://thuviensach.vn

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Kỷ Tùy Châu bên cạnh, phát hiện anh đang đứng đó chọn bánh quy, vẻ mặt rất tập trung, hẳn là không nhìn thấy nội dung tin nhắn. Vì thế cô mau chóng hồi âm hai chữ cho Hà Mỹ Hi: “Biến đi.”

Sau khi mua một đống nguyên liệu về nhà, Doãn Ước vào bếp bắt đầu nấu cháo. Để cô bất ngờ chính là, Kỷ Tùy Châu lại theo cô về nhà. May mà ông nội đi bệnh viện kiểm tra, trong nhà chỉ có mình cô, nếu không với tâm lý hiếu kỳ của người già, khẳng định không có gì tốt.

Nếu ông biết Kỷ Tùy Châu chính là người trước kia làm tổn thương cháu gái ông, chỉ e trong nhà không yên.

Kỷ Tùy Châu đặt đồ đạc xuống cũng đi vào bếp, vô tư rót nước uống. Đột nhiên điện thoại trên bàn bếp của Doãn Ước reo, là chuông báo có tin nhắn. Cô còn chưa kịp xem, Kỷ Tùy Châu lại không nể nang cầm lên.

Tin nhắn chỉ hiện lên một nửa, Kỷ Tùy Châu bắt đầu nhập mật khẩu, Doãn Ước khoanh tay trước ngược nhìn anh, không khỏi hỏi:

– Anh biết bao nhiêu à?

– Ngoại trừ sinh nhật em ra, còn có thể là số khác sao?

Doãn Ước le lưỡi. Cô có thói quen này, lên mạng nhiều năm như vậy, cho dù đăng ký bất cứ tài khoản nào, cô luôn dùng mật khẩu là sinh nhật mình. Trước kia Kỷ Tùy Châu từng bảo cô sửa thói quen xấu này đi. Nhưng Doãn Ước cảm thấy rất tiện mà, cần gì phải cài mật khẩu phức tạp, cô sẽ là người quên trước tiên.

Sau đó cô lại nghĩ đến mật khẩu của Kỷ Tùy Châu, muốn hỏi lại cảm thấy ngại, còn đang ở đó do dự, Kỷ Tùy Châu đã bắt đầu đọc lên tin nhắn kia:

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước cậu nói đúng đấy, Giáng Sinh đừng dẫn theo Lão Kỷ, không vui đâu, mình giới thiệu đàn ông cho cậu, cực phẩm nha.

Chữ "nha" cuối cùng kia đột nhiên cao giọng, hoàn toàn đối lập với hình tượng lạnh lùng thường ngày của anh.

Vừa nghe là biết do Hà Mỹ Hi gửi đến, con gái đang yêu quả nhiên nhanh thay đổi, nghĩ gì là nói ra ngay.

Kỷ Tùy Châu cầm điện thoại trong tay, tựa vào bệ bồn rửa nhìn sườn mặt Doãn Ước:

– Cho nên em vốn định dẫn tôi đến tham dự hoạt động nào đó?

– Đâu có, từ đầu đến cuối đều do cậu ta quyết định. Anh cứ xem như chưa thấy là được.

– Vậy hơi khó, đã thấy rồi.

Doãn Ước đổ gạo vào nồi:

– Vậy anh nghĩ chuyện khác đi. Ví dụ như lễ Giang Sinh có dự tính gì chưa, có phải đã chuẩn bị mang đến cho cô Hạ bất ngờ gì đó không.

– Em là đang ghen à?

– Không thể nào. Chuyện này tôi cũng rất hoan nghênh mà, Mỹ Hi lại định giới thiệu đối tượng cho tôi. Nói không chừng năm nay tôi có thể thoát ế.

Kỷ Tùy Châu khinh thường:

– Là tròn hay méo còn không biết, ngộ nhỡ là tên lừa tiền gạt sắc.

– Anh đúng là thích đùa, hai thứ đó tôi có à?- Doãn Ước mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Luận tiền cô không có, luận sắc à, cô để Kỷ Tùy Châu gạt hết rồi, còn sót lại cái gì cho người ta đây.

Bên Hà Mỹ Hi lại gửi tin nhắn đến thúc giục:

– Thế nào, suy nghĩ xong chưa, có muốn gặp một lần không? Hoạt động mình sắp xếp rất tuyệt nhé, tham gia đi tham gia đi tham gia đi.

Kỷ Tùy Châu đột nhiên rất muốn bảo Doãn Ước cách người bạn này xa một chút.

Không biết có phải do rất phấn khởi hay không, vài giây sau Hà Mỹ Hi lại gửi tin nhắn thoại đến. Kỷ Tùy Châu tiện tay mở lên, trong bếp im lặng vang lên tiếng nói kích động của cô.

– Thật là cực phẩm đó, đừng bỏ qua. Đừng lưu luyến chiếc thuyền cũ nát Kỷ Tùy Châu kia nữa, anh ta ngoại trừ đẹp trai cao ráo có tiền, còn có thứ gì đáng giá đâu.

Doãn Ước bất giác quay đầu, lặng lẽ quan sát Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu vẫn ung dung như cũ, lại tự trả lời lại người ta:

– Nhiêu đó còn chưa đủ à?

Hà Mỹ Hi bị nghẹn đến á khẩu. Đúng vậy, cẩn thận ngẫm lại đàn ông có những thứ đó, còn chưa đủ à.

Tin nhắn đã im lặng, Doãn Ước bắt đầu hầm cháo. Trong quá trình chờ đợi cô cầm lấy điện thoại định trả lời Hà Mỹ Hi lại bị Kỷ Tùy Châu đưa tay ngăn cản.

Vô thức cảm thấy chắc chắn sẽ xảy ra gì đó, Doãn Ước lùi về sau từng bước.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đưa tay vuốt lại tóc cô, như vô ý nói:

– Doãn Ước, em dám đi xem mắt thử xem.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 38-2: Phòng trộm 1 (2)

Doãn Ước rất muốn nói anh dựa vào cái gì, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở vào.

Cô nghĩ rồi nghiêm túc nói:

– Biết rồi.

Cô ngoan ngoãn như vậy nằm ngoài dự đoán của Kỷ Tùy Châu. Nhân lúc anh đang phân tâm Doãn Ước linh hoạt chui qua cánh tay anh, đi ra ngoài ban công gọi điện thoại.

Cô đem một bụng không hài lòng với Kỷ Tùy Châu, toàn bộ trút lên Hà Mỹ Hi.

Lúc nấu cháo hai người ra ngoài phòng khách chờ, nồi cơm điện trong nhà bếp lặng lẽ làm việc, rất nhanh có mùi cháo nồng đậm bay ra.

Doãn Ước ngồi ở sô pha gửi tin nhắn cho Hà Mỹ Hi, đối phương còn đang huyên thuyên thuyết phục cô đi chơi vào Giáng Sinh. Cô chỉ có thể tìm đủ mọi lý do để từ chối:

– Em gái mình sống chết chưa rõ.

– Dẹp đi, cô ta mà là em gái gì, em gái ăn hại à.

– Em trai mình còn đang trong bệnh viện.

– Bác sĩ sẽ chăm sóc cậu ta, cậu cũng chẳng làm được gì, đúng không?

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm đã được chuyển đến bệnh viện tâm thần, công lao này cần phải tính cho Kỷ Tùy Châu. Doãn Ước nhìn Kỷ Tùy Châu đang ngồi bên cạnh xem báo, khóe miệng vô thức hơi cong lên.

Hà Mỹ Hi còn đang lải nhải không ngừng:

– Đi đi mà, bạn trai mình là bác sĩ, nói không chừng có thể cùng cậu nói về tình trạng của Doãn Hàm. Nghe nói chỉ cần Doãn Hàm khỏi bệnh, là có thể về nhà rồi đúng không? Vậy thì tốt quá, cậu phải vui lên.

Chuyện này đúng là khiến người ta nửa vui nửa buồn. Nếu Doãn Hàm sớm ra tù như vậy, Kỷ Tùy Châu sẽ không vui, không chừng sẽ đoạn tuyệt với cô.

Doãn Ước đang suy nghĩ phải trả lời tin nhắn này thế nào, Hà Mỹ Hi lại gửi thêm tin nữa:

– Thật lòng khuyên cậu, người ta là đồng nghiệp của Lão Phương nhà mình, thanh niên tài tuấn, không nên bỏ qua.

– Lần trước anh bán bảo hiểm cậu cũng nói như vậy.

– Lần này khác à, là tinh anh, bác sĩ phó chủ nhiệm khoa mắt của bệnh viện. Anh ta mới ba mươi ba tuổi đã giữ chức vụ này, dám nói không phải là tinh anh à? Lão Phương nhà mình không nhỏ hơn anh ấy là bao, mà kém rất nhiều đó.

Hà Mỹ Hi gần đây đường quan rộng mở, có mối quan hệ rất tốt với bác sĩ Phương Thành Tựu của khoa mắt. Lúc đầu Doãn Ước nghe tin này đã kinh ngạc trợn mắt, sau nghĩ lại tính tình hoạt bát của Phương Thành Tựu mới bình thường lại.

Hai người này ở cùng nhau, thật là náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp của Phương Thành Tựu, phó chủ nhiệm khoa mắt, ba mươi ba tuổi. Nhiều điều kiện như vậy, trong đầu Doãn Ước hiện lên một người.

– Người tài tuấn mà cậu nói, chẳng lẽ là…

Lại một tin nhắn thoại gửi đến, Doãn Ước trượt tay lỡ nhấn mở, giọng Hà Mỹ Hi lớn đến kinh thiên động địa:

– Chính là Trịnh Đạc đó. Người ta mới cứu cậu, cậu phải biểu hiện chút gì chứ. Ra ngoài du lịch một chuyến có làm sao, cũng đâu mất miếng thịt nào, coi như cám ơn người ta đi.

Doãn Ước nghe thấy tiếng lật báo của Kỷ Tùy Châu bên cạnh, hối hận không dứt.

Cô im lặng một lát, hỏi đối phương:

– Anh không đi làm à?

– Hôm nay nghỉ.

– Vậy anh không về nhà à?

Kỷ Tùy Châu đóng tờ báo lại, nhìn chằm chằm Doãn Ước:

– Có vấn đề gì à? Ngay cả chén cháo cũng không cho ăn đã đuổi về rồi?

– Cháo kia không phải nấu cho anh.

Ánh mắt Kỷ Tùy Châu bức người, làm cho đầu có Doãn Ước hơi hỗn loạn. Cô bắt đầu giải thích, nhưng càng nói càng tệ:

– Là tôi nấu cho Trịnh Đạc, hôm qua anh ấy cứu tôi, tôi ngại quá, nên muốn cám ơn người ta.

https://thuviensach.vn

– Em có thể cùng người ta đi ra ngoài chơi một chuyến, cám ơn anh ta đàng hoàng.

Hai từ “cám ơn” kia nhấn mạnh lại gằn giọng, hoàn toàn là rít qua kẽ răng.

Sau khi nói xong anh để tờ báo lên bàn trà, mau chóng đứng dậy mặc áo khoác. Doãn Ước nghĩ chắc anh giận vì chuyện cháo, liền bồi thêm một câu:

– Anh đợi chút, tôi nấu nhiều lắm, chia cho anh một chén nha.

Kỷ Tùy Châu thật muốn đánh cô. Tưởng là anh muốn ăn cháo của cô sao? Còn phải ăn ké của Trịnh Đạc.

Nền giáo dục chuẩn mực nhiều năm khiến anh giữ lại được chút kiềm chế cuối cùng. Anh mỉm cười, thoải mái xua tay:

– Không cần, để anh ta ăn thêm vài chén đi.

Không biết tại sao khi nhìn nụ cười kia của anh, Doãn Ước lại cảm thấy câu nói kia tràn ngập ác ý. Không đợi cô phản ứng lại, Kỷ Tùy Châu đã mở cửa đi về. Tiến đóng cửa vang dội, Doãn Ước chỉ cảm thấy nhức tai.

Đến mức đó à, chỉ chén cháo thôi mà, đồ quỷ hẹp hòi.

Sau khi Kỷ Tùy Châu về cô xoay người quay lại sô pha, lúc đi ngang qua bàn ăn nhìn thấy túi đồ trên đó, bên trong là các món ăn vặt Kỷ Tùy Châu mua, tất cả đều là món cô thích ăn.

Anh đã nói gì nhỉ, mua cho heo ăn, sao bây giờ lại để ở chỗ cô…

Sau khi cẩn thận suy xét, Doãn Ước tức giận đến bật cười. Nên một ngụm cháo cũng không để lại cho anh!

https://thuviensach.vn

Địa điểm du lịch vào ngày lễ Giáng Sinh ở thành phố H, cách thành phố B hơn một nghìn cây số. Nơi đó gần phương Bắc, thời tiết giá rét, có thánh địa trượt tuyết nổi tiếng. Hà Mỹ Hi và Phương Thành Tựu lên kế hoạch chuyến du lịch bụi lần này, ngoại trừ Doãn Ước và Trịnh Đạc ra, còn mời những bạn bè khác.

Khách sạn đã được đặt trước, ngay bên trong nơi trượt tuyết. Đoàn người thuê hơn mười phòng, gần như chiếm trọn một tầng.

Do là chuyến du lịch tự túc, cho nên mọi người tự giải quyết vấn đề đi lại, mấy người Doãn Ước ngồi máy bay đến.

Hà Mỹ Hi trên đường rất hưng phấn, hơn nữa lại rất tò mò về Trịnh Đạc:

– Bác sĩ Trịnh trong truyền thuyết là người thế nào, cuối cùng cũng được gặp rồi.

Doãn Ước tò mò:

– Cho nên cậu chưa từng gặp à?

– Chưa mà, lần này là lần đầu tiên đó.

– Vậy mà nghe cậu nói cứ tưởng quen thân với người ta lắm, còn vỗ ngực cam đoan với mình- May mà cô quen biết Trịnh Đạc, nếu anh là loại mặt người dạ thú, nghe theo lời Hà Mỹ Hi có mà ăn cám.

– Lão Phương nói anh ấy tốt, vậy nhất định là tốt, lão Phương kỹ tính lắm.

Phương Thành Tựu ngồi bên cạnh Hà Mỹ Hi, nghe nói thế quay đầu qua nhìn Doãn Ước cười:

– Yên tâm đi, anh Trịnh của tôi thật sự là người tốt. Anh ấy kêu chúng ta đi trước, rồi lái xe đến trễ chút. Hai ngày này anh ấy sẽ ở lại nhà bà con.

https://thuviensach.vn

– Không sao mà, mọi người cùng nhau đi chơi thôi.

Doãn Ước thật sự sợ đến lúc đó sẽ bị người khác ghép đôi. Cô đồng ý đi chỉ vì Trịnh Đạc cứu cô, nếu không đi có vẻ không tận tâm lắm, sẽ làm Trịnh Đạc mất mặt.

Chỉ thế thôi.

Hà Mỹ Hi còn đang quan tâm vết thương của Trịnh Đạc:

– Thật sự không sao à.

Phương Thành Tựu giải thích vài nguyên lý y học với cô, thấy cô buồn ngủ đánh ngáp, chỉ có thể tóm tắt lại bằng lời lẽ dễ hiểu:

– Tóm lại vấn đề không lớn, thật sự bệnh AIDS không dễ lây như chúng ta thường nghĩ, sau đó đã cấp cứu kịp thời, khả năng an toàn lớn hơn.

– Anh nói vậy là được rồi, nói nhiều thuật ngữ thâm sâu quá em nghe không hiểu.

– Được được, sau này sẽ chọn nói đơn giản- Phương Thành Tựu vừa nói vừa đắp chăn cho Hà Mỹ Hi, nhẹ nhàng khuyên cô ngủ một lát, lại hỏi cô có muốn ăn uống gì không, chăm sóc rất tỉ mỉ.

Quan tâm và yêu thương nhiều như vậy, làm Doãn Ước nhìn mà hâm mộ. Kỷ Tùy Châu lúc nào đối diện với cô, cũng chủ nghĩa đàn ông mười phần, trước nay luôn đối nghịch với cô.

Lúc yêu nhau cô muốn đi hướng đông thì anh càng muốn đi hướng tây, trước kia cảm thấy là anh cố ý, sau này lớn tuổi hơn chút mới hiểu được đấy là do bẩm sinh.

Môi trường trưởng thành khác nhau một trời một vực, ở bên nhau phải bao dung rất nhiều. Đôi khi loại bao dung này sẽ khiến con người cảm thấy

https://thuviensach.vn

đau đớn và khó chịu, thậm chí sẽ có xúc động muốn buông bỏ.

Yêu mà mệt mỏi như vậy chi bằng không yêu, Doãn Ước đã nghĩ mặc dù không có chuyện của em trai, cô và Kỷ Tùy Châu cũng rất khó đi đến cuối cùng. Tình cảm dựa vào nhân nhượng nhau để tiếp tục, bình thường cũng không được lâu dài.

Nhưng nếu không có chuyện của em trai, cô và Kỷ Tùy Châu sẽ không quen biết nhau. Cho nên nhất định là không duyên phận.

Ngủ trên máy bay hai tiếng đồng hồ thì thức dậy, thời điểm xuống phi cơ Doãn Ước đi đằng trước, khi đi ngang qua khoang thương gia, phát hiện có người còn chưa đi. Một cô gái trẻ đẹp còn đang ngồi đó thúc giục người đàn ông:

– Được rồi mà, mau xuống dưới đi, lát nữa đông người lắm.

Người nọ không để ý đến cô gái, tiếp tục xem văn kiện trong tay. Cô gái có hơi chán, nhưng lại không muốn xuống trước, gương mặt xinh đẹp nhăn nhó, lại lộ ra vẻ quyến rũ.

Doãn Ước cảm thấy người đàn ông này đúng là ý chí sắt đá, cô gái xinh đẹp như vậy ở đó phóng điện với anh ta, anh ta vẫn vô cùng nhập tâm vào mớ giấy tờ.

Phía trước có người đứng lại lấy hành lý, Doãn Ước liền đứng tại chỗ chờ. Hà Mỹ Hi đằng sau kề tai cô nói nhỏ:

– Sau vậy, kẹt rồi à?

Doãn Ước trả lời cô, mới vừa mở miệng nói vài chữ, người đàn ông vừa nãy đang tập trung vạn phần lập tức ngẩng đầu, ánh mắt trực tiếp dừng trên người cô. Doãn Ước nhận ra đó là Kỷ Tùy Châu, biểu cảm không khỏi

https://thuviensach.vn

ngưng trệ, lại nhìn sang cô gái bên cạnh anh, đoán được thân phận của người nọ.

Đây chắc là Hạ Tịch, bạn gái tin đồn của Kỷ Tùy Châu. Nghe nói cô có đến công ty tìm Kỷ Tùy Châu mấy lần, nhưng lần nào Doãn Ước cũng đúng lúc bận rộn hoặc là không có ở văn phòng, luôn tiếc nuối đã bỏ lỡ.

Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Khoảng cách chỉ vài mét, cô nhìn Kỷ Tùy Châu. Cô muốn mỉm cười chào hỏi anh, hoặc còn có thể dùng mắt khen ngợi mắt chọn phụ nữ của anh. Nhưng nụ cười này hồi lâu cũng không cười ra được.

Kỷ Tùy Châu đang nhìn cô, chỉ là nhìn chừng hai giây tầm mắt liền chuyển sang bên cạnh, không biết đang nhìn gì. Đúng lúc người đằng trước bắt đầu đi tiếp, Doãn Ước mau chóng cúi đầu chuồn êm.

Đến gần giữa trưa, ba người mới đến điểm tập kết, đoàn người tập hợp ở đại sảnh khách sạn. Ngoại trừ ba người họ, ở đây còn có hơn mười người, đều là bạn bè của Hà Mỹ Hi và Phương Thành Tựu. Nữ nhiều nam ít, tất cả đều đang thảo luận vấn đề phân chia phòng ốc thế nào.

Trước khi xuất phát Doãn Ước đã hỏi Hà Mỹ Hi vấn đề này, lúc ấy cô bạn nói đã xong rồi, hai cô sẽ ở cùng phòng. Nhưng hiện giờ đến nơi rồi, cô bạn lại bắt đầu đổi ý, còn giao trách nhiệm này cho Phương Thành Tựu.

– Anh ấy không muốn, thấy bồ bịch người ta cùng ngủ một phòng cho nên đòi ở chung phòng với mình. Hay là Doãn Ước, cậu ở chung phòng với Trịnh Đạc nha.

Doãn Ước suýt nữa trở mặt:

– Không cần, một mình mình ở một phòng là được, tiền phòng còn thiếu nhiêu mình trả.

https://thuviensach.vn

– Có thể không đủ phòng, chỉ đặt nhiêu đó phòng thôi, bây giờ là mùa du lịch, khó đặt phòng lắm.

Doãn Ước nhìn chằm chằm cô bạn, thấy Hà Mỹ Hi chột dạ cúi đầu. Cô còn muốn khuyên thêm vài câu, Doãn Ước nói thẳng:

– Vậy thì mình đi về, vé máy bay chắc chắn vẫn còn mua được.

– Đừng đừng đừng, mình lập tức nghĩ cách cho cậu- Hà Mỹ Hi khẩn trương, nhìn thấy Doãn Ước kéo hành lý bỏ đi, mau chóng đuổi theo qua đó.

Chạy nhanh qua quên để hành lý xuống, đuổi theo mấy bước hành lý trượt trên mặt sàn lát đá cẩm thạch bóng loáng, không cẩn thận vuột ra, va vào chân một người đàn ông.

Hà Mỹ Hi mau chóng xin lỗi, lại nhìn người nọ có hơi quen quen, hình như vừa mới nhìn thấy trên may bay. Cô mau chóng xin lỗi người nọ, đối phương rất khách sáo, còn hỏi cô:

– Em là Hà Mỹ Hi?

Rất bất ngờ, Hà Mỹ Hi quên mất phải đuổi theo Doãn Ước. Doãn Ước cũng chưa đi xa, khi tránh một đoàn khách du lịch khóe mắt chợt đảo qua nhìn thấy tình hình bên này, bước chân liền bất động.

Kỷ Tùy Châu đứng đó nhìn thẳng vào Hà Mỹ Hi nói chuyện, trên mặt lại mang theo nụ cười hiếm có. Anh chủ động đưa tay về phía cô, xem sắc mặt chắc là đang giới thiệu mình.

Hà Mỹ Hi trước giờ chưa từng gặp Kỷ Tùy Châu, cho nên tất cả về anh đều nghe qua miêu tả của Doãn Ước. Bình thường khi tán dóc với Doãn Ước, cũng thường xuyên đem người này ra đùa.

https://thuviensach.vn

Hôm nay người thật đứng ngay trước mặt, vừa cao cao tại thường lại vừa thân thiết. Lúc anh chìa tay ra với cô, Hà Mỹ Hi quả thật lạc lối.

Cô quyết định thu hồi ý định làm mai cho Doãn Ước và Trịnh Đạc.

Đàn ông cực phẩm như vậy, cho dù bản thân không nắm được, thì bạn thân của cô nhất định không được bỏ qua.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 39-1: Phòng trộm 2 (1)

Kết quả sắp xếp phòng cuối cùng cũng có, Doãn Ước một mình ở một phòng.

Khi cô mang theo hành lý cùng mọi người đi lên tầng trên, nhìn thấy bóng lưng Kỷ Tùy Châu cùng Hạ Tịch sóng vai rời đi. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, từ ngoại hình đến khí chất vô cùng xứng đôi, làm ai cũng phải ngoái nhìn.

Hà Mỹ Hi một đường ôm cô không ngừng xin lỗi, vì hành vi não tàn nhất thời của mình mà tỏ vẻ vô cùng áy náy, còn bày tỏ muốn ngủ cùng một phòng với Doãn Ước.

Doãn Ước từ chối ngay, cô rất hiểu Hà Mỹ Hi, người không có lợi không có hứng thú, lại đột nhiên thay đổi chủ ý chỉ có một nguyên nhân: Kỷ Tùy Châu.

Để tránh cả đêm cô nhiễu chuyện hành hạ chính mình, Doãn Ước không chút lưu tình đẩy cô về phía Phương Thành Tựu, cũng cảnh cáo cô đừng đến quấy rầy mình.

Buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi, mọi người ở trong phòng sắp xếp hành lý, Doãn Ước thay đồ ngủ đi ngủ, lúc thức dậy cảm giác mệt mỏi khi trên máy bay tan biến. Cô đi ăn tối, vì để bồi thường cho Doãn Ước lúc trưa bị ấm ức, Hà Mỹ Hi chủ động bỏ tiền túi mời cô ăn cơm.

Nơi dùng cơm chính là nhà hàng cao cấp của khách sạn, ba người họ vừa ngồi xuống, Doãn Ước có chút hối hận.

https://thuviensach.vn

Đối điện hai người bạn cứ anh anh em em, dính lấy nhau làm người ta mất hết khẩu vị. Cô giả bộ uống nước để che giấu vẻ xấu hổ của mình, không bao lâu lại nhìn thấy Kỷ Tùy Châu dẫn Hạ Tịch đi vào.

Lúc hai người nhìn thấy nhau, biểu cảm khác biệt. Kỷ Tùy Châu tỏ vẻ thích thú nghiền ngẫm, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo chút ngang ngược. Doãn Ước không rõ ý tứ của anh, đang định thu hồi tầm mắt, lại thấy Hạ Tịch rất tự nhiên khoác tay Kỷ Tùy Châu, không khỏi nhướn mày.

Hà Mỹ Hi thấy thế quay đầu lại xem, thấy là Kỷ Tùy Châu liền giơ tay chào hỏi. Theo hiểu biết của Doãn Ước về anh, anh cùng người lạ xưa nay đều khó hòa hợp. Cũng không biết tại sao, Kỷ Tùy Châu hôm nay dường như đặc biệt gần gũi, nói với Hạ Tịch vài câu, đối phương buông tay anh đi lên phòng trước.

Doãn Ước cúi đầu giả như không thấy, hai người kia lại hưng phấn dạt dào, đúng lên chào anh. Kỷ Tùy Châu lại đây chào hỏi Hà Mỹ Hi như trước, đối với Phương Thành Tựu lại có chút hờ hững, tay đối phương giơ đến một nửa chỉ có thể thu hồi lại, trường hợp có chút xấu hổ.

Cũng may đúng lúc nhân viên phục vụ đến hỏi có muốn gọi cơm hay không, vừa vặn phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt. Kỷ Tùy Châu ngồi xuống cầm lấy thực đơn nhuần nhuyễn gọi vài món ăn, Doãn Ước nhìn anh như vậy thật muốn nhắc nhở mấy câu, dù sao cũng là Hà Mỹ Hi mời, không có nghĩa vụ phải mời luôn cả anh.

Huống chi Hạ Tịch chẳng phải vẫn còn ở trên phòng chờ anh sao?

Nhưng lời chưa nói ra, anh đã quay sang hỏi cô:

– Sườn bò hay bít tết?

Doãn Ước bị chặn đầu phản ứng chậm hai nhịp, anh lại thay cô quyết định:

https://thuviensach.vn

– Nhà hàng này thịt bò khá được, vậy thì sườn bò nha.

Suốt bữa ăn, Doãn Ước rất khó tiêu hóa. Kỷ Tùy Châu gọi toàn là món cô thích, nhưng bởi vì không khí kì lạ nên ngay cả mùi vị thức ăn cũng thay đổi theo. Đối diện, hai người kia lại cứ diễn cảnh đút cho nhau ăn thật buồn nôn, khiến cho tầm mắt cô và anh không biết nhìn ở đâu. Doãn Ước chỉ có thể cúi đầu vờ như đang cắt sườn bò, cắt cả buổi cũng không được một miếng nào.

– Cắt không được à?- Kỷ Tùy Châu hỏi cô.

Hà Mỹ Hi cướp lời nói:

– Cậu ấy là không quen thấy em và lão Phương như vậy, da mặt quá mỏng. Anh Kỷ à ngại quá, làm anh chê cười rồi, em và lão Phương hơi trắng trợn chút.

– Không sao, tình nhân đều như vậy mà.

Điểm này lại không giống lời mà Kỷ Tùy Châu sẽ nói.

Doãn Ước nhớ đến lúc trước họ vừa mới yêu nhau, cô muốn anh đút mình ăn, kết quả lại bị anh ghét bỏ. Mấy công tử nhà giàu thế này, đúng là rất đáng ghét!

Chắc là Kỷ Tùy Châu nhìn thấy biểu hiện mất tự nhiên trên mặt cô, anh liền chủ động giải thích:

– Lần trước em ăn canh tiết vịt, đút không tiện lắm.

Hà Mỹ Hi nhịn không được bật cười thành tiếng, là chuyện nhiều năm về trước rồi còn mang ra nói. Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, nước canh nhễu nhão.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy trong tiệm ăn cũng có những đôi tình nhân khác khiêu chiến độ khó của yêu cầu này, kết quả bạn trai đút bạn gái nước canh còn nóng, bỏng đến đối phương giận dỗi. Bạn nam căng thẳng đến run tay, đánh nghiêng chén canh, toàn bộ lại đổ lên đùi mình, la oai oái.

Nhớ tới cảnh tượng đó Doãn Ước cũng vui vẻ, khóe môi không khỏi nhếch lên. Lờ mờ cảm thấy người bên cạnh cũng đang cười nhẹ, hơi nghiêng đầu sang lại không bắt lấy được khoảnh khắc lướt qua giây lát ấy.

Cô chỉ có thể cúi đầu tiếp tục ăn, đang ăn lại nghe như có người gọi mình, vừa ngẩng lên lnhìn thấy Trịnh Đạc đứng đó, cười như gió xuân ấm áp.

Trịnh Đạc vừa xuất hiện, không khí nơi này bất giác kỳ lạ hẳn lên.

Chợt nghe cạch một tiếng, Hà Mỹ Hi không cẩn thận làm đổ canh, nước mắt lưng tròng, Phương Thành Tựu bên cạnh liên tục lau tay cho cô, cô cũng không thèm để ý đến anh.

Sau lại như thấy phiền, Hà Mỹ Hi còn nổi cáu:

– Lau lau làm gì, ai cần anh lau, đang yên đang lành tự nhiên đổ canh lên người em.

Phương Thành Tựu vẻ mặt ấm ức:

– Anh không có, rõ ràng là tự em…

– Là anh đẩy em.

Mắt thấy hai người sắp cãi nhau, Doãn Ước vội vàng giảng hòa, kéo Hà Mỹ Hi vào nhà vệ sinh xử lý. Trịnh Đạc cũng đến khuyên Phương Thành Tựu:

https://thuviensach.vn

– Đi chơi mà đừng tính toán làm gì, đàn ông đừng nên quản đúng sai, xảy ra chuyện chủ động nhận lỗi là được rồi.

Anh nói lời này khi hai cô còn chưa đi xa, nghe nói như vậy liền quay đầu lại nhìn anh. Trịnh Đạc liền mỉm cười với hai cô, còn ra dấu tay bảo Doãn Ước yên tâm.

Doãn Ước cũng trả về dấu tay cám ơn với anh, kéo Hà Mỹ Hi đi.

Trịnh Đạc ngồi xuống bên cạnh Phương Thành Tựu, lúc này mới chú ý đến Kỷ Tùy Châu ngồi đối diện. Anh chủ động chào hỏi:

– Chủ tịch Kỷ ở đây à, đã lâu không gặp.

Kỷ Tùy Châu tập trung ăn không trả lời lại, khiến cho Trịnh Đạc có hơi sượng mặt. Sau lúc lâu mới thấy khóe miệng anh khẽ nhếch, thản nhiên buông một câu:

– Bái sĩ Trịnh vất vả rồi.

Trong câu nói có hàm ý khác, ngay cả người khô khan tựa khúc gỗ như Phương Thành Tựu cũng nghe ra được.

Trịnh Đạc tự nhiên cười cười, không nói nữa. Không lâu sau Doãn Ước dẫn theo Hà Mỹ Hi quay lại, sắc mặt Hà Mỹ Hi tốt hơn một chút, nhưng vẫn có hơi nhợt nhạt. Doãn Ước liền giải thích với Phương Thành Tựu;

– Có thể do bị bỏng hơi đau, anh chịu thiệt một chút dỗ dành cậu ấy nha, giờ em đi ra ngoài mua thuốc cho cậu ấy.

Hà Mỹ Hi lại không để cô đi, túm lấy quần áo cô không buông. Với Phương Thành Tựu lại có chút ghét bỏ, hiển nhiên còn đang tức giận.

Phương Thành Tựu nghe lời vội dỗ dành, Doãn Ước ở bên cạnh tiếp lời:

https://thuviensach.vn

– Cậu sao vậy, chỉ vì chuyện nhỏ thế này mà cãi nhau với bác sĩ Phương, vậy cũng không tốt.

Khóe miệng Hà Mỹ Hi giật giật, nói:

– Lần đầu gặt mặt, không ngờ bác sĩ Trịnh lại đẹp trai như vậy, nên hơi kích động.

Có thể nói đùa được chứng tỏ không sao rồi, Doãn Ước vỗ vỗ tay cô chuẩn bị đi mua thuốc bôi. Kỷ Tùy Châu không biết đứng lên từ khi nào, một phen ấn lại cô xuống chỗ ngồi:

– Tôi đi cho, em ngồi đi.

Lúc đó Doãn Ước không nghĩ nhiều, người đi rồi mới cảm thấy lạ. Lạ ở chỗ nào sao? Nghĩ nghĩ cũng không thấy có chuyện gì, chỉ là cảm thấy Kỷ Tùy Châu hôm nay quá mức hiền lành.

Tình huống này phải xảy ra trên người Trịnh Đạc thì Doãn Ước mới thấy bình thường, còn xảy ra trên người Kỷ Tùy Châu, cô ngược lại thấy hơi quái lạ.

Cô ngồi một lát, vẫn đứng lên cùng đi ra ngoài. Đi đến bên ngoài nhà hàng, đã sớm không thấy bóng dáng Kỷ Tùy Châu đâu, cô liền hỏi thăm người gần đó xem nhà thuốc ở đâu. Nhân viên khác sạn chỉ đường cho cô, Doãn Ước liền lấy điện thoại ra mở bản đồ đi về phía trước.

Mới lấy điện thoại ra, ánh sáng trước mắt đột nhiền tối sầm, Doãn Ước vén tóc liền thấy Kỷ Tùy Châu đang đứng trước mặt cô, mau chóng dừng bước. Bởi vì khoảng cách quá gần, không cẩn thận đụng vào người đối phương, Kỷ Tùy Châu tự nhiên vươn tay, trực tiếp kéo ôm cô vào lòng.

Bên cạnh có một nhóm khách du lịch đi ngang qua, ánh mắt nhìn lăm lăm về phía này, phát ra tràng cười liên tục. Doãn Ước lúng túng quá, dứt

https://thuviensach.vn

khoát vùi mặt vào ngực Kỷ Tùy Châu.

Chẳng phải có một câu nói đùa như thế này sao: Nếu lõa thể đứng trước mặt mọi người, nơi đầu tiên phải che không phải vùng bikini, mà chính là khuôn mặt.

Kỷ Tùy Châu đứng yên, một lát sau mới nhắc nhở cô:

– Đi cả rồi.

Doãn Ước ngẩng đầu lên, làm bộ chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi anh:

– Thuốc đâu, anh mua chưa?

Kỷ Tùy Châu liền giơ túi trong tay lên, Doãn Ước nhận lấy mở ra xem, Kỷ Tùy Châu còn đang nói chuyện:

– Cùng đi ra đây làm gì, lo lắng cho tôi?

– Sợ anh không tìm ra nhà thuốc. Nhỏ lớn giờ anh từng tự mua thuốc cho mình à?

– Chẳng thà em hỏi tôi có tự ăn cơm không thì càng thích hợp hơn.

Sau đó Doãn Ước nhìn rõ thứ bên trong túi, lại càng xác định sự hoài nghi của mình vô cùng hợp lý. Một túi thuốc bôi, lớn nhỏ màu sắc khác nhau, vừa thấy là biết mỗi loại mua một cái. Quả nhiên là người chưa từng đi mua thuốc.

Kỷ Tùy Châu ra vẻ đương nhiên:

– Em có thể phân biệt rõ ràng công dụng cụ thể của từng loại hay không?

https://thuviensach.vn

Thì đúng là không thể. Doãn Ước thu lại túi thuốc, lấy cớ phải đưa thuốc cho Hà Mỹ Hi, bỏ lại Kỷ Tùy Châu trở lại nhà hàng. Lúc quay lại, ba người kia đều ở đó, đang thương lượng vấn đề chỗ ở của Trịnh Đạc. Doãn Ước một mình ở một phòng, Trịnh Đạc chỉ có thể ở cùng một phòng với bác sĩ nam họ Tiền sát bên phòng họ. Chỉ là…

– Tiểu Tiền chân thối còn ngáy to nữa, anh Trình không ở cùng phòng với hắn được đâu. Mùa du lịch khó đặt phòng, em chỉ giành được mấy phòng vậy thôi.

Sự việc trở nên khó giải quyết, Trịnh Đạc trái lại không có ý kiến, dỗ dành Phương Thành Tựu kêu thuê một phòng nữa. Phương Thành Tựu rất ngại:

– Hỏi rồi, chỉ còn phòng đắt tiền thôi, một đêm hai mươi nghìn. Ở năm ngày là một trăm nghìn, anh Trịnh ơi, vậy thì đắt quá.

Đi du lịch là do anh đề nghị, tuy rằng tiền phòng tự chi trả, cũng không nên để Trịnh Đạc tốn kém như vậy.

Trịnh Đạc lại không quan tâm đến giá cả, nói đùa:

– Có đắt cũng phải ở, không thể nửa đêm bị mùi thối chân của Tiểu Tiền đánh thức mà, không lẽ chạy đến phòng hai người hay là ở phòng Doãn Ước ngủ đất à.

Doãn Ước muốn cười, nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đi vào, nụ cười trên mặt liền sượng trân. Kỷ Tùy Châu đứng ở sau lưng Trịnh Đạc, nghe nói vậy liền lên tiếng:

– Vậy đến phòng của tôi đi.

Nếu các vị đang ngồi là bác sĩ khoa não, Doãn Ước nhất định sẽ yêu cầu họ lập tức giải phẫu mở hộp sọ Kỷ Tùy Châu ra, xem thứ bên trong có phải

https://thuviensach.vn

bị người khác hoán đổi rồi không.

Trịnh Đạc đứng lên:

– Vậy thì không tốt lắm.

– Phòng tổng thống, mỗi người một phòng, không ảnh hưởng gì nhau.

Doãn Ước muốn nhắc nhở anh sự tồn tại của Hạ Tịch, nhưng đối phương lại không để ý đến cô, vỗ vỗ hai rương hành lý để bên cạnh Trịnh Đạc, hất hàm với đối phương:

– Đi thôi.

– Vậy cám ơn nhé.

Kỷ Tùy Châu đang muốn quay người thì điện thoại reo, nhận máy nói chuyện một lát, liền trả về một câu:

– Mọi người ăn nhé, tiền tính cho tôi.

Doãn Ước đoán người gọi là ai, nghĩ tới nghĩ lui ngoại trừ Hạ Tịch thì không còn ai khác. Cô có chút không hiểu ý của Kỷ Tùy Châu lắm, dẫn Hạ Tịch đến nghỉ dưỡng, lại ôm ôm ấp ấp cô. Đây có phải bản tính trêu hoa ghẹo nguyệt che giấu kỹ càng thì cuối cùng cũng phải lộ ra của đàn ông không?

Nhìn theo bóng lưng xa dần của anh, Doãn Ước có hơi đăm chiêu.

Kỷ Tùy Châu dẫn Trịnh Đạc về phòng, ở cửa gặp phải Hạ Tịch đến tìm anh. Hạ đại tiểu thư vẫn chưa ăn cơm, lúc này đang tức giận.

Trịnh Đạc nghĩ anh phải dỗ dành người đẹp, thức thời đẩy cửa đi vào định đóng cửa, không ngờ Kỷ Tùy Châu đưa tay giữ cửa, có vẻ muốn đi vào.

https://thuviensach.vn

– Anh không cùng cô ấy…

– Anh mong vậy nhỉ.

Kỷ Tùy Châu mặc kệ Hạ Tịch, chỉ kêu cô đi ngủ sớm một chút rồi đóng cửa phòng lại. Trong phòng liền chỉ còn hai người đàn ông là anh và Trịnh Đạc, nhìn chòng chọc đối phương, khí thế không ai chịu nhường ai.

Sau hồi lâu, vẫn là Trịnh Đạc lên tiếng trước:

– Tôi còn tưởng anh và Hạ Tịch của Nhất Phẩm là loại quan hệ đó chứ. Xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.

Kỷ Tùy Châu nở nụ cười khinh thường:

– Anh nghĩ rằng tôi và Hạ Tịch với nhau, Doãn Ước sẽ với anh sao. Đừng nghĩ nhiều quá.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 39-2: Phòng trộm 2 (2)

Ngày hôm sau, mọi người chính thức đi trượt tuyết.

Bởi vì đang mùa du lịch, khu trượt tuyết đông nghịt người. Người nhiều sẽ ít cháo, mười mấy huấn luyện viên bị nhanh tay cướp mất, mau đến nỗi cả người dự bị cũng không còn. Đám Doãn Ước ra trễ chậm tay, cái gì cũng không giật được.

Doãn Ước không phải lần đầu tiên trượt tuyết, trước kia có đi chơi cùng Kỷ Tùy Châu vài lần, học được sơ sơ, so đại đa số bọn con gái ngay cả ván trượt cũng chưa từng chạm qua mà nói, cô có thể tính là người có kinh nghiệm.

Không có huấn luyện viên chỉ đạo, cô liền tự suy nghĩ, nhớ lại những điểm quan trọng trước kia Kỷ Tùy Châu từng dạy cô. Mới bắt đầu không dám trượt quá nhanh, chỉ quanh quẩn ở trong khuôn viên nhỏ. Vài lần trượt quen tìm được chút cảm giác, cô liền nóng lòng muốn thử.

Nghe sau lưng có liên tiếp tiếng nũng nịu của những cô gái khác, Doãn Ước thử điều chỉnh tư thế, rất tự tin trượt qua một khúc quanh, sau đó vững vàng dừng lại.

Đáng tiếc không có tiếng vỗ tay tán thưởng.

Cô quay đầu lại nhìn, phát hiện đa số mọi người đều vây quanh lấy Trịnh Đạc. Kỹ thuật của anh không tệ, quan trọng là đẹp trai tính tình lại tốt, vốn có cô gái hâm mộ anh, mượn cơ hội này chấm mút, anh cũng không tức giận, cũng không làm người ta bẽ mặt.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không thích xem náo nhiệt, nhìn thấy Hà Mỹ Hi cách đó không xa dựa vào thân cây nghỉ ngơi, bèn trượt qua đó. Hà Mỹ Hi thấy cô đến khẽ giương mắt, vẻ mặt bơ phờ.

Doãn Ước liền hỏi cô:

– Sao vậy, tối qua ngủ không ngon à?

Hà Mỹ Hi oán giận:

– Đừng nói nữa, Phương Thành Tựu ngáy to, ồn chết đi được.

Xưng hô cũng thay đổi, trước kia không ngừng gọi Tiểu Phương Tiểu Phương. Doãn Ước cảm thấy có chút không ổn:

– Hai người rốt cuộc sao vậy, chỉ một chén canh thôi mà.

– Không phải.

– Cãi nhau à?

– Không có.

Hà Mỹ Hi nói xong, cũng nhìn về hướng Trịnh Đạc:

– Doãn Ước, bác sĩ Trịnh không tệ đó, cậu nghĩ thế nào?

– Mình không nghĩ gì hết, hiện tại mình không nghĩ đến vấn đề cá nhân.

– Tại sao lại không nghĩ, cậu cũng không phải thiếu nữ đôi tám, lớn tuổi rồi nên suy nghĩ vấn đề này đi. Trịnh Đạc hay Kỷ Tùy Châu, dù sao cậu cũng phải chọn một người.

– Tại sao mình phải chọn một trong hai người đó? Trên đời này thiếu gì đàn ông.

https://thuviensach.vn

– Cũng đúng- Hà Mỹ Hi cười- Họ cũng không thấy tốt bao nhiêu.

– Trượt tuyết đi, không phải cậu đề nghị đi chơi à.

Lúc này Doãn Ước mới phát hiện Hà Mỹ Hi không có trang bị gì, chỉ mặc đồ trượt tuyết. Cô cảm thấy cảm xúc cô bạn bất ổn, muốn quan tâm hỏi han vài câu lại thấy đối phương lảng tránh, không thể nào hỏi được.

Hà Mỹ Hi xua tay:

– Cậu đi đi, mình nghỉ một lát.

Cô không ép Hà Mỹ Hi nữa, nhìn cô bạn chốc lát rồi mới xoay người đi. Cô dọc theo đường tuyết chậm rãi trượt xuống, phía sau đột nhiên nổi gió, có người từ sau lưng lướt nhanh qua, khi đến bên cạnh cô đột nhiên dừng lại, gọi tên cô.

Doãn Ước vừa thấy là Trịnh Đạc, mỉm cười. Hôm nay trông anh tràn trề sức sống, bộ dạng không đội nón bảo hộ cực đẹp trai, khó trách đi tới đâu cũng có người nhìn.

Trịnh Đạc nói với cô:

– Tối qua vội quá, không hỏi han em. Cảm giác em thế nào, chơi vui không?

– Không tệ, chỉ là nhiều người quá.

– Lần tới mời em đi khu trượt tuyết khác, nơi đó rất ít người.

Doãn Ước không nói tiếp, sợ gây ra hiểu lầm. Cô đổi đề tài hỏi đối phương:

– Tối qua ngủ ngon không?

https://thuviensach.vn

– Rất ngon- Trịnh Đạc cúi đầu cười cười, nụ cười được ánh nắng thấm đẫm rất đẹp- Hỏi em chuyện này nhé, em với người đó thế nào rồi?

Doãn Ước một hồi sau mới hiểu:

– Cái gì thế nào, em và anh ấy có quan hệ gì đâu, anh đừng ghép đôi bậy bạ. Người ta là hoa đã có chủ rồi.

– Vậy thì tốt, tại sợ em chịu thiệt thôi.

– Có gì đâu, còn anh, tối qua ngủ chung một phòng với anh ấy, anh ấy không ức hiếp anh chứ?

Con người Kỷ Tùy Châu, nếu muốn bức chết người ta, quả thực có vài phương pháp mờ ám.

Trịnh Đạc ánh mắt buồn bả, như muốn nói gì đó, cuối cùng lại thở dài:

– Không có, anh ta sẽ không đâu. Chỉ là chuyện này hoàn toàn anh không muốn nói, em hỏi mà anh không nói, em sẽ có nghi ngờ.

– Rốt cuộc là sao?

– Tối qua anh ta không ngủ trong phòng, đưa anh về phòng xong không bao lâu anh ta nhận điện thoại liền ra ngoài. Buổi sáng lúc anh ra ngoài thì gặp được anh ta mới về.

Doãn Ước sao không rõ được, lúc này lập tức nói:

– Chắc đi với Hạ Tịch rồi.

– Trông có vẻ em không giận nhỉ.

– Đã nói chúng em không có gì, thì cần gì phải tức giận chứ.

https://thuviensach.vn

Trước kia cô thường ăn dấm, lại không có cảm giác an toàn, Kỷ Tùy Châu nói với bạn khác giới nhiều hơn một câu thôi, cô cũng sẽ buồn cả buổi sáng. Hiện tại sẽ không, có lẽ đã trưởng thành, cũng có lẽ đã… không còn yêu như vậy nữa.

Cô giơ gậy trượt tuyết trong tay lên:

– Đừng nói mấy chuyện này nữa, hay là chúng ta so tài một trận đi?

– Được thôi, ưu tiên phụ nữ, cho em trượt trước nửa phút.

– Khinh thường con gái đúng không, được thôi, em đây mặt dày tiếp nhận nhé- Doãn Ước chỉ vào cột mốc màu cam ở xa xa nói- Đến đó nha, thế nào?

Trịnh Đạc cũng phóng mắt nhìn. Nơi này địa hình không cao lắm, nhưng nhiều khúc quanh, địa thế có hơi phức tạp. Anh lo cho Doãn Ước:

– Em được không?

– Vậy thử xem.

Vừa dứt lời, Doãn Ước đã trượt đi. Lúc bắt đầu tốc độ không nhanh lắm, trượt khoảng hơn mười thước lá gan cũng lớn hơn, liền tăng tốc. Trịnh Đạc ở phía sau nhìn cô chằm chằm, lặng lẽ đếm ba mươi giây sau cũng xuất phát theo.

Ban đầu, khoảng cách giữa hai người khá lớn, nhưng rất nhanh khoảng cách này dần thu hẹp lại. Doãn Ước thỉnh thoảng quay đầu lại, phát hiện anh đã đến gần trong gang tấc, không khỏi giật mình.

Quả nhiên là cao thủ, anh và cô so tài chính là dỗ cô chơi mới đúng.

Nghĩ vậy cô mỉm cười, trong lòng có chút ấm áp. Con người Trịnh Đạc nói chuyện hay làm việc đều làm người ta thoải mái, không giống người

https://thuviensach.vn

nào đó, không làm cô khẩn trương thì cũng làm cô lúng túng.

Doãn Ước thu hồi tầm mắt tiếp tục trượt đi, phía trước có khúc quanh góc độ lớn, cô thoáng nghiêng người hạ thấp trọng tâm, giữ cân bằng không tồi. Không ngờ vừa cua được một nửa, không biết từ đâu nhảy ra con chó mực, sủa ỏm tỏi chạy về phía cô. Doãn Ước căng thẳng thay đổi tư thế, hơn nữa đang xuống dốc với tốc độ cực nhanh, cô không kịp điều chỉnh, chân trượt một cái cả người liền bay ra bên cạnh.

Thời điểm ngã xuống lớp tuyết dày, lạnh đến hai má Doãn Ước đông cứng. Ngay sau đó trên người lại ấm áp, một sức mạnh gắt gao ôm lấy cô, che chở cô vào lòng.

Hai người dính chặt lấy nhau, ngã lộn nhào trên truyết. Doãn Ước không thấy rõ sự vật trước mắt, chỉ cảm thấy người và tuyết không ngừng tung bay. Sau một trận hỗn loạn, như va phải cái gì, hai người lại lăn ngược về một đoạn, cuối cùng dừng lại.

Não bộ Doãn Ước có vài giây trống rỗng, nhưng nhanh chóng có phản ứng lại. Cô loạng choạng đứng lên, còn chưa đứng vững đã được một người ôm mạnh vào lòng.

Kỷ Tùy Châu không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, Doãn Ước bị anh ôm chặt, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể nhỏ giọng nói:

– Anh buông ra trước đã.

Đối phương cũng không để ý, chỉ lo kiểm tra thân thể cô, còn hỏi cô đau ở đâu.

– Không có chỗ nào đau hết, tôi đi xem Trịnh Đạc đã.

– Anh ta có sao đâu, đụng vào gốc cây thôi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cúi đầu nhìn thấy Trịnh Đạc ngồi trên tuyết, bên cạnh mấy nhân viên chăm sóc y tế vây quanh, đang ở đó kiểm tra đầu anh. Anh không đội nón bảo hộ, lực va chạm vừa nãy không nhẹ, trên trán lờ mờ nhìn thấy khối u sưng vù.

Anh nhìn về phía Doãn Ước mỉm cười không đáng lo ngại, khiến gánh nặng trong lòng cô lập tức tan biến. Nhưng Doãn Ước vẫn đẩy Kỷ Tùy Châu ra, đi về hướng Trịnh Đạc.

Kỷ Tùy Châu túm lấy cánh tay cô:

– Đừng đi.

– Có chuyện gì lát nữa nói sau, anh buông tay ra trước đi- Lúc cô nói chuyện trong giọng nói vô thức có chút tức giận, ngay cả chính cô cũng cảm thấy lạ. Cô đang tức giận gì vậy?

Ánh mắt thâm thúy của Kỷ Tùy Châu giống như có thể hiểu rõ mọi chuyện, Doãn Ước bị anh nhìn đến mất tự nhiên, mạnh mẽ giãy ra, đi thẳng đến bên cạnh Trịnh Đạc.

Bác sĩ đã kiểm tra bước đầu cho anh, cũng đề nghị anh đến bệnh viện chụp hình. Trịnh Đạc vốn từ chối, được Doãn Ước khuyên vài câu nên thay đổi chủ ý, ngồi lên xe cấp cứu.

Doãn Ước cũng đi cùng, đến bệnh viện rồi cũng cùng làm kiểm tra. Bận rộn một hồi đã đến chiều, hai người lại quay về khách sạn nghỉ ngơi. Cô đưa Trịnh Đạc về phòng, thuận tiện gọi phục vụ phòng đưa cơm đến, Trịnh Đạc liền mời cô ở lại cùng ăn.

Phòng Kỷ Tùy Châu đặt rất lớn, phòng khách gắn liền với một ban công rộng, đứng trên ban công nhìn xuống, có thể nhìn thấy khu trượt tuyết cách đó không xa. Đây chính là căn phòng có tầm nhìn đẹp nhất khách sạn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước và Trịnh Đạc vừa tán gẫu vừa chờ phục vụ phòng đến. Doãn Ước là lần đầu tiên ở cùng Trịnh Đạc trong một không gian khép kín thế này, ban đầu có hơi mất tự nhiên, sau đó nói chuyện bầu không khí mới tốt hơn.

Doãn Ước kêu anh đi nghỉ, Trịnh Đạc lại nói không cần:

– Ngủ nhiều mệt lắm. Quen thiếu ngủ rồi, hiếm khi có cơ hội ngủ thẳng ăn no, ngược lại không biết tận hưởng đâu.

Doãn Ước nhớ tới nghề nghiệp của anh, không khỏi cảm thán:

– Làm bác sĩ vất vả thật đấy, tại sao anh lại chọn nghề này?

Với gia thế của Trịnh Đạc, thực sự không tất yếu phải liều mạng như vậy.

– Để kiếm tiền, nuôi thân sống tạm mà. Dựa vào gia đình không phải không thể, nhưng dựa vào chính mình rất thú vị mà. Em cảm thấy đúng không?

Nói cũng có lý, Doãn Ước nghịch ngợm giơ ngón tay cái lên với anh. Hai người đang cười nói, dưới khu trượt tuyết lại truyền đến tiếng hoan hô, Doãn Ước cúi đầu nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đang dạy một cô gái trượt tuyết. Anh đứng sau lưng đối phương, cầm lấy tay cô ấy từ phía sau, rất nghiêm túc dạy cô điều chỉnh tư thế.

Đám người bên cạnh vây xem thỉnh thoảng phát ra tiếng xuýt xoa hâm mộ, các cô gái khác đều nóng lòng muốn thử, ước gì giờ khắc này cô gái nọ là mình.

Lại thấy cô gái kia hình như hơi ngượng ngùng, hồi hộp đến cứng nhắc. Doãn Ước dám cá, nếu nhìn ở cự ly gần, trên trán cô ấy lúc này chắc chắn đổ đầy mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu này, ghẹo gái ghẹo đến thuần thục.

Cô không muốn xem nhiều, cúi đầu nghịch móng tay của mình. Chợt nghe Trịnh Đạc ở bên cạnh cười khẽ:

– Người đó, thật sự rất được hoan nghênh.

– Có tiền, có sắc, thỉnh thoảng sẽ lấy lòng phụ nữ, ai ai cũng thích mà.

– Vậy còn em, em có thích không?

Từng thích, nhưng hiện tại thì không, hoặc nói là không dám thích nữa. Thích anh ấy một lần đã phải trả một cái giá quá đắt, Doãn Ước thích không nổi.

Cô muốn lắc đầu, nhưng lại không nói gì. Trịnh Đạc cũng im lặng một lát, cùng cô xem Kỷ Tùy Châu. Trong lúc đó Kỷ Tùy Châu hình như cũng liếc mắt qua phía họ một cái, nhưng tầm mắt chuyển quá nhanh, không biết là vô tình hay cố ý.

Doãn Ước không muốn xem nữa, chủ động bắt chuyện với Trịnh Đạc:

– Gần đây anh thế nào rồi, công việc bận không? Em thật không ngờ lễ Giáng Sinh mà các anh có thể xin nghỉ phép được.

– Không bận rộn đâu, còn nhiều ngày phép như vậy không nghỉ thì rất lãng phí. Rất nhiều người không thích phẫu thuật mắt vào ngày lễ, trừ phi nhất định, nếu không họ tình nguyện qua lễ mới tính.

– Là sợ ca phẫu thuật thất bại cuối cùng không nhìn thấy đúng không. Mùi vị khi không thấy đường rất khó chịu, rõ ràng rất nhiều việc đơn giản lắm nhưng lại không làm được. Như hiện giờ dùng điện thoại, khi đó em không dùng được. Năm năm đó, em cảm thấy mình giống như bị tách khỏi xã hội.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc vỗ vỗ vai cô:

– Hiện giờ tốt lắm, mắt em đẹp như vậy, nên nhìn xem thế giới này mới đúng. Đúng rồi, quên nói với em một chuyện, còn nhớ Tiểu Linh không, ba con bé đến làm phiền em đó, nó đã đợi người được hiến giác mạc, phẫu thuật rất thành công. Hiện giờ con bé đã khôi phục lại được thị lực như em, lúc trước còn đến bệnh viện thăm anh, nói đã quay về trường học lại rồi.

Doãn Ước vui mừng, lại nghĩ đến người đàn ông đã cứu mình lúc đó:

– Không biết hiện giờ Vương Nhị Hổ thế nào rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 40-1: Phòng trộm 3 (1)

Gương mặt thanh tú của Trịnh Đạc vừa ngẩng lên, hỏi:

– Ai?

– Người cứu em đó.

Đối phương lập tức phản ứng:

– Chắc là không sao, anh nghe nói bỏng không nghiêm trọng lắm, em đừng để trong lòng.

– Luôn muốn giáp mặt cám ơn người ta mà.

Trịnh Đạc bắt đầu có chút bội phục Kỷ Tùy Châu. Không ngờ người này rất biết kiềm chế bản thân, chuyện này lại có thể giấu nhẹm không phơi bày ra.

Đang định nói tiếp, có tiếng mở cửa truyền đến, hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đi vào, ánh mắt không khỏi dừng trên hai người họ một lát, rồi lập tức vào phòng của mình.

Tuy là quang minh chính đại, nhưng Doãn Ước vẫn cảm thấy ngại ngùng. Cũng may phục vụ phòng gần như đưa thức ăn đến cùng thời điểm, có thêm một người ngoài, bầu không khí thoải mái hơn nhiều.

Trịnh Đạc kéo Doãn Ước ngồi xuống ăn, nhớ đến chuyện gì đó lại gọi điện cho Phương Thành Tựu. Gọi hai cuộc không có ai nhận máy, không khỏi nhíu mày:

https://thuviensach.vn

– Thành Tựu sao lại không bắt máy.

Đúng lúc Kỷ Tùy Châu từ trong phòng đi ra, đang thong dong xắn tay áo sơ mi, tiếp lời Trịnh Đạc nói:

– Đang mở đại hội an toàn.

– Là gì?

– Nhắc nhở mọi người chú ý an toàn, hơn nữa lúc trượt tuyết, nhất định phải đội nón bảo hộ.

Doãn Ước liếc anh một cái, anh cũng nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau trong không khí, có chút mùi vị muốn phân cao thấp. Doãn Ước tự nhận mình không đánh lại đối phương, vừa định nhận thua đã thấy ánh mắt Kỷ Tùy Châu chủ động hòa hoãn, mỉm cười với cô.

Nụ cười kia thật rạng rỡ, có thể hòa tan trái tim của người khác.

Doãn Ước bị trêu chọc có chút thất thường, chờ đến khi hoàn hồn Kỷ Tùy Châu đã đi ra ngoài. Anh cởi đồ trượt tuyết nặng nề ra, thay âu phục, xuống lầu đi họp cùng Hạ Tịch.

Hôm nay có đối tác mời ăn cơm, họ cùng nhau tham dự.

Nhất Phẩm có công ty ở thành phố H, nên đã phái tài xế đến đón. Hạ Tịch mời Kỷ Tùy Châu lên xe, bản thân thì ngồi xuống bên cạnh anh, mùi nước hoa thoang thoảng liền nhẹ nhàng lan tỏa.

– Mùi hương dễ chịu không?- Cô hỏi Kỷ Tùy Châu.

– Cũng không tệ lắm.

– Mắt chọn của em luôn luôn không tệ- Cô quay đầu qua thoải mái nhìn anh- Bao gồm cả anh.

https://thuviensach.vn

– Đừng xem tôi như hàng hóa.

Hạ Tịch mỉm cười, gương mặt xinh đẹp thật trang nhã. Lúc cô lên tiếng, trong giọng nói mang theo chút thỏa hiệp:

– Như vậy đi, chúng ta kết hôn nhé.

Hai tay Kỷ Tùy Châu khoanh trước ngực, nhướn mày:

– Nghĩ kỹ rồi chứ?

– Chưa nghĩ kỹ, chỉ là không muốn vuột mất anh. Hay chúng ta kết hôn trước đi, rồi từ từ bồi dưỡng tình cảm.

– Cái đó muốn bồi dưỡng cũng không được đâu.

– Vậy… Anh sống của anh, em sống của em. Anh thích cái cô tên Doãn Ước đúng không, anh có thể nuôi cô ấy, em sẽ nhắm một mắt mở một mắt. Dù sao vợ chồng như vậy nhiều lắm, có thêm chúng ta nữa cũng không sao.

Kỷ Tùy Châu tựa lưng vào ghế, nhắm mắt trầm tư, hồi lâu sau, giọng anh trầm thấp thốt ra:

– Tôi không cưới người tôi không yêu.

Lời nói vô tình, suýt nữa làm Hạ Tịch rơi nước mắt. Nhưng cô dù sao cũng không phải kẻ tầm thường, cứng rắn nuốt nước mắt trở vào. Cô mở sổ ghi chép ra giả bộ như viết cái gì, viết viết rồi lại dừng bút trầm tư, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

– Em cũng không muốn lấy người không yêu em. Nhưng mà chuyện này rất khó, anh muốn hoặc không muốn em, không chừng em sẽ phải lấy Giang Thái. So với người đàn ông chơi bời với vô số phụ nữ, chi bằng gả cho anh, ít nhất anh rất chung thủy. Một lòng chỉ nuôi một cô tình nhân.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nghĩ đến bộ dạng của Doãn Ước, không khỏi cười thành tiếng. Doãn Ước mà làm tình nhân, vậy mới là gặp quỷ. Bộ dạng ghen tuông của cô xưa giờ chắc hẳn Hạ Tịch chưa từng thấy, cãi nhau với anh có thể bật tung nóc nhà ném đi.

Thấm thoát đã nhiều năm trôi qua, cô cũng trở thành một người giỏi che giấu tâm sự.

Cô và Trịnh Đạc… Kỷ Tùy Châu lại có chút đắn đo không chắc.

Doãn Ước ăn cơm xong liền về phòng mình, một mình ở một phòng thật trống trải. Hà Mỹ Hi gọi điện thoại kêu cô đi ăn, cô lấy cớ ăn rồi từ chối. Trong điện thoại Hà Mỹ Hi có hơi do dự, hỏi đông hỏi tây nửa ngày mới hỏi đến tình hình của Trịnh Đạc.

– Không sao, bác sĩ khám hết rồi.

– Thật không sao à?

– Cậu đối với bác sĩ Trịnh, hình như đặc biệt quan tâm nhỉ- Doãn Ước thấy lạ.

– Không thể nào. Là bạn của Phương Thành Tựu mà, hỏi thăm thêm vài câu thôi. Cậu đừng hiểu lầm, mình không có ý gì với anh ta đâu.

Giấu đầu lòi đuôi, Doãn Ước cũng không vạch trần cô, chỉ là có chút lo lắng thay cho Phương Thành Tựu. Loại chuyện thế này rất cấm kỵ.

Bật ti vi xem một lát, Doãn Ước có hơi buồn ngủ. Đang chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, điện thoại lại reo, vẫn là Hà Mỹ Hi. Giọng nói có hơi khác lúc nãy, hơi bay bổng.

– Ở đâu vậy?

– Quán bar, đến đây uống rượu với mình đi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đưa tay lên xem đồng hồ, đã gần đến tám giờ. Gần đây cảm xúc của Hà Mỹ Hi bất ổn, cô có hơi lo lắng cho đối phương.

Cúp máy, cô mặc thêm áo khoác ra ngoài, lúc đến quán bar, Hà Mỹ Hi đã uống không ít, đang cầm ly rượu ngồi trước quầy bar chọc ghẹo anh pha chế trẻ trung.

Anh pha chế có chút huyết thống ngoại quốc, lúc cười mặt mày đưa tình, khi nói chuyện tay đã đặt lên mu bàn tay của Hà Mỹ Hi. Doãn Ước mau chóng tiến lên, tỉnh bơ chen vào giữa hai người họ.

– Bạn yêu, cậu đến rồi à.

Doãn Ước cười với anh pha chế, muốn một ly nước đá.

– Nếu mình không đến, cậu sẽ uống đến chết tại đây đúng không?

– Đùa, tửu lượng mình rất giỏi đấy. Vả lại chỉ là ra ngoài chơi vui vẻ thôi mà, vui thì phải uống rượu.

– Nếu thật sự vui vẻ sao lại không gọi Lão Phương nhà cậu cũng đến.

– Anh ta không được- Hà Mỹ Hi xua tay- Anh ta mà đến, mình sao được nói chuyện yêu đương với anh đẹp trai này, làm bóng đèn à.

Doãn Ước nhớ đến hôm qua hai người còn đúc thức ăn cho nhau, tình cảm thật là lật quá nhanh. Cô hơi do dự, nhỏ giọng hỏi đối phương:

– Mỹ Hi, rốt cuộc cậu và bác sĩ Phương làm sao vậy?

– Không sao.

Không sao chính là có sao đấy.

– Có phải có liên quan đến bác sĩ Trịnh không?

https://thuviensach.vn

– Không liên quan, chúng mình thật sự rất tốt mà- Hà Mỹ Hi vừa thấy nước đá đưa đến, trực tiếp đẩy trả cho anh trai trẻ:

– Đổi rượu cho cô ấy, uống nước gì chứ, nhạt phèo.

Doãn Ước ra hiệu cho đối phương đừng để ý đến cô, lại nói tiếp:

– Vậy thì cậu bị gì, luôn hành động một mình, lúc trước hai người có vậy đâu. Từ lúc Trịnh Đạc đến đây…

– Đã nói không liên quan đến anh ấy mà.

Giọng quá lớn, dọa người bên cạnh hết hồn.

– Mình chỉ ngại anh ta hơi lải nhải, nói mấy lời vô dụng dạy trượt tuyết gì đó, chẳng giống đàn ông gì cả.

– Thật à?

– Thật. Nếu cậu không tin thì bây giờ mình sẽ gọi cho anh ta, kêu anh ta đến đây cùng nhau uống, OK.

Doãn Ước nhìn bộ dạng say khướt của cô bạn, bác bỏ ngay đề nghị này. Uống cái gì mà uống, mau trở về mới đúng.

Khuyên cả buổi cuối cùng mới khuyên được Hà Mỹ Hi cùng vè khách sạn với mình. Hai người bước chân lảo đảo, lúc đi vào thang máy, Hà Mỹ Hi không cẩn thận vấp chân, té đặt mông ngồi xuống đất.

Doãn Ước kéo cô dậy, người say nặng như heo, kéo mấy lần cũng không được. Mắt thấy cửa thang máy sắp đóng lại, có người đưa tay ra cản, cửa lại lần nữa mở ra.

Kỷ Tùy Châu mới ra ngoài về, cũng uống chút rượu, vừa thấy tình hình này chau mày thật nặng.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không còn cách nào, lập tức nhờ anh giúp đỡ, lại khuyên Hà Mỹ Hi:

– Cậu mau đứng lên, ngồi trên đất lạnh sẽ bệnh đó.

– Bị bệnh thì sợ gì, mình còn dám giết người, mà sợ bị bệnh sao.

Ăn nói lung tung, nghe đến Doãn Ước đau đầu.

Kỷ Tùy Châu thấy thế bèn đi đến, trực tiếp túm người lên, lại hỏi Doãn Ước:

– Tầng mấy?

– Tầng… mười- Cô nhịn không được lại bổ sung- Anh đừng xem lời nói của cậu ấy là thật nha.

Kỷ Tùy Châu cười không thèm, giúp Doãn Ước dìu người về phòng. Doãn Ước ngửi được mùi rượu trên người anh, muốn hỏi anh đi đâu mới về, nghĩ lại cảm thấy nhiều chuyện quá, nên quay qua chăm sóc Hà Mỹ Hi.

Phương Thành Tựu cũng đến giúp đỡ, hai người bị một người say làm đến đổ mồ hôi, lúc bình tĩnh lại, Kỷ Tùy Châu đã sớm đi rồi.

Hoạt động trượt tuyết hôm sau, Doãn Ước đến trễ một lát, lúc đến bất ngờ nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đã ở đó, đang hướng dẫn một đám con gái trượt tuyết như thế nào.

Bên cạnh còn có mấy bạn nam ganh tị đứng nhìn, biểu hiện rõ ràng không phục.

Nhưng các cô gái lại rất vui vẻ, vây quanh anh ríu ra ríu rít không ngừng, một tiếng chủ tịch Kỷ hai tiếng chủ tịch Kỷ, làm như là bạn bè quen biết nhiều năm lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Cũng có người chụp ảnh gửi cho bạn bè, nhận được nhiều lời trầm trồ tán thưởng.

Chơi đến giờ cơm trưa, còn có người kéo Kỷ Tùy Châu cùng đi. Có người đề nghị ăn lẩu, phần đông đều đồng ý,

Lúc ăn, Kỷ Tùy Châu đương nhiên được hoan nghênh nhất, ai nấy đều chen chúc để được ngồi cạnh anh. Đại thiếu gia họ Kỷ xưa nay lạnh lùng kiêu căng, hiếm khi bình dân một lần, lại được chào đón như thế, ngay cả Doãn Ước cũng vô cùng bất ngờ.

Nhưng cô cũng biết, nhân vật như anh, chỉ cần thể hiện một chút tình hữu nghị với người khác, người theo đuổi sẽ tấp nập. Đây có lẽ là một trong những nguyên nhân cô không muốn thích nữa.

Cô không tiến lên góp vui như những người khác, chỉ lặng lẽ ngồi xuống một cái bàn bên cạnh, cùng với Trịnh Đạc. May mà hai bàn sát nhau, Hà Mỹ Hi liền chọn một vị trí ngồi đưa lưng về phía Doãn Ước, để tiện trò chuyện với cô.

Vị trí bên cạnh vốn là của Phương Thành Tựu, nhưng không biết tại sao, Kỷ Tùy Châu bỗng đi tới, tự nhiên ngồi xuống.

Anh vừa ngồi xuống, bầu không khí có hơi gượng gạo. Nhất là Phương Thành Tựu, Hà Mỹ Hi bị kẹp giữa bởi một cô gái và Kỷ Tùy Châu, người bạn trai như anh lại không có chỗ để ngồi.

Anh vốn có quan hệ với Trịnh Đạc nên cũng không thích Kỷ Tùy Châu, hiện giờ người này hình như quá mức thân thiết với bạn gái mình, sắc mặt anh bấy giờ rất khó coi.

May mà cô gái ngồi bên cạnh Hà Mỹ Hi thông minh, lập tức nhường chỗ của mình, những người khác lại giảng hòa đẩy Phương Thành Tựu ngồi

https://thuviensach.vn

xuống bên cạnh Hà Mỹ Hi, mới hóa giải bầu không khí gượng gạo vô hình này.

Nhưng cứ như vậy, lúc Doãn Ước dùng bữa có chút thất thần. Trong lòng cô lớn mật suy đoán, Kỷ Tùy Châu sở dĩ ngồi như vậy, là vì để gần với cô hơn một chút. Nhưng rất nhanh suy nghĩ này bị phủ định, Kỷ Tùy Châu là ai, nếu anh thật sự muốn ngồi bên cạnh cô, có thể đi tới ngồi bên bàn cô mà.

Lúc ấy bên cạnh cô còn trống một chỗ, nhưng anh lại không đến. Cho nên anh ngồi như vậy, chỉ có thể là vì Hà Mỹ Hi thôi.

Kỷ Tùy Châu có ý với Hà Mỹ Hi ư? Doãn Ước bị ý tưởng này làm giật mình, cảm thấy chắc mình bị điên rồi. Lòng cô bồn chồn với lấy xiên thịt, tay không cẩn thận đụng vào nồi lẩu bên cạnh, nóng đến cô nhảy dựng.

Trịnh Đạc kế bên lại quay sang hỏi han, những người khác trong bàn cũng phụ họa theo, người bàn sát bên cũng nghe thấy.

Hà Mỹ Hi là người đầu tiên quay sang, hỏi cô:

– Tiểu Ước, cậu bị bỏng à, lấy thuốc bôi không. Hôm đó Kỷ Tùy Châu mua còn dư nhiều lắm, để mình đưa cậu nhé?

Hà Mỹ Hi không giống với những người khác, người khác đều gọi chủ tịch Kỷ, cô lại gọi thẳng tên anh như Doãn Ước, lại còn gọi đến vô cùng tự nhiên.

Doãn Ước xua tay cười nói:

– Không cần, cũng không nghiêm trọng lắm mà.

Vừa định rút tay về, lại bị một bàn tay vươn đến cầm chặt lấy. Kỷ Tùy Châu thêm sức, kéo cô đứng lên khỏi ghế ngồi.

https://thuviensach.vn

– Có nghiêm trọng hay không do bác sĩ định đoạt, không phải do em.

Giọng điệu của anh như đang dạy dỗ con nít, Doãn Ước chưa kịp cãi lại, đã bị anh lôi đi.

Anh kéo cô đi thẳng đến hiệu thuốc, Kỷ Tùy Châu đưa tay Doãn Ước ra cho dược sĩ xem, hỏi ông nên dùng thuốc gì. Dược sĩ vẫn nhận ra anh, vừa bảo người ta tìm thuốc vừa cười nói:

– Lại mua thuốc cho bạn gái à, cô gái này sao dễ bị bỏng vậy. Chỗ chúng tôi là trượt tuyết mà, không phải miệng núi lửa đâu.

Kỷ Tùy Châu cũng cười, trả lời:

– Lần trước không phải bạn gái.

Dược sĩ ngầm hiểu, lại bắt đầu lắm mồm:

– À, vậy lần này mới phải. Tôi nói rồi mà, lần trước mua râu ria ôm đồm, mua một đống vô dụng. Lần này đích thân dẫn người đến cho tôi xem, chính là xem đúng bệnh hốt đúng thuốc, bôi lung tung không có lợi, làm như vậy mới đúng.

Doãn Ước lần đầu tiên cảm thấy, một người bán thuốc sao có thể dong dài đến vậy.

Không dễ mua được thuốc bôi lên tay, Doãn Ước lẩm bẩm:

– Thật sự rửa nước được rồi, có chút xíu, hoàn toàn chẳng đau gì.

– Đau hay không đau cũng đã đến rồi, nếu không giấm của người nào đó phải ăn đến tận Thái Bình Dương luôn.

Doãn Ước nhủ thầm, không lẽ là đang nói cô.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 40-2: Phòng trộm 3 (2)

Doãn Ước muốn quay lại nhà ăn, bị Kỷ Tùy Châu kéo lại.

– Tôi không thích ăn lẩu.

Cô chỉ có thể cùng anh đi ăn cơm Tây. Lúc cắt miếng thịt bò, quả nhiên không phải là người cùng thế giới, Kỷ Tùy Châu anh cũng chỉ có thể hòa nhập với giới bình dân một lát mà thôi.

Nghĩ đến chuyện này lực trong tay hơi chệch, dao cứa mạnh vào dĩa. Kỷ Tùy Châu ở đối diện ngẩng đầu, hỏi cô:

– Sao vậy, bị thương nặng nên không cắt được, có cần giúp đỡ hay không?

– Không cần, tự cắt được rồi.

Doãn Ước tiếp tục phân cao thấp với miếng thịt bò, Kỷ Tùy Châu lại buông dao nĩa lau miệng, lập tức vươn tay phải ra, đưa tới trước mặt Doãn Ước.

– Gì vậy?- Doãn Ước khó hiểu.

– Xem ra phẫu thuật rất thành công, nhìn không ra chút khác biệt.

– Tay anh bị sao mà phải làm phẫu thuật?- Doãn Ước cầm lấy tỉ mỉ quan sát một hồi, cảm thấy một chỗ trên mu bàn tay có hơi khác, cô chỉ chỉ vào đó:

https://thuviensach.vn

– Là chỗ này à?

Ngón tay ma sát vào da, mang đến cảm giác là lạ. Kỷ Tùy Châu rút tay về, tằng hắng hai tiếng:

– Là trước kia bị axit làm tổn thương, nên đã phẫu thuật cấy da.

– Là chuyện lúc nào?

– Mấy tháng trước, có lẽ cuối xuân đầu hạ gì đó. Hôm đó em gái tôi vừa tỉnh lại không lâu, tôi đến bệnh viện thăm nó, gặp phải chuyện cố ý dùng axit đả thương người, nhất thời mềm lòng ra tay, làm mình gặp chút rắc rối nhỏ.

Trong nửa phút ngắn ngủi, Kỷ Tùy Châu nhìn thấy ánh mắt cô thay đổi vài lần. Lúc bắt đầu là bình tĩnh đến sau lại là hoài nghi, cuối cùng chính là khiếp sợ.

Cho nên, Vương Nhị Hổ ngoài bốn mươi tuổi trong miệng của Trịnh Đạc, thực ra là Kỷ Tùy Châu?

– Trước kia anh và Trịnh Đạc đã biết nhau rồi.

– Ừ, có gặp mặt vài lần. Anh ta nói thế nào với em về tôi, là người trung niên xấu xí, có phải còn nói tôi hói đầu, mập mạp này nọ đúng không.

Mặc dù không đến mức ấy, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Kỷ Tùy Châu cười:

– Trịnh Đạc trông hào phóng, hóa ra lại nhỏ nhen như vậy.

Doãn Ước không còn lời nào để nói. Hôm qua cô còn nói với Trịnh Đạc về Vương Nhị Hổ, lúc ấy biểu hiện anh bình tĩnh, một chút cũng không

https://thuviensach.vn

giống nói dối. Nhưng Kỷ Tùy Châu càng không cần thiết phải nói dối. Chuyện này thật khiến người ta đau đầu.

– Hiện giờ có phải em cảm thấy, nhiều người theo đuổi cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, đúng chứ?

Doãn Ước cười khổ, sự việc đảo ngược nằm ngoài dự kiến của cô. Cô nhìn chằm chằm tay Kỷ Tùy Châu hồi lâu, hỏi:

– Lúc đó thế nào, có phải hơi đau đúng không?

– Chỉ là có hơi đau thôi á? Doãn Ước, có muốn tôi cũng tạt em một ít không?

– Không cần. Vậy phẫu thuật thành công không, không ảnh hưởng…- Cô đột nhiên ngừng lại, nghĩ không biết nên dùng từ nào để biểu đạt.

– Không ảnh hưởng, làm gì cũng được- Kỷ Tùy Châu liền tiếp lời.

Khi anh nói câu này ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào Doãn Ước, nhìn đến toàn thân cô khó chịu không nói tiếp được. Kết quả sau khi làm người ta bối rối, anh lại tự bào chữa, lần nữa cầm dao nĩa lên:

– Nhất là cắt thịt bò, một chút cũng không ảnh hưởng.

Ăn được một nửa Hà Mỹ Hi lại gọi đến hỏi thăm vết thương của Doãn Ước, Doãn Ước nói mình đã về phòng nghỉ ngơi, nói cô đừng lo lắng. Cúp máy ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Kỷ Tùy Châu đang nhìn mình, liền giải thích:

– Là Mỹ Hi gọi.

– Tôi biết. Tình bạn của hai người không tệ.

https://thuviensach.vn

– Tốt lắm, cậu ấy là người bạn đầu tiên tôi quen sau khi bị mù, vẫn rất chăm sóc tôi. Cho nên chuyện đó, nếu anh thật sự có tâm tư khác, tốt nhất nên suy xét thấu đáo. Đừng giống như trước kia… dù sao gia đình của Mỹ Hi, chắc là không có thù oán gì với anh.

– Em yên tâm, tôi đối với bạn gái của người khác không hề có hứng thú- Kỷ Tùy Châu ăn hai miếng lại dừng tay, nhíu mày nói- Sớm biết như vậy nên dẫn em đi ăn há cảo.

– Tại sao?

– Nhiều giấm như vậy, không cần lãng phí.

Doãn Ước ngạc nhiên hai giây rồi phản ứng lại:

– Tôi đâu có ghen.

– Mùi chua bốc lên tận trời rồi, còn dám nói không. Em yên tâm, cho dù tôi muốn ăn cũng ăn cỏ hồi đầu[1], tôi chỉ thích cái đó thôi.

– Cỏ hồi đầu không tốt với anh đâu.

– Vậy à? Có nói cũng đừng nên nói quá khẳng định như vậy.

Lòng dạ Doãn Ước bị anh làm rối thành một mớ bòng bong, ăn xong trở về phòng nghỉ ngơi, hoạt động tập thể vào buổi chiều cũng không tham gia. Đến giờ cơm chiều, một cô gái trong đoàn tên là Tiểu Văn đến phòng gọi cô ăn cơm, tiện thể tán gẫu chuyện xảy ra lúc nãy.

– Mỹ Hi hình như cãi nhau với Thành Tựu, hai người không ai để ý đến ai, thật không biết họ làm sao nữa, rõ ràng là họ khởi xướng chuyến du lịch này, kết quả tự mình lại gây mâu thuẫn trước.

Lại cãi nhau? Phụ nữ khi yêu đều vậy.

https://thuviensach.vn

Đang nói đề tài này, bên ngoài có người gõ cửa dồn dập, vừa gõ vừa gọi tên Doãn Ước. Doãn Ước đi ra mở cửa, phát hiện Phương Thành Tựu đứng đó, đầu đầy mồ hôi:

– Thấy Mỹ Hi không?

– Không thấy.

– Kỷ Tùy Châu đâu?

– Anh có ý gì?

– Hai người họ chắc chắn có vấn đề. Doãn Ước, tôi nói với em em cũng đừng mất hứng. Vừa nãy thôi, Mỹ Hi về phòng nhận được điện thoại, không chào hỏi gì đã bỏ ra ngoài. Tôi cảm thấy không đúng nên đi đến phòng anh Trịnh, quả nhiên Kỷ Tùy Châu cũng đúng lúc đi ra ngoài. Anh Trịnh còn nói, trước khi ra ngoài tên họ Kỷ có gọi điện thoại. Tôi tức lắm, đây là đùa giỡn dưới mắt tôi đúng chứ, xem tôi là người chết à.

Tiểu Văn sáp đến xen miệng vào:

– Không thể nào đâu, chắc anh nhầm rồi, hai người họ trước kia không quen biết nhau mà.

– Không quen? Tên họ Kỷ nổi tiếng khó trị, nhưng mấy hôm nay theo quan sát của tôi, tất cả yêu cầu của Mỹ Hi anh ta không hề từ chối. Doãn Ước em cũng nên tinh mắt chút đi, đừng hồ đồ bị gạt mà chẳng hay biết gì.

Theo trực giác, Doãn Ước cảm thấy chắc chắn có gì đó, nhưng khẳng định không phải loại chuyện Phương Thành Tựu đang lo lắng. Cô bình tĩnh lại, quay trở về phòng lấy áo khoác chuẩn bị cùng Phương Thành Tựu ra ngoài tìm người. Ai ngờ khi cô quay trở ra, đối phương đã đi mất rồi.

https://thuviensach.vn

Cô ở trong phòng đợi không được, dứt khoát đi ra ngoài tìm kiếm. Đang thời gian dùng bữa, trong khách sạn dần náo nhiệt hơn, khi Doãn Ước đi ngang qua đại sảnh nghe được người đi trượt tuyết bên ngoài quay về thảo luận một chuyện, nghe kỹ hơn thì là chuyện trai gái ghen tuông đánh nhau.

Cô lập tức hỏi kỹ địa điểm, một đường chạy vội đến đó.

Tới nơi, nhìn thấy quả nhiên là Phương Thành Tựu ở đó làm phiền Kỷ Tùy Châu, cách đó không xa Hà Mỹ Hi cũng đứng đó, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Doãn Ước đi lên kéo tay cô, hỏi:

– Có chuyện gì vậy?

Hà Mỹ Hi liếc nhìn cô, đột nhiên đẩy mạnh cô một cái. Doãn Ước không đề phòng, bị cô đẩy ngã ngồi xuống đất. Kỷ Tùy Châu vốn đang đối phó Phương Thành Tựu lập tức bỏ lại anh ta, vội chạy đến kéo Doãn Ước đứng lên, đứng chắn phía trước bảo vệ cô.

Ánh mắt Hà Mỹ Hi bối rối muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cắn môi, quay đầu bỏ chạy. Phương Thành Tựu thấy thế cũng đuổi theo, chỉ còn lại Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu đứng đó nhìn theo hai người họ chạy đi.

Một lát sau, Kỷ Tùy Châu mới xoay người kéo tay Doãn Ước:

– Không bị thương chứ?

Doãn Ước có hơi tức giận, rút tay về. Cô không khóc nháo, chỉ nhìn Kỷ Tùy Châu bằng ánh mắt kiên định:

– Anh có chuyện gạt tôi, không định nói rõ ràng hay sao?

– Chuyện không phải như em nghĩ đâu.

– Tôi biết, nhưng chắc chắn cũng có chuyện rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu tiến đến, vén tóc lòa xòa trước trán cô khẽ hôn hai cái, sau đó ôm cô vào lòng:

– Được rồi, tìm một chỗ rồi nói.

Họ đi vào tiệm trà của khách sạn, muốn một phòng trang nhã. Bên trong bày bàn cờ, hương trà lượn lờ, phong cách cổ xưa hoàn cảnh yên tĩnh lập tức cách ly với khó chịu và huyên náo vừa rồi.

Lòng dạ khẩn trương của Doãn Ước cũng dần bình ổn lại.

Kỷ Tùy Châu kéo cô ngồi xuống, vẫn kiểm tra tay cô trước, rồi mới nói:

– Vốn muốn hỏi cho rõ ràng rồi mới nói với em, bây giờ nói trước cho em biết vậy.

Anh lấy điện thoại ra, lục lọi đưa ra đoạn video clip. Doãn Ước nhận lấy nhìn, phát hiện chất lượng hình ảnh không tốt lắm, xem góc độ như là hình ảnh từ camera được trang bị trên cao quay xuống.

Có hai đoạn clip, thời gian không dài, sau khi xem xong Kỷ Tùy Châu hỏi cô:

– Có nhận ra ai đây không?

Doãn Ước chỉ vào hình ảnh cuối cùng dừng lại khi một người xuất hiện ở đó:

– Người này có hơi giống Chung Vi, nhưng tôi không dám khẳng định.

– Vậy xem lại lần nữa đi.

Lần này Doãn Ước xem cẩn thận hơn, hai đoạn clip xem đi xem lại năm sáu lần, mới gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

– Lần này có tám phần chắc chắn, chính là Chung Vi.

Kỷ Tùy Châu ngồi gần hơn, tay anh khoát lên vai Doãn Ước một cách tự nhiên. Trong đầu Doãn Ước lúc này toàn là hình ảnh của Chung Vi, hoàn toàn không chú ý mình đang bị người nào đó "lợi dụng".

Cô hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Clip này quay khi nào?

– Mấy tháng trước, lúc tôi đang điều tra là ai gửi tin nhắn nặc danh cho tôi, tra ra được một trong hai clip này. Sau đó em nói em cũng nhận được tin nhắn tương tự, tôi lại cho người điều tra sâu hơn, bắt được thêm một đoạn clip nữa. Trong hai đoạn clip này đều xuất hiện Chung Vi, rất phù hợp với suy đoán lúc trước của tôi.

– Anh đã nói người gửi tin nhắn là cô ấy. Nhưng sao hôm nay anh lại muốn cho tôi xem cái này?

Kỷ Tùy Châu lại phát hai đoạn clip thêm một lần nữa, lần này không hề thừa nước đục thả câu, trực tiếp chỉ ra mấu chốt. Trong hai đoạn clip, ngoại trừ Chung Vi ra, còn xuất hiện cùng một nhân vật.

Doãn Ước nhìn màn hình điện thoại nhỏ xíu cả buổi, luôn không dám xác định. Cô lắc đầu với Kỷ Tùy Châu:

– Tôi, tôi không nhìn ra.

– Quả thực có hơi khó nhìn, hôm nào tìm màn hình lớn hơn có lẽ em sẽ nhìn được rõ ràng hơn. Nhưng mà em có thể nói cho tôi biết, trong lòng em có đối tượng nào em cảm thấy nghi ngờ không?

Chính bởi vì có, nên Doãn Ước mới càng không dám chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu lấy lại điện thoại, không ép Doãn Ước nữa, chỉ cầm tách trà chậm rãi thưởng thức. Anh càng điềm nhiên, trong lòng Doãn Ước lại càng lo lắng, cuối cùng vẫn đặt câu hỏi:

– Anh cho tôi xem cái này, là muốn nói gì.

– Có chứ, thực sự lúc trước khi điều tra ra người gửi tin nhắn là Chung Vi, tôi cũng có chút phân vân. Bởi vì tôi không nhìn ra được cô ta có mối liên hệ nào với em trai em. Đương nhiên, hiện tại người thứ hai này có vấn đề gì, tôi cũng không nhìn ra được nốt. Hai đoạn clip này có được nhờ xác định vị trí đại thể phát ra tín hiệu từ trạm thu phát sóng di động, sau đó theo dõi tất cả các khu vực rồi tìm ra, mới xác định là Chung Vi. Nhưng sự thật là, tin nhắn có phải do cô ấy gửi hay không thì không chắc. Cho nên ngày đó tôi mới đến phim trường, muốn tìm cô ấy hỏi rõ ràng. Kết quả xảy ra chuyện không đúng lúc, Tất Nhiên đến trước giết Chung Vi, manh mối này cứ vậy mà đứt. Hiện giờ xem ra, người nọ thật thông minh, có lẽ biết được bản thân có thể bị bại lộ, dứt khoát tìm kẻ thế thân.

– Tại sao lại tìm Chung Vi?

– Bởi vì cô ấy là ngôi sao, là nhân vật nổi tiếng. Hình ảnh mờ mờ trong đoạn clip thế này, người bình thường thường diện mạo đại chúng, rất khó bị phát hiện. Nhưng Chung Vi thì khác, cô ấy vừa xuất hiện chắc chắn sẽ có người nhận ra, cũng rất tự nhiên sẽ liên tưởng đến người gửi tin nhắn là cô ấy. Mặc dù sau đó chúng ta có tìm được Chung Vi, cô ấy không thừa nhận chuyện này, nhưng hiềm nghi vẫn không thể rửa sạch. Huống hồ thời gian người đó chọn tốt như vậy, một lần là sau khi em vừa gửi hồ sơ xin việc, lần khác là khi tôi đang tiếp xúc với Wenda. Người này có lẽ cũng biết Chung Vi, biết được lịch trình của cô ấy, cho nên vừa vặn xuất hiện gần cô ấy cùng một thời gian, nhưng lại không gặp nhau.

Doãn Ước đau đầu xoa thái dương, ngẩng lên vẻ mặt rối rắm nhìn Kỷ Tùy Châu:

https://thuviensach.vn

– Thật sự chính là cậu ấy sao?

– Tìm cô ấy hỏi vậy.Chú thích:

[1]Cỏ hồi đầu (回头草): được trích trong câu 好马不吃回头草:tạm dịch là ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ. Nghĩa của cỏ hồi đầu trong câu này chính là Kỷ Tùy Châu muốn nói có yêu thì cũng muốn quay lại yêu Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 41-1: Phòng trộm 4 (1)

Chính là không thấy Hà Mỹ Hi đâu.

Sáng hôm sau Doãn Ước đến phòng tìm người, gõ cửa cả buổi không ai trả lời, cô liền gọi điện cho đối phương, nhưng điện thoại báo tắt máy. Không còn cách nào, cô chỉ có thể liên lạc với Phương Thành Tựu.

Điện thoại gọi qua một hồi không ai nhận, cuối cùng nối máy lại là giọng nói lạ hoắc. Đối phương nói mình tên Tiểu Lâm, là một trong những người cùng nhau đến lần này, bây giờ đang cùng Phương Thành Tựu trong nhà hàng uống rượu.

Đến nhà hàng vừa thấy, trước mặt Phương Thành Tựu một đống vỏ chai rượu, cả người có vài phần say. Doãn Ước bước đến chào hỏi anh, Tiểu Lâm thấy có vẻ cô có lời muốn nói, chủ động nhường chỗ cho cô, còn mình thì nhân cơ hội chuồn mất.

Chuyện bồi người uống rượu giải sầu, thật đúng là vô cùng nhàm chán.

Doãn Ước chờ Tiểu Lâm đi rồi, mới hỏi Phương Thành Tựu Hà Mỹ Hi đi đâu. Phương Thành Tựu chỉ liếc mắt nhìn cô, cười vô cùng khinh bỉ:

– Em còn tìm cô ta làm gì. Em xem cô ta là bạn, không chừng cô ta lại xem em là kẻ thù. Nhìn xem tối qua cô ta đã làm gì em, đẩy em một cái chả chút khách sáo. Quay đầu lại cả lòng cướp bạn trai em cũng có đấy.

Khóe miệng Doãn Ước giật nhẹ, không thể cười ra. Phương Thành Tựu hiển nhiên hiểu lầm quá sâu. Chuyện đó Kỷ Tùy Châu đã giải thích với cô

https://thuviensach.vn

rồi.

“Tôi đang hỏi cô ấy hành tung hai ngày đó, cô ấy có hơi hoảng, nhưng cứng miệng lắm, chỉ nói lâu rồi không nhớ. Mặt khác, tôi hỏi cô ấy có quen Chung Vi không, vẻ mặt cô ấy hơi khác, nhưng một mực phủ nhận. Hiển nhiên cô ấy không ngờ bị tôi nói trúng. Có lẽ em hành động sẽ mang lại hiệu quả hơn.”

Doãn Ước cũng cảm thấy như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải lập tức tìm được người đã.

Nhưng Phương Thành Tựu cũng không biết cô ở đâu:

– Tụi anh cãi nhau một trận, anh tức quá mắng cô ấy, cô liền ra tay đánh anh. Phụ nữ tụi em có phải đều như vậy không, nói không lại liền động tay, cào mặt anh trầy hết rồi.

– Mỹ Hi là kích động, có thể cậu ấy cảm thấy anh hiểu lầm cậu ấy làm cậu ấy quá đau lòng.

– Anh hiểu lầm sao?- Phương Thành Tựu nâng ly tự cụng vào chai rượu phát ra tiếng cong- Em đâu phải người mù. Từ sau khi Kỷ Tùy Châu đến đây, hắn và Mỹ Hi qua lại đặc biệt thân thiết. Chủ động bắt tay, chủ động mua thuốc bôi, còn chủ động ngồi bên cạnh cô ấy, chỉ thiếu đút cô ấy ăn nữa thôi. Anh không phải người keo kiệt, nhưng chuyện này ai cũng không thể chịu được. Hơn nữa có rất nhiều chuyện em hoàn toàn không biết.

– Ví dụ như?

Phương Thành Tựu bấu chặt thân chai, lộ ra vẻ mặt thống khổ. Hồi lâu nhìn như hạ được quyết tâm, quay sang nhìn Doãn Ước:

– Mỹ Hi gạt anh, gặp mặt đàn ông trong khách sạn.

https://thuviensach.vn

– Điều này không có khả năng- Doãn Ước bất giác lắc đầu.

– Sao em biết không có khả năng? Là chuyện của hôm trước thôi. Hai tụi anh ngủ cùng phòng, cô ấy đợi anh ngủ say rồi, một mình lặng lẽ ra ngoài. Anh nhìn từ phía sau, thấy chính là một người đàn ông.

– Người đàn ông đó là ai?

– Không biết, nhưng chắc chắn không phải Kỷ Tùy Châu. Khoảng cách quá xa nhìn không rõ, nhưng có thể là bạn của cô ấy. Vốn đến đây là đề nghị của cô ấy, cô ấy nói có bạn đang làm việc ở đây, đặt phòng có thể được giảm giá. Anh cũng thật ngốc, còn tưởng rằng là chuyến du lịch tình yêu, kết quả lại làm bình phong cho người ta.

Doãn Ước nhìn bộ dạng của anh, biết không khuyên được, dứt khoát không khuyên nữa. Có lẽ trút bầu tâm sự xong rồi, tự anh có thể nghĩ thông suốt.

Việc cấp bách chính là tìm được Hà Mỹ Hi, nhưng cô ấy như bị bốc hơi, không còn xuất hiện nữa. Doãn Ước vào phòng cô xem xét, đồ đạc vẫn còn ở đây. Trong phòng cũng bình thường không có gì khác, nhìn không ra có gì khác thường.

Cô lại hỏi những người khác, họ đều nói không gặp Hà Mỹ Hi. Một vòng chạy tới lui mệt bở hơi tai, cũng không thu hoạch được gì.

Ban đầu Doãn Ước có chút tức giận, tức Hà Mỹ Hi đi đâu không nhắn lại. Nhưng dần dà cô lại cảm thấy không đúng, vô thức nghĩ đến chuyện của Triệu Sương.

Cô rất sợ Hà Mỹ Hi cũng giống như Triệu Sương, từ nay về sau không xuất hiện nữa.

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng đến đó tay Doãn Ước phát run, hấp tấp đi tìm Kỷ Tùy Châu. Mời vừa đi ra khỏi thang máy liền thấy trước phòng Kỷ Tùy Châu có hai người đứng đó, đang tranh chấp chuyện gì.

Đến gần thì thấy là Phương Thành Tựu và Trịnh Đạc. Trong tay Phương Thành Tựu kéo một chiếc va li, thấy Doãn Ước liền quay mặt đi, bộ dạng không vui. Trịnh Đạc liền giải thích với Doãn Ước:

– Thành Tựu nói muốn về trước, anh đang khuyên cậu ấy.

– Anh đừng khuyên em, em đi chắc rồi.

– Muốn đi cũng được, trước hết nói rõ ràng đi, đừng mang theo một bụng khó chịu quay về. Tốt xấu gì cũng đợi tỉnh rượu rồi tính.

Trịnh Đạc nói xong liền kéo anh ta vào phòng, Doãn Ước cũng đi theo vào, thấy Trịnh Đạc nhìn mình, có hơi xấu hổ giải thích:

– À cái đó, em đến tìm Kỷ Tùy Châu.

Trịnh Đạc gật đầu, để cô vào trong phòng. Doãn Ước vừa vào liền gọi tên Kỷ Tùy Châu, ngoắc anh ra:

– Anh ra đây một lát.

Thuận tiện nhường không gian lại cho Trịnh Đạc và Phương Thành Tựu. Hy vọng anh có thể thuyết phục Phương Thành Tựu, cứ vậy mà đi cũng không tốt.

Cô kéo Kỷ Tùy Châu đến quán cà phê ngồi, nói lại chuyện không tìm thấy Hà Mỹ Hi với anh, lại nhắc đến lo lắng trong lòng mình.

Kỷ Tùy Châu không phủ định cũng không tán thành, chỉ hỏi cô:

– Tại sao em lại nghĩ vậy, là phát hiện có chỗ nào không đúng à?

https://thuviensach.vn

– Thật không có, chỉ là cảm giác mà thôi. Lúc trước Triệu Sương cũng không nhắn nhủ lại gì, đột nhiên mất tích không thấy tăm hơi. Nhiều ngày trôi qua rồi vẫn bặt vô âm tín. Hiện giờ Mỹ Hi lại như vậy…

– Hai người đó không nhìn ra có mối liên hệ gì- Kỷ Tùy Châu cầm tay cô- cũng không thấy có điểm chung gì cả, em không cần vội vàng kết luận như vậy.

– Cho nên anh cũng thấy có khả năng?

– Mọi chuyện đều có khả năng, nhưng khả năng này lại vô cùng nhỏ. Triệu Sương sao lại mất tích tôi không rõ lắm, nhưng Hà Mỹ Hi hình như có tính khả thi. Phụ nữ cãi nhau bỏ đi, chuyện này cũng không có gì lạ. Có thể cô ấy không muốn đối mặt với chất vấn của tôi, lựa chọn âm thầm chạy lấy người.

Doãn Ước nghĩ có cũng khả năng đó, ngược lại nhẹ nhõm:

– Nếu thật sự là vậy thì không sao, sau này hỏi lại vậy.

– Em không lo cho em trai em à?

– Có lo cũng vô ích. Đã lo lắng nhiều năm như vậy rồi, nếu nội dung tin nhắn là thật, vậy em trai tôi có thể rời khỏi nơi quỷ quái đó rồi. Nhưng nếu là thật, anh định làm gì?

– Làm gì là làm gì- Kỷ Tùy Châu bật cười- Nếu là thật, em trai em cùng nhà họ Kỷ không có gì liên quan đến nhau, tôi cũng không cắn chặt hắn không buông, ngược lại sẽ theo đuổi tên hung thủ thực sự đang nhởn nhơ ngoài vòng phát luật kia. Doãn Ước, tôi hận không hề vô duyên vô cớ, hy vọng em có thể hiểu. Tôi chỉ nhìn việc không nhìn người.

Hai người nói chuyện rất lâu, lần đầu tiên đem tất cả suy nghĩ để trong lòng bày tỏ với đối phương. Cho đến khi cà phê trước mặt đã nguội, Kỷ

https://thuviensach.vn

Tùy Châu mới kéo cô đứng lên.

– Muốn tôi tìm ra Hà Mỹ Hi không?

– Có thể chứ?

– Xem băng ghi hình rồi nói- Kỷ Tùy Châu chỉ lên trần nhà.

Kết quả băng ghi hình lại khiến hai người kinh ngạc, vốn chỉ là một chuyến du lịch đơn giản lại bắt đầu tiến triển theo chiều hướng phức tạp.

Kỷ Tùy Châu thông qua quan hệ đưa Doãn Ước vào phòng bảo an của khách sạn, xem băng ghi hình suốt hai mươi bốn giờ ở tầng mười nơi họ ở. Kết quả bên khách sạn vô cùng tiếc nuối nói với họ: Camera bị hư.

Một cái cơ thô tục rách nát làm người ta không thể nói gì, Doãn Ước thậm chí nghĩ muốn nói với họ: Có thể tìm lý do nào tốt hơn không?

Đội trưởng đội bảo an của khách sạn vô cùng bất đắc dĩ:

– Thật sự hư rồi, là chuyện mấy hôm nay, chúng tôi cũng vừa mới phát hiện.

– Sao lại hư?

– Hình như bởi vì sai sót khi thao tác.

Là sai sót hay là cố ý, phải điều tra mới biết được. Kỷ Tùy Châu hiệu suất làm việc rất cao, mau chóng tìm ra được người đàn ông khả nghi phá hư camera của khách sạn, kéo đến trước mặt mọi người.

Người này tên Chương Hoa, khoảng hơn hai mươi tuổi, là phó đội trưởng đội bảo an, trong tay có chút quyền hành. Trông có vẻ hơi xấu, tố chất tâm lý cũng yếu kém, không đợi khách sạn uy hiếp đòi báo cảnh sát, anh ta đã khai hết tất cả.

https://thuviensach.vn

– Là có người bảo tôi làm vậy, cho tôi một số tiền không nhiều lắm, thật sự là không nhiều lắm.

– Cho bao nhiêu?- Đội trưởng đội bảo an cũng rất tò mò.

– Chỉ… một ngàn tệ.

Quả thật không nhiều lắm, nhưng người này lại đồng ý, có thể thấy được là một tên ấm đầu.

Kỷ Tùy Châu đứng trước mặt hắn, không nói một lời chỉ nhìn hắn chằm chằm khoảng năm phút, làm người nọ mồ hôi rơi như mưa. Anh không hỏi gì, đối phương lại thú nhận toàn bộ:

– Tôi thật sự chỉ lấy của cô ấy một ngàn tệ. Gần đây tình hình kinh tế của tôi có hơi khó khăn, cô ấy tìm tôi giúp đỡ, đều là bạn học cũ, không đồng ý cũng không thể mở miệng nói được.

– Sao anh không hỏi tại sao cô ấy lại làm vậy?

Mắt Chương Hoa sáng lên:

– Có hỏi, cô ấy không chịu nói, chỉ nói không có gì hệ trọng đâu. Tôi nhất thời mềm lòng, liền, liền…

Lời nói dối này ngay cả Doãn Ước cũng không tin, huống chi là Kỷ Tùy Châu. Anh tiến lên từng bước, càng thêm tới gần đối phương. Chương Hoa bị anh áp sát đến bối rối, đột nhiên xoay người bỏ chạy. Tất cả mọi người trong phòng bảo an không kịp phản ứng, chỉ duy nhất một mình Kỷ Tùy Châu ra tay nhanh nhất, hai ba bước túm cổ áo hắn lại, lập tức quật hắn ngã xuống đất, Chương Hoa té xuống đến trời đất quay cuồng, quằn quại ở đó tru tréo lên.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu hét một tiếng với đội bảo an đang đứng như trời trồng kia, lúc này đối phương mới xông đến kéo hắn dậy, sau đó hỏi anh:

– Tiếp theo nên làm gì?

– Báo cảnh sát đi.

– Đừng, đừng mà- Chương Hoa liên tục xin tha- Tôi chỉ phá hoại vài camera theo dõi, không đến mức phải báo cảnh sát mà. Tôi sẽ giao nộp hết số tiền đó, thật mà thật mà.

Kỷ Tùy Châu đi đến trước mặt hắn, giơ chân đá hắn hai cú:

– Giữ lại để nói với cảnh sát đi, một ngàn tệ quả thật không đến mức làm lớn chuyện đến mức này, nhưng mà lừa gạt cướp tài sản tội danh không nhỏ, đoán chừng anh phải ở trong tù lâu à.

Mọi người ở đây đều trợn tròn mắt, đội trưởng đội bảo an không nhịn được, hỏi:

– Vậy là sao, tên này có tiền án?

Quản lý khách sạn nghe báo động, liền bước đến lật mặt Chương Hoa qua lại nhìn nửa ngày, vẫn không nhìn ra được manh mối. Anh ta nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu, vừa xin lỗi vừa thỉnh giáo anh.

Kỷ Tùy Châu chỉ cười, rút điếu thuốc ra định hút, đối phương mau mắn đưa bật lửa. Kết quả anh liếc mắt nhìn thấy Doãn Ước đứng bên cạnh, lại từ chối ý tốt của đối phương.

Doãn Ước vẫn không nói gì, cô đang tìm một lý do hợp lý về hành vi của Hà Mỹ Hi. Nhưng tìm tới tìm lui cũng không có. Cố ý tắt đi thiết bị theo dõi trong khách sạn, trăm phần trăm là để làm chuyện xấu. Người ở tầng này tất cả đều là bạn, cô ấy muốn xuống tay với ai đây?

https://thuviensach.vn

Chương Hoa nhanh chóng bị đưa đến đồn cảnh sát, những người khác vẫn ở lại tiếp tục theo dõi băng ghi hình. Tuy rằng camera ở tầng mười bị phá, nhưng camera ở những chỗ khác trong khách sạn vẫn hoạt động bình thường, chỉ cần Hà Mỹ Hi rời khỏi tầng mười, nhất định có thể bị quay trúng.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là, xem rất nhiền lần vào tất cả thời gian, lại không phát hiện ra bất cứ ai giống Hà Mỹ Hi.

Doãn Ước chưa từ bỏ ý định, hỏi đội trưởng xem có góc chết mà camera không quay tới không. Đội trưởng gật đầu:

– Chắc chắn có, khách sạn lớn thế nào, có vài nơi không có khả năng trang bị camera. Nhưng muốn tránh được tất cả các camera rời khỏi khách sạn rất khó. Tất cả các lối ra vào của khách sạn đều có gắn camera, hơn nữa rất khó tránh đi hoàn toàn. Tôi nghĩ cô Hà vẫn còn trong khách sạn.

Kỷ Tùy Châu ngồi ở kia, nhìn chằm chằm màn hình trước mặt, Doãn Ước không dám quấy rầy anh, chỉ im lặng ngồi xuống bên cạnh. Trong màn hình bóng người qua lại, người quen thuộc kia cuối cùng không hề xuất hiện.

Khoảnh khắc đó, một sự bất an dâng lên trong lòng cô, cô sợ cả đời này không thể gặp lại Hà Mỹ Hi nữa.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu
dtv-ebook.com

Chương 41-2: Phòng trộm 4 (2)

Chuyện tìm kiếm Hà Mỹ Hi, cuối cùng dần dần từ một chuyện nhỏ diễn biến thành đại sự.

Một người sống sờ sờ, có chứng cứ hiện hữu không rời khỏi khách sạn, lại như hư không tan biến không thấy bóng dáng, phía khách sạn vô cùng đau đầu. Tìm kiếm đến cuối cùng không có gì rõ ràng cả, cách lần cuối cùng Doãn Ước nhìn thấy Hà Mỹ Hi vào tối qua đã là hai mươi tư tiếng, cô quyết định báo cảnh sát.

Nhưng sau khi cảnh sát đến, cũng không có chuyện gì làm. Không có chứng cớ gì cho thấy Hà Mỹ Hi gặp phải bất trắc, chỉ là mất tích thông thường mà thôi. Xét thấy trước đó một ngày Hà Mỹ Hi từng cãi nhau với bạn trai, cảnh sát cho rằng có thể cô nhất thời không vui trốn đi đâu đó, qua một thời gian sẽ ổn.

Dưới tình huống như vậy, Kỷ Tùy Châu hình như cũng không thể lạm dụng quyền thế tạo áp lực cho họ, chuyện này chỉ có thể từ từ tiến hành. Bên khách sạn cũng hứa hẹn sẽ dốc lòng tìm kiếm Hà Mỹ Hi. Chỉ là mở cửa làm ăn, cũng không thể mang đến khủng hoảng cho tất cả các khách thàng, cho nên chuyện này chỉ có thể lặng lẽ tiến hành.

Trong lòng mỗi người đều có một tầng sương u ám, nhưng ai cũng không nói gì. Sau khi tiễn cảnh sát đi, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu thuê một phòng cùng ngồi xuống chậm rãi phân tích chuyện này. Chỉ một ngày ngắn ngủi, lại trắc trở dồn dập.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên là Hà Mỹ Hi mất tích, lại tóm được tên tội phạm bị truy nã Chương Hoa, hiện giờ lại biết Phương Thành Tựu trả phòng trước, một mình đáp chuyến bay quay về thành phố B.

Doãn Ước bất an:

– Anh có nghĩ rằng bác sĩ Phương có liên quan đến Hà Mỹ Hi mất tích không?

– Ít nhiều gì cũng có chút liên quan. Bất kể Hà Mỹ Hi là vì cãi nhau với anh ta rồi bỏ đi, hay là nguyên nhân nào khác, anh ta cũng không thoát được liên can.

– Vậy anh ta đột nhiên quay về…

Kỷ Tùy Châu rót ly nước đưa cho Doãn Ước, lại hỏi cô có muốn ăn gì không. Doãn Ước ăn không vô, từ chối đề nghị của anh.

Kỷ Tùy Châu cũng không miễn cưỡng, liền cùng cô uống nước. Doãn Ước nhớ đến Chương Hoa, lại hỏi anh:

– Sao anh biết được hắn là tội phạm bị truy nã?

– Em không xem ti vi à?

– Cho nên anh có xem?

– Vô tình liếc sơ qua thôi, người này bộ dạng có chút đặc biệt. Hà Mỹ Hi hắn là cũng biết chuyện của hắn, cho nên đã dùng nó để uy hiếp hắn. Nếu không chỉ niệm tình bạn cũ, không đến mức vì cô ấy làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Doãn Ước bắt đầu nhớ lại diện mạo của Chương Hoa. Mắt nhỏ một mí, thoạt nhìn trông rất thật thà. Chỉ là khi cười lên có hơi giả tạo, lộ ra vẻ lõi đời và khôn khéo.

https://thuviensach.vn

Một người như vậy, ném vào đám người không thể tìm ra, Kỷ Tùy Châu lại chỉ liếc sơ qua tin tức truy nã tội phạm trên ti vi là có thể nhận ra hắn, quả rất lợi hại.

Cô lại giương mắt nhìn anh. Kỷ Tùy Châu dựa vào quầy bar, cầm ly nước trong tay. Vóc dáng cao ráo khí chất lạnh lùng, cử chỉ lộ ra sức thu hút nên có của đàn ông ở tuổi này. Khó trách bọn con gái thấy anh liền như ruồi bọ khát máu, tất cả đều bâu vào.

Người như vậy, quả thật có vốn liếng làm người ta thích.

Kỷ Tùy Châu phát hiện cô nhìn mình, hỏi:

– Sao, trên mặt tôi nở hoa à?

– Không, anh vốn dĩ là đóa hoa mà.

– Đừng lấy thứ đó hình dung người đàn ông, vô nghĩa. Nhưng mà- Anh vừa chuyển- em đang khen tôi à?

– Ừ.

Trong mắt Kỷ Tùy Châu lộ ra ánh sáng không đồng nhất. Anh đi đến trước mặt Doãn Ước, nâng cằm cô lên:

– Cho nên, bây giờ em vẫn còn yêu tôi?

Doãn Ước không chút nghĩ ngợi, bật cười đẩy tay anh ra:

– Không yêu, thật sự làm bạn bè rất tốt mà.

Aicó thời gian làm bạn bè với em, trong lòng Kỷ Tùy Châu cười nhạo, không dây dưa vấn đề này nữa. Việc cấp bách trước mắt là mau chóng tìm ra Hà Mỹ Hi, hỏi rõ ràng chân tướng vụ tin nhắn kia.

https://thuviensach.vn

Chuyện này vẫn khiến anh khó chịu, rõ ràng nhìn rất đơn giản, nhưng mỗi lần vừa ra tay lại luôn chậm một bước. Hình như có người nào đó sau lưng hiểu rõ hết thảy, đến trước anh, cắt đứt tất cả manh mối.

Sẽ không phải là trùng hợp đâu nhỉ.

Kỷ Tùy Châu hơi bực bội, đi ra ban công hút thuốc, thuận tiện suy nghĩ vấn đề này. Chuyện anh điều tra Chung Vi và Hà Mỹ Hi chỉ có một vài người biết, những người này đều là thân tín của anh, ai cũng đáng để tín nhiệm. Nhưng hiện tại sự tín nhiệm này đã xuất hiện lỗ hổng, anh phải nghĩ cách để ngăn chặn lỗ hổng này mới được.

Anh hút mạnh hai hơi thuốc, trở vào dí thuốc vào gạt tàn.

Sau đó anh gọi điện thoại đặt cơm, cùng Doãn Ước ăn cơm chiều. Anh xong hai người lại đến phòng quan sát xem băng ghi hình. Đội trưởng đội bảo an hiện giờ rất bội phục anh, như thiên lôi sai đâu đánh đó. Vừa thấy anh đi vào lập tức lấy lòng:

– Số băng ghi hình anh yêu cầu chuẩn bị tôi đã tìm ra tất cả, hiện giờ xem ngay?

Doãn Ước tò mò không biết Kỷ Tùy Châu muốn đội trưởng điều tra cái gì. Kỷ Tùy Châu cũng không thừa nước đục thả câu, giải thích:

– Điều tra hình ảnh của Phương Thành Tựu trước khi rời khỏi khách sạn, xem có gì bất thường không.

Nói xong lại hỏi đội trưởng:

– Đã đề cập chuyện này với bên cảnh sát chưa?

– Báo rồi, tất cả các manh mối cũng cung cấp hết cho họ, họ nói sẽ theo sát, anh yên tâm đi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thật sự cảm thấy đội trưởng này là một nhân tài.

Hình ảnh có liên quan đến Phương Thành Tựu không nhiều lắm. Anh ta là trưa hôm nay rời đi, tính thời gian có lẽ ngay sau khi tìm Trịnh Đạc không lâu. Camera rõ ràng biểu hiện lộ tuyến của anh ta, từ tầng mười sáu phòng Trịnh Đạc đi thang máy xuống đại sảnh, cho đến khi rời khỏi khách sạn, bóng dáng anh ta nhiều lần xuất hiện.

Xem qua không có gì đặc biệt, chỉ là bộ dạng bình thường của người đi du lịch. Một thân áo bành tô còn kéo theo vali hành lý, trừ cái đó ra còn xách một cặp táp. Khi anh rời khỏi khách sạn liền vẫy taxi, hình ảnh có chút mơ hồi, mấy người chụm lại cùng nhau phân tích hồi lâu, mới nhận ra tên của công ty taxi và biển số xe. Gọi điện thoại qua đó hỏi, tìm được lão Bành, người tài xế vừa rồi chở Phương Thành Tựu ra sân bay.

Lão Bành trong điện thoại thú nhận quả thật có chở một cuốc xe như thế, bởi vì lộ trình khá dài kiếm được kha khá tiền, cho nên ông có ấn tượng. Tiếp tục hỏi ông tình hình của người khách, ông nói tất cả đều bình thường, chỉ là trên người có mùi rượu, nhưng vẫn khá tỉnh táo.

Ông đưa thẳng anh ta ra sân bay, trong lúc đó Phương Thành Tựu không xuống xe lần nào. Về phần đến sân bay rồi anh ta có đi đâu khác nữa không, thì lão Bành không rõ lắm.

Bên ngoài xem ra không có gì đặc biệt, Doãn Ước cũng hiểu được chuyện hoài nghi Phương Thành Tựu quả thật không nói nổi. Ý tưởng đáng sợ đó trong cô, không thể cứ đổ hết toàn bộ lên người Phương Thành Tựu.

Cô và anh ta mặc dù quen biết không lâu, nhưng trước khi cô chưa hồi phục thị lực, hai người từng giao tiếp nhiều lần. Phương Thành Tựu luôn mang đến cho cô cảm giác là người cởi mở như ánh mặt trời, kỹ thuật chuyên nghiệp, con người dẻo miệng hơn Trịnh Đạc và rất hay nói đùa. Dù sao cũng còn trẻ, tính cách hướng ngoại hơn.

https://thuviensach.vn

Tình yêu của anh và Hà Mỹ Hi thoạt nhìn rất hoàn hảo, trai tài gái sắc, đều có công việc danh giá, gia cảnh cũng tương đồng. Nghe Trịnh Đạc nói gia đình Phương Thành Tựu làm kinh doanh, nói như vậy gia cảnh còn cao hơn nhà Hà Mỹ Hi một bậc.

Xứng đôi như vậy có thể nói là lý tưởng, chẳng lẽ chỉ cãi nhau một trận, lại làm ra cái chuyện hối hận suốt đời sao?

Doãn Ước càng ngày càng không dám nghĩ theo hướng đó nữa.

Ra khỏi phòng quan sát đã là đêm khuya, Kỷ Tùy Châu đưa Doãn Ước về phòng nghỉ ngơi. Lúc đến cửa, Doãn Ước chúc anh ngủ ngon, đối phương lại không đi, trực tiếp nắm lấy tay cô.

– Ngày mai định làm gì?

– Tôi vẫn chưa nghĩ đến, mai rồi tính- Doãn Ước nghĩ rồi nói.

– Cũng đúng, dù sao tôi cũng phải ở đây nghỉ ngơi vài ngày, chi bằng em dọn qua phòng tôi ở đi.

– Phòng anh có Trịnh Đạc ở rồi mà- Doãn Ước không khoái đề nghị này lắm.

– Thì đổi, để anh ta ở phòng này.

– Không cần, một mình tôi ở rất tốt mà- Phải ở cùng một phòng với Kỷ Tùy Châu, ai biết cuối cùng có ở luôn cùng một giường hay không.

Huống hồ…

– Anh đến đây nghỉ dưỡng, tôi không muốn chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh.

https://thuviensach.vn

– Con mắt nào của em nhìn thấy tôi đến đây để nghỉ dưỡng- Kỷ Tùy Châu bật cười.

– Còn không phải, anh và Hạ Tịch…

– Tôi và Hạ Tịch đi công tác.

Kỷ Tùy Châu dứt khoát cầm lấy thẻ phòng trong tay Doãn Ước mở cửa, đẩy cô vào trong.

– Chẳng lẽ em đã nghe người ta phao tin gì đó.

Còn cần phải nghe sao, cô có mắt mà.

– Em thấy cái gì? Tôi và Hạ Tịch có hành động cử chỉ nam nữ gì đó vượt mức bình thường hay sao? Hay là Trịnh Đạc giám sát nhất cử nhất động của tôi, toàn bộ chuyện lớn chuyện nhỏ đều báo lại cho em.

– Không có, anh ấy có nói gì đâu- Doãn Ước lắc đầu.

– Nói dối.

– Thôi được, có nói, đêm đầu tiên hai người cùng phòng, buổi tối anh không về, buổi sáng anh ấy gặp được anh…

– Tối đó tôi và Hạ Tịch ra ngoài bàn bạc công việc, về vụ khuếch trương kiến thiết lại khu trượt tuyết. Nhất Phẩm là bên đối tác, chuyện chỉ đơn giản vậy thôi. Nếu hai chúng tôi thật sự ngủ qua đêm với nhau, mới sáng sớm đã không vội vàng ra ngoài rêu rao cho người khác biết.

Doãn Ước đau đầu, trong lời nói này của anh có rất nhiều thông tin. Cô đi đến trước tủ lạnh mở ra, muốn lấy đồ uống bên trong ra uống. Ngẫm lại vẫn để trả về.

– Uống đi, không tính tiền em đâu.

https://thuviensach.vn

– Cho nên anh thật sự là chủ khách sạn này?

Kỷ Tùy Châu qua đó lấy chai nước suối mở nắp đưa cho cô:

– Bạn mở, tôi chỉ đầu tư một chút. Trước kia hay làm ầm ĩ lắm mà, gần đây lại hao tổn tâm tư. Em nghi ngờ em không vui, tại sao lại không hỏi tôi. Trước kia em đâu có như vậy, hiện giờ học được cách giấu mọi chuyện trong lòng rồi à.

– Nay đã khác xưa rồi.

Kỷ Tùy Châu có hơi buồn bực, cởi một cúc áo ra:

– Có gì khác, chẳng phải vẫn là những chuyện vặt vãnh ấy sao.

– Đương nhiên không giống, chuyện không có lập trường tôi không làm.

Kỷ Tùy Châu trừng mắt nhìn cô, trên mặt Doãn Ước vẫn mang theo ý cười, nhưng nụ cười này hơi xa cách, nhìn Kỷ Tùy Châu nén giận, cuối cùng hai người ai cũng không muốn tiếp tục đề tài này, kết thúc không vui.

Tối hôm đó, Doãn Ước liên tục nằm mơ. Đầu tiên là mơ thấy cảnh sát đến nhà thông báo, nói em trai ở phòng trọ bên ngoài trường học gây ra chuyện. Họ đến nhà điều tra, không buông tha bất cứ chi tiết nhỏ này. Đợi cảnh sát đi rồi cô mới một mình lặng lẽ dọn dẹp mấy giờ liền, dọn đến cuối cùng liền ngồi sụp xuống khóc.

Khóc rất lâu rất lâu, khóc đến mắt sưng vù. Cuối cùng cô khóc đến choàng tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy vẫn còn nằm trên giường của khách sạn, xung quanh tối thui.

Cô cảm thấy bản thân nghĩ quá nhiều, nhắm mắt lại bắt buộc bản thân không được nghĩ tới những quá khứ không vui này nữa. Kết quả lần ngủ lại này, cô lại mơ thấy gương mặt của Ngụy Tuyết, thần tình ủ rũ, ánh mắt rời

https://thuviensach.vn

rạc. Sau khi Triệu Sương mất tích, lúc đầu bà còn bình tĩnh, nghĩ đến một thời gian sau cô sẽ về. Nhưng thời gian trôi qua, sự tự tin của Ngụy Tuyết từ từ tiêu tan, bất an càng lúc càng nhiều.

Bà bắt đầu thường xuyên đến đồn cảnh sát hỏi thăm tin tức, bắt đầu vận động bạn bè thân thích tìm kiếm Triệu Sương, còn đăng tin tìm người trên mạng, thỉnh cầu cư dân mạng giúp đỡ. Bà lo lắng như vậy, ngay cả Doãn Ước cũng không nhìn nổi, còn từng lặng lẽ nhờ vả Kỷ Tùy Châu.

Nhưng Kỷ Tùy Châu nói, manh mối gì cũng không có, anh cũng không tra ra được. Anh giúp cô đi điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh, trong tài liệu biểu hiện Triệu Sương vẫn còn ở trong nước. Nhưng với diện tích xấp xỉ 9,6 triệu km2, chỗ nào không giấu được người, ngay cả cảnh sát cũng bó tay hết cách, anh cũng không có tiến triển gì quá lớn.

Lúc nói đến đây, anh còn vui đùa:

– Dù sao cũng chỉ là em gái em. Nếu ngày nào đó em mất tích, em yên tâm, cho dù phải quật ba thước đất lên tôi cũng sẽ tìm cho ra em.

Nhiều mộng cảnh đan xen vào nhau, khiến Doãn Ước ngủ rất mệt mỏi. Lúc sáng ra pha cà phê thì Tiểu Văn đến gõ cửa, nói phải về trước.

– Xảy ra chuyện này, ai cũng không còn tâm trạng đi chơi nữa.

Cô ấy đứng đó sắc mặt tiều tụy, bên cạnh là chiếc va li kéo màu đỏ ba mươi hai inch.

Doãn Ước nhìn thấy chiếc va li đó, tay cầm tách nhẹ run. Một suy nghĩ luôn luôn tránh né đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng.

Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 42-1: Phòng trộm 5 (1)

Mười giờ sáng, Doãn Ước đi lang thang trong khách sạn.

Tháng mười hai, thành phố H nước đóng thành băng, cô lạnh đến run rẩy, miễn cưỡng ra ngoài đi dạo một vòng thật sự không chịu nổi, chạy trở vào đại sảnh khách sạn.

Bên trong hệ thống sưởi ấm rất đủ, ấm lạnh luân phiên, cô liền hắt hơi mấy cái. Mới vừa thọt tay vào túi tìm khăn, lại có người đưa khăn tay đến.

Doãn Ước vừa thấy là Trịnh Đạc, mỉm cười nhận lấy.

– Một mình ra ngoài, không sợ à?

– Không sao, diện mạo em an toàn mà, đừng sợ đừng sợ.

Trịnh Đạc nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt nghiêm túc:

– Ừ, rất an toàn. Mắt mũi lông mày đều dính lại với nhau.

Hai người vừa nói vừa đi, ghé vào một quán cà phê nhỏ ngồi xuống gọi thức uống. Doãn Ước ủ tách trà trong tay, cả người mới hoàn toàn ấm lại.

Trịnh Đạc liền hỏi cô:

– Ra ngoài tìm Hà Mỹ Hi à?

– Dạ, có phải ngốc lắm không? Nhưng em không cam tâm.

https://thuviensach.vn

– Em không ngốc-Trịnh Đạc vỗ vỗ tay cô- Tâm trạng của em, anh có thể hiểu, thật sự có thể hiểu.

Giữa hai người rơi vào im lặng ngắn ngủi, Doãn Ước không thể đoán được nguyên nhân anh hiểu, nhưng lại không chủ động hỏi được. Cho đến khi Trịnh Đạc tự điều chỉnh được cảm xúc rồi, như là thuật lại, càng như hồi tưởng đến chuyện anh trai anh.

Lần đầu tiên nghe chuyện Trịnh Ngọc là từ miệng của Kỷ Tùy Châu, đó chỉ là một quan điểm cá nhân, hôm nay lại được nghe kỹ càng hơn.

Trịnh Đạc rất sùng bái anh trai mình, lúc nói đến anh trai, trên mặt sẽ sáng lên:

– Mọi người hiện giờ thấy anh đều cảm thấy anh không tệ đúng không. Nhưng thật sự anh trai anh mới thật sự là người tỏa sáng rực rỡ. Lúc nhỏ trong nhà lấy anh ấy làm vinh quang, là niềm kiêu hãnh của nhà họ Trịnh. Đẹp trai học giỏi, nhân cách tốt, anh ấy còn rất nghe lời, luôn là tiêu điểm theo đuổi của mọi người. Khi đó, bởi vì có anh ấy, anh sống đặc biệt thoải mái tự do. Không ai quản thúc anh, mẹ anh cũng đặc biệt khoan dung anh, anh trai thi kém bầu không khí trong nhà sẽ rất ngột ngạt, còn anh thì chẳng ai mắng. Nhớ có lần anh thi không tốt, về nhà có hơi sợ, kết quả mẹ anh còn cố ý làm bánh anh thích ăn nhất để dỗ anh. Anh ấy đã nói rất hâm mộ anh.

Theo lời kể của anh, Doãn Ước có thể tưởng tượng ra được một bức tranh, hai anh em xuất thân hào môn, một người là con trưởng phải kế thừa kỳ vọng cao, một người là con út vô tư lự.

Nếu để Doãn Ước chọn, cô tình nguyện sống như Trịnh Đạc khi ấy.

– Nhưng sau đó hoàn toàn thay đổi. Cả đời anh ấy duy nhất một lần không vâng lời, chính là tìm một cô bạn gái bị gia đình phản đối. Em có biết anh ấy chọn ai không? Anh ấy chọn con gái giám đốc Từ của công ty

https://thuviensach.vn

em. Thực sự anh cảm thấy cô gái đó có gì không tốt, anh đã gặp vài lần, một người rất thanh tú, đối nhân xử thế cũng không tệ. Thế nhưng, gia đình lại yêu cầu rất cao với anh ấy, ước gì anh ấy có thể cưới công chúa về nhà. Anh là lần đầu tiên thấy anh ấy cố chấp như vậy, thế nào cũng không khuất phục, sau còn bỏ nhà đi. Lúc anh ấy vừa đi, cha anh rất tức giận, còn nói cho dù quay về cũng không cho anh ấy vào nhà. Nhưng anh ấy mãi không thấy về. Một ngày hai ngày không sao, một tháng hai tháng sau không khí trong nhà liền thay đổi. Đến một năm hai năm trôi qua, ngay cả cha anh cũng lo lắng, bắt đầu phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng làm sao còn tìm được tung tích anh ấy. Doãn Ước…

Trịnh Đạc đột nhiên nghẹn ngào, luồn tay vào tóc, khi ngẩng lên vẻ mặt vô cùng đau khổ. Giọng anh hơi run rẩy:

– Anh thật sự rất sợ, sợ cả đời này sẽ không còn được gặp anh trai anh.

– Không đâu.

– Chắc không?

– Vâng, em chắc chắn.

– Cám ơn em- Trịnh Đạc miễn cưỡng cười- Tuy rằng chỉ là lời an ủi, nhưng anh rất thoải mái. Hiện giờ chắc em đã biết được, anh nói anh hiểu có bao nhiêu phần chân thật rồi chứ.

– Vâng, chính là em cũng như anh, rất lo lắng.

– Đã xem băng ghi hình chưa?

– Xem rồi, không thấy cậu ấy ra ngoài, nhưng cậu ấy ở đâu được chứ- Doãn Ước nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi mênh mông trắng xóa, nhấp một ngụm cà phê- Em mới chạy ra đó tìm cậu ấy, biết rõ không thể tìm ra,

https://thuviensach.vn

thế nhưng em vẫn muốn tìm. Em lo lắng một khi dừng lại sẽ thật sự không còn hy vọng nữa. Chỉ cần luôn tìm kiếm, sợi dây hy vọng như vẫn còn đây.

Đề tài có hơi nặng nề, hai người đồng cảnh ngộ rơi vào cơn lốc vô danh không thể khống chế. Đến cuối cùng, hai người không ai đề cập chuyện ăn cơm, đều tự trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Doãn Ước có hơi hoảng hốt, lúc lấy thẻ phòng ngẩn ngơ một lát. Sau khi xốc lại tinh thần quẹt thẻ, một lực đạo xông đến, đẩy mạnh cửa phòng ra.

Động tác người nọ hơi thô lỗ, sau khi óống sầm cửa lại liền trực tiếp đè cô vào cánh cửa. Nụ hôn cuồng nhiệt như bão táp rơi xuống mặt cô, làm cô chưa kịp suy nghĩ.

Trong mũi tràn ngập hương thuốc lá đặc biệt của anh, đôi môi gắt gao quấn lấy nhau, đến cuối cùng ngay cả cơ thể cũng dán chặt vào nhau, hơi thở dần dần gấp gáp.

Nụ hôn qua đi, Doãn Ước có hơi đuối sức, dựa vào ngực đối phương thở hổn hển.

– Kỷ Tùy Châu, anh có thể đừng như vậy không?

– Không thể, rất thích bắt nạt em- Giọng Kỷ Tùy Châu có hơi khàn.

Doãn Ước mệt mỏi, rời khỏi vòm ngực kiên cố của anh, quyết định thôi kháng cự. Người này đúng là đủ khốn, lần nào cũng kích động làm bừa. Lúc lạnh lúc nóng, thật khiến người ta không chịu nổi.

Lần trước khi anh đuổi việc cô một cách vô tình, lúc này lại đến chấm mút. Tiếc là không đánh lại, nếu đánh thắng được Doãn Ước bây giờg chắc chắn đã đánh anh một trận.

Kỷ Tùy Châu vuốt tóc Doãn Ước, đột nhiên hỏi cô:

https://thuviensach.vn

– Dùng dầu gội hiệu gì?

– Loại bình thường mua trong siêu thị, sao vậy?

– Ngửi rất thơm.

Bản thân Doãn Ước lại chẳng cảm thấy thơm tho gì, cô nghĩ có phải đầu óc Kỷ Tùy Châu bị tuyết bên ngoài đông lạnh đến hỏng rồi không?

Kỷ Tùy Châu cũng hiểu bản thân mình bệnh không hề nhẹ, thấy điểm nào của Doãn Ước cũng tốt, ngay cả mùi tóc cũng thơm hơn người khác. Lần trước bởi vì liên quan đến ba của Doãn Ước, liền thẳng thừng đuổi việc cô. Nhưng nghĩ lại có hơi hối hận.

Tìm không thấy người nào pha cà phê ngon như cô.

Anh ôm Doãn Ước, cắn nhẹ tai cô, nói:

– Thu đọn đồ đạc, theo tôi đến thành phố C.

– Làm gì?

– Có một hạng mục.

– Tôi đi không hợp lắm- Doãn Ước cuối cùng cũng đợi được cơ hội đẩy anh ra, mau chóng chuồn vào phòng trong- Tôi chỉ là khách du lịch.

– Trả tiền lương cho em.

– Nhưng tôi đã nghỉ việc. À không đúng, tôi là bị đuổi việc, ngay cả tiền bồi thường cũng không có.

Kỷ Tùy Châu nghiến răng, đồ phụ nữ nhỏ nhen có lòng trả miếng đây mà, nhưng mà anh có biện pháp trị cô:

https://thuviensach.vn

– Được rồi, em không đi tôi đi tìm người khác. Em cứ từ từ ở lại tìm Hà Mỹ Hi nhé, hy vọng em may mắn.

Doãn Ước nhìn dáng vẻ của anh cảm thấy có hy vọng, nhanh chóng giữ anh lại:

– Anh có manh mối?

– Không có- Thấy cô thất vọng, lại nói thêm- Chẳng qua có tiền sẽ nhanh hơn không có tiền. Tôi tìm hẳn là nhanh hơn em, không thì em đi van cầu Trịnh Đạc đi, anh ta cũng rất có tiền.

Doãn Ước cười gượng, sau khi cân nhắc vẫn quyết định khuất phục.

– Chủ tịch Kỷ, cần tôi làm gì, chủ tịch cứ việc sai bảo.

Lần này đến phiên Kỷ Tùy Châu muốn đánh cô. Anh vỗ vỗ hai má cô:

– Chuẩn bị chuẩn bị, lát nữa xuất phát.

Thành phố C cách thành phố H khoảng hai giờ đi xe, Thịnh thế có xây quảng trường ở đó, Kỷ Tùy Châu lần này đến thành phố H tiện thể ghé qua xem, hẹn người phụ trách bên đó nói chuyện.

Sự việc phát sinh đột ngột Doãn Ước không có chuẩn bị, vội vã thu dọn hành lý, ngay cả cơm cũng chưa ăn. Tài xế chính là một người trung niên Doãn Ước chưa gặp qua, nói không nhiều lắm, vừa lên xe liền đưa cho cô một túi đồ lớn.

Doãn Ước mở ra liền nhìn thấy là bánh ngọt, còn có trà sữa, tất cả đều là thứ con gái thích, trà sữa là hương khoai môn. Kỷ Tùy Châu nhìn cô với ánh mắt vô cùng thản nhiên, giống như những thứ này đều là kết quả do bác tài xế tự chủ trương.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi, Doãn Ước nắm bắt thời gian trang điểm lại. Hai hôm nay vì chuyện của Hà Mỹ Hi cô ngủ không yên giấc, gương mặt nhìn qua đều sưng vù.

Tô tô vẽ vẽ đường có hơi xóc, Doãn Ước liền vẽ lệch một bên chân mày.

Kỷ Tùy Châu liền nói với bác tài:

– Bác chú ý chút, chốc nữa mà thư ký Doãn trang điểm xấu, sẽ tìm bác tính sổ.

Bác tài cuối cùng cũng có chút phản ứng, nói:

– Phụ nữ mà, đàn ông không hiểu đâu.

Doãn Ước lặng lẽ cúi đầu tô môi, không để ý đến lời trêu chọc của hai người đàn ông này.

Chạy chưa được nửa giờ, bác tài nhận được điện thoại. Bác nghe xong đột nhiên đánh tay lái, đỗ xe ở ven đường. Sau đó đưa điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, sắc mặt nghiêm trọng:

– Thưa chủ tịch, là điện thoại của chi nhánh ở thành phố C.

Kỷ Tùy Châu vừa nhận máy vừa hỏi:

– Có chuyện gì?

Bác tài trả lời, chỉ một câu nói này đã làm Doãn Ước hoảng sợ.

– Bên công trường gọi đến báo, nói, nói phát hiện một số hài cốt.

Tình tiết thường phát sinh trong phim truyền hình, hiện giờ đã là sự thật trong hiện thực.

https://thuviensach.vn

Thịnh Thế có đầu tư tái xây dựng lại quảng trường, công trường thi công đào ra được một vài thứ bất thường. Ban đầu là mấy cái xương đùi, nhóm công nhân không biết, còn tưởng rằng là xương động vật. Cho đến khi đào ra được hai cái đầu lâu, mọi người mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Người phụ trách lập tức gọi điện báo cảnh sát, cảnh sát mau chóng chạy đến hiện trường, giải quyết những người không liên quan, bảo vệ hiện trường tiến hành công tác đào xới, cuối cùng tìm ra đầy đủ hai bộ xương người.

Khi bọn Doãn Ước đuổi đến, cảnh sát khó khăn lắm mới di chuyển được hai bộ xương, đưa đến chỗ pháp ý tiến hành bước xử lý kế tiếp. Kỷ Tùy Châu lập tức triệu tập cấp dưới mở cuộc họp, ứng phó với đại sự đột ngột xảy ra này.

Doãn Ước chờ bên ngoài phòng họp, nhất thời không biết nên làm gì.

Thư ký tổng giám đốc của công ty chi nhánh là một người biết nhìn sắc mặt, thấy cô đi cùng chủ tịch hội đồng quản trị, đối xử với cô rất khách sáo, mời cô đến phòng nghỉ ngồi, lại còn pha cà phê cho cô.

Doãn Ước không có tâm trạng uống, chuyện này khiến lòng cô hoang mang.

Trong phòng nghỉ, sau khi đi qua lại vài vòng, Doãn Ước đột nhiên nhận được cuộc gọi của Trịnh Đạc. Nghe giọng đối phương có hơi khác lạ, vừa lên tiếng đã hỏi cô:

– Hiện giờ em đang ở đâu?

– Sao vậy?

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước, anh hỏi em lúc này đang ở đâu. Không lẽ em đang ở thành phố C?

Giọng anh gấp gáp, giọng điệu không tốt. Doãn Ước không giận:

– Dạ, em vừa đến thành phố C, sao anh…

– Trong công trường của Thịnh Thế có phải phát hiện ra hài cốt không?

Doãn Ước tò mò không biết anh nghe được tin tức từ đâu, chuyện mới xảy ra không bao lâu, anh lại có thể biết được.

Thấy cô không nói gì, Trịnh Đạc nóng nảy:

– Doãn Ước, hãy nói thật với anh.

– Anh đừng gấp, nghe em nói đã. Quả thật có chuyện này, nhưng tình huống cụ thế em không biết rõ lắm. Tại sao anh lại hỏi chuyện này, có liên quan gì đến anh…

Doãn Ước đột nhiên hiểu ra, sợ đến mức trái tim run rẩy. Trịnh Đạc đang hoài nghi hài cốt kia là anh trai Trịnh Ngọc của anh đúng không?

– Không đâu, chắc chắn không phải.

– Bây giờ anh lập tức đến thành phố C ngay, hài cốt đâu rồi, còn ở công trường không?

– Không còn, cảnh sát mang đi rồi, pháp y sẽ xử lý chúng. Anh đích thân đến đây à?

Nói còn chưa xong, bên kia đã cúp máy. Doãn Ước cầm điện thoại sững sờ một lát, đứng lên đi ra ngoài. Vừa mới mở cửa phòng nghỉ ra, nhìn thấy Từ Tri Hoa hớt hải chạy vào, một phen hất tay thư ký, đi thẳng đến phòng họp.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mau chóng chạy đến nghênh đón. Từ Tri Hoa vừa định đẩy cửa, nhìn thấy Doãn Ước nên ngạc nhiên một chút.

– Giám đốc Từ.

– Sao cô lại ở đây?

– Tôi đến cùng chủ tịch Kỷ…

– Được rồi, không cần nói nữa. Tôi đến tìm Kỷ Tùy Châu, cậu ta ở bên trong đúng không.

Doãn Ước gật đầu:

– Vâng, nhưng anh ấy đang họp.

– Tôi biết, cô tránh ra trước đã, tôi có việc tìm cậu ta.

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng họp mở ra từ bên trong. Kỷ Tùy Châu xuất hiện, nhìn chằm chằm Từ Tri Hoa không nói gì.

Giây phút đó, bầu không khí nhất thời ngưng kết thành băng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 42-2: Phòng trộm 5 (2)

Từ Tri Hoa là một nữ cường nhân điển hình.

Lúc trước khi ở cửa rạp chiếu phim ra tay đánh Tôn Triết khí thế ra sao, lúc tranh cãi với Kỷ Tùy Châu uy nghiêm lẫm liệt thế nào, nhưng Doãn Ước không ngờ, có một ngày sẽ lại nhìn thấy môt mặt yếu đuối của bà.

Bà giả mạnh mẽ với người ngoài, nhưng đôi môi run rẩy đã tiết lộ sự bất an trong nội tâm bà. Bà nhìn thẳng vào Kỷ Tùy Châu, chần chừ rồi hỏi:

– Có phải thật không?

– Vẫn chưa biết, gấp gáp gì, đừng đem mấy chuyện không hay ho ôm hết vào người.

Nói xong anh căn dặn Doãn Ước:

– Đưa giám đốc từ vào, rót ly trà cho bà ấy.

– Tôi không uống trà. Lão Kỷ, cậu nói thật đi, hiện giờ tình hình thế nào rồi?

– Có thể có tình hình gì, chỉ là phát hiện hai bộ hai cốt một nam một nữ, những chuyện khác hoàn toàn không biết. Hay là bà yên tâm trở về nhà thắp hương nhiều một chút, trên đời này có rất nhiều người, không nhất thiết mọi sự trùng hợp đều đổ hết lên đầu bà.

Doãn Ước cảm thấy anh nói quá nặng, nhưng Từ Tri Hoa dường như quen với cách nói này. Kỷ Tùy Châu càng nói không có gì đáng lo, trong

https://thuviensach.vn

lòng bà bất an càng ít.

Khuyên nhủ chốc lát đối phương cuối cùng cũng đi vào phòng nghỉ với cô, cầm tách trà cô rót suy nghĩ đến xuất thần.

Doãn Ước không quấy rầy bà, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh. Trong túi điện thoại đổ chuông, cô lấy ra xem thấy là Trịnh Đạc, liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhận máy.

– Anh đang ở dưới công ty em, em có thể xuống đây một chuyến không? - Trịnh Đạc nói.

Doãn Ước nhìn Từ Tri Hoa, có hơi do dự. Đối phương lại đoán được hết thảy, bình tĩnh nói với cô:

– Cô có chuyện thì đi đi, một mình tôi đợi được rồi.

Lúc xuống lầu trong đầu Doãn Ước đã nghĩ sẵn sẽ an ủi Trịnh Đạc thế nào. Kết quả vừa xuống đến, cái gì cũng không nói được, ngay cả nụ cười cũng rất miễn cưỡng.

Rõ ràng chỉ là một chuyện mơ hồ, bởi vì phản ứng của Trịnh Đạc và Từ Tri Hoa quá mãnh liệt, ngay cả cô cũng trở nên căng thẳng hơn.

Suy nghĩ liền hỏi:

– Anh lái xe đến à?

– Ừ, vừa nhận được tin là đến ngay.

Xem ra tin tức của Trịnh Đạc rất nhạy, chuyện như vậy Kỷ Tùy Châu biết là bình thường, dù sao cũng xảy ra trong công ty anh. Nhưng Trịnh Đạc lại biết, có thể nghĩ năng lực của nhà họ Trịnh không nhỏ.

Trịnh Đạc thấy vẻ mặt cô liền hiểu ngay, giải thích:

https://thuviensach.vn

– Bình thường chỉ cần là loại chuyện thế này, nhà anh sẽ biết trước tiên. Em cũng biết anh trai anh mất tích nhiều năm, khả năng gì cũng có, mà nhà anh luôn luôn tìm kiếm anh ấy.

Thời điểm anh nói lời này là cúi đầu, hàng mi dài chậm rãi khép hờ, che khuất hơn phân nửa đôi mắt, giấu đi toàn bộ cảm xúc bên trong. Giọng điệu bình thản, lại tạo thành áp lực tâm lý cực lớn với Doãn Ước.

Hiện tại cô cũng như anh, người thân không rõ tung tích, bất luận đi đâu cũng muốn tìm ra họ.

Cô rất thấu hiểu tâm lý của Trịnh Đạc.

Bởi vì hiểu, cho nên có chút lo ngại. Cô vô thức tiến lên hai bước, nhẹ nhàng ôm lấy Trịnh Đạc. Lúc này ngôn ngữ trở nên bất lực, chỉ có chiếc ôm mới khiến người ta ấm áp.

Trịnh Đạc đưa tay nhẹ nhàng ôm lại cô, nói lời cám ơn.

– Đừng khách sáo, chẳng phải anh đã nói, hiện tại chúng ta chính là người có thể thấu hiểu đối phương nhất sao? Nhưng mà em tin, hài cốt tìm được trong công trưởng không hề có liên quan đến anh trai anh đâu, thật đó.

Vừa dứt lời, có người đẩy cửa đại sảnh bước ra. Bên ngoài gió lạnh gào thét, lạnh lẽo đến Doãn Ước run rẩy. Cô bất giác buông Trịnh Đạc ra, vuốt lại tóc.

Vừa ngẩng đầu liền thấy Kỷ Tùy Châu đang đi thang máy xuống, phía sau cánh cửa thủy tinh trong suốt là bóng hình cao lớn của anh, cùng với khuôn mặt lạnh lùng.

Anh bước ra khỏi thang máy đi về hướng này, Doãn Ước không biết tại sao lại dâng lên một nỗi bất an như ai đó cào cấu. Nhưng anh không nói gì,

https://thuviensach.vn

cứ như vậy đi lướt qua cô.

Lúc ngang qua, Trịnh Đạc đột nhiên vươn tay đến túm cô lại:

– Doãn Ước, đi theo anh ra ngoài một lát được không?

Câu này chắc hẳn Kỷ Tùy Châu có nghe thấy, nhưng anh lại không có bất cứ phản ứng nào. Loại thái độ lạnh nhạt này của anh khiến Doãn Ước hoài nghi người lúc sáng đè cô vào cửa phòng cưỡng hôn là người đàn ông khác.

Không thể từ chối Trịnh Đạc, cô chỉ có thể cùng anh đi ra ngoài tìm một nhà hàng ngồi xuống. Cô thấy anh lái xe mệt mỏi, ra mòi chưa ăn cơm, liền thay anh gọi vài món.

Trịnh Đạc nể mặt cô miễn cưỡng ăn vài miếng, cuối cùng vẫn dừng đũa.

– Không hợp khẩu vị sao?

– Ăn không vô, bây giờ chẳng thấy ngon miệng.

– Bước tiếp theo anh định làm gì?

Trịnh Đạc nói quyết định của mình:

– Phải đối chiếu DNA, anh đã có sẵn số liệu DNA của cha mẹ anh, nhưng trích DNA từ hài cốt không phải chuyện dễ dàng, có thể mất một khoảng thời gian. Ngắn thì hai tuần, chậm thì phải mất mấy tháng. Cho nên hiện tại chỉ có thể trở về thành phố B trước.

Doãn Ước cũng hiểu vậy tốt hơn, so với ở lại đây chịu dày vò, chi bằng quay về nơi bản thân quen thuộc.

Trịnh Đạc còn có công việc, bận rộn sẽ không còn khó chịu như vậy.

https://thuviensach.vn

– Gia đình anh biết hết chưa?

– Biết rồi, ban đầu còn kích động, giờ đã bình tĩnh hơn. Nhiều năm rồi, kết quả tồi tệ thế nào nhà anh đều giả thiết qua, cũng từng vô số lần dấy lên hy vọng rồi lại thất vọng. Cha anh trước kia là một người cứng rắn, hiện giờ chuyện gì cũng thỏa hiệp. Có lần anh nghe mẹ nói, nếu hiện giờ anh trai về, cho dù có dẫn theo cô gái kia và con của họ về, cha anh cũng chấp nhận. Từng có cục diện xấu hơn, có lẽ không chịu thừa nhận nó tồi tệ thế này.

Doãn Ước hiểu được cảm giác này. Tự như năm đó em trai cô phạm tội, ban đầu cô cũng khó chấp nhận, ước gì không có đứa em này. Sau lại bắt đầu thỏa hiệp, cảm thấy chỉ cần nó quay về tự thú là được. Rồi tiếp đó lại muốn cảnh sát không bắt được nó, giữ được tính mạng là tốt rồi.

Con người đúng là loài sinh vật có tính đàn hồi, dễ thay đổi.

Doãn Ước nghĩ đến nhập tâm, không chú ý đến ánh mắt Trịnh Đạc có biến hóa. Trong tiệm hương trà quanh quẩn, không khí làm con người thấy yên bình. Hai người nói chuyện thêm chốc lát, Trịnh Đạc đứng dậy cáo từ.

– Anh đến đồn cảnh sát trước, quay về sẽ liên lạc với em.

Doãn Ước lại quay về công ty chi nhánh. Kỷ Tùy Châu không biết đi đâu, chỉ dặn dò lại với thư ký tổng giám đốc, kêu cô đến khách sạn đã đặt trước nghỉ ngơi.

Ngồi xe đến khách sạn, phòng ốc đã sắp xếp xong, là một căn phòng sang trọng. Trong phòng khách có đặt vali của cô, Doãn Ước kéo hành lý vào phòng ngủ, vốn định soạn đồ ra, nhất thời hơi mệt mỏi, dứt khoát ném ở đó mặc kệ trước.

Trong tủ lạnh có vài lon bia, Doãn Ước lấy ra một lon uống. Chất lỏng lạnh lẽo theo cổ họng chảy xuống, lạnh đến nỗi cô đánh cái rùng mình.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đó qua đi lại cảm thấy vui vẻ, áp lực tích tụ nháy mắt được phóng thích rất nhiều.

Mới vừa uống xong một lon, Kỷ Tùy Châu trở về, thuận tiện mang theo vài tin tức mới.

Trước mắt đã biết chính là hài cốt của hai người, có thể kết luận là một nam một nữ, hơn nữa cũng đã lâu. Người nam cao khoảng một mét bảy lăm đến một mét tám, tuổi khoảng hai lăm đến ba mươi. Con người nữ cao khoảng một mét sáu lăm đến một mét bảy, tuổi từ hai hai đến hai bảy, chưa từng sinh con.

Đừng nói Trịnh Đạc và Từ Tri Hoa, khi Doãn Ước nghe xong chuyện này, bất giác liên tưởng đến Ngải Băng và Trịnh Ngọc.

Hai người mất tích nhiều năm, nếu thật sự còn sống, với năng lực của họ Trịnh và Từ tri Hoa, ít nhiều cũng tìm được chút manh mối. Nhưng họ điều tra nhiều năm không hề có tin tức, không ai nhìn thấy họ.

Người như vậy, còn có thể sống không?

Chỉ là tuổi tác của người nữ hình như không giống.

– Năm đó Ngải Băng bỏ nhà đi khoảng hai mươi tuổi- Kỷ Tùy Châu ra hiệu cho Doãn Ước cởi áo khoác ngoài giúp anh- Nhưng mà trước mắt không có chứng cứ gì cho thấy, sau khi Trịnh Ngọc và Ngải Băng bỏ nhà đi lập tức bị sát hại. Ai biết mấy năm đó họ đã trải qua những gì, không chừng…

– Không chừng họ còn sống.

– Ừ, em có thể lấy câu này đi khuyên Từ Tri Hoa- Kỷ Tùy Châu cười.

– Hiện giờ bà ấy thế nào?- Doãn Ước hơi lo lắng cho đối phương.

https://thuviensach.vn

– Còn có thể thế nào, cố chống chọi thôi. Con người bà ấy như vậy, dù khó chịu thế nào, cũng sẽ không chảy nước mắt trước mặt người khác.

Bộ dạng chiều nay, đã là cực hạn của bà rồi.

Doãn Ước cởi áo khoác của Kỷ Tùy Châu ra chuẩn bị mắc lên, lại bị đối phương cầm lấy cổ tay.

– Sao vậy, uống rượu à?

– Chút chút.

Kỷ Tùy Châu áp sát vào cô ngửi ngửi:

– Đi tắm đi, người toàn mùi rượu.

Doãn Ước không chịu nổi khoảng cách thân mật này của hai người, mau chóng quay đi:

– Lát nữa tôi tắm, anh về phòng đi.

– Em tắm đi, tắm xong đến tôi.

Doãn Ước không hiểu ý anh lắm:

– Đây là… phòng của tôi.

– Tôi biết, nhưng cũng là phòng của tôi.

Doãn Ước chớp chớp mắt, không hiểu gì.

– Tôi không biết họ làm ăn thế nào, chỉ đặt một phòng cho chúng ta.

Trong lòng Doãn Ước bắt đầu mắng chửi, tiết kiệm chút tiền thuê phòng làm gì, bộ thiếu mấy ngàn tệ đó sao? Mắng xong lại cảm thấy bản thân

https://thuviensach.vn

đúng là khí phách, quả nhiên không tiêu tiền của cô, mấy ngàn tệ trong lòng cô liền giống như vài đồng bạc lẻ.

– Anh thuê thêm một phòng đi.

– Thôi mệt, em để tôi đi tắm đã.

– Không được, anh mau đi ra, đừng hòng ở trong phòng tôi.

Doãn Ước hiếm khi không nói lý lẽ như vậy, mấy năm nay cô sống uất ức, hình như bị đè nén đến cực hạn xuất hiện phản ứng ngược, đêm nay cô không muốn để Kỷ Tùy Châu toại nguyện.

Cô ra tay đánh anh, lại giơ chân đạp đá, phát huy tất cả chiêu đánh nhau của phụ nữ, một phen đẩy Kỷ Tùy Châu ra khỏi phòng ngủ, xoay người trở vào đóng sầm cửa lại, khóa trái.

Kỷ Tùy Châu không ngờ cô lại dữ như vậy, nút áo sơ mi cởi được một nửa, xấu hổ đứng đó nhìn chằm chằm cánh cửa nổi giận. Giận giận rồi bật cười, thời gian như quay trở lại năm năm về trước.

Doãn Ước trước kia không dễ trêu chọc, một cô gái không biết trời cao đất dày, thường xuyên ra tay cào cấu. Lúc ấy anh vì em gái, luôn nhẫn nại với tính ương ngạnh của cô, sau đó chịu đựng mãi cũng thành thói quen.

Vài năm sau gặp lại, tính tình Doãn Ước thu liễm rất nhiều, cũng khéo léo hơn, bắt đầu khôn lõi, không hề lấy cứng đối cứng.

Doãn Ước như vậy anh thấy rất dễ bắt bí, trước giờ anh cảm thấy cô luôn nằm trong lòng bàn tay mình. Kết quả chỉ nhất thời khinh địch, hôm nay bị ăn cái đóng cửa nhốt bên ngoài.

Hết cách rồi, chỉ có thể tạm thời cúi đầu trước. Anh gõ cửa:

– Để tôi vào trong trước đã, tốt xấu gì cũng nên để tôi tắm xong chứ.

https://thuviensach.vn

– Khỏi tắm, hoặc đi thuê phòng, hoặc ngủ phòng khách, tùy anh chọn.

– Không tắm trên người sẽ có mùi.

– Không sao, tôi không chê anh hôi, mà cũng chẳng có ai dám chê anh hôi đâu.

– Doãn Ước, tôi mệt mỏi cả ngày nay rồi.

– Vậy ngủ sớm đi, tôi cũng mệt rồi.

Không ăn cả mềm lẫn cứng, Kỷ Tùy Châu không gì không làm được, cũng vấp phải đinh.

Nghĩ lại thấy buồn cười, anh cũng không so đo với cô nữa, đi đến sô pha ngồi xuống nhún thử, cảm thấy độ cứng cũng không đến nỗi, liền nằm ở đó ngủ một đêm.

Doãn Ước dán tai vào cánh cửa nghe ngóng một lát, phát hiện không còn động tĩnh, tưởng rằng Kỷ Tùy Châu đã đi rồi, liền yên tâm thoải mái tắm rửa đi ngủ, vừa nằm xuống gối đã thiếp đi.

Giấc ngủ này rất ngon, cô còn mơ một giấc mơ đẹp. Trong mơ cô tùy ý sai bảo Kỷ Tùy Châu, giống đại gia thời xưa ức hiếp một a hoàn.

Cảm giác này đặc biệt sung sướng, nỗi bực dọc tích tụ trong lòng cô mấy ngày nay, cuối cùng cũng tan biến.

Ngủ no rồi đánh răng rửa mặt, Doãn Ước mang dép lê mở cửa phòng ngủ chuẩn bị ra ngoài gọi bữa sáng. Mới vừa mở cửa, một bóng người lao nhanh đến, không nói gì bế thốc cô ném thẳng lên giường.

Doãn Ước bị ném đến trời đất quay cuồng, còn chưa hoàn hồn, cơ thể Kỷ Tùy Châu đã đè xuống.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 43-1: Phòng trộm 6 (1)

Doãn Ước bất ngờ không kịp trở tay, đợi đến khi muốn phản kháng, cơ thể đã không nhúc nhích được.

Khuôn mặt Kỷ Tùy Châu hơi hốc hác, có lẽ là do chưa cạo râu. Râu cạ lên mặt vô cùng đau rát, Doãn Ước liền đưa tay đẩy mặt anh đi.

– Em dám cử động một chút thử xem.

Lời uy hiếp này hàm ý quá nồng, Doãn Ước mau chóng rụt tay lại. Tối qua uống bia nên đầu óc mụ mị, cả gan đẩy Kỷ Tùy Châu ra khỏi phòng. Lúc này nghĩ lại thật sự quá kích động, anh là người dễ dàng chịu thiệt sao, khẳng định là phải đòi lại.

Phương pháp bồi thường của Kỷ Tùy Châu rất đơn giản, chính là lợi dụng. Bắt đầu từ mặt sờ xuống dưới, đến cổ rồi đến ngực. Doãn Ước cố gắng ép bản thân phải duy trì tư thế bất động, không dám thể hiện ra một chút cảm giác hưởng thụ nào. Kỷ Tùy Châu đùa bỡn một chút cảm thấy không được, bèn hôn lên vành tai cô, nói:

– Có chút phản ứng đi được không?

– Phụ nữ không giống đàn ông, sáng sớm tinh mơ thế này sẽ không có phản ứng.

– Em là đang ám chỉ kêu tôi tối hắn đến đúng không?

https://thuviensach.vn

– Không hề, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, lúc này anh có thể dùng phòng tắm. Tôi… ngủ no rồi.

– Ha ha…

Nụ cười Kỷ Tùy Châu làm lòng người hoảng sợ, Doãn Ước nhẹ giọng xin anh:

– Sáng dậy tôi chưa đánh răng, hay là…

Nhìn anh như vậy giống như tức giận cả đêm, lúc này trông có vẻ phải trút giận. Doãn Ước cảm thấy tiếp tục thế này tính chất vụ việc sẽ phải thay đổi, mau chóng nhắc nhở anh:

– Chẳng phải anh sẽ kết hôn với Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm à, phụ nữ hay ghen tuông lắm, tốt nhất trước khi kết hôn anh đừng làm ra chuyện gì bậy bạ. Bằng không người ta chạy mất, coi như anh tốn công vô ích.

Theo vài lần gặp mặt cho thấy, cảm giác Hạ Tịch mang đến không tệ. Tuy rằng kiêu căng trong xương tủy không che giấu được, nhưng ngoài mặt vẫn thấy không kém lắm.

Tiểu Văn có lần chụp ảnh hai người họ đi cùng nhau, ầm ĩ nói phải phát tán lên mạng.

– Không chừng hai người họ sẽ trở thành người nổi tiếng trên mạng luôn, môn đăng hộ đối quá.

Doãn Ước lại nghĩ đến tin đồn trong công ty, Thịnh Thế và Nhất Phẩm có ý kết thông gia, lấy hôn nhân của Kỷ Tùy Châu và Hạ Tịch làm điều kiện tiên quyết. Đa phần những người nói tới chuyện này đều rất say sưa, chỉ có một lần cô và Bùi Nam làm việc cùng nhau, khi vô tình nhắc đến chuyện này, thần thái của đối phương có chút khinh thường.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ anh ta cảm thấy Hạ Tịch không xứng với Kỷ Tùy Châu? Làm gì đến mức đó.

Kỷ Tùy Châu vừa nghe cô nhắc đến tên của Hạ Tịch, hứng thú vốn bừng bừng lập tức xẹp xuống. Cô gái này thật biết giết chết bầu không khí, khi chỉ có hai người họ, nhắc đến người thứ ba làm gì.

– Tôi không có quan hệ gì với cô ấy.

– Hai người không định kết hôn sao?

– Có liên quan đến em à?

– Thì vốn chẳng liên quan, nhưng hiện giờ anh đè lên tôi như vậy, tôi liền cảm thấy có chút liên quan đấy. Kỷ Tùy Châu, gia đình anh quyền thế nên không sợ ai, còn tôi thì không, chỉ một tên Giang Thái cũng có thể bóp chết tôi rồi. Nếu thêm Hạ Tịch nữa, tôi thật không sống nổi. Tôi không muốn đâu đâu cũng có kẻ địch, tôi chỉ muốn yên ổn sống một cuộc sống bình dị thôi. Tranh chấp của hai người, đừng cuốn tôi vào đó.

Kỷ Tùy Châu vùi đầu vào vai cô, ngữ điệu nhạt nhẽo:

– Em cảm thấy rằng bây giờ em còn có thể bàng quan sao?

– Nếu kịp thời thu tay lại, có lẽ là được. Kỷ Tùy Châu, biết tại sao tối qua tôi lại uống bia không, bởi vì tôi cảm thấy tôi có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của anh. Khi tôi đứng trên lập trường của anh nghĩ về chuyện năm đó, tôi cảm thấy đặc biệt đau khổ. Tôi còn như thế, anh chắc chắn phải hơn. Nếu chúng ta lại ở bên nhau, vài chục năm sau anh phải đối mặt với tôi thế nào? Tôi lại có thân phận gì, là người phụ nữ trên giường của anh, hay là chị gái của hung thủ đã hãm hại cuộc đời em gái anh. Anh có thể phân biệt hai chuyện này rõ ràng được không?

– Nếu tôi có thể thì sao?

https://thuviensach.vn

– Cho dù anh có thể, tôi cũng không thể. Tôi vừa phải đối mặt với anh, còn đối mặt với cả người nhà của anh nữa. Tôi vừa thấy mẹ anh, sẽ lại nghĩ, a đây chính là con gái của bác ấy, suýt nữa đã bị em tôi hại chết. Mặc dù đã cứu lại được, nhưng đi lại khó khăn, còn thiếu một ngón tay. Tôi nhìn thấy anh lại nghĩ, trước kia anh hận tôi như vậy, thậm chí đến bây giờ vẫn còn rất hận em trai tôi. Tôi nên lấy tư thái nào để đối mặt với anh. Là luồng cúi lấy lòng anh, hay là dè dặt phục vụ anh. Tôi không muốn sống mệt mỏi như vậy, nếu không có liên quan gì đến họ Kỷ, tôi còn có thể tự lừa mình dối người, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, sống một đời bình an hạnh phúc. Nhưng một khi dính dáng đến anh, tôi sẽ không có cách gì…

Nói đoạn, cô dừng một chút, nhìn trần nhà trên đầu xuất thần, khó khăn nói một câu:

– Tôi thật… không có cách gì.

Chuyện nói đến đây đã không thể tiếp tục nữa, tay Kỷ Tùy Châu không di chuyển xuống nữa, vẫn dừng ở trên bụng cô.

Sau hồi lâu, Doãn Ước đột nhiên cảm thấy sức nặng trên người nhẹ tênh, giương mắt, cô thấy Kỷ Tùy Châu đứng lên đi vào phòng tắm.

Xảy ra chuyện này, công trình ở thành phố C không cách nào khởi công tiếp nữa, rất nhiều công việc tiếp sau đó cũng không thể triển khai, Kỷ Tùy Châu liền quyết định quay về thành phố B trước.

Anh tắm xong đi ra bảo Doãn Ước đặt vé máy bay, rồi lập tức đi ra khỏi phòng. Hai người một ở phòng ngủ một trong phòng khách, ai cũng không để ý đến ai.

Doãn Ước đặt xong đi ra thông báo thời gian cho anh, thuận tiện sắp xếp lại hành lý của mình. Đến khi sắp đến giờ xuất pháp, cô mới nói với Kỷ Tùy Châu:

https://thuviensach.vn

– Tôi ngồi xe Trịnh Đạc về.

Kỷ Tùy Châu tâm trạng không tốt, tên Trịnh Đạc này đúng là âm hồn không tan, từ thành phố B đuổi đến thành phố H, mượn vụ hài cốt lại cùng đến thành phố C, lúc này lại ra chủ ý quỷ quái.

Nhưng người này luôn rất nhã nhặn, nếu anh ta giống Giang Thái là một tên lưu manh, Kỷ Tùy Châu nhất định đã sớm ra tay dạy dỗ anh ta.

Doãn Ước nhìn vẻ mặt anh không vui, mau mau giải thích:

– Vé máy bay của tôi vốn dĩ cất cánh từ thành phố H, hiện tại thay đổi địa điểm, nên không thể dùng được nữa.

– Tôi không thiếu chỗ tiền ấy.

– Không tốt lắm đâu, dù sao Trịnh Đạc cũng lái xe về, tôi…

– Em có biết lộ trình mất bao nhiêu cây số không?

Doãn Ước nghĩ nghĩ:

– Có lẽ khoảng một ngàn cây số.

– Bây giờ xuất phát, nửa đêm mới đến thành phố B, em đúng là quảng đại.

Doãn Ước cảm thấy bình thường, toàn bộ hành trình đều đi đường cao tốc, không có gì nguy hiểm đáng nói cả. Kỷ Tùy Châu đánh giá vả mặt khờ khạo của cô, biết cô hiểu lầm ý của mình rồi.

Trai đơn gái chiếc ngồi chung một xe, suốt mười mấy tiếng đồng hồ, sẽ xảy ra chuyện gì thật khó mà nói.

– Đừng đi, tôi mua cho em một vé nữa.

https://thuviensach.vn

– Không cần thật mà, tôi đã đồng ý với anh ấy rồi.

Sắc mặt Kỷ Tùy Châu càng thêm u ám, anh rút điếu thuốc ra châm lửa, hung hăng hút hai hơi.

– Doãn Ước, em là cố ý không nghe lời đúng không.

Doãn Ước cảm thấy anh khó hiểu:

– Tôi là người trưởng thành rồi mà, chuyện đó có thể tự quyết định chứ. Cho dù chúng ta có quan hệ chủ tớ, trong điều kiện không làm chậm trễ công việc của anh, tôi vẫn có thể lựa chọn xuất hành bằng phương…

Nói còn chưa dứt lời, khuôn mặt Kỷ Tùy Châu đã gần trong gang tấc. Chữ "tiện" cuối cùng Doãn Ước liền nuốt xuống.

Cô giải thích mấy lời vô nghĩa đó với anh làm gì.

Mắt thấy đối phương nhíu mày, Doãn Ước chỉ có thể giải thích:

– Bác sĩ Trịnh có ơn với tôi, hiện giờ tâm trạng anh ấy rất tệ, người làm bạn như tôi muốn ở cùng anh ấy.

– Em cũng biết tâm trạng anh ta tệ, còn dám ngồi xe anh ta.

– Cũng không đến mức ngay cả xe cũng không lái được. Vả lại nếu anh ấy không muốn lái, tôi còn có thể lái thay anh ấy một đoạn,

Kỷ Tùy Châu bị cô chọc tức đến vui vẻ:

– Chỉ với trình độ mèo quào đó của em, lại chuẩn bị chạy xuống cống rãnh nào đây?

– Không đâu, lái xe trên đường cao tốt rất dễ, chỉ cần tìm đúng đường ra là được.

https://thuviensach.vn

Lúc nói chuyện giọng cô trong trẻo, đan xen giữa thiếu nữ và thục nữ, làm tim Kỷ Tùy Châu đập loạn. Vốn định tìm ra vài chục ngàn lý do ép cô phải nghe lời, lúc này lại có chút không đành lòng.

Nghĩ nghĩ lại hỏi:

– Không đi không được?

– Ừm.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung đọ sức hồi lâu, cuối cùng Kỷ Tùy Châu chịu thỏa hiệp trước. Anh xách hành lý chuẩn bị ra ngoài, đi đến cửa lại quay đầu nói với Doãn Ước:

– Ngày mai phải đi làm đúng giờ, không được đến muộn.

– Bây giờ sắp đến chín giờ rồi, lỡ như trên đường kẹt xe…

– Vậy em phải chạy về thành phố B rồi.

Cửa phòng đóng ầm một tiếng đinh tai nhức óc.

Trên đường quay về, bầu không khí coi như thoải mái. Trịnh Đạc che giấu rất tốt bất an của mình, thoạt nhìn không khác gì lúc bình thường. Chỉ là nói một hồi thỉnh thoảng lộ vẻ đa cảm, ít nhiều ảnh hưởng đến tâm trạng của Doãn Ước.

Nghĩ đến hiện giờ Hà Mỹ Hi không biết sống chết ra sao, Doãn Ước cũng cười không nổi.

Đang ngày lễ tết, đường cao tốc luôn kẹt xe. Lộ trình vốn hơn mười tiếng, phải chạy hơn mười lăm tiếng mới đến. Khi Doãn Ước về nhà đã gần rạng sáng, không nói chuyện với Trịnh Đạc thêm nữa, cô kéo hành lý lê tấm thân mỏi mệt vào nhà.

https://thuviensach.vn

Ngủ một giấc, khi thức dậy đã là tám giờ sáng.

Doãn Ước ngủ không đủ giấc, hoạt động chậm hơn nửa nhịp. Lúc đi vào công ty gặp được Diệp Hải Thần, hai người chào hỏi nhau. Diệp Hải Thần có hơi đăm chiêu nói:

– May mà tôi không nghe lời anh ta.

– Nghe ai?

– Chủ tịch Kỷ, anh ấy bảo tôi tìm trợ lý, tôi không quan tâm. Hiện giờ xem ra là đúng rồi.

Doãn Ước lúc ấy cũng không hiểu lời anh nói, sau đó mới nghiền ngẫm ra hàm ý bên trong.

Diệp Hải Thần này, luôn tự chủ trương như vậy à?

Kỷ Tùy Châu đối với chuyện này ngoài mặt chưa nói gì, chỉ ngầm mượn chuyện khác khen ngợi Diệp Hải Thần. Anh ta có thể làm việc cho anh nhiều năm như vậy, đương nhiên là có điểm hơn người. Năng lực giỏi là một chuyện, hiểu được tâm tư tình cảm của cấp trên lại là chuyện khác.

Nếu Doãn Ước cũng có thể có năng lực quan sát như Diệp Hải Thần, anh sẽ ít hao tổn tâm tư hơn.

Doãn Ước rời khỏi công ty một thời gian ngắn, trở về nhìn thấy trong văn phòng gần như không thay đổi gì. Đồng nghiệp thấy cô cũng phản ứng rất tự nhiên, giống như cô không phải nghỉ việc, chẳng qua chỉ nghỉ phép mà thôi.

Buổi sáng, Doãn Ước chủ yếu là tiếp điện toại, trưa thì cùng Kỷ Tùy Châu ăn cơm. Trong lúc đó, Kỷ Tùy Châu có nhắc đến hành tung của Phương Thành Tựu vào hôm ấy.

https://thuviensach.vn

– Điều tra rồi, sau khi anh ta vào sân bay rồi không có trở ra, mà đáp chuyến bay gần nhất về thành phố B. Chuyện em hoài nghi, chắc là không thành lập.

– Anh biết tôi hoài nghi gì à?

Kỷ Tùy Châu khoa tay múa chân một hồi:

– Va li ba mươi sáu inch, giấu một cô gái hẳn là không thành vấn đề.

Giấu người trong va li này nọ, là giả thiết của Doãn Ước, trong ti vi chiếu rất nhiều tình tiết như vậy, nhưng trong cuộc sống thực tế thì chưa từng thấy lần nào.

– Anh nói xem thật sự có người nào làm vậy không?

– Đương nhiên là có, nhưng mà Phương Thành Tựu không ngu vậy đâu, Trong va li đó chắc chắn không phải người, nếu không trước khi lên máy bay phải soi chiếu, nghĩ lại phấn khích thật. Còn có…- Anh cười rồi rót trà cho Doãn Ước- Chuyến bay có quy định trọng lượng, anh ta mua vé hạng phổ thông, chỉ được hai mươi ký hành lý thôi.

Vì thế giả thiết này lập tức bị phủ định.

Doãn Ước ngồi cả ngày trên xe đau hết cả lưng, lúc ăn cơm thi thoảng lại bóp vai. Kỷ Tùy Châu nhìn cô, hỏi:

– Sao vậy, xe Trịnh Đạc không thoải mái à?

– Cũng được, SUV cỡ lớn, nhưng cũng không ngồi nổi mười lăm tiếng. Hôm qua, tôi thật nghĩ đến mình sắp dính chặt vào ghế phụ lái rồi.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày:

– Sao không ngồi ghế sau ngủ một giấc?

https://thuviensach.vn

– Chất hành lý rồi, ba va li to tướng không để dưới được.

Kỷ Tùy Châu có chút không vui. Sớm biết như vậy sẽ không nên mềm lòng, nên trói Doãn Ước ném lên máy bay. Để cô ngồi sóng vai cùng Trịnh Đạc suốt mười lăm tiếng đồng hồ, cảm thấy thật khó chịu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Doãn Ước ở trong lòng anh, đã trở thành vật phẩm cá nhân.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 43-2: Phòng trộm 6 (2)

Sự kiện lớn đầu tiên khi Doãn Ước quay trở về công ty chính là tiệc tất niên của Thịnh Thế.

Với tư cách trợ lý, cô không thể nhàn rỗi. Việc lớn không đến lượt, việc nhỏ trái lại không ít.

Cái gọi là việc nhỏ, chính là "chăm sóc" chủ tịch.

Lớn là sắp xếp hành trình, nhỏ là tạo hình trang phục, đều cần cô nhất nhất hỏi đến. Mọi người trong văn phòng cuối cùng phát hiện trợ lý Doãn ngoại trừ pha cà phê ra, cũng có chút công dụng khác.

Số lần Từ Tri Hoa đến văn phòng tìm Kỷ Tùy Châu rõ ràng tăng lên, mỗi lần đến đều tìm Doãn Ước pha cà phê cho mình, thuận tiện tán gẫu vài câu. So với khi ở thành phố C, cảm xúc của bà đã ổn định hơn rất nhiều.

Nghe ý tứ của Kỷ Tùy Châu, đối chiếu DNA cần một chút thời gian, nhưng Từ Tri Hoa đã mau chóng điều chỉnh cảm xúc, hết thảy như bình thường. Doãn Ước vốn sợ vị nữ vương mặt lạnh này, nhưng tiếp xúc nhiều hơn cảm thấy cũng được, lần nào cũng sẽ khách sáo ứng phó mấy câu.

Có lần trong phòng làm việc của Kỷ Tùy Châu, Từ Tri Hoa ở trước mặt anh đã hỏi Doãn Ước:

– Chuyện yêu đương của cô và chủ tịch Kỷ sao rồi?

https://thuviensach.vn

Câu hỏi này rất trực tiếp, làm Doãn Ước vô cùng xấu hổ. Cô muốn nói không phải, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt như muốn giết người kia của Kỷ Tùy Châu, lời đến miệng lại nuốt trở xuống.

Bị kẹp ở giữa hai "đại ma đầu", khiến cô vô cùng khó xử.

Cũng may Kỷ Tùy Châu còn có chút nhân tính, chủ động giúp cô giải vây:

– Giám đốc Từ quan tâm sinh hoạt cá nhân của tôi như vậy, làm tôi cảm động quá.

Từ Tri Hoa hừ một tiếng, đứng dậy cáo từ. Khi đi qua bên người Doãn Ước, đặc biệt giơ tay vỗ vai cô, ghé sát vào nói nhỏ:

– Tôi khuyên cô đừng với anh ta.

Tiếng không lớn không nhỏ, vừa vặn để mọi người nghe được. Đợi bà đi rồi, Doãn Ước quay lại nhìn mặt Kỷ Tùy Châu, đen như than.

Trên đời này có lẽ chỉ mỗi Từ Tri Hoa là có bản lĩnh này, có thể đem một Kỷ Tùy Châu tự phụ ép đến nội thương.

Tiệc tất niên được tổ chức vào trung tuần tháng một, ngay tại phòng tiệc lớn nhất ở Đường Ninh. Hôm đó Thịnh Thế bao luôn năm tầng của khách sạn đãi tiệc, còn đặt luôn ba tầng phòng. Doãn Ước nhờ dựa hơi Kỷ Tùy Châu, được biết trước tình hình cụ thể của đêm tiệc, chính là khách mời gồm minh tinh nào, người chủ trì là ai, mời chủ doanh nghiệp lớn nào có hợp tác với công ty. Quan trọng nhất là, rút thăm trúng trưởng gồm những tặng phẩm nào.

Lần này, nhân viên công ty lũ lượt kéo đến làm quen bắt chuyện với cô, muốn từ trong miệng cô lấy được chút thông tin bí mật.

https://thuviensach.vn

Thái độ Doãn Ước luôn đúng mực, trên mặt luôn là nụ cười thân thiết, nhưng vừa tiếp xúc đến bản chất vấn đề lại khéo léo lảng tránh. Lâu dần lớp nhân viên liền bàn tán, đa phần đều khen ngợi cô. Cảm thấy rằng tính cách phải như vậy, mới có thể ở bên cạnh Kỷ Tùy Châu lâu hơn.

Hết thảy sắp xếp tiệc tất niên, Doãn Ước cảm thấy không tồi, duy chỉ có một chuyện khiến cô không vui.

Chính là lần này còn mời cả Giang Thái.

Liên Chúng với Thịnh Thế thật đúng là lúc yêu lúc hận, có lúc đấu đến người chết ta sống, có lúc lại có nhiều hạng mục hợp tác với nhau. Mời Giang Thái là quyết định của toàn công ty, sẽ không bởi vì cá nhân Doãn Ước thích hay ghét mà thay đổi.

Doãn Ước cũng không có máu mặt dữ vậy, cảm thấy Kỷ Tùy Châu vì cô sẽ buông tha hợp tác với Liên Chúng. Cũng may hôm đó rất nhiều người tham dự, Giang Thái có uy tín danh dự, trường hợp công khai thế này sẽ không làm chuyện khác người đâu.

Kỷ Tùy Châu còn nói đùa với cô:

– Nếu hắn dám làm gì, tôi sẽ đánh gảy chân hắn.

Doãn Ước cười cười, cảm thấy anh đang nói vớ vẩn.

Hôm tiệc tất nhiên, Doãn Ước ngồi cùng xe với Kỷ Tùy Châu đến khách sạn. Cô mặc bộ lễ phục màu đen do anh chọn, cô không tài nào hiểu nổi tại sao lại phải mặc thành thế này, nhưng đối phương kiên quyết cô chỉ có thể vâng lời.

Lúc đến hiện trường sắp xếp chỗ ngồi, Doãn Ước có đánh chết cũng không chịu ngồi cùng bàn với Kỷ Tùy Châu. Nhưng cô mà ngồi cùng với đám nhân viên lại rất gây chú ý, chỉ có thể bị sắp xếp ngồi cùng Bạch Lục.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục mang thai bụng lớn nên cũng ngại chen chúc cùng một bàn với chồng, không mong đèn sân khâu rọi vào người mình. Doãn Ước đi qua nói với cô vài câu, hai người khiêm tốn lặng lẽ uống trà, ánh mắt đều hướng lên sân khấu.

Tiết mục cao trào đầu tiên đương nhiên là Kỷ Tùy Châu lên sân khấu phát biểu. Hôm nay anh phục trang nghiêm chỉnh, toàn thân toát ra vẻ oai hùng bừng bừng. Lúc bước lên sân khấu, nhịp bước khoan thai, đứng tại chỗ còn chưa lên tiếng, đã đưa đến tràng vỗ tay tán thưởng.

Cử chỉ ung dung, phát biểu cũng triển khai ngẫu nhiên, vài phút ngắn ngủi đã nói có bài bản lại không mất đi sự dí dỏm, bên dưới thường vang lên tiếng cười, bầu không khí vốn câu nệ lập tức bị được anh phá vỡ.

Lúc anh nói chuyện, Doãn Ước nhớ đến chuyện Lão Tần từng nói với cô, liền lập tức quan sát vẻ mặt của Bạch Lục. Đêm nay cô ấy đặc biệt xinh đẹp, mang thai chẳng những không khiến cô tiều tụy, ngược lại càng thêm chính chắn ý nhị.

Ánh mắt cô dịu dàng kiên định, từ đầu đến cuối đều dừng ở trên người Kỷ Tùy Châu, mãi cho đến khi anh đi xuống sân khấu rồi ngồi xuống, cũng không dời đi chút nào.

Bùi Nam ngồi cùng với Kỷ Tùy Châu như là cảm nhận được gì, quay đầu lại xem các cô. Bạch Lục phản ứng rất nhanh, vừa tiếp xúc với ánh mắt của chồng lập tức thay đổi biển cảm, tươi cười ngọt ngào động lòng người.

Doãn Ước có chút bội phục cô, vai diễn thay đổi nhanh như vậy, không phải người bình thường.

Cô quan sát thêm vài phút, vẫn không thể khẳng định suy đoán trong lòng. Đang thất thần, Kỷ Tùy Châu cũng quay về phía này, còn giơ ly rượu lên với cô.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước trả lại một nụ cười miễn cưỡng, bưng ly rượu nhấp một chút. Trên sân khấu náo nhiệt không thay đổi được cảm xúc của cô, tối nay cô không xốc dậy nổi chút hứng thú nào.

Lúc bắt đầu rút thăm trúng thưởng, Bạch Lục đứng lên ra ngoài nói là đi hít thở không khí. Doãn Ước cũng không quen mấy vị bên cạnh, lại cảm thấy phần thưởng chắc chắn không có mình, qua một lát cũng lấy cớ đi vệ sinh để ra ngoài.

Trên đường đi ra, cô có thể cảm giác được sau lưng có ánh nhìn chăm chú, nhìn lại phát hiện Kỷ Tùy Châu đang nói cười với người khác, còn Giang Thái hình như lại liếc mắt về hướng cô. Nhưng chỉ một thoáng hắn lại lần nữa ngồi thẳng dậy, giống như đó chính là Doãn Ước cảm giác sai.

Cả năm tầng hôm nay đều được Thịnh Thế bao, ngoại trừ phòng tiệc chính, những nơi còn lại có chút vắng vẻ. Ngẫu nhiên có nhân viên ra ngoài nói điện thoại, vừa thấy Doãn Ước lại bất giác chào hỏi. Doãn Ước cảm thấy xấu hổ, như là mượn tư cách của Kỷ Tùy Châu để lây uy phong, xoay người vội vàng rời đi.

Không có nơi nào để đi, cô muốn đến nhà vệ sinh dặm lại lớp trang điểm. Còn chưa đến nơi, có bóng người lao đến, chắn ngang đường đi của cô một cách không khách sáo.

Giang Thái vẫn như xưa, ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, vừa đến nơi không người liền giở trò lưu manh. Toàn thân đều phát ra mùi vô lại nồng nặc.

Doãn Ước một khi nhìn thấy hắn sẽ bực bội, sắc mặt âm u.

Giang Thái nhìn quanh bốn phía, trong hành lang ngoại trừ hai người họ ra không có ai khác, trên mặt ý cười càng đậm, lúc nói chuyện giọng điệu có phần ngả ngớn:

– Cô Doãn gần đây được đấy, xem ra như cá gặp nước nhỉ.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không muốn dây dưa với hắn, dứt khoát đi tiếp về trước. Cô hạ quyết tâm không để ý đến hắn, cùng lắm thì vào nhà vệ sinh trốn một lúc. Cô vừa mới nhìn thấy có người đi vào, thật muốn làm ầm lên để Giang Thái mất mặt.

Sớm biết da mặt tên này dày như vậy, nên để cho Kỷ Tùy Châu đánh gảy chân hắn mới đúng.

Giang Thái hiếm khi dùng miệng không dùng tay, cứ như vậy đi theo Doãn Ước về hướng nhà vệ sinh nữ. Ban đầu nói vài chuyện không đâu, mắt thấy Doãn Ước muốn đẩy cửa đi vào, hắn đột nhiên nhắc đến Triệu Sương:

– Lúc này cô ta chạy đi đâu rồi, tôi tìm hoài chẳng thấy người đâu, cô có biết không?

Doãn Ước dừng chân quay đầu nhìn hắn, nhíu mày. Lát sau cô nói:

– Triệu Sương mất tích rồi, cảnh sát đang điều tra. Giang tổng có manh mối gì có thể cung cấp không?

– Chuyện này đúng là không giúp được gì.

– Lúc cảnh sát tìm anh hỏi, anh cũng trả lời như vậy?

Với quan hệ của Giang Thái và Triệu Sương, một khi cảnh sát lập án điều tra, không thể không tìm hắn hỏi. Quả nhiên Doãn Ước vừa nói lời này, sắc mặt Giang Thái lập tức biến đổi. Hắn càng thêm khẳng định Doãn Ước không phải loại phụ nữ yếu đuối, so với Triệu Sương ngu ngốc quả thật có cách biệt một trời một vực. Hơn nữa bây giờ có Kỷ Tùy Châu làm chỗ dựa, cô lại có vốn liếng để tranh luận cùng hắn.

Suy nghĩ này làm Giang Thái rất không thích.

https://thuviensach.vn

– Cô Doãn có phải cảm thấy tôi còn tại ngoại nên rất kỳ lạ không. Nếu ngày nào đó tôi bị tống vào tù, chắc lòng cô thanh thản hơn nhỉ?

– Sao vậy được, Giang tổng là người tốt luôn tuân thủ luật pháp, điểm ấy tôi biết mà.

– Người tốt?- Giang Thái cười ha ha, lớn giọng có hơi chói tai- Doãn Ước, bộ dạng cô nói mát rất đáng yêu. Nhưng mà cô nói cũng đúng, con người tôi không có gì tốt, nhưng chuyện xấu gì cũng đã trải qua. Nghe nói quan hệ giữa cô và Triệu Sương không tốt lắm, lòng tôi thương cô, thay cô dọn dẹp cô ta. Cô yên tâm, sau này cô ta sẽ không bao giờ đến làm phiền cô nữa đâu.

Doãn Ước nghe vậy tròng mắt co rụt lại, như bị ai đó đâm mạnh vào ngực. Cô gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt của Giang Thái, chú ý đến mỗi một biểu cảm của hắn. Nhưng hắn bình tĩnh thoạt nhìn không có gì khác biệt.

Vừa rồi hắn nói thật hay là khoác lác? Doãn Ước lại không hiểu nổi. Nhưng cách nói của hắn làm người ta sợ hãi, Doãn Ước nhất thời tin hắn vài phần.

Đã sớm đoán được hắn nham hiểm độc ác, chỉ là không ngờhắn lại khinh địch như vậy, chủ động nói ra mấy lời giết người.

Nghĩ đến đây, Doãn Ước xoay người, đẩy cửa nhà vệ sinh đi vào. Bên ngoài, Giang Thái đứng đó bật cười vài tiếng, nhưng không theo vào.

Doãn Ước bước chân có hơi loạn, muốn đi thẳng lại không cẩn thẩn đụng phải một người vừa đi ra từ buồng vệ sinh. Cô thấy là Bạch Lục, mau chóng chụp cánh tay đỡ lấy cô.

– Có sao không?

https://thuviensach.vn

Bạch Lục nhíu mày, nét mặt có hơi đau đớn. Doãn Ước lo lắng, sợ mình đụng phải bụng cô, vừa định hỏi, cúi đầu nhìn thấy trên cánh tay trắng trẻo của Bạch Lục có vết bầm tím, đến lượt Doãn Ước nhíu mày.

Hôm nay Bạch Lục mặc váy lễ phục dài tay, cô vốn tưởng là do mang thao, hiện giờ nhìn thấy vậy hiển nhiên là có nguyên nhân khác. Vết bầm kia giấu dưới lớp tay áo, chỉ lộ ra một chút, nhưng nhìn ra được diện tích vết bầm khá lớn, hơn nữa vừa mới hình thành không lâu.

Bạch Lục thấy cô nhìn chằm chằm vào cánh tay mình, mau chóng xả tay áo xuống che đi, chủ động giải thích:

– Không cẩn thận va vào đâu đó, không phải do cô đụng đâu, không sao.

Doãn Ước không hỏi nữa, chỉ quan tâm bụng cô. Bạch Lục cười xua tay:

– Không đụng phải, đừng lo nha.

Nói xong cô ấy vội vã ra ngoài, không muốn nói thêm câu nào với Doãn Ước. Doãn Ước đứng đó xuất thần, cảm giác ban nãy mình vừa ngửi được mùi không tầm thường.

Dường như từng người bên cạnh cô đều có bí mật, còn không chỉ có một. Cô Bạch Lục này, cũng có chuyện không muốn ai biết à?

Cô lại nghĩ đến khuôn mặt vô hại kia của Bùi Nam. Sao có thể đem người đàn ông hay cười này cùng với những vết thương trên người vợ anh ta liên hệ với nhau? Doãn Ước không thể nói rõ.

Cô đứng trong nhà vệ sinh một hồi lâu, lâu đến nỗi Kỷ Tùy Châu không kiềm chế được, chủ động gọi điện thoại hỏi cô. Lúc Doãn Ước nhận máy cố gắng giữ giọng nói bình thản, chỉ nói mình đang trang điểm lại. Nhưng dù vậy, Kỷ Tùy Châu hình như cũng nghe ra được, liên tục hỏi mấy câu có gì không.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước luôn miệng nói không sao, rồi luống cuống cúp máy. Cô rửa tay, chỉnh trang lại đầu tóc, điều chỉnh tốt cảm xúc rồi mới đi ra ngoài. Bên ngoài Giang Thái đã sớm đi rồi, hành lang không có một bóng người, lại có hơi âm u vắng lặng.

Doãn Ước nghe tiếng gót giày của chính mình bước đi, đi chưa được mấy bước lại nhìn thấy Từ Tri Hoa từ cuối hành lang đi qua. Bước chân bà rất nhanh, như là có chuyện gì gấp gáp. Doãn Ước theo bản năng cũng đi theo.

Trong đại sảnh thang máy mở ra, bên trong có hai người mặc cảnh phục đi ra, trông có vẻ cần giải quyết chuyện gì đó. Từ Tri Hoa vừa thấy họ liền lên tiếng chào hỏi, trên mặt hiện lên nụ cười khách sáo.

Sao bà ấy lại có quan hệ với cảnh sát?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 44-1: Phòng trộm 7 (1)

Doãn Ước có hơi tò mò, lùi về sau lần nữa vào trong hành lang.

Mấy người họ đứng không xa cô, cứ vậy nói chuyện.

Cảnh sát đi thẳng vào vấn đề, hướng Từ Tri Hoa nói rõ mục đích đến:

– Chúng tôi đang điều tra một vụ mất tích nhân khẩu. Chúng tôi đã tra ra được trước khi người đó mất tích không lâu từng gặp mặt bà, còn không chỉ một lần, cho nên muốn hỏi bà tình hình một chút.

Từ Tri Hoa giọng nói không loạn, giọng điệu lễ phép mà xa cách, hiển nhiên đã quen với những trường hợp thế này. Hai vị cảnh sát cũng không làm bà khó xử, chỉ hỏi bà có quan hệ thế nào với Triệu Sương.

Doãn Ước vốn cảm thấy nghe lén người khác nói chuyện là không tốt, nhưng khi nghe đến tên "Triệu Sương" rốt cuộc cũng không bước đi được. Cô ta đã mất tích hai tháng, điều tra vẫn không có tiến triển gì. Nhưng manh mối đột nhiên chỉ về hướng Từ Tri Hoa, điều này rất bất ngờ.

Từ Tri Hoa trấn tĩnh trả lời:

– Tôi và cô ấy gần đây mới quen, một ngày nọ cô ấy chạy đến tìm tôi, nói rằng có tin tức của con gái tôi. Con gái tôi Ngải Băng, mất tích hơn mười năm, tôi luôn tìm kiếm nó.

– Vậy cô ấy có cung cấp manh mối gì hữu dụng không?

– Không có, cô ấy không nói cho tôi biết gì cả.

https://thuviensach.vn

– Không nói cho bà biết gì hết, vậy mà bà đã vài lần chuyển tiền vào tài khoản của cô ta, số tiền còn không ít, hình như chuyện này có hơi khó hiểu. Một lần hai lần là bị lừa, ba lần bốn lần thì là gì, bà có thể giải thích với chúng tôi không?

Doãn Ước nghe tim mình đập tăng tốc, hai bàn tay vô thức nắm lấy nhau.

Bên kia Từ Tri Hoa không lập tức trả lời, hình như có hơi do dự. Một cảnh sát trong đó lặp lại câu hỏi thêm lần nữa, vả lại còn nhấn mạnh hơn.

– Phiền bà giải thích một chút, bà Từ.

– Thôi được, tôi đưa tiền cho Triệu Sương, không phải vì mua tin tức của con gái tôi, mà để chặn miệng cô ta lại.

– Bà có nhược điểm gì nằm trong tay cô ấy, để cô ấy uy hiếp bà?

– Không hẳn là uy hiếp- Từ Tri Hoa cười khẽ- Chỉ là có một số chuyện tôi không muốn để cho người khác biết, cho nên muốn cô ta giữ bí mật. Nhưng mà các anh yên tâm đi, tôi không đến mức vì chút tiền ấy mà đi hại tính mạng người ta, tôi hoàn toàn không thiếu chỗ tiền đó.

– Có thể nói là chuyện gì không?

Doãn Ước tiến đến gần hơn, vô thức ló đầu ra nhìn. Từ Tri Hoa hình như cảm giác được sau lưng có người nhìn trộm, mắt bà đảo qua phía này.

Doãn Ước mau chóng lùi về, tránh thoát tầm mắt bà, đang định nghe tiếp, trên vai lại bị ai đó vỗ. Cô nhìn lại, Kỷ Tùy Châu đứng đó bĩu môi với cô:

– Nghe lén cái gì?

– Không có gì.

https://thuviensach.vn

Nói xong Doãn Ước nhấc làn váy muốn đi. Tà váy dài quá nên vướng chân cô, cô liền đụng vào trước ngực Kỷ Tùy Châu.

Đối phương cười khẽ một tiếng, mặc dù chưa nói gì, lại khiến có Doãn Ước có hơi nổi cáu.

Như là cười nhạo hoặc như đang đùa giỡn.

Kỷ Tùy Châu vươn tay, bắt lấy cổ tay cô, trực tiếp kéo cô quay về phòng tiệc. Doãn Ước đi theo anh một đoạn, mới nhớ đến chuyện vừa nghe lúc nãy, giãy dụa rút tay về.

– Tôi phải lập tức trở lại tìm giám đốc Từ.

– Có việc à?

– Ừ, có liên quan đến em gái tôi.

Kỷ Tùy Châu dừng bước, ra vẻ trầm tư:

– Quay về rồi nói, dù sao người cũng không chạy được. Để cảnh sát điều tra trước vậy, nếu thật sự có manh mối, chỗ tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết được. Còn tưởng rằng tình cảm giữa em và em gái không được tốt lắm chứ.

– Đúng là không được tốt, nhưng không thể hoàn toàn bỏ mặc được.

Ngẫm lại Ngụy Tuyết, Doãn Ước có chút tội nghiệp cho bà.

Hai người quay lại phòng tiệc, lúc đi vào người chủ trì đang ở đó rút thăm, bên dưới ai nấy đều hứng thú ngẩng đầu, nóng lòng muốn xem giải thưởng lớn.

Tâm tư Doãn Ước không ở đây, đầu tiên là thăm dò Giang Thái có ở đây không, mắt thấy tên quỷ đáng ghét kia vẫn còn ngồi đó uống rượu, tâm trạng có hơi không diễn tả được.

https://thuviensach.vn

Sau đó lại nhìn Bạch Lục, Bùi Nam không biết khi nào đã ngồi bên cạnh vợ, hai vợ chồng ghé vào nhau cười nói, thoạt nhìn rất ngọt ngào.

Doãn Ước đột nhiên hoài nghi bản thân có phải suy nghĩ nhiều quá rồi không, có lẽ vết thương trên tay Bạch Lục, thật sự chỉ do bất cẩn đụng phải mà thôi.

Cô còn muốn quay về bàn mình ngồi, nhưng tay lại bị Kỷ Tùy Châu nắm không buông. Hai người lặng lẽ đi vào từ bên cánh, không khiến đám đông xôn xao, cuối cùng ngồi xuống bàn Kỷ Tùy Châu ngồi lúc đầu, mặt đối mặt với Giang Thái.

Người trong bàn đó ngoại trừ cổ đông của Thịnh Thế ra, thì chính là những đối tác lớn của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước bị kẹp giữa nhóm người này rất mất tự nhiên, mấy lần muốn rời khỏi, đều bị Kỷ Tùy Châu đè xuống.

Giang Thái đang trò chuyện với người khác, thấy tình cảnh này chêm vào một câu:

– Chủ tịch Kỷ hăng hái thật.

– Giang tổng khách sáo rồi.

– Trợ lý Doãn may mắn lắm.

– Không chừng Giang tổng may mắn hơn, lát nữa trúng giải nhất.

Giải nhất tiệc tất niên chính là một chiếc nhẫn kim cương ba ca-ra, đối với nhân viên bình thường mà nói đây chính là giải thưởng lớn, nhưng Giang Thái như vậy chắc chắn không xem là gì.

Đây là Kỷ Tùy Châu cố tình chọc giận người ta à.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhớ tới bộ dạng ngạo mạn vừa rồi của Giang Thái, trong lòng vô cùng hả hê. Đúng lúc này người chủ trì bắt đầu rút thăm người cuối cùng sở hữu giải thưởng, cô liền xốc lại tinh thần nghiêm túc lắng nghe.

Phụ trách rút thăm là một vị phó tổng của Thịnh Thế, tuổiqua năm mươi, tướng mạo thân thiện, vừa bước lên sân khấu đã nói một câu vui đùa làm không khí sinh động hẳn lên, sau khi rút được tên trong thùng phiếu lại không công bố ngay.

– Đây là một nhân viên làm việc ở tầng mười tám.

Bên dưới ồ lên, tầng mười tám ở Thịnh Thế đại diện cho văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị, với ý nghĩ này, Kỷ Tùy Châu cũng có thể trúng thưởng.

Quả nhiên ánh mắt của vị phó tổng dừng lại trên bàn chủ:

– Nếu chủ tịch Kỷ của chúng ta trúng thưởng, không chừng trong năm nay có thể quyết định chung thân đại sự rồi.

Mọi người cười vang, Kỷ Tùy Châu cũng nể nang cười cười, còn giơ ngón tay cái với vị phó tổng nọ.

– Đáng tiếc, tên của người này chỉ có hai chữ. Nhẫn kim cương cầu hôn của chủ tịch Kỷ xem ra phải tự mua rồi.

– Có phải là nữ không?- Tràng cười liên tiếp, bắt đầu có người ồn ào.

Văn phòng chủ tịch chỉ có mỗi Doãn Ước là nữ, lời này vừa nói ra mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Những người phản ứng chậm chạp lúc này mới phát hiện cô ngồi bên cạnh chủ tịch Kỷ, mau chóng rỉ tai với người bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Người người nhìn ra từ lâu liền che miệng cười, đám người bắt đầu đồn đoán, ý nghĩ trung tâm chỉ có một: Trợ lý Doãn có ý muốn phù chính[1]?

Doãn Ước đã không còn nghĩ được gì, trước mặt nhiều người như vậy, cô chỉ có thể mỉm cười đối mặt.

Kỷ Tùy Châu còn cố tình chồm đến kề tai nói nhỏ với cô:

– Nếu thật sự là em trúng thưởng, em có thể ngược lại cầu hôn tôi.

Lúc ấy Doãn Ước thầm muốn tặng anh vài chữ: đi chết đi.

Nút thắt của phó tổng còn chưa gỡ xong:

– Này này, họ của người này rất đặc biệt nha.

Lần này ngay cả Doãn Ước cũng bắt đầu nghi ngờ. Không lẽ thật sự là cô, họ Doãn quả thật rất hiếm gặp.

Giây phút đó tiệc tất niên tiến vào cao trào, trên dưới sân khấu đều nhốn nháo, có người lớn gan đã bắt đầu hô hào tên "Doãn Ước", còn có người ở đằng kia kêu to "chủ tịch Kỷ", đồng loạt hô lên: "Bên nhau, bên nhau."

Phó tổng hắng giọng, nhắc nhở họ:

– Như thế này, chủ tịch Kỷ chắc chắn không đuổi việc tôi đâu. Nhưng mọi người phải cẩn thận nhé, nếu bị đuổi thì tiền thưởng cuối năm sẽ mất đấy.

Sợ đến mức bên dưới nhanh chóng ngậm miệng, còn ước gì có thể chui xuống bàn.

Náo loạn thật lớn một lát, mắt thấy hứng thú của mọi người đều được khơi lên, phó tổng mới lần nữa cầm thăm, bắt đầu đọc tên trên đó:

https://thuviensach.vn

– Tuyên… Bân. Tôi nói này anh bạn trẻ, có phải anh có người em trai tên Đoạt Chủ[2]đúng không?

Cùng với tiếng thở dài tiếc nuối của cả phòng tiệc, tim Doãn Ước cuối cùng cũng quay về chỗ cũ.

Tuyên Bân là trợ lý của Diệp Hải Thần, chức vụ trong văn phòng không cao bằng Doãn Ước, tuổi cũng nhỏ. Nghe phó tổng gọi lớn tên mình, trên mặt Tuyên Bân không giấu được vui sướng, đi thẳng lên sân khấu nhận nhẫn kim cương.

Vị phó tổng đang chọc anh ta không chịu đưa nhẫn cho, Tuyên Bân nhân lúc ông không chú ý giật lấy, tiến đến trước micro mỉm cười:

– Em đang chuẩn bị cầu hôn với bạn gái, cám ơn chủ tịch Kỷ đã tài trợ món quà lớn thế này. Sau này em với vợ em có con…

Phó tổng nhanh chóng nói xen vào:

– Sao, còn muốn ở trước mặt mọi người tìm cha nuôi cho con cậu nữa à.

– Không dám không dám.

Tuyên Bân cười tươi rói, đi trở về chỗ ngồi. Không khí bữa tiệc vừa cười vừa ồn, lên cao khác thường.

Doãn Ước bị bầu không khí này cuốn hút, nhất thời quên mất chuyện Từ Tri Hoa. Cho đến khi rời khỏi khách sạn ngồi lên xe của Kỷ Tùy Châu, mới lại nhớ đến chuyện này.

– Ngày mai tôi giúp em hỏi bà ấy- Kỷ Tùy Châu thấy cô như vậy, chủ động hứa hẹn.

– Tôi nghĩ nên tự hỏi.

https://thuviensach.vn

– Cũng được.

Lão Tần ở đằng trước nói chen vào:

– Có phải cậu uống rượu rồi không, trực tiếp đưa cậu về nhà?

– Đưa trợ lý Doãn về trước.

Lão Tần không nói gì, chỉ nhìn kính chiếu hậu rồi cười, khiến Doãn Ước ngại ngùng. Từ lúc nghe Lão Tần nói biết chuyện yêu đương trước kia của cô và Kỷ Tùy Châu, cô không cách nào nhìn thẳng vào đối phương được.

Sao ai cũng nhiều chuyện đến vậy?

Xe chạy đến cửa nhà Doãn Ước, trên đường đi không ai nói gì, sau khi xe dừng lại, động tác mở cửa của Doãn Ước có hơi do dự. Kỷ Tùy Châu nhìn ra cô có tâm sự, liền dặn Lão Tần:

– Chú đến cửa hàng tiện lợi trước mặt mua giúp tôi chai nước.

Lão Tần ngầm hiểu, đang chuẩn bị xuống xe đón gió lạnh, Doãn Ước cắn môi, chủ động mời Kỷ Tùy Châu vào nhà:

– Vào nhà uống ly trà giải rượu nha.

Lúc này ông nội chắc ngủ rồi, ba cô đã sớm dọn về nhà mình, cô lặng lẽ dắt đàn ông về nhà, chắc hẳn không bị phát hiện.

Kỷ Tùy Châu không phải người giả vờ khách sáo, lúc này mở cửa xuống xe, cùng Doãn Ước vào nhà.

Vừa đi Doãn Ước vừa lo lắng, còn cố ý dặn dò anh:

– Anh nói nhỏ thôi, ông tôi đang ngủ.

– Sợ ông nhìn thấy tôi, sẽ không kiềm chế được đánh tôi sao?

https://thuviensach.vn

– Ông nội không đánh anh đâu, ông không biết anh là bạn trai cũ của tôi. Nếu ông biết, lúc anh đến quán ông đã dùng điện giật chết anh rồi.

Kỷ Tùy Châu nở nụ cười rầu rĩ, sau khi vào nhà liền tự nhiên đi vào bếp, tự mình nấu nước chuẩn bị pha trà.

Doãn Ước liền đứng bên cạnh nhìn anh làm, người đẹp làm gì cũng đẹp, nhìn cũng thích mắt.

Kỷ Tùy Châu đặt ấm nước lên bếp gas, quay đầu nhìn Doãn Ước:

– Muốn hỏi gì hỏi đi, nhịn cả đêm không khó chịu à?

– Cũng tạm, vừa rồi không khí rất tốt, nhất thời quên mất.

– Có liên quan đến Từ Tri Hoa?

– Không phải bà ấy, là Bạch Lục.

– Vụ gì đây?- Kỷ Tùy Châu nhíu mày.

Doãn Ước không nhắc đến chuyện Bạch Lục thích anh, chỉ nói chuyện nhìn thấy ở nhà vệ sinh tối nay:

-… Tính tôi không muốn xem vào chuyện người khác, nhưng có hơi lo lắng. Bùi Nam thoạt nhìn không xấu, lại là loại người sẽ đánh vợ sao?

– Cũng khó nói lắm.

– Anh ta thật sự…

Kỷ Tùy Châu giơ tay cắt ngang lời cô:

– Tôi không phải có ý đó. Theo tiếp xúc giữa tôi và Bùi Nam, anh ta tính tình ôn hòa, tính cách vui vẻ, không giống loại người làm ra chuyện này. Nhưng đóng cửa lại anh ta và Bạch Lục sống thế nào chỉ có hai người họ

https://thuviensach.vn

biết, người ngoài như chúng ta không thể nào biết được. Cho nên, tôi không dám chắc một trăm phần trăm anh ta sẽ không đánh vợ. Tôi chỉ có thể nói khả năng này rất nhỏ.

Doãn Ước khoanh tay trước ngực trầm tư, hoàn toàn không phát giác ra Kỷ Tùy Châu đã đến trước mặt cô.

– Chuyện Bạch Lục em biết được bao nhiêu, Lão Tần đã nói với em?

– Ừ, có nói một ít, chuyện cô ấy thích anh.

– Không ngờ em lại rộng lượng như vậy.

– Là ý gì?- Doãn Ước ngước lên nhìn anh.

– Tôi còn tưởng ít nhiều gì em cũng sẽ ghen, không ngờ em còn quan tâm cô ấy như vậy.

– Chuyện nào ra chuyện đó.

– Cho nên nói, em có ghen?

– Đâu có- Doãn Ước lập tức phủ nhận.

Kỷ Tùy Châu lại gần thêm chút nữa, lúc cúi đầu môi anh gần như chạm vào môi Doãn Ước:

– Cho nên em không còn yêu tôi chút nào?Chú thích:

[1]Phù chính: thời xưa từ thiếp lên làm vợ.

[2]Tuyên Bân Đoạt Chủ là tên một đề tài trong Teiba Baidu- nơi tập trung những người cảm thấy hứng thú với cùng một đề tài, tiện trao đổi và giúp đỡ lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 44-2: Phòng trộm 7 (2)

Doãn Ước đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, đột nhiên nghe có người gõ cửa nhà bếp.

Tiếng ông nội truyền vào:

– Tiểu Ước, con ở bên trong à?

Cô nhanh chóng đi qua mở cửa.

Ông nội đứng đó đảo mắt một cái nhìn thấy Kỷ Tùy Châu bên trong, ánh mắt vốn nheo nheo lập tức trợn to. Ông ho nhẹ hai tiếng:

– Tiểu Ước, con có bạn đến à.

– À, anh ấy sẽ đi ngay.

Cô quay đầu lại nháy mắt với đối phương, ý bảo anh mau về đi. Nhưng Kỷ Tùy Châu cố tình không hợp tác, còn đứng đó nói:

– Cháu đang chuẩn bị pha trà, ông có muốn uống một ly không?

Người chưa từng gặp làm như thân quen từ lâu.

Kỷ Tùy Châu vừa lên tiếng, ông nội liền nhận ra:

– Là chỉ tịch Kỷ à, sao cậu lại đến nhà thế này.

– Tiệc tất niên của công ty, Doãn Ước uống chút rượu, nên cháu đưa cô ấy về.

https://thuviensach.vn

Ông nội hoài nghi nhìn chằm chằm Doãn Ước hồi lâu, gật đầu nói:

– Ờ, thấy cũng hơi đỏ. Sau này đừng uống nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu.

Đêm nay Doãn Ước uống rất ít rượu, mặt cô đỏ hoàn toàn là bởi vì Kỷ Tùy Châu. Sợ ông hỏi nhiều cô không dám thêm chuyện, lúc này gật đầu đáp lại, cam đoan lần sau sẽ không như vậy nữa.

– Ông về phòng trước đi, con đi cùng ông.

Ông nội lại xua tay không cần:

– Nếu đã pha trà, cũng pha cho ông một ly đi.

Doãn Ước xem đồng hồ, sắp nửa đêm rồi còn uống trà cái gì, không sợ đi tiểu đêm rồi ngủ không ngon à. Ông nội rõ ràng là ngủ đến giờ giật mình thức giấc, trên người mặc áo choàng, tinh thần cũng không tốt. Doãn Ước đột nhiên hối hận khi đã mời Kỷ Tùy Châu vào nhà.

Cô muốn khuyên đối phương về phòng, nhưng ông nội là người cố chấp, chuyện đã quyết định sẽ không dễ thay đổi. Ba người cứ vậy giằng co, cho đến khi Kỷ Tùy Châu chủ động lên tiếng nói phải đi về.

Ông nội vẫn muốn tiếp đãi anh:

– Uống xong trà đã rồi về.

– Không được, ông ngủ sớm đi, khuya vậy còn quấy rầy ngại quá. Lần sau cháu sẽ đến vào ban ngày.

Câu cuối cùng Doãn Ước nghe hoàn toàn thấy vô nghĩa. Không có lần sau, cô sẽ không bao giờ để Kỷ Tùy Châu vào nhà cô nữa.

https://thuviensach.vn

Ông nội lại rất vui, nhớ lấy câu này, đi đứng không tiện còn tiễn Kỷ Tùy Châu một đoạn, vừa đi vừa nói:

– Được được, lần sau tới ban ngày nhé, tôi có lời muốn nói với cháu.

– Ông có chuyện gì để nói, người bận rộn như chủ tịch Kỷ, chúng ta…

– Có bận cũng đến.

Doãn Ước thấy anh thay giày, mau chóng đẩy anh ra ngoài, lúc đóng cửa không chú ý, suýt nữa kẹp tay đối phương. Vất vả tiễn anh về, nhìn lại ông nội vẫn đứng đó, trông có vẻ không định đi ngủ.

Doãn Ước chủ động nhận lỗi:

– Là con không tốt, ông yên tâm, không có lần sau.

– Ông không can thiệp con kết giao bạn bè, nhưng chuyện thế này nên cẩn thận. Con và bác sĩ Trịnh…

– Tụi con chỉ là bạn bè bình thường.

– Vậy con và chủ tịch Kỷ?

Doãn Ước thở dài, đi qua đỡ ông nội ngồi xuống sô pha:

– Ông đừng đóan mò, anh ấy là sếp của con, chỉ vậy mà thôi.

– Sếp, là công ty mới đúng không? Vả lại sao đột nhiên con đi làm lại vậy, ông chưa hỏi con chuyện này.

– Dạ, phải có công việc nghiêm chỉnh mà. Anh ấy là sếp con, con muốn hỏi thăm vài chuyện nên mới mời anh ấy vào nhà. Sau này sẽ không như vậy nữa.

Thấy ông nội vẫn còn chưa tin, Doãn Ước mau mau giơ tay cam kết:

https://thuviensach.vn

– Thật đó, ông tin con đi.

– Ông không phải không tin con. Thật sự con yêu đương ông đâu phản đối, con cũng tới tuổi rồi. Chỉ là chủ tịch Kỷ dù sao cũng không hợp với con, anh ta như vậy, con với anh ta yêu đương không thoải mái đâu. Ông nội không hám lợi, ông thấy bác sĩ Trịnh tốt hơn chủ Tịch Kỷ đó. Đương nên nếu con không thích, ông không ép con, chỉ là nếu con muốn chọn chủ tịch Kỷ, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

– Không chọn, ai con cũng không chọn, hiện giờ con không nghĩ đến vấn đề đó.

– Con đã hai mươi sáu tuổi rồi, nên suy nghĩ chuyện này, đây là chuyện lớn cả đời đấy- Ông nội trừng mắt với cô- Con xem ba con đi, ngay từ đầu đã không có khởi đầu tốt rồi, cả đời đều không thuận lợi, hôn nhân rất quan trọng với một người.

Doãn Ước nghe có hơi mơ hồ, ông nội là đang oán giận ba cô không tìm được đối tượng kết hôn tốt đúng không? Tuy rằng con người Ngụy Tuyết nhỏ nhen, nhưng nhiều năm trôi qua, bà ấy sống với ba rất êm ấm mà.

Huống hồ cái gì gọi là không có khởi đầu tốt?

– Dì sống với ba con vẫn tốt mà, vợ chồng khó tránh khỏi sẽ cãi nhau, chuyện này cũng bình thường thôi. Ông nói khởi đầu không tốt là có ý gì, là nói mẹ con…

– Không có, do ông nhất thời lanh miệng nói lung tung thôi. Chuyện mẹ con ai cũng không ngờ mà, quá khứ thì để nó trôi qua đi.

Nói xong ông nội đứng lên, hình như đã quên mất chuyện uống trà, cũng không ép hỏi đời sống tình cảm của Doãn Ước, cứ như vậy đi về phòng.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mệt mỏi ra rời, không cố gắng ngẫm nghĩ lời ông nói lúc nãy, về phòng đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô nghĩ đến chuyện Từ Tri Hoa, dậy thật sớm đến công ty, cân nhắc tìm cơ hội đến chỗ Từ Tri Hoa hỏi thăm chuyện của Triệu Sương.

Kết quả lúc ăn trưa, nghe mấy người trong văn phòng nhắc đến giám đốc Từ, nói tối qua có lẽ bà bị cảm lạnh, hôm nay xin nghỉ không đi làm.

Trong công ty này, Từ Tri Hoa nổi tiếng liều mạng, cảm mạo nho nhỏ xin nghỉ bệnh, chuyện này đúng là hiếm thấy.

Tưởng tượng đến không thể gặp được bà ấy ở công ty, Doãn Ước có hơi buồn bực. Trong đầu nghĩ chuyện này nên làm việc không hiệu quả, lần thứ hai cô bưng cà phê vào cho Kỷ Tùy Châu, đối phương uống một ngụm liền gọi cô lại.

Anh đứng lên chỉ vào sô pha bên cạnh:

– Em ngồi xuống đó.

Doãn Ước đi qua ngồi xuống, không đợi anh hỏi, tự cô đã lên tiếng trước:

– Cà phê tôi pha không ngon, anh đừng để ý.

– Tôi biết trong lòng em đang nghĩ gì. Muốn gặp bà ấy như vậy à?

– Vâng.

– May là một bà già, nếu không tôi đã ghen tị chết rồi- Kỷ Tùy Châu cười cười.

– Đừng đùa nữa, anh có biết chuyện này quan trọng với tôi lắm không.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nhìn đồng hồ:

– Chiều nay tôi có cuộc họp, không có thời gian qua đó. Như vậy đi, em đi mua bó hoa tươi và giỏ trái cây, giúp tôi đến thăm giám đốc Từ.

– Anh muốn tôi đi thăm bệnh?- Doãn Ước nhìn anh.

– Giám đốc công ty bị bệnh, chủ tịch không rãnh đi thăm, phái trợ lý qua đó thì có vấn đề gì?

– Cám ơn anh!

Lúc Doãn Ước đứng lên, trên mặt cuối cùng cũng có nụ cười. Cô chuẩn bị ra ngoài, lại bị Kỷ Tùy Châu giữ lại:

– Tôi tặng em một nhân tình, em nên bày tỏ gì đó mới đúng.

– Anh muốn gì?

– Trả lời tôi câu hỏi tối qua.

Câu hỏi mà bị ông nội Doãn Ước cắt ngang.

Doãn Ước nghĩ nghĩ, đáp hai chữ:

– Có yêu.

– Đó là trước kia, tôi muốn bây giờ.

– Hiện giờ muốn nói yêu rất khó. Tuy rằng người cũ, nhưng bốn chữ gương vỡ lại lành này không phải dễ đâu. Người với người chỉ có tình cảm thôi thì không đủ, còn phải có lòng tin nữa. Anh với tôi từng yêu nhau, anh cũng từng tổn thương tôi một lần. Cho dù lòng tôi muốn yêu anh, cũng không có can đảm bước tới một bước. Kỷ Tùy Châu, tôi chỉ có một cái mạng, nếu lại bị anh lừa thêm lần nữa, tôi sẽ mất mạng thật đấy.

https://thuviensach.vn

Nói xong lời này, trong lòng Doãn Ước không yên, sợ đối phương trở mặt, không cho cô đi thăm Từ Tri Hoa nữa. Nhưng không nói thật sẽ rất khó chịu, cô cũng muốn tùy hứng một lần.

Cũng may Kỷ Tùy Châu nghe xong vẫn không trở mặt, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi. Anh không tiếp tục dây dưa nữa, chỉ gọi điện cho Lão Tần, nhờ ông lái xe đến đưa Doãn Ước đi một chuyến.

Hai người đến tiệm mua hoa và giỏ quà trước, lập tức lái xe ra khỏi trung tâm thành phố, có lẽ khoảng hai mươi phút, xe đã dừng trước cổng khu chung cư cao cấp Từ Tri Hoa sống.

Bảo vệ khu chung cư nhận ra xe của Kỷ Tùy Châu, khách sáo cho xe chạy vào. Lão Tần dừng xe liền gọi điện cho Từ Tri Hoa, nói rõ mục đích Doãn Ước đến.

Từ Tri Hoa ở đầu dây bên kia hình như có hơi bất ngờ, nhưng cũng không từ chối, mời họ đi lên.

Lão Tần ở lại trong xe, chỉ nói Doãn Ước một mình lên đó:

– Cô đi đi, tôi ở đây chờ cô. Đây là ý của chủ tịch.

Doãn Ước nghĩ đến chuyện muốn nói nên không kiên trì tiếp, một mình cầm quà cáp đi thang máy lên lầu. Ra khỏi thang máy đã thấy cửa mở sẵn, Từ Tri Hoa khoác áo choàng đứng tựa vào khung cửa nhìn cô, ánh mắt nhìn không ra là vui hay không vui.

Dường như bà thật sự bị bệnh, lúc nói chuyện giọng có hơi khàn, còn nghẹt mũi. Bà dẫn Doãn Ước vào nhà, mời cô ngồi thoải mái, rồi nói:

– Muốn uống gì thì tự đi rót, tôi lười cử động.

– Bà ngồi đi, tôi đi lấy.

https://thuviensach.vn

Nói xong cô mang quà đặt lên bàn. Từ Tri Hoa nhìn chúng lộ vẻ ghét bỏ:

– Lão Kỷ này, rắp tâm làm người ta chán ghét đúng không. Biết rõ tôi ghét nhất là hoa, không có thành ý.

Ba câu vừa nói ra, đã khiến Doãn Ước vô cùng xấu hổ.

Từ Tri Hoa cũng là người thẳng thắn, trực tiếp hỏi:

– Cô đến có chuyện gì?

– Nghe nói bà bệnh, tôi đến thăm bà.

– Bớt nói mấy câu khách sáo, nói thẳng mục đích của cô đi. Cô không phải loại người sẽ đến đây, muốn nịnh nọt cũng không cần nịnh nọt đến tôi.

Bà nói vậy, Doãn Ước cũng không dây dưa nữa, nói thẳng chuyện xảy ra hôm qua rồi hỏi:

– Bà và em gái tôi rốt cuộc có quan hệ gì, nó mất tích có liên quan đến bà không?

Từ Tri Hoa ban đầu sắc mặt khó coi, sau khi nghe xong lại cười khinh thường:

– Thật không nhìn ra tình cảm chị em của hai cô thân thiết vậy.

– Bà đừng nói sang chuyện khác, chuyện này có liên quan đến mạng người đấy.

– Không liên quan đến tôi. Triệu Sương mất tích là chuyện của cô ta, tính cách cô ta như vậy, lòng tham vô đáy, miệng đầy dối trá, cho dù hiện tại không xảy ra chuyện này, mai đây chưa biết chừng sẽ gặp phải cái gì.

Bà nói có lý, Doãn Ước cũng không có lý do phản bác bà.

https://thuviensach.vn

Cô nghiền ngẫm chốc lát, lại hỏi:

– Tôi nghe bà và cảnh sát nói em tôi biết tung tích của con gái bà, có thật vậy không?

– Thật gì, nếu cô ta biết thì bây giờ tôi còn ngồi đây à. Cô ta chính là một đứa lợi dụng, không biết từ đâu nghe được tin tức này chạy đến nói điều kiện với tôi. Muốn tôi đầu tư phim mới của cô ta, còn muốn tôi lăng xê cô ta làm diễn viên chính. Tôi đúng là khâm phục cô ta đấy, lá gan lớn hơn cả tôi khi còn trẻ nữa, không có gì mà cô ta không dám nghĩ.

– Cho nên vai chính của nó là do bà giúp nó giành được?

Khóe miệng Từ Tri Hoa giật giật, ngồi xuống hình như muốn hút thuốc, nhưng lại ho khan nên thả điếu thuốc lại trong túi.

– Tôi không có dư tiền, nhưng nếu cô ta thật sự giúp tôi tìm con gái, đừng nói một vai diễn, mười vai cũng được. Nhưng muốn tay không bắt sói, không có cửa đâu. Vai diễn kia của cô ta do người khác đầu tư, luôn luôn có mấy thằng đàn ông ngốc như vậy đấy.

– Bà có biết là ai không?

Từ Tri Hoa quan sát Doãn Ước hồi lâu không nói gì, đột nhiên đứng lên đi đâu đó. Doãn Ước không hiểu gì cả, cũng không mặt dày đi theo, chỉ có thể ngồi ở đó đợi.

Khoảng vài phút sau, Từ Tri Hoa trở lại, trong tay cầm thêm ly sữa. Bà đặt ly sữa trước mặt Doãn Ước, nói với cô:

– Uống hết đi.

Doãn Ước chạm vào thành ly, vẫn còn ấm.

– Cám ơn.

https://thuviensach.vn

– Mau uống đi.

Doãn Ước không đoán được ý bà, chắc không đến mức hại cô đâu, cầm ly sữa uống hai hớp. Uống xong cô lại hỏi:

– Bây giờ có thể nói rồi chứ.

– Được, nói với cô cũng không phải không thể. Cô và người nọ không có mối quan hệ đó, biết cũng chẳng sao.

Nghe ý tứ của bà, người đàn ông có quan hệ thân thiết với Triệu Sương, hình như cô cũng quen.

Doãn Ước càng thêm tò mò.

– Rốt cuộc là ai?

– Là Trịnh Đạc, khi tôi phái người điều tra Triệu Sương, người được phái đi chụp ảnh đã mang về vài tấm hình cho tôi, có tấm Triệu Sương ngồi trên xe của một người đàn ông, xe đó là của Trịnh Đạc. Tôi nói vậy, cô đã hiểu rồi chứ.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 45-1: Phòng trộm 8 (1)

Doãn Ước hiểu mà không hiểu.

Nghe ý tứ của Từ Tri Hoa, bạn trai thần bí của Triệu Sương chính là Trịnh Đạc, nhưng Trịnh Đạc sao có thể cùng với Triệu Sương?

Tết Nguyên Đán, công ty cho nghỉ bảy ngày, Doãn Ước bớt chút thời gian đến bệnh viện tâm thần thăm em trai.

Nhờ phúc của Kỷ Tùy Châu, Doãn Hàm bây giờ đã được chuyển về bệnh viện trong thành phố B, nên rất tiện lợi cho Doãn Ước.

Sau một thời gian ở bệnh viện như thế này, tình trạng của Doãn Hàm chuyển biến tốt hơn, anh ta vốn không phải bệnh nhân tâm thần cáu kỉnh, đa số thời điểm im lặng hoàn toàn không khác gì người bình thường.

Lúc Doãn Ước đến đó, Doãn Hàm đang vẽ tranh, thấy cô đến đặc biệt nhìn cô mỉm cười. Tuy chỉ thoáng qua trong giây lát, nhưng cũng khiến Doãn Ước vui hơn nửa ngày.

Cô ngồi vào bên cạnh em trai, xem anh ta vẽ gì. Từ nhỏ Doãn Hãm vẽ tranh không tệ, bức tranh vẽ cái gì giống cái đó, bị bệnh nhiều năm rồi, kỹ thuật vẽ tranh của anh cũng không mai một, tùy tiện vẽ vài đường, một cô gái xinh đẹp tràn đầy sức sống hiện lên trên giấy.

Doãn Ước nhìn xem, cảm thấy khuôn mặt khá giống mình. Cô liền hỏi em trai:

https://thuviensach.vn

– Ai vậy?

Doãn Hàm quay qua nhìn cô.

– Là chị à? Vậy tặng chị nhé.

Doãn Hàm không nói gì, chỉ đưa bức tranh cho cô. Doãn Ước muốn nhận lấy, anh ta lại rút bức tranh về, thêm một chi tiết trên đó.

Là nốt ruồi trên gương mặt, Doãn Ước sờ sờ mặt mình, chỗ cô sờ có nốt ruồi kia, em trai đúng là quan sát cẩn thận, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng không bỏ sót.

Sau khi chấm xong nốt ruồi, bức tranh cũng thuộc về Doãn Ước. Cô càng xem càng thấy cô gái nọ giống mình, cuối cùng cười cười cuộn lại, cất bức tranh vào giỏ.

Sự quản lý của bệnh viện tự do hơn nhà tù rất nhiều, cả buổi sáng Doãn Ước ngồi cùng em trai vẽ tranh đọc sách, trong lúc đó còn nói với nhau vài câu.

Y tá nói gần đây Doãn Hàm đã bắt đầu giao tiếp từ từ, chỉ là vài từ đơn hoặc từ ghép, biểu đạt một vài nhu cầu cơ bản. Nguyên nhân là do nhiều năm không nói chuyện, giọng anh có hơi kỳ lạ, phát âm cũng không chính xác. Nhiều lúc Doãn Ước phải kề tai thật sát vào cẩn thận nghe mới hiểu được.

Nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, còn hơn Triệu Sương mất tích, Doãn Hàm như vậy đã rất tốt rồi.

Nghĩ đến Triệu Sương, cô liền hỏi Doãn Hàm:

– Có phải lần trước Tiểu Sương từng đến thăm em không?

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm đang cầm kéo cắt giấy an toàn, nghe nói như thế ban đầu không có phản ứng, một lát sau mới "ừ" một tiếng, còn gật đầu.

– Nó đã nói gì?

Doãn Hàm không đáp, chỉ lắc đầu.

– Không nói gì à?

Doãn Hàm tiếp tục lắc đầu.

Doãn Ước thử hỏi thêm nhiều câu hòng muốn thu hoạch được chút tin tức, nhưng Doãn Hàm làm như mệt mỏi, đột nhiên giở chứng, ném kéo lên bàn, ghé lên đó chuẩn bị ngủ.

Doãn Ước sờ đầu anh, anh không đẩy ra, chỉ là không nói bất cứ gì nữa, thậm chí khi nghe đến tên của Triệu Sương liền nhíu mày, cuối cùng trực tiếp đưa tay che miệng Doãn Ước lại.

Thoạt nhìn, anh ta thật sự rất ghét Triệu Sương.

Doãn Ước không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời không nhắc đến chuyện này. Hai người lại cùng nhau đi ăn trưa, nhìn thấy tình hình của Doãn Hàm dần có chuyển biến tốt, Doãn Ước thử hỏi anh lại mục đích đến thăm của Triệu Sương.

Lần này Doãn Hàm càng trực tiếp, nghiến răng nghiến lợi ú ớ vài chữ:

– Không… biết.

Đây là câu nói dài nhất kể từ sau khi Doãn Hàm ngồi tù, mặc dù lắp bắp vô cùng gian nan, nhưng lúc nói vẻ mặt nghiêm túc giọng điệu kiên định, còn hàm chứa một tia tức giận. Doãn Ước bị anh dọa sợ, mau mau nói sang chuyện khác, không dám hỏi thêm câu nào nữa.

https://thuviensach.vn

Trước khi về, cô ôm lấy em trai, khác với biển hiện không vui lúc nãy, lần này Doãn Hàm vô cùng dịu dàng, còn ôm lấy cô thật lâu không chịu buông tay. Đến cuối cùng y tá lo lắng, chủ động đến dỗ dành anh, mới tách hai người ra được.

Chiếc ôm lâu này làm Doãn Ước rất xúc động, luôn cảm thấy em trai mình có rất nhiều tâm sự muốn nói, nhưng lại không nói được thành lời.

Mấy năm nay, nội tâm của anh ta rốt cuộc đã phải trải qua những dày vò nào?

Từ bệnh viện đi ra, Doãn Ước vừa đi vừa nghĩ vấn đề này. Lúc đến cổng, cô nghe được trước mặt ồn ào, ngẩng đầu lên vừa thấy đằng trước xảy ra tai nạn xe. Bên gây chuyện là một đôi tình nhân trẻ, lái một chiếc xe Polo màu trắng tông vào đuôi chiếc xe kia, người nam đang gọi điện thoại cho bạn bàn bạc đối sách, còn người nữ thì mặt méo xệch sắp khóc.

Xe bên bị hại đỗ ở đó, là một chiếc xe Mercedes màu đỏ, chủ xe không thấy đâu. Có mười mấy người vây quanh xem náo nhiệt, đột nhiên không biết ai la lên:

– Ê, xe kia chạy rồi.

Chỉ thấy chiếc xe màu đỏ đột nhiên khởi động, bỏ lại đống hỗn độn chạy đi. Xem từ đằng sau chính là tông vào đuôi xe, vỡ một chiếc đèn, đuôi xe móp một chút, ngoại trừ những cái đó ra hình như không có vấn đề gì khác.

Người nam kia thấy tình hình thế này liền ngừng nói điện thoại nữa, há hốc mồm đứng hình hồi lâu. Nước mắt người nữ sắp rơi lập tức thu hồi, hỏi bạn trai:

– Sao thế này, không cần chúng ta bồi thường à?

Lúc này người nam mới có phản ứng:

https://thuviensach.vn

– Mặc kệ nó, đi rồi thì thôi.

– Đừng quay lại tìm là được.

– Tìm cái beep, chỗ này không có camera, ai thừa nhận. Mau lên xe đi thôi, còn phải đi sửa xe nữa, thật xúi quẩy. Đã nói sau này đừng chạy ngang qua bệnh viện này nữa, bên trong có một đống đứa tâm thần, xui xẻo thật.

Doãn Ước nghe vậy vừa bực bội vừa buồn cười, thật không hiểu tại sao chiếc Mercedes kia lại chạy đi.

Nên để tụi này trích máu ra mới đúng.

Đường xá bị kẹt một hồi lần nữa thông thoáng, đúng lúc này có một chiếc xe chạy ra khỏi bệnh viện, chạy ngang qua trước mắt Doãn Ước. Vô tình cô đảo mắt nhìn người ngồi bên trong, phát hiện vô cùng quen mặt.

Cô vừa định lên tiếng, một cơn gió lạnh thổi đến, khiến cô sặc đến ho khan. Chiếc xe kia vốn đã chạy qua, lại lùi trở về, dừng ở trước mặt Doãn Ước.

Kính xe ghế sau hạ xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Từ Tri Hoa. Bà gọi Doãn Ước:

– Lên xe.

Quả nhiên là bà ấy.

Doãn Ước ngồi vào xe, ấm lạnh luân phiên khiến cô đánh cái rùng mình. Từ Tri Hoa liếc nhìn cô, có chút chán ghét nói:

– Lại mặc phong phanh như vậy, trước kia đã nói với cô thế nào.

– Đồ tôi mặc dày lắm, thật đó.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước chìa tay ra vốn muốn để đối phương xem tay áo mình, Từ Tri Hoa lại không để ý đến cô, căn dặn tài xế:

– Đi mua hai ly cà phê.

Tài xế đáp, xem bản đồ một lát, sau đó xuyên qua đường lớn, cuối cùng dừng lại ở cửa một tiệm cà phê.

Bác ấy vào tiệm mua cà phê rồi quay lại, đưa cho hai người ở ghế sau mỗi người một lý. Doãn Ước đón lấy cà phê vừa ngại vừa cảm kích, vừa lên tiếng đã hỏi đối phương:

– Sao bà lại đến chỗ này?

– Thăm bệnh.

– Bà đỡ cảm chưa?

– Đỡ nhiều rồi. Cho dù không đỡ cũng không đến chỗ này khám bệnh.

Bà nói chuyện luôn là như vậy, Doãn Ước cũng đã quen rồi. Chỉ là thái độ bà cứng nhắc, Doãn Ước muốn hỏi cũng không hỏi được, chỉ có thể im lặng uống cà phê.

Đôi khi cô thật sự cảm thấy Từ Tri Hoa còn khó hầu hạ hơn Kỷ Tùy Châu, đối với anh cô còn có thể mặt dày nói đùa hoặc hỏi thêm vài câu, nhưng với sự dứt khoát của bà đã chặn họng cô lại, một chút đường sống để cứu vãn cũng không có.

Xe chạy đến nhà Doãn Ước, lúc xuống xe Doãn Ước muốn cám ơn đối phương, nhưng Từ Tri Hoa ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho cô, trực tiếp hạ lệnh “đuổi khách”. Đến khi Doãn Ước đóng cửa xe lại, tài xế lập tức khởi động xe, mau chóng rời khỏi khu nhà cô.

https://thuviensach.vn

Giống như đi chậm một chút sẽ bị lây nhiễm bầu không khí bình dân nơi này.

Doãn Ước đột nhiên có hơi nhớ Kỷ Tùy Châu.

Từ Tri Hoa đợi Doãn Ước đi rồi căn dặn tài xế về công ty. Tài xế là một ông già theo bà nhiều năm, liền khuyên nhủ:

– Năm mới mà, bà về nhà nghỉ ngơi đi.

– Không cần, còn có một dự toán phải thảo luận.

Về nhà cũng cô quạnh, không có một ai, lạnh lẽo đơn côi, chi bằng ở công ty tăng ca vui hơn.

Đến công ty nhìn thấy có người còn liều mạng hơn bà. Nghe Diệp Hải Thần nói, sáng sớm Kỷ Tùy Châu đã đến công ty, triệu tập từng bộ phận đến họp, mệt đến Diệp Hải Thần cũng không được nghỉ ngơi, chạy trước chạy sau ngay cả nước miếng cũng cố mà uống.

– Thật mong chủ tịch Kỷ lập gia đình sớm một chút.

Từ Tri Hoa nhìn anh mắt sáng lên:

– Vẫn nên giải quyết vấn đề chung thân đại sự của chính anh đi.

Diệp Hải Thần trông trẻ trung, thực tế tuổi không còn nhỏ, nếu tính toán có thể còn lớn hơn Kỷ Tùy Châu vài tuổi. Từ Tri Hoa và anh coi như quen biết nhiều năm, chưa từng xem anh là cấp dưới.

Người của Kỷ Tùy Châu, bà cũng nên cho anh ba phần thể diện.

Bận rộn đến chiều mới ăn cơm, Kỷ Tùy Châu chủ động gọi điện cho bà, mời bà dùng cơm cùng.

https://thuviensach.vn

Địa điểm dùng cơm ngay tại nhà ăn công ty, lúc gọi món, Từ Tri Hoa vờ như ngắm trăng bên ngoài cửa sổ:

– Hôm nay hiếm có đấy, anh đã chịu kích thích gì vậy.

– Không chịu kích thích gì hết, là có vài chuyện muốn thỉnh giáo người lớn tuổi ấy mà.

Phụ nữ không muốn nghe nhất là từ "lớn tuổi" này, sắc mặt Từ Tri Hoa xụ xuống:

– Lại muốn điều tra cái gì đây? Tốt xấu gì cũng đưa Doãn Ước về nhà, không để cô ấy chết rét trong gió lạnh.

– Tôi mời bà ăn cơm cũng vì chuyện này. Tôi nghe nói hôm nay bà đến bệnh viện, là thăm Doãn Hàm à.

Từ Tri Hoa nói chuyện rất thẳng thắn:

– Đúng vậy, nhưng không gặp được. Y tá nói cảm xúc của cậu ta hơi quá khích, hôm nay từ chối thăm bệnh.

Kỷ Tùy Châu liền muốn bật cười. Từ Tri Hoa hiếm khi gặp phải đối thủ, rơi vào tay Doãn Hàm xem như bà xui xẻo, ai cũng không có cách so đo với bệnh nhân.

– Buổi sáng cậu ta vừa mới gặp Doãn Ước, khó tránh hơi quá kích, chắc chắn sẽ không gặp bà đâu.

– Anh đúng là rất siêng năng nhỉ, một ngày hai mươi tư tiếng phái người theo dõi Doãn Ước. Cô ấy làm gì anh cũng biết hết.

Kỷ Tùy Châu cười cười không nói gì. Anh không phải theo dõi Doãn Ước, mà luôn phái người để mắt đến Doãn Hàm. Từ sau khi Doãn Hàm tự sát, Kỷ Tùy Châu liền phái người âm thầm chú ý.

https://thuviensach.vn

Anh từng vô cùng muốn Doãn Hàm chết, hiện giờ lại thay đổi chủ ý.

Sự việc năm đó, hiện tại xem ra có không ít nội tình.

– Bà tìm Doãn Hàm làm gì?

– Chắc chắn không phải chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm- Từ Tri Hoa gọi phục vụ, kêu hai phần ăn. Kỷ Tùy Châu không có ý kiến, trả lại thực đơn.

Sau đó anh hỏi Từ Tri Hoa:

– Uống rượu không?

– Không uống, uống say rồi lấy thông tin từ miệng tôi đúng không.

– Không nói cũng được, sớm muộn gì cũng biết thôi. Trừ phi từ nay về sau bà không đi tìm cậu ta nữa.

Từ Tri Hoa trừng mắt liếc Kỷ Tùy Châu, thật muốn lấy nĩa đâm anh.

– Tôi tìm cậu ta hỏi một vài chuyện. Triệu Sương nói với tôi, Doãn Hàm biết tung tích của Tiểu Băng, hiện giờ cô ta mất tích rồi, tôi phải đích thân đi hỏi.

Chuyện lớn thế này, Kỷ Tùy Châu nghe xong lại không có bất cứ phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói:

– Vô ích thôi, hỏi không được đâu.

– Tôi thấy cũng đúng, nghe y tá nói cậu ta không nói nhiều với chị mình, với tôi càng không nói.

– Lời nói của Triệu Sương không thể tin hết.

https://thuviensach.vn

– Tôi biết, con gái của hồ ly tinh, tự cho mình thông minh thật ra ngu ngốc vô cùng. Doãn Ước làm chị em với người như vậy, còn sống chung với nhau mười mấy năm, không biết cô ấy dùng cách gì để sống sót.

Mười ngón tay Kỷ Tùy Châu đan vào nhau, nhìn bà chằm chằm:

– Hình như bà rất quan tâm Doãn Ước.

– Nể mặt anh thôi.

– Không đủ đâu, bà chẳng khách sáo với tôi. Đối với cô ấy, lại có hơi đặc biệt.

– Đặc biệt chỗ nào. Thấy cô ấy ngốc nghếch, nên nhắc nhở cô ấy đạo lý làm người mà thôi. Nhưng mà tốt nhất anh nên lưu tâm một chút, đừng để cô ấy tự cho mình thông minh cuối cùng phải lọt xuống cống.

– Lời này có ý gì?

Từ Tri Hoa cầm ly uống nước, trên mặt hiện lên nụ cười bất đắc dĩ:

– Lúc cô ấy đến thăm tôi, tôi nhất thời không chịu được đã nói một chuyện với cô ấy.

– Là chuyện gì?

Từ Tri Hoa liền nói rõ đầu đuôi mình điều tra Triệu Sương, cuối cùng nói thêm:

– Cô ấy đã biết chuyện Triệu Sương lên xe của Trịnh Đạc, anh nói xem có thể có hành động gì không? Anh nên lưu tâm một chút đấy, lão Kỷ à.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 45-2: Phòng trộm 8 (2)

Một trăm ngày bị thương.

Ông nội Doãn Ước lớn tuổi, gãy xương chậu nên khả năng lành lại chậm hơn người trẻ, mãi cho đến khi gần tết mới đến bệnh viện tái khám, chuẩn bị tháo bột.

Trong bệnh viện năm mới vẫn đông đúc như thường, nhiều người thì ít cháo, bác sĩ luân phiên trực ban, nhân viên càng khẩn trương hơn. Doãn Ước đi lấy số trước, cuối cùng chỉ giành được số hơn một trăm.

Cô sợ trên đường kẹt xe, sáng sớm đã cùng ông nội ra ngoài. Kết quả đến bệnh viện vừa thấy, khoa chỉnh hình mới gọi đến hơn ba mươi số, có thể phải chờ rất lâu.

Cô chờ được, nhưng ông nội lại khó chịu. Tuy rằng không nói, nhưng Doãn Ước thương ông. Hơn nữa lúc đi vệ sinh đặc biệt không tiện. Cô và dì giúp việc đều là nữ, ba cô vừa đi công tác, ngay cả người thích hợp nhất cũng không có. Cô do dự thật lâu, cuối cùng lấy điện thoại gọi cho Trịnh Đạc.

Hôm nay Trịnh Đạc nghỉ, nhận được điện thoại liền đồng ý, lập tức gọi cho đồng nghiệp khoa chỉnh hình, xin họ chiếu cố một chút.

Có thẻ xanh này, Doãn Ước không cần đợi đến trưa đã thuận lợi khám xong. Cô nhẹ nhõm chuẩn bị gọi xe về nhà, lại nhận được điện thoại của Trịnh Đạc.

https://thuviensach.vn

Đối phương hỏi cô ở đâu, còn nói mình đã đến bệnh biện rồi, kêu cô chờ anh một lát.

Biết rõ sẽ có kết quả này, Doãn Ước cũng không hối hận. Nhiều bạn nhiều con đường hơn, cô cũng không định trở mặt với Trịnh Đạc. Bên cạnh, dì đang đứng nói chuyện với ông, hỏi Trịnh Đạc là ai.

Ông nội cả đời thanh cao, già rồi lại đặc biệt quan tâm đến chung thân đại sự của cháu gái. Nghe nói Trịnh Đạc định đến đưa ông về, ông lập tức kéo tay Doãn Ước khuyên cô:

– Ông thấy con người Tiểu Trịnh được đấy, con cân nhắc đi. Họ Kỷ không phải không tốt, chính là sợ quá tốt nên con không chịu nổi. Hưởng phúc cũng giống như kéo tơ, bền lâu mới là quan trọng nhất.

Doãn Ước nhớ đến chuyện Từ Tri Hoa nói với cô, cười đến ngượng.

Động tác Trịnh Đạc rất nhanh, không bao lâu đã đến. Vừa thấy ai nấy cũng quen thuộc, không nói lời khách sáo gì. Anh bước đến giúp Doãn Ước đẩy xe lăn, thuần thục dẫn họ rời khỏi đại sảnh.

Xe anh đậu bên cạnh bãi cỏ gần đại sảnh, thuận tiện để ông nội lên xe. Dì chiếu cô ông vào chỗ xong, Doãn Ước đương nhiên ngồi ở ghế phụ lái.

Ban đầu trong xe không ai nói gì với ai, âm nhạc du dương vang lên bên tai, Doãn Ước lại có hơi buồn ngủ. Trời sáng trưng thế này ngủ trên xe người khác cũng không nên, cô bắt đầu tìm chuyện nói.

– Ngại quá, hiếm khi anh được nghỉ, còn gọi anh ra đây.

Trịnh Đạc cười thoải mái:

– Có sau đâu, đúng lúc cơm trưa không biết giải quyết thế nào, giờ có chỗ để đi rồi.

https://thuviensach.vn

– Tiểu Trịnh đến nếm thử tay nghề của dì này, ngon lắm đấy- Ông nội ở đằng sau tiếp lời.

– Ông nội, cháu muốn kêu Doãn Ước nấu cháo, lần trước cô ấy nấu cho cháu, mùi vị không tệ đâu, ông nội đã ăn chưa?

Anh nói chính là lần tưởng bị nhiễm AIDS kia. Doãn Ước cảm thấy áy náy nên mới nấu cho anh, sau đó khi qua thời kỳ cửa sổ không có gì, cháo này cũng không nấu nữa.

Không thể tưởng tượng được anh còn nhớ đến.

Cô đảo mắt qua kính chiếu hậu, quả nhiên nhìn thấy biểu cảm của ông nội hơi lạ. Vẻ mặt đó như đang nói, con nhỏ này tay chân mau lẹ, làm ông lo lắng suông rồi.

Nếu đối phương chủ động đề nghị, lại là ân nhân của cô, Doãn Ước không có lý do từ chối. Sau khi về nhà tìm được vài nguyên liệu, nấu một nồi y chang như lần trước.

Nấu không ít, nên đưa cho ông nội và dì ăn thử. Ông nội không nói gì, chỉ là sau đó cô xuống bếp rót nước, vô tình nghe dì giúp việc nói:

– Cháo này mùi vị cũng có gì đặc biệt đâu, tôi nấu còn ngon hơn.

Doãn Ước cười khổ.

Ăn xong, Trịnh Đạc chủ động dìu ông nội về phòng, sau khi đi ra lại không có ý định về, Doãn Ước chỉ có thể châm trà cho anh. Vốn dĩ ý của Trịnh Đạc là trưa ăn ở chỗ Doãn Ước, đến tối sẽ mời lại cô.

Nhưng Doãn Ước cảm thấy tính mục đích quá mạnh, mặc dù cô không ghét Trịnh Đạc, nhưng cũng không muốn bắt đầu yêu đương với anh.

https://thuviensach.vn

Bất luận là Trịnh Đạc hay Kỷ Tùy Châu, trước mắt đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của đời cô.

Trịnh Đạc cầm điều khiển từ xa tùy tiện đổi kênh, câu được câu mất hỏi Doãn Ước:

– Nếu em cảm thấy ra ngoài ăn không ngon, chúng ta đi mua nguyên liệu, đến tối anh sẽ trổ tài.

– Anh còn biết nấu ăn?

– Trước kia từng sống một mình ở nước ngoài, vì để no bụng, không nấu được cũng phải nấu.

Sau đó Doãn Ước mới biết, hóa ra Trịnh Đạc học y ở nước ngoài, thành tài rồi về nước báo đáp tổ quốc. Nói theo sách vở chính là, người ta bỏ hết biệt thự siêu xe ở nước ngoài, trở về cống hiến cho nền y học nước nhà.

– Không thần thánh như vậy đâu, thực sự anh chỉ là luyến tiếc nhà đẹp xe sang của gia đình mình thôi.

Lúc anh nói đùa vẻ mặt vô cùng tự nhiên, cho dù là khoe mình giàu cũng không làm người ta ghét. Doãn Ước nói chuyện với anh càng lâu, càng cảm thấy làm bạn với người này không tệ.

Thật hy vọng người anh nhìn trúng không phải là mình.

Hai người vừa xem ti vi vừa nói chuyện, thời gian bất giác trôi qua. Mắt thấy sắp đến giờ cơm, Doãn Ước càng không có cớ đuổi Trịnh Đạc về. Ông nội còn ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, muốn cô dẫn Trịnh Đạc ra siêu thị gần nhà mua thức ăn.

– Mua gì ngon ngon, ông nội phải bồi bổ.

https://thuviensach.vn

Ra lệnh xong, Doãn Ước chỉ có thể dẫn Trịnh Đạc ra ngoài. Hai người dạo siêu thị, mua một xe đầy hàng hóa. Lúc chuẩn bị tính tiền, điện thoại Trịnh Đạc reo.

Anh đặt hàng lên băng chuyền, tránh ra hai bước nhận điện thoại. Doãn Ước liền tiếp tục lấy hàng ra, mắt thấy nhân viên thu ngân tính tiền xong, cô đang lấy tiền trả, Trịnh Đạc liền đi tới ngăn cô lại, đưa thẻ đến.

Doãn Ước vừa định nói cô trả được, vừa ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt của Trịnh Đạc, trong lòng không khỏi chùn xuống.

Quen biết anh đã lâu, lần đầu nhìn thấy biểu cảm anh nghiêm trọng đến vậy. Cú điện thoại vừa rồi nói gì?

Trịnh Đạc xách hai túi lớn đi trước, không thoải mái hài hước như lúc đến. Nhưng anh lại không nói gì, chỉ là nhịp bước nhanh hơn. Đợi khi đến nhà Doãn Ước, anh đột nhiên xoay người nhìn cô.

Doãn Ước lập tức đón lấy túi đồ:

– Anh có việc bận đúng không? Anh đi trước đi, em tự vào được rồi.

Trịnh Đạc nghĩ nghĩ, vẫn nói thật với Doãn Ước:

– Là điện thoại của Phương Thành Tựu. Anh ta gặp rắc rối, có điều rất khó giải quyết.

Sau đó anh giải thích nội dung cuộc gọi một hồi. Hóa ra mấy hôm trước khi Phương Thành Tựu làm phẫu thuật đã xảy ra chút sơ suất, lúc ấy là anh ta mổ chính, mặc dù đã sửa chữa sai lầm kịp thời, thế nhưng tình hình hồi phục của bệnh nhân sau phẫu thuật không được lý tưởng.

– Có khả năng bị mù.

– Nghiêm trọng vậy à?

https://thuviensach.vn

– Ừ, mổ mắt là ca mổ tinh vi nhất, một chút vấn đề cũng không được. Gần đây Thành Tựu cảm xúc không ổn định, em cũng biết chuyện của bạn em…

Trịnh Đạc không nói tiếp, Doãn Ước lại hiểu hết toàn bộ. Nghĩ đến Hà Mỹ Hi, lòng cô cũng khó chịu. Hiện tại cô cố gắng không nghĩ đến chuyện này, nghĩ nhiều liền lo lắng. Cảm giác sợ hãi sẽ nháy mắt nuốt chửng lấy cô.

Trước kia cô có hơi hận Phương Thành Tựu, luôn cảm thấy Hà Mỹ Hi xảy ra chuyện có liên quan đến anh. Hiện tại anh gặp chuyện, lại không tránh khỏi có chút đồng tình.

Chuyện này có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp cả đời anh.

Nghĩ đến đây, Doãn Ước nói với Trịnh Đạc:

– Anh đợi em một lát.

Sau đó cô vào nhà giao thức ăn cho dì, dặn dì chăm sóc ông, rồi cầm khăn choàng ra ngoài, vừa đeo vừa nói với Trịnh Đạc:

– Đi thôi, em đi với anh đến chỗ anh ấy.

Trịnh Đạc không từ chối, bảo Doãn Ước lên xe mình. Hai người chạy thẳng đến nhà Phương Thành Tựu, gõ cửa cả buổi mới có người ra mở.

Cửa vừa mở ra, một mùi rượu nồng nặc ập đến, lại nhìn Phương Thành Tựu, toàn thân chỉ có hai chữ suy sụp có thể hình dung anh. Đây khác hẳn với hình tượng sáng sủa ngày xưa của anh.

Không biết thế nào, Doãn Ước cảm thấy bức tranh này có hơi quen thuộc. Cẩn thận nhớ lại là trước khi Chung Vi bị giết không bao lâu, vì đắc

https://thuviensach.vn

tội Kỷ Tùy Châu mà tương lai mù mịt, lúc một mình uống rượu giải sầu cũng chính là như vậy.

Phương Thành Tựu sống một mình, phòng ở không lớn vị trí không tồi, nhìn ra được gia cảnh giàu có. Phòng ở của đàn ông độc thân vốn bừa bộn, tâm trạng anh hiện giờ lại kém, chai rượu hộp cơm chất thàng đống.

Anh dẫn hai người vào nhà mời ngồi, lại loạng choạng đi rót nước cho họ. Trịnh Đạc mau chóng ngăn anh lại:

– Để đó, anh tự rót được, cậu ngồi xuống trước đi.

Anh ta ngồi xuống sô pha đơn bên phải Doãn Ước, toàn thân có vẻ rất mệt mỏi. Không chỉ có tác dụng của cồn, còn có nỗi buồn trong đó.

Trịnh Đạc rót hai ly nước đi lại, một ly đưa cho Doãn Ước. Sau đó anh ngồi xuống hỏi Phương Thành Tựu:

– Rốt cuộc là sao?

– Không biết, hiện giờ em bị đình chỉ công tác tạm thời chờ điều tra. Anh, lần này phiền to rồi.

Trịnh Đạc im lặng không nói gì, Doãn Ước nhìn anh thế này chỉ biết, sự việc lần này quả thật khó giải quyết. Hiện giờ sự cố y khoa căng thẳng, một khi bị chụp cái mũ tai nạn phẫu thuật, đối với một bác sĩ chính là đả kích trí mạng.

Trước khi đến cô vốn định an ủi Phương Thành Tựu vài câu, kết quả bây giờ phát hiện những lời an ủi đều là thừa thải.

– Cậu đừng gấp- Trịnh Đạc vỗ đùi anh ta- Sự việc rốt cuộc thế nào vẫn còn chưa kết luận. Đợi sau khi bệnh viện điều tra rõ rồi nói, chuyện phẫu thuật vốn không thể cam đoan một trăm phần trăm thành công mà.

https://thuviensach.vn

– Em biết, tốt nhất là đừng có chuyện gì. Nếu thật sự có chuyện cùng lắm thì em từ chức, đổi nghề dược sĩ bán thuốc vậy.

Đây là anh nói đùa, Trịnh Đạc cũng cười theo:

– Có thể nghĩ vậy chứng tỏ ổn rồi.

– Em không nói đùa, thật đó. Em có bạn làm đại lý thuốc, sống thoải mái hơn em nhiều, còn kiếm được gấp mấy lần em. Anh nói chúng ta liều chết liều sống để làm gì, còn không bằng sống thực tế chút.

– Phấn đấu nhiều năm như vậy, nói bỏ là bỏ, không có tương lai.

Hai người họ trấn an khuyên bảo nhau, không khí trong phòng cuối cùng cũng khá hơn. Doãn Ước không xen miệng vào được, liền làm vài việc thực tế, xuống lầu đến tiệm ăn gần đó mua thức ăn.

Nói cũng thật khéo, lúc cô ở đó đợi tiệm ăn đóng gói, gặp được lão Tần đi tới. Đối phương thấy cô liền hưng phấn, chủ động đến chào hỏi, còn nói Kỷ Tùy Châu đang dùng cơm với khách hàng ở khách sạn gần đây, ông nhàn rỗi nên đến đây mua cơm.

Đang nói chuyện, thức ăn của Doãn Ước đã được đóng gói xong. Lão Tần thấy thế có hơi tò mò:

– Cô mua cho ai nữa à, nhiều như vậy một mình ăn không hết đâu.

Doãn Ước không nhiều lời, chỉ nói là bạn. Lại sợ lão Tần tám chuyện của cô cho Kỷ Tùy Châu nghe, vội vàng nói vài câu thì xách cơm đi.

Cô bên này mới đi, bên kia lão Tần liền cân nhắc. Đứng sát cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, thấy Doãn Ước đi vào tòa nhà chung cư đối diện gần đó, lúc này mới thu hồi tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Khoảng mười phút sau, ông xách cơm ra khỏi tiệm, cố ý đến gần xem tên của khu chung cư đó.

Ngày đó Kỷ Tùy Châu xã giao hơi muộn, bữa tiệc gần rạng sáng mới tan. Anh uống không ít rượu, có hơi say. Anh uống nhiều sẽ không thích nói chuyện, ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả lão Tần gọi anh, anh cũng không nghe rõ.

Mãi cho đến khi xe chạy về đến nhà, lão Tần đến dìu anh, anh mới lên tiếng:

– Không cần, chú về đi.

Lão Tần ừ à vài tiếng, luôn không tìm ra cơ hội nhắc chuyện Doãn Ước. Ông nhìn ra được cậu chủ rất để tâm đến cô gái này, cũng biết giữa hai người họ có mâu thuẫn, còn biết Kỷ Tùy Châu là người giữ thể diện, cho nên luôn muốn giúp đỡ anh.

Nhưng ông không biết nói lời hoa mỹ, nói thẳng thì sợ đối phương không vui. Vì thế ông xoay người bước đi, chuẩn bị để mai hẳn nói.

Chưa đi được mấy bước, Kỷ Tùy Châu đã gọi ông lại:

– Chú có chuyện gì thì nói đi, nhịn cả đêm rồi.

Lão Tần cười cười ngại ngùng:

– Cậu đừng chê tôi nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 46-1: Phòng trộm 9 (1)

Tra ra tối hôm đó Doãn Ước ăn cơm cùng ai, đối với Kỷ Tùy Châu mà nói là chuyện rất nhỏ.

Thực tế, từ lúc điều tra chuyện Hà Mỹ Hi mất tích, anh cũng đã biết Phương Thành Tựu ở đó.

Một người sống sờ sờ vô duyên vô cớ không thấy đâu, người bên cạnh đáng để hoài nghi nhất. Kỷ Tùy Châu điều tra tỉ mỉ Phương Thành Tựu một phen, một trong đó chính là địa chỉ căn hộ.

Trước mắt xem ra người này mọi thứ bình thường, đương nhiên anh không đào sâu. Có lẽ có ẩn tình không muốn ai biết cũng không chừng.

Với giao tình của Doãn Ước và Phương Thành Tựu, cô sẽ không ở nhà anh ta vào buổi tối thế này. Trong nhà chắc chắn còn một người nữa, ngoại trừ Trịnh Đạc thì không ai khác.

Lão Tần sau khi kể chuyện này với anh, tinh tế quan sát vẻ mặt anh. Kỷ Tùy Châu biết suy nghĩ trong lòng ông, nhưng lúc này anh lại không có thời gian để ghen. Với anh mà nói, Doãn Ước và Trịnh Đạc ở cùng một chỗ, nếu chỉ nói chuyện tình cảm thì chỉ là vấn đề nhỏ thôi.

Sợ là sợ…

Hơi rượu bốc lên, anh có chút đau đầu, dặn lão Tần về nhà ngủ, còn mình thì cũng lên lầu vào phòng tắm. Cơn buồn ngủ vốn nặng lại bị nước

https://thuviensach.vn

hòa tan không ít, anh mặc áo choàng tắm đi ra hút thuốc, đứng trước cửa sổ suy nghĩ một chuyện.

Xung quanh yên tĩnh, tấm kính dày ngăn cách hết thảy âm thanh ồn ào, lòng anh bất giác lại không thể yên tĩnh được.

Luôn cảm thấy có một số việc nên suy nghĩ cẩn thận, lại nhất thời không nghĩ ra là việc gì. Đang cân nhắc, điện thoại reo, là Bùi Nam gọi đến.

Đêm nay, hai người ngồi chung một bàn tiệc, nhưng Bùi Nam về sớm hơn, nói là phải về với vợ. Lúc này anh lại gọi đến, có hơi kỳ lạ.

Kỷ Tùy Châu nhận máy, bên kia không ai nói chuyện, chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề. Anh nghe ra được là tiếng của Bùi Nam, thậm chí có thể từ hơi thở của anh ta nghe ra được anh ta đang chếnh choáng say.

Anh biết Bùi Nam có tật xấu, uống nhiều sẽ say, thậm chí tính tình không khống chế được. Anh nhớ đến Bạch Lục sắp sinh, liền hỏi:

– Anh làm sao, lại cãi nhau với vợ à?

Bùi Nam bực bội, rầu rĩ đáp “không có gì”, sau đó cúp máy.

Nếu đặt ở tình huống bình thường Kỷ Tùy Châu chỉ cho rằng anh quá say, nhưng hiện giờ tình huống đặc biệt, trong nhà anh ta có phụ nữ mang thai không thể không quan tâm. Anh nhìn đồng hồ cảm thấy giờ muộn rồi, chỉ có thể lên giường nghỉ ngơi trước, sáng hôm sau đến công ty, chờ Doãn Ước đi làm.

Doãn Ước bởi vì ở nhà Phương Thành Tựu nên về nhà khá muộn, buổi sáng đã đến công ty muộn mất năm phút. Mới ra khỏi thang máy, cô thấy Diệp Hải Thần trước mặt đi tới, cầm điện thoại gọi điện, còn không quên hướng cô ra hiệu, bảo cô đi vào văn phòng của Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước biết chắc chắn có chuyện rồi, đặt túi xuống rồi đến gõ cửa phòng chủ tịch.

Đi vào rồi chưa kịp ngồi xuống, đã bị Kỷ Tùy Châu an bài đến viếng thăm nhà Bùi Nam:

– Để tôi nói lão Tần đưa em đi. Hôm nay Bùi Nam đi Đông Nam Á rồi, em đi thăm Bạch Lục đi.

– Chỉ vậy thôi?

– Ừm.

Trực giác mách bảo với Doãn Ước chắc chắn chuyện không hề đơn giản như vậy. Cô thử thăm dò đối phương:

– Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hai vợ chồng họ…

Cô nhớ đến vết bầm trên cánh tay Bạch Lục hôm tiệc cuối năm, trong lòng hơi bất an. Kỷ Tùy Châu hiển nhiên cố tình chọn thời điểm Bùi Nam không có ở nhà để kêu cô đến đó, vì để tránh tai mắt của anh ta.

Cô hơi lo lắng cho tình cảnh của Bạch Lục.

Kỷ Tùy Châu hiếm khi nghiêm túc với cô:

– Tình hình cụ thể không rõ. Vốn dĩ chuyện vợ chồng họ tôi không muốn quản, cho dù thật sự có gì, Bạch Lục không chủ động nói với tôi, tôi cũng sẽ không để ý, đây là chuyện riêng của người ta. Nhưng hiện tại không giống, họ còn có con, thật phải xảy ra chuyện gì, cả mẹ lẫn con đều sẽ nguy hiểm. Em là phụ nữ, phụ nữ nói chuyện với phụ nữ sẽ tốt hơn, em đi thăm cô ấy, xem cô ấy có muốn nói không. Nếu cô ấy không muốn nói cũng được, còn nếu nói, thì chuyện này tôi sẽ quản.

– Bùi Nam là anh em tốt của anh đó.

https://thuviensach.vn

– Chính bởi vì anh ta là anh em mới muốn can thiệp. Tôi cũng không muốn anh ta mang theo vướng mắc này để sống, khiến cuộc sống của anh ta phải nát bét. Em đi sớm đi, qua đó xong thì về thẳng nhà, chuyện trong công ty không cần em làm.

Nghe xong lời này của anh, Doãn Ước không nghĩ nữa, chỉ cho rằng anh thuận miệng nói vậy. Kết quả khi anh chuẩn bị tiễn cô ra khỏi phòng, đột nhiên anh nói:

– Tối qua về nhà khá muộn, ngủ không đủ. Hai mắt thâm quầng không che được rồi.

– Lão Tần nói với anh?

– Ừ.

– Phương Thành Tựu xảy ra chút rắc rối, tôi đến thăm anh ấy.

– Không cần giải thích, trong lòng em rõ ràng là được- Kỷ Tùy Châu cười- Đừng làm chuyện hồ đồ đấy Doãn Ước.

– Thật sự tôi chỉ đi thăm anh ta, không có ý gì khác.

Đôi mắt thâm thúy của Kỷ Tùy Châu nhìn cô, ánh mắt kia như xuyên thấu nhân tâm. Sau một lát, anh vươn tay đến, vỗ vai cô:

– Được rồi, đi đi, đến nhà thì gọi điện cho tôi.

Anh quan tâm chân thành như vậy, không giống như vẻ ngạo mạn và mang theo chút trêu ghẹo như mọi ngày, nghe đến lòng Doãn Ước ấm áp. Cô đứng nhìn anh gật đầu, cầm túi xách lần nữa đi xuống lầu.

Lão Tần đối với chuyện Kỷ Tùy Châu kêu Doãn Ước đi thăm Bạch Lục luôn bảo lưu thái độ. Tuy rằng trong lòng không vui, nhưng ngoài miệng lại không nói gì nhiều, chỉ mấy lần hỏi Doãn Ước có cần ông đi cùng không.

https://thuviensach.vn

Đến cuối cùng, Doãn Ước cười:

– Chú Tần, con người cô Bạch rất tốt, cô ấy không ăn thịt người đâu, chú không cần lo.

– Tôi chỉ sợ cô còn trẻ không ứng phó được.

– Cháu chỉ đi thăm bệnh, không phải đi đánh nhau. Thật sự, cô Bạch đối xử với cháu không tệ, cho dù trước kia cô ấy từng thích chủ tịch Kỷ thế nào, cũng không liên quan đến cháu. Cháu và chủ tịch Kỷ đã là quá khứ rồi, chú tin cháu đi.

Nghe nói vậy, lão Tần thở dài, cuối cùng cũng chưa chịu từ bỏ ý định, hỏi thêm một câu:

– Thật sự không có khả năng sao?

– Không có khả năng.

– Cô nói lời chia tay rất cứng, không chừng ngày nào đó sẽ hối hận.

Doãn Ước cười thầm trong lòng, loại chuyện này sao có thể sẽ hối hận. Hiện tại cô với Kỷ Tùy Châu đã tốt lắm rồi, thứ nhất là thời gian dài qua đi, yêu có sâu đậm thì theo thời gian cũng sẽ phai nhạt, cũng sẽ chậm rãi xoa dịu. Thứ hai là bởi vì cô gặp được Tùy Ý, ngẫm lại tình cảnh của con bé, mình có thể lông tóc không hao tổn sống yên vui đã là may mắn rồi.

Huống chi năm đó cô bị mù, chuyện này cũng chẳng liên quan đến Kỷ Tùy Châu.

Nhưng lúc đó, cô thật sự đã rất hận anh. Có một thời gian Ngụy Tuyết còn xấu xa xúi giục cô đến quậy Kỷ Tùy Châu.

– Tốt xấu gì cũng phải nói, bảo nó bồi thường tiền chứ. Hại con thành như vậy, con lại dễ dàng bỏ qua cho nó vậy à?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lúc ấy tuổi trẻ sốc nổi, không nghĩ ngợi đã đáp trả một câu:

– Không cần, cho dù tôi đi ăn xin, cũng không muốn đến mộ phần của hắn.

Sau đó ngẫm lại đúng là quá ngây thơ. Nhưng mà cũng may nhờ sự ngây thơ đó, mới không lầm đường lỡ bước. Bởi vì sau khi chuyện đã xảy ra không bao lâu, có một tối cô đi vệ sinh, khi đi ngang qua cửa phòng Triệu Sương, nghe được hai mẹ con họ ở trong phòng nói chuyện.

Triệu Sương không khỏi tiếc nuối thở dài với Ngụy Tuyết, Doãn Ước lại có thể không nổi giận. Bà thật tâm mong ngóng Doãn Ước đi tìm Kỷ Tùy Châu báo thù, như vậy còn có kịch hay để xem. Hai mẹ con này càng nói càng vui vẻ, cười hơi lớn tiếng.

Sau đó tay cô không cẩn thận đập vào tường phát ra tiếng động, hai người họ mới đột nhiên im bặt. Chỉ là hai người đó phấn khởi bừng bừng, cô lại ghi nhớ rất lâu.

Đây cũng là lý do tại sao cô kiên quyết dọn ra khỏi nhà, vì rất bực bội.

Nghĩ vậy không khỏi nhớ đến Triệu Sương, vì thế lại nhớ đến Hà Mỹ Hi. Lời nói Kỷ Tùy Châu ý tứ rất rõ ràng, anh không hy vọng cô dính vào chuyện này.

Nhưng cô sao có thể tự nhiên nói rút liền rút.

Xe chạy đến cửa nhà Bùi Nam, Doãn Ước nói lão Tần đi về trước, đối phương từ chối ngay:

– Tôi ở ngay đây đợi cô, cô đi nhanh về nhanh.

Làm như cô vào bỏ đồ xuống rồi về liền vậy.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước xách theo quà cáp Kỷ Tùy Châu đã cho người chuẩn bị đi tới nhấn chuông, qua một lát dì giúp việc nhà Bùi Nam đi ra mở cửa, vừa thấy cô liền hỏi "Cô là ai?", chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói uể oải:

– Chị Lý, để cô ấy vào đi, là bạn tôi.

Doãn Ước vừa ngước lên nhìn thấy Bạch Lục đứng đó, mặc dù bên trong có hệ thống sưởi, nhưng cô mặc đồ khiến người ta phát lạnh.

Cô mượn đề tài này mở đầu câu chuyện:

– Nghe nói phụ nữ mang thai đều sợ nóng, nhìn cô tôi tin rồi đấy.

Bạch Lục cười vô cùng lấy lệ, dẫn cô vào phòng khách ngồi, lại bảo chị Lý châm trà. Còn cô cởi áo choàng trắng ra, dựa vào sô pha.

– Ban ngày ban mặt cô không đi làm, lại đến chỗ tôi, Kỷ Tùy Châu kêu à?

Không biết tại sao, Doãn Ước thấy cô không giống mấy lần trước, không có khí chất đoan trang kia nữa, nói chuyện hay cử chỉ đều có vẻ mất tự nhiên. Đây vẫn là nữ họa sĩ thanh lịch trí tuệ kia à?

Bạch Lục liếc mắt một cái đã bắt được biểu hiện trong đáy mắt cô, cười tự giễu:

– Sao vậy, cảm thấy tôi trong ngoài không đồng nhất đúng không? Tôi nói cô này, bên ngoài đều giả vờ cả đấy, có ai ở nhà còn phải đeo mặt nạ để sống không. Hôm nay tôi lười giả bộ, dọa cô sợ rồi nhỉ.

– Không đến mức sợ, chỉ có hơi bất ngờ thôi.

– Dễ bất ngờ vậy à, sao đi theo Kỷ Tùy Châu được.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhủ thầm cô vào Thịnh Thế chỉ là chạy nạn, cũng không phải vì để lăn lộn trên thương trường. Chỉ là lời này không tiện nói với người khác, chỉ có thể đáp:

– Chưa đủ kinh nghiệm, từ từ sẽ khá hơn.

– Vậy hôm nay coi như cho cô tích lũy chút kinh nghiệm vậy. Ai bảo cô đến, Kỷ Tùy Châu à.

– Vâng, anh ấy quan tâm cô, kêu tôi đến thăm cô.

– Ai cần anh ta quan tâm.

Sắc mặt Bạch Lục sa sầm, giọng nói vô cùng máy móc. Đúng lúc chị Lý vừa bưng trà đến, cô cầm lấy ly nước uống một hơi hơn nửa ly.

– Giờ anh ta lại muốn làm người tốt.

– Chủ tịch là quan tâm bạn bè.

– Bạn bè con khỉ, ai muốn làm bạn bè với anh ta.

Nếu không có "yêu sách" của lão Tần, Doãn Ước sẽ không nghĩ theo hướng đó. Nhưng hiện tại cô lại cảm thấy mình nghe hiểu hoàn toàn những hàm ý chất chứa trong lời nói của Bạch Lục. Bởi vì nghe hiểu, cho nên càng không biết phải nói tiếp thế nào.

Bạch Lục liếc cô:

– Doãn Ước, cô và Kỷ Tùy Châu có quan hệ gì vậy?

– Chúng tôi là quan hệ sếp và nhân viên.

– Ha ha, đùa à. Nhưng mà còn tốt hơn là bạn. Đối với tất cả phụ nữ trên đời này mà nói, chuyện tồi tệ nhất chính là làm bạn với Kỷ Tùy Châu. Chỉ

https://thuviensach.vn

kém một chữ, phân rõ thiên đường với địa ngục. Cô không biết tôi hâm mộ cô bao nhiêu đâu, tôi thật sự hy vọng mình cũng là nhân viên của anh ta.

– Cô nói đùa à.

– Ai đùa với cô, tôi nói thật đấy. Một nhân viên nữ có thể để anh ta yên tâm sai phái, hoàn toàn tin tưởng không chút giấu giếm. Trong lòng cô có biết chuyện này có ý nghĩa gì không, đừng được lợi mà còn khoe khoang.

Doãn Ước đã nghĩ, vậy cô có biết tôi bởi vì mối quan hệ này, từng phải chịu đựng đau khổ thế nào không? Đổi lại là cô, chưa chắc đã bằng lòng đâu.

Bạch Lục chính là ngồi đó lải nhải, hệt như một oán phụ. Một nhà nghệ thuật từng tràn ngập khí chất, lúc này lại lưu lạc thành thường dân, vì nhi nữ tình trường mà đau khổ mà rối rắm.

Đây là lần đầu tiên Doãn Ước nghe một phụ nữ ở trước mặt mình bày tỏ tình cảm với Kỷ Tùy Châu. Tình cảm của cô ấy với anh là một loại hâm mộ, rõ ràng chuyện chỉ bình đạm như nước, cũng có thể ở trong ảo tưởng của đối phương thêm vài phần lãng mạn và dịu dàng.

Bạch Lục nhớ lại từng li từng tí lúc gặp gỡ anh, tựa như một bộ phim điện ảnh, kể không sót một chi tiết nào. Đến sau cùng Doãn Ước lại có cảm giác mình đang nghe một đoạn thiên tình sử hết sức duy mỹ.

Kỷ Tùy Châu trong lúc vô tình đã mang đến cho Bạch Lục nhiều ảo giác đến vậy sao, bản thân anh có biết không?

– Con người anh ta đúng là vô tình, trêu tôi rồi lại không thương tôi, báo hại tôi cuối cùng chỉ có thể gả cho Bùi Nam.

Bạch Lục vừa nhắc đến Bùi Nam, sắc mặt lập tức thay đổi, so với lúc Doãn Ước vào nhà thì thấy lạnh hơn vài phần. Cô ấy vén tay áo lên, quơ

https://thuviensach.vn

quơ với Doãn Ước, nói rất tự nhiên:

– Hôm nay cô đến là để xem cái này đúng không.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 46-2: Phòng trộm 9 (2)

Lần đầu tiên Doãn Ước nhìn rõ vết thương trên người Bạch Lục.

Mấy chữ "bạo hành gia đình" cũng bắt đầu từ trừu tượng thành cụ thể hơn. Trên ti vi, từng màn phụ nữ bị bạo hành gia đình khóc lóc kể lể những thống khổ và những trận tra trấn chính mình gặp phải, cũng không rung động lòng người như được tận mắt trông thấy thế này.

Bùi Nam xưa kia vẫn luôn mang hình tượng chồng tốt, nháy mắt sụp đổ.

So với cảm xúc rối rắm và đau lòng của cô, Bạch Lục lại có vẻ khinh thường. Từ vẻ mặt cô ấy nhìn ra được chuyện này không phải chỉ phát sinh một vài lần, cô ấy đã quen thậm chí là tê liệt cảm xúc.

– Không sao, chuyện vặt thôi.

Giọng Bạch Lục thoải mái, y như vết thương trên cánh tay không phải của mình.

Đương sự tỉnh bơ như vậy, Doãn Ước đương nhiên không có lập trường khuyên răn gì hết. Vốn định tìm cớ ra về, nhưng nhìn thấy bụng của Bạch Lục, vẫn không nhịn được, hỏi:

– Dự sinh là khi nào vậy?

– Sắp rồi, tháng sau đó.

– Vậy cô cẩn thận nha, chẳng những vì mình mà còn phải vì con nữa. Cô đã mang nó đến thế giới này, phải để nó sống hạnh phúc mới đúng. Đừng

https://thuviensach.vn

để nó sống trong lo lắng sợ hãi, chính cô cũng không muốn sống như vậy cả đời mà.

Sắc mặt Bạch Lục hơi đổi, lời nói của Doãn Ước đã đâm trúng nhược điểm của cô. Bản thân cô thế nào cũng không sao, dù sao Bùi Nam cũng không thường xuyên nổi giận, xem như nể mặt tiền cho qua đi. Lúc anh không nổi giận đối xử với cô thật sự rất tốt, cảm giác như hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đứa bé còn quá nhỏ. Nếu sau khi nó chào đời Bùi Nam vẫn còn như vậy, cô phải làm sao đây. Nghe nói có loại đàn ông ngay cả con mình cũng đánh. Cô nhớ đến những lần Bùi Nam uống say ra tay đánh đập cô, lòng cô phát run.

Nói không đau là giả, chỉ là làm bộ không đau mà thôi.

Cô muốn hỏi Doãn Ước phải làm gì bây giờ, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào. Tình cảm của cô đối với Doãn Ước có hơi phức tạp, vừa thích vừa ghét, ở trước mặt Doãn Ước yếu thế, điều này khiến cô khó có thể chấp nhận.

Cho nên đến cuối cùng cô chỉ có thể thu hồi lại gai đầy người, quay lại tư thế nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy:

– Được rồi, tôi đã biết, lòng tôi tự hiểu. Chúng ta sau này liên lạc thường xuyên nhé, kết giao thêm người bạn nói chuyện ấy mà.

Thấy thái độ cô mềm mỏng hơn, Doãn Ước biết lời khuyên của mình đã có tác dụng. Doãn Ước biết không thể làm quá căng, hôm đó chẳng nói gì nữa, chỉ cùng Bạch Lục nói về chuyện đứa bé, Bạch Lục lại hẹn cô bớt chút thời gian cùng mình đi cửa hàng mẹ và bé, sau đó cô đứng dậy cáo từ.

Doãn Ước đi rồi, chị Lý dọn dẹp ly tách, buột miệng nói với Bạch Lục:

https://thuviensach.vn

– Con người cô Doãn thật tốt bụng.

Bạch Lục đứng bên cạnh ti vi tay khoanh trước ngược, nhìn theo hướng chị Lý đi, im lặng một lát mới nói:

– Người tốt, nên vận mạng cũng tốt.

Nhưng Doãn Ước một chút cũng không cảm thấy mình tốt số. Vốn chuẩn bị về nhà, lại bị một cú điện thoại của Kỷ Tùy Châu gọi về công ty. Vốn tưởng anh có chuyện gì quan trọng, kết quả lại nói tối qua uống rượu nhiều quá nên đau đầu, muốn cô cung cấp "phục vụ đặc biệt".

Doãn Ước ở trong văn phòng xoa đầu cho anh, hai người lại nói đến chuyện của Bạch Lục.

– Đây là anh không tốt, đang yên đang lành trêu ghẹo người ta làm gì. Trêu ghẹo rồi thì cưới về nhà đi, để cô ấy đi theo Bùi Nam phải chịu khổ sở đến vậy. Người như anh là ông trời đặc biệt phái xuống để tra tấn phụ nữ chúng tôi đúng không?

Tối qua Kỷ Tùy Châu say nên khó chịu, động tác tay Doãn Ước nhẹ nhàng vừa đủ có thể xua đi cơn mệt mỏi của anh. Vừa rồi câu này của cô nói lúc bình thường, đã bị anh chế giễu rồi, nhưng lúc này anh lại cảm thấy rất hưởng thụ, mấy lời chỉ trích nghe vào tai giống như lời tâm tình, nhẹ như bông gòn.

– Tôi không có trêu chọc cô ấy, nếu có chắc chỉ là vô tình. Tôi lớn vậy rồi, sao tôi biết cô ấy thích kiểu như vậy. Cho nên sau này bộ dạng phải đứng đắn một chút, trước khi ra đường hoặc là mang mặt nạ, hoặc là dứt khoát lấy dao rạch vài đường lên mặt mình, là xong xuôi mọi chuyện. Đỡ phải làm người ta nhìn thấy rồi ảo tưởng, chính mình còn không biết.

– Tôi cũng đâu có ý đó. Chính vì anh quá đẹp trai, bình thường lúc nói chuyện, có phải có chỗ nào khiến người khác hiểu lầm không?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đưa tay sờ sờ mu bàn tay non mềm của cô, tiếng cười trầm thấp theo cổ họng tràn ra:

– Tôi không có thời gian rãnh rỗi vậy đâu. Nếu tôi muốn có gì đó với cô ấy, cũng không tới lượt Bùi Nam. Tôi chẳng có hứng thú gì với người như cô ấy, chỉ thích người như em thôi.

Trong tay Doãn Ước tăng thêm sức:

– Cô ấy là người thế nào, còn tôi là người thế nào?

– Cô ấy là người tự cho mình thông minh. Còn em à… là không thông minh thật.

Doãn Ước hiện giờ, nghe được lời như thế chỉ làm như không nghe thấy, dù sao cũng quen rồi. Sau đó cô mới nghĩ, thói quen đúng là một thứ đáng sợ, khó trách Bạch Lục bị Bùi Nam đánh thành như vậy, vẫn có thể tiếp tục chung sống với anh ta.

Không chỉ có chung sống, còn sống rất vui vẻ.

Mấy hôm sau, Bạch Lục gọi điện cho cô, thật sự hẹn cô đi mua sắm. Doãn Ước thấy khí sắc cô không tồi, lại nhìn thấy vòng kim cương thấp thoáng lộ ra trên tay cô, trong lòng đã hiểu.

Tiền cũng giống như tình dục, người thanh cao đến mấy cũng không qua được ải này.

Trong tay Bạch Lục có tiền, tiêu pha không chút tiết chế. Mua đồ cho con lại rất điên cuồng, những cửa hàng mẹ và bé trong trung tâm mua sắm cô không tha chỗ nào, chỉ chọn những thứ đắt tiền mà mua.

Ngay từ đầu, Doãn Ước cảm thấy cô là vì thương con, tuy rằng xách giúp cô túi này túi nọ đến đau cả tay, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục còn nói muốn để con cô nhận Doãn Ước làm mẹ nuôi, Doãn Ước cười gượng, từ chối.

– Sao vậy, bộ ghét bỏ à, bao nhiêu người giành làm mẹ nuôi đến sứt đầu mẻ trán đấy.

– Đâu có, tại tôi còn nhỏ tuổi, không muốn làm mẹ nhanh như vậy.

Bạch Lục liếc cô:

– Nhỏ gì nhỏ, sắp lên hàng ba rồi. Ngực nhỏ thì đúng đó.

Sau khi cô và Bạch Lục quen thân một chút, nói chuyện có chút không kiêng nể, Doãn Ước ngay từ đầu đã giật mình với thay đổi của cô, lâu dần cũng thành quen. Ai mà không thích nói chuyện thoải mái, câu nệ quá cô cũng không chịu nổi.

Vì vậy, đến trưa Bạch Lục cố ý dẫn cô đi ăn đu đủ hầm, nói bồi bổ ngực cho cô.

Lúc ăn, Bạch Lục hứng thú mang tất cả chiến lợi phẩm lúc sáng ra để ngắm ngía, tinh thần sáng láng gương mặt tỏa sáng, một chút cũng không giống người bụng to hành động không tiện.

Cô nhìn đến sáng sủa, nụ cười trên mặt càng rực rỡ như ánh nắng bên ngoài. Nhưng cô càng như vậy, trong lòng Doãn Ước càng bất an. Doãn Ước dần dần hiểu được niềm vui của Bạch Lục đến từ đâu.

Cô ấy tiêu tiền không vì đứa bé, cũng không vì chính mình, cô ấy thuần túy chỉ đang tận hưởng quá trình tiêu tiền này, Bùi Nam đánh cô càng ác, tiền cho cô càng nhiều. Cô bị thương càng nặng, tiêu tiền lại càng ác liệt hơn.

https://thuviensach.vn

Đây đã là một vòng tuần hoàn ác tính, Doãn Ước phát hiện Bạch Lục như người trúng độc, khi độc phát bản thân không khống chế được cảm xúc lên cao.

Cuối cùng cô ấy có khi nào điên luôn không?

Bản thân Bạch Lục không nhận ra có gì không ổn, sau khi nhét chiếc áo liền quần mới mua vào túi đồ, bắt đầu thúc giục Doãn Ước:

– Ăn nhanh đi, ăn xong đi mua tiếp. Mấy thứ này phải làm sao đây, hay là cô đi một chuyến bỏ chúng vào xe tôi đi, xách chúng đi nữa rất phiền toái. Chiều nay chúng ta đi xem đồ nữ, tôi mua vài bộ cho mình. Tôi còn phải mau mau xuống cân, quần áo của tôi vì mang thai nên giờ chật hết, tôi phải đi mua đồ mới…

Cô lảm nhảm xong, cầm dao nĩa lên chuẩn bị ăn. Bất thình lình, Doãn Ước đưa tay đến, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Doãn Ước không nói gì, chỉ im lặng nhìn Bạch Lục. Tâm trạng quá khích của Bạch Lục dần dần giảm xuống. Trong mắt cô không còn nóng rực nữa, trở nên bình tĩnh và ẩn nhẫn.

– Thôi đi, hôm nay đến đây thôi- Doãn Ước nhẹ nhàng nói.

– Sao vậy?

– Tôi mệt rồi.

Lấy cớ này cho đôi bên thể diện, ai cũng không phản đối được.

Sau khi quyết định không đi mua sắm nữa, tinh thần của Bạch Lục lập tức uể oải, ăn uống cũng không ngon, chỉ ăn hơn một nửa thì dừng. Doãn Ước cũng còn thừa một chút ăn không hết, nhìn đồng hồ thấy cũng đến giờ rồi, liền quyết định về nhà.

https://thuviensach.vn

Cô đứng lên lấy đồ hộ Bạch Lục, nhìn thấy túi lớn túi nhỏ trước mắt không khỏi đau đầu. Cô lại không dám để Bạch Lục xách nhiều, sợ cô ấy bị động thai, nên một mình xách hết.

Kết quả sợ cái gì đến cái đó, Bạch Lục vừa mới nhận lại tiền thối từ nhân viên phục vụ, đang chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên kêu lên một tiếng, lần nữa ngồi xuống ghế.

– Sao vậy, đứa bé đạp cô à?

Bạch Lục chau mày xua tay.

– Đau bụng?

– Chân bị chuột rút.

Doãn Ước chưa từng mang thai nên không biết gần cuối thai kỳ sẽ có hiện tượng này, chỉ hỏi:

– Vậy giờ làm sao, ngồi nghỉ chút rồi đi?

Bạch Lục đau đến mắt nổ đom đóm, nhe răng chu miệng bất chấp hình tượng, hồi lâu cũng không trở lại bình thường. Doãn Ước phản ứng mau lẹ, biết tình huống không ổn nên nhanh chóng gọi điện cho Bùi Nam. Nhưng điện thoại gọi không được, cô nhớ đến Kỷ Tùy Châu đã nói Bùi Nam đi Đông Nam Á, cũng không biết anh chưa trở về.

Bên kia, tình huống của Bạch Lục hơi chuyển biến tốt, cầm tay cô nói:

– Gọi cho Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước hơi do dự.

– Bùi Nam không có ở đây, anh ta có trách nhiệm quan tâm mẹ con tôi!

https://thuviensach.vn

Thấy Bạch Lục kích động, Doãn Ước chỉ có thể gọi cho Kỷ Tùy Châu. Kỷ Tùy Châu vừa ăn trưa xong, sau khi hỏi rõ ràng sự việc liền dặn hai cô ở yên đó, nói mình sẽ lập tức qua ngay.

Từ Thịnh Thế đến trung tâm mua sắm, mất nửa tiếng nhưng anh chạy rất nhanh. Thật sự không phải do lo lắng cho Bạch Lục, chỉ là sợ Doãn Ước không ứng phó nổi. Để một cô gái chưa chồng như cô hầu hạ một thai phụ, anh thật sự lo lắng cho cô.

Bên trung tâm thương mại, Doãn Ước cảm thấy khá ổn, chỉ là Bạch Lục hơi khó chịu. Lúc chuột rút cả phần bắp chân căng chặt lên, ngay cả ngón chân cũng không nhúc nhích nổi. Đau đớn từ bên trong tràn xa, theo mỗi tế bào thần kinh xông lên, làm cả đùi và xương chậu cũng đau theo.

Sinh một đứa con rất cực khổ, Doãn Ước thấy cô như vậy liền đề nghị:

– Hay là gọi xe cấp cứu.

– Không cần, chuột rút một cái đã gọi xe cấp cứu, sẽ làm người ta chê cười mất. Tôi chỉ đau nên không đi được, hết rồi sẽ ổn thôi.

Trông cô thế này, Doãn Ước càng cảm thấy không kết hôn sinh con đúng là lựa chọn sáng suốt.

Lúc Kỷ Tùy Châu đến, thấy hai người đang ngồi trong tiệm ăn chờ. Bạch Lục đau đớn mất nửa tiếng, tình trạng khá hơn, cơn đau cơ bản đã tan, chỉ là đi khập khiễng không tiện. Bụng cô lớn Doãn Ước không đỡ nổi cô, sợ một khi bất cẩn bị ngã, liền gọi Kỷ Tùy Châu qua giúp đỡ.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt khó xử, che miệng tằng hắng hai tiếng, lúc này mới đi đến, Doãn Ước còn thúc giục anh:

– Nhanh lên, đến bệnh viện kiểm tra thử.

https://thuviensach.vn

– Không cần kiểm tra, hiện tượng sinh lý bình thường thôi.

– Anh hiểu biết nhiều nhỉ.

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm, đây là chuyện nhiều năm về trước. Khi đó anh đang quen Doãn Ước, có lần "hành sự" xong mới phát hiện bao cao su bị rách, anh lo lắng cô sẽ mang thai nên chuẩn bị tinh thần trước, trước tiên đã tra một đống kiến thức trong thời kỳ mang thai.

Trong đó có một mục như vậy.

Nhưng anh trước sau vẫn không nói với Doãn Ước, bởi vì cô không mang thai, còn họ cũng đã chia tay rồi.

Hiện giờ nhìn thấy Bạch Lục, anh bất giác nghĩ, nếu lúc ấy Doãn Ước thật sự có thai thì họ sẽ thế nào. Cả đời không qua lại với nhau, hay biến thành một đôi vợ chồng không hòa thuận?

Anh vừa nghĩ vừa đến đỡ lấy Bạch Lục, nâng cô từ trên ghế lên. Bạch Lục dựa cả người vào anh, tập tễnh đi vài bước. Doãn Ước thì xách túi lớn túi nhỏ đi sau, theo đuôi họ y như con sen.

Túi rất nhiều, cô cầm không hết, liền cúi đầu chỉnh lại quai túi. Đang tập trung, cảm thấy bên tai có hơi ồn ào, vừa ngẩng đầu đã thấy có người đang đi về phía họ, tung thẳng một đấm vào mặt Kỷ Tùy Châu.

Cú đấm đó rất mạnh, khóe miệng Kỷ Tùy Châu liền xuất huyết.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-1: Làm nũng (1)

Một đấm này của Bùi Nam, đánh cho trong tiệm ăn hỗn loạn om sòm.

Có nhân viên nam chạy đến định can ngăn,bị anh ta trừng mắt hung ác, sợ đến mức đứng tại chỗ không dám tiến lên. Bùi Nam máu nóng xông lên đầu, có chút không quan tâm, nhắm thẳng mặt Kỷ Tùy Châu chuẩn bị đánh tiếp.

Lúc này lại không để anh ta được toại nguyện, bị Kỷ Tùy Châu đẩy lùi ra sau. Anh ta lảo đảo đứng không vững, va vào bàn, quẹt trúng chiếc nĩa trên đó, rách một đường chảy máu.

Bùi Nam bị đổ máu ngược lại bình tĩnh hơn, chạy đến đỡ lấy vợ mình. Bạch Lục vừa rồi bởi vì anh ta, suýt nữa đã ngã, vẫn là Doãn Ước nhanh tay lẹ mắt, ném hết đồ trong tay đỡ lấy cô, đưa cô đến chiếc bàn bên cạnh ngồi xuống.

Bùi Nam tới thì Bạch Lục vẫn còn đang chửi tục, lại đánh anh mấy cái, không nể nang nói:

– Anh cút đi cho tôi, lúc này tôi không muốn nhìn thấy anh.

– Bà xã…

– Anh đừng gọi tôi.

– Ngại quá, anh vừa mới xuống máy bay có uống chút rượu, em đừng giận.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục trừng mắt quan sát anh, hình như muốn mắng thêm vài câu. Nhưng đột nhiên biến sắc, cả khuôn mặt đều dúm dó.

– Sao anh biết được tôi đang ở đây?

Mới xuống máy bay không lâu, nhanh vậy đã tìm đến?

Bạch Lục hiển nhiên hoảng hốt, bắt đầu tìm túi xách của mình. Doãn Ước đưa cho cô, hỏi:

– Cô muốn lấy gì?

– Điện thoại, điện thoại của tôi.

Giọng cô run run, mở túi ra cũng không tìm được, trực tiếp dốc ngược những thứ bên trong rơi ra ngoài. Trên bàn toàn là chìa khóa, son môi, nước hoa, gạt hồi lâu mới nhìn thấy chiếc điện thoại màu đen của cô.

Cảm xúc của Bạch Lục vô cùng kích động, xé rách bao da bên ngoài, miệng còn không ngừng lảm nhảm:

– Họ Bùi kia, anh điên rồi đúng không, anh cài thứ gì trong điện thoại của tôi, phần mềm định vị hay theo dõi. Mẹ kiếp anh cài cái gì!

Điện thoại bị cô ném mạnh xuống bàn, bắn lên cao lại rơi xuống đất. Doãn Ước nhặt lên nhìn thấy, màn hình nát bét.

Bạch Lục quả thật tức giận đến nổi điên luôn rồi, cũng không chú ý hình tượng cao ngạo đẹp đẽ bình thường, ở trước mặt Kỷ Tùy Châu nhào đến cào cấu Bùi Nam. Thù mới hận cũ chồng chất, hôm nay cô định đánh chết anh.

Bùi Nam cũng tự biết duối lý, không đánh trả cứ để mặc cô. Mắt thấy tình hình khó thu xếp, vẫn là Kỷ Tùy Châu không tính toán, ra mặt khuyên bảo:

https://thuviensach.vn

– Đủ rồi, về nhà rồi tính, nghĩ đến đứa bé đi.

Bạch Lục vừa nghe lời này sững ra trong chốc lát, động tác trong tay liền đình chỉ. Bùi Nam nhân cơ hội đỡ lấy cô, bắt đầu mềm mỏng dỗ dành cô. Bạch Lục lười nghe, do tốn sức nên thở hổn hển, lại đột nhiên nhăn nhó.

– Tôi… bụng tôi đau.

Đây là do quá tức giận nên tử cung co bóp, đứa bé còn chưa đến lúc chào đời, nếu lúc này sanh thì quá sớm. Bùi Nam tay chân luống cuống đứng đó, nhìn thấy tai họa do mình gây ra, không nên biết nên làm gì?

Vẫn là Kỷ Tùy Châu tỉnh táo, đẩy mạnh anh:

– Đứng đực ra đó làm gì, đưa tới bệnh viện mau.

Bùi Nam kích động ú ớ vài tiếng, bế Bạch Lục chạy ra bên ngoài. Bốn người họ vội vã chạy đến gần đó, ngồi vào trong xe Kỷ Tùy Châu. Anh bị Bùi Nam đấm một cú, máu ở khóe miệng vẫn còn chưa lau khô, nhưng anh lái xe vẫn rất vững vàng, sau khi vượt qua hai cột đèn giao thông, khẩn cấp đưa người vào một bệnh viện gần đó kiểm tra.

Anh có quen biết bác sĩ khoa sản, bấy giờ liền gọi điện thoại cho đối phương, một đường được ưu tiên, siêu âm, thử máu, đo tim thai. Sắp xếp xong phòng bệnh tốt nhất, bác sĩ tốt nhất tiếp nhận lấy bệnh án của cô.

Trong lúc bác sĩ trả kết quả làm nội kiểm, phát hiện tử cung của Bạch Lục đã mở được một ngón tay. Bác sĩ nói để ổn thỏa tốt nhất nên nằm viện quan sát, chờ ổn định rồi tính tiếp.

Bạch Lục vốn đã đặt trước bệnh viện tư nhân tốt nhất, hiện tại cũng không dám lộn xộn, hết thảy đều nghe bác sĩ. Cũng may bệnh viện này cơ sở vật chất không tệ, phòng VIP rộng rãi sáng sủa, hơn nữa hiện tại tâm

https://thuviensach.vn

trạng cô phức tạp, cũng lười chuyển đi qua lại, dứt khoát ở bệnh viện này chờ đến ngày sinh nở.

Cô không muốn về nhà, ở bệnh viện yên tĩnh hơn, ít nhất không cần suốt ngày nhìn thấy Bùi Nam.

Bùi Nam cảm xúc vô cùng tụt dốc, vốn muốn ở bên vợ, nhưng Bạch Lục nói không cần anh ở lại, chỉ nói gọi chị Lý đến, còn bảo anh biến khỏi tầm mắt mình.

Bùi Nam còn muốn nói thêm, lại bị Kỷ Tùy Châu kéo đi. Anh khuyên anh ta về trước, có chuyện gì ngày mai hẳn nói.

– Chờ cô ấy hết giận đã, hiện giờ càng nói càng hỏng.

Bùi Nam hết cách, chỉ có thể về trước. Kỷ Tùy Châu và anh ta cùng nhau đi ra, lúc đến cửa lại bị Bạch Lục gọi lại.

– Lão Kỷ đợi đã, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Bùi Nam cũng quay đầu lại theo, trên mặt đầy vẻ khẩn trương. Bạch Lục cũng không thèm nhìn anh, tầm mắt không biết nhìn gì bên ngoài cửa sổ. Kỷ Tùy Châu vỗ vỗ vai Bùi Nam, giúp mở cửa tiễn anh đi, xoay người quay về nhìn Bạch Lục.

– Chuyện gì vậy?

– Mua giúp tôi một chiếc điện thoại, hiện giờ tôi chỉ tin được mỗi mình anh.

– Trước đừng nghĩ nhiều quá, đợi sau khi đứa bé chào đời rồi hẳn bàn.

Bạch Lục cười buồn:

https://thuviensach.vn

– Còn gì để nói, tôi và anh ta có thể tiếp tục sống bên nhau sao? Tôi biết hai anh là bạn, nhưng anh cũng có ý khuyên tôi nên sống với anh ta à?

Kỷ Tùy Châu không khuyên gì, chuyện vợ chồng, người ngoài tốt nhất đừng xen vào. Hiện tại anh khuyên giải cũng không thích hợp, kết quả luôn luôn có người trách anh. Anh không nói gì nữa, chỉ nói điện thoại sẽ có người đưa đến ngay, sau đó đi qua chỗ Doãn Ước nãy giờ vẫn đứng cạnh sô pha, dắt tay cô.

– Em theo tôi về trước đã.

Giọng anh thật nhẹ, hoàn toàn khác hẳn khi nói với Bạch Lục một cách "công việc hóa", sống mũi Bạch Lục cay cay. Cô thật sự rất hâm mộ Doãn Ước, bao nhiêu người ao ước được Kỷ Tùy Châu nói một câu như vậy với họ cũng rất khó khăn, mà Doãn Ước lại dễ dàng có được.

Cô không muốn nhìn hai người họ thêm nữa, nằm xuống lấy chăn đắp cao quá đầu, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa, mới lần nữa ló đầu ra xem xét.

Trong phòng bệnh trống trơn, chỉ còn lại mình cô.

Kỷ Tùy Châu sau khi dẫn Doãn Ước rời khỏi đó, trong hành lang gặp được Bùi Nam vẫn còn chưa đi. Vừa thấy vẻ mặt Bùi Nam, anh biết anh ta có chuyện cần nói, dứt khoát nói:

– Tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi.

Trong bệnh viện có tiệm cà phê nhỏ, ba người vào đó ngồi xuống. Doãn Ước không muốn nghe tranh chấp của hai người họ, liền lặng lẽ trốn ở một góc, gọi một ly trà.

Bên kia, trước mặt Kỷ Tùy Châu và Bùi Nam có đặt ly cà phê, cả buổi cũng không ai lên tiếng. Cuối cùng vẫn là Kỷ Tùy Châu lên tiếng trước:

https://thuviensach.vn

– Có gì khó chịu thì cứ nói ra, đánh cũng cho anh đánh rồi, còn muốn thế nào nữa.

Bùi Nam ủ rũ vỗ gáy:

– Tôi hơi say, anh đừng tính toán với tôi.

– Muốn tính toán còn có thể ngồi đây nói chuyện tử tế với anh sao, đã sớm đánh cho anh tàn phế rồi.

– Anh em tốt, lúc nãy cho tôi xin lỗi.

– Đừng buồn nôn vậy chứ?- Kỷ Tùy Châu nghiến răng- Tôi biết trong lòng anh có gút mắc, có một số việc tôi không nói là tôi nghĩ tôi không tiện ra mặt nói gì, nhưng không có nghĩa là cái gì tôi cũng không biết. Anh có biết mình đang làm gì không?

Bùi Nam cúi đầu im lặng thật lâu, mới thốt ra một câu:

– Tôi yêu Bạch Lục.

– Tôi biết.

– Tôi rất sợ mất đi cô ấy.

– Nhưng anh càng như vậy, càng sẽ mất đi cô. Hiện tại anh đã đi tới tận cùng rồi, nếu không làm chút gì, đợi khi con anh chào đời, cô ấy sẽ ly hôn với anh.

– Không, tôi sẽ không ly hôn.

– Chuyện này không đến lượt anh nói- Kỷ Tùy Châu uống cà phê.

– Lão Kỷ, anh giúp tôi đi.

– Giúp anh cái gì?

https://thuviensach.vn

– Tôi…- Bùi Nam nhất thời nghẹn lời. Do anh sinh hận, vừa uống say cơn hận trở nên đặc biệt sâu. Nghĩ đến người vợ ngày đêm ngủ bên cạnh mình, trong lòng lại nhớ người đàn ông khác, anh liền ngủ không ngon.

Hôm nay là do anh kích động, vừa thấy Kỷ Tùy Châu đỡ Bạch Lục liền không khống chế được mình, trong nháy mắt đánh ra cú đấm kia bản thân anh cũng bị dọa sợ. Anh chưa từng nghĩ lòng thù hận của mình với Kỷ Tùy Châu đã trở nên sâu sắc đến vậy.

– Lão Kỷ, tôi thật sự có chút hận anh.

– Tôi biết, ra tay nặng như vậy, không hận thì còn có thể thế nào.

– Hay là tìm người bôi thuốc cho anh đi.

– Không cần, tự lo tốt bản thân mình là được- Kỷ Tùy Châu vẻ mặt ghét bỏ- Những chuyện khác không cần lo đến, anh cài phần mềm theo dõi Bạch Lục trên điện thoại, chuyện này quá quắt lắm. Anh như vậy, kêu cô ấy làm sao sống với anh nữa, tự anh nói thử xem.

Bùi Nam cũng không tốt, cả ngày anh nghi thần nghi quỷ, luôn lo lắng Bạch Lục sẽ đi tìm Kỷ Tùy Châu. Ngày ngày anh làm việc bận rộn, luôn bay tới bay lui. Thật sự chỉ mới cài thiết bị định vị không bao lâu trước khi đi Đông Nam Á, không ngờ vừa xuống máy bay liền phát huy công dụng. Chỉ là cuối cùng gây ra ầm ĩ đến bản thân xấu mặt.

Bùi Nam từ bé đã thuận buồm xuôi gió, lần đầu tiên cảm thấy bản thân có chỗ nào đó không thuận.

Anh nhớ tới vừa rồi Bạch Lục gọi Kỷ Tùy Châu lại, nên lo lắng hỏi:

– Vừa rồi Bạch Lục nói với anh cái gì, có phải nói muốn ly hôn với tôi không?

https://thuviensach.vn

– Không có. Cô ấy nhờ tôi mua điện thoại mới. Hiển nhiên hiện giờ cô ấy vô cùng không tin tưởng anh, thời gian này tốt nhất anh đừng xuất hiện trước mặt cô ấy, để tránh kích thích đến cô. Trước tiên cứ để cô ổn định cảm xúc đã, còn anh thì sửa tật xấu này đi. Đã như vậy thì về sau có thể tiếp tục chung sống với nhau hay không cũng không biết được. Nếu thật sự phải ly hôn, chỉ cần anh có lòng, vẫn có thể theo đuổi cô ấy.

Bùi Nam hơi lo lắng:

– Nhưng tử cung cô ấy đã mở, ngộ nhỡ con tôi chào đời sớm, sao tôi có thể không ở bên cạnh cô ấy được.

– Con so mà, không nhanh vậy đâu. Không phải bác sĩ đã nói, chỉ mở một ngón tay thôi, không có co bóp theo quy luật cũng không ra nước hồng vỡ nước ối, có thể ngày mai sẽ sinh, nhưng cũng có thể tháng sau mới sinh. Anh khẩn trương như vậy làm gì. Cảm xúc của vợ anh vốn không ổn, anh đừng gây thêm phiền hà cho cô ấy nữa. Để tránh cô ấy quá xúc động, sinh con sẽ khá rắc rối đó.

Kỷ Tùy Châu đánh rắn giập đầu, bắt bí nhược điểm của Bùi Nam. Đối phương không nói gì nữa, ngoan ngoãn nghe anh.

Kỷ Tùy Châu cũng không trở mặt với Bùi Nam. Bạn bè nhiều năm, bình tĩnh mà nghĩ Bùi Nam đối với anh cũng không tồi, tối hôm đó anh ta gọi cho anh, chứng tỏ nội tâm anh ta đang rối rắm. Anh ta biết ranh giới giữa đúng và sai, chỉ là đôi khi khó có thể khống chế được mình.

Bạch Lục lựa chọn thế nào anh không ngăn cản, nhưng bản thân anh sẽ không tính toán với Bùi Nam, lúc đó anh ta chỉ nhất thời hồ đồ. Đánh cũng đánh rồi, còn có thể thu lại hay sao. Anh cũng không phải người nhỏ mọn như vậy.

Anh lại khuyên Bùi Nam rất lâu, đối phương buồn bã nghe giáo huấn, không dám nói thêm gì. Đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu cảm thấy hình như

https://thuviensach.vn

hôm nay mình nói hơi nhiều, vì thế uống hết cà phê rồi đứng lên chuẩn bị đi về.

Anh quay đầu tìm kiếm Doãn Ước, thấy cô vẫn ngồi ở góc đó, đối diện không biết từ khi nào đã có thêm một người. Người đó rất quen thuộc, chính là tên Trịnh Đạc luôn chờ có cơ hội liền sáp vào cô.

Vừa rồi chạy thẳng vào bệnh viện này, quả thực chính là tặng Doãn Ước cho đạo tặc. Nơi này là hang ổ của Trịnh Đạc, anh ta chắc chắn đánh hơi được mùi của Doãn Ước, thần không biết quỷ không hay chạy đến đây.

Kỷ Tùy Châu thật sự cũng muốn đánh người.

Anh gọi tên Doãn Ước, đối phương ngẩng đầu nhìn anh cười, hình như nói gì đó với Trịnh Đạc, anh ta gật đầu liên tục, ý cười trên mặt càng đậm. Sau khi nói xong Doãn Ước đứng lên, đi về phía anh.

Trịnh Đạc vẫn ngồi đó, không có ý định đi theo.

Doãn Ước đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu, nói một cách tự nhiên:

– Anh chở anh Bùi Nam về trước đi.

– Còn em?

Doãn Ước quay đầu nhìn Trịnh Đạch vẫn còn ngồi đó:

– Trịnh Đạc sắp tan ca rồi, tôi ngồi xe anh ấy.

Nghe nói thế, Kỷ Tùy Châu không khỏi nhíu mày.

Miếng thuốc cao dán trên da chó, lại có thể khó vứt đi như vậy.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-2: Làm nũng (2)

Trịnh Đạc phát hiện Kỷ Tùy Châu đang nhìn mình, vì thế nhìn anh gật đầu một cái, xem như chào hỏi.

Kỷ Tùy Châu biểu hiện ra bất mãn trong lòng, nói với Doãn Ước:

– Liệu mà cẩn thận một chút đấy.

– Biết rồi.

Bùi Nam có hơi đau đầu, quay qua một bên không biết có nghe được chuyện của họ không. Doãn Ước nhìn anh ta như vậy có hơi bấy đắc dĩ, dặn dò Kỷ Tùy Châu:

– Anh đưa anh ta về trước đi, tôi không sao đâu.

Hai người cứ vậy tách ra. Hôm nay Doãn Ước nghỉ, chờ Trịnh Đạc tan ca thì ngồi xe anh về nhà. Đến cửa không khỏi khách sáo xã giao vài câu mời anh vào nhà ngồi, đến khi Trịnh Đạc đặt một chân vào cửa nhà, những chuyện tiếp sau đó luôn không nằm trong sự không chế của cô.

Ông nội có ở nhà, vừa thấy Trịnh Đạc không giữ anh lại ăn cơm chiều thì không được.

– Lần trước ăn không thành, vội vội vàng vàng chạy đi. Hôm nay nhất định phải ở lại ăn cơm. Cứ coi như nhà mình, đừng khách sáo.

Doãn Ước biết kết quả chắc chắn sẽ như vậy, cũng không nói gì, đi vào bếp rót nước cho Trịnh Đạc.

https://thuviensach.vn

Khi đi ra, nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa. Ông Doãn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy tình cảnh trong nhà không khỏi ngạc nhiên. Ông đương nhiên biết Trịnh Đạc, lại vô cùng kinh ngạc khi bất giác con gái ông và anh đã nói đến chuyện yêu đương.

Doãn Ước vừa nhìn thấy ánh mắt ông liền hiểu được, đợi đến khi chỉ có hai người liền giải thích với ông. Nhưng ba cô hoàn toàn không tin, con gái ông không phải dạng người tùy tiện dẫn đàn ông về nhà.

– Quen bạn trai ba không phản đối, chỉ cần cẩn thận là được. Bác sĩ Trịnh là người tốt, lại từng chữa khỏi mắt cho con, con giao du với cậu ta ba rất yên tâm.

Doãn Ước nói với ông không được, dứt khoát im luôn.

– Sao hôm nay ba lại đến?

– Mang cho con ít trái cây, mận mới vừa chuyển đến, ba thấy còn tươi, con nên ăn nhiều một chút. Ba thấy dạo này con gầy lắm.

Doãn Ước không gầy, chỉ là trước kia ông Doãn luôn bận rộn công việc, không tiếp xúc nhiều với con gái. Gần đây bởi vì ba ông bị thương, hai cha con mới gần gũi hơn, lúc này hơi thân thiết một chút.

Ông nhớ đến Ngụy Tuyết ở nhà sống không bằng chết, vô cùng thấy may mắn vì Doãn Ước an toàn nguyên vẹn đứng trước mặt mình. Cái gì cũng không sao, cho dù mắt cô không hồi phục thị lực, chỉ cần người còn là được.

Chứ giống như Triệu Sương, đúng là dùng dao cắt thịt, y như hành hạ người sống đến chết.

Nghĩ vậy, lúc ăn cơm ông đặc biệt quan tâm con gái hơn, không ngừng gắp thức ăn cho cô, còn khuyên cô:

https://thuviensach.vn

– Ăn nhiều mập hơn một chút, sức khỏe mới tốt được. Giống dì con, ngày nào cũng ăn ít, mỗi ngày không phải đau chỗ này cũng nhức chỗ kia, ba thấy mà khó chịu.

– Dì có tâm bệnh mà. Một ngày Triệu Sương không quay về, bệnh của dì sẽ không khỏi được.

Cô vừa nói xong, chợt nghe ông nội và ba cô đồng loạt khụ một tiếng. Doãn Ước nghe hiểu, họ kiêng kị có người ngoài ở đây, sợ Trịnh Đạc biết được chuyện Triệu Sương mất tích.

Dù sao cũng là chuyện gia đình.

Nhưng chuyện của Triệu Sương, Trịnh Đạc đã biết được từ lâu. Khi đó anh từng tìm cô hỏi:

– Thành Tựu nói em gái em mất tích, cảnh sát đến bệnh viện tìm cậu ta hỏi qua, thật sự có chuyện này à?

Lúc này Doãn Ước mới nhớ đến, trước khi Triệu Sương gặp chuyện không lâu từng nhập viện, cảnh sát chắc chắn sẽ đến đó điều tra. Lúc ấy Phương Thành Tựu từng giúp đỡ, chắc chắn cũng sẽ bị tra hỏi.

Miệng người là thứ nhanh nhất, thường xuyên qua lại, Trịnh Đạc cũng không thể không biết hết mọi chuyện. Chỉ là khi đó Doãn Ước còn chưa đi gặp Từ Tri Hoa, không biết chuyện Triệu Sương từng ngồi xe của Trịnh Đạc.

Cô dùng đuôi mắt liếc nhìn Trịnh Đạc, muốn nhìn anh có biểu cảm gì. Nhưng anh vẫn cúi đầu ăn cơm, hình như thờ ơ với những lời mọi người nói.

Là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ ngợi, Trịnh Đạc đột nhiên nói với Doãn Ước:

– Tâm bệnh của dì em có lẽ nên đi khám, giải quyết triệt để sẽ tốt hơn.

Ông Doãn nghe xong có hơi do dự:

– Bà ấy chắc không tình nguyện đi gặp bác sĩ tâm lý đâu.

– Vậy tìm một bác sĩ đến nhà nói chuyện với dì. Có vài người sẵn lòng chia sẻ trong môi trường quen thuộc của mình, nếu không biết đối phương là bác sĩ, chỉ cho là bạn thì tốt. Đáng tiếc gần đây Thành Tựu gặp phải chút rắc rối, nếu không cháu nhất định sẽ tìm cậu ta đến hỗ trợ.

Doãn Ước có hơi khó hiểu:

– Người anh nói là Phương Thành Tựu?

– Ừ, cậu ta có học vị tâm lý học, chắc em không biết chuyện này. Cậu ta là nghiên cứu sinh chuyên tu ngành này, là học trò của bác sĩ Dương Tiến Đức của Đại Học Y Dược. Anh cũng học được đôi chút từ cậu ấy, quả thật rất có công dụng. Đôi khi bị áp lực lớn, cũng dùng để trấn an bản thân.

Doãn Ước không ngờ Phương Thành Tựu thoạt nhìn chất phát ngây khờ, lại có thể chuyên nhiều như vậy. Giáo sư Dương nghe có hơi quen, có lẽ thật sự là người có tiếng tăm trong ngành này.

Ông Doãn thức thời, lập tức thương lương với Trịnh Đạc:

– Hay là cháu đến nhà xem cho bác gái một chút, chủ yếu là bác lo lắng, suốt ngày bà ấy cứ ở trong phòng con gái dọn dẹp hoài. Bác từng nói bà ấy đừng dọn, mà bà ấy không nghe bác, hành động cứ như bị điên ấy. Bác hơi sợ, sợ ngày nào đó bà ấy sẽ đổ bệnh.

– Bác trai coi trọng cháu rồi, cháu không phải chuyên gia ở phương diện này.

https://thuviensach.vn

– Thì xem như đến nhà chơi, cùng bà ấy trò chuyện chút. Trước kia bác có nghe Doãn Ước nhà bác nhắc qua, lúc trước mắt nó không thấy, đến tìm cháu nói chuyện một lát thì tâm trạng sẽ tốt hơn. Bác sĩ Trịnh, cháu ra tay chắc chắn có thể được.

Ông Doãn nhờ vả như vậy, Trịnh Đạc hình như không tiện chối từ, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Ăn cơm xong, Doãn Ước tiễn anh về, vì chuyện này mà nói áy náy với anh.

Trịnh Đạc lại nói:

– Không sao, anh cũng rất muốn làm gì đó cho em.

– Em lại nợ anh một ân tình rồi.

– Không sao, nợ càng nhiều càng tốt. Đó gọi là nợ nhiều không lo, em cũng không cần để ở trong lòng.

Nói là nói vậy, nhưng sao có thể không để trong lòng được. Doãn Ước là người có qua có lại, Trịnh Đạc giúp cô như vậy, cô tất nhiên phải hao tổn tâm tư, nghĩ phải đền ơn cho anh như thế nào.

Hai người đi dạo vài vòng quanh bãi cỏ trong khu chung cư, hẹn ngày mốt Trịnh Đạc được nghỉ sẽ đến nhà xem bệnh cho Ngụy Tuyết. Ngày hôm sau, Doãn Ước đi làm muốn hỏi Kỷ Tùy Châu một chút tình hình của Bùi Nam, kết quả hai người này không ở công ty. Đến chiều ngày thứ ba, cô làm xong công việc thật tốt, chỉ chờ tan ca là Trịnh Đạc đến đón cô.

Lúc Trịnh Đạc chuẩn bị xuất phát liền gọi điện thoại cho cô, lúc ấy cô đang đứng trước cửa sổ ở hành lang, nhẹ giọng nói chuyện với anh. Đến khi cúp máy quay lại, phát hiện Kỷ Tùy Châu đang đứng sau lưng nhìn cô chằm chằm.

Hệt như làm sai bị người ta bắt gặp, Doãn Ước biến sắc.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không nhắc đến chuyện điện thoại, chỉ hỏi cô:

– Tan ca có rãnh không?

– Có chuyện gì?

– Thăm Bạch Lục- Anh tùy tiện tìm một cái cớ, sau đó âm thầm cười nhạo chính mình. Từ khi nào anh hẹn Doãn Ước ăn cơm, còn phải tìm cái cớ rách nát này?

Doãn Ước không nể mặt, trực tiếp từ chối:

– Tối nay bận rồi, không đi được.

– Hẹn Trịnh Đạc?

– Ừ, anh ấy đến nhà tôi.

Doãn Ước nghĩ có nên nói kỹ càng hơn với anh không, cô nghĩ nếu anh hỏi thì cô sẽ nói. Nhưng con người Kỷ Tùy Châu lại kiêu hãnh, nghe nói vậy liền quay đầu bỏ đi, ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói.

Bóng lưng anh cao ngất, gót giày nện lên sàn phát ra tiếng bước chân nặng nề. Cho đến khi hoàn toàn đi khuất, Doãn Ước mới lấy lại tinh thần. Cô căng thẳng đến độ lòng bàn tay toàn là mồ hôi, không biết Kỷ Tùy Châu là đang ghen, hay là đánh hơi được gì.

Nếu anh đến chất vấn cô, một chút vốn liếng để giải thích cô cũng không có.

Buổi chiều năm giờ rưỡi, Trịnh Đạc đúng giờ đến dưới lầu công ty, đón Doãn Ước về nhà cô. Ông Doãn sáng sớm đã căn dặn người trong nhà chuẩn bị thức ăn đãi khách, Ngụy Tuyết dường như cũng xốc lại tinh thần, mặc quần áo mới đi ra gặp khách.

https://thuviensach.vn

Bà và Trịnh Đạc không quen, chỉ biết anh là bác sĩ mắt của Doãn Ước. Hôm nay chồng bà mời anh ta đến nhà, có phải để cám ơn anh ta lần trước đã phẫu thuật cho Doãn Ước không?

Đã qua lâu như vậy rồi, hiện tại mới cảm ơn có phải đã muộn rồi không?

Bữa cơm này ăn trong yên lặng, ai cũng không nói nhiều. Đa số thời điểm điều là người khách như Trịnh Đạc nói, Doãn Ước và ba cô phụ hoạ theo, nói xong còn âm thầm đánh giá Ngụy Tuyết.

Bầu không khí như vậy thật khiến người ta khó chịu.

Doãn Ước ăn cơm xong chủ động đề nghị muốn rửa chén, trốn vào nhà bếp cho thoáng khí. Trên người Ngụy Tuyết phát ra mùi tuyệt vọng, ép đến cô không thở nổi. Cô buộc phải có kế hoạch thoát thân, ném củ khoai lang phỏng tay đó cho Trịnh Đạc.

Rửa chén xong cô pha cho mỗi người một ly trà, lúc bưng lên phòng khách thì thấy chỉ có một mình ba cô ở đó, cô hỏi:

– Hai người họ đâu rồi?

Ba cô chỉ ra ban công:

– Ở đằng kia nói chuyện. Chúng ta đừng quấy rầy họ. Ba thấy bác sĩ Trịnh rất tài giỏi, dì con nghe cậu ta.

Doãn Ước thở phào nhẹ nhõm, đặt trà lên bàn rồi quay vào nhà bếp gọt hoa quả. Đến khi cô trở ra lại, cuộc nói chuyện của Trịnh Đạc và Ngụy Tuyết cũng kết thúc.

Hai người một trước một sau đi vào, trên mặt Ngụy Tuyết không nhìn ra có biến hóa nào, nhưng ánh mắt rõ ràng đã có thần hơn rất nhiều. Đó là vẻ

https://thuviensach.vn

mặt tràn ngập hy vọng, Doãn Ước hiếu kỳ không biết Trịnh Đạc khuyên bà thế nào, có thể khuyên một bãi nước phẳng lặng thành sống.

Không khí trong nhà nhất thời sinh động hơn, bốn người ngồi đó xem ti vi ăn trái cây, không khí gia đình trầm lặng đã lâu, nay lại có sức sống.

Khi Doãn Ước tiễn Trịnh Đạc ra ngoài, đứng trước cửa cười với anh:

– Rốt cuộc anh đã nói gì với dì em vậy?

– Bí mật.

– Ngay cả em cũng không thể nói?

– Thật sự cũng không nói gì, chỉ là phân tích một chút chuyện em gái em, cho dì ấy có chút hi vọng để sống tiếp mà thôi. Đôi khi chúng ta cái gì cũng không thiếu, chỉ có thiếu chút hy vọng đó thôi. Cho dù chỉ có một chút, một khi nắm bắt được, cũng đã đủ rồi.

Anh nói thật bí hiểm, Doãn Ước cái hiểu cái không. Lúc sắp ra về, Trịnh Đạc kéo tay cô, nhẹ nhàng vỗ lên đó hai cái:

– Em yên tâm, có anh ở đây sẽ không có chuyện gì đâu.

Doãn Ước nhẹ nhàng giẫy ra như không thể, chỉ có thể để anh nắm. Trịnh Đạc là người quân tử, không nhân cơ hội lợi dụng, chúc cô ngủ ngon xong liền lái xe đi.

Nhìn theo xe anh chạy xa, Doãn Ước lúc này mới thở phào. Cô đang chuẩn bị quay trở vào nhà, điện thoại đột nhiên reo. Cô nhận máy, là Kỷ Tùy Châu.

Đối phương hình như không vui:

– Lại đây, có chuyện cần nói với em.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước tò mò anh đang ở đâu, liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen không bật đèn đỗ bên cạnh bồn hoa. Cô đi thẳng đến đó lên xe, Kỷ Tùy Châu ngồi bên trong, đang hút thuốc và nhìn cô chằm chằm.

– Sao anh lại đến đây?- Doãn Ước ngồi vào ghế phụ lái xong, quay kính xe xuống.

Mùi thuốc lá quá nồng, cô không thích.

Kỷ Tùy Châu dập tắt thuốc, quay đầu nhìn cô trân trối. Ánh mắt anh như con mãnh thú đi săn mồi, làm tim Doãn Ước không ngừng đập loạn.

Anh chưa từng nhìn cô thế này, hôm nay làm sao vậy, là đã nhìn thấy vừa rồi Trịnh Đạc kéo tay cô, nên không vui?

– Doãn Ước- Kỷ Tùy Châu mở miệng gọi cô, giọng lạnh như băng vỡ.

– Chuyện gì.

– Em biết chuyện gì mà.

– Tôi không biết- Doãn Ước lắc đầu.

– Còn không biết?

Kỷ Tùy Châu đột nhiên chồm đến, mang theo mùi thuốc lá ôm chầm lấy Doãn Ước. Anh dùng lực quá mạnh, ôm đến xương cốt toàn thân Doãn Ước đều đau nhức.

– Anh nhẹ một chút, đau quá.

– Biết đau là được- Kỷ Tùy Châu không có ý buông cô ra, ngược lại càng ôm càng chặt- Lúc em chết, so với cái ôm này sẽ còn đau hơn. Em có muốn thử không?

https://thuviensach.vn

– Anh nói vậy là sao?

– Em hiểu ý tôi mà. Tôi đã từng nói với em, đừng đến trêu chọc Trịnh Đạc. Em muốn làm gì, bằng bản lĩnh của em tra ra Trịnh Đạc có phải là hung thủ giết chết Triệu Sương hay là Hà Mỹ Hi không à?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-3: Làm nũng (3)

Tối hôm đó, thành phố B đột nhiên mưa to.

Xe Kỷ Tùy Châu đậu trong khu biệt thự của nhà Doãn Ước lâu thật lâu, hai người ngồi trong xe không ai nói với ai câu nào. Mưa quất mạnh vào kính chắn gió, nước mưa không ngừng chảy xuống. Thỉnh thoảng có xe bật đèn đi ngang qua, chiếu sáng một khoảng tối đen của thế giới xung quanh.

Mưa đêm đặc biệt lạnh lẽo, gió như thể xuyên qua khe cửa chui vào, thổi đến Doãn Ước lạnh run. Rõ ràng được đối phương ôm chặt, cảm giác rét lạnh vẫn bao trùm lấy cô.

Cô biết, cô đang sợ hãi, sợ Kỷ Tùy Châu nổi giận với cô.

Trầm lặng, giống như núi băng có thể đông lạnh người khác.

Cho đến khi điện thoại Doãn Ước reo lên, như gõ một vết nứt lên núi băng kia. Cô đẩy Kỷ Tùy Châu ra, nhỏ giọng nói chuyện. Là ba cô gọi đến, hỏi cô sao còn chưa quay vào, còn nói bên ngoài đang mưa.

– Không lẽ con đi ăn gì đó với bác sĩ Trịnh à?

Doãn Ước nhìn sang Kỷ Tùy Châu bên cạnh, nương theo lời ba cô đáp:

– Dạ, tụi con ra ngoài một lát nên về muộn chút.

Ông Doãn nhẹ nhõm cúp máy, trong xe lại yên tĩnh như lúc đầu. Doãn Ước cảm thấy như vậy rất khó chịu, liền nói:

https://thuviensach.vn

– Hay là tìm chỗ nào đó nói chuyện đi.

Kỷ Tùy Châu cũng đang có ý này, bấy giờ khởi động xe chở cô ra khỏi khu nhà.

Hai người đến một quán bar ở gần đấy, Kỷ Tùy Châu cần phòng VIP, gọi vài chai bia bày ra trước mặt Doãn Ước. Anh vung tay lên, nói với đối phương:

– Nếu em không muốn nói thì uống, uống bia rồi thì cái gì cũng nói ra được.

Doãn Ước hiện giờ tửu lượng không tệ, mấy chai bia hoàn toàn không làm cô say. Nhưng cô quả thật muốn uống bia, cầm lên một chai rót cho chính mình, ngửa đầu uống một hơi.

– Hay anh cũng uống một ly? À quên, để đổi ly khác cho anh.

Doãn Ước muốn gọi phục vụ, bị Kỷ Tùy Châu ấn ngồi lại sô pha.

– Tôi không uống. Em uống rồi nói vào chuyện chính đi, nói thử nghe xem, em định làm gì.

– Không có gì, tôi và Trịnh Đạc cùng nhau ăn bữa cơm mà anh cũng có ý kiến như vậy à.

– Tôi thật không nhìn ra, em thích Trịnh Đạc ở điểm nào. Em nói em thích anh ta, vậy sao lần trước không đồng ý với người ta đi. Người ta vừa mời em ăn cơm lại còn chạy theo em đi du lịch, em lạnh lùng cao ngạo quá rất không nể mặt người ta đấy. Có nên phát cho người ta một tấm thẻ người tốt không?

Doãn Ước trang nhã liếc anh trắng mắt. Uống rượu vào nên mặt cô hơi đỏ, cái liếc kia trông nồng mặc mùi làm nũng.

https://thuviensach.vn

Cô thế này, thật mời gọi Kỷ Tùy Châu "xử" cô.

– Nói mau, rốt cuộc muốn làm gì. Nghe Từ Tri Hoa nói lung tung vài câu, liền tin là thật à. Em có mấy cái mạng mấy lá gan, lại dám một mình đi chọc Trịnh Đạc. Nếu anh ta thật sự là một tên sát nhân như em nghĩ, em cảm thấy em có khả năng sống đến bây giờ à.

Doãn Ước có hơi chột dạ, uống cạn nửa chai bia còn lại, mới nói:

– Tôi không muốn làm gì, hôm nay là ba tôi mời anh ấy đến nhà ăn cơm, để anh ấy nói chuyện với dì tôi. Anh cũng biết chuyện em gái tôi đã tạo thành đả kích rất lớn với dì, Trịnh Đạc anh ấy đến giúp đỡ mà thôi.

– Cho nên hai ngày trước em ngồi xe anh ta về cũng là nhất thời cao hứng.

– Hôm đó tình hình lộn xộn như vậy, tôi không muốn ngồi cùng một xe với Bùi Nam. Anh ta chẳng phải người tốt đẹp gì.

– Như thế nào mà không tốt đẹp?

– Anh ta đánh vợ- Ngẫm lại Doãn Ước lại thêm một câu- Còn đánh cả anh- Nói xong còn đưa tay đến chạm vào mặt Kỷ Tùy Châu- Còn đau không?

– Bớt ra vẻ thế này đi, chuốc thuốc mê cũng vô ích. Có lúc tôi thật không biết em đang có tính toán gì. Em nghe Từ Tri Hoa nói bạn trai của Triệu Sương là Trịnh Đạc, cho nên tâm tư dao động.

– Tôi không có. Nói thật, lời của Từ tri Hoa có thể tin không cũng khó nói, tôi và bà ấy giao tình không sâu, cho dù là anh, nếu bà ấy muốn lợi dụng, cũng có thể tùy tiện lấy ra dùng. Có tấm ảnh như thế hay không thì có trời mới biết. Con người Trịnh Đạc tôi ít nhiều hiểu được, tôi không biết là anh ấy sẽ thích người như Triệu Sương. Đúng rồi, anh có thể điều tra ra

https://thuviensach.vn

được bộ phim cuối cùng Triệu Sương đóng trước khi mất tích là do ai đầu tư không?

Kỷ Tùy Châu như cười như không nhìn cô:

– Biết là em sẽ hiếu kỳ, nên tôi đang điều tra rồi, rất nhanh sẽ có tin tức thôi. Nhưng mà nếu thật sự là Trịnh Đạc, anh ta cũng sẽ làm đến thần không biết quỷ không hay. Công ty nhiều vỏ bọc loại này, lột từng lớp xuống, thứ cuối cùng bên trong sẽ là gì, không ai nói chính xác được.

– Vậy chính là nói, điều tra cũng vô ích?

– Không hẳn vậy, ít nhất có thể dùng để tham khảo. Nhưng Doãn Ước, em muốn tôi điều tra cũng được, tra này tra kia đều được hết, duy nhất chỉ có một điểm không được, chính là em không thể dính vào. Cách Trịnh Đạc xa một chút, có nghe không.

Doãn Ước cắn môi không nói gì, cảm xúc của cô với Trịnh Đạc có hơi phức tạp. Một mặt cảm thấy anh thật sự là người tốt, qua lại với anh lâu như vậy, chưa từng phát hiện có chỗ nào không ổn. Nhưng mặt khác bởi vì quan hệ giữa anh và Phương Thành Tựu, luôn làm cho người ta không thể không dời ánh mắt hoài nghi lên người anh.

Cô nhìn không thấu người đàn ông này.

– Anh nói đúng, tôi có hơi nghi ngờ anh ấy. Bỏ chuyện Triệu Sương mất tích sang một bên, sự việc xảy ra trước khi Hà Mỹ Hi mất tích, anh còn nhớ rõ không?

Kỷ Tùy Châu gật đầu, ý bảo cô tiếp tục.

– Tôi thật sự cũng không có nhiều bằng chứng lắm, chỉ là cảm thấy có hơi trùng hợp. Lần đó ở sân rượt tuyết, Trịnh Đạc mang theo hai chiếc va li.

https://thuviensach.vn

Hai chiếc va li đó cùng kích cỡ hình thức và thương hiệu với chiếc của Phương Thành Tựu, ngay cả màu sắc cũng giống hệt.

– Họ là bạn thân, mua giống va li không có gì lạ. Nói không chừng chỉ do một người mua thôi, điều này có thể chứng minh cái gì?

– Va li to như vậy, tôi đã lấy một chiếc có cùng thước tấc như vậy thử qua, giấu một người quả thật không thành vấn đề.

Kỷ Tùy Châu chồm người ra phía trước, cố ý áp sát Doãn Ước:

– Em là nói, em đã tự nằm vào trong va li rồi.

– Ừ, có vấn đề gì không?

Kỷ Tùy Châu tưởng tượng đến hình ảnh đó, đột nhiên hơi buồn cười. Doãn Ước liếc mắt với anh:

– Không cho cười, đây là thái độ khoa học chặt chẽ.

Nói xong bản thân cũng cảm thấy buồn cười. Ngày đó khi cô lao lực nằm vào trong va li, trong lòng vừa bực bội vừa buồn cười. Nhưng vì Hà Mỹ Hi, chuyện khó làm đến đâu cô cũng muốn làm.

Kỷ Tùy Châu nhét vài miếng trái cây vào tay cô, rồi rót bia cho mình:

– Cho nên ý em là, người thật sự không ở trong va li của Phương Thành Tựu, mà ở chỗ Trịnh Đạc, là như vậy đúng không?

– Đây chỉ là giả thiết. Còn nhớ sau hôm Hà Mỹ Hi mất tích, chúng ta ở ngay hàng lang trước cửa phòng nhìn thấy Trịnh Đạc và Phương Thành Tựu đứng cùng nhau không? Lúc ấy Phương Thành Tựu kéo va li đòi về, Trịnh Đạc ngăn anh ta lại để nói chuyện. Sau đó chúng ta không biết kết cục thế nào, nếu trong thời gian đó họ đổi va li cho nhau, Phương Thành Tựu có thể thoải mái xách một va li quần áo lên máy bay rồi.

https://thuviensach.vn

– Cho nên em vẫn hoài nghi Phương Thành Tựu giết người. Động cơ là gì, Hà Mỹ Hi là bạn gái anh ta, chỉ vì cãi nhau vài câu à?

– Đàn ông lúc nóng giận làm ra mấy chuyện khác người cũng không phải không có khả năng.

Phương Thành Tựu xảy ra sự cố khi điều trị, nghĩ theo hướng tốt là anh ta nhớ Hà Mỹ Hi, suy nghĩ quá nhiều mới xảy ra sơ suất trong lúc làm phẫu thuật. Nghĩ theo hướng xấu, có thể là giết người nên trong lòng sợ hãi…

Doãn Ước sợ đến mức đánh cái rùng mình, thật không dám nghĩ tiếp nữa. Khuôn mặt vô hại của Phương Thành Tựu lướt qua trước mắt, thật không muốn tin anh ta là một tên khốn nạn.

Kỷ Tùy Châu thì theo mạch suy nghĩ này của cô mà tiếp tục:

– Em nói vậy cũng hơi có lý. Trịnh Đạc không đi máy bay, ngày đó anh ta lái xe về thành phố B mà. Nhưng nói như vậy…

Anh đột nhiên dừng lại không nói tiếp nữa, nhìn thấy ánh mắt Doãn Ước thâm trầm như nước. Doãn Ước biết, bản thân vẫn luôn cố gắng né tránh suy nghĩ này, cuối cùng không thể không thừa nhận.

Cô không nhịn được muốn uống bia, Kỷ Tùy Châu cản lại.

– Ngày đó em ngồi trong xe, có cảm thấy có chỗ nào không đúng không?

– Không có, hành lý vẫn luôn đặt trong cốp sau, không có ai động vào chúng.

Lúc ấy đồ của cô thì để ở ghế sau, còn trong cốp xe chỉ có mỗi hai chiếc va li của Trịnh Đạc. Lúc ấy cô hoàn toàn không nghĩ tới, người bạn tốt mà cô đang tìm kiếm, rất có khả năng đã ở cùng trên một chiếc xe với cô.

https://thuviensach.vn

Ý tưởng này như cây kim, đâm đến cơ thể cô cứng đờ. Kỷ Tùy Châu còn cố tình nói trắng ra:

– Cho nên, lúc ấy Hà Mỹ Hi có thể ở trên xe. Em và cô ấy ở trên cùng một chiếc xe, lại không biết hai người chỉ cách nhau khoảng hai ba thước.

Từ ghế phụ lái đến cốp xe, chỉ có một khoảng cách ngắn như vậy.

Tâm trạng Doãn Ước gần như sụp đổ. Tưởng tượng đến người bạn thân của cô có thể đã chết thảm, hơn nữa lúc ấy còn ở phía sau cô, cô không ngủ yên. Cậu ấy có khi nào bị ngược đãi vô nhân đạo, bây giờ chính xác đang ở đâu. Có phải đang nằm lặng lẽ trong một góc tối, mong mỏi một ngày nào đó được người khác tìm thấy đưa ra ánh sáng không.

Nhưng cô ấy còn có thể đứng đó cười với cô, gọi cô, kéo cô cùng đi uống trà ăn bánh ngọt, nhéo thịt trên eo mình rồi oán thán:

– Ai da, lại mập lên rồi, sao mình không quản được cái miệng của mình thế này.

Nghĩ vậy Doãn Ước thấy đau thương trong lòng, đột nhiên ôm chầm Kỷ Tùy Châu, càn rỡ tựa vào vai anh khóc lóc.

Cô đè nén đã lâu, đến lúc này cuối cùng không nhịn được nữa, muốn nước mắt gột rửa đi vài phần bi thương của cô. Nhưng càng khóc càng thương tâm, nước mắt càng nhiều hơn. Vai Kỷ Tùy Châu mau chóng bị cô khóc đến ẩm ướt một mảng, cô lại không buồn lau, thậm chí không kịp lau nước mắt trên gương mặt mình.

Đến cuối cùng vẫn là Kỷ Tùy Châu rút khăn giấy nhét vào tay cô, không ngăn cô khóc, chỉ lặng lẽ ôm lấy cô, như đang ôm một đứa bé bị oan ức.

Anh và Doãn Ước chênh lệch nhau nhiều tuổi, từ lúc bắt đầu quen nhau đã cảm thấy có hơi khó thích ứng.

https://thuviensach.vn

Khi cô vẫn là sinh viên đại học dồi dào nhiệt huyết và bồng bột, thì anh đã ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, là "vua mặt lạnh" người người ghé mắt. Mỗi ngày cô vì bài tập mà phiền não, vì thức ăn của căn tin mà bận tâm, vì cuộc thi thể dục chạy bền mà rối rắm, anh lại đang khống chế thị trường chứng khoán, bất động sản, cầm số vốn tính bằng tiền triệu chơi đủ kiểu.

Giữa hai người họ rất nhiều thời điểm không tìm được tiếng nói chung.

Diễn viên Doãn Ước thích anh ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua. Tuy rằng Bùi Nam luôn nói lúc dự tiệc này tiệc nọ những người đó thường chủ động đến chào hỏi đánh tiếng, nhưng cho đến bây giờ anh không có ấn tượng gì về họ.

Nhân vật mà anh nói đến Doãn Ước cũng không biết, lại càng không có hứng thú. Anh biết cô không thích, cũng rất ít nhắc đến, bình thường lúc nói chuyện luôn cố gắng tìm kiếm đề tài cô hiểu và thích nghe, thậm chí cũng sẽ giở tạp chí giải trí ra xem để nhớ tên vài người nổi tiếng, để có cùng chung đề tài nói chuyện với cô.

Bùi Nam khi đó không biết anh đang yêu đương với cô nào, chỉ biết rất trẻ, còn ở đó cảm thán:

– Cậu sao giống đang yêu đương, giống nuôi một đứa nhỏ hơn.

Anh thật sự có hơi nuông chiều Doãn Ước. Mấy yêu cầu vô lý của cô, nếu là người khác nói anh ngay cả nhìn cũng lười nhìn lấy một cái, nhưng với cô, anh còn có thể nhẫn nại hạ mình giải thích uốn nắn, có khi thậm chí là khuất phục.

Trước khi quen biết Doãn Ước, anh chưa từng nghĩ trong đời mình sẽ nhân nhượng người nào. Rõ ràng chỉ muốn lợi dụng cô để tìm ra Doãn Hàm, đến cuối cùng sao lại có thể nảy sinh tình cảm.

https://thuviensach.vn

Ngày đó cô đến văn phòng chất vấn anh, cũng khóc như bây giờ, nước mắt trên mặt đều lau không kịp. Anh lạnh lùng như băng tuyết, dùng thái độ cường ngạnh nhất để đối mặt với cô. Nhưng đến cuối cùng anh vẫn chịu thua, lúc anh đuổi theo cô đi ra trong lòng anh đã nghĩ, ít nhất anh sẽ giữ lại cái mạng của Doãn Hàm.

Rồi sau đó anh lái xe đuổi theo Doãn Ước trong màn mưa, khoảnh khắc nhìn thấy chiếc xe container chạy ngược chiều tông thẳng vào cô, anh thậm chí bắt đầu hối hận.

Anh không nên tuyệt tình, làm cô đau lòng như vậy. Đây rõ ràng là người con gái anh yêu, lại bị anh bức tới đường cùng.

Đó là khoảnh khắc hắc ám nhất trong cuộc đời suôn sẻ của Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 48-1: Hoài nghi (1)

Doãn Ước khóc rất lâu, cuối cùng cũng khóc hết nước mắt.

Nước mắt không còn nữa, cổ họng cũng nghẹn ứ, được Kỷ Tùy Châu đút uống hết nửa ly nước, cô mới tỉnh táo hơn một chút. Cô phát hiện, khóc thật đúng là một chuyện hao tổn sức lực.

Kỷ Tùy Châu không nói nhiều lời an ủi cô, cho dù là Triệu Sương hay Hà Mỹ Hi, hiện tại ngoại trừ hung thủ ra, ai cũng không có biện pháp vỗ ngực cam đoan hai cô ấy vẫn còn sống.

Trên thực tế, nếu không nể mặt Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu hoàn toàn không thèm quản sống chết của hai người họ.

Triệu Sương, từ nhỏ đến lớn đã bất hòa với Doãn Ước, con người cô ta khôn vặt, Doãn Ước khờ khạo đơn thuần ở trong tay cô ta thường bị thiệt thòi. Lần trước cô ta uống rượu ở bên đường trêu chọc Doãn Ước, nếu không phải anh đúng lúc đi ngang qua cứu cô, với cái chân của Doãn Ước như vậy sao có thể là đối thủ của cô ta.

Người như vậy biến mất mới là chuyện tốt nhất.

Vả lại Hà Mỹ Hi, lợi dụng Chung Vi giở trò sau lưng, hiển nhiên cũng không ngay thẳng thân thiết như Doãn Ước nói. Kỷ Tùy Châu thậm chí hoài nghi mục đích thật sự của cô ta khi kết bạn với Doãn Ước.

Những lời này anh không tiện nói với đối phương. Dù sao cô ta cũng chọn thời điểm xuất hiện rất tốt, ngay lúc Doãn Ước bị mù bất lực nhất,

https://thuviensach.vn

tuyệt vọng nhất, đã giúp đỡ và quan tâm cô, là người nào cũng không chống đỡ được.

Hà Mỹ Hi này, hoặc là vận khí cực tốt, hoặc là tâm cơ cực sâu. Kỷ Tùy Châu nhớ lại cảnh tượng trên máy bay đến thành phố H lần đầu nhìn thấy người nọ. Lúc ấy cô ta tựa vào đầu vai Doãn Ước, cười khẽ kề tai rù rì với cô, còn thường xuyên liếc mắt quan sát anh. Đôi mắt kia lộ vẻ thâm trầm, cũng không phải một cô gái chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu.

So với cô ta, Triệu Sương dại dột và thẳng thắn hơn.

Hiện giờ hai người này đều không rõ tung tích, bất luận là cảnh sát hay là người do anh phái đi, tin tức mang về cũng không mấy lạc quan. Kết quả gần như là điều hiển nhiên, chỉ là không ai tình nguyện chủ động đâm thủng lớp cửa giấy này.

Doãn Ước sụt sịt cả buổi, cảm xúc rốt cuộc cũng hồi phục một ít. Khóc trước mặt Kỷ Tùy Châu thế này trước kia cô vẫn thường làm, hôm nay tái phạm lần nữa thật ngượng ngùng.

Quan hệ của con người một khi phát sinh thay đổi, ngay cả tâm trạng cũng sẽ khác biệt.

Cô đứng lên vào nhà vệ sinh rửa mặt, lại chỉnh quần áo và đầu tóc, nhìn mình trong gương, hai mắt sưng đỏ như quả hạch đào, cô liền lấy điện thoại ra gọi điện cho ba cô.

– Ừm, con về nhà ông nội ngủ, giờ cũng khuya rồi, ba và dì đi ngủ đi.

Bên ông nội lúc sáng cô đã nói rồi, ông vẫn nghĩ đêm nay Doãn Ước sẽ ngủ lại nhà ba cô, Cho nên lúc này hai bên đều tưởng Doãn Ước ở chỗ của đối phương, không ai nghĩ đến sẽ gọi điện thoại xác minh lại.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đã nghĩ, thật sự quan hệ giữa ba và ông nội cô cũng không gần gũi thân thiết mấy. Đây là di truyền của gia đình họ Doãn sao? Cho nên, cô và ba mình mới không hòa hợp chăng.

Gọi điện thoại xong cô trở về phòng VIP, muốn Kỷ Tùy Châu đưa mình tới một khách sạn nào gần đó.

– Tìm phòng nào rẻ rẻ sạch sẽ chút là được, tôi muốn ngủ một đêm- Cô không muốn bị người trong nhà nhìn thấy mình thế này, đôi khi quan tâm quá cũng sẽ trở thành một loạt gánh nặng.

Kỷ Tùy Châu không nói gì, đưa cô ra xe, lại không đưa cô đến khách sạn, mà trực tiếp tới thẳng nhà mình.

Khi xe chạy vào khu vực nhà anh, anh chỉ giải thích một câu với đối phương:

– Vậy giữ em ở lại một đêm, yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết.

Doãn Ước hiện giờ cũng không sợ anh sẽ làm gì cô, hai người gặp lại nhau lâu như vậy rồi, nếu anh thật sự muốn thô bạo, bao nhiêu cơ hội cũng từng có rồi. Trước kia anh không làm, hiện tại cũng sẽ không. Thực tế thì, trên phương diện này anh xem như tôn trọng phụ nữ, mấy chuyện ép mua ép bán gần như không có.

Trước kia, lúc còn yêu nhau, cô thường hay nói đùa với anh chuyện này, Kỷ Tùy Châu trả lời rất kiên quyết. Anh hỏi cô:

– Em thích bị người ta cưỡng bức à? Nhìn không ra gu của em lại nặng như vậy đấy.

Kỷ Tùy Châu sắp xếp cho cô ngủ ở phòng của khách, Doãn Ước vào phòng tắm tẩy sạch mùi rượu trên người, lúc đi ra phát hiện trong phòng đã chuẩn bị cho cô một đống đồ đủ thứ.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ quần áo thay đổi ra, còn có các sản phẩm dưỡng da cao cấp, mặt nạ, máy xông mặt, nhiều đến nỗi Doãn Ước còn nghĩ ở nhà Kỷ Tùy Châu đang giấu mỹ nữ nào đó chứ.

Cô cầm miếng mặt nạ dưỡng da đắp lên mặt, tựa vào ghế mát-xa trong phòng nghe nhạc. Chiếc ghế kia mô phỏng theo nguyên lý Ergonomics[1], tìm đúng vị trí lực chuẩn, thoải mái đến nỗi Doãn Ước suýt ngủ quên.

Cô không hiểu có chiếc ghế này rồi, Kỷ Tùy Châu còn tìm cô để làm gì.

Lúc sắp đắp mặt nạ xong, nghe Kỷ Tùy Châu gõ cửa. Cô kêu đối phương đi vào, còn mình thì dựa vào ghế mát-xa không muốn đứng lên. Cô nhắm hai mặt lại, mơ màng hỏi đối phương:

– Anh còn chưa ngủ à?

Sau đó liền cảm giác đối phương đang đi tới, hình như thả vật tư đó trong tay lên bàn bên cạnh. Cô mở mắt ra nhìn, là đồ ăn khuya.

Kỷ Tùy Châu đứng bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống cô:

– Muốn tôi hầu hạ em ăn không?

– Không cần không cần.

Doãn Ước mau chóng tháo mặt nạ ra, còn lười biếng đánh ngáp:

– Rất thư thái, suýt nữa tôi ngủ quên rồi đó.

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm, ngủ được thì đã tốt, đỡ phải giống như bây giờ, tay ôm đàn che nửa mặt hoa[2], ngược lại càng thêm hấp dẫn.

Doãn Ước gọi anh ngồi xuống cùng ăn, Kỷ Tùy Châu lại lắc đầu từ chối, chỉ nói với cô:

https://thuviensach.vn

– Em ăn từ từ, ăn xong cứ để đó, ngày mai sẽ có người dọn.

Đêm đó hai người họ ngủ khác phòng, ai cũng không quấy rầy ai. Sáng sớm hôm sau Doãn Ước thức dậy, muốn tìm Kỷ Tùy Châu nói chuyện, cám ơn anh tối qua đã thu nhận cô. Nhưng tìm một vòng cũng không thấy anh đâu. Kỷ Tùy Châu thích yên tĩnh, người giúp việc trong nhà không có ngủ lại, ban ngày chỉ đến quét tước dọn dẹp nhà cửa thôi. Doãn Ước không muốn để người ta nhìn thấy, xoay người lên lầu chuẩn bị thay đồ đi về.

Mới vừa bước lên cầu thang chợt nghe có tiếng mở cửa, ngoái lại nhìn thì thấy một phụ nữ trung niên đẩy xe lăn bước vào, người ngồi trên xe lăn chính là Tùy Ý, em gái của Kỷ Tùy Châu.

Hai người nhìn thấy đối phương đều rất bất ngờ, nhất là Tùy Ý, ngoài bất ngờ còn có giận dữ. Cô quay đầu nói với người phụ nữ trung niên:

– Dì à, tôi đã nói gì nhỉ, bất chợt đến không báo trước có thể có kinh ngạc lớn mà. Đã sớm nói với dì, anh trai tôi như vậy, biết bao phụ nữ bu lấy không tha, trong nhà anh ấy vài ba ngày đều có phụ nữ lui tới, dì còn không tin.

Dì ấy nghe xong có hơi xấu hổ, nghĩ không biết nên có biểu cảm gì.

– Về làm gì, nhà này cũng không phải của cô ta. Cô ta có thể đến, dựa vào cái gì mà tôi không đến được chứ.

Tùy Ý chỉ hủy dì nọ đẩy xe lăn đến bên cạnh sô pha, sau đó tự chống tay vịn đứng lên, lại chậm rãi nhích đến sô pha, cuối cùng đặt mông ngồi xuống.

Toàn bộ quá trình Doãn Ước đều nhìn cô chằm chằm, mắt thấy không có bất cứ người nào giúp đỡ cũng có thể tự đứng lên đi vài bước, dù gian nan nhưng cuối cùng cũng hoàn thành, trong lòng Doãn Ước còn rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Cô vui vẻ, sẽ không so đo lời nói của Tùy Ý.

Nhưng Tùy Ý không chịu buông tha cô, còn vẫy tay với cô:

– Cô Doãn này, phiền cô rót ly nước cho tôi nhé.

Dì nọ vội vàng cướp lời:

– Để tôi rót cho.

Ai biết cô gái này có quan hệ gì với cậu Kỷ, ngộ nhỡ thật sự là quan hệ nam nữ, đắc tội cô cũng không nên. Dì ấy từng gặp qua Kỷ Tùy Châu vài lần, cảm thấy con người này không tệ, không giống như lời Tùy Ý nói có mối quan hệ nam nữ phức tạp như vậy.

Doãn Ước sắc mặt không vui, nhưng cũng không ngăn lại. Chờ dì đi rồi, cô lại nói với Doãn Ước:

– Cô không lạnh à, mặc ít như vậy.

Trên người Doãn Ước còn mặc áo ngủ do Kỷ Tùy Châu chuẩn bị cho cô. Cô biết chắc chắn Tùy Ý đã hiểu lầm, hơn nữa trông tư thế của cô cho dù mình có giải thích thì cô cũng không tin, dứt khoát không nhắc đến chuyện này nữa.

– Tôi chuẩn bị đi thay đồ, cô ngồi đó một lát nhé.

– Định chạy?

Doãn Ước cảm thấy cô có hơi buồn cười:

– Có gì phải chạy, anh cô không có nhà, cô có gì muốn nói với tôi à?

Tùy Ý đau đầu đỡ trán:

https://thuviensach.vn

– Xem ra mấy lời lần trước nói với cô đều vô ích rồi, cô đã hạ quyết tâm phải quấn lấy anh tôi đúng không?

– Chuyện giữa chúng tôi có hơi phức tạp, hay là cô đi hỏi anh cô đi.

Doãn Ước nói xong lên lầu. Cô vốn định chung sống hòa bình với Tùy Ý, nếu không thể làm bạn cũng không nhất định là kẻ thù. Nhưng hiện tại xem cô ta như vậy là không còn hy vọng rồi, một khi đã vậy, cô càng trông mong hai người có thể xem nhau như người xa lạ.

Chí ít không hao tâm tổn trí.

Dưới lầu, Tùy Ý tức giận không nhỏ, dì giúp việc bưng nước đến cũng không uống, lúc này đòi điện thoại muốn gọi cho Kỷ Tùy Châu, nhưng dì giúp việc cản lại.

– Có thể chủ tịch Kỷ đang họp, tối hẳn gọi đi cô.

Dì là người thông minh, Kỷ Tùy Châu đã một khoảng thời gian không đến thăm em gái bảo bối này rồi, từ ngôn hành cử chỉ của anh dì có thể nhìn ra được, anh không phải loại anh trai cưng chiều em gái vô điều kiện.

Tùy Ý không nghe lời anh sẽ nổi giận, sẽ dạy dỗ cô, đôi khi thậm chí sẽ không thèm quan tâm cô một thời gian. Hôm nay trong chuyện này rõ ràng là Tùy Ý đuối lý, làm em gái mà quản lý chuyện kết giao bạn bè của anh trai, danh không chính mà ngôn cũng không thuận. Dì đương nhiên muốn cản cuộc điện thoại này, để tránh hai anh em họ mâu thuẫn nhau.

Tùy Ý cũng có hơi sợ anh trai mình, cuối cùng vẫn nuốt cục tức này xuống.

Doãn Ước ở trên lầu cố ý rề rà, sau lại nghe được tiếng đóng cửa, có lẽ hai người họ đã đi rồi, lúc này mới chậm rãi đi xuống.

https://thuviensach.vn

Nhà Kỷ Tùy Châu rộng lớn làm người ta có hơi sợ hãi, cô cũng không muốn một mình ở lâu trong này, dọn dẹp thỏa đáng rồi cũng ra về. Cô ngồi xe về nhà trước, thay đồ rồi mới đến công ty. Trong công ty cô gặp phải Bùi Nam vừa đi công tác về, trông có vẻ tang thương và suy sụp. Doãn Ước vừa chán ghét anh lại vừa có hơi thông cảm cho anh.

Tình cảm cũng giống như con dao hai lưỡi vậy.

Một tuần trôi qua, Doãn Ước cũng chưa gặp Trịnh Đạc, cho đến có một lần Bạch Lục gọi điện tới kêu cô đến bệnh viện.

– Đến nói chuyện với tôi đi, tôi sắp buồn chết rồi này.

Sau đó lúc cô ra về, gặp được Trịnh Đạc vẫn chưa tan ca.

Sau lần nói chuyện với Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước mới dần dần đối diện thẳng với suy nghĩ trong nội tâm chính mình. Cô vẫn cảm thấy thời gian trước cô thân thiện với Trịnh Đạc chỉ xuất phát từ tâm lý bạn bè qua lại, nhưng thật sự trong lòng cô cất giấu mối hoài nghi thật sâu với anh. Chỉ là có đôi khi cô không muốn tin, cũng không chịu thừa nhận sự hoài nghi này của mình.

Trịnh Đạc thoạt nhìn không có thay đổi gì nhiều, chỉ là nụ cười trên mặt không còn đậm nữa. Doãn Ước cố gắng giữ nụ cười thật tự nhiên, hỏi thăm chuyện về Phương Thành Tựu.

– Đã bị đình chỉ công tác tạm thời, kết luận của phía bệnh viện là cậu ta có tồn tại khuyết điểm. Bây giờ đang trao đổi cách thức bồi thường với bên bị hại. Tình huống xấu nhất chính là, tư cách hành nghề của cậu ta sẽ bị hủy.

– Vậy còn bệnh nhân đó, mắt có khả năng hồi phục lại không?

Trịnh Đạc nhíu mày trầm tư:

https://thuviensach.vn

– Có hy vọng, nhưng không lớn. Anh và vài vị giáo sư đều đang nghiên cứu bệnh án này, hy vọng có thể giữ lại được thị lực cho anh ta này. Dù sao với tình hình hiện tại của anh ta, cấy ghép giác mạc cũng vô ích, nếu tồi tệ hơn, chính là mù vĩnh viễn.

Bản thân Doãn Ước đã từng bị mù, đương nhiên biết nỗi khổ trong đó.

Cô đứng đó nhìn chằm chằm con đường rải đá dưới chân, không biết nên dùng vẻ mặt nào để đối diện với Trịnh Đạc. Im lặng chốc lát cô muốn cáo từ, lại nghe anh nói:

– Doãn Ước, thật sự em cũng không quan tâm Thành Tựu, đúng không?

Cuối cùng Doãn Ước cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp.

– Anh biết, em vì chuyện của Hà Mỹ Hi mà trách cậu ta, thậm chí còn hoài nghi cậu ta chính là hung thủ giết người.

Doãn Ước không định phủ nhận, chỉ có thể im lặng.

Nhưng Trịnh Đạc vẫn không dừng lại:

– Anh còn biết em hoài nghi anh là đồng phạm. Nếu có thể, em muốn lấy xe anh đưa cho cảnh sát giám định, xem có thể tìm được manh mối gì không. Hai chiếc vali kia của anh em cũng thấy hứng thú, khoảng thời gian này em khá thân thiết với anh, không phải vì thích anh, mà là muốn điều tra anh. Có đúng không?Chú thích:

[1]Ergonomics (công thái học): khoa học nghiên cứu cách thiết kế các trang thiết bị ở sao cho tạo được sự thoải mái, an toàn, hiệu quả và đạt năng suất cho người sử dụng.

[2]Một câu thơ trong bài “Tỳ bà hành” của nhà thơ Bạch Cư Dị, dùng để miêu tả vẻ đẹp e ấp của người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 48-2: Hoài nghi (2)

Doãn Ước lúc này mới phát hiện, xung quanh ngoại trừ cô và Trịnh Đạc ra, không có bất cứ người nào.

Nơi này rất gần với bãi đổ xe của bệnh viện, bên cạnh là tòa nhà hành chính, lúc này qua giờ tan tầm rồi, đèn trên lầu tắt theo tuần tự, trong bóng đêm tòa kiến trúc đặc biệt nguy nga tráng lệ.

Bên kia bãi cỏ có vài cột đèn đường, thời gian vừa đến liền tự động phát sáng. Trịnh Đạc đúng lúc đứng đưa lưng về phía ánh đèn, cả khuôn mặt chìm trong bóng râm, nhìn không rõ biểu cảm trên đó.

Doãn Ước bất giác cảm thấy hồi hộp, con người trước mặt này cũng mang đến cảm giác xa lạ mấy phần. Không còn là Trịnh Đạc luôn cười, khí chất không hề dịu dàng nữa, làm người khác áp lực và run rẩy.

Cô không biết có nên nói thật hay không.

Ngay lúc cô đang khó xử, Trịnh Đạc rốt cuộc cũng bật cười. Anh thọt tay vào túi, lấy một xâu chìa khóa ra rồi nhét vào tay Doãn Ước:

– Đây là chìa khóa xe của anh, xe đỗ bên trong bãi. Bây giờ em lái đi đi, tùy tiện tìm ai đó kiểm tra, giao cho Kỷ Tùy Châu cũng được, hoặc gọi người của đội hình cảnh đến giám định cũng được. Cho dù em phá hủy nó, anh cũng không có ý kiến.

– Anh có ý gì đây?

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc không trả lời câu hỏi của cô, lại lấy ra một xâu chìa khóa khác:

– Đây chính là chìa khóa nhà anh, hai chiếc vali đó vẫn còn trong tủ ở phòng anh, em nhất định cũng phải kiểm tra nhé.

Doãn Ước cầm hai chùm chìa khóa có hơi mông lung, cô không ngờ Trịnh Đạc lại làm tới mức này. Nhìn bộ dạng cười hì hì của anh, cô không phân biệt được đối phương là thật lòng hay đùa giỡn.

– Đừng làm loạn nữa, em thật sự không có ý đó.

Trước giờ Doãn Ước chưa từng nghĩ sẽ kiểm tra xe hoặc vali của Trịnh Đạc. Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, cho dù thật sự có gì cũng sớm mất rồi. Hiện tại điều tra nữa chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Hai người ở chỗ này đưa đưa đẩy đẩy hai chùm chìa khóa, lát sau Doãn Ước nổi nóng:

– Trịnh Đạc!

Lần đầu tiên cô lớn tiếng kêu tên của đối phương như vậy, lập tức cảm thấy có lỗi, nhỏ giọng hơn:

– Em thật sự không có ý này, em tiếp xúc với anh chỉ vì em xem anh là bạn, nếu em làm gì đó khiến anh hiểu lầm và đau lòng, vậy cho em xin lỗi.

– Không có, em không cần xin lỗi.

Anh đột nhiên không nói nữa, trên mặt mặc dù vẫn giữ ý cười, thế nhưng nhìn qua khiến người ta có chút khó chịu. Theo trực giác, Doãn Ước khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô dè dặt hỏi đối phương:

https://thuviensach.vn

– Tóm lại là sao?

– Hôm đến nhà em, anh lái xe ra khỏi khu đó mới phát hiện để quên đồ. Sau đó anh có vòng về định lấy lại, thì nhìn thấy em lên một chiếc xe. Rồi xe kia mang em đi mất, anh ở đó đợi em thật lâu cũng không thấy em về nhà. Anh nghĩ, lúc ấy trong xe ngoại trừ em ra, chắc hẳn Kỷ Tùy Châu cũng ở đó.

Doãn Ước cuối cùng cũng hiểu, tại sao anh lại khác thường như vậy. Anh là nghĩ cô và Kỷ Tùy Châu hợp tác diễn kịch, muốn điều tra anh.

Cô lập tức nhẹ nhõm.

– Chỉ vì cái này, anh vừa đưa chìa khóa xe vừa đưa chìa khóa nhà, làm em căng thẳng chết được.

– Chẳng lẽ không đúng như anh nghĩ?- Trịnh Đạc nhíu mày.

– Đương nhiên không phải. Lúc em tiễn anh về hoàn toàn không biết anh ấy đến, sau đó quả thật em có ngồi xe anh ấy, nhưng không phải như anh nghĩ đâu.

– Vậy anh ta tìm em làm gì?

Doãn Ước không thể nói chân tướng với anh, chỉ có thể chọn một nguyên nhân khác:

– Anh ấy thấy gần đây em và anh khá thân mật, nên lo lắng em và anh sẽ…

Nói không được nữa, bị kẹp giữa hai người đàn ông, Doãn Ước thấy vô cùng vất vả.

Trịnh Đạc giờ mới hiểu rõ, suy nghĩ một hồi mới có phản ứng:

https://thuviensach.vn

– Chủ tịch Kỷ là đang ghen. Cho nên hai người thật sự…

– Không có, em và anh ấy cũng giống như anh vậy thôi, đều là bạn.

Bạn bè, bạn bè, từ này thật sự là một lá chắn tốt. Doãn Ước thật muốn mắng chính mình, sao bất luận từ chối người nào, cũng đều chỉ biết dùng cái cớ này thôi.

– Chẳng lẽ do em không tìm thấy từ nào khác?- Trịnh Đạc cũng cười cô.

– Thật đó… chỉ là bạn thôi.

– Nhưng em hẳn phải biết, hai người bọn anh đều không muốn chỉ là bạn với em.

Lời này khiến Doãn Ước không thể chối cãi, cô chỉ có thể giả bộ ngớ ngẩn để lừa đối phương, thuận tiện giải thích lại lần nữa tình hình hôm đó, như là thật sự cô chỉ cùng Kỷ Tùy Châu ra ngoài ăn bữa cơm, cuối cùng quay về nhà ông nội ngủ, vậy thôi. Tuy rằng có nói dối một chút, nhưng đã bớt đi nhiều rắc rối không cần thiết.

Trịnh Đạc dù sao cũng chỉ là bạn, cô không nghĩ rằng mình cần phải giải thích quá nhiều vấn đề riêng tư với đối phương.

Cũng Trịnh Đạc cũng không cắn chặt không buông, anh vẫn tốt tính giống như trước, cùng Doãn Ước đến cổng đón xe, còn hỏi đùa cô tại sao không nhận chìa khóa của mình:

– Có phải em sợ thật sự tìm ra được gì đó không?

Doãn Ước quay đầu lại nhìn vào mắt anh:

– Anh sẽ vậy sao? Ý em là, anh thật sự có làm gì đó sao?

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc cũng thẳng thắn tiếp nhận ánh nhìn của cô, còn nghiêm túc nói:

– Không có, anh không làm gì cả.

– Vậy tại sao em phải nhận chìa khóa của anh. Chúng ta là bạn, anh đã nói vậy rồi, em sẽ tin tưởng mà.

– Chỉ là…- Trịnh Đạc đột nhiên đến gần hơn, ghé vào tai cô nói nhỏ- Anh vẫn rất muốn em nhận nó. Trước kia anh thường nghĩ, nếu một ngày nào đó xuất hiện người con gái mình thích, anh sẽ không tặng nhẫn cũng không tặng hoa, anh sẽ đưa tất cả chìa khóa anh có cho cô ấy. Anh sẽ để cô ấy lái xe của anh, sống ở nhà anh, trải qua những ngày bình yên và hạnh phúc.

Doãn Ước cũng muốn sống cuộc sống như vậy, nhưng người đó không phải là Trịnh Đạc. Cô đang định khuyên anh vài câu, đột nhiên bị Trịnh Đạc kéo mạnh về phía mình. Một chiếc xe hơi màu đỏ chạy qua sát bên người cô, tốc độ nhanh đến kinh hoàng. Giữa hoàng hôn, chiếc xe đánh vô lăng quay đầu trên con đường phía trước bệnh viện, phát ra tiếng ma sát cực nhỏ với một chiếc xe khác, nhưng không hề dừng lại. Trong tiếng chủ xe giật mình chửi thề, chiếc xe màu đỏ nghênh ngang chạy đi, chỉ bỏ lại một tràng tiếng gầm rú.

Doãn Ước nhìn chằm chằm chiếc xe nọ, ngay cả Trịnh Đạc nói gì với cô cũng không nghe rõ.

– Sao vậy, có phải quẹt trúng em rồi không?

Đối phương đang định kiểm tra tay chân cô, Doãn Ước lại đột nhiên bắt lấy tay của Trịnh Đạc:

– Chiếc xe vừa rồi là của ai?

https://thuviensach.vn

– Nhanh quá, không thấy rõ.

– Em nhìn rõ, là một chiếc xe Mercedes màu đỏ, hai số đuôi hình như là 37. Trong bệnh viện của anh có ai lái chiếc xe này không?

Mặt Trịnh Đạc biến sắc, lẩm bẩm nói:

– Anh nhớ xe của Thành Tựu là chiếc Mercedes màu đỏ, biển số xe bao nhiêu thì anh không chú ý. Sao vậy, chẳng lẽ em thật sự bị quẹt trúng, muốn bồi thường à?

– Không có- Doãn Ước giả bộ trấn tĩnh, lại hỏi anh- Phương Thành Tựu hôm nay có đến bệnh viện à?

– Không biết nữa, có lẽ đến nói chuyện bồi thường. Gần đây cậu ta và lãnh đạo bệnh viện thường gặp nhau. Xảy ra chuyện này, luôn cần có phương án khắc phục. Em hỏi cái này làm gì?

Doãn Ước lắc đầu, thần sắc khôi phục lại bình thường. Đúng lúc này có một chiếc taxi chở người đến bệnh viện, người trong xe vừa xuống Doãn Ước liền mở cửa xe ngồi vào. Cô nói cám ơn với Trịnh Đạc, lại tỏ vẻ mình không sao, lập tức đóng cửa xe, bảo tài xế lái đi.

Tài xế hỏi cô đi đâu, cô kêu người ta cứ chạy đi, rồi gọi điện cho Kỷ Tùy Châu, hỏi anh đang ở đâu.

– Tôi đang ở Nam Quốc Hoa Uyển, có chuyện gì à?

Doãn Ước đang nghĩ có nên trực tiếp đến đó không, bên kia Kỷ Tùy Châu đã nói:

– Em đến nhà tôi chờ trước, tôi sẽ lập tức về ngay.

Khi nói chuyện, có tiếng mời rượu đằng sau, Doãn Ước nghe được Kỷ Tùy Châu đang thuận miệng ứng phó vài câu, chỉ biết trường hợp này bản

https://thuviensach.vn

thân không thích đến. Cô ừ à rồi cúp máy, nói địa chỉ nhà Kỷ Tùy Châu cho tài xế.

Nhà anh lúc này không có ai, Doãn Ước một mình ngồi đó chờ Kỷ Tùy Châu về. Bởi vì hơi sợ hãi, cô lại bật ti vi, đúng lúc đang phát bản tin, Doãn Ước không chuyển kênh nữa. Nhìn thấy nữ phát thanh viên đột nhiên chen vào một tin tức khẩn cấp, nói trên đường Song Trình vừa xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, hơn mười chiếc xe tông vào nhau, trước mắt thương vong không rõ.

Trên ti vi phát đến hiện trường lộn xộn của vụ việc, thỉnh thoảng có vài tiếng thét vang lên, phóng viên tại hiện trường đang kích động thuyết minh, phát thanh viên ở trường quay chỉ quan tâm đến báo cáo số người thương vong.

Doãn Ước cảm thấy tên đường Song Trình này có hơi quen, lấy điện thoại ra xem bản đồ, mới phát hiện là một con đường cách nhà Kỷ Tùy Châu không xa. Lần trước Lão Tần giả mạo Kỷ Tùy Châu mang cô đi vòng quanh thành phố, có vài lần đi qua con đường này.

Xe của Kỷ Tùy Châu có phải cũng đã…

Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt reo, Kỷ Tùy Châu ở bên kia nói với cô:

– Tôi gặp phải tai nạn, về muộn một chút. Một mình em ở nhà phải cẩn thận, ai đến cũng đừng mở cửa.

Doãn Ước vốn không cảm thấy thế nào, bị anh nói như vậy bắt đầu căng thẳng hơn.

– Có chuyện gì rồi à?

– Không có, chỉ là em vội vã đến tìm tôi như vậy, chắc là có chuyện rất quan trọng. Tóm lại ngoan ngoãn đợi ở nhà, không được đi đâu hết, chờ tôi

https://thuviensach.vn

quay về.

Doãn Ước nghe tiếng xe cấp cứu truyền đến trong điện thoại, rất muốn hỏi một câu: Anh có bị thương không. Nhưng Kỷ Tùy Châu đã cúp máy, trong phòng chỉ còn lại tin tức phóng viên rất nhanh mà lộn xộn truyền đến trong ti vi.

Cũng may bản tin mau chóng kết thúc, nhân lúc quảng cáo, Doãn Ước đứng dậy đi vào bếp tìm thức ăn. Cô đến quá vội, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn.

Nhưng trong tủ lạnh ngoại trừ nước không có gì cả, cô lại bắt đầu lục lọi trong nhà bếp, lúc này ngay cả mỳ gói cũng không thấy đâu. Đang chuẩn bị cầm điện thoại đặt thức ăn, nghĩ đến lời dặn của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước chỉ có thể uống nước chống đói, uống hết ly này đến ly khác, vẫn cảm thấy đói như cũ.

Cô mất hết tinh thần, còn có hơi đau đầu, trong đầu vẫn là chiếc xe Mercedes màu đỏ lúc nãy. Cô càng ngày càng khẳng định, cô từng nhìn thấy chiếc xe này ở nơi đó. Phương Thành Tựu tại sao lại đến đó, trong đầu nảy ra một ý tưởng, nghĩ đến tính khả năng của nó, ngay cả bản thân cô cũng sợ hết hồn.

Bản tin trong ti vi đã xong, bắt đầu chiếu phim truyền hình. Đúng lúc là phim lịch sử đánh giặc hai bên chém giết nhau, đao kiếm khua loạn xạ máu thịt lẫn lộn, nhìn lại trên màn hình toàn là máu tươi và thi thể. Doãn Ước vốn đang sợ hãi, xem thể loại này lại khó chịu, không biết thế nào lại bắt đầu thấy buồn nôn.

Cô vọt vào nhà vệ sinh bắt đầu nôn khan, bởi vì chưa ăn gì, ọ ọe hồi lâu cũng không nôn ra được gì. Khi đang ở đó ôm bụng, một bóng người từ ngoài đi vào, dọa cô hết hồn.

Kỷ Tùy Châu bước đến đỡ cô, hỏi:

https://thuviensach.vn

– Sao vậy, ăn bậy bạ à?

– Không có, trên phim có tình tiết buồn nôn quá.

– Xem ti vi thấy khó chịu?

Tuy rằng có hơi cạn lời, Kỷ Tùy Châu vẫn lập tức ra tay, mang cô trở lại phòng khách, rồi đi rót nước đến. Doãn Ước uống hết nửa ly, dạ dày cũng dễ chịu hơn. Lúc này cô mới có thời gian nhìn Kỷ Tùy Châu.

Anh quay về thật sự rất gấp gáp, tóc có hơi rối, quần áo cũng nhàu nhĩ, trên áo khoát đen dính không ít đất cát. Anh hỏi cô:

– Ăn cơm chưa?

– Chưa, định gọi đồ ăn, nhưng không dám cho ai vào nhà. Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?

– Cũng không có chuyện gì lớn- Kỷ Tùy Châu nói xong liền gọi điện thoại đặt cơm. Sau đó anh để Doãn Ước lại, một lần nữa trở vào nhà vệ sinh.

Trong lòng Doãn Ước có chuyện muốn nói với anh, liền đi theo vào. Vốn Kỷ Tùy Châu định cởi áo khoác ra, vừa thấy cô đi vào lập tức mặc lại.

Doãn Ước thấy hành động của anh hơi lạ, bước đến giúp anh phủi đất cát dính trên người, khuyên nhủ:

– Cởi ra đi, tôi giặt cho, anh đi thay bộ khác đi.

Lúc cô phủi bụi là cúi đầu, nên không phát hiện ra có gì không đúng. Phủi xong ngẩng đầu nhìn anh, mới phát hiện sắc mặt anh hơi tái. Môi anh hơi nhếch, còn nhíu mày, ánh mắt không biết nhìn về hướng nào.

Sau đó cô nghe anh nói:

https://thuviensach.vn

– Được rồi, đừng phủi nữa, khá đau đó.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 48-3: Hoài nghi (3)

Doãn Ước lúc này mới chú ý đến trên áo khoác của Kỷ Tùy Châu có vết máu.

Nền vải đen nhuốm màu đỏ tươi, nhìn không kỹ sẽ không nhận ra.

Cô mau chóng giúp anh cởi áo khoác ra, nhìn thấy áo len bên trong đỏ tươi một mảng, cởi cả áo len lẫn áo thun lót ra, cô nhìn thấy cánh tay trái của anh bị rách sâu.

– Sao anh không đi bệnh viện?

– Không có gì đâu, tự xử lý vết thương là được.

Doãn Ước đang muốn nói anh vài câu, nghe thấy có người nhấn chuông, liền xoay người đi ra ngoài định mở cửa. Còn chưa đến cửa, Kỷ Tùy Châu từ phía sau túm cổ áo cô lại, sau đó anh bước lên trước mấy bước, bảo vệ cô ở sau lưng.

Anh đánh mắt nhìn người trong màn hình, sau đó mở cửa cho đối phương. Người nọ đi rồi, Doãn Ước mang đồ vào phòng ăn, vừa đi vừa nói:

– Anh quá cẩn thận rồi đó, còn có người sẽ chạy đến chỗ anh đối phó tôi được hay sao?

Mọi việc cẩn thận vẫn hơn, Kỷ Tùy Châu tưởng tượng đến từng trong lúc vô tình đặt Doãn Ước vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, còn có chút

https://thuviensach.vn

cuống cuồng bực bội. Đôi khi thật muốn lấy dây thừng trói cô lại bên người, nhưng cô lại không phải là chó mèo.

Chẳng những không thể trói cô, còn phải cấp cho cô không gian đầy đủ. Nếu không cô lại cằn nhằn không để anh yên, không chừng còn nổi giận với anh luôn.

Giống như bây giờ, anh bị tai nạn không đến bệnh viện, lo về nhà tìm cô trước, lại phải dỏng lỗ tai nghe cô lải nhải. Trước kia thỉnh thoảng Kỷ Tùy Châu sẽ thấy phiền, hiện giờ lại cảm thấy lải nhải thật ra cũng rất thích.

Doãn Ước cầm hộp thuốc xử lý vết thương cho anh, vừa làm vừa cằn nhằn cứ như không thôi, vừa ngẩng lên lại thấy Kỷ Tùy Châu cười toét miệng, cảm thấy không lẽ đầu của người này cũng bị đụng đến hỏng rồi.

– Không đau à?- Cô vừa mới xịt nước khử trùng cho anh.

– Đau.

– Vậy anh cười cái gì?

– Cười em thật giống mẹ tôi.

Doãn Ước cũng không khách sáo, trực tiếp đáp trả:

– Nếu tôi mà có đứa con lớn già đầu lại không nghe lời như anh, đã sớm quánh nát mông rồi.

Kỷ Tùy Châu đưa tay xoa đầu cô, kề sát vào nhỏ giọng hỏi:

– Đành lòng sao?

Lại ghẹo gái, bị đứt tay rồi còn không quên động dục, Doãn Ước đẩy đầu anh ra, bắt đầu quấn băng gạc cho anh. Bởi vì tức tối trong lòng, lúc quấn dùng sức hơi mạnh, Kỷ Tùy Châu ở một bên nhắc nhở cô:

https://thuviensach.vn

– Muốn hành hạ thế nào cũng được, làm ơn giữ lại cánh tay cho tôi, ít nhiều gì cũng có lúc dùng đến.

Doãn Ước liền hỏi anh nguyên nhân xảy ra tai nạn xe.

– Không rõ nữa, trời mưa nên đường trơn, lão Tần cũng có chút không tỉnh táo.

– Có khi nào có người có ý giở trò không?

– Phương Thành Tựu vẫn chưa có bản lĩnh lớn như vậy- Kỷ Tùy Châu cười nhếch mép.

– Anh cũng thấy anh ta có vấn đề à?- Doãn Ước trong lòng hồi hộp.

Kỷ Tùy Châu quấn băng gạc xong mới đứng lên về phòng, thay đồ sạch sẽ xong mới lại đi xuống, ra hiệu bảo Doãn Ước ăn cơm trước. Doãn Ước làm sao nuốt nổi nữa, nói ra hết những manh mối mình phát hiện cho anh nghe:

– Có lần tôi đến bệnh viện thăm Tiểu Hàm, ở cổng có gặp được một vụ xe đụng. Lúc ấy chiếc xe màu đỏ kia rất lạ, vụ việc còn chưa giải quyết, tôi vừa mới đi ra thì chiếc xe đó đã chạy mất rồi. Khi đó tôi cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay ở trước cửa bệnh viện lại gặp được chiếc xe đó, Trịnh Đạc nói là xe của Phương Thành Tựu. Kỷ Tùy Châu, anh còn nhớ giáo sư Dương Tiến Đức không?

– Là một trong những chuyên gia tôi tìm cho Doãn Hàm, em cảm thấy ông ta có vấn đề à?

– Không, ông ta không có, nhưng tôi cảm thấy Phương Thành Tựu có vấn đề. Anh có thể điều tra được lúc giáo sư Dương làm đánh giá cho Tiểu Hàm, trợ lý ông ta dẫn theo là người nào không?

https://thuviensach.vn

Chuyện này đối với Kỷ Tùy Châu mà nói chỉ cần một cú điện thoại. Có lẽ khoảng một phút sau, tên của trợ lý liền gửi đến điện thoại anh. Hệt như suy đoán của Doãn Ước, là Phương Thành Tựu.

Theo họ tên gửi tới, còn có một số tài liệu tỉ mỉ.

– Thầy hướng dẫn môn tâm lý học cho Phương Thành Tựu chính là giáo sư Dương, lúc làm đánh giá cho Doãn Hàm, anh ta cũng đi theo. Tôi không ngờ anh ta đã âm thầm nhúng tay vào.

Chuyện Phương Thành Tựu nhúng tay vào đâu chỉ có vậy.

– Lúc Tiểu Hàm tự sát tôi đã nghĩ ngay, sao lại khéo như vậy, tổ chuyên gia vừa làm đánh giá cho cậu ta xong, cậu ta liền tự sát. Nhưng lúc ấy tôi chỉ điều tra lý lịch của những giáo sư đó thôi, không cảm thấy có vấn đề gì. Không thể ngờ lỗ hổng này lại ở trên người trợ lý của họ.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày suy nghĩ một lát, nói với Doãn Ước:

– Xin lỗi em, tôi có trách nhiệm trong chuyện này.

– Không liên quan đến anh. Vốn dĩ Phương Thành Tựu là trợ lý của giáo sư Dương cũng không có gì, nhưng anh ta ở cổng bệnh viện nhìn thấy tôi liền bỏ chạy, chuyện này rất có vấn đề. Chuyện của Mỹ Hi bây giờ xem ra anh ta không thoát khỏi can hệ, còn có Triệu Sương.

Kỷ Tùy Châu nghe kết luận như thế cũng không chút ngạc nhiên, anh cầm áo khoác trong phòng tắm lúc nãy ra, từ bên trong rút ra một phong thư. Doãn Ước vừa nhận lấy, thấy tất cả đều là ảnh chụp.

– Lấy được từ chỗ Từ Tri Hoa, Triệu Sương quả thật từng lên xe của Trịnh Đạc, nhưng mà cẩn thận phóng to lên xem, người cầm lái và Phương Thành Tựu có mấy phần tương tự.

https://thuviensach.vn

Tấm ảnh đã phóng lớn rất nhiều, người ngồi ở vị trí ghế lái có thể nhìn ra là phái nam, kiểu tóc hình dáng gương mặt đều khá giống Phương Thành Tựu. Mấu chốt chính là Trịnh Đạc cao hơn, nếu người lái xe là anh, so sánh tóc và ghế ngồi sẽ không phải là độ cao này.

Nói vậy, Phương Thành Tựu mới chính là người bạn trai thần bí trong miệng của Triệu Sương. Quan hệ giữa anh ta và Trịnh Đạc tốt như vậy, thi thoảng mượn xe Trịnh Đạc chở bạn gái đi chơi cũng rất bình thường. Đúng lúc lần đó bị người của Từ Tri Hoa phái đi chụp được.

Nói không chừng anh ta đã nhận ra Từ Tri Hoa đang điều tra Triệu Sương, cố ý mang Trịnh Đạc ra để che mắt thiên hạ.

Một bác sĩ khoa mắt, suy nghĩ lại phức tại thâm sâu đến thế? Doãn Ước không rét mà run.

Kỷ Tùy Châu cũng cầm tấm ảnh lên nhìn thật kĩ, hỏi Doãn Ước:

– Triệu Sương và Phương Thành Tựu, em cảm thấy tính khả năng thế nào?

– Anh bây giờ đang hoài nghi chuyện gì?

Kỷ Tùy Châu không nói nhiều lắm, anh đương nhiên là có lý do để nghi ngờ. Thực tế thì con người Từ Tri Hoa rốt cuộc đang nghĩ gì, ai cũng không rõ. Cuối cùng bà ta đứng ở bên nào, thứ đưa ra là thật hay giả, lúc này vẫn chưa thể kết luận. Những tấm ảnh này rốt cuộc là do bà ta chụp được, hay là chủ động thả dây, dù sao cũng phải điều tra mới biết.

Chẳng qua Phương Thành Tựu, trong câu chuyện này nhất định có sắm một vai diễn nhất định. Anh ta là diễn viên, hay phối hợp diễn xuất với ai?

Doãn Ước ít nhiều đoán được ý nghĩ của anh:

https://thuviensach.vn

– Anh vẫn còn đang hoài nghi Trịnh Đạc?

– Hoài nghi hợp lý mà. Anh ta và Phương Thành Tựu hiện tại đều có dính dáng đến chuyện này, rốt cuộc ai là chủ mưu, ai là người chịu tiếng oan thay kẻ khác, hiện tại em và tôi đều không rõ. Tôi hỏi em, chuyện Phương Thành Tựu là trợ lý của giáo sư Dương, là Trịnh Đạc nói với em đúng không?

– Phải.

Kỷ Tùy Châu mỉm cười, lập tức gom những tấm ảnh trên bàn lại.

– Sự việc còn chưa sáng tỏ, em cũng đừng vội kết luận như vậy. Ăn cơm trước đã, lát nữa băng ghi hình đưa đến rồi nói sau.

– Băng ghi hình gì?

Kỷ Tùy Châu không trả lời, trực tiếp kéo cô vào phòng ăn dùng bữa. Thức ăn hơi nguội, anh mang vào bếp hâm lại. Doãn Ước còn đang suy nghĩ câu nói vừa nãy của anh. Hình như chân tướng giống như anh nói, có hai người liên quan đến sự việc này, nói phải hay nói trái gì cũng được. Cô và Trịnh Đạc có quan hệ thân hơn, nên sẽ lựa chọn tin tưởng anh mà hoài nghi Phương Thành Tựu.

Còn Kỷ Tùy Châu bởi vì có quan hệ với cô, hiển nhiên ghét Trịnh Đạc hơn, nên tình nguyện tin tưởng anh ta mới chính là chủ mưu của chuyện này.

Doãn Ước đột nhiên cảm thấy não bộ của chính mình không đủ dùng.

Loại cảm giác nguy hiểm này mãi cho đến khi cô ăn xong vẫn chưa tan đi. Rõ ràng đã gần trong gang tấc, giơ tay định bắt, lại biến mất không thấy tăm hơi.

https://thuviensach.vn

Cơn đau đầu vừa đi rồi chợt đến, quấn lấy cô không tha. Kỷ Tùy Châu nhìn ra được trạng thái tinh thần của cô không tốt, bảo cô đi nghỉ ngơi trước đi.

– Thứ đó muộn lắm mới đưa đến, nhận được rồi tôi sẽ gọi em, em đi ngủ trước đi.

Anh dẫn cô đến gian phòng mấy hôm trước cô từng ngủ, bài trí bên trong vẫn như vậy, chỉ là lần này mở ngăn tủ ra liền thấy bên trong có thêm nhiều quần áo thích hợp với cô, gần như nhồi nhét vào chật tủ.

Lại nhìn đến bàn trang điểm, các sản phẩm dưỡng da và trang điểm chất nhiều hơn lần trước, Doãn Ước thấy lạ:

– Chỗ của anh sao có nhiều đồ dùng phụ nữ vậy?

– Là Diệp Hải Thần mua. Gần đây hình như anh ta đang theo đuổi cô nào đó, đối với mỹ phẩm có nghiên cứu, nên tôi nói anh ta mua về một ít. Em xem xài hợp không, không thích thì đổi loại khác.

Bộ dạng anh nói chuyện vẫn như trước, khi đó hai người họ yêu nhau, anh vẫn luôn ngang ngược và hào phóng thế này. Mấy đứa bạn cùng phòng mỗi khi nhìn cô đều hâm mộ không thôi. Đôi khi cô thật áy náy khi đối phương lấy tiền đè người, các bạn cô lại còn khuyên cô.

– Cân nhắc cái gì cũng đừng cân nhắc lòng tốt của anh ta. Đàn ông ngoại trừ lòng tốt ra còn có thứ khác cho phụ nữ, đây mới là thật sự yêu cậu.

Cô luôn cảm thấy ba cô này hẳn phải trở thành tư vấn tình yêu và hôn nhân mới đúng. Quả thật so với sự lơ mơ trong tình yêu của cô, các cô ấy quả thật hiểu rõ hơn, tìm người càng thích hợp hơn.

Ai cũng không như cô, trên con đường tình cảm lại ngã đau đến vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện tại cô lại sắp giẫm lên vết xe đổ. Kỷ Tùy Châu càng đối xử tốt với cô, cô càng khó chống đỡ. Mấy thứ này không phải là ngọt ngào, mà chính là gánh nặng.

Cô tiện tay cầm lấy chai nước hoa ngắm ngía, đột nhiên nhớ đến câu nói vừa rồi của anh:

– Anh nói họ sẽ đưa cái gì đến?

– Băng ghi hình ở sân bay, hình ảnh trước khi Phương Thành Tựu làm thủ tục rời khỏi thành phố H, tôi muốn xem lại.

– Vậy lát nữa anh nhất định phải gọi tôi dậy đó.

Kỷ Tùy Châu vịn vai cô, thuận tay lấy chai nước hoa trong tay cô lại, bước đến nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi nói:

– Chúc ngủ ngon.

Doãn Ước bị chọc ghẹo thế này dĩ nhiên thành quen rồi, bất chấp so đo với anh, nhìn anh đi ra sau đó tìm áo ngủ đi tắm. Tắm xong cô lên giường, chỉ một lát đã mơ màng thiếp đi.

Dưới lầu, Kỷ Tùy Châu thu dọn bàn ăn, cảm thấy cánh tay bị thương ngày càng đau, liền gọi điện thoại cho Lý Mặc, nhờ anh ta đến lần nữa xem xét vết thương của mình.

Bản thân Lý Mặc cũng có chuyện đau đầu, bị gọi liền vác bộ mặt u ám vạn năm đến, ở đó thưởng thức "kiệt tác" của Doãn Ước.

– Người này có thù oán với anh đúng không, quấn băng chặt như vậy, muốn biến anh thành tàn phế thì cứ nói thẳng ra, đến tìm tôi là được.

Kỷ Tùy Châu không nói gì, ánh mắt vô thức nhìn về hướng cầu thang.

https://thuviensach.vn

– Đang ngủ trên lầu? Anh là đang nuôi vị tổ tông nào à. Vết thương này của anh tốt nhất nên đến bệnh viện.

– Hôm nay không rảnh, mai hẳn tính.

– Lo lắng để một mình cô ấy ở nhà? Anh si tình thật, năm đó cần gì phải…

Kỷ Tùy Châu rút điếu thuốc ra, cắt ngang lời anh ta:

– Đủ rồi đủ rồi, mẹ anh ở nhà có khỏe không?

Vừa nghe câu hỏi này Lý Mặc mặt nhăn mày nhó:

– Già trẻ gì cũng không bớt lo, phụ nữ bẩm sinh đều là yêu tinh mà.

Nghĩ nghĩ cảm thấy không đúng, bản thân sao lại bị người ta kéo xuống cống chứ:

– Đấy không phải mẹ tôi.

Đúng vậy, không phải mẹ anh, anh muốn người đó là mẹ của con anh mà. Hai người đàn ông tình trường trắc trở ghé vào nhau cảm khái hồi lâu, cho đến sau khi Lý Mặc nhận điện thoại ra về, Kỷ Tùy Châu mới bắt đầu xem đoạn phim ghi hình mà cấp dưới đưa đến.

Đây là lần đầu anh xem thứ này, lần trước kêu người khác xem, anh cảm thấy có lẽ đối phương đã bỏ qua chi tiết nào rồi. Anh không gọi Doãn Ước, cứ để cô ngủ đến khi nào thức dậy.

Doãn Ước vừa thức dậy lại phát hiện, mình đã ngủ hơn ba tiếng đồng hồ. Lúc này đã gần đến nửa đêm, cô mau chóng khoác thêm áo đứng dậy, mang dép lê đi tìm Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Trên tầng hai không thấy bóng dáng anh đâu, cô lại đi xuống lầu, khi đi ngang qua thư phòng nhìn thấy có ánh sáng tràn qua khe cửa, cô đẩy cửa đi vào.

Kỷ Tùy Châu đang ngồi trên sô pha, đối diện là màn hình siêu lớn. Trên màn hình có hình ảnh dừng lại, trong đó xuất hiện bóng của một người đàn ông.

Là Phương Thành Tựu, Doãn Ước liếc mắt một cái đã nhận ra ngay.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 49-1: Ra tay (1)

Kỷ Tùy Châu liếc nhìn Doãn Ước, cảm thấy cô mặc có hơi ít.

Anh vẫy tay gọi cô đi vào, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống. Trên mặt anh không nhìn ra được biểu cảm đặc biệt gì, so với bầu không khí áp lực trong phòng, anh nhìn qua thật nhẹ nhàng.

Doãn Ước đi qua hỏi anh:

– Sao không gọi tôi?

– Tự tôi xem cũng vậy mà, dù sao chỉ có nội dung vậy thôi. Từ lúc Phương Thành Tựu xuống taxi đến trước khi anh ta lên máy bay, đoạn băng ghi hình chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ một chút.

– Có phát hiện gì không?

Kỷ Tùy Châu liền tua đoạn phim lại, sau đó bấm dừng một chỗ. Hình ảnh là sảnh chờ ở sân bay, Kỷ Tùy Châu đứng lên che chắn, chỉ chừa lại một góc nhỏ trên ảnh.

– Chỗ này có bảng hiệu, là WC của sân bay.

Sau đó anh lại bấm phát, rất nhanh trên đó hiện lên một bóng dáng quen thuộc.

– Là Phương Thành Tựu.

https://thuviensach.vn

Anh ta mặc trang phục hôm đó rời khỏi khách sạn, trong tay kéo hành lý, dùng tốc độ bình thường rẽ vào WC. Khoảng hai ba phút sau, anh ta lại từ bên trong đi ra, vẫn kéo chiếc vali đó, nhìn không ra có gì khác biệt.

Doãn Ước thấy hơi lạ, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Đàn ông các anh vào WC luôn nhanh như vậy à?

– Như vậy mới khác người.

Hai người nhìn nhau, vì vấn đề quái lạ này mà không khí có hơi xấu hổ. Sau đó vẫn là Kỷ Tùy Châu ho nhẹ một cái, tiếp tục phân tích:

– Xem tiếp đoạn phim, khoảng năm phút sau, bên trong lại có một người đàn ông đi ra.

Theo thuyết minh của anh, trong đoạn phim xuất hiện một người đàn ông xa lạ. Người này diện mạo bình thường, quần áo cũng phổ thông, thứ duy nhất hấp dẫn Doãn Ước chính là, trong tay người đó cũng kéo hành lý.

Người ra vào sân bay kéo hành lý là bình thường, nhưng xem kỹ chiếc vali kia cực kỳ giống với chiếc của Phương Thành Tựu. Nếu không phải chất lượng hình ảnh hơi mờ, cô gần như có thể khẳng định đó là cùng một chiếc.

– Có hình ảnh của người đàn ông này sau đó không?

Kỷ Tùy Châu lại tua đến một đoạn phim khác. Hình ảnh trong đoạn phim này không hề xuất hiện Phương Thành Tựu, mà là toàn bộ hành trình của người đàn ông kia. Người đó kéo hành lý xuống tầng dưới. Hình ảnh thay đổi, lại đến đại sảnh. Người nọ không đi máy bay, lập tức ra khỏi đại sảnh, không biết đi đâu.

https://thuviensach.vn

– Tôi còn đang điều tra thông tin của người này, cần chút thời gian. Sau khi điều tra được họ tên và thân phận có thể hỏi hãng hàng không thông tin đi máy bay của người này vào hôm đó. Xem tình hình trước mắt, ngày đó chắc người này không đi máy bay rồi.

Doãn Ước không ngốc, Kỷ Tùy Châu vội mang đoạn phim về xem, chứng tỏ giữa hai người này có chỗ đáng để nghi ngờ. Đương nhiên theo chứng cứ nắm giữ trước mắt cho thấy, cũng chỉ là hoài nghi mà thôi.

Chiếc va li của Phương Thành Tựu là loại va li thông dụng, đụng hàng cũng không có gì lạ. Chẳng phải Trịnh Đạc cũng có hai chiếc vali y hệt anh ta sao?

Nhưng xâu chuỗi những chuyện này lại, cô cảm thấy rất trùng hợp. Ba người này bộ muốn chơi trò tìm kiếm hay sao, dùng những chiếc va li giống nhau chắc chắn không phải để khảo nghiệm thị lực của người khác rồi.

Tưởng tượng đến trong chiếc va li kia có thể có liên quan đến sự mất tích của Hà Mỹ Hi, trong lòng Doãn Ước thắt lại. Cảm giác này quá khó để chịu đựng, khiến cô buồn đến không nói nên lời.

Kỷ Tùy Châu đi đến vân vê tóc cô:

– Sao vậy, khó chịu à?

– Điều hòa quá ấm.

Kỷ Tùy Châu ngồi xổm xuống trước mặt cô, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào cô:

– Nếu em cảm thấy mệt quá thì đi nghỉ ngơi đi, chỗ này có tôi được rồi.

– Tôi không muốn…

https://thuviensach.vn

– Em ở đây cũng vô ích thôi. Doãn Ước, sau này có thể còn có nhiều chuyện khó tiếp nhận hơn, nhưng em phải học cách chấp nhận nó. Có lẽ sự việnckhông đến mức tồi tệ như vậy. Nhưng ngộ nhỡ là vậy, tôi hy vọng em đừng ngã quỵ.

Bốn chữ cuối cùng trầm ổn mạnh mẽ, như là một bàn tay vô hình, đỡ lấy lưng cô. Cô vô thức thẳng lưng lên.

Có lẽ Kỷ Tùy Châu nói đúng, sự việc chưa chắc tồi tệ như họ nghĩ.

Doãn Ước vừa ngủ một giấc, tinh thần tốt lắm, liền cùng Kỷ Tùy Châu đợi thông tin của người đàn ông bí ẩn kia. Kỷ Tùy Châu mấy lần kêu cô về phòng, cô đều chối từ.

– Có lẽ khuya lắm mới có.

– Không sao, khuya mấy tôi cũng chờ. Chủ tịch, ngày mai tôi có thể xin nghỉ phép một ngày không.

Kỷ Tùy Châu ngồi sóng vai cùng cô trên sô pha, anh có hơi mệt. Nghe cô nói vậy liền nhíu mày:

– Tôi suy nghĩ đã.

– Chuyện này cần phải suy nghĩ sao?

– Nếu tôi duyệt ngày phép cho em, ngày mai văn phòng sẽ có hai người vắng.

– Anh cũng không đi làm?

Kỷ Tùy Châu lắc lắc cánh tay băng bó của mình, Doãn Ước nhớ ra:

– Còn đau không?

https://thuviensach.vn

– Một chút.

– Anh rất thành thật nhỉ, tôi còn tưởng tất cả đàn ông đều thích phô trương sức mạnh.

Đàn ông đều thích cậy mạnh, Kỷ Tùy Châu trước kia cũng vậy, vài vết thương nhỏ hay bệnh vặt hoàn toàn không để trong lòng. Nhưng hiện giờ đang ở trước mặt Doãn Ước, một chút anh cũng không muốn chống chọi. Khó chịu chính là khó chịu, bị thương chính là bị thương. Nếu có thể, anh còn muốn tựa vào vai cô, hít hà mùi hương thoang thoảng trên người cô.

Cô vẫn thơm tho như năm đó, có mùi cơ thể mà anh thích.

Nghĩ vậy, cơ thể anh tự giác nhích lại gần Doãn Ước hơn. Doãn Ước ban đầu có hơi căng thẳng, nhưng không đẩy anh ra, giả vờ bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, hỏi:

– Ti vi này có thể xem mấy kênh truyền hình bình thường không?

Kỷ Tùy Châu tiện tay cầm điều khiển từ xa bên cạnh đưa cho cô, Doãn Ước bắt đầu chuyển kênh. Có kênh phim Hàn, nam nữ chính đang dầm mưa ướt sũng, nam chính ôm chặt nữ chính, hôn cô ấy thật nồng nàng.

Doãn Ước cảm thấy giả quá, bèn chuyển kênh. Kết quả kênh tiếp theo là phim Mỹ, nam nữ chính trực tiếp lăn lộn trên giường, cởi quần áo vứt lung tung cả lên.

Doãn Ước càng không nói gì, lại chuyển kênh. Lần này lại là kênh phim phóng sự, mùa xuân đang đến, các động vật ngủ đông bắt đầu hoạt động trở lại, mùa động dục đã đến. Hai con hổ quấn quít lấy nhau giao hoan, camera đặt ở nơi gần đó quay lại được toàn bộ quá trình này.

Hôm nay sao vậy trời, tất cả các kênh đều cùng nhau hăng hái duy trì nòi giống cho đời sau à?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lại định chuyển kênh, chợt nghe Kỷ Tùy Châu bật cười. Cô càng thêm xấu hổ, chỉ có thể nói:

– Chiếu cái gì kỳ quá, tắt vậy.

– Ngượng quá hả? Nghe lời dẫn đi, cơ hội quay phim hiếm có cỡ nào, được nhìn cận cảnh như vậy rất khó đấy, em nên xem nhiều hơn mới phải.

– Tôi xem mấy con hổ giao hoan để làm gì.

– Vậy đổi kênh phim Mỹ, đơn giản trực tiếp, nét đẹp của bạo lực.

– Là bạo lực đó, chả đẹp chút nào.

– Vậy đổi kênh phim Hàn, hôn nhau trong mưa, phụ nữ tụi em thích lãng mạn nhất mà.

Doãn Ước dứt khoát không nói nữa, vừa rồi thấy anh hình như mệt mỏi, đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Ai ngờ anh không hề nhắm mắt, cái gì cũng xem hết cả rồi.

– Tưởng anh không thích kiểu đó chứ.

– Quả thật không thích, nhưng em thích mà, tôi có thể xem cùng em. Dù sao ngày mai chúng ta cũng không đi làm, xem mệt rồi thì đi ngủ, ngủ dậy thì xem tiếp. Nếu em không muốn xem, làm gì đó thực tế hơn cũng được.

Doãn Ước cảm thấy người này nói vài ba câu thế nào cũng không thoát khỏi trêu đùa bỡn cợt, cô thật muốn về nhà:

– Hay là anh gọi xe cho tôi đi, hay là phiền chú Tần đưa tôi về nhà một chuyến.

– Muốn chạy, không biết là suy nghĩ của người nào lệch lạc nhỉ. Ý tôi là gọi gì đó để ăn, em cho là thế nào, sợ thứ tôi muốn ăn chính là em à.

https://thuviensach.vn

Khi anh nói chuyện, càng lúc càng nhích lại gần. Doãn Ước giơ một ngón tay xỉa vào đầu anh, muốn xỉa anh xa xa một chút. Ai ngờ không hữu dụng, người nọ thù lù bất động, vững như Thái Sơn.

Kỷ Tùy Châu bắt lấy ngón tay cô, thuận tiện nắm trọn cả bàn tay, đặt lên ngực mình:

– Doãn Ước, em không hiểu tôi chút nào.

– Hiểu anh cái gì?

– Nếu tôi thật sự muốn làm gì em, tôi sẽ không chạy về tìm em trước tiên khi gặp phải tai nạn xe thế này. Với tôi mà nói, càng để ý gì đó thì càng phải thận trọng. Tùy tiện ép phụ nữ lên giường, tôi không thích.

Giọng anh có hơi mơ hồ, không rõ ràng như bình thường, cảm giác thì thầm ấy càng khiến trái tim người khác tê dại, giống như ngay lập tức giọng nói ấy đã khắc sâu vào tim cô. Cô không phân biệt được lời này là thật hay giả.

– Hình như trước kia anh cũng từng nói như vậy.

– Không hề, trước kia tôi chưa từng nói thế này. Lúc đó cách nghĩ của tôi kém bây giờ nhiều lắm, nếu là nửa năm trước, có thể tôi sẽ không gấp gáp như vậy đâu. Để một người trưởng thành như em một mình ở nhà, tôi thật sự đã rất lo lắng.

– Có gì lo lắng chứ, ai có thể đến đây?

– Người có chìa khóa nhà này không chỉ có mình tôi. Hôm đó Tùy Ý đã đến, hai người đã chạm mặt nhau.

Chuyện gì cũng không thể qua được mắt của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước không phủ nhận.

https://thuviensach.vn

– Em đối mặt với nó, trong lòng nghĩ thế nào cứ nói ra thế ấy, không cần kiêng kị gì hết. Chuyện của nó lỗi không ở em, em không cần cảm thấy bản thân mắc nợ nó gì cả.

– Nhưng cô ấy đáng thương mà, dù sao cũng chịu nhiều đau khổ.

– Nó cần là có người mắng cho nó tỉnh ra mới đúng. Chịu nhiều khổ sở đến vậy, khó khăn lắm hiện tại mới tốt hơn, ngược lại nó cứ toàn đâm đầu vào ngõ cụt. Nó như vậy, sẽ chỉ làm bản thân nó khó chịu hơn thôi. Tôi không hy vọng nó thế này, nhiều người cưng chiều nó quá cũng không phải chuyện tốt.

– Được rồi, để tôi thử- Doãn Ước hít thật sâu- Đến lúc tôi mắng cô ta đến khóc la, anh cũng đừng có đau lòng.

– Bây giờ đau lòng còn tốt hơn sau này sai lầm- Nhớ đến tình trạng của Tùy Ý, Kỷ Tùy Châu cũng đau đầu. Anh không muốn cô em gái của mình vĩnh viễn sống trong thù hận, biến mình thành một kẻ tiểu nhân chanh chua đanh đá chỉ biết oán trời trách đất.

Em gái anh trước kia không phải vậy.

– Ngoại trừ Tùy Ý ra, còn có người khác có chìa khóa nhà này à?

– Dì giúp việc có, mẹ tôi cũng có. Chìa khoác mặc dù không phải ai cũng có, nhưng chỉ cần có khe hở, có thể bị người khác chui vào. Phương Thành Tựu hiện giờ không rõ tung tích, nếu anh ta thực sự tìm đến em, một chút tôi cũng không thấy lạ.

– Anh ta trốn rồi?- Doãn Ước khẩn trương ngồi thẳng lên.

– Trốn hay không thì không biết, phái người đến nhà tìm anh ta thì không thấy, anh ta cũng không quay về nhà ba mẹ anh ta. Có lẽ đang ở một quán bar nào đó uống rượu giải sầu, có lẽ đang nằm trên giường cô gái nào

https://thuviensach.vn

đó. Cũng có thể trốn trong chỗ tối mưu toan cái gì, tóm lại con người này, nhất định có chuyện gì đó không muốn để ai biết.

Doãn Ước im lặng. Cô không hiểu một bác sĩ trẻ đang yên đang lành, tương lai đang rộng mở, sao lại nghĩ không thoáng, rồi tự hủy hoại chính mình.

Hôm đó Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu đợi đến nửa đêm, mới đợi được tin tức muốn có. Doãn Ước cuối cùng ráng không được nữa, ngủ trên sô pha. Kỷ Tùy Châu nhận được một cuộc điện thoại dài, xác nhận người đàn ông nọ quả thật ngày đó không có đi máy bay. Thực tế là, cả ngày hôm đó người nọ không đi bất cứ chuyến bay nào, trước một tháng không có, sau một tháng cũng không có ghi chép đi máy bay của người này.

Nói cách khác, người này không có kế hoạch đi xa, lại tự dưng xuất hiện trong sân bay, mang theo một chiếc vali vào nhà vệ sinh một chút, rồi lập tức ngồi xe đi.

Hành động rất khác thường, Kỷ Tùy Châu phân phó thuộc hạ nghĩ cách moi ra được người này.

Làm xong hết thảy, rốt cuộc anh cũng có cơ hội ngủ một giấc. Anh bế Doãn Ước khỏi sô pha, trực tiếp đưa thẳng cô về phòng mình, đặt lên chiếc giường rộng.

Trong phòng ấm áp, hai người đắp cùng một chiếc chăn. Nửa đêm đang ngủ mơ màng, hai người vốn đưa lưng về phía sau dịch sát vào nhau. Đỉnh đầu Doãn Ước tì vào cằm Kỷ Tùy Châu, rất nhanh hơi thở của cả hai cùng chung một nhịp, gần như không có khác biệt.

Kỷ Tùy Châu vô thức vươn tay đến, kéo Doãn Ước lại ôm trọn vào lòng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 49-2: Ra tay (2)

Sáng hôm sau thức dậy, hai người hai biểu hiện khác nhau.

Kỷ Tùy Châu vẫn bình thản ung dung như trước, không chút ngại ngùng. Doãn Ước thì xấu hổ rất nhiều, sau khi bước xuống giường liền đi về phòng dành cho khách, một mình đóng cửa phản tỉnh.

Khoảng nửa tiếng sau, Kỷ Tùy Châu đến gõ cửa phòng cô, kêu cô ra ngoài ăn sáng. Da mặt Doãn Ước càng luyện càng dày, mới một chút thời gian như vậy đã tiêu hóa gần hết nỗi xấu hổ lúc sáng. Lúc rửa mặt thay đồ xuống lầu, vẻ mặt đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Khi dùng bữa, cô biểu đạt sự quan tâm đến vết thương của Kỷ Tùy Châu. Kết quả Kỷ Tùy Châu mặt dày hơn so với tưởng tượng của cô, anh thả chén xuống bàn, bắt đầu chỉ huy Doãn Ước "hầu hạ" anh ăn sáng.

Đút cơm này nọ thật sự có chút kinh tởm, anh cũng chỉ bảo cô gắp giúp thức ăn thôi. Nhưng mặc dù chỉ vậy, Doãn Ước vẫn không vui vẻ gì.

– Anh nấu được nhiều món thế này, tay chắc đã khỏi hẳn rồi.

– Mới ngủ có một đêm, năng lực hồi phục của động vật cấp thấp cũng không mạnh như vậy. Vả lại, nấu ăn vất vả lắm.

Bỗng nhiên bữa sáng này Doãn Ước không tiêu hóa nổi.

Ăn cơm xong Kỷ Tùy Châu đích thân lái xe đưa Doãn Ước về nhà, dặn cô mấy hôm nay ít ra ngoài lại.

https://thuviensach.vn

– Ở nhà đợi, đúng lúc chăm sóc ông em luôn.

Ông nội tháo bột xong hồi phục rất nhanh, hiện giờ đã có thể tự đi lại chầm chậm được rồi. Doãn Ước nói muốn quay về làm việc, bị Kỷ Tùy Châu một mực phản bác.

– Vậy tôi phải nghỉ đến khi nào?

– Qua một thời gian rồi tính- Người của anh đã bắt đầu tìm kiếm tung tích của Phương Thành Tựu, chỉ là trong biển người mênh mông, muốn tìm một người cũng không dễ dàng gì.

Doãn Ước lại cảm thấy bản thân có nguy hiểm gì đâu:

– Anh ta sẽ làm gì tôi, tôi với anh ta không thù không oán.

– Từ chuyện anh ta có thể khiến Doãn Hàm tự sát, tôi khuyên em nên cẩn thận vẫn hơn. Doãn Hàm, Triệu Sương, ba chị em trong gia đình em thì đã có hai người liên quan đến anh ta, nếu tôi là em, hiện tại tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không đi bất cứ đâu.

Lời này nổi lên chút tác dụng, Doãn Ước rốt cuộc cũng đồng ý xin nghỉ mấy ngày.

Nhưng ngày nghỉ ở nhà luôn rất nhàm chán. Kỷ Tùy Châu có rảnh sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng tháng giêng là tháng tết, tiệc xã giao của anh nhiều hơn bình thường, thời gian rảnh rỗi không dư được bao nhiêu. Đôi khi về đến nhà muốn gọi điện nói chuyện với cô, nhưng uống rượu nhiều đầu anh lại đau âm ỉ.

Anh không muốn dùng trạng thái này đối diện với Doãn Ước, chỉ có thể lần nữa để điện thoại xuống.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy một tuần trôi qua, Doãn Ước ở nhà buồn chán muốn chết, cuối cùng cũng chờ được cơ hội ra ngoài.

Ngày đó Kỷ Tùy Châu lái xe đến đón cô, đưa cô đến bệnh viện thăm Bạch Lục. Phía bệnh viện báo tin, Bạch Lục đã có dấu hiệu chuyển dạ, đứa bé có thể chào đời sớm hơn. Hiện giờ cô không muốn gặp Bùi Nam, nhưng lúc sinh đẻ cần có người bên cạnh, Kỷ Tùy Châu đã nghĩ đến Doãn Ước.

– Ba mẹ cô ấy đâu?

Kỷ Tùy Châu vừa lái xe vừa giải thích:

– Ly hôn đã lâu. Cô ấy sống với ba mình, nhưng ba cô dẫn theo má nhỏ ra nước ngoài du lịch rồi, bạn bè cô ấy cũng không nhiều.

Anh cũng là gần đây mới phát hiện, Bạch Lục ngoại trừ mấy người họ ra, gần như không quen người bạn nào. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân chân chính Bùi Nam vẫn khống chế được cô.

Nếu có được một người bạn thân thiết có thể tâm sự tất cả, chuyện có lẽ sẽ không diễn biến thành thế này.

– Tôi đã liên lạc với mẹ cô ấy rồi, bác ấy hiện giờ đang ở Hồng Kông, khoảng mai mới qua tới đây. Em trò chuyện với cô ấy một chút, dù sao một mình em ở nhà cũng chán. Bùi Nam ở khách sạn ngay bên cạnh bệnh viện, chỉ cần thông báo một tiếng là anh ta chạy qua ngay.

Doãn Ước thật sự không căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô gần gũi với thai phụ sắp sinh như vậy, so với sợ hãi, nói tò mò thì đúng hơn. Thân là phụ nữ, sau này cô cũng phải trải qua quá trình này, coi như tích lũy kinh nghiệm trước vậy.

Trong bệnh viện, Bạch Lục ở trong phòng VIP, trên người gắn máy đo tim thai, thoạt nhìn tinh thần bình thường. Khi Doãn Ước mở cửa đi vào, cô

https://thuviensach.vn

ấy đang cầm điện thoại lên mạng trò chuyện. Giọng cô mềm mại dịu dàng, tựa như đã khôi phục được khí chất thanh lịch trước kia.

Chỉ là đối với Doãn Ước, bản chất hình như lại bại lộ hết ra. Cô ném điện thoại sang một bên, mỉm cười tiếp đón cô qua ngồi.

Bộ dạng cô cười lên rất đẹp, Doãn Ước nhớ tới chuyện lão Tần nói, vô thức liếc nhìn Kỷ Tùy Châu. Nếu lúc trước hai người này thành đôi, Bạch Lục sẽ không như bây giờ.

Ba người ngồi xuống nói chuyện bâng quơ. Kỷ Tùy Châu đa số thời gian đều im lặng, giữa lúc đó có đứng lên một lần, tìm bác sĩ nói chuyện. Bởi vì cơn đau đẻ của Bạch Lục bắt đầu tăng nhanh, thời gian cũng có dấu hiệu ngắn lại.

Kết quả y tá chạy đến thăm khám, nhẹ nhàng sờ bụng cô, an ủi nói:

– Còn sớm, hai mươi phút một lần, cách lúc sinh lâu lắm.

Kỷ Tùy Châu bước vào vừa nghe nói thế, nên nói sẽ đi mua gì đó cho Doãn Ước ăn. Bạch Lục cười cười thêm một câu:

– Tôi cũng muốn, anh biết tôi thích ăn gì mà.

– Không biết.

Rõ ràng chỉ là một câu nói đùa, bị Kỷ Tùy Châu biến thành xấu hổ. Doãn Ước mau mau đứng ra hoài giải:

– Phụ nữ đều thích ăn mấy thứ đó thôi, cái gì mà biết hay không.

Kỷ Tùy Châu đi rồi, y tá cũng đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai cô nhất thời chưa nói gì, Doãn Ước quay trở vào im lặng ngồi xuống, lấy điện thoại ra xem giờ.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục nằm trên giường đang tự giễu:

– Anh ấy thật sự không biết đâu. Xưa giờ anh ấy chưa từng quan tâm chuyện của tôi, lần này để cô đến là do tôi gọi mười mấy cuộc điện thoại, năn nỉ anh ấy rất lâu anh ấy mới chịu. Doãn Ước, anh ấy bảo vệ cô thật nghiêm ngặt.

Vừa dứt lời, Bạch Lục liền cau mày hừ hai tiếng. Doãn Ước biết cô đau, chồm đến kéo chăn đắp cho cô:

– Đừng nghĩ nhiều nữa, sinh đứa nhỏ ra trước đã. Bác sĩ có nói lúc nào sinh không?

– Không nói chính xác, tôi thế này, cũng có thể một tuần nữa mới sinh. Cô đừng thấy tôi hiện giờ đang đau đẻ rất có quy luật, tôi nghe y tá trưởng nói, hôm qua phòng bên cạnh cũng có người giống tôi, ban ngày hai mươi phút đau một lần, đến tối cơn co thắt lại đột nhiên biến mất. Tưởng tượng đến cảnh đó, tôi thật muốn điên.

Thế Doãn Ước mới biết, hóa ra sinh con lại rắc rối như vậy.

Khi Kỷ Tùy Châu xách đồ về, nhìn thấy hai cô đang thảo luận vấn đề sinh thường hay sinh mổ, vì thế đặt đồ lên bàn ở phòng khách bên ngoài, rồi xoay người định đi.

Doãn Ước lập tức gọi anh lại:

– Anh muốn đi về à?

– Không, ra ngoài một chút, sẽ vào ngay.

– Ừ, anh đừng hút thuốc nha.

– Không hút.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu vươn tay vuốt lại mái tóc cho Doãn Ước. Bởi vì kiêng dè Bạch Lục, anh không làm thêm hành động nào nữa. Sau khi ra ngoài, anh đứng ở cuối hành lang, thuận tay đụng vào nửa gói thuốc lá trong túi. Anh lấy ra nhìn, rồi xoay người đi đến bên cạnh thùng rác, vứt gói thuốc vào đó.

Trước kia luôn miệng nói muốn cai thuốc, cai tới cai lui cũng không thành công. Lúc trống trải cô đơn, thứ này là người bạn tốt nhất. Nhưng anh nghĩ sau này có thể không cần nữa, có cô ấy bầu bạn, thuốc lá gì đó chỉ là dư thừa.

Anh nhớ đến gương mặt thuần khiết của Doãn Ước, liền mỉm cười.

Nhưng vứt thuốc xong điện thoại liền reo lên, Kỷ Tùy Châu nhận máy, là điện thoại công việc của Diệp Hải Thần. Anh tựa vào cửa sổ nghe điện thoại, đuôi mắt quét nhìn hết thảy động tĩnh trong hành lang.

Y tá đi tới đi lui, thỉnh thoảng có người nhà dìu thai phụ đi bộ cho dễ sanh, bầu không khí cả khoa sản rất hài hòa. Một y tá đứng bên cạnh bác sĩ nam, đang xem bệnh lịch, thỉnh thoảng trao đổi với người bên cạnh. Đột nhiên người đó ngẩng đầu, bất giác nhìn lướt qua phía Kỷ Tùy Châu đang đứng.

Tầm mắt hai người liền giao nhau.

Là Trịnh Đạc, Kỷ Tùy Châu có hơi bất ngờ, anh vội vàng chấm dứt cuộc gọi với Diệp Hải Thần, rồi đi về phía đối phương. Trịnh Đạc cũng nhìn thấy anh, cầm bệnh lịch đi tới.

Hai người cùng chào hỏi nhau.

– Trùng hợp vậy.

– Ừ, anh đến thăm bạn à?

https://thuviensach.vn

– Bạn sắp sinh, nên đến thăm.

– Tôi đến lấy bệnh lịch. Có một sản phụ chuyển đến khoa chúng tôi, tôi đến lấy bệnh lịch trước đây của cô ấy, thuận tiện tìm bác sĩ chủ trị nói chuyện. Anh đến nơi thế này, tôi có hơi bất ngờ đó.

Kỷ Tùy Châu nhớ đến Doãn Ước vẫn còn trong phòng của Bạch Lục, quyết định giấu nhẹm chuyện này. Ngay từ đầu trong lòng anh đã không ưa Trịnh Đạc, lại càng không thích anh ta tiếp cận Doãn Ước. Ngoại trừ bản năng cố hữu của giống đực đối với giống cái ra, dường như còn có thứ gì khác xen lẫn vào trong đó.

Là cái gì thì nhất thời không nói rõ được.

Quan hệ hai người đàn ông không tốt lắm đứng đó khách sáo nói chuyện, đến cuối cùng dĩ nhiên không còn chuyện để nói. Kỷ Tùy Châu vừa định cáo từ, nhìn lướt qua vai Trịnh Đạc, phía trước có người đang xông về hướng này.

Ánh mắt anh lập tức nghiêm túc hơn. Trịnh Đạc thấy sắc mặt anh thay đổi, cũng quay đầu nhìn theo, chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Anh vô thức gọi một tiếng:

– Thành Tựu…

Y tá bên cạnh nghe anh gọi, tò mò nhìn qua:

– Là bác sĩ Phương đúng không, bác sĩ Phương đến à?

Y tá nữ kia là người ái mộ Phương Thành Tựu, gần đây bởi vì sự cố y khoa, cũng lo lắng theo. Lúc này nhìn thấy anh đến, nhất thời bộp chộp lên, trực tiếp chạy đến.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc ngửi được mùi nguy hiểm quanh đây, đưa tay túm lấy cô y tá nọ. Nhưng đối phương chạy quá nhanh, anh chụp vào khoảng không, tận mắt nhìn cô y tá nọ tiến đến, mới vừa đứng trước mặt Phương Thành Tựu, còn chưa kịp nói hết câu, đã bị đối phương vung tay giáng mạnh một cái.

Cú này là đánh vào cổ, cô y tá hét lên rồi té xuống, nơi tay bụm cổ không ngừng có máu chảy ra ngoài, đồng phục làm việc màu trắng mau chóng nhuốm đỏ.

Khoa sản nhất thời nhốn nháo, những người khác chạy đến đỡ cô y tá, vài người gọi điện thoại, mấy người lấy băng gạc, còn có một số người chạy loạn như ruồi bọ mất đầu.

Trịnh Đạc sắc mặt vô cùng khó coi, quát một tiếng:

– Phương Thành Tựu, cậu làm sao!

Phương Thành Tựu sắc mặt trắng bệch, ánh mắt rã rời, toàn thân bốc mùi sát khí. Ánh mắt anh ta chậm chạp, nhìn Trịnh Đạc hồi lâu, mới thốt lên một câu:

– Em đến tìm viện trưởng.

– Viện trưởng không có ở đây.

– Vậy em tìm anh.

– Cậu tìm tôi cũng được, nhưng không thể làm chuyện ngu ngốc. Đưa dao trong tay cậu cho tôi.

Phương Thành Tựu từng bước lui về sau, đem dao giấu ra sau lưng. Y tá trưởng lớn gan, ở sau lưng anh ta nên định giật dao đi, ai ngờ bị hắn phát hiện, xoay người múa dao loạn xạ, lại khiến mọi người hét lên.

https://thuviensach.vn

Y tá bị thương đã được đưa đi, thai phụ và người nhà ở những phòng bệnh khác cũng lục đục chạy ra, nhất thời khoa sản như gặp phải tai ương.

Phương Thành Tựu không thèm để ý đến những người này, lập tức đi đến trước mặt Trịnh Đạc, kề dao vào cổ anh.

– Anh Trịnh, ngại quá, em chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ thôi.

– Giúp gì?

– Theo em đi gặp viện trưởng. Ông ta sẽ nghe lời anh, ông ta kêu em cút đi, anh giúp em nói chuyện đi.

Trịnh Đạc vẻ mặt vô cùng trấn định:

– Anh vốn định nói giúp cậu. Nhưng bây giờ cậu làm ra chuyện này, anh còn giúp cậu thế nào được. Thành Tựu, hay vầy đi, bây giờ cậu lập tức thu tay lại, anh có thể an bài tốt nhất cho cậu.

– Em không cần an bài gì hết, em muốn ở lại bệnh viện.

Cảm xúc của Phương Thành Tựu bắt đầu kích động, con dao đã vẽ loạn trên áo của Trịnh Đạc, có vài nhát suýt cắt trúng da thịt. Nhưng Trịnh Đạc vẫn cứ đứng yên, ánh mắt không chút phập phồng sợ hãi.

Phương Thành Tựu có hơi tuyệt vọng, giọng nói run rẩy. Anh ta giống như một người bệnh tâm thần cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó, nhưng vẫn luôn không thuyết phục được Trịnh Đạc.

Đang giằng co, Phương Thành Tựu cảm giác có một bàn tay vỗ lưng mình. Quay đầu, thấy Kỷ Tùy Châu đang đứng trước mặt, cười với anh ta:

– Không sao đâu, anh ta không giúp cậu thì tôi giúp cậu.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 49-3: Ra tay (3)

Phương Thành Tựu cảm thấy trên tay lạnh ngắt, dao trong tay không biết từ khi nào đã bị Kỷ Tùy Châu mang đi.

Nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, cơ thể hệt như con rắn. Dao tuy rằng đã bị giật đi, nhưng tay không bị ai túm hết. Anh ta nhanh chóng lùi ra sau, va phải một y tá trẻ vừa chạy ra từ phòng bệnh.

Anh ta tóm người nọ khống chế trước ngực, lập tức móc khẩu súng từ bên hông ra, kề sát vào thái dương của người nọ. Y tá sợ hãi, tiếng hét từ cổ họng vọt ra được một nửa, bị anh ta bụm miệng, đau đến run rẩy.

Phương Thành Tựu vừa nhìn cô vừa hét:

– Câm miệng, còn la nữa tôi đánh chết cô.

Cô y tá sợ tới mức không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Phương Thành Tựu hung ác như vậy, nằm ngoài dự kiến của Kỷ Tùy Châu. Càng khiến anh không ngờ tới chính là, đối phương có chút bản lĩnh. Chỉ bằng vai động tác đã thoát khỏi tay anh, anh ta cũng chẳng phải là một bác sĩ khoa mắt tầm thường.

Trịnh Đạc lùi về sau từng bước, đứng sóng vai với Kỷ Tùy Châu. Anh ta nghiêng đầu hỏi anh:

– Cậu ta điên rồi, anh phải cẩn thận.

https://thuviensach.vn

– Tôi còn tưởng anh có cách khống chế cậu ta chứ.

– Tôi có thể có cách gì, hiện tại cậu ta chẳng chịu nghe ai nói hết.

Kỷ Tùy Châu nhìn chằm chằm Trịnh Đạc một lát, thấy đối phương có hơi sốt ruột:

– Tôi nói thật đấy! Tôi hỏi anh, ngoài anh ở đây ra, còn có ai nữa…

Kỷ Tùy Châu biết anh ta đang hỏi đến Doãn Ước, anh ta đang lo lắngsự an nguy của cô. Phương Thành Tựu hiện tại chính là thùng thuốc nổ, chế ngự hắn có chút khó khăn, tốt nhất là dụ hắn ra ngoài, như vậy ít ra Doãn Ước và Bạch Lục có thể an toàn.

Nhưng Trịnh Đạc hỏi còn chưa hết, Doãn Ước đã kéo cửa, từ trong phòng VIP đi ra:

– Kỷ Tùy Châu, Bạch Lục vỡ ối…

Vừa mới dứt lời, cô liền nhìn thấy Phương Thành Tựu ở đối diện, cùng với con tin trong tay anh ta. Hình ảnh thật xa lạ, thế cho nên Doãn Ước nhất thời không kịp phản ứng.

Phòng VIP quá lớn, cô vừa mới cùng Bạch Lục xem ti vi giết thời gian, hoàn toàn không ngờ bên ngoài lại long trời lỡ đất thế này.

Đứng ngây người mấy giây, cô đã nhìn thấy vũng máu dưới đất. Kỷ Tùy Châu trong tay cầm dao, trên đó vẫn còn dính máu. Cô và anh bốn mắt giao nhau, Kỷ Tùy Châu hiển nhiên muốn nói gì đó với cô. Nhưng anh chưa kịp lên tiếng, Phương Thành Tựu đã la lên:

– Tên họ Kỷ kia, ném dao qua đây!

Kỷ Tùy Châu còn chưa hành động ngay. Sự im lặng ngắn ngủi này lại khiến Phương Thành Tựu càng thêm nôn nóng, hắn lại rống lên lần nữa,

https://thuviensach.vn

cây súng trong tay đã bắt đầu chỉa về phía Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu lập tức vọt đến chắn trước mặt Doãn Ước, lấy thân thể bảo vệ cô, đồng thời giơ hai tay lên, cười cười với Phương Thành Tựu:

– Đừng căng thẳng, đưa cậu là được mà.

Anh khom lưng ném dao đến bên chân Phương Thành Tựu, đối phương không thèm nhặt, nhấc chân đá dao ra thật xa.

Hiện tại anh ta có súng, dao đối với anh ta mà nói chỉ là vô ích. Chỉ cần không để tên họ Kỷ cầm nó là được. Hắn đá dao đi xong, lần nữa chỉa súng vào đầu con tin, ra lệnh cho mấy người còn đứng đó:

– Này, đi vào phòng ngay.

Nơi này đã là cuối hàng lang, phòng cuối cùng chính là phòng VIP. Doãn Ước nghĩ đến Bạch Lục vẫn còn ở bên trong đau đẻ, theo bản năng lắc đầu.

Cô ấy đã sợ hãi lắm rồi, lại ập đến chuyện này, có khi nào sẽ nguy hiểm đến đứa trẻ không? Nhưng Phương Thành Tựu hoàn toàn không nghe cô, trực tiếp chỉa súng ép họ. Dưới tình huống này, ai cũng không có con đường thứ hai để lựa chọn, mọi người đều đi vào phòng của Bạch Lục, bao gồm cả Phương Thành Tựu và cô ý tá họ Phạm bị bắt làm con tin kia.

Bạch Lục ở bên trong nghe tiếng động, nghĩ rằng Doãn Ước đã gọi được bác sĩ đến, lo lắng hỏi cô:

– Doãn Ước, bác sĩ đến rồi à?

Doãn Ước vừa định đi vào, bị Kỷ Tùy Châu giữ lại, anh hoàn toàn bảo vệ cô sau lưng mình. Anh hất cằm với Trịnh Đạc:

– Anh đi vào xem đi.

https://thuviensach.vn

– Tôi không có chuyên môn này- Trịnh Đạc hơi khó xử.

– Anh là bác sĩ mà, lúc này ngoại trừ anh ra, còn ai có thể làm được chuyện này.

– Bác sĩ Trịnh, anh làm ơn khám giúp đi- Doãn Ước đứng đó cầu xin anh- Cô ấy vừa mới vỡ ối, bắt đầu đau đớn lắm rồi. Em lo là…

Nói xong, cô quay sang nhìn Phương Thành Tựu. Cô nhận ra y tá Phạm, chính là người vừa đến kiểm tra cho Bạch Lục xong, cô ấy là y tá khoa sản, chắc là biết một số kiến thức đỡ đẻ. Cô lại xin Phương Thành Tựu:

– Có thể để y tá Phạm vào giúp một tay không, bác sĩ Trịnh không rành lắm đâu.

Tình trạng của Phương Thành Tựu đỡ hơn lúc nãy, anh ta nhìn mấy người ở đây, lập tức từ chối:

– Không được.

Không có con tin, phần thắng của anh ta sẽ càng thấp. Kỷ Tùy Châu cũng không dễ đối phó, vừa rồi nếu không phải anh phản ứng mau lẹ, lúc này chắc hẳn đã bị cảnh sát đưa đi ăn cơm tù rồi.

Nghĩ đến đây, anh ta kéo y tá Phạm lui về sau vài bước, nép đến bên cạnh cửa sổ, nghiêng đầu quan sát bên ngoài. Sự việc phát sinh không lâu, cảnh sát hình như vẫn chưa có hành động gì, đảo mắt không thấy ai bên ngoài, Phương Thành Tựu thoáng thở phào.

Đúng lúc này, một tiếng hét từ phòng trong truyền ra, khiến Phương Thành Tựu vốn thần kinh căng thẳng nay căng thẳng hơn. Súng trong tay anh ta suýt cướp cò, tức giận đến chửi tục vài câu.

Kỷ Tùy Châu bình tĩnh ôn hòa trấn an anh ta:

https://thuviensach.vn

– Đừng căng thẳng, phụ nữ sinh con đều như vậy, đau lắm. Cậu để cô y tá này vào giúp đỡ đi, cô ấy bớt chịu đau, thì cậu cũng sẽ thoải mái hơn mà.

Phương Thành Tựu nhíu mày không nói gì, như là đang suy xét tính khả thi của cách này. Suy nghĩ chốc lát, anh ta chỉa súng vào Kỷ Tùy Châu:

– Được, anh để Doãn Ước lại đây, tôi sẽ đổi cô ta đi.

– Không được- Kỷ Tùy Châu thẳng thắn từ chối.

– Mau để cô ta đến đây, một đổi một, nếu không tôi…

– Cậu để y tá vào trong, tôi làm con tin cho cậu- Kỷ Tùy Châu đẩy Doãn Ước một cái- Em vào đó hỗ trợ đi.

Doãn Ước có hơi do dự, muốn nói cái gì lại không nói thành lời, cô đã bị Kỷ Tùy Châu đẩy mạnh vào phòng trong. Bên ngoài, Kỷ Tùy Châu đi đến trước mặt Phương Thành Tựu, ra hiệu anh ta thả y tá Phạm ra. Phương Thành Tựu còn hơi chần chừ, nghĩ nghĩ rồi nói với y tá Phạm:

– Cô, tìm sợi dây, trói tay anh ta lại cho tôi.

Chỉ có vậy anh ta mới có thể yên tâm được.

Kỷ Tùy Châu không hề phản kháng, để y tá Phạm tháo đai lưng trói hai tay của anh lại. Sau đó súng của Phương Thành Tựu chỉa vào gáy anh, y tá Phạm mặt mày xanh tái trốn vào phòng trong, đóng sầm cửa lại.

Kỷ Tùy Châu liền nở nụ cười:

– Xem ra cô ấy rất sợ cậu đó.

Sợ anh, sợ cây súng trong tay anh thì có.

– Anh không sợ sao?

https://thuviensach.vn

– Nếu nói không sợ, có phải hơi xạo không?

Trịnh Đạc thật sự không hiểu người đàn ông này, giờ là lúc nào rồi, anh còn có tâm trạng để nói đùa. Trên gáy anh chính là bị súng thật chỉa vào, hơi vô ý một chút đầu anh sẽ nở hoa, không chỉ phải chết, hơn nữa còn chết rất khó coi.

Nhưng anh một chút cũng không quan tâm, hình như không ý thức được bộ dạng tệ hại này chính là hiện thực.

Hai tay Kỷ Tùy Châu bị trói đằng trước, anh chỉ chỉ vào sô pha đối diện:

– Tôi có thể ngồi xuống không?

– Sao anh lại nhiều chuyện như vậy.

– Không cần lo đâu, tôi làm sao chạy thoát được. Cậu làm chuyện của cậu đi, cậu chạy thật xa đến đây, còn phí sức nhiều như vậy, chắc chắn phải có thỉnh cầu gì rồi. Cậu muốn làm gì thì cứ làm, đừng làm ồn họ đỡ đẻ bên trong là được.

Phương Thành Tựu sắp bị anh làm bật cười. Nhưng anh ta cũng có hơi tò mò, bên trong lâu rồi không có động tĩnh gì, cũng không biết người phụ nữ bên trong có phải sắp sinh thật không nữa. Thế nào lại xúi quẩy như vậy, đụng phải một sản phụ sắp sinh. Cho nên anh ta ghét phụ nữ, chỉ cần nơi nào có họ, sự việc sẽ càng trở nên đặc biệt phức tạp.

Anh ta nhớ đến Hà Mỹ Hi, bất giác hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Cô bạn của Doãn Ước, các người muốn biết cô ta đang ở đâu không?

– Không muốn, dù sao cũng nằm trong tay cậu rồi, đoán chừng không có kết cục tốt.

– Anh biết chắc chắn do tôi làm?

https://thuviensach.vn

– Nếu không phải cậu làm, cậu bất chấp thế này làm gì.

Phương Thành Tựu có chút không vui, lấy súng nện vào đầu Kỷ Tùy Châu. Đối phương tính tình cứng rắn, lập tức nhíu mày:

– Cậu mau chóng làm chuyện của cậu đi, đừng ở chỗ này khua môi múa mép với tôi. Cậu đánh chết tôi, cậu cũng thoát không được, vẫn nên suy nghĩ làm thế nào để thoát thân đi.

Phương Thành Tựu quả thật khá nôn nóng, anh ta muốn tìm Trịnh Đạc nói chuyện, nhưng đối phương đi vào phòng trong hồi lâu cũng không thấy ra, anh ta tức giận đến giậm chân. Anh ta qua đó đạp cửa, giận dữ hét:

– Có đẻ được không!

Bạch Lục bên trong đang đau đẻ, vốn nghe lời của Trịnh Đạc và y tá Trịnh xong, đau chết sống cũng cố nhịn không dám la. Kết quả bị Phương Thành Tựu dọa sợ, lúc này lớn tiếng la khóc. Vừa khóc không ngừng, vừa la hét không im.

Cô nắm lấy tay của Doãn Ước, dùng sức bấu đối phương đến rướm máu. Doãn Ước cố chịu không dám lên tiếng, chỉ hỏi Trịnh Đạc:

– Thế nào rồi?

– Còn sớm lắm, mới mở hai ngón tay thôi.

Cơn đau của Bạch Lục vừa qua khỏi, nghe nói vậy không khỏi tuyệt vọng la lên:

– Không thể nào, lúc tôi nhập viện đã mở một ngón tay rồi, sao chậm như vậy.

– Còn có thể chậm hơn nữa, đau bụng ba ngày mới sinh là rất bình thường.

https://thuviensach.vn

Ba ngày! Không chỉ mình Bạch Lục, Doãn Ước nghe xong cũng sụp đổ. Nghĩ lại Phương Thành Tựu ở bên ngoài như thùng thuốc nổ, Doãn Ước không biết lúc này họ phải làm sao mới có thể sống sót trở ra ngoài.

Tay lại đau đớn, cô biết cơn đau đẻ của Bạch Lục lại đến. Trải qua một hồi thế này, giờ lời khuyên của ai cũng không hữu dụng. Trịnh Đạc và y tá Phạm ở bên cạnh có hơi sốt ruột, Bạch Lục lại không chịu phối hợp, khóc lóc tru tréo lên.

– Tôi không sinh, tôi sinh làm chi nữa. Bên ngoài có người muốn giết chúng ta, cho dù sinh ra thì thế nào, vẫn là đường chết thôi. Các người cho hắn vào đây đi, trực tiếp bắn tôi một phát cho rồi.

Một nữ thần cao quý thanh lịch, lúc này lại như một đứa trẻ, Doãn Ước khuyên nhủ cô:

– Đừng như vậy, chết đau lắm, còn đau hơn sinh con nhiều. Nếu một phát súng chết liền thì thôi, không chết được sẽ càng đau đớn hơn.

– Vậy kêu hắn bắn vào đầu tôi đi.

– Vậy chẳng phải đầu sẽ nở hoa à. Cô xinh đẹp thế này, cũng không muốn chết khó coi mà.

Không khí trong phòng vẫn rất căng thẳng, cho đến khi Doãn Ước nói mấy lời này xong, mới trở nên thoải mái một chút. Y tá Phạm nhớ đến lúc nãy Doãn Ước giúp mình, lúc này cũng xốc lại tinh thần khuyên răn Bạch Lục:

– Cô phải cố nhịn, nghĩ đến con đi, nói không chừng chúng ta đều có thể ra ngoài được, cô đừng nản lòng.

– Còn có thể ra ngoài ư?

https://thuviensach.vn

– Có thể, nhất định có thể- Doãn Ước gấp gáp nói- Anh ta không phải đến gây rắc rối cho chúng ta đâu, chờ sau khi chuyện này qua đi, anh ta sẽ thả chúng ta ra thôi.

– Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Mấy người họ nhìn nhau, ai cũng không nói rõ được. Không ai biết rốt cuộc Phương Thành Tựu muốn làm gì. Doãn Ước chỉ có thể hỏi Trịnh Đạc, nhưng Trịnh Đạc cũng không biết:

– Cậu ta đến tìm anh, muốn anh tìm viện trưởng nói giúp. Vốn chuyện này anh sẽ giúp cậu ta, nhưng cậu ta lại kích động đến vậy, chọn phương thức sai lầm nhất. Hiện tại cho dù anh muốn giúp cậu ấy cũng không giúp được, sự việc quá nghiêm trọng rồi.

Nghe anh nói vậy, Bạch Lục khóc rống lên. Doãn Ước mau chóng ra hiệu bảo Trịnh Đạc đừng nói tiếp nữa, còn mình thì lựa lời nhẹ nhàng an ủi Bạch Lục. Cơn đau đẻ của Bạch Lục ngày càng dày đặc, y tá Phạm nhìn chằm chằm đồng hồ trên tường một lát, cuối cùng nói:

– Hay là làm kiểm tra cổ tử cung?

Kiểm tra cổ tử cung vừa rồi là Trịnh Đạc làm, tay nghề anh không thuần thục, đau đến Bạch Lục không chịu nổi. Lúc này nghe y tá Phạm nói vậy, liền nắm lấy cô:

– Cô, cô làm đi, nhẹ một chút.

– Tôi không phải bác sĩ- Y tá Phạm hơi khó xử. Cô không phải hộ sinh, chỉ là một ý tá khoa sản bình thường, kiểm tra cổ tử cung này không đến lượt cô làm.

– Hay là để bác sĩ Trịnh làm đi.

https://thuviensach.vn

– Tôi không muốn anh ta làm.

– Cô im ngay!

Trịnh Đạc lạnh lùng quát một câu, sắc mặt nháy mắt sa sầm.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 50-1

Bạch Lục hết hồn, lời đến miệng rồi lập tức nuốt xuống.

Cô đáng thương nhìn Doãn Ước, đối phương lại hỏi:

– Muốn uống nước không?

Doãn Ước cũng hiểu Bạch Lục có hơi quá phận. Bây giờ là lúc nào rồi, có thể có bác sĩ ở đây là tốt rồi, cô còn kén cá chọn canh. Nói thật, họ có thể bình yên ra khỏi căn phòng này hay không đã là vấn đề rồi, thời điểm thế này không cần thiết tị nạnh.

Chỉ là Trịnh Đạc đột nhiên nổi đóa, thật khiến cô bất ngờ. Lần đầu tiên cô thấy anh như vậy, là do áp lực quá lớn hay sao? Ngẫm lại bên ngoài là Phương Thành Tựu với cây súng trong tay, trái tim Doãn Ước cũng khẩn trương nhảy loạn.

Cô thật có chút lo lắng cho Kỷ Tùy Châu.

Người này mệnh tốt, đầu óc cũng lanh lẹ, bản lĩnh hẳn là không tệ rồi. Nhưng ở điều kiện trước mặt loại vũ khí như súng, hình như cũng không dùng được. Kỷ Tùy Châu chủ động thay cô làm con tin, rốt cuộc là vì cô, hay là vì Bạch Lục.

Doãn Ước quay đầu liếc nhìn cửa phòng, cử chỉ này lại bị Trịnh Đạc thu hết vào mắt. Đồng tử anh co rút lại, vẻ mặt có hơi xấu hổ. Nhưng suy nghĩ xong vẫn là an ủi Doãn Ước:

https://thuviensach.vn

– Không sao đâu, Kỷ Tùy Châu có thể ứng phó.

– Thật sự có thể ư?

Trịnh Đạc hơi mỉm cười, kiên định gật đầu.

Kỷ Tùy Châu đối kháng với Phương Thành Tựu, phần thắng vẫn rất lớn. Bên ngoài rất lâu không có tiếng động truyền vào, nói không chừng hai người họ đã nói chuyện với nhau êm thấm rồi. Họ đang nói chuyện gì, Trịnh Đạc có chút tò mò đấy.

Anh vừa định dỏng tai nghe ngóng, Bạch Lục bên kia lại bắt đầu kêu la, mấy người họ lần nữa dồn lực chú ý lên người cô. Ý cười trên mặt Trịnh Đạc nhạt dần, nói với Bạch Lục:

– Dạng chân ra.

Bạch Lục cố nén xấu hổ và đau đớn, run rẩy tách hai chân ra. Lần kiểm tra cổ tử cung (kiểm tra âm đ*o) này rất đau, cảnh tượng vừa rồi đúng là đã dọa được cô. Nhưng lúc này bụng đau nhiều hơn, cô cũng không quản được nhiều. Thời điểm Trịnh Đạc luồn tay vào trong, tinh thần cô khẩn trương cao độ, chú tâm đón nhận cơn đau ập đến bất cứ lúc nào, nhưng lại không cảm thấy đau đớn gì.

Sau khi Trịnh Đạc luồn tay vào, nhíu mày càng chặt hơn:

– Vẫn là hai ngón tay, tình hình của cô cách lúc sinh còn lâu lắm.

Bạch Lục sắp phát điên rồi. Cơn đau dày đặc như thế, lại có thể không chút tiến triển nào. Cô cảm thấy bản thân như con cá sắp chết, chỉ có thể để mặc người khác xâu xé.

Doãn Ước thấy cô như vậy liền biết cô sắp khóc, mau chóng khuyên nhủ:

https://thuviensach.vn

– Không sao, không sao, tôi có người bạn cũng như vậy, ban đầu chỉ mở một ngón tay thôi, chỉ trong một lát đã mở mười ngón rồi. Y tá Phạm, loại tình huống này rất thông thường đúng không?

Y tá Phạm cũng là người thông minh, vội vàng phụ họa theo:

– Đúng đúng, lúc mở đến ba ngón tay khá chậm, nhưng qua ba ngón rồi sẽ rất nhanh. Cô đừng lo, tôi thấy thai cô không lớn, nói không chừng chỉ cần mở bảy ngón là có thể sinh rồi. Cô nhẫn nhịn nữa đi, sẽ rất nhanh.

Nói xong cô đưa mắt nhìn Trịnh Đạc, dùng ánh mắt trao đổi với anh. Anh chỉ là bác sĩ nam, cũng không thuộc khoa sản, bình thường đã quen bụng dạ ngay thẳng. Phụ nữ sinh con cần dỗ dành, cần cho cô ấy hy vọng mới được. Bác sĩ Trịnh lại như cây búa nện xuống, bác sĩ mà tâm lý thừa nhận khiếm khuyết năng lực, thì sản phụ phải sợ đến ngất đi rồi.

Cô dám khẳng định, nếu không phải do tình hình bây giờ không cho phép, cô Bạch này chắc chắn sẽ không chịu sinh thường nữa, sẽ gọi bác sĩ đến mổ cho cô ấy ngay. Cô làm ở khoa sản nhiều năm, mấy chuyện thế này đã nhìn quen rồi.

Trịnh Đạc có lẽ cũng nghe ra được dụng ý của hai cô, cứng nhắc thêm vào một câu:

– Đúng, sẽ sinh nhanh thôi.

Chỉ là anh nói vậy Bạch Lục cũng khó lòng không tin tưởng, cuối cùng chỉ có thể chịu đau nức nở tiếp tục chờ sinh.

Lúc này cô thậm chí có chút hâm mộ Kỷ Tùy Châu, cô tình nguyện kêu người đó chỉa súng vào đầu mình, còn tốt hơn là chịu cơn đau banh da xẻ thịt như xuống địa ngục thế này.

https://thuviensach.vn

So với Bạch Lục, Kỷ Tùy Châu lúc này lại khá nhàn nhã. Phương Thành Tựu ở đó gọi điện, nghe có vẻ là gọi cho một người nào đó trong ban lãnh đạo bệnh viện. Lãnh đạo nói chuyện chậm rãi, hệt như đang đánh thái cực quyền, Phương Thành Tựu cùng người nọ đám phán hồi lâu, người nọ cũng không nói rõ rốt cuộc có đến gặp anh ta hay không. Nói đến cuối cùng Phương Thành Tựu nổi nóng, tức giận ném điện thoại xuống đất, nả một phát súng lên tấm kính cửa sổ.

Tiếng súng đột nhiên kinh động mọi người, nhất là bốn người ở phòng trong. Mọi người ngừng thở, ngay cả Bạch Lục cũng không dám phát ra tiếng la.

Doãn Ước kinh ngạc vài giây ngắn ngủi liền hoàn hồn, lao ra định tìm Kỷ Tùy Châu, lại bị Trịnh Đạc kéo lại.

– Không sao đâu, chắc chắn không có gì đâu.

– Anh để em ra xem đi.

– Em xem cũng vô ích, nếu thật sự bắn vào người anh ta, em đi ra thì có thể giải quyết được gì.

Nói là nói vậy, nhưng lúc này Doãn Ước không quản được nhiều thế đâu. Nếu cô có thể bình tĩnh, lý trí phân tích tình huống hiện tại, cô sẽ không là Doãn Ước- người đã từng rất yêu Kỷ Tùy Châu.

Thực tế thì, cô đột nhiên phát hiện, bản thân không hề giống như mình đã nghĩ: quên người đàn ông này một cách triệt để.

Cô gấp gáp đến độ đỏ mặt tía tai, đột nhiên nghe được giọng nói của Kỷ Tùy Châu bên ngoài:

– Không sao đâu, mọi người cứ tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Giọng anh vững vàng ngữ điệu bình tĩnh, nghe ra không giống như đã bị thương. Lòng khẩn trương của Doãn Ước nhất thời thả lỏng.

Bên ngoài, sau khi Phương Thành Tựu nả một phát súng, cảm xúc có hơi phập phồng. Anh đứng bên cửa sổ, súng vẫn chỉa vào Kỷ Tùy Châu không tha. Đối phương từ đầu đến cuối vẫn ngồi yên trên sô pha, hệt như không hề nghe thấy tiếng súng kia.

Nhưng tiếng súng ấy đã chui vào điện thoại rơi ở kia, trong văn phòng viện trưởng bên này chật ních người, ngoại trừ lãnh đạo bệnh viện ra còn có cảnh sát. Có chuyên gia đàm phán thử thương lượng với Phương Thành Tựu, nhưng anh ta hoàn toàn không nghe, còn mắng chuyên gia xối xả.

Viện trưởng khá sốt ruột, hỏi đội trưởng phụ trách hành động lần này:

– Đội trưởng Tào, bây giờ phải làm gì?

Đội trưởng Tào ra hiệu cho ông tiếp tục thuyết phục Phương Thành Tựu đầu hàng, hướng dẫn ông nói chuyện, để tìm ra được lỗ hổng và khe hở trong lời nói của anh ta, để chuyên gia đàm phán nắm bắt lấy nhược điểm đó, rồi tiến hành khuyên nhủ anh ta.

Nhưng Phương Thành Tựu hệt như ma quỷ, một mình tự lẩm bẩm lải nhải, hoàn toàn không chịu nghe người khác nói gì, chỉ lặp đi lặp lại yêu cầu viện trưởng nhất định phải đến gặp mình.

Mắt thấy nếu họ cứ tiếp tục đàm phám như thế sẽ càng căng thẳng hơn, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng không nhịn được, khuyên anh ta:

– Cậu bình tĩnh chút đi, để họ có thời gian suy nghĩ. Viện trưởng các cậu cũng là người, bảo ông ta mạo hiểm đến đây, ông ta cũng có băn khoăn mà. Hay làcậu tìm biện pháp điều đình đi, qua điện thoại đưa ra lời yêu cầu của cậu, xem họ có thể đồng ý không.

https://thuviensach.vn

Mắt Phương Thành Tựu đỏ ngầu, anh ta dần tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu. Sau hồi lâu, anh ta hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Rốt cuộc anh là ai?

– Tôi là ai bộ cậu không biết à?

– Anh thật sự không sợ chết?

– Đương nhiên sợ rồi, cho nên tôi mới hy vọng vụ này mau chóng được giải quyết. Bây giờ cậu nhốt chúng tôi ở đây chỉ vô ích thôi. Cậu nên mau chóng đưa ra yêu cầu của chính mình đi, để cảnh sát thỏa mãn cậu. Sau đó nghĩ cách thoát khỏi đây, như vậy đều tốt cho tất cả chúng ta. Tôi nói này, không lẽ cậu không muốn gặp ba mẹ mình sao?

Kỷ Tùy Châu đã tra ra được một ít thông tin của Phương Thành Tựu, anh ta là con trai độc nhất trong nhà, ba mẹ đều làm kinh doanh, gia cảnh giàu có. Ban đầu khi nhận được tài liệu, Kỷ Tùy Châu thật không có biện pháp liên hệ anh ta với tội phạm giết người. Bởi vì anh thật sự không nghĩ ra, một người như vậy, tại sao lại bỏ hết tất cả, sa vào con đường cực đoan như thế.

Bất cứ chuyện gì cũng phải có nguyên do, Phương Thành Tựu phát điên cũng không ngoại lệ.

Đối phương nghe anh nhắc đến ba mẹ, vẻ mặt có hơi ỉu xìu. Anh ta lầm bầm tự nói một lát, rồi lắc đầu:

– Không cần, tôi không muốn gặp họ.

– Nhưng ba mẹ cậu có lẽ rất muốn gặp cậu. Cậu là con trai độc nhất của họ, họ chắc chắn không muốn cậu như vậy.

Phương Thành Tựu đột nhiên bật cười:

https://thuviensach.vn

– Gì mà con độc nhất, ba tôi bên ngoài nuôi bồ nhí, có khi tôi không biết đấy. Sự nghiệp của ông ta không sợ không có người thừa kế, đàn ông mà, muốn lúc nào có con cũng được hết.

– Vậy còn mẹ cậu, cậu bao giờ cũng là con trai duy nhất của bà ấy.

Nghe vậy vẻ mặt Phương Thành Tựu rõ ràng u ám hơn rất nhiều:

– Vậy xem như tôi có lỗi với mẹ mình đi, nếu lần này tôi thoát được, sau này tôi sẽ tìm cơ hội hiếu kính mẹ.

Lúc anh ta nói chuyện, Kỷ Tùy Châu luôn một mực quan sát anh ta. Trong lòng anh có nghi vấn thật sâu, Phương Thành Tựu làm lớn chuyện này như vậy, mục đích cuối cùng là gì? Giống như anh ta nói, muốn bệnh viện đừng kỷ luật mình, ít nhất cũng đừng đuổi việc anh ta. Nhưng anh ta làm ra thế này, đừng nói bệnh viện không bỏ qua, cảnh sát lại càng không buông tha cho anh ta.

Sự nghiệp bác sĩ của anh ta xác định mất chắc rồi, nếu tốt số, chạy thoát giữ được cái mạng, có lẽ ra nước ngoài là lối thoát duy nhất. Nhưng điều kiện tiên quyết là bên ngoài anh ta có người hỗ trợ tiếp ứng, nếu không với triển khai nghiêm ngặt của cảnh sát, chạy ra ngoài thì dù có bay lên trời cũng tuyệt đối không có khả năng.

Khả năng lớn nhất chính là một viên đạn đưa về cõi cực lạc, nói vậy…

Nghĩ đến đây, Kỷ Tùy Châu hỏi anh:

– Triệu Sương là cậu giết, đúng không?

– Ai nói với anh cô ta chết rồi? Vả lại sao anh dám khẳng định cô ta là do tôi giết?

https://thuviensach.vn

– Vốn không dám chắc, nhưng vừa rồi nghe cậu nói vậy, đã khẳng định được rồi.

– Con đó rất đáng ghét.

– Cho nên cậu giải quyết cô ta rồi?

– Dù sao sẽ không để cô ta có cơ hội chạy đi nói lung tung nữa. Về phần sống hay chết, các người đều rất hứng thú đúng không? Tôi càng không nói cho các người biết. Nếu không, sẽ nhàm chán lắm.

– Đó không phải là chuyện nhàm chán hay không, đó là một mạng người đấy.

– Mạng người?- Phương Thành Tựu vẻ mặt khinh thường- Đối với anh mà nói là mạng người, còn với tôi mà nói, chẳng khác mạng chó là bao. Bộ dạng tham lam tiền của tôi, cùng loài chó có gì khác nhau, cô ta có tư cách gì để làm người chứ.

– Cho nên chuyện tôi điều tra được đều là thật, vai diễn mới của cô ta chính cậu là người đầu tư.

Kỷ Tùy Châu ở phương diện này có chút bản lĩnh, công ty đầu tư cho Triệu Sương rất khó hiểu, lúc mới vừa tra được hoàn toàn không thể liên hệ nó với Phương Thành Tựu. Sau đó Kỷ Tùy Châu tra ra pháp nhân công ty nọ và ba của Phương Thành Tựu từng có một hợp đồng giao dịch rất lớn, tuy chỉ có một hợp đồng đó thôi, cũng có giá trị trên tiền triệu.

Từ vụ giao dịch này, anh nhìn ra được một số manh mối. Chỉ là không ngờ anh chưa kịp ra tay, đối phương đã ra tay trước rồi.

Phương Thành Tựu, một bác sĩ khoa mắt chưa đến ba mươi tuổi, năng lực hình như rất mạnh.

https://thuviensach.vn

Đối phương cũng không phủ nhận, rất nhanh liền xác định được. Kỷ Tùy Châu nhìn bộ dạng chẳng thèm quan tâm của anh ta, không khỏi nheo mắt. Ánh mắt kia chỉ thoáng qua giây lát, lập tức khôi phục bình thường.

Phương Thành Tựu không thấy được vẻ mặt đó của anh, anh ta lại trở nên bất an hơn. Điện thoại bên kia chậm chạp không trả lời, nả một phát súng hình như tác dụng cũng không lớn. Cuối cùng anh ta không nhịn nổi nữa, một cước đá văng cánh cửa phòng trong.

Bạch Lục đang đau bụng, tiếng la được một nửa lại bị tiếng đạp cửa dọa nuốt về. Y tá Phạm trải qua lần bị uy hiếp lúc nãy, cơ thể đặc biệt nhạy cảm, sợ đến mức lập tức chui xuống gầm giường.

Chỉ còn lại Doãn Ước và Trịnh Đạc giữ được bình tĩnh.

Trịnh Đạc đưa tay lau mồ hôi trên trán, không vui hỏi đối phương:

– Có chuyện gì?

– Anh ra ngoài cho tôi.

– Đứa bé vẫn chưa chào đời.

– Dẹp mẹ đứa bé đi, anh cút ra ngoài cho tôi.

Trịnh Đạc nghĩ ngợi, tháo bao tay đi ra ngoài. Doãn Ước lo lắng, cũng cùng đi ra theo. Nhìn thấy Kỷ Tùy Châu vẫn bình an vô sự ngồi đó, cô kích động đến sắp khóc.

Nhưng lời nói tiếp theo của Phương Thành Tựu khiến cô không rơi nước mắt nổi.

Anh ta chỉa súng vào Trịnh Đạc, ra lệnh:

– Bây giờ anh đi xuống lầu, lấy cho tôi một thứ.

https://thuviensach.vn

– Là cái gì?

– Cái gì thì anh không cần biết. Nó ở ngay trong bụi hoa dưới lầu, gần chỗ lấy nước bên trái tòa nhà, tôi cho anh mười phút. Nếu anh không mang lên, tôi sẽ lập tức nổ súng giết người. Người đầu tiên tôi muốn giết, chính là…

Anh ta di chuyển tay, họng súng nhắm thẳng vào người ở bên cạnh Trịnh Đạc.

– Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 50-2

Thật giống như tiếng hú vang giữa đêm khuya, Doãn Ước nghe thấy giọng nói chắc nịnh của Trịnh Đạc.

– Không được.

– Anh dám không đi?

– Tôi sẽ đi, nhưng không cho phép cậu động vào một sợi lông của Doãn Ước, nếu không…

– Thời gian của anh không nhiều đâu- Trịnh Đạc nói còn chưa dứt lời, đã bị Kỷ Tùy Châu cắt ngang- Đi nhanh về nhanh.

Trịnh Đạc có chút không vui:

– Rốt cuộc anh giúp bên nào?

– Bên nào cũng không quan trọng, quan trọng là anh ngoan ngoãn làm theo lời cậu ta đi. Bây giờ anh còn sự lựa chọn nào khác à?

Hiểu được đạo lý này, nhưng Trịnh Đạc vẫn không vui. Anh nhìn về phía Phương Thành Tựu, luôn muốn xác nhận một chuyện với anh ta:

– Tôi nhất định sẽ quay lại, nhưng không cho phép cậu tổn thương Doãn Ước chút nào. Bằng không tôi sẽ không để cậu sống sót ra khỏi căn phòng này.

https://thuviensach.vn

Bình thường là hai anh em thân thiết nhất, đến lúc này lại trở mặt thành thù. Phương Thành Tựu vẻ mặt có hơi vặn vẹo, mất tự nhiên ừ một tiếng, lập tức quay mặt đi.

Không ai biết suy nghĩ chân thật trong lòng anh ta lúc này là gì, có thể khi đối mặt với người bạn thân và đàn anh lúc trước, tâm trạng của anh ta sẽ phức tạp hơn chăng.

Tóm lại, Trịnh Đạc vẫn theo lời dặn dò của anh ta, mau chóng xuống lầu. Trong phòng yên ắng một lát, cho đến khi Bạch Lục không nén được đau, lại hét lên.

Phương Thành Tựu bị âm thanh này làm cho phiền não, anh nói với Doãn Ước:

– Cô đi nói với cô ta, còn dám kêu một tiếng nữa, tôi sẽ lập tức tiễn cô ta lên thiên đàng.

Doãn Ước có hơi tức giận, lạnh lùng đáp trả anh:

– Phụ nữ sinh con đều như vậy, đáng lẽ anh không nên tới đây.

– Tôi làm gì không cần cô quản.

– Vậy anh cũng đừng quản cô ấy có la hay không. Anh dọa cô ấy thành ra như vậy, ngay cả bác sĩ cũng không để lại người nào, còn không cho cô ấy kêu la, vậy chả khác nào giết cô ấy. Nếu anh nghĩ tới mẹ mình, anh không nên như vậy.

Doãn Ước thật không rõ, Phương Thành Tựu trước kia vừa thích đùa vừa thân thiện đi đâu mất rồi. Người trước mặt này, xa lạ đến độ cô không nhận ra nữa.

https://thuviensach.vn

Cô ném lại những lời này, cũng không quan tâm đối phương sẽ làm gì cô, lập tức quay vô phòng. Y tá Phạm thấy cô đi vào, cơ thể run rẩy không ngừng lắc đầu. Doãn Ước ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng khuyên bảo:

– Cô chui ra trước đi, ít nhất cũng cùng tôi giúp cô ấy sinh đứa bé ra.

– Không, không được, chân tôi không còn sức nữa.

– Tôi dìu cô.

– Tôi thật sự không được.

Y tá Phạm khóc đến tối tăm mù mịt, trong tiếng khóc tràn đầy tuyệt vọng sâu sắc. Doãn Ước biết cô ấy sợ hãi, bởi vì giờ phút này nội tâm của cô cũng sợ hãi như thế. Nhưng so với cô, Bạch Lục càng giày vò càng đáng thương hơn.

Cô vươn tay đến ôm lấy y tá Phạm, nhẹ giọng nói:

– Nếu chúng ta không giúp cô ấy, nếu cô ấy quá xúc động không khống chế được, Phương Thành Tựu sẽ bị kích thích, chúng ta sẽ càng nguy hiểm.

– Bác sĩ Phương sao lại biến thành như thế, trước kia anh ta rõ ràng…

– Ai rồi cũng sẽ thay đổi, chúng ta không quản được người khác, ít nhất có thể quản được chính mình. Trước kia tôi từng đọc ở đâu đó, nói sinh mạng mới có tác dụng cảm hóa tâm trạng của người khác. Chúng ta thử một lần đi, có lẽ anh ta nhìn thấy đứa bé chào đời sẽ thay đổi suy nghĩ, đây chính là cơ hội của chúng ta.

– Thật không?- Y tá Phạm nghẹn ngào.

– Thật, thử đi.

https://thuviensach.vn

Khuyên nhủ một lát, y tá Phạm cũng chui ra khỏi gầm giường. Mới vừa đứng lên, chân nhũn đến suýt nữa té ngã, Doãn Ước nhanh tay lẹ mắt đỡ cô đến bên giường, rồi nói chuyện với Bạch Lục.

Lúc này cách lúc Phương Thành Tựu gây rối đã gần ba tiếng đồng hồ, Bạch Lục vừa đau vừa sợ, hơn nữa sức lực tiêu hao quá nhiều, đã xuất hiện triệu chứng hư thoát. Cô bắt đầu nói nhảm, câu trước câu sau mâu thuẫn với nhau, còn nói những chuyện trước kia, đôi khi cô thậm chí quên mất hiện giờ mình đang là con tin, còn kéo tay Doãn Ước tán gẫu.

Chỉ là nội dung cô ấy nói, tất cả đều xoay quanh Kỷ Tùy Châu. Những lời này nếu nói vào lúc bình thường, Doãn Ước nghe xong chắc sẽ ghen tuông, thế nhưng hiện tại cô lại đồng tình sâu sắc với Bạch Lục.

Cô ấy là thật lòng thích Kỷ Tùy Châu, cảm giác cầu mà không được rất khó chịu đựng. Vào thời khắc sinh tử tồn vong, nghe vậy lại có vài phần bi tráng.

Nói đến cuối cùng Bạch Lục lại bắt đầu khóc lóc, y tá Phạm hình như được lời nói của Doãn Ước cổ vũ không ít, cũng bắt đầu khuyên cô:

– Giữ gìn sức lực, cô sinh đứa bé ra đã. Cô khóc như vậy sẽ kích thích đến hắn, cô bình tĩnh đi.

Nói thì dễ làm mời khó, Bạch Lục vẫn khóc thút thít không ngừng, nhưng âm thanh cuối cùng cũng nhỏ xuống. Lúc cơn đau lại tới cô ấy không biết lấy đâu ra dũng khí, cắn chặt khớp hàm không mở miệng, không dám phát ra bất kỳ tiếng kêu gì.

Hai người phụ nữ ở đây có vô vàn cảm xúc, nhất là y tá Phạm, rõ ràng đây là chuyện bình thường nhìn quen rồi, lúc này lại có cảm giác rất khác.

Y tá Phạm muốn di dời sự chú ý, nhân khoảng cách cơn đau đẻ chưa đến mới hỏi Doãn Ước chuyện vừa rồi xảy ra bên ngoài. Doãn Ước kể sơ lược

https://thuviensach.vn

yêu cầu của Phương Thành Tựu, y tá Phạm nghe xong không khỏi trợn mắt.

– Bác sĩ Trịnh xuống lầu, anh ấy còn có thể quay lại không?

Tuy là nghi vấn, nhưng y tá Phạm thấy, bác sĩ Trịnh tuyệt đối sẽ không quay lại. Đổi lại là cô, tuyệt nhiên không có can đảm trốn thoát khỏi lang sói rồi lại tự động quay lại nộp mạng. Ai biết được kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, bất luận ra sao cũng sẽ lựa chọn tự bảo vệ mình.

Doãn Ước cũng không xác định được Trịnh Đạc có quay lại hay không, nhưng với hiểu biết của cô về anh, khả năng anh quay lại vô cùng lớn.

Y tá Phạm hỏi cô:

– Cô muốn bác sĩ Trịnh quay lại không?

Doãn Ước không thể nói rõ được. Vừa muốn lại vừa không muốn, bởi vì ai cũng không biết sau khi quay lại sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu cuối cùng đều phải chết, Trịnh Đạc có thể thoát được thì tốt hơn.

Cô chỉ có thể cười khổ, nói:

– Tôi cũng không biết nữa.

Trong phòng ai cũng không nói gì, ngay cả Bạch Lục cũng nghe đến nhập tâm. Doãn Ước bất giác đi đến cửa sổ nhìn xuống dưới. Cảnh sát nhận được tin tức, đã bao vây toàn bộ bệnh viện rồi. Trong những bụi cây dưới lầu có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng người, nhìn kỹ có thể nhận ra là có người núp ở đó.

Đấy chắc là những đặc công, trong tay có vũ khí. Tòa nhà này nằm giữa khuôn viên bệnh viện, phía sau là công trường thi công, hai hôm nay bệnh

https://thuviensach.vn

viện đang cố gắng xây tòa nhà mới. Nhưng tòa nhà còn chưa xây lên, chỉ mới đổ móng, cho nên tay súng bắn tỉa không ẩn náu được.

Cô đột nhiên hiểu được Phương Thành Tựu tại sao lại chọn nơi này. Trong phạm vi gần đây không có tòa nhà cao tầng nào, tương đối mà nói khá an toàn.

Y tá Phạm lại làm kiểm tra cổ tử cung lần nữa cho Bạch Lục, lúc này cuối cùng cũng có tin tốt. Cổ tử cung mở được năm ngón tay, sắp sinh được rồi. Bạch Lục nghe tin tốt này thì vui đến chảy nước mắt, thoáng cái lại đau đến cắn răng.

Bên phòng ngoài, Phương Thành Tựu đang nói chuyện với Kỷ Tùy Châu. Anh ta đưa tay lên nhìn đồng hồ, từ từ thốt ra:

– Qua mười phút rồi, anh nói xem tôi nên giết ai trước thì được nhỉ.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt không sao cả:

– Nếu cậu muốn giết, sẽ không bàn bạc với tôi.

– Anh dựa cái gì mà tự tin như vậy.

– Trong lòng cậu cũng rõ ràng mà, mười phút hoàn toàn không đủ. Bên dưới toàn là cảnh sát, Trịnh Đạc một khi đi xuống sẽ lập tức bị họ lôi đi. Anh ta phải nói như thế nào để thuyết phục họ cho anh ta đi lên là một vấn đề lớn đấy. Vậy thì cần thời gian, thậm chí anh ta cũng có thể bị cưỡng chế mang đi, hoàn toàn không lên đây được. Vì chuyện này mà sát hại con tin, tôi cảm thấy đây không phải là cách làm của người thông mình.

– Sợ chết thì nói đại đi- Phương Thành Tựu cười lạnh.

– Chẳng lẽ cậu không sợ chết à? Nếu cậu không sợ chết, cũng sẽ không kéo nhiều người như vậy chết chung với cậu. Cậu cũng rõ mà, con tin càng

https://thuviensach.vn

nhiều cậu càng có lợi. Một khi cậu nổ súng, xuất phát từ lo lắng cảnh sát có thể áp dụng biện pháp tấn công. Đến lúc đó mặc dù chúng tôi chết, cậu chắc chắn cũng không sống nổi đâu. Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ kỹ càng.

Khẩu súng Phương Thành Tựu giơ lên không trung ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn chậm rãi thả xuống. Anh ta ném điện thoại cho Kỷ Tùy Châu:

– Gọi đi, kêu họ mau chóng thả Trịnh Đạc lên đây.

Kỷ Tùy Châu nhìn chiếc điện thoại bị ném bên cạnh, rất muốn nổi nóng:

– Phiền cậu đưa vào tay tôi giúp, nếu không thì cởi trói cho tôi.

Phương Thành Tựu cảm thấy con người này rất rắc rối, anh ta đột nhiên hối hận khi cùng giam Kỷ Tùy Châu vào đây. Sớm biết vậy vừa rồi để anh ta đi xuống dưới mới đúng, để lại mấy người phụ nữ sẽ dễ xuống tay hơn.

– Anh làm đi- Nghĩ rồi anh ta nói.

– Sao, sợ chết trong tay tôi à?

– Sợ cái rắm, bố mày bây giờ bắn chết mày đây.

Kỷ Tùy Châu đưa tay gạt khẩu súng kia đi, đang định nói tiếp, cửa phòng bị ai đó đẩy mạnh ra. Trịnh Đạc thở hổn hển lao vào, trong tay cầm túi to.

Anh ném thứ đó lên bàn:

– Thứ cậu muốn đó, Doãn Ước không sao chứ.

Phương Thành Tựu không trả lời anh, cảnh giác quan sát cái túi khác trong tay anh:

– Gì vậy?

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc cầm túi, trực tiếp dốc ngược đồ bên trong xuống đất:

– Đồ ăn nước uống, bên trong còn có sản phụ, tất cả mọi người đều cần ăn gì đó. Cậu có cần không?

Phương Thành Tựu hoài nghi lắc đầu, Trịnh Đạc không thèm để ý đến anh ta, bỏ lại đồ vào trong túi, trực tiếp xách vào phòng trong.

Anh vừa đi, Phương Thành Tựu liền nói với Kỷ Tùy Châu:

– Xem ra anh ấy thật sự không thích anh, ngay cả nước bọt cũng không để lại cho anh.

Khi tình địch mặt đối mặt, trong mắt cháy bỏng hận thù, chết đến nơi vẫn không thay đổi được.

Trịnh Đạc đi vào không quan tâm đến ai, chỉ đi đến bên cạnh Doãn Ước, lấy chai nước ra đưa cho cô:

– Uống chút đi.

Doãn Ước quả thật không khát, trong phòng này có nước, nhưng ý tốt của Trịnh Đạc cô không tiện chối từ, chỉ đành nhận lấy chai nước. Cô hỏi anh:

– Sao anh quay lại đây?

– Sao anh có thể không quay lại, anh sẽ không bỏ em lại một mình ở đây đâu.

Nói xong, anh lại lấy hộp cơm ra:

– Em ăn chút đi, chỗ này giao cho anh.

https://thuviensach.vn

Cũng không quản Doãn Ước có đồng ý hay không, anh liền kéo cô đến một bên ngồi xuống, nhét hộp cơm vào tay cô. Xong xuôi, anh đến chỗ y tá Phạm hỏi:

– Tình hình ra sao?

– Vừa mới nở năm ngón tay, trước mắt tình hình coi như tốt.

– Vất vả rồi- Trịnh Đạc chỉ vào túi- Cô cũng ăn chút gì đi.

Y tá Phạm không có lòng dạ nào ăn, nhưng vẫn đi đến ngồi xuống bên cạnh Doãn Ước nghỉ ngơi. Lúc nãy bận quá không cảm nhận được gì, lúc này ngồi xuống lại bắt đầu hồi hộp, tay chân đều không ngừng run rẩy.

Doãn Ước muốn khiến cô dễ chịu hơn, liền vạch tìm trong túi Trịnh Đạc mang đến:

– Có bánh mì, còn có trái cây nữa, cô có muốn ăn gì không?

– Tôi không đói, cô ăn đi.

– Cô đói không, tôi đút cô ăn một chút nhé?- Doãn Ước lại hỏi Bạch Lục.

Bạch Lục sắc mặt trắng bệch, yếu ớt lắc đầu. Cơn đau quá lớn khiến cô không hề thấy đói khát, cơ thể như rơi vào trạng thái hư hư thật thật. Lúc này, cô ngược lại bắt đầu quan tâm đến một chuyện khác.

Cô yếu ớt nhìn Trịnh Đạc hỏi:

– Anh ta bắt anh mang cái gì lên?

– Không biết, tôi không mở ra xem- Trịnh Đạc mặt không chút thay đổi, lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cũng trở nên tò mò. Cô đi đến cạnh cửa, mở ra một khe hở để nhìn ra ngoài. Bên ngoài phòng khách, Kỷ Tùy Châu vẫn ngồi trên sô pha, Phương Thành Tựu đứng trước mặt anh, trên bàn là chiếc túi lớn màu đen, Phương Thành Tựu bắt Kỷ Tùy Châu mở túi ra.

Kỷ Tùy Châu hai tay bị trói, lúc kéo khóa rất mất thời gian, khoảng nửa phút sau túi được mở ra, để lộ một đống gì đó.

Kỷ Tùy Châu liếc mắt một cái liền nhận ra thứ này là gì, trên mặt lại nở nụ cười:

– Không ngờ cậu còn có thể làm ra được thứ này.

Phương Thành Tựu đắc ý, vỗ vỗ chiếc túi kia:

– Đàn ông đều thích thứ này mà.

– Cầm đi giết người thì không thú vị lắm đâu.

Nói xong, Kỷ Tùy Châu lại dời mắt nhìn chiếc túi kia, hình như trong lòng đang phân tích gì đó, liền nói:

– Nhiều bom và thuốc nổ như vậy, ước đoán có thể nổ banh tòa lầu này.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 51-1

Doãn Ước rùng mình, vịn lấy cánh cửa.

Cánh cửa cọt kẹt một tiếng mở ra, Kỷ Tùy Châu vừa quay lại nhìn đã bắt gặp gương mặt hoảng sợ của Doãn Ước. Anh nhíu mày, lập tức thả lỏng, gật đầu với cô:

– Lại đây ngồi.

Doãn Ước không dám đi lên. Nếu Phương Thành Tựu lúc trước còn làm cô ôm một tia hy vọng, hiện tại người đàn ông này trong mắt cô hoàn toàn biến thành một tên liều mạng.

Anh ta lại muốn nổ banh tòa nhà này!

Cô cảm thấy những câu mình an ủi y tá Phạm đều là trò cười. Cô lắc đầu với Kỷ Tùy Châu, xoay người lui về phòng. Trịnh Đạc thấy mặt cô tái nhợt, liền hỏi:

– Sao vậy?

– Không sao.

– Có phải Phương Thành Tựu…

Lời còn chưa dứt, trên tay liền cảm thấy tê rần. Cúi đầu thấy Bạch Lục đang níu tay mình, gương mặt nhăn nhó đến cực hạn. Anh nhủ thầm, người phụ nữ này thật xấu tính, quả thực không thể sánh được với Doãn Ước. Bây giờ anh phải nhẫn nại đỡ đẻ cho cô ta, còn phải nghe cô ta la lối.

https://thuviensach.vn

Nếu đổi lại là Doãn Ước, nhất định sẽ không như vậy.

Lòng tốt của Trịnh Đạc khi đụng phải Bạch Lục, gần như tan thành mây khói. Bạch Lục lại không nhìn thấy sắc mặt của anh, một lòng thầm nghĩ phải mau mau sanh đứa bé này ra. Nếu không có lẽ cô sẽ phải chết ở trên giường. Nhưng cơn đau này rốt cuộc phải kéo dài đến lúc nào?

Hai mắt cô vô thần nhìn Doãn Ước, trong mắt là vẻ cầu cứu, Doãn Ước lại không tiếp thu mau chóng như trước nữa. Cô đang ngẩn ngơ, nghĩ chuyện thuốc nổ vừa rồi Kỷ Tùy Châu nói. Nghĩ đến cuối cùng vẫn không nhịn được, nhẹ nhàng kéo tay áo của Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc lập tức bỏ lại Bạch Lục, đi đến một bên căng thẳng nhìn cô:

– Sao vậy, em có chỗ nào không khỏe à?

Anh muốn đưa tay sờ trán Doãn Ước, nhìn thấy găng tay mình toàn là máu, định tháo bỏ, Doãn Ước lại đưa tay ngăn anh:

– Đừng, Bạch Lục còn cần anh.

– Nhưng anh càng lo lắng cho em hơn.

– Em không sao. Chỉ là em muốn nói với anh một tiếng, thứ vừa rồi Phương Thành Tựu kêu anh mang lên chính là thuốc nổ và bom. Em lo anh ta sẽ có hành động điên cuồng. Chúng ta cùng nhau tính toán, nếu anh ta không định thả người, chúng ta phải nghĩ cách cướp lấy súng của anh ta, nếu không tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

– Em yên tâm đi- Trong mắt Trịnh Đạc lóe sáng- Có anh ở đây, anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện. Anh và Kỷ Tùy Châu liên thủ, ít nhiều gì cũng có phần thắng. Cùng lắm thì, cùng lắm thì anh…

https://thuviensach.vn

– Anh đừng nói vậy, em không hề hy vọng anh tìm cái chết vô nghĩa. Thật sự vừa rồi anh không nên quay lại, phải chạy càng xa càng tốt mới đúng.

Trịnh Đạc cười khổ, sao anh có thể không quay lại. Để một mình Doãn Ước ở đây, so với ở lại đây tìm chỗ chết càng khó chịu hơn. Lúc ấy anh vừa xuống lầu đã bị một đám đặc công vây quanh, gần như bị kéo đi. Anh mất rất nhiều sức lực mới có thể thoát khỏi vòng vây của họ, thuyết phục họ để anh đi lên. Khoảnh khắc được cho phép, anh đã thở phào nhẹ nhõm.

Lúc mang theo túi lên lầu, trong lòng anh có chút khiếp sợ. Vốn tưởng rằng mình chỉ có một chút tình cảm với Doãn Ước thôi, không ngờ bất tri bất giác, tình cảm đã sâu đến vậy.

Anh không có cách ôm Doãn Ước, chỉ có thể khom người kề sát vào mặt cô. Anh vốn định hôn môi cô, nghĩ nghĩ lại chuyển thành hôn nhẹ lên trán.

Mặc dù chỉ vậy, cũng khiến Doãn Ước xấu hổ. Tình cảnh nào rồi, còn ở trước mặt y tá Phạm và Bạch Lục làm chuyện này…

Doãn Ước mất tự nhiên lui về sau mấy bước, né Trịnh Đạc, đi đến bên giường đút cơm cho Bạch Lục. Bất luận thế nào cô ấy cũng phải ăn một chút. Bạch Lục vừa khóc vừa gian nan nuốt cơm, cuối cùng lại mắc nghẹn đến ho khan.

Cơn ho này đã nhắc nhở Trịnh Đạc, anh lại đi đến bên giường, đưa tay xem đồng hồ. Anh đang tính khoảng cách cơn đau của Bạch Lục, lúc này có lẽ khoảng nửa phút một lần, đã rất dày đặc rồi.

Kết quả kiểm tra cổ tử cung cũng cho thấy, cửa mình đã mở bảy ngón tay, anh cũng không có kiên nhẫn đợi tiếp nữa, bắt đầu chỉ dẫn Bạch Lục dùng sức thế nào, thuận tiện kêu y tá Phạm mang kéo đến.

https://thuviensach.vn

Anh muốn rạch tầng sinh môn cho Bạch Lục, nhưng rất khó tìm được kim may lại. Bạch Lục vừa nghe đến kéo liền căng thẳng, cầm tay anh hỏi:

– Anh định làm gì?

– Cắt cuống rốn.

– Anh sẽ không rạch của tôi chứ.

Nỗi lòng Trịnh Đạc bị vạch trần nhưng mặt anh không hề biến sắc:

– Tôi sẽ cố gắng không rạch, nhưng phải xem tình hình cụ thể đã. Mặt khác, nếu không rạch, cô cũng có khả năng tự rách, cô chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.

Y tá Phạm mang kéo đến, Bạch Lục vừa nhìn thấy liền trợn tròn mắt, đây là thứ cô dùng để cắt đồ ăn vặt mà, trên đó vẫn còn dính nước mơ nữa.

– Chỉ tìm được cái này thôi.

– Nghĩ cách tiệt trùng đi- Trịnh Đạc dặn cô.

– Nhưng bác sĩ Trịnh à, lỡ như rạch tầng sinh môn hoặc tự rách, trong phòng không có dụng cụ khâu lại.

– Thử vậy, ngộ nhỡ gặp may thì sao- Trịnh Đạc nhắm mắt khẽ thở dài- Đứa bé không thể cứ ở trong bụng cô ấy được, lâu mà không chịu ra tình huống có thể sẽ rủi ro hơn nữa.

Y tá Phạm vẻ mặt đồng tình nhìn Bạch Lục, nghĩ thầm cô ấy còn chưa biết gì. Tuy rằng hiện giờ y học đã phát triển, nhưng sinh sản luôn có nguy hiểm nhất định. Trong phòng bệnh thiếu thốn cơ sở vật chất thế này, ngộ nhỡ có gì xảy ra, hậu quả không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhìn thế này, y tá Phạm lại thấy mình may mắn.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục không nghĩ gì nhiều, niềm vui sướng khi đứa bé sắp chào đời khiến cô quên hết tất cả. Cho dù tương lai mù mịt, ít ra có thể khiến cô không còn đau nữa là được rồi.

Khi người phòng trong đang gấp rút nghênh đón một sinh mạng mới sắp chào đời, thì hai người đàn ông ở phòng ngoài cũng đang vội vàng. Phương Thành Tựu quan sát Kỷ Tùy Châu, ném cái túi đến trước mặt anh:

– Thứ này không làm khó được anh nhỉ.

Loại bom tự chế đơn giản này trước kia Kỷ Tùy Châu từng nhìn thấy, lại không ngờ rằng có một ngày chính tay anh sẽ đặt nó khắp căn phòng. Anh quơ hai tay bị trói:

– Ít nhất cũng cởi trói cho tôi chứ.

– Không được, anh lợi hại quá, tôi chẳng yên tâm đâu. Anh cứ để vậy mà làm từ từ đi, tôi không gấp, mấy người có vẻ gấp hơn đấy.

Kỷ Tùy Châu rốt cuộc cũng muốn chửi mẹ kiếp. Nghĩ tới Doãn Ước còn bên trong, anh cố nhịn. Lúc anh ở đây bố trí thuốc nổ, nghe thấy Phương Thành Tựu lại gọi điện nói chuyện với bên bệnh viện. Anh ta nói tình hình nơi này với đối phương, rồi đắc ý cười rộ lên.

– Tôi biết người của các ông ở xung quanh đây rồi, tôi khuyên ông vẫn nên kêu họ đi đi. Đến lúc đó tôi nhấn kíp nổ, tất cả mọi người đều tiêu đời. Tôi cũng không muốn làm vậy, tôi muốn nói chuyện với viện trưởng. Nói chuyện gì à… Tôi phải nói với ông ta, ca phẫu thuật đó không phải lỗi của tôi, vụ này không thể để mình tôi gánh. Có vấn đề gì thì đi tìm cháu gái của ông ta đi, nếu không phải cô ta khi làm trợ thủ đưa sai dụng cụ, tôi cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy. Bây giờ nói với tôi những chuyện này vô ích thôi, gọi viện trưởng tới đây, tôi phải mặt đối mặt nói chuyện với ông ta.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nghe xong quả thật tức cười, viện trưởng là loại người tiếc rẻ mạng sống như vậy, sao có thể lấy thân ra mạo hiểm. Huống hồ khi đã biết trong phòng chất nhiều thuốc nổ như vậy, ông ta lại càng không có khả năng đến đây.

Nhân vật lớn luôn rất tiếc mạng sống.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Kỷ Tùy Châu bắt đầu tìm kiếm con đường đột phá khác. Trong lòng anh rõ, bên bệnh viện không thể vì họ mà nhả người ra, dù sao khi bọn họ chết hết, trách nhiệm cuối cùng cũng chỉ đổ hết lên đầu Phương Thành Tựu. Anh rất hiểu suy nghĩ của mấy người này.

Vì thế anh khuyên Phương Thành Tựu:

– Hay là anh tiết kiệm chút nước bọt đi, ngồi xuống chúng ta cùng nghiên cứu.

– Nghiên cứu cái gì?

– Nghiên cứu xem anh làm sao an toàn rời khỏi chỗ này.

– Anh cảm thấy tôi còn khả năng rời khỏi đây sao?- Trong mắt Phương Thành Tựu ánh lên vẻ chần chừ.

– Ít nhất còn đáng tin hơn việc anh bảo viện trưởng đến đây. Họ sẽ không đến đâu.

– Anh biết rõ nhỉ.

– Chẳng phải anh cũng rõ hay sao? Anh đã dùng đến thuốc nổ rồi, họ sao dám đến chứ. Nếu tôi là anh thì sẽ không làm việc thừa thải nữa, anh vác mấy thứ này đến đây không thấy mệt à?

https://thuviensach.vn

Đương nhiên là mệt, hơn nữa anh còn nhìn thấy có bảo vệ đi tuần, hoảng hốt ném túi vào bồn hoa dưới lầu. Hiện giờ vất vả mới cầm lên đây được, anh sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Nhưng Kỷ Tùy Châu cũng là nói thật, hành động ngu xuẩn tự phát này của Phương Thành Tựu, ngược lại chỉ tự dồn bản thân vào đường cùng mà thôi.

Phương Thành Tựu có hơi loạn, không biết có nên tiếp tục trao đổi điều kiện với những người kia nữa hay không. Phòng trong truyền đến vài tiếng cổ vũ, thân là bác sĩ anh ta cũng biết Bạch Lục đang dùng sức sinh con.

Bình thường không cảm thấy thế nào, lúc này nghe vào lại vô cùng chói tai. Anh ta chán ghét âm thanh của những người này, lại chán ghét chính bản thân mình. Vì để được an toàn, anh ta đã kéo một sản phụ vô tội vào chuyện này.

Loại mâu thuẫn này đan xen trong lòng anh ta, để anh ta hoàn toàn mất thăng bằng. Kỷ Tùy Châu còn định khuyên nhủ anh ta thêm, lại phát hiện anh ta đột nhiên đứng phắt dậy, cầm súng vọt vào phòng trong.

Trong này, bốn người họ đang đồng tâm hiệp lực giúp đỡ đứa bé chào đời, bị Phương Thành Tựu đột nhiên xông vào dọa hết hồn. Bạch Lục lúc này đang ra sức rặn, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu nhìn, vừa thấy vậy liền sụp đổ, đau đớn làm cô thét lên, đứa bé vất vả lắm mới lú ra được một chút, lại lần nữa thụt trở vào.

Trịnh Đạc căm tức chửi một riếng, hét lên với Phương Thành Tựu:

– Mẹ nó, cậu rốt cuộc muốn làm gì?

– Tôi muốn các người câm miệng hết cho tôi.

https://thuviensach.vn

Bạch Lục hoàn toàn suy sụp, bắt đầu khóc lớn. Cô sợ hãi lâu lắm rồi, lúc này đã không còn khống chế được. Cô càng khóc Phương Thành Tựu lại càng nổi điên, không ngừng đập báng súng vào tường, kêu cô im lặng.

Bạch Lục không thèm nghe, khóc càng lớn tiếng hơn. Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc và tiếng đập vào tường của hai người họ. Kỷ Tùy Châu ở bên ngoài nghe mà nhức đầu, đi vào trong muốn khuyên Bạch Lục vài câu. Vừa mới bước vào liền nhìn thấy Phương Thành Tựu mất khống chế giương súng lên, nhắm ngay bụng của Bạch Lục.

– Nếu mày còn khóc, tao sẽ khiến cả đời này của mày không khóc được nữa.

Tựa như mồi lửa châm vào kíp nổ, mấy người ở đây cũng không kịp suy nghĩ gì, Doãn Ước ở gần Bạch Lục nhất theo bản năng nhào đến che chắn người cô, Kỷ Tùy Châu lại chạy đến ôm chầm lấy cô, kéo cô nằm sấp xuống sàn.

Tiếng súng vang lên trong phòng, chấn động đến da đầu Doãn Ước run lên. Cô ngã mạnh xuống sàn, được Kỷ Tùy Châu ôm chặt vào lòng.

Cô sợ hãi, hồi lâu cũng không động đậy, bên tai chỉ còn tiếng hít thở của người nọ, giống như bao trùm lấy cô. Tiếng động qua đi là yên lặng khôn cùng, cho đến khi một tiếng rầm vang lên, hình như có người ngã xuống, theo đó là tiếng hét của phụ nữ.

Phản ứng đầu tiên của Doãn Ước là Kỷ Tùy Châu bị thương, cô vùng vẫy định ngồi lên, khóc lóc hỏi anh:

– Anh sao rồi, có bị thương không?

– Không có- Giọng Kỷ Tùy Châu nghe rất bình thường, Doãn Ước vẫn còn lo lắng, chật vật ngồi dậy sờ loạn lên người đối phương.

https://thuviensach.vn

– Thật sự không sao à?

– Không sao, viên đạn không bắn trúng anh.

– Vậy là ai…

Doãn Ước ngẩn ra, cô đã lờ mờ hiểu được. Tiếng thét vừa rồi là của y tá Phạm, người bị bắn trúng sẽ không thét lên như vậy, mà Bạch Lục đang nằm trên giường, cho dù trúng đạn cũng sẽ không phát ra tiếng kêu như thế.

Khả năng còn lại chỉ có một.

Cô mau chóng đứng lên, vọt đến quỳ xuống bên cạnh Trịnh Đạc. Anh cứ vậy nằm trên sàn, hai mắt nhắm nghiền hơi thở mong manh, dưới người anh có máu trào ra không ngừng, rất nhanh chảy đến bên người cô, thấm ướt quần cô.

Cảnh tượng này làm cô nhớ đến Tùy Ý, nhớ đến Chung Vi. Cuối cùng cô cũng không khống chế nổi mình, điên loạn khóc lớn lên.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 51-2

Sự kiện uy hiếp con tin ở bệnh viện, cuối cùng kết thúc trong tay Kỷ Tùy Châu.

Phương Thành Tựu bắn phát súng đó xong có hơi thất thần. Khi Doãn Ước nhào đến Trịnh Đạc, Kỷ Tùy Châu thậm chí nhìn thấy anh ta muốn chạy đến cứu người. Chỉ là cơ hội ngàn năm có một như vậy, Kỷ Tùy Châu giãy thoát khỏi dây trói trên tay, chạy đến tung một đấm đánh bại anh ta, tức khắc đoạt lấy khẩu súng trong tay Phương Thành Tựu.

Đặc công bên ngoài sau khi nghe thấy tiếng súng thứ hai vang lên cuối cũng nhận được mệnh lệnh, đột phá cửa phòng, cảnh sát vũ trang vác súng đứng chật ních cả căn phòng, bao vây lấy mấy người họ.

Doãn Ước đã hoàn toàn rối loạn, chuyện này đã bóp nghẹt cô, thậm chí còn hơn cả sự kiện dồn dập năm đó em trai cô giết người. Một vài đoạn của sự việc này, cô thậm chí quên mất một thời gian.

Ví dụ như cảnh sát sau khi ập vào đã làm gì, ai mang Phương Thành Tựu đi, ai chăm sóc Bạch Lục. Con của cô ấy rốt cuộc sinh vào lúc nào, càng không bàn đến y tá Phạm, thậm chí là Kỷ Tùy Châu, hết thảy như đột nhiên bị xóa đi trước mặt cô, chuyện duy nhất cô còn nhớ chính là Trịnh Đạc nằm giữa vũng máu.

Anh được người ta nâng lên cáng, được đẩy vào phòng phẫu thuật. Người nhà họ Trịnh gấp rút chạy đến, có người khóc lóc, có người mắng mỏ, lộn xộn đến kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước chỉ cảm thấy mệt quá, mệt đến dựa vào tường không nhúc nhích nổi. Không biết qua bao lâu, có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy người cô, mang cô rời khỏi đó.

Cô bước vài bước rồi ngoảnh lại, như tự nói với mình hoặc như nói với đối phương:

– Anh để em chờ đi.

– Chờ cũng vô ích, em nghỉ ngơi chút đã, có tin tức anh sẽ báo với em ngay.

Hai người đi đến cuối hành lang, sắp không nhìn thấy phòng phẫu thuật nữa, Doãn Ước đột nhiên dùng sức đẩy Kỷ Tùy Châu ra:

– Không được, em phải đợi.

Lần này dùng sức hơi mạnh, đối phương không bị đẩy ra, ngược lại Doãn Ước bị va vào tường. Cô thở hổn hển, ánh mắt mơ hồ. Sau hồi lâu, cô đột nhiên đưa tay ôm mặt rồi khóc nức nở.

Khoảnh khắc Kỷ Tùy Châu nhìn thấy Doãn Ước rơi nước mắt, cơn tức giận và bực bội của anh bỗng hóa thành hư ảo. Trải qua thử thách sống chết lớn như vậy, cô nên khóc. Nếu vừa rồi Trịnh Đạc trúng đạn té xuống, cô khóc là vô thức, những giọt nước mắt lúc này thật sự là thương tâm.

Có chút ghen tuông, thế nhưng anh vẫn để mặc cô rơi nước mắt vì người đàn ông khác. Một lúc sau lại lo lắng cô khóc nhiều quá thể lực không chống đỡ nổi, mới bước đến kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng trấn an cô:

– Sẽ không sao đâu.

– Chảy nhiều máu như vậy, viên đạn bắn trúng vào ngực, thật sự sẽ không sao à?

https://thuviensach.vn

– Nhất định là vậy, mạng anh ta lớn lắm, còn phải vật lộn sự sống để tranh em với anh, không chết dễ dàng vậy đâu.

Doãn Ước ngước khuôn mặt ràn rụa nước mắt lên nhìn Kỷ Tùy Châu:

– Em thật sự không ngờ anh ấy sẽ thay em đỡ đạn.

Nói đến đây quả thực Kỷ Tùy Châu ngứa miệng. Trịnh Đạc này là thằng ngốc à, ai cần anh ta khoe mẽ theo kiểu đó. Tình hình lúc ấy nếu anh ta đứng yên, anh có thể dễ dàng kéo Doãn Ước tránh được viên đạn kia. Kết quả anh ta lại nhào đến chắn phía trước, đúng là lấy mạng sống của mình ra đùa giỡn.

Kỷ Tùy Châu không rõ nên cám ơn anh ta hay nên mắng anh ta. Nếu anh ta thật sự may mắn nhặt lại được cái mạng, nói không chừng anh sẽ mắng anh ta một trận.

Giành phụ nữ thì được, lấy mạng ra đánh cược thì không thú vị đâu. Không có năng lực thì làm ơn đừng mạo hiểm, thật sự là yêu đến mức không kiềm chế được luôn à?

Anh không ngờ được, lão nhị nhà họ Trịnh lại giống hệt anh trai mình, cũng là một tên si tình.

Doãn Ước thật sự rất mệt, từ lúc trưa bị bắt cóc đến bây giờ, đã mười tiếng trôi qua. Cô không ngủ không ngừng căng thẳng lâu như vậy, bây giờ đã thoát khỏi hiểm cảnh liền cảm thấy đuối sức.

Khóc càng tiêu hao nhiều năng lượng của cô hơn, cô dựa vào ngực Kỷ Tùy Châu, ngất đi. Cô nhớ mang máng anh đã bế cô lên, chuyện sau đó lại không chút ấn tượng. Đến khi cô tỉnh lại, hồi phục ý thức, cô đã nằm trong phòng bệnh nào đó của bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Không ở phòng VIP, chỉ là một căn phòng đơn bình thường, Doãn Ước thật sự cảm tạ sắp xếp của Kỷ Tùy Châu. Cô nghĩ có lẽ sẽ mất một thời gian dài không dám đến phòng VIP của bệnh viện nữa, thậm chí cả đời này cũng không muốn vào đó.

Cô vẫn còn sợ bệnh viện, vừa thấy đối phương liền hỏi:

– Em xuất viện được chưa?

Một phút đồng hồ cô cũng không muốn ở chỗ này, bây giờ cô chỉ muốn về nhà.

Kỷ Tùy Châu sờ trán cô:

– Đã hạ sốt rồi, hôm qua em bị sốt, anh để em ở lại bệnh viện quan sát một đêm. Nếu đã không sao bây giờ anh sai người làm thủ thục xuất viện cho em ngay. Ông nội và ba em cũng đã biết chuyện này. Em muốn về nhà nào thì tùy em. Hay em có muốn quay về chỗ anh không?

Doãn Ước thật sự không muốn về nhà lắm, bất luận về nhà nào, cô sẽ phải đối mặt với sự quan tâm thái quá của người nhà. Hiện giờ cô hoàn toàn không muốn nhắc lại chuyện này, tựa như mới tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, trong thời gian ngắn cô không muốn hồi tưởng lại chi tiết của vụ này.

Vì thế cô gật đầu nói:

– Em sẽ đến chỗ anh ở hai ngày.

– Ừm.

Kỷ Tùy Châu sảng khoái đồng ý, bắt đầu thu dọn đồ đạc cho cô. Nói là thu dọn, thật ra cũng chẳng có mấy, chỉ là bộ đồ cô thay ra. Trên đó dính

https://thuviensach.vn

toàn máu của Trịnh Đạc, anh vốn định ném đi, nghĩ lại tính xấu của Doãn Ước, vẫn để lại hỏi qua ý kiến của cô rồi tính.

Quả nhiên Doãn Ước nói muốn đem đồ về:

– Về nhà em tự giặt.

Trên người cô mặc đồ bệnh nhân, trên sô pha có đặt bộ đồ mới. Cô cũng không quản là ai đã thay quần áo giúp cô, chậm rãi bước xuống giường, cầm đồ đi vào phòng tắm thay đổi.

Bên ngoài, Kỷ Tùy Châu lấy bộ đồ dính máu trong túi ra xem, lại lần nữa nhét trở vào.

Doãn Ước thay đồ xong đi ra, trên mặt cuối cùng cũng có chút hồng hào. Cô không nhịn được hỏi Kỷ Tùy Châu về tình hình của Trịnh Đạc.

– Gắp đạn ra rồi, còn đang quan sát trong phòng ICU, tình hình trước mắt đã ổn định.

Kỷ Tùy Châu chọn tin tốt nói với cô, thực tế đêm qua thông báo tình hình nguy kịch đã phát ra vài lần, tình huống của Trịnh Đạc không mấy lạc quan. Bác sĩ nói trước mắt chuyện gì cũng có thể xảy ra, tất cả chỉ có thể xem vận may của anh ta.

Nhưng Kỷ Tùy Châu tin, vận may của người đó không tệ đâu.

Doãn Ước biết được kết quả này, thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám lạc quan quá mức. Chỉ là hiện tại thảo luận chuyện sống chết của Trịnh Đạc không có ý nghĩa, trong chuyện này, họ không ai có năng lực quyết định gì cả.

– Đừng lo, nhà họ Trịnh trong đêm đã mời chuyên gia giỏi nhất đến, lúc này đang hội chẩn. Có họ Trịnh ở phía sau làm chỗ dựa, anh ta không sao

https://thuviensach.vn

đâu.

Doãn Ước đi tới muốn lấy quần áo của mình, bị Kỷ Tùy Châu giật lại. Anh ôm lấy vai cô đưa cô rời khỏi phòng bệnh, vừa đi vừa nói chuyện khác:

– Bạch Lục sinh rồi, là con trai, bây giờ Bùi Nam đang chăm sóc cô ấy.

Nghe được tin này, Doãn Ước lại cảm thấy sự việc cũng không đến mức quá tồi tệ. Dù sao hiện giờ họ đều sống sót, chỉ cần Trịnh Đạc qua được ải này, là có thể đặt dấu chấm hết cho sự việc này.

Hai người họ đi thang máy xuống lầu, lão Tần đã mở cửa xe đứng chờ sẵn. Vừa thấy họ ông không nói gì, rõ ràng trên mặt hiện lên niềm vui rất nhỏ.

Hôm qua trong thời gian đó, ông cũng đã rất lo lắng.

Xe chạy thẳng về nhà, Kỷ Tùy Châu kêu lão Tần quay về, còn mình thì đưa Doãn Ước vào phòng nghỉ ngơi. Trên đường đi, Doãn Ước cảm thấy có gì đó không đúng, mãi cho đến khi nằm lên giường, mới nhớ đến một chuyện.

– Người nhà anh, không có ai đến thăm anh à?

– Hôm qua đến rồi, anh đã kêu họ về đi. Anh đâu có chuyện gì, em có muốn gọi điện về nhà không?

Doãn Ước nhận lấy điện thoạt anh đưa, gọi hai cuộc điện thoại ngắn gọn về nhà. Bên ông nội và ba cô hình như đã thương lượng với nhau rồi, không hỏi gì nhiều, chỉ kêu cô nghỉ ngơi nhiều vào.

Cúp điện thoại Doãn Ước có hơi mệt, Kỷ Tùy Châu ra ngoài, cô thì thay đồ đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Giấc ngủ này không ngủ ngon như trước. Sau khi choàng tỉnh, cảnh tượng trong mơ đều sống động, hình ảnh sợ hãi nhất đan xen vào giấc mơ của cô, làm phiền cô. Nhất là cảnh Trịnh Đạc trúng đạn, cô rõ ràng không nhìn thấy, thế nhưng trong mơ lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Thậm chí cô còn nghe được bên tai có tiếng nói:

– Là cô hại chết Trịnh Đạc, là cô hại chết Trịnh Đạc.

Là người nhà Trịnh Đạc đang mắng cô sao, Doãn Ước vừa áy náy vừa tự trách. Anh vốn nên là người đầu tiên thoát hiểm trong số họ, vì cô anh lại bất chấp hiểm nguy quay về hiện trường bắt cóc, cuối cùng lại suýt bỏ mạng vì cô.

Cô cảm thấy mình đã mắc nợ một nhân tình lớn, cuối cùng phải như thế nào mới trả hết được đây?

Lúc Doãn Ước ngủ, Kỷ Tùy Châu bên ngoài nhận điện thoại. Điện thoại trong nhà hết người này đến người khác gọi đến, em gái, mẹ, còn có ba anh.

Ba anh hiếm khi đích thân gọi cho anh, cho dù có chuyện tìm anh cũng bảo thư ký gọi. Nhưng lần này ông lại tự gọi đến, trong giọng nói không có chút trách móc, chỉ kêu anh mau về nhà, nói muốn gặp anh.

Kỷ Tùy Châu không muốn gặp ba mình. Anh biết nếu giờ về sẽ gặp phải chuyện gì, chỉ là một trận thuyết giáo, thuyết phục anh bỏ sự nghiệp, quay về đại gia tộc họ Kỷ như nhà giam đó, đi theo con đường ba anh đã sắp sẵn.

Mặc dù chuyện lần này không chút liên quan đến sự nghiệp của anh, nhưng ba anh làm chính trị làm đến mù mờ, sẽ trăm phương nghìn kế liên hệ hai chuyện đó với nhau.

https://thuviensach.vn

Anh không hề muốn làm chính trị chút nào, cuộc sống như thế sẽ khiến anh không thoải mái. Anh thà rằng uống rượu xã giao để nhận được vụ làm ăn, cũng không muốn nghe người này nịnh nọt người kia vuốt mông, cuối cùng trải qua cuộc đời sống chết không rõ.

Để người em trai do mẹ kế sinh ra kế thừa cuộc sống như thế đi, dù sao nó cũng thích, toàn tâm toàn ý bỏ lên trên, kiên trì một nguyên tắc mãi không dao động.

Anh tự do quen rồi.

Huống chi, nếu anh vào trong thể chế, anh và Doãn Ước sẽ càng không thể nào.

Nghĩ đến đây, anh lại quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt kia. Doãn Ước với anh vừa ỷ lại vừa cự tuyệt, anh có thể cảm giác được hai cảm xúc mâu thuẫn này đang lan tỏa trong người cô.

Cô vừa sợ hãi chuyện như thế sẽ xảy ra nữa, cho nên muốn tìm được cảm giác an toàn từ anh, nhưng lại ôm lòng áy náy với vết thương của Trịnh Đạc, thế nên không dám dựa vào anh quá thân mật.

Nhưng anh một chút cũng không thấy mình nợ Trịnh Đạc cái gì, cũng không cho rằng phải chắp tay dâng người phụ nữ của mình cho anh ta. Bất luận Trịnh Đạc làm gì cho Doãn Ước, anh cũng không có khả năng chủ động bỏ cuộc.

Trong điện thoại, ba anh vẫn còn dông dài, nói nói lại nói đến Bạch Lục:

– Ba nghe nói sản phụ đó là bạn của con. Vậy đứa bé kia là con ai?

Câu hỏi của bí thư Kỷ luôn trực tiếp như vậy, Kỷ Tùy Châu đã quen rồi.

– Của Bùi Nam, không liên quan gì đến con.

https://thuviensach.vn

– Không có liên quan là được rồi.

– Cho dù có liên quan, ba cũng có bản lĩnh ém nó xuống không phải sao?

Ông Kỷ ho nhẹ vài tiếng:

– Con biết là tốt rồi, ba làm gì cũng đều muốn tốt cho con. Bỏ qua người phụ nữ kia đi, còn có Doãn Ước, rốt cuộc con định thế nào?

– Thế nào là thế nào?

– Ba biết lần này cô ta cũng ở hiện trường, con là bởi vì ở cùng với nó…

– Người đối phương nhắm vào không phải là ai trong tụi con cả, Doãn Ước cô ấy không có lỗi.

Anh ghét tính này của ba mình, luôn đẩy hết trách nhiệm lên người khác. Con cái của mình thì luôn luôn đúng, sai đều là kẻ khác.

Ông Kỷ nghe ra con trai không vui, có hơi xấu hổ:

– Thì ba cũng đâu nói là lỗi của nó, ba chỉ hỏi con, con định thế nào với cô ta?

– Không thế nào hết, con đang theo đuổi cô ấy, chờ theo đuổi được rồi bọn con sẽ lập tức kết hôn.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 52-1

Kỷ Tùy Châu nói xong câu kia, lập tức dời điện thoại ra nửa mét.

Khoảng mười giây sau, trong điện thoại truyền đến tiếng nổi giận của ba anh. Anh sớm biết sẽ như vậy mà. Người cha quyền cao chức trọng này của anh, một chút cũng không hề trầm ổn bình tĩnh như mình thể hiện trước mặt người khác. Ngược lại tính tình ông rất tệ, người bên cạnh luôn vô tội gặp họa.

Mẹ anh năm đó chính là không chịu nổi tính khí này của ông, mới quyết định ly hôn. Người mẹ kế hiện giờ của anh, nếu không phải coi trọng tiền bạc và quyền lực, cũng không thể sống nổi với ông.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chính là vì ba mình có địa vị cao, anh mới có thể có loại uy phong tràn đầy tự tin như thế.

Chỉ tiếc Kỷ Tùy Châu không khi nào chịu phục tùng ông. Anh để điện thoại ra xa lặng lẽ chờ đợi, chờ sau khi âm thanh trút giận kia khôi phục lại bình thường, mới lần nữa kề sát vào tai.

Ông Kỷ lớn tuổi, vừa nổi giận liền có hơi khó thở. Ông hận thằng con trai nói mãi không nghe, mắng anh:

– Con đúng là muốn ép chết ba mà.

– Không ai muốn ép chết ba đâu, con càng không như vậy. Ba cũng từng nói rồi mà, không có ba con không là gì cả, những người đó cũng sẽ không hợp tác làm ăn với con. Cho nên con sao có thể muốn ba có chuyện chứ.

https://thuviensach.vn

Anh chính là nói mát, ông Kỷ sao nghe không hiểu được. Muốn nổi giận nữa lại không dám, người lớn tuổi luôn sợ chết, ngộ nhỡ xảy ra gì đó sẽ mất nhiều hơn được.

Nhưng ông thật sự hết cách với đứa con trai này.

– Sao mọi chuyện con đều không nghe ba vậy. Kêu con đừng kinh doanh nữa, làm chính trị thì con không muốn, cái này cũng được đi, hiện tại ba cũng không muốn ép buộc con. Nhưng con làm ơn cưới người con dâu mà ba vừa ý được không.

– Con cưới ai là chuyện của con, cô ấy sẽ sống với con chứ không phải sống với ba. Ba thích thì con thường xuyên đưa cô ấy về thăm ba, còn không thích thì không về, đỡ làm ba nhìn thấy liền bực bội.

– Biết rõ ba sẽ bực bội, con còn muốn cưới!

– Con không có khả năng sẽ vì ba, mà cưới một cô gái con không yêu về nhà.

Ông Kỷ liên tục ho khan, thư ký bên cạnh đưa nước cho ông cũng bị ông đẩy đi. Hiện tại ông chỉ muốn nhanh chóng khuyên con trai suy nghĩ lại.

– Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, hai đứa môn không đăng hộ không đối sẽ không sống bên nhau trọn đời được đâu. Con gái chú Mã năm nay hai lăm rồi, trông rất đoan trang, mới từ Pháp về, với con chắc chắn sẽ có tiếng nói chung, hay là con đi gặp con bé thử đi?

– Con không gặp, cô ấy tốt như vậy, nên tìm một đối tượng tốt hơn, ba kêu em con giữ chặt đi.

– Em trai con nhỏ hơn con bé mà.

– Vậy thì sao, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà.

https://thuviensach.vn

Ông Kỷ bị chính con trai mình làm nghẹn không nói nên lời, tức giận đến muốn ném điện thoại. Lần nào nói chuyện cũng vậy, nói không đến ba câu liền cãi nhau, đôi khi ông cũng hiểu vậy là không tốt, nhưng con ông luôn cố tình tìm cách làm ông phải nổi trận lôi đình.

Đứa con này đúng là nổi loạn, trời sinh chính là đến khắc ông. Nhưng nó lại vô cùng thông minh, lúc còn nhỏ tình cảm hai cha con rất tốt, ông vô cùng thương yêu đứa con trai cả này, cảm thấy nó là một nhân tài có thể đào tạo được. So với anh, con trai út lại tầm thường hơn nhiều, tuy rằng con út vâng lời ông lại có chí tiến thủ, nhưng bất luận nó cố gắng thế nào, cũng không bằng được một phần mười của anh trai nó.

Nếu rời khỏi người cha này, con út ông sẽ chỉ là một đứa vô tích sự. Nhưng con cả thì khác, mặc dù luôn đối nghịch với ông, nhưng làm đến gió nổi nước lên.

Nó thật sự rất giống ông.

Ông Kỷ muốn bồi dưỡng lại tình cảm cha con, nhưng ông lại không biết cách thức biểu đạt, mỗi lần không gặp thì nhớ, gặp liền cãi nhau, cãi đến cuối cùng ai cũng mệt mỏi.

Kỷ Tùy Châu liền khuyên ông:

– Chuyện của con ba đừng quan tâm, nghĩ đến chuyện vui vẻ hơn đi. Tốt xấu gì con cũng còn sống lành lặn, không có gì quan trọng hơn thế. Sau này con có kết hôn, sẽ mau chóng bế đứa cháu trắng trẻo mập mạp về cho ba. Ba xem như nể mặt cháu nội, đối xử với mẹ của cháu ba tốt một chút, con chỉ có một yêu cầu vậy thôi.

Nghe có vẻ cũng nhượng bộ, chỉ là cô gái đó nó vẫn không chịu buông tay. Ông Kỷ ngẫm lại chỉ có thể thở dài, không muốn nhắc lại đề tài này nữa.

https://thuviensach.vn

Câu nói của con trai đã khuấy động tiếng lòng ông, ông rất thích bế cháu. Nếu cô gái kia thật sự có thể sinh được đứa bé trắng trẻo mập mạp, có lẽ ông sẽ thử chấp nhận cô ta. Dù sao cũng không phải là người đại gian đại ác.

Chỉ là tưởng tượng đến những danh môn khuê tú thích con trai mình, ông lại thấy tiếc hùi hụi. Rõ ràng có thể chọn được người tốt hơn.

Hai người nói thêm vài cầu, cả hai đều ăn ý không nhắc đến Doãn Ước nữa. Cuối cùng ông Kỷ còn nói thêm:

– Năng về nhà đi, ăn cơm với ba, đứa con không ra gì này.

– Được, vài ngày nữa con sẽ về, chỉ cần ba có thời gian, con sẽ ở với ba cả ngày- Kỷ Tùy Châu cười.

Cúp máy, Kỷ Tùy Châu thất thần một lát, cho đến khi nghe thấy trong phòng Doãn Ước có tiệng động, mới đứng lên qua đó mở cửa.

Sau khi mở cửa, nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của Doãn Ước.

– Ngại quá, em làm đổ bình hoa, bể rồi.

– Không sao- Kỷ Tùy Châu nhìn mãnh vỡ đầy sàn, bế Doãn Ước lên một cách tự nhiên- Đừng đứng đây nữa, anh sẽ lập tức gọi người dọn dẹp, em sang phòng anh trước nhé.

Doãn Ước dựa vào lòng anh, ngoan ngoãn như chú mèo nhỏ. Cô thật sự mệt mỏi, không muốn đối chọi với anh nữa, cũng không muốn ngụy trang mà sống nữa. Cô chỉ muốn làm theo con tim mình, cho dù không làm được người yêu với Kỷ Tùy Châu, cũng không hà tất phải tiếp tục làm kẻ thù.

Sau khi sang phòng anh, Kỷ Tùy Châu đặt Doãn Ước lên giường. Anh sờ trán cô, hỏi:

https://thuviensach.vn

– Có phải nằm mơ hay không?

– Ừm, là ác mộng, cho nên đột nhiên thức giấc. Em muốn đi rót nước uống, nghe anh đang nói điện thoại, em liền…

– Em nghe hết rồi à- Kỷ Tùy Châu cười đến dịu dàng.

– Nghe được một chút, không có nghe toàn bộ. Anh là nói điện thoại với ba anh, bác lo lắng cho anh à?

– Cũng hơi hơi, nhưng ông ấy càng quan tâm đến chung thân đại sự của anh hơn.

Lời này có ám chỉ, Doãn Ước làm bộ không hiểu, không nói thêm chuyện này với anh nữa, chỉ nói tiếp đề tài mới:

– Có phải anh với bác trai có chuyện gì hiểu nhầm không? Anh đừng cãi nhau với bác, cãi nhau tổn thương tình cảm lắm.

– Tổn thương tình cảm?- Kỷ Tùy Châu cũng ngồi lên giường, sóng vai cùng Doãn Ước- Trước kia chúng ta cũng thường cãi nhau mà.

– Đâu có.

– Không có à? Anh còn nhớ lúc đó tính tình của em ghê gớm lắm, anh thường xuyên phải dỗ dành em. Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng dỗ dành ai, ngay cả ba anh cũng không, lại suốt ngày phải dỗ dành một con nhóc như em. Đôi lúc dỗ mệt quá anh đã nghĩ, một ngày nào đó anh phải tìm cơ hội kéo em về đây, rồi đét mông em một trận.

Doãn Ước nhớ lại khi đó, mình hình như rất thích đưa ra những yêu cầu xấc xược. Kỷ Tùy Châu là con nhà giàu, từ nhỏ chỉ có người khác dỗ dành anh thôi. Anh có thể ăn nói nhỏ nhẹ dỗ dành mình, hẳn là có chút tình cảm với mình rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là dù nuôi con chó, thời gian lâu cũng phải có tình cảm mà, huống chi là con người.

Kỷ Tùy Châu như đọc được cảm nhận trong lòng cô, xoa đầu cô nói:

– Em đúng là hệt như chú chó nhỏ, thoạt nhìn hung hãn lắm, nhưng nửa điểm sát thương cũng không có.

– Ai nói, cẩn thận em cắn anh đó.

– Cắn đi cắn đi- Kỷ Tùy Châu chồm đến thổi vào tai cô- Có giỏi thì cắn chết anh đi.

Cảm giác này rất tốt, sau lưng Doãn Ước đột nhiên cương cứng, mau chóng né sang bên cạnh, làm bộ vuốt tóc để che giấu vẻ xấu hổ của mình. Cô đánh trống lảng:

– Vừa rồi anh với bác tranh cãi gì vậy?

– Cãi về em.

– Em có gì phải cãi nhau.

– Ông ấy không muốn anh cưới em.

Doãn Ước trợn tròn mắt nhìn anh, từ khi nào họ có thể nói đến chuyện cưới gả. Ba của Kỷ Tùy Châu nghĩ nhiều rồi.

– Con người ba anh vậy đó, chuyện gì cũng thích nắm trong tay, bao gồm cả cuộc sống cá nhân của anh. Còn nhớ lần trước ở thành phố T không, trong khách sạn gặp phải hai người đàn ông lạ mặt đó, chính là người ba anh phái đến. Có lẽ ông ấy muốn gặp em, có chút tò mò về em.

Với tính cách tự luyến của ba anh, chắc chắn cảm thấy phụ nữ trên toàn thế giới đều tương tư anh, còn anh thì luôn hờ hững với họ. Doãn Ước có

https://thuviensach.vn

thể khiến anh quan tâm đến vậy, ông chắc chắn tò mò về cô.

– Bác ấy điều tra em?

– Đương nhiên là có rồi, năm đó khi chúng ta ở bên nhau ông ấy đã tra rồi. Nhưng mà khi đó không quản nhiều.

Nguyên nhân không quản thì không thể nói rõ, Kỷ Tùy Châu không thể nói với Doãn Ước, ba anh biết anh cố tình tiếp cận cô, chỉ để tìm ra hung thủ hại em gái anh.

Nhưng Doãn Ước ít nhiều gì cũng đoán được một chút, hai người lòng hiểu lòng không đề cập đến chuyện này nữa.

– Gia đình anh rốt cuộc làm gì vậy?

– Không kinh doanh, ba anh luôn có ý kiến với việc kinh doanh của anh.

Không kinh doanh mà đã có thế lực lớn đến vậy, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có vài khả năng thôi.

– Không lẽ nhà anh là xã hội đen.

Kỷ Tùy Châu mắc cười, ngẫm lại liền gật đầu:

– Ừ, cũng có thể nói như vậy. Xã hội đen hợp pháp.

– Không phải xã hội đen, thì chính là làm chính trị rồi. Ba anh là trưởng gì đó à?

– Gần như là vậy.

Doãn Ước bắt đầu suy tính, ba Kỷ Tùy Châu rốt cuộc là trưởng gì:

– Chắc chắn cao hơn trưởng ban, lần trước anh có thể uống rượu với Dương Sảnh, chức vụ của ba anh chắc là cao hơn ông ta. Dương Sảnh và

https://thuviensach.vn

thị trưởng người nào cao hơn?

– Cũng sêm sêm.

Doãn Ước nhìn bộ dạng bâng quơ không cho là đúng của anh, cô thấy mình như đang nói chuyện với con chó con mèo nào đó, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

– Kỷ Tùy Châu…

– Gì vậy?

– Gia đình anh không lẽ ở nơi đó à?

– Nói đó là nơi nào?

– Chính là nơi đó đó.

Kỷ Tùy Châu nhìn bộ dạng dè dặt của Doãn Ước, không khỏi bật cười thành tiếng:

– Không cần lo, gia đình anh không có ở đó đâu.

Mặc dù không có, nhưng chắc chắn không xa đâu. Ánh mắt của Doãn Ước nhìn Kỷ Tùy Châu liền thay đổi. Luôn nghĩ anh chẳng qua chỉ là một người giàu có mà thôi, không ngờ gia cảnh lại thâm sâu như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng, tuổi còn trẻ mà gần như một tay che trời trong giới kinh doanh ở thành phố B, nói sau lưng không có chỗ dựa cũng không có ai tin. Kiếp trước rốt cuộc cô đã gây nghiệt gì, kiếp này lại gặp phải người máu mặt thế này.

Chả trách Giang Thái thấy anh liền trốn, Kỷ Tùy Châu muốn bóp chết Giang Thái, chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

https://thuviensach.vn

– Sau này em không dám đắc tội anh đâu.

– Đã đắc tội nặng rồi đấy, cũng không phải chỉ một hai tội đâu.

Doãn Ước nhìn chằm chằm ngón chân mình, nhìn nhìn rồi lại nhớ đến một chuyện:

– Ba anh lợi hại như vậy, chuyện xảy ra năm đó, vì sao bác lại không cho người đi tìm em trai em vậy?

Nếu ba Kỷ Tùy Châu ra tay, chắc hẳn sẽ tìm ra được Doãn Hàm. Vậy thì Kỷ Tùy Châu cũng không cần phải hy sinh nhan sắc, cùng cô yêu đương một hồi.

– Đây chính là nguyên nhân bất hòa lớn nhất của anh và ba. Năm đó anh nhờ ông ra tay, ông ta lại không chịu. Lúc đó đang là giai đoạn mấu chốt của ông, không thể để cho đối thủ nắm được bất cứ nhược điểm nào. Ông chọn hy sinh con gái để giữ vững sự nghiệp chính trị của mình. Còn anh thì lúc đó đã phái đi rất nhiều người, lại không chút tin tức. Cho nên anh mới nghĩ sẽ ra tay từ chỗ em. Ai cũng nói, chị em sinh đôi sẽ có tâm linh tương thông, nếu trong cuộc sống của em phát sinh biến cố lớn, ví dụ như yêu đương hoặc kết hôn, có lẽ em trai em sẽ muốn đến xem. Đây vốn là biện pháp cuối cùng, nhưng anh không ngờ tình thương của ba anh dành cho em gái lại ít như vậy. Mặc dù ông với mẹ anh ly hôn từ sớm, em gái chưa từng sống bên ông, nhưng ít nhiều gì ông cũng phải có chút tình cảm cha con chứ. Không ngờ rằng… Chấp niệm của ông với quyền lực, lại sâu đậm hơn tưởng tượng của anh nhiều.

Doãn Ước không ngờ một Kỷ Tùy Châu mạnh mẽ đến thế, cũng sẽ có lúc cùng đường bí lối.

– Nếu hai người đã không cùng chí hướng, anh cũng hết cách.

https://thuviensach.vn

– Anh đã nhắc đến chuyện này rồi, có một nghi vấn luôn ở trong lòng em. Năm đó tuy rằng năng lực của anh không sánh bằng ba mình, nhưng cũng không kém, tại sao lại không điều tra ra được hành tung của em trai em. Chuyện này luôn khiến em cảm thấy rất lạ. Anh thấy có vấn đề gì không?

– Anh nghĩ- Kỷ Tùy Châu tựa vào đầu giường- Sau lưng em trai em, hình như có người đang giúp đỡ cậu ta.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 52-2

Vấn đề này Doãn Ước cũng từng nghĩ qua.

Theo hiểu biết của cô về em trai, một học sinh trung học, từ nhỏ gia cảnh khá giả không chịu bất cứ cực khổ gì, ngoại trừ đi học ra thì không làm gì, lại có thể lẩn trốn trong biển người mờ mịt những năm năm mà không bị phát hiện, quả thực rất khó.

Sau khi em trai bị bắt, vài lần cô thử hỏi thăm nó chuyện đã xảy ra trong năm năm đó, nhưng nó không nói một lời. Không chỉ có cô hỏi không được, ngay cả cảnh sát hình sự dày dặn kinh nghiệm về hỏi cung, cũng không có cách cạy miệng nó.

Mấy năm nay nó có sống chẳng khác gì người câm điếc. Chỉ thỉnh thoảng viết vài chữ, biểu đạt suy nghĩ trong lòng, nhưng tuyệt đối không may mảy đụng chạm đến chuyện Tùy Ý năm đó.

Vì thế Doãn Ước rất phiền não.

Cô hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Anh có cách nào làm em trai em mở miệng nói chuyện không?

– Cách cũng có, nhưng có hiệu quả hay không, bao lâu mới có hiệu quả thì không nói được. Bây giờ anh còn đang sắp xếp, chờ thêm một thời gian rồi tính.

https://thuviensach.vn

Lúc anh nói đến em trai cô, vẻ mặt luôn không mặn không nhạt. Doãn Ước cũng không nói thêm gì với anh, nhìn đồng hồ:

– Sáng rồi à?

Hai hôm nay cô sống trong mơ màng, bất giác không ngờ sự kiện bắt cóc đã trôi qua mấy ngày. Cô không tìm thấy điện thoại của mình, liền hỏi mượn điện thoại của Kỷ Tùy Châu. Sau khi cầm lấy điện thoại, cô thuần thục mở khóa, nhấn vào xem lịch.

Trong điện thoại của Kỷ Tùy Châu rất ít ứng dụng, cảm giác anh ngoại trừ nghe gọi ra ít khi dùng nó làm gì. Dưới sự nhắc nhở của Kỷ Tùy Châu, cô mới để ý thời gian ngày tháng rõ ràng.

Chuyện bắt cóc xảy ra vào thứ năm, mãi cho đến tối mới giải quyết xong. Cô ở bệnh viện ngủ thẳng đến chiều hôm sau, được Kỷ Tùy Châu mang về nhà lại ngủ thẳng đến sáng hôm nay. Cho nên bây giờ là sáng thứ bảy.

Mà thời gian này cô gần như không ăn gì, nên cảm thấy rất đói. Nhưng trước khi ăn cô vẫn gọi điện đến bệnh viện. Người nhận máy là trợ lý bác sĩ chủ trị của Trịnh Đạc, trong điện thoại anh ta trình bày tường tận tình hình của Trịnh Đạc cho Doãn Ước biết, cuối cùng còn không quên nói thêm:

– Tình hình có chuyển biến tốt, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Người nhà và bạn bè của bệnh nhân, thật sự rất sợ nghe hai chữ “hết sức” đó.

Sau khi cúp máy, sự thèm ăn của Doãn Ước giảm đi đáng kể. Nhưng cơ thể luôn phản ứng nhanh hơn lý trí, cô không muốn ăn, nhưng đã đói đến độ không chống đỡ được.

https://thuviensach.vn

Lúc xuống giường, cô mất thăng bằng suýt ngã sấp mặt, Kỷ Tùy Châu nhanh tay ôm ngang eo cô, lần nữa đặt cô trở về giường.

– Để anh, em nghỉ ngơi trước đi, để anh tìm thứ gì đó cho em ăn.

Anh xuống lầu đi vào bếp, lục tung tìm thức ăn. Cho đến lúc này anh mới phát hiện mình không có thói quen trữ lương thực ở nhà là rất không tốt, muốn làm cho người mình thích món gì đó để ăn đã trở thành việc khó khăn.

Đến cuối cùng chỉ có thể gọi điện nhờ người ta mang thức ăn đến, anh rót ly sữa mang lên cho Doãn Ước trước.

Doãn Ước uống sữa xong tinh thần tốt hơn một chút, nằm trên giường quá chán nên đi xuống lầu. Cô có chút oán niệm với nhà bếp của Kỷ Tùy Châu, rộng mênh mông lại không có gì, quả thực chính là để trang trí. Đồ điện gia dụng cao cấp này, chất đống ở đó bám bụi, cũng không thể phát huy công dụng của mình, Doãn Ước cảm thấy tiếc thay cho chúng.

Khi cô đang đứng đó nhìn lò nướng, Kỷ Tùy Châu đột nhiên nói một câu:

– Hay để em dùng, mỗi ngày em ở chỗ này nấu cơm, để chúng nó phát huy được chút giá trị.

Doãn Ước phát hiện anh gần đây có khuynh hướng muốn nối lại tình xưa với cô, hơn nữa ngày càng rõ ràng. Nhưng cô hoàn toàn không muốn thuận theo anh, cho nên nghe xong câu nói kia chỉ có thể vắt óc suy nghĩ ngôn từ để từ chối anh. Còn chưa nghĩ xong lại có người đến nhấn chuông cửa, đề tài này cứ vậy bị gián đoạn.

Người đến quả thật là thiên sứ của Doãn Ước, bởi vì người đó không chỉ khiến cô không cần trả lời câu hỏi xấu hổ đó, còn đem đến thứ cô cần nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng Diệp Hải Thần lại tỏ vẻ bất mãn với việc này. Anh đến gần đây gặp khách, không ngờ bị ông chủ bắt lại, xem anh là em trai đưa cơm. Anh cũng lười chạy đến nhà hàng, trực tiếp ghé cửa hàng tiện lợi mua mấy hộp cơm làm sẵn mang đến.

Lúc vào nhà, anh nhìn thấy Doãn Ước mặc áo ngủ, cảm thấy mình bị bắt tới đây để làm gì, thâm sâu liếc nhìn Kỷ Tùy Châu.

Đối phương cũng liếc mắt một cái với anh, xoay người hạ lệnh đuổi khách. Lúc tiễn anh ra ngoài còn không quên bổ sung một câu:

– Đừng nghĩ nhiều quá.

– Em biết, lúc này mà anh làm gì, thì so với cầm thú có gì khác nhau.

Kỷ Tùy Châu đóng cửa mới nghĩ đến một vấn đề, anh đối với thư ký chủ tịch này, có phải quá mức dung túng rồi không?

Anh từ nhỏ đến lớn không có mấy người bạn, Bùi Nam là một trong số đó. Chỉ là hiện giờ bởi vì Bạch Lục mà quan hệ của hai người họ có hơi căng thẳng, liên hệ không chặt chẽ như trước nữa. Người còn lại có lẽ là Diệp Hải Thần. Người này xuất thân không cao, từ nhỏ đã mất cả ba lẫn mẹ, nhưng đầu óc vô cùng thông minh, vào Thịnh Thế nhiều năm rồi, gần như không phạm bất cứ lỗi lớn nào.

Anh ta làm từ vị trí thấp nhất leo lên được đến chức vụ hiện nay, so với đa số người đồng trang lứa đã xuất sắc hơn nhiều. Người ngoài xem anh ta là một thư ký, nhưng thực tế anh ta có cổ phần nhất định ở Thịnh Thế, khi công ty có quyết sách trọng đại, Kỷ Tùy Châu cũng sẽ thương lượng với anh ta.

Anh ta là một nhân tài hiếm có, cũng là trợ thủ đắc lực không thể thiếu của anh.

https://thuviensach.vn

Anh coi trọng Diệp Hải Thần cũng tín nhiệm anh ta, cho nên anh ta nói vài câu vui đùa, Kỷ Tùy Châu hoàn toàn không để trong lòng.

Huống hồ câu nói kia còn nhắc nhở anh, đàn ông và phụ nữ ngoại trừ đắp chăn bông nói chuyện phiếm, còn có rất nhiều chuyện để làm.

Ví dụ như trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là ăn cơm.

Kỷ Tùy Châu tiễn người ra về xong quay lại phòng ăn, Doãn Ước đã ăn hơn nửa hộp cơm rồi. Xem ra cô thật sự rất đói, một hộp cơm chỉ vài phút đã ăn xong, hình như còn chưa đủ no. Kỷ Tùy Châu biết điều đẩy hộp của mình qua, bảo cô ăn tiếp.

Doãn Ước có hơi ngại, đứng lên lấy chén, chia cho Kỷ Tùy Châu một chén nhỏ. Đợi sau khi ăn hết phần anh đưa xong, Doãn Ước cuối cùng cũng hoàn toàn hồi phục lại tinh thần, dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Kỷ Tùy Châu tao nhã ăn hết chén cơm của mình, rồi đứng dậy đi rửa chén. Doãn Ước đi theo vào, muốn giật chén lại rửa giúp anh. Kỷ Tùy Châu cười cười đẩy tay cô ra:

– Thôi để anh rửa cho.

Lúc anh nói chuyện Doãn Ước đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt vốn có ý cười nhàn nhạt đột nhiên cứng đờ.

– Trán anh bị sao vậy?

Doãn Ước cho đến lúc này mới chú ý đến, Kỷ Tùy Châu bị thương. Trên trán quấn băng gạc, mặc dù có tóc che đi, vẫn có thể rõ ràng nhìn đến.

Trước đó mắt cô bị mù rồi ư?

Kỷ Tùy Châu ở đó rửa chén, bộ dạng chuyên chú cúi đầu cực kỳ đẹp trai. Mắt Doãn Ước một mực dán vào người anh, cho đến khi anh rửa xong cái

https://thuviensach.vn

chén kia, ngước lên hỏi cô:

– Em nhìn gì vậy?

– Nhìn vết thương của anh. Anh bị lúc nào vậy?

– Thì ngày đó đó.

Ngày đó? Ngày đó hỗn loạn như vậy, Doãn Ước hoàn toàn không chú ý đến Kỷ Tùy Châu có bị thương không. So với Trịnh Đạc, vết thương này của anh chỉ là nhỏ nhặt, nhưng khi so với cô, vết thương này không quá nhỏ đâu.

– Lúc nhào đến ôm em đụng phải cạnh tủ, không sao đâu.

– Rách nhiều không?

– Không lớn- Tay anh chỉ lên đó- hơi sâu, cho nên may mấy mũi.

Loại khâu vết thương này ở trong miệng anh nói ra lại bình thương như vậy, Doãn Ước phục anh rồi. Cô cũng không định hỏi anh câu hỏi ngu xuẩn như có đau hay không, dù sao với tính cách của anh, cho dù là đau cũng sẽ không nói ra.

Đàn ông đôi khi chính là cậy mạnh làm người ta không thích mà.

Rửa chén xong không biết làm gì, Doãn Ước không có gì làm nên vô cùng nhàm chán. Công việc của Kỷ Tùy Châu rất nhiều, nhét điều kiển từ xa của ti vi vào tay cô xong, anh liền đi vào thư phòng mở cuộc họp trực tuyến từ xa.

Doãn Ước bật ti vi chuyển kênh xem, lại cầm điện thoại lên mạng xem tin tức. Vụ án của Phương Thành Tựu làm rất lớn, xóa cũng xóa không được. Nhưng bên truyền thông hình như có người ngăn chặn, đưa tin cũng sơ sài, toàn là viết đại khái, có nơi còn rất sơ lược.

https://thuviensach.vn

Thiếu sự thổi phồng của báo chí, hơn nữa hai hôm nay có tin tức quốc tế trọng đại hơn, sự việc này gần như không kích thích được chút gợn sóng dư luận, cứ như vậy trôi qua.

Doãn Ước quan tâm đến cô y tá bị cứa cổ kia, ở trong trang tin tức tìm kiếm một hồi, biết được cô ấy không có nguy hiểm đến tính mạng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong bài báo nói dao kia cứa qua may mắn không trúng động mạch chủ, không biết là trùng hợp, hay Phương Thành Tựu thân là bác sĩ nên cố tình làm vậy. Từ đầu chí cuối hình như anh ta không có ý định giết người, ngoại trừ cuối cùng bị Bạch Lục làm cho mất khống chế ra, đa số thời gian anh ta cũng chỉ nói mà thôi.

Phương Thành Tựu rốt cuộc muốn làm gì, Doãn Ước lại không rõ. Cô bắt đầu nảy sinh suy nghĩ muốn đi thăm anh ta, nhưng lại cảm thấy anh ta sẽ không nói thật với mình.

Triệu Sương, Hà Mỹ Hi, nghe ý của Kỷ Tùy Châu, Phương Thành Tựu đã thừa nhận, hai người này mất tích đều có liên quan đến anh ta. Nhưng anh ta lại không chịu để lộ ra hai người họ sống hay chết. Điều này làm cho Doãn Ước có chút hy vọng.

Có lẽ họ thật sự còn sống.

Tưởng tượng như vậy, tâm trạng vốn bí bách từ từ tốt hơn. Có lẽ do hoảng sợ quá độ, Doãn Ước phát hiện mình rất dễ mệt, mới ăn no không bao lâu, ngồi ở sô pha xem nửa tập phim truyền hình, cơn buồn ngủ lại kéo đến.

Cô cố chống không muốn lên lầu, bình hoa bị cô đánh vỡ chưa được dọn dẹp, phòng ngủ chính bất đắc dĩ đến ngủ một chút thì được, chủ nhân còn chưa mời, mình đã leo lên giường ngủ, vậy sẽ làm cho người ta ảo tưởng không giới hạn luôn đấy.

https://thuviensach.vn

Vì thế, Doãn Ước ngồi trên sô pha, không ngừng gục gặc đầu.

Đang mơ ngủ, điện thoại reo, là Bạch Lục gọi đến. Giọng cô ấy nghe thật bình thường, dường như có chút vui vẻ trong đó. Hai khi hai cô trải qua kiếp nạn sinh tử, tình cảm dường như đã thăng hoa. Lúc này lại quan tâm cuộc sống của nhau hơn, nhất là Doãn Ước, đối với Bạch Lục vừa mới "vượt cạn" càng thêm chú ý hơn.

– Tôi không sao, có dì giúp việc có chị Nguyệt, trong nhà bây giờ kín hết chỗ. Tiền của Bùi Nam nhiều lắm tiêu không hết, đầu bếp mà thuê những hai người.

Nghe thấy cô sống vui khỏe, Doãn Ước cũng vui theo. Hai người lại tán gẫu đến chuyện sinh con, Bạch Lục như bị mất trí nhớ, hoàn toàn quên mất ngày đó mình vừa khóc vừa nháo, cũng quên đau đẻ đến la lối, quên đi xấu hổ khi mắng chửi cái bụng mình.

Hiện giờ đứa bé trong miệng cô đã trở thành cục cưng, thành vầng thái dương sáng nhất trên đời này. Bởi vì Bạch Lục không cần cho con bú, ban đêm cũng không cần thức dậy, hứng thú của cô đối với đứa bé vượt xa hơn những sản phụ bình thường.

Con đối với Bạch Lục mà nói, chính là món đồ chọc cười giải sầu. Tất cả mọi chuyện không cần cô mó tay vào, cô chỉ cần nằm chơi với con là được, thấy mệt thì bảo người ta bế đi, trở mình liền có thể ngủ một giấc.

Cho nên có tiền thật sự rất tốt, Doãn Ước nhớ đến trước kia thấy chị họ sanh con, sau sinh còn bị trầm cảm. Người đau nhức, còn phải bế con dỗ dành. Lúc vắt sữa đau muốn chết, người đều run run, vừa xuống sữa xong, mặt cũng trắng bệch ra.

Càng khỏi nói đến tối đứa bé không ngủ liền khóc, hoàn toàn ngủ không đủ giấc.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ sau sinh hay bị trầm cảm, cho dù không bị hậu sản, suốt ngày phải chịu đựng như vậy, có ai mà không bị trầm cảm chứ.

Nghĩ đến đây, Doãn Ước đột nhiên đánh mất hứng thú kết hôn sinh con.

Cuộc gọi này nói rất lâu, lâu đến độ Doãn Ước phải cắm sặc cho điện thoại để nói khỏi hết pin gữa chừng. Cúp máy, việc đầu tiên Doãn Ước làm chính là đi uống nước, việc thứ hai chính là đi xem Kỷ Tùy Châu.

Anh ở thư phòng lâu lắm rồi, lâu đến độ cô có hơi lo lắng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 53-1

Mùa đông tối sớm, còn chưa đến sáu giờ, ngoài cửa sổ đã tối thui.

Doãn Ước đi đến gõ cửa thư phòng của Kỷ Tùy Châu, nghe được bên trong truyền đến tiếng "mời vào" trầm thấp, cô liền đẩy cửa đi vào. Cửa vừa mở, cô thấy Kỷ Tùy Châu đứng đưa lưng về phía cô, trước cửa sổ nói chuyện điện thoại. Cô theo bản năng định ra ngoài, đối phương lại vẫy tay với cô, ý bảo cô đi vào ngồi.

Trong phòng đèn sáng trưng, bóng lưng Kỷ Tùy Châu đặc biệt thâm trầm. Nghe qua cuộc gọi sắp kết thúc, không nghe được bản chất nội dung thật sự là gì, Doãn Ước chỉ nghe được một câu mấu chốt.

– Ừm, tôi sẽ đi bệnh viện.

Đi bệnh viện làm gì? Doãn Ước còn đang tự hỏi câu này, bên kia Kỷ Tùy Châu đã cúp máy.

Nhưng anh không xoay người lại, vẫn đứng đó như cũ. Doãn Ước liền hỏi anh:

– Anh muốn đi bệnh viện à, có phải vết thương trên trán đau rồi không?

Cuối cùng Kỷ Tùy Châu cũng xoay người, nhìn qua hết thảy đều bình thường. Nhưng hình như có chỗ nào đó là lạ, Doãn Ước nhìn mặt anh hồi lâu, phát hiện ra một vấn đề.

https://thuviensach.vn

Anh không nhìn cô, dù là nói gì đó, anh cũng nhìn về phía sô pha, nhưng ánh mắt lại không dừng trên người cô.

Anh đang nhìn đi đâu vậy?

Doãn Ước nhìn xung quanh, không cảm thấy có thứ gì đáng nhìn. Cô đứng lên đi qua chỗ anh, hỏi lại câu hỏi trên lần nữa.

– Doãn Ước, em lại đây.

Kỷ Tùy Châu vẫy tay về phía cô, ánh mắt vẫn không biết đang nhìn về hướng nào. Anh như vậy rất kỳ lạ, khiến Doãn Ước vô cớ cảm thấy sợ hãi chưa từng có. Cô đi đến trước mặt anh, mới vừa đứng lại đã bị đối phương kéo tay ôm vào lòng. Anh ôm chặt lấy cô, môi áp vào má cô có chút lành lạnh.

Lúc anh lên tiếng, giọng trầm ổn, như đang trần thuật lại một chuyện rất bình thường:

– Mắt anh không nhìn thấy gì, giúp anh gọi điện cho Lão Tần.

Doãn Ước lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, Kỷ Tùy Châu nhắc lại lần nữa.

– Cái gì gọi là không nhìn thấy?

– Chính là bị mù.

Từ “mù” này đối với Doãn Ước có một ý nghĩa đặc thù, lúc ấy trong đầu cô như nổ tung. Sao có thể như vậy, Kỷ Tùy Châu đang yên đang lành ngồi trong thư phòng, mấy tiếng đồng hồ sau lại có thể nói với cô: không nhìn thấy.

Đây là đang nói đùa đúng không?

https://thuviensach.vn

– Không đùa đâu. Nếu có thể gọi điện anh đã tự gọi rồi, điện thoại thông minh rắc rối thế nào em cũng biết mà, ngay cả ấn số anh cũng thấy rất khó khăn.

Lần này Doãn Ước thật sự khẩn trương, cô mau chóng tách khỏi lòng đối phương, cầm lấy điện thoại trong tay anh gọi cho Lão Tần. Trong điện thoại cô không nói chi tiết, chỉ nói cậu chủ cần dùng xe.

Lão Tần nghe thấy giọng cô còn định trêu vài câu, Doãn Ước đã vội cúp máy.

Sau đó cô nhìn Kỷ Tùy Châu. Khó trách vừa rồi cô cảm thấy anh có gì đó là lạ, mắt không biết nhìn đi đâu. Người mù đều như vậy, bằng giọng nói anh có thể đoán được vị trí đại khái của cô, lại không có cách nhìn chuẩn xác vào người cô.

Nhưng cô vẫn không thể tin nổi, chưa từ bỏ ý định còn quơ quơ tay trước mặt anh. Không có phản ứng, đôi mặt đẹp kia không có chút phản ứng với tay cô.

Kỷ Tùy Châu hình như cảm giác được cô kích động, vươn tay chụp lấy tay cô:

– Đừng khẩn trương, Lão Tần sẽ đến ngay.

Rõ ràng người mù là anh, anh phải an ủi ngược lại mình. Doãn Ước mau chóng thu lại sự hoảng hốt, hỏi anh tình hình đã qua.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt thản nhiên:

– Không rõ nữa, anh đang nói điện thoại với người ta, thì mọi thứ trở nên càng ngày càng mơ hồ, phạm vi có thể nhìn thấy cũng ngày càng thu hẹp. Sau đó trước mắt liền tối sầm. Người gọi điện cho anh chính là Lý Mặc,

https://thuviensach.vn

anh ta đã nói tình huống này với anh rồi. Không sao đâu, chắc là có thể chữa khỏi.

Lý Mặc là bạn của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước có chút ấn tượng với anh ta. Nhưng trong trí nhớ người này không phải bác sĩ khoa mắt, nếu có Trịnh Đạc ở đây thì tốt rồi.

Nghĩ đến Trịnh Đạc, lòng Doãn Ước lại chùn xuống. Nhưng lúc này không quản được nhiều như vậy, còn phải mau chóng đưa Kỷ Tùy Châu đến bệnh viện.

Trong vòng mấy ngày, Doãn Ước xuất nhập bệnh viện liên tục, ra vào chẳng có gì tốt. Hiện tại cô thật sự sinh ra tâm lý sợ hãi mãnh liệt đối với bệnh viện này.

Lão Tần dọc đường chạy rất nhanh, sắc mặt sa sầm như mây đen vần vũ. Lúc vào bệnh viện gần như quên giảm tốc độ, may mà buổi tối người trước cổng không nhiều lắm, ông trực tiếp chạy thẳng đến trước đại sảnh.

Kỷ Tùy Châu vừa đến, chủ nhiệm Vu của khoa mắt liền đi ra nghênh đón. Ông đang định xuống ca, nhận được một khách hàng lớn như Kỷ Tùy Châu, gấp đến độ ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn.

Mấy người vội vã đến văn phòng bác sĩ, mới ngồi xuống không bao lâu đã có người gõ cửa, Doãn Ước quay lại nhìn, là Lý Mặc đi vào, sắc mặt cũng như bình thường.

Anh ta và Kỷ Tùy Châu đã nói chuyện xong, chắc đã nắm rõ tình hình, vẻ mặt kia của anh ta có nghĩa là gì, có phải tình huống của Kỷ Tùy Châu không mấy lạc quan?

Chủ nhiệm Vu làm một loạt kiểm tra cho Kỷ Tùy Châu, trong lúc đó Doãn Ước vẫn ngồi lại văn phòng chủ nhiệm không nói lời nào. Cô nghĩ đến tình cảnh năm đó mình bị tai nạn xe.

https://thuviensach.vn

Trước mặt là chiếc xe container chạy ngược chiều với vận tốc rất nhanh, cô xoay vô lăng hết cỡ, nhưng xe vẫn mất khống chế đụng vào cây đại thụ ven đường. Cô lập tức mất ý thức, lúc tỉnh lại mắt đã không nhìn thấy gì.

Cô trải qua mọi loại kích động cùng bất an, ban đầu cô thậm chí còn nghĩ đến cái chết. Chuyện đó đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của cô, mãi cho đến năm năm sau làm phẫu thuật, cuộc sống mới một lần nữa trở lại bình thường.

Không ngờ hiện tại sự việc này lại xảy ra. Nghe ý của chủ nhiệm Vu, Kỷ Tùy Châu bởi vì bị ngoại lực tác động mạnh vào đầu làm chấn thương dây thần kinh thị giác, mới khiến mù như bây giờ.

Anh cần tiếp nhận phẫu thuật giải áp thần kinh thị, nhưng tiếp đó khả năng khôi phục thế nào bây giờ vẫn không biết được. Trong vòng 48 tiếng tiếp nhận giải phẫu thì khả năng hồi phục sẽ cao hơn khi trễ hơn 48 tiếng, cho nên Kỷ Tùy Châu gần như chưa chuẩn bị gì, đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Trước khi vào trong, anh vẫn không quên trấn an Doãn Ước. Anh ngồi bên cạnh cô, giọng bình thản nói rõ an bài của mình:

– Anh nói Lão Tần đưa em về trước, tùy em muốn ở đâu cũng được. Theo ý anh thì anh muốn em về nhà ông nội em trước đã, dù sao có dì giúp việc ở đó, chăm sóc em sẽ tiện hơn. Đợi anh phẫu thuật xong rồi, anh sẽ gọi điện cho em.

Doãn Ước muốn nói cô muốn ở lại bệnh viện đợi anh phẫu thuật xong, nhưng tưởng tượng đến những gì xảy ra trong hai hôm nay, cũng không có bản lĩnh ở đó mặc cả với anh, cô dứt khoát đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Cô chỉ hy vọng sau khi mình về rồi, anh có thể yên tâm vào phòng phẫu thuật. Còn cô chỉ cần về nhà ngủ một giấc, hôm sau thức dậy, cơn ác mộng này sẽ kết thúc.

https://thuviensach.vn

Giấc mộng này quá dài quá đáng sợ, cô hy vọng sẽ mau chóng thoát khỏi nó.

Trên đường về, Lão Tần vẫn giữ im lặng, cho đến khi xe dừng lại, Doãn Ước sắp xuống, ông mới nói một câu:

– Yên tâm đi, cậu chủ chắc chắn không sao đâu.

Mặc dù chỉ là lời an ủi, lúc này Doãn Ước nghe vào cũng thành cổ vũ lớn lao.

Cô cám ơn đối phương rồi vào nhà ông nội. Bởi vì quá vội, cô chỉ mang theo điện thoại, nên chỉ có thể gõ cửa. Dì giúp việc ra mở, thấy cô về có hơi giật mình, nói với cô ông nội vẫn còn trong phòng xem ti vi, Doãn Ước liền đi qua chúc ông ngủ ngon.

Ông nội vừa thấy cô liền khẩn tương, ông vẫn chưa hỏi han gì về vụ bắt cóc với cháu gái. Ông muốn cùng cô nói chuyện, sợ cô bị ám ảnh tâm lý. Nhưng Doãn Ước lúc này không muốn nói gì, biểu hiện cứng nhắc ứng phó mấy câu.

Ông nội nhìn ra cảm xúc của cô khá tệ, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ kêu cô mau đi ngủ. Doãn Ước về phòng ngã lên giường mình, nước mắt nhịn lâu rồi suýt nữa trào ra.

Nhưng cô vẫn không khóc, bởi vì so với hai hôm trước, tình hình hiện giờ đã khá hơn nhiều rồi. Khi đó cô cận kề cái chết, gần như gặp thoáng qua tử thần. Hiện tại cô có thể an toàn nằm trên chiếc giường trong nhà mình, cuộc đời này đã đủ may mắn rồi.

Cô nghĩ ông trời hẳn là không làm khó như vậy nữa đâu, đã thả họ rồi, sẽ không thu hồi lại vận may đâu nhỉ. Trong lòng cô lặng lẽ khích lệ mình và Kỷ Tùy Châu, sau đó xốc lại tinh thần đi rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngủ năm sáu tiếng đồng hồ, Doãn Ước tỉnh lại từ trong cơn mê, vừa thấy đồng hồ vẫn chưa đến bảy giờ sáng, lại xem điện thoại không có cuộc gọi nhỡ nào.

Không có tin gì nghĩa là tin tốt đúng không?

Cô không ngủ thêm được nữa, vội vàng chỉnh trang lại mình rồi xuống lầu gọi xe đến bệnh viện. Lúc đến phòng bệnh, Kỷ Tùy Châu vẫn còn ngủ, cô đi ra ngoài tìm y tá trực ban hỏi thăm tình hình.

Trên mặt y tá nở nụ cười chuyên nghiệp, nói với cô ca phẫu thuật rất thành công, nhưng thị lực sẽ không hồi phục ngay được.

– Vậy phải mất bao lâu?

– Cái này thì không biết, khác ca bệnh sẽ khác tình huống, cô đừng quá lo lắng.

Người khác kêu cô đừng lo lắng, Doãn Ước lại càng lo lắng hơn. Kỷ Tùy Châu là người kiêu ngạo như vậy, có thể chấp nhận việc mình từ nay về sau sẽ không nhìn thấy gì sao?

Nghĩ lại những năm tháng mình bị mù kia, trong sinh hoạt có nhiều bất tiện. Bắt đắc dĩ không đi học được nữa, lúc nào cũng xấu hổ nhờ vả người khác, Kỷ Tùy Châu cũng sẽ phải nhấm nháp từng cái sao?

So với cô, tình huống của anh càng phiền toái hơn. Thịnh Thế là một tập đoàn lớn như vậy, chủ tịch hội đồng quản trị nếu ngã xuống rồi, lúc này e rằng sẽ lộn xộn. Đó là tâm huyết một tay Kỷ Tùy Châu tạo dựng nên, nếu thật sự xảy ra vấn đề, anh có thể chấp nhận nổi không?

Nghĩ đến đây, lòng Doãn Ước lại rối như tơ vò.

https://thuviensach.vn

Cô quay về phòng bệnh, lúc đẩy cửa đi vào phát hiện Kỷ Tùy Châu đã thức dậy. Mắt anh vẫn còn quấn băng, rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng nghe được tiếng bước chân cũng có thể đoán là Doãn Ước đến.

– Em đến đây.

– Muốn em làm gì?- Doãn Ước ngồi vào bên giường anh.

– Không có gì, chỉ muốn em ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Chuyện ở chỗ anh không cần em phải làm, sẽ có người đến chăm sóc.

– Còn công ty, công ty phải làm sao đây?

– Bùi Nam và Diệp Hải Thần sẽ lo. Chỉ là công ty nhỏ, không có thì thôi.

Anh nói thật nhẹ nhàng, Doãn Ước nghe mà khó chịu trong lòng. Đó làm sao là công ty nhỏ được, hoàn toàn là thứ lớn lao. Cô biết Kỷ Tùy Châu chỉ vì quan tâm mình, nhưng anh càng như vậy, cô càng cảm thấy mình nợ anh rất nhiều.

– Là em không tốt.

– Không liên quan gì em. Trong tình huống thế này, ai cũng không cần vì bất cứ những gì phát sinh mà cảm thấy tự trách. Lúc trước chuyện của Trịnh Đạc anh khuyên em như vậy, hiện giờ chuyện của anh, anh cũng khuyên như vậy thôi. Chúng ta có thể sống sót đã là may mắn rồi, không nên đòi hỏi nhiều quá. Cho dù mắt không thấy thì đã sao, chẳng phải có em ở đây à?

Lúc anh nói chuyện, trên mặt luôn có nụ cười thường trực, phảng phất lại nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp gỡ.

Khi đó cô đã nghĩ anh là tên biến thái cuồng theo dõi, anh lại thẳng thắn đi đến, nghiêm túc nói với cô: Anh không phải kẻ xấu.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ ngẫm lại anh là người xấu à? Bản thân Doãn Ước cũng không có đáp án. Cô từng hận anh trách anh, chỉ là không khống chế được muốn gần gũi anh yêu anh.

Loại cảm xúc yêu hận đan xen này từng quấy nhiễu cô một thời gian dài, nhất là sau khi tái ngộ, ban ngày ở công ty gặp anh, bị anh "ức hiếp, nô dịch, sai bảo", tối về nhà nằm trên giường, nội tâm cô bắt đầu đánh lô tô. Cô thậm chí chủ động bồi dưỡng cảm giác hận anh, nhưng mỗi lần anh vừa xuất hiện trước mặt, loại cảm xúc này lại bỏ chạy không thấy tăm hơi.

Nếu như nói trong đời mỗi người đều đã định sẵn phải gặp một nạn kiếp, thì Kỷ Tùy Châu chính là nạn kiếp lớn nhất của cô.

Lúc anh nói "không phải có em ở đây sao", đột nhiên Doãn Ước xúc động, cầm tay anh, bất chấp tất cả mà hứa hẹn với anh:

– Đúng vậy, có em ở đây, em nhất định sẽ không rời khỏi anh.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 53-2

Kỷ Tùy Châu nằm viện, Doãn Ước chạy đến bệnh viện càng thường xuyên hơn.

Nói đến cũng có chút trào phúng, Kỷ Tùy Châu ở khoa mắt, mà khoa mắt trước kia có hai trụ cột chính, một người hiện giờ đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, người còn lại thì vào tù.

Chuyện Phương Thành Tựu dính líu đến không nhỏ, nghe Kỷ Tùy Châu nói, mặc dù không bị tử hình thì cả đời này cũng phải ngồi tù. Nghĩ lại bộ dạng trước kia của anh ta, Doãn Ước cảm thấy như cách mấy đời.

Hình như xưa giờ cô chưa từng hiểu hết người đàn ông này.

Trái lại Kỷ Tùy Châu hàn huyên với anh ta không ít, lúc họ đỡ đẻ cho Bạch Lục, hai người đó lại có thời gian rãnh rỗi tâm sự với nhau. Một là người bắt cóc một là con tin, có gì hay mà tán gẫu?

– Nói về Triệu Sương.

– Nói gì?

– Anh ta thừa nhận mình chính là bạn trai bí ẩn của Triệu Sương.

– Sao thế được… Vậy tấm hình Từ Tri Hoa chụp được?

– Tấm ảnh đó chụp không rõ- Kỷ Tùy Châu cười khẽ- Em cũng là nghe lời nói một phía của Từ Tri Hoa. Mặc dù là thật, với quan hệ của Phương Thành Tựu và Trịnh Đạc, anh ta mượn xe của Trịnh Đạc cũng không phải

https://thuviensach.vn

không có khả năng. Em sẵn lòng tin tưởng Phương Thành Tựu hay là tin tưởng Trịnh Đạc?

Theo lý mà nói, thế nào cũng phải chọn một trong hai người, vậy phải xem lại Phương Thành Tựu. Triệu Sương và Hà Mỹ Hi đều từng có quan hệ yêu đương với anh ta, cuối cùng họ đều không rõ tung tích.

– Phương Thành Tựu này, rốt cuộc muốn làm gì?

Kỷ Tùy Châu dựa vào đầu giường, chỉ huy Doãn Ước lấy đồ cho mình, từ uống nước đến ăn cơm, hiện giờ anh gần như đều dựa hết vào Doãn Ước chăm sóc.

Doãn Ước ngẫm lại thấy lạ, có lần gọt táo cho anh, liền nhịn không được hỏi:

– Chẳng phải anh nói không cần em lo lắng sao, có người phục vụ cho anh rồi mà?

– Họ không tốt bằng em.

– Giúp việc chuyên nghiệp còn kém hơn người nghiệp dư như em?

– Em với họ khác nhau mà.

Nếu không nể tình anh bị mù, cùng nụ cười yêu nghiệt trên mặt anh, Doãn Ước có thể đã dùng con dao đang cầm trong tay vẽ vài đường lên mặt anh rồi.

Ỷ mình đẹp trai, tên khốn Kỷ Tùy Châu này đúng là ngang ngược nhất đời.

Nhưng lúc này cô lại không có cách nổi giận với anh. Triệu Sương này, thế nào cũng là em gái cô, cho dù có một chút tin tức về nó, Doãn Ước cũng không muốn bỏ qua.

https://thuviensach.vn

– Anh ta có nói giấu Triệu Sương ở đâu không?

– Giấu? Em cảm thấy Triệu Sương còn có thể sống sót à?

Doãn Ước thần sắc nhất thời căng thẳng, Kỷ Tùy Châu nhìn không thấy lại có thể cảm nhận được biến hóa này, lập tức an ủi cô:

– Không chừng thật sự còn sống. Nếu chết rồi, anh ta cũng không cần gạt chúng ta, nói thẳng là được rồi.

– Có thể anh ta không muốn thừa nhận mình giết người, dù sao trước mắt xem ra anh ta không gánh tội lớn như giết người này rồi. Chỉ cần không giết người, mạng sống của anh ta vẫn còn có thể giữ được.

Kỷ Tùy Châu nhận lấy cái ly Doãn Ước đưa, nhấp một ngụm:

– Nhưng lúc đó anh cảm giác được, anh ta không định sống tiếp nữa. Lúc anh đặt thuốc nổ giúp anh ta, có kiểm tra qua, đều là đồ thật. Tùy tiện châm một cái, chúng ta đều không toàn thây. Anh ta ngay cả chết còn không sợ, còn sợ thừa nhận mình giết người à?

Một câu nhắc nhở của Kỷ Tùy Châu,đã nhắc Doãn Ước một chuyện. Đó là chuyện xảy ra rất lâu trước kia, ngay khu trượt tuyết ở thành phố H, cô từng khuyên nhủ Hà Mỹ Hi đang mượn rượu giải sầu. Lúc ấy cô ấy có nói, cô ấy ngay cả giết người còn không sợ.

Vốn tưởng đó chỉ là câu nói đùa, nhưng mọi dấu hiệu bây giờ xem ra, Hà Mỹ Hi không chừng đã dây vào vụ việc mờ ám nào đó.

Nhưng đó là gì?

Doãn Ước lấy nghi vấn này ra thảo luận với Kỷ Tùy Châu, đối phương nghĩ nghĩ rồi hỏi:

– Quan hệ của em và cô ta thế nào?

https://thuviensach.vn

– Xem như là bạn thân đi.

– Biết nhau từ nhỏ.

– Không có, sau khi gặp chuyện mới quen biết. Khi đó cậu ấy thường đến hội quán vật lý trị liệu, thường giao tiếp qua lại nên quen biết nhau.

– Sau đó thì sao?

– Cái gì mà sau đó, sau đó thì làm bạn rồi. Cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng đi mua sắm. Cậi ấy thích chọn quần áo giúp em, những năm em bị mù, quần áo phần lớn đều do cậu ấy chọn. Thẩm mỹ của cậu ấy không tệ, đồ chọn giúp em đều được người khác khen đẹp.

– Ngoại trừ mấy cái đó ra còn gì nữa không, ví dụ như cùng nhau tham gia hoạt động nào đó?

– Vậy thì không có- Doãn Ước suy nghĩ cẩn thận- Mắt em không nhìn thấy, có thể tham gia hoạt động gì.

– Vậy sau khi em hồi phục thị lực?

Một câu hỏi ngược lại Doãn Ước. Cẩn thận suy xét cô và Hà Mỹ Hi, hình như luôn hành động đơn lẻ. Hai người không có bạn bè chung, đa số đều là Hà Mỹ Hi đến tìm cô. Đương nhiên đây cũng liên quan đến mắt cô bị mù.

– Cô ta có từng mời em qua nhà cô ta chơi không?

– Có đi một lần, cậu ấy sống một mình.

– Quen nhau lâu vậy mà đến có một lần. Cô ấy làm việc ở đâu?

– Một công ty ngoại thương, lần trước đi trượt tuyết, trong đó có một người là đồng nghiệp trong công ty cậu ấy. Anh hỏi chuyện này để làm gì,

https://thuviensach.vn

anh đang hoài nghi gì à?

– Quả thật có hoài nghi- Kỷ Tùy Châu đặt ly sang bên cạnh, mười ngón tay đan vào nhau tựa vào đầu giường- Theo miêu tả của em anh có cảm giác, em và Hà Mỹ Hi không thân thiết như em đã nghĩ. Hai người là bạn, nhưng nhiều lúc là cô ấy tham dự vào cuộc sống của em. Em thì lại không quá hiểu cô ấy. Cô ấy là người ở đâu, thành phố B à?

– Không, quê cậu ấy ở miền Tây.

– Người thành phố nào?

– Không… rõ.

– Vậy em chắc chắn chưa từng gặp ba mẹ cô ta.

Doãn Ước không nói gì, cô vẫn cảm thấy chuyện này không mấy quan trọng. Từ nhỏ đến lớn cô có nhiều bạn bè, đa số cũng giống như Hà Mỹ Hi, chỉ là quan hệ hai người tốt, không xâm phạm vào sinh hoạt cá nhân của nhau.

Nhưng loại chuyện thế này không thể nghi ngờ, một khi bị người khác gieo vào mầm móng hoài nghi, cuối cùng không kéo lại được. Doãn Ước bắt đầu nhớ lại cụ thể hai người từng quen nhau, đến cuối cùng mới phát hiện, cô thật sự không quá hiểu biết Hà Mỹ Hi.

Cô ấy thích ăn gì, mặc quần áo phong cách gì, công việc cụ thể của cô ấy là gì, cô thậm chí không biết cả tên công ty cô ấy làm việc.

Nếu Hà Mỹ Hi không mất tích, Doãn Ước cả đời không biết những chuyện đó cũng không sao. Nhưng hiện tại cô bạn không thấy đâu, Doãn Ước còn phải thông qua những thứ này tìm được cô ấy, bây giờ cũng bó tay hết cách.

https://thuviensach.vn

Cô thậm chí không hiểu biết Hà Mỹ Hi bằng Kỷ Tùy Châu. Ít nhất Kỷ Tùy Châu đã trải qua điều tra, biết quê quán của Hà Mỹ Hi ở đâu, còn biết tên những trường cô ấy học từ nhỏ đến lớn, tình hình cuộc sống và hoàn cảnh trưởng thành của cô ấy, trong báo cáo điều tra dày cộm liệt kê rất chi tiết.

Chỉ là điều tra kỹ càng như vậy, cũng không ra được cô ấy đang ở đâu.

Doãn Ước đột nhiên rất muốn đến trại tạm giam một chuyến.

Kỷ Tùy Châu lại hất nước lạnh vào cô:

– Anh ta không gặp em đâu. Mặc dù chịu gặp cũng sẽ không nói những thứ có ý nghĩa gì đó. Đây điều là chứng cớ phạm tội của anh ta, không có khả năng dễ dàng nói với em. Nếu anh ta thật sự muốn gặp em, có thể chỉ để nhìn xem bộ dạng sốt ruột lo lắng của em thôi. Em tin anh đi, tâm lý anh ta có vấn đề.

Điểm ấy Doãn Ước không chút nghi ngờ, người có thể làm ra chuyện bắt cóc giết người, tâm lý không có vấn đề thì là có mờ ám.

– Nhưng em vẫn muốn gặp anh ta, không liên quan đến Hà Mỹ Hi, còn có em trai em. Em trai em tự sát có tám chín phần liên quan đến anh ta, nhưng cảnh sát sẽ không liên hệ hai chuyện này cùng nhau đâu. Ngoại trừ cạy miệng anh ta, không còn cách nào hết.

Kỷ Tùy Châu liền cười:

– Em cũng nói cảnh sát sẽ không quản, càng là như vậy thì anh ta cần gì phải tự nói. Như vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Doãn Ước hầu hạ anh từ sáng sớm đến giờ, chút thông tin hữu ích cũng chưa hỏi ra được, tâm trạng có hơi khó chịu. Lúc đối phương lại sai bảo cô tiếp, cô còn có chút không vui.

https://thuviensach.vn

Cô vừa đánh mất hứng thú, anh liền cảm nhận được ngay.

– Nhanh như vậy đã hết nhiệt tình? Hai hôm trước còn ra vẻ sống chết vì anh.

– Ai muốn sống muốn chết chứ, anh đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa.

– Là dát vàng sao? Cũng là do anh không thấy đường, em tha hồ khóc như thế nào cũng được. Nếu không nước mắt kia của em còn phải vất vả nhẫn nhịn đấy.

Nhắc đến vụ mắt anh, Doãn Ước liền giơ tay đầu hàng. Luôn cảm thấy hiện giờ cô như nợ cả thế giới, người này người kia đều bị thương nằm viện vì cô.

Cô sợ Kỷ Tùy Châu tiếp tục trêu ghẹo chuyện cô khóc trộm nữa, mượn cớ ra ngoài mua cơm trưa cho anh, cầm ví tiền liền chuồn đi. Lúc đi tới cửa, cô nghe thấy đối phương chậm rãi nói:

– Em muốn gặp anh ta thì cứ nói thẳng, không cần tìm cái cớ rách nát này đâu.

Anh muốn ăn gì còn cần Doãn Ước chạy vặt sao, một cú điện thoại thì cho dù là Mãn Hán Toàn Tịch cũng có người mang đến tận nơi.

Doãn Ước bị anh nhìn thấu, bước chân liền nhanh hơn. Cô làm như không nghe thấy câu đó, như mèo chuồn ra khỏi phòng, đi thẳng xuống phòng ICU dưới lầu.

Trịnh Đạc đã tỉnh lại, tình hình cơ bản ổn định, theo ý kiến của bác sĩ là quan sát thêm vài ngày thì có thể chuyển về phòng bệnh thường rồi. Lúc cô đến đúng lúc là thời gian cho thăm bệnh, nhà họ Trịnh phái người đến, vừa thấy Doãn Ước liền bày ra tư thế miễn cho vào, ngay cả cửa cũng không để cô qua.

https://thuviensach.vn

Mấy hôm nay cô vẫn luôn thử đi thăm Trịnh Đạc, nhưng mỗi lần đến thời gian thăm bệnh thì người của họ Trịnh liền đến, người nào cũng tràn ngập thù hận với cô. So với họ Trịnh, người của họ Kỷ khách sáo hơn nhiều. Ít nhất khi cấp dưới của ba anh đến thăm, nhìn thấy Doãn Ước còn lịch sự cười chào hỏi một tiếng.

Doãn Ước không biết mình trong mắt những người này là cái gì, có thể cái gì cũng không phải. Hai nhà Kỷ, Trịnh đều là danh môn vọng tộc, vốn sẽ không có liên quan gì với người như cô. Nếu không phải Kỷ Tùy Châu hành động tự do, tiếng nói có quyền nhất định, hôm nay cô muốn gặp anh cũng khó.

Doãn Ước vấp phải trở ngại chỉ có thể rút lui, lúc đẩy cửa vào phòng bệnh của Kỷ Tùy Châu, phát hiện bên trong còn có người khác. Người nọ là nhân viên công ty, Doãn Ước nhận ra anh ta. Trong tay anh ta xách mấy túi đồ, đang đặt xuống bàn.

Mùi hương tràn ngập trong phòng, Doãn Ước liền thấy đói bụng.

Kỷ Tùy Châu kêu cô đến ăn:

– Đừng tốn công vô ích, hiện giờ người nhà họ Trịnh sẽ không để em gặp anh ta đâu. Đợi thêm vài ngày nữa anh ta khá hơn, tự nhiên sẽ đến tìm em thôi.

Doãn Ước đi qua chọn món, muốn xem món nào thích hợp cho Kỷ Tùy Châu ăn.

– Anh chắc chắn?

– Đương nhiên. Anh ta vì em liều cả tính mạng, sao cũng phải gặp em một lần, thăm dò ý em.

– Ý gì của em?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu giơ ngón tay cái với Doãn Ước:

– Bàn về giả ngốc em đúng là một tay cự phách.

Mối lần từ chối đề nghị tái hợp của anh, đều có thể làm đến người ta hết cách.

Diệp Hải Thần từng nói:

– Anh thích cô ấy, đương nhiên phải thấp giọng. Cho dù anh là ông chủ công ty lớn, thì vẫn là đàn ông, anh không có cách nào khác, chỉ có thể dỗ dành cô ấy thôi. Bởi vì anh sẽ không dùng bất cứ thân phận nào để ép buộc cô ấy, anh chỉ có thể hao tốn tâm tư.

Kỷ Tùy Châu không ngờ, bản thân lại có ngày như vậy.

Cho dù mắt mù vì cô, chịu nhiều vết thương vì cô, hình như lại thấy đáng giá.

Năm đó hai người trở mặt, anh giật xe Bùi Nam đuổi theo, lại phát sinh tai nạn giao thông nghiêm trọng. Thật sự anh vẫn chưa từng nói chi tiết chuyện này với Doãn Ước. Tai nạn lần đó, ngoại trừ Doãn Ước bị mù ra, anh cũng bị thương nghiêm trọng, phải nằm viện một thời gian dài.

Bùi Nam luôn hỏi anh có hối hận không, có phải đã hận Doãn Ước đến nỗi thủng một lỗ trong lòng rồi không. Nhưng bất luận là quá khứ hay hiện tại, anh cũng chưa từng hận cô dù chỉ một chút.

Anh vốn nghĩ bản thân chỉ là đang lợi dụng cô, hoàn toàn không có bất cứ tình cảm nào. Nhưng khi từng việc một lần lượt xảy ra, anh mới nhìn rõ nội tâm của chính mình.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, anh đã phải lòng Doãn Ước rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 54-1

Kỷ Tùy Châu đoán trúng phóc, hai ngày sau khi Trịnh Đạc ra khỏi phòng ICU, chuyện đầu tiên anh ta làm chính là tìm Doãn Ước.

Họ chỉ mới mấy ngày không gặp, mà lại như xa cách nhiều năm. Trịnh Đạc trông gầy gò hơn rất nhiều, tinh thần vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hốc mắt trũng sâu mặt tái nhợt, giống như biến thành một người khác.

Doãn Ước mất mười phút, mới thích ứng với gương mặt bệnh tật kia. Khoảnh khắc đó lòng cô tràn ngập áy náy, vừa mở miệng đã nói ba chữ.

– Xin lỗi anh.

– Biết ngay em sẽ nói vậy mà, anh không muốn nghe em nói câu đó.

– Dạ, vậy không nói.

Doãn Ước cười cười, rót nước cho anh:

– Muốn ăn gì không? Hiện giờ anh có thể ăn được bình thường chưa?

– Được rồi, bác sĩ nói anh có thể ăn cơm như bình thường, nhưng ăn hạn chế thôi.

– Muốn em nấu gì cho anh không?

– Không cần, cứ để họ làm đi, em đừng làm mình mệt- Trịnh Đạc xua tay.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước biết "họ" mà anh nói, chính là những người họ Trịnh phái đến để chăm sóc anh. Cô có thể nhận ra sự khẩn trương của bậc bề trên nhà họ Trịnh, con trai cả sống chết chưa rõ, đứa con trai út duy nhất lại vừa mới tỉnh dậy, gấp đến độ nhà họ Trịnh hỗn loạn, suýt nữa thuê máy bay suốt đêm đưa Trịnh Đạc sang Mỹ.

Nếu không phải bác sĩ cực lực khuyên nhủ, nói như vậy sẽ rất nguy hiểm, nên bây giờ Doãn Ước vẫn còn gặp được anh ở đây.

Chuyện này đều là nghe được Kỷ Tùy Châu nói, người cùng tầng lớp với nhau thì thăm dò tin tức của nhau sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Có một số chuyện thậm chí không cần Kỷ Tùy Châu đi hỏi thăm, tự nhiên sẽ có mấy người nịnh bợ chủ động mang đến.

Đồng thời, tin tức của Kỷ Tùy Châu, Trịnh Đạc cũng sẽ biết trước tiên.

– Anh nghe nói Kỷ Tùy Châu bệnh rồi, mắt bị thương đúng không?

– Dạ, lúc cứu em đụng phải đầu, mới phẫu thuật xong.

– Nếu anh không bị thương, ca phẫu thuật này đã do anh thực hiện rồi- Trịnh Đạc cười hiền hòa- Anh đã hỏi bác sĩ chủ trị của anh ta rồi, tình huống coi như lý tưởng, tuy rằng sẽ không lập tức hồi phục thị lực, nhưng qua một thời gian chắc sẽ khỏe thôi. Em cũng đừng lo lắng quá.

– Em không lo, hiện giờ em thấy lo cho anh hơn.

– Em nói thật đấy à?

Trịnh Đạc nhìn chăm chú vào Doãn Ước, ánh mắt này làm cô thấy hơi áp lực. Doãn Ước chân thành nói:

– Thật mà, ngày anh gặp chuyện, em hoảng hốt lắm, em còn không biết mình đã ngủ như thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

– Là sợ đến mức ngất đi à.

– Có một chút, em không nhớ rõ tình hình hôm đó lắm. Nhưng sao anh lại làm vậy, không đáng chút nào.

– Có đáng hay không trong lòng anh tự biết cân nhắc- Trịnh Đạc chỉ vào ngực mình, ánh mắt chan chứa tình cảm- Anh cảm thấy đáng giá thì anh sẽ làm.

– Nhưng ngộ nhỡ viên đạn chệch đi một chút.

– Vậy ít ra có thể đổi được hàng năm em đến mộ phần của anh thắp nén hương.

Sống mũi Doãn Ước cay cay, cố nén không để nước mắt rơi xuống. May mà viên đạn bắn chệch, thật sự là may mắn trong bất hạnh. Chỉ là nghe ý của Kỷ Tùy Châu, lần này Trịnh Đạc bị thương không nhẹ, phần lớn nội tạng đều bị tổn thương ở nhiều mức độ khác nhau, xem như rất nghiêm trọng, khó phục hồi như cũ. Họ Trịnh hình như không định để anh tiếp tục hành nghề y nữa, có thể sẽ gọi anh về nhà điều dưỡng sức khỏe một thời gian.

Nhưng anh sẽ bằng lòng từ bỏ sự nghiệp của mình sao?

– Hiện giờ anh cũng chưa nghĩ ra- Trịnh Đạc luôn duy trì thái độ với chuyện này- Xem tình trạng hồi phục sức khỏe rồi tính tiếp. Bên bệnh viện này anh chỉ tạm thời nghỉ phép giữ lương, nghỉ ngơi trước mấy tháng đã. Doãn Ước, em có thích nước Mỹ không?

Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?

– Người trong gia đình anh muốn đưa anh sang Mỹ để tịnh dưỡng, anh nghĩ nếu em thích, chúng ta đi cùng nhau. Em gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, tuy rằng thân thể không bị thương, nhưng trong lòng chắc chắn có ám

https://thuviensach.vn

ảnh nhất định. Ở Mỹ anh có quen vài nhà tâm lý học giỏi, có thể nhờ họ trắc nghiệm cho em.

Chuyện này Doãn Ước chưa từng nghĩ tới, khám bác sĩ tâm lý này nọ, chưa từng nằm trong phạm vi suy xét của cô.

– Hay là thôi vậy, tiếng Anh của em không tốt, không có cách nào trao đổi với bác sĩ.

– Anh có thể tìm người phiên dịch cho em.

Doãn Ước không trả lời, cô im lặng khiến bầu không khí trong phòng trở nên ngượng ngập. Sau đó vẫn do Trịnh Đạc chủ động lên tiếng, phá vỡ sự ngượng ngập này:

– Không sao, em muốn ở lại đây cũng đúng. Dù sao nơi này cũng có người đáng để em vướng bận hơn.

– Ông nội em tuổi tác đã cao- Doãn Ước cắn môi dưới.

– Còn có Kỷ Tùy Châu, em cũng không yên tâm về anh ta mà. Hơn nữa, anh ta vì em mà mắt bị thương, em chắc chắn muốn ở lại chăm sóc anh ta.

Doãn Ước không hề có chút suy nghĩ nào về mặt này. Sau vài lần bị anh xem như con sen mà sai bảo, cô đã hoàn toàn thấy rõ bộ mặt thật của người đàn ông này rồi.

Anh không hề thiếu tiền, cũng hoàn toàn không thiếu người săn sóc, nếu anh bằng lòng, người hầu nhà anh phái đến có thể chiếm hết tầng lầu này. Nhưng anh là thích dày vò cô, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phải làm phiền đến cô.

Đôi lúc cô rất hận, hận ba Kỷ Tùy Châu không quản được anh, nếu không thì cũng xách anh về nhà lớn họ Kỷ để dưỡng thương, chẳng phải

https://thuviensach.vn

thiên hạ sẽ thái bình sao.

Khi Doãn Ước từ chỗ Trịnh Đạc quay về, thấy Kỷ Tùy Châu đang ở đó "cò kè mặc cả" với dì Mai.

Dì Mai là người giúp việc ở nhà họ Kỷ lâu năm, vô cùng quen thuộc với Kỷ Tùy Châu, lúc nói chuyện đều mang theo vẻ thân thiết. Kỷ Tùy Châu cũng rất tùy tiện với dì, không xem dì ấy là người ngoài.

Dì Mai muốn đỡ Kỷ Tùy Châu vào nhà vệ sinh, nhưng anh lại một mực từ chối.

– Cậu chủ, mắt cậu nhìn không thấy, cứ để dì đỡ cậu đi. Dì không cởi quần cậu đâu, tự cậu giải quyết là được.

Nhìn thấy sắc mặt Kỷ Tùy Châu dần dần thối đi, Doãn Ước suýt bật cười thành tiếng. Kỷ Tùy Châu gần đây thật sự mất hết uy phong, mắt không nhìn thấy nên làm gì cũng không tiện, ví như việc nhỏ như đi vệ sinh, đối với phụ nữ thì ảnh hưởng không lớn, còn đàn ông thì…

Cho dù đàn ông nhắm chuẩn đến đâu, dưới hình huống nhìn không thấy cũng rất dễ dàng văng lên người mình. Cho nên chủ tịch Kỷ không ai sánh kịp, chỉ có thể chọn ngồi xuống giải quyết bầu tâm sự.

Làm một người đàn ông mà phải đi ngồi, là chuyện tổn thương lòng tự trọng của họ biết bao. Trước khi dì Mai đến, Doãn Ước nhiều nhất chỉ theo anh đi vào, để anh khỏi phải đụng vào cạnh cửa.

Dù sao thì gậy chống này nọ, anh dùng không thuận tay lắm.

Nhưng cô sẽ không chủ động nói chuyện này với anh, chỉ xem như chưa từng xảy ra. Hai người nên làm gì hay làm gì, Kỷ Tùy Châu cũng không có ý định nói kỹ chuyện này với cô. Cho dù Doãn Ước cảm thấy mình có kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm phong phú ở phương diện này, làm giáo viên của anh cũng không thành vấn đề.

Bây giờ dì Mai đến rồi, những ngày yên ổn của Kỷ Tùy Châu coi như kết thúc. Cho dù anh vẫn tự giải quyết nhu cầu sinh lý của mình như trước, nhưng vì dì Mai đặc biệt quan tâm khiến anh có chút xấu hổ.

Thấy dì đứng giữ trước cửa nhà vệ sinh, nhỏ nhẹ hỏi Kỷ Tùy Châu có chỗ nào bất tiện không, Doãn Ước thật muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút.

Mấy "nhũ mẫu" nhà họ Kỷ đều xem Kỷ Tùy Châu như trẻ con để cưng chiều sao?

Đây chỉ là một trong số đó thôi.

Lúc ăn cơm, như thường lệ là Doãn Ước đút anh, dì Mai lại ở bên cạnh nói chen vào:

– Để dì được rồi, cậu chủ ăn chậm một chút, ăn nhanh quá coi chừng bị mắc nghẹn, và cũng không tốt cho sức khỏe nữa. Cô Doãn cô đút ít và chậm một chút đi, tôi sợ câu chủ nhà tôi bị sặc.

Doãn Ước rất muốn nói với dì, Kỷ Tùy Châu đã hơn ba mươi tuổi đầu, anh không phải là con nít ba tuổi. Thật sự anh hoàn toàn có thể tự ăn cơm, bảo cô đút anh hoàn toàn là chủ tâm của ông chủ Kỷ.

Kết quả làm trời làm đất chính là tự làm khổ chính mình. Sau lần đó chỉ cần dì Mai ở đây, Kỷ Tùy Châu đều tự ăn cơm, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh, để ngừa bên tai phải hứng chịu vô số lời lải nhải.

Ngoại trừ dì Mai, họ Kỷ còn phái thêm vài người hầu, trong phòng bệnh cao cấp nhiều người qua lại ra vô, đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu thấy phiền, kiếm cớ đuổi hết họ về.

https://thuviensach.vn

Nhưng dì Mai lại không chịu đi, dì cố thủ mặt trận, bộ dạng còn chuyên nghiệp, cần mẫn và thật thà khiến Doãn Ước cảm động. Người không biết còn tưởng rằng dì chính là mẹ ruột của Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước đã từng gặp qua mẹ Kỷ Tùy Châu hai lần, đều là ở bệnh viện, nhìn ra được mẹ anh rất thương anh, nhưng không giống như dì Mai, xem anh như con nít mà chăm sóc.

Phần lớn thời gian mẹ Kỷ Tùy Châu đều yêu lặng, chỉ âm thầm nhìn con trai, trên mặt mang theo ý cười nhưng lại không thích nói chuyện.

Bà là típ phụ nữ dịu dàng, điểm này Tùy Ý không giống bà. Bất luận khi nào Tùy Ý đến đây đều hấp tấp. Lần đầu khi biết mắt anh cô bị thương, cô thậm chí không dẫn theo người hầu, chỉ một mình đến đây.

Hiện tại cô đã có thể tự đi được, nhưng bình thường vẫn có người làm đi theo bên cạnh. Có thể ném lại người làm tự mình đến, có thể nhìn ra được cô rất quan tâm anh trai mình.

Lúc cô đến, Doãn Ước đúng lúc ra ngoài, khi quay lại thì Tùy Ý sắp về. Hai người mặt đối mặt, đối phương chỉ dùng khóe mắt quét nhìn cô hai cái, bằng vẻ mặt khinh thường.

Doãn Ước biết trong lòng cô nghĩ gì, cô chắc chắn nghĩ mình đúng là mặt dày quấn quít lấy anh trai cô để đòi một danh phận.

Cô ấy nghĩ vậy không có gì lạ.

Bất luận là mẹ Kỷ Tùy Châu hay Tùy Ý, thái độ đều rất bình thường, so với họ dì Mai còn khẩn trương quá mức hơn. Hôm đó chạng vạng Kỷ Tùy Châu định đi tắm, vốn muốn kéo Doãn Ước vào phòng tắm phục vụ mình, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị dì Mai dập tắt.

– Cậu chủ, để dì tắm cho cậu.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước bị oanh tạc cả một ngày, đến lúc này có hơi mệt đừ. Câu nói này đã từ buồn cười biến thành tức cười.

Dì Mai cũng khoảng sáu mươi tuổi, một người già tóc đã hoa râm tắm rửa cho một thanh niên hơn ba mươi tuổi, bức tranh này không có cách nào để xem.

Kỷ Tùy Châu lập tức từ chối.

– Lúc còn nhỏ dì cũng tắm cho cậu mà, tã cũng thay không ít- Dì Mai phản bác- hiện giờ cậu lại không tiện, dì tắm cho cậu thì có sao.

Doãn Ước cuối cùng đã nhìn ra, dì Mai là xem Kỷ Tùy Châu như con ruột của mình. Chính là hội chứng mẹ quá cuồng con.

Cô nghĩ Kỷ Tùy Châu sẽ chạy trốn, không ngờ người ta biết kiểm soát tốt, nương theo lời dì Mai nói đến chuyện cũ. Từ những trò khi bé chơi đến món ăn từng nếm qua, cuối cùng đặc biệt hoài niệm một món điểm tâm nào đó, còn thêm một câu cảm thán.

– Cũng không biết bây giờ còn bán không.

– Còn còn, dì biết một chỗ, bây giờ chắc vẫn còn mở cửa. Cậu muốn ăn à?

– Vậy làm phiền dì Mai, để con nói Lão Tần lái xe chở dì đi.

– Được, vậy cậu chờ dì nha, dì về ngay.

Nhìn thấy dì Mai vô cùng hào hứng rời khỏi phòng, Doãn Ước nhịn không được giơ ngón tay cái lên với Kỷ Tùy Châu. Giơ một hồi mới nhớ là anh không nhìn thấy, lại lặng lẽ thu tay về.

Kỷ Tùy Châu lại có thể đoán được hành động của cô, cười cười xuống giường:

https://thuviensach.vn

– Đừng có khen, có thời gian thì đóng cửa khóa trái mới đúng.

– Dì Mai lát nữa còn quay lại không?

– Chắc có. Nhưng tối nay anh sẽ nói dì về nhà, ngày mai chắc là dì không cần đến đây nữa.

– Tại sao?

– Ngày mai anh tháo băng xuất viện rồi, dì ấy sẽ không theo về nhà anh đâu.

Doãn Ước thở phào thay Kỷ Tùy Châu. Mỗi ngày phải sống cùng nhà với dì Mai, nghĩ lại chắc điên mất.

Kỷ Tùy Châu quen thuộc hướng đi vào phòng tắm, cây gậy trong tay càng chống càng thuận tay, anh vừa đi vừa nói:

– Lúc anh còn rất nhỏ, ba mẹ đã ly hôn rồi, là một tay dì Mai chăm anh lớn. Mấy lời nói của dì cũng không quá khoa trương, chỉ là lớn rồi, không thể làm phiền người già nhiều.

Doãn Ước không ý thức được anh đang ở đó đào hố cho mình, sau khi khóa cửa mới đi vòng trở vào, ân cần dìu anh vào phòng tắm:

– Vậy một mình anh tắm có cực lắm không?

– Cực lắm.

– Vậy phải làm sao, em đi tìm hộ lý cho anh nha?

Người họ Kỷ phái đến đều bị anh cho về rồi, hiện giờ bên cạnh anh ngoại trừ cô, một người dùng được cũng không có. Doãn Ước cũng hết cách với tính khí ương bướng của anh.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu từ chối ngay đề nghị gọi hộ lý này. Anh hơi xoay người, nắm lấy cổ tay Doãn Ước đặt lên cánh tay mình:

– Chỉ có thể làm phiền em thôi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 54-2

Doãn Ước sững ra mất hai giây, mỉm cười nói:

– Được thôi.

Lần này đến phiên Kỷ Tùy Châu nhíu mày. Anh nói đông nói tây, tốn công đùa với cô, vốn tưởng Doãn Ước nhất định sẽ xù lông lên, không ngờ cô lại đồng ý nhanh vậy.

Vì sự khác thường này, Kỷ Tùy Châu có hơi tò mò, anh hỏi Doãn Ước:

– Không do dự chút nào à?

– Có gì phải do dự, cũng không phải chưa từng thấy qua.

– Anh tưởng em da mặt mỏng chứ.

– Nói khó nghe thì- Doãn Ước cười cười- Nếu mắt anh bình thường, em chắc chắn ngại. Nhưng bây giờ…

– Đứng trước một người mù, không có chút xấu hổ nào?

– Dù sao anh cũng không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt em, em thế nào cũng không sao mà. Hơn nữa, nhìn anh em cũng đâu có thiệt.

Kỷ Tùy Châu đưa tay chạm vào mặt Doãn Ước, đầu ngón tay di chuyển trên đó một lát, cuối cùng dời xuống môi cô.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thấy anh có ý định hôn mình, mau chóng chụp lấy tay anh, đẩy anh đi vào phòng tắm:

– Em dẫn anh vào, coi chừng trơn đó.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười, Doãn Ước không để ý đến anh, chỉ vui vẻ với sự thành công của mình.

Trong phòng tắm rộng, có bồn tắm và đồ dùng đầy đủ, bồn tắm rất lớn, đủ để trẻ con bơi lội trong đó.

– Anh định tắm ở chỗ nào?- Doãn Ước hỏi anh.

Hai hôm trước Kỷ Tùy Châu đều đứng tắm. Mắt dán băng tắm lâu cũng không tiện, cho nên hôm nay anh thay đổi chủ ý:

– Tắm bồn đi, em giúp anh xả nước vào bồn tắm nhé.

Doãn Ước thả tay anh ra, đi qua đó chỉnh nước ấm. Nghĩ lại cảm thấy không ổn, lại đi trở về hỏi anh:

– Có cần em lấy ghế cho anh ngồi đợi không?

Kỷ Tùy Châu rất muốn nói một chữ với cô: biến.

Xem anh là mèo bệnh à?

Nhưng anh vẫn duy trì hàm dưỡng, chỉ cười trả lời bốn chữ:

– Không cần, cám ơn.

Doãn Ước lại tiếp tục xả nước, tiếng nước chảy ào ào cô lại nhớ đến một chuyện:

– Nên kêu người ta chuẩn bị mấy tấm chống trượt để trong phòng tắm, ngộ nhỡ anh một mình trong đây bị trơn té thì làm sao. Chỗ này lại không

https://thuviensach.vn

có chuông để gọi người, đúng rồi, hay là chuẩn bị một cái đeo trên tay anh, có chuyện gì thì anh cứ gọi. Gần đây em cũng định mua cho ông em một cái, nếu anh thích, sẵn tiện em mua giúp một cái cho anh luôn, dù sao cũng không đắt lắm.

Cô ở đó lảm nhảm không yên, hoàn toàn không ý thức được Kỷ Tùy Châu đã âm thầm đi đến phía sau cô từ lúc nào. Cho đến khi đối phương duỗi tay ra, chuẩn xác ôm lấy thắt lưng cô, cô mới nuốt câu chuyện trở vào.

– Anh sao lại…

– Doãn Ước- Giọng nói ma mị của Kỷ Tùy Châu gần trong gang tấc- Em đừng quá đắc ý.

– Em đâu có- Doãn Ước gượng gạo né đầu sang một bên.

Còn dám nói không có. Nghe những lời vừa rồi, là đánh đồng anh với một người già, anh chỉ bị thương ở mắt mà thôi, mấy hôm nữa thị lực sẽ hồi phục trở lại, cô lại dám trả đũa ở đây.

Tưởng anh nghe không hiểu à?

– Nếu anh không thích thì thôi, em không mua nữa.

– Mua đi, em mua thì anh sẽ mang, đến lúc đó ngày nào anh cũng tìm em, gọi một tiếng em phải đến, nghe có vẻ không tồi nhỉ.

– Thứ đó không dễ mua đâu, đắt lắm.

– Khó mua anh cũng phải mua về cho em, không cần tiếc tiền. Ông nội em cũng muốn đúng không? Anh sẽ sắm cho anh và ông luôn, thế nào?

Lúc Kỷ Tùy Châu nói chuyện, tay anh sờ loạn trên người Doãn Ước. Anh đột nhiên phát hiện bị mù cũng có chỗ tốt, nếu đụng phải chỗ không nên đụng, anh liền thoải mái nhận sai.

https://thuviensach.vn

– Ngại quá, nhìn không thấy, sờ nhầm.

Vốn chỉ định kiếm chác chút đỉnh từ Doãn Ước, cuối cùng bị nghiện, của hời càng kiếm càng nhiều.

Bồn nước xả cả buổi, hình như thế nào cũng sẽ không đầy. Trong lúc đó Doãn Ước mấy lần vùng ra khỏi vòng ôm của đối phương, đều là tốn công vô ích.

Kỷ Tùy Châu quyết định không cho cô đi, cô thật sự không đi được. Đến cuối cùng anh còn không quên khuyên cô vài câu:

– Tiết kiệm sức lực đi, anh chỉ bị thương ở mắt thôi.

Sức mạnh của đàn ông và phụ nữa đối lập nhau, mà còn cách khá xa nữa.

Nhưng phụ nữ cũng có ưu thế của mình. Doãn Ước xem xét thời thế, lập tức bỏ phản kháng, chuyển sang dụ dỗ. Cô đặt tay lên mu bàn tay của đối phương, khẽ vuốt ve qua lại, dùng giọng nói mềm mại “chất vấn” anh:

– Rốt cuộc anh có tắm không nè.

Yêu tinh này!

Nếu không phải mắt nhìn không thấy, Kỷ Tùy Châu lúc này chắc chắn đã bế cô lên ném thẳng vào bồn tắm. Anh ho nhẹ vài tiếng, che giấu phản ứng của cơ thể mình, thả Doãn Ước ra bắt đầu cởi đồ. Doãn Ước đưa tay tháo hộ cúc áo cho anh thật tự nhiên, cởi đến một nửa đột nhiên nói:

– Có phải có người gõ cửa không?

Nói xong định đi, bị Kỷ Tùy Châu kéo trở về:

– Đừng nghĩ sẽ chạy, đổi cái cớ thông minh hơn đi.

https://thuviensach.vn

– Thật sự có người đang gõ cửa mà, dì Mai về nhanh vậy à?- Doãn Ước giãy ra- Để em đi xem, ngộ nhỡ dì ấy gọi người đến mở cửa thì không hay.

Nghĩ lại dì Mai rất khẩn trương về anh, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng thả Doãn Ước ra. Đối phương đi ra rồi anh vẫn đứng đó, vốn định chờ cô quay lại cởi tiếp cho anh, lại cảm thấy ngu ngơ chờ đợi như thế thì hơi ngốc, cuối cùng vẫn nhanh nhẹn tự cởi hết đồ trên người mình, rồi mò mẫm bước vào bồn tắm.

Nước vừa đủ ấm, anh thoải mái nằm xuống, bắt đầu nghĩ đến việc công ty.

Anh bệnh, Bùi Nam và Diệp Hải Thần bận rộn lắm, ngoại trừ xử lý công việc hằng ngày trong công ty, còn phải phân loại và báo cáo với anh. Mỗi ngày ngoại trừ trêu Doãn Ước ra, thời gian còn lại anh đều nghe điện thoại.

Công ty càng lớn càng không thể xem thường, chỉ một sơ hở nhỏ thôi, cũng đủ dẫn đến tai ương ngập đầu.

Một khi anh nghĩ đến chuyện công ty đều hết sức chuyên chú, ngay cả Doãn Ước vào lúc nào cũng chưa biết.

Lúc Doãn Ước vào đã chuẩn bị tâm lý rất tốt rồi, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông lõa thể ngâm trong nước, trong lòng vẫn bị rung động không nhỏ.

Trước kia chỉ biết dáng người Kỷ Tùy Châu đẹp, hôm nay nhìn gần thế này, càng khiêu khích người hơn. Phụ nữ quả nhiên cũng háo sắc lắm.

Cô ngắm anh bất động hồi lâu, nghĩ anh ngủ, vuốt khuôn mặt nóng hổi rồi đi qua nhắc nhở anh:

– Anh buồn ngủ thì lên giường mà ngủ.

https://thuviensach.vn

– Cùng với em à?- Kết quả Kỷ Tùy Châu lập tức đáp trả.

– Em không bồi đâu ha.

– Vậy thì chán ngắt.

– Hay là em gọi điện tìm vài cô cho anh?

Kỷ Tùy Châu nở nụ cười yêu nghiệt, lập tức ngồi dậy:

– Quên đi, không biết là có bệnh gì không.

Nghe anh nói vậy, Doãn Ước muốn thử anh:

– Vậy lỡ như em cũng từng với người đàn ông khác…

– Em có à?

– Em nói là lỡ như thôi.

Mặc dù mắt Kỷ Tùy Châu không thấy gì, nhưng lại trúng vô cùng, chỉ bằng tiếng nói đã có thể tìm được chính xác vị trí Doãn Ước đứng, một phen túm lấy tay cô, kéo cô đến trước mặt mình.

– Miễn là thích, thế nào cũng được.

Doãn Ước có cảm giác mình bị biến thành bó đuốc, mau chóng đẩy anh ra, làm giọng thoải mái:

– Tắm đi, anh gội đầu không?

Kỷ Tùy Châu cũng không vạch trần cô, chỉ nói cô giúp đỡ, một lần nữa nằm xuống, tựa đầu vào thành bồn tắm. Doãn Ước làm rất nghiêm túc, tránh làm ướt băng gạc của anh, trước tiên cô làm rất nhiều công tác chuẩn bị, đến cuối cùng khi thật sự bắt tay vào tắm cho đối phương, Kỷ Tùy Châu hơi thở ổn định, hình như đã ngủ rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ lại thấy mấy hôm nay anh cũng mệt mỏi lắm, lúc Doãn Ước gội đầu liền thêm vào chút mát-xa, xóa tan mệt mỏi giúp anh. Kỷ Tùy Châu vốn chỉ chợp mắt, được cô mát xa như vậy thật sự dần buồn ngủ hơn.

Mấy năm nay anh vì quan tâm chuyện công ty, giấc ngủ khi đủ khi thiếu. Chỉ bằng tay nghề này của cô, anh đã phải cưới cô về nhà, ít nhất có cô ở đó, mỗi ngày anh đều có thể ngủ yên giấc.

Gội đầu mất hơn nửa tiếng, lúc lau đầu anh, Doãn Ước thương lượng với Kỷ Tùy Châu:

– Tắm người thì anh tự tắm, được không?

– Không được.

Từ chối thẳng thừng như vậy, uổng phí vừa rồi cô tốn tâm tư dỗ dành anh. Doãn Ước phát tức, nhìn quanh phòng tắm một hồi, phát hiện ra đồ tốt, liền nghiến răng nói:

– Được, em- tắm- cho- anh.

Cô đứng dậy đi lấy thứ đó, nghe được sau lưng Kỷ Tùy Châu hỏi cô:

– Vừa rồi là ai gõ cửa?

– Y tá, nói muốn đo nhiệt độ cơ thể cho anh. Em cảm thấy mấy cô đó chính là cố ý, thấy anh đẹp trai nên ngày nào cũng mượn cớ chui vào phòng anh, ngắm anh cho đã mắt. Cũng không biết nhìn vậy có ích lợi gì, có thể ăn thêm hai chén cơm hay thế nào.

– Mùi giấm chua nồng nặc nhỉ. Yên tâm đi, ngày mai về nhà rồi, lúc đó anh chỉ để một mình em ngắm thôi.

Doãn Ước nghe ý anh, hình như muốn cô cùng về nhà với anh, nhất thời cầm bàn chải cán dài đứng đó do dự.

https://thuviensach.vn

– Em thuê người giúp việc cho anh nha.

– Em cảm thấy nhà anh thiếu người hầu, hay là anh thiếu tiền?- Kỷ Tùy Châu bật cười.

Nói đến cùng, chỉ là muốn Doãn Ước ở bên cạnh mình. Anh cũng không nỡ để cô mệt, mấy việc nặng nhọc cứ để người khác làm, nhiều nhất cũng chỉ để cô bưng nước này nọ thôi.

Có cô ở cùng, mới là mục đích thật sự.

Doãn Ước vốn định buông tha anh, nghe anh nói vậy liền không chút do dự, xách bàn chải đi qua đó. Cô xịt sữa tắm lên bàn chải, trực tiếp chà lên người Kỷ Tùy Châu.

Đối phương không thấy gì, không ngờ cô lại xuống tay ngoan độc như vậy, cho đến khi lông bàn chải cứng nhọn chải mấy lần lên lưng anh, anh mới có phản ứng.

– Doãn Ước em làm gì đó!

– Tắm cho anh. Tay em ngắn sợ với không tới, tìm cái bàn chải cán dài để chà cho anh đây. Anh yên tâm, bàn chải này mới lắm, chỉ dùng để chà sàn nhà tắm thôi, chắc chắn sẽ gột sạch thân thể anh.

Kỷ Tùy Châu thật sự hết cách với cô, nhân lúc anh bệnh muốn mạng của anh đây mà.

Doãn Ước đôi khi thật sự rất trẻ con, hai lăm hai sáu tuổi đầu rồi, còn giữ lại chút tùy hứng của thiếu nữ, nhưng anh lại thích điểm đó của cô, thích đến độ không muốn buông tay.

Thời khắc anh nhào đến giúp cô tránh viên đạn kia, anh đã quyết định phải giữ được cô gái này.

https://thuviensach.vn

Chỉ là nên giữ thế nào bây giờ anh vẫn chưa có chủ ý.

Anh không có biện pháp, thì sẽ có cả đống người thay anh ra chủ ý. Tối hôm đó Doãn Ước về nhà, trong phòng bệnh chỉ còn mỗi dì Mai ở lại chăm sóc Kỷ Tùy Châu. Dì đã nhịn cả ngày rồi, bây giờ cuối cùng không nhịn được nữa.

– Cậu chủ, cậu có thích cô Doãn không?

– Thích.

– Vậy cô ấy có thích cậu không?

Kỷ Tùy Châu nhíu mày suy tư một hồi:

– Chắc cũng có một chút.

– Vậy hai cô cậu đang yêu đương à?

– Vẫn chưa.

– Cậu chủ à, cậu theo đuổi chưa triệt để- Dì Mai liếc mắt một cái đã nhìn thấu bản chất.

Kỷ Tùy Châu tựa vào sô pha cười cười:

– Vậy dì nói xem phải làm sao?

– Dì hỏi cậu chuyện này trước đã, con người cô Doãn thế nào?

– Tốt lắm, rất lương thiện.

– Vậy được rồi, người tốt là đủ rồi, những cái khác không quan trọng. Dì thấy lần trước ba cậu muốn tìm cho cậu cháu gái của bộ trưởng nào đó, dì thấy không ổn. Tính tình nóng nảy, luôn quát bảo với bạn mình, với cậu

https://thuviensach.vn

chắc chắn không đi đến đâu. Cô Doãn lại rất nhã nhặn, thoạt nhìn có hơi mềm lòng. Cậu cứ ra tay từ chỗ đó.

– Dì nói rõ chút xem.

Dì Mai rót ly nước cho anh, ngồi vào bên cạnh anh:

– Cậu nói cho dì biết xem, bình thường cậu theo đuổi cô ấy như thế nào. Có phải không tặng quà thì tặng tiền, bảo vệ cô ấy thật chu đáo, ấm ức gì cũng không để cô ấy chịu không?

Kỷ Tùy Châu cẩn thận nghĩ, không phải đúng hoàn toàn, nhưng cũng có bảy tám phần đúng. Đàn ông che chở cho phụ nữ là bản tính trời sinh rồi, nếu không anh cũng sẽ không bị mù.

– Như vậy không phải không được, nhưng mà chúng ta có thể tỏ ra chút yếu đuối mà.

Kỷ Tùy Châu vừa nghe vừa gật đầu, khóe miệng hiện lên ý cười:

– Ừ, có lẽ con đã hiểu ý của dì rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 55-1

Giữa trưa hôm sau, Kỷ Tùy Châu nhờ người hoàn thành thủ tục xuất viện, chuẩn bị ra viện.

Hôm qua anh đã nói với Doãn Ước rồi, muốn cô không cần đến, tự mình sẽ gọi cho cô. Tránh cô bắt xe phiền phức, anh còn cố ý nói lão Tần đến đón cô.

Doãn Ước lại đến bệnh viện sớm hơn một tiếng, không vội đón Kỷ Tùy Châu, mà đến phòng bệnh thăm Trịnh Đạc trước.

Trịnh Đạc mấy hôm nay hồi phục không tệ, hơn lúc họ gặp nhau khi mới xảy ra chuyện, anh đã có vài phần giống xưa.

Người mập lên một chút, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều, chỉ là màu môi vẫn trắng bệch như trước, cơ thể cũng không có sức lực gì.

– Mỗi ngày tiêm nhiều thuốc vào người như vậy, sẽ bủn rủn mà. Mấy hôm nữa xuất viện là ổn thôi.

Trịnh Đạc an ủi cô, lại như thật như đùa hỏi cô:

– Hai hôm nữa anh xuất viện, em cũng đến đón anh à?

– Đến, nhất định đến mà.

– Không đến cũng không sao, có câu này của em là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Anh càng như vậy, Doãn Ước càng ngại, luôn cảm thấy mình nợ anh thế nào cũng không trả hết.

Ở cùng một chỗ với Trịnh Đạc, khiến Doãn Ước có một áp lực không diễn tả được, không hề thoải mái nói cười như với Kỷ Tùy Châu. Nợ tình cảm quả nhiên là thứ không nên nợ nhất.

Lúc cô chuẩn bị về, Trịnh Đạc đột nhiên hỏi cô:

– Chuyện giữa em và Kỷ Tùy Châu, quyết định được chưa?

– Chuyện gì?- Doãn Ước không hiểu lắm.

– Chính là chuyện tình cảm đó.

Phải nói thế nào nhỉ, cô và Kỷ Tùy Châu hiện giờ quả thật có hơi khó hiểu. Không phát triển đến mức đang yêu nhau, nhưng hình như cũng cách không còn xa. Nhưng giờ Trịnh Đạc hỏi, cô cũng không thể đơn phương thừa nhận gì, chỉ có thể cười cười lắc đầu:

– Đâu có, tụi em chỉ là bạn bè.

– Vậy còn chúng ta, chúng ta cũng là bạn bè à?

– Đương nhiên.

– Vậy tốt rồi, là bạn bè tốt rồi.

– Anh có ý gì vậy?- Doãn Ước có hơi không rõ.

Trịnh Đạc lại không giải thích thêm, chỉ xua tay với cô:

– Đi đi, lão Kỷ chắc nôn nóng lắm rồi.

Đúng lúc này có người họ Trịnh đến, Doãn Ước sợ chạm mặt họ, nên không hỏi gì nữa, vội vã rời khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Người của họ Trịnh hôm nay đến có chút địa vị, là mẹ của Trịnh Đạc. Sau khi con trai nhập viện bà có đến ba bốn lần, mỗi lần đều ở lại không lâu. Hôm nay cũng dư dả thời gian nên nán lại một chút. Bởi vì lần này bà tới, phải thương lượng một chuyện với con trai.

Trịnh Đạc nằm đó, nghiêng đầu nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Tiết trời đầu xuân lúc ấm lúc lạnh, bên ngoài một mảng xanh lá, căn phòng vốn đơn điệu liền trở nên tràn đầy sức sống.

Bà Trịnh bảo dưỡng thỏa đáng, ăn mặc chỉn chu, nhìn qua rất có khí chất. Bà ngồi xuống sô pha đối diện con trai, mặt mày nhăn nhó:

– Mẹ đến thăm, con ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái à?

– Mẹ, trời lạnh như vậy, mẹ cần gì phải chạy đến đây.

Bà Trịnh mặt càng nhăn nhó hơn:

– Mẹ không đích thân đến, con sẽ nghe lời à? Mẹ với ba con quyết định đưa con sang Mỹ một thời gian rồi, hôm nay mẹ đến chính là thương lượng chuyện này với con.

– Ba mẹ đã quyết định rồi, cho nên không phải thương lượng mà là thông báo chứ.

– Tiểu Đạc, ba mẹ làm vậy chỉ muốn tốt cho con.

– Con biết.

– Đến Mỹ chữa bệnh điều kiện tốt, môi trường cũng tốt. Con bị thương nặng như vậy, mặc dù xuất viện cũng phải cần thời gian rất lâu để tịnh dưỡng. Ở lại trong nước đối với con mà nói không có gì hay ho cả. Con vừa nhớ công việc, vừa nhớ thương đứa con gái họ Doãn kia, như vậy sức khỏe làm sao mà khá lên được?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Trịnh Đạc cũng quay đầu lại, lúc nhìn mẹ mình trên mặt nở nụ cười:

– Đi Mỹ có thể tốt hơn à?

– Đương nhiên có thể, cũng không phải bắt con đi cả đời, chẳng qua chỉ có một năm rưỡi thôi. Con dưỡng tốt sức khỏe của mình rồi quay về, con đi lâu mẹ cũng không chịu, mẹ cũng sẽ rất nhớ con.

Trịnh Đạc không khỏi bật cười. Mẹ anh chính là như vậy, lúc ở bên cạnh thì ghét bỏ, xa cách thì lại nhớ thương.

Anh cúi đầu suy nghĩ một chút:

– Con có thể sang Mỹ.

– Có phải có điều kiện gì không?

– Khoảng thời gian con không ở đây, công việc ở bệnh viện phải giữ lại cho con. Mặc khác, đừng làm khó dễ Doãn Ước, đừng tìm cô ấy làm phiền.

Bà Trịnh mím môi, như là quyết tâm nói:

– Được, nghe con hết. Giữ lại công việc cho con không thành vấn đề, về phần cô Doãn kia, chúng ta cũng không động đến cô ấy. Người họ Kỷ che chở cho cô ấy như phật, chúng ta làm được gì. Vả lại chúng ta cũng không cần phải so đo với cô ấy, chuyện lần này mẹ cũng biết, là ngoài ý muốn.

– Con biết mọi người rộng lượng lắm, chỉ sợ sẽ có người nhất thời luẩn quẩn trong lòng.

Quả thật sẽ có người luẩn quẩn trong lòng, anh là độc đinh của nhà họ Trịnh, vì một cô gái mà suýt mất mạng, làm cụ bà họ Trịnh tức giận đến lòng muốn giết Doãn Ước cũng có. Nếu không phải thế lực nhà họ Kỷ quá mạnh không dây vào được, Doãn Ước lúc này có lẽ đã mất mạng rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng nghĩ đến Kỷ Tùy Châu, bà Trịnh cũng không quên nhắc nhở con trai:

– Nếu cô ta và Kỷ Tùy Châu ổn rồi, thì con đừng muốn cô ta nữa. Con định tranh giành với người ta thế nào.

– Sao, mẹ cảm thấy con giành không lại anh ta à?

– Không phải, là không nhất định phải vậy- Bà Trịnh cười gượng- Con người Kỷ Tùy Châu con cũng hiểu mà, ngay cả ba nó cũng không trị được nó. Con tranh cái gì với nó cũng được, phụ nữ nó thích thì con cho nó đi. Mẹ nghe nói hai người họ trước kia từng quen nhau?

– Từ khi nào mẹ cũng trở nên nhiều chuyện như vậy?

Bà Trịnh luôn tự cho mình là có hàm dưỡng, nghe con trai hỏi vậy nên hơi ngượng ngùng, chỉ có thể bỏ ý nghĩ muốn thăm dò trong đầu, tiếp tục nói với anh chuyện đi Mỹ.

Trịnh Đạc không kiên trì nữa, ngược lại bắt đầu nghiêm túc thảo luận chi tiết chuyện đi Mỹ với bà. Bà Trịnh thấy anh đồng ý cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Vừa ra khỏi phòng bà lập tức bắn tin về nhà, tính tình đứa con này cố chấp hệt như chồng bà, thậm chí có hơn chứ không kém. Bà thật sự sợ mình không thuyết phục được anh, quay về lại bị mắng té tát.

Dù sao loại chuyện này, trong những năm anh trưởng thành, cũng từng xảy ra.

Trịnh Đạc tiễn mẹ về xong cũng thở phào. Từ lúc anh trai mất tích, người lớn trong nhà quan tâm anh càng nhiều hơn. Đôi khi anh cũng thấy đó thật sự là gánh nặng.

https://thuviensach.vn

Nếu họ đặt nhiều hy vọng vào anh như vậy, anh sẽ chiều ý họ cho rồi. Chỉ là Doãn Ước, anh thật sự có chút không bỏ được.

Doãn Ước đi đến cửa phòng bệnh Kỷ Tùy Châu thì đánh cái hắt xì, vào phòng đã bị đối phương gọi lại dạy dỗ:

– Mặc nhiều hay ít, đầu xuân mà còn bị cảm được.

Vừa dứt lời, chính anh cũng hắt hơi một cái.

Doãn Ước liền cười anh, bị Kỷ Tùy Châu trách móc lại:

– Nếu không phải ngày hôm qua có người tắm như vậy cho anh, anh cần gì thành ra thế này.

Nói đến hôm qua đã khiến anh có hơi tức giận, dùng bàn chải tắm rửa cho anh thì thôi đi, tắm một hồi lại lấy cớ có người gõ cửa nên chạy đi. Kỷ Tùy Châu còn tưởng cô sẽ mau chóng quay lại, không ngờ lần này lại đi luôn. Anh ở trong đó đợi rất lâu, cho đến khi nước ấm chuyển thành nước lạnh mới ý thức được mình bị bỡn cợt.

Lần mò lau người mặc đồ, mắt không thấy tay chân có hơi chậm, hôm nay còn có chút khó chịu.

Doãn Ước nhìn anh như vậy cũng cảm thấy có lỗi, ôn tồn dỗ dành anh:

– Đừng để ý, sau này sẽ không.

– Còn dám xài chiêu này, xem anh trừng trị em thế nào.

Doãn Ước muốn hỏi anh có cách nào để đối phó cô, Kỷ Tùy Châu đã hất cằm:

– Đã nói với em rồi, bàn về sức lực em không phải đối thủ của anh. Muốn từ trong tay anh bay lên trời à, em đúng là ngây thơ.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước càng ngày càng cảm thấy, anh như sơn tặc bá đạo. Cứ tiếp tục thế này, có lẽ anh sẽ cướp hôn luôn nhỉ.

Trên đường về nhà Kỷ Tùy Châu không nói nhiều lắm, trái lại lão Tần lải nhải không yên, một mực nhắc nhở Doãn Ước các công việc cần lưu ý. Doãn Ước biết ông lo lắng cho Kỷ Tùy Châu, để tránh ông quan tâm thái qua cô chỉ có thể tự mình "khai đao".

– Chú Tần chú yên tâm đi, cháu rất có kinh nghiệm ở mặt này. Chú đừng quên trước kia cháu cũng từng bị mù rồi.

Lúc cô nói chuyện này giọng điệu đặc biệt thoải mái, lão Tần cũng không để ý, tiếp tục nói đùa với cô. Doãn Ước nói xong phát hiện có bàn tay vươn đến, lặng lẽ bắt lấy tay trái của cô.

Khoảnh khắc đó cô cảm giác có hơi khác thường, luôn cảm thấy Kỷ Tùy Châu bên cạnh quá mức im lặng.

Hai mắt anh đã tháo băng ra, bác sĩ nói thị lực sẽ không lập tức hồi phục. Hiện tại anh chỉ cần mang kính râm che ánh sáng, đồng thời định kỳ đến bệnh viện làm kiểm tra.

Lúc bác sĩ nói vậy giọng xem như thoải mái, Doãn Ước cũng không quá để ý. Lúc này bị anh nắm tay, cô mới cảm thấy có chút không đúng.

Kỷ Tùy Châu là đang căng thẳng sao? Ngay cả anh cũng thấy căng thẳng, có phải nghĩa là chuyện này rất nghiêm trọng không?

Cô có chút không cười nổi.

Lão Tần đưa họ đến nhà rồi đi về, Doãn Ước luôn nắm tay Kỷ Tùy Châu đi vào phòng khách. Anh hiện giờ có bệnh ở mắt, lên lầu không tiện, dì Mai sáng sớm đã đến thu dọn nhà cửa phòng ốc, còn cố ý đợi ở nhà đến khi họ về.

https://thuviensach.vn

Dì phải bàn giao cho Doãn Ước rất nhiều việc.

Ngoại trừ thói quen sinh hoạt của Kỷ Tùy Châu ra, còn có nhà họ Kỷ mỗi ngày đúng giờ sẽ phái người đến làm những việc lặt vặt. Nói cách khác, Doãn Ước không cần làm gì hết, chỉ cần ở bên cạnh nghe Kỷ Tùy Châu căn dặn là được rồi.

Doãn Ước thấy dì nói hăng say quá nên không ngắt lời dì, mãi cho đến khi dì Mai đi rồi, trong nhà chỉ còn lại cô và Kỷ Tùy Châu, cô mới bắt đầu thương lượng chuyện này với anh.

– Thật sự muốn em ở lại đây chăm sóc anh à?

– Nếu em không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em.

– Cũng không phải không muốn- Doãn Ước im lặng một lát rồi nói- Chỉ là thấy hơi kỳ. Hiện giờ chúng ta nhiều nhất chỉ có quan hệ bạn bè, em ở lại nhà anh chăm sóc anh, về tình về lý đều không thích hợp.

– Cho nên hiện tại em muốn anh lập tức cầu hôn với em, đúng không?

– Không phải đâu Kỷ Tùy Châu, anh hiểu ý em mà. Em quả thật không có lòng tin gì với tương lai của chúng ta, cũng rất không hy vọng sẽ phát triển thêm bước nào nữa. Nếu là bạn thôi, em cảm thấy rất thoải mái. Nhưng nếu tiến triển đến quan hệ yêu đương, em sẽ lại khẩn trương.

– Hay vầy đi- Kỷ Tùy Châu đề nghị- Anh thuê em, trả lương cho em, thế nào? Dù sao em ở công ty anh cũng làm việc bưng trà rót nước, hiện tại chẳng qua chỉ đổi địa điểm thôi, em cứ làm việc nhận lương như bình thường. Chỗ của anh sẽ bao ăn bao ở.

Đây chỉ là đổi cách nói của "sống chung" mà thôi. Lòng Doãn Ước hơi rối, cô không biết mình có nên đồng ý không.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc bên ngoài có người nhấn chuông, cô liền đứng lên ra mở cửa. Người họ Kỷ đến đưa đồ, là nguyên liệu nấu ăn tươi sống trong ngày, mang vào bếp.

Doãn Ước nhìn, rau củ quả chiếm đa số, phối hợp với hải sản thịt thà, còn có trứng sữa gì đó không ít. Đối phương hình như biết rõ thân phận của Doãn Ước, mang đồ vào rồi nói với cô vài câu, liền mang thùng rỗng ra về.

Đấy là kêu cô chuẩn bị thức ăn à, không phải nói có chuyên gia làm sao?

Cô quay lại phòng muốn hỏi Kỷ Tùy Châu có tính toán gì không, nhìn thấy đối phương đứng trước cửa sổ, trong tay kẹp điếu thuốc.

Điều này khiến Doãn Ước có hơi lo lắng, cô chạy nhanh đến giật lấy điếu thuốc của anh. Cô thật sự khâm phục anh, rốt cuộc làm sao tìm được thuốc rồi châm thuốc hút. Anh không đốt trúng mình à?

Kỷ Tùy Châu không tranh giành với cô, rất tự nhiên đưa điếu thuốc cho cô.

Doãn Ước thì đang dạy bảo anh:

– Anh không thể hút thuốc, bây giờ anh là bệnh nhân. Tuy rằng hút thuốc không có liên quan gì đến mắt, nhưng thuốc lá có hại cho sức khỏe, sau này anh chú ý một chút, có thể không hút thì đừng hút.

– Biết rồi.

Giọng anh thản nhiên, lộ ra chút mệt mỏi. Doãn Ước ngạc nhiên, hỏi anh:

– Anh sao vậy, thấy không khỏe ở đâu à?

– Không có, chỉ là anh đang nghĩ, nếu anh vĩnh viễn bị mù, em nói xem sẽ thế nào?

https://thuviensach.vn

Tại sao đột nhiên nhắc tới chuyện này…

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 55-2

Nỗi bất an trong lòng Doãn Ước càng lúc càng lớn.

Cô chủ động bước đến cầm lấy tay của Kỷ Tùy Châu, nhẹ nhàng nói:

– Có phải bác sĩ đã nói gì với anh không?

Kỷ Tùy Châu im lặng, chỉ ôm lấy cô vào lòng. Doãn Ước hơi thẹn nhưng không giãy dụa, để anh ôm mình thật lâu. Ngay lúc cô muốn nói gì đó, Kỷ Tùy Châu đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói mang theo ý cười.

– Không có, bác sĩ không nói gì cả.

– Nếu thật sự không được, còn có thể phẫu thuật cấy ghép giác mạc mà. Không phải em cũng hồi phục như vậy sao?

– Không phải tình huống nào cũng áp dụng được phương pháp này.

Tim Doãn Ước như bị cào cấu.

Kỷ Tùy Châu hình như cảm nhận được sự bất an của cô, đổi giọng thoải mái:

– Căng thẳng gì chứ, anh chỉ đang nghĩ lỡ như vậy thì sao, sau này nên sống thế nào thôi.

– Đừng lo, em sẽ dạy anh.

– Em mong vậy lắm à?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước huých anh:

– Ai có ý này chứ, em chỉ ước anh mau khỏe lại, em mới có thể nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

Kỷ Tùy Châu không cho cô đi, lại kéo ôm về:

– Được được, anh sẽ nhanh khỏi, để em mau chóng thoát khỏi bể khổ.

Hàm ý của câu nói vừa rồi đã rõ, Doãn Ước bị anh dỗ đánh lừa bảy tám phần rồi, nên tạm thời đồng ý với cô. Quả nhiên trị phụ nữ phải do phụ nữ ra tay mới được, có thời gian rãnh rỗi chắc anh sẽ tìm dì Mai tâm sự nhiều hơn.

Hai người ôm nhau một lát, cho đến khi bụng Doãn Ước phát ra tiếng kêu ọc ọc, hai người mới tách nhau ra.

Nghĩ đến vấn đề ăn uống, Doãn Ước hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Muốn em nấu à?

– Không cần, lát nữa sẽ có người đến.

Nói còn chưa dứt đã có người nhấn chuông cửa, Kỷ Tùy Châu có chút mất hứng. Xem ra cần sắp xếp lại người và việc trong nhà chút rồi, người của họ Kỷ đến càng ít càng tốt, đỡ phải lúc nào cũng có người quấy rầy anh và Doãn Ước bồi dưỡng tình cảm.

Họ Kỷ lần này làm to chuyện, nhân lực phái đi không hề ít hơn nhà Trịnh Đạc. Chẳng qua tính tình Kỷ Tùy Châu ngang ngược, ông Kỷ cũng không dám phái nhiều người đến chỗ anh. Vốn có hai đầu bếp, ba dì giúp việc, một tài xế và hai người làm tạp vụ. Kết quả Kỷ Tùy Châu ngại phiền, đưa cho hai dì giúp việc mỗi người một chiếc chìa khóa, muốn hai dì vừa nấu ăn vừa quét dọn vệ sinh, số còn lại toàn bộ trả về hết.

https://thuviensach.vn

Dì Mai ở nhà lớn nghe nói như vậy, gấp đến độ gọi điện cho Kỷ Tùy Châu:

– Cậu chủ, hiện tại cậu không tiện, bên cạnh ít người quá sao được.

– Có Doãn Ước rồi, cô ấy rất có năng lực.

– Cô ấy còn phải chăm sóc cậu mà.

– Con không có gì cần phải chăm sóc.

– Nhưng hai người lúc nào cũng phải ở chung, mới có thể bồi dưỡng tình cảm mà.

Kỷ Tùy Châu đột nhiên cảm thấy, dì Mai làm người giúp việc ở họ Kỷ nhiều năm thật sự rất lãng phí tài năng, dì nên xuất hiện ở mấy tiết mục như cố vấn tình cảm trên ti vi mới đúng.

Nghe ý kiến của dì Mai, nên anh giữ lại người làm vườn để làm việc bên ngoài, tài xế thì nhất quyết không cần, dù sao Lão Tần gọi bất cứ lúc nào cũng đến.

Đây là cực hạn của anh rồi. Anh vốn ghét trong nhà có nhiều người qua lại, trước kia khi còn ở nhà lớn, phòng anh hoàn toàn không cho ai vào dọn dẹp, anh thà tự mình dọn, cũng không muốn tự dưng có người nhảy ra làm, dọn cái này dẹp cái kia cho anh.

Như vậy không có một chút cảm giác gia đình gì cả.

Ba người hầu đến đều là người làm lâu năm ở họ Kỷ, biết cậu chủ tính tình nóng nảy, sau khi tự phân công công việc cho nhau, cũng chỉ biết cặm cụi mà làm. Làm xong thì chui vào phòng không ra ngoài, để tránh quấy rầy thế giới hai người của cậu chủ và bạn gái.

https://thuviensach.vn

Họ đều nhìn ra được, cậu chủ rất quan tâm đến cô gái này, nói không chừng về sau sẽ trở thành cô chủ của họ.

Trong nhà này, hình như toàn bộ thế giới đều biết Kỷ Tùy Châu đang theo đuổi Doãn Ước, chỉ có một mình đương sự vẫn còn ngốc nghếch mơ hồ, còn không thèm đi nghe ngóng nữa chứ.

Doãn Ước cảm thấy nghĩ đến chuyện này rất mệt, hiện giờ cô chỉ muốn mắt của Kỷ Tùy Châu mau chóng khỏi hẳn. Tất cả đợi sau khi tốt hơn rồi nói sau, nếu hiện tại cô tái hợp với anh, thì sẽ có yếu tố đồng cảm bên trong đó.

Từ lúc nào, cô đã đứng trên lập trường của người đàn ông này mà suy nghĩ vậy. Quả nhiên phong thủy luân chuyển mà.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện, Kỷ Tùy Châu hoàn toàn không đáng để đồng tình. Anh không thiếu ăn thiếu mặc, có một đám người hầu hạ, công ty thì hoạt động bình thường, mỗi lần gọi điện thoại đều bắt cô giúp đỡ nhấn số hoặc nhận máy. Cô còn bận rộn hơn cả lúc làm ở Thịnh Thế, chuyện vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi đều muốn cô hỏi đến.

Cô đột nhiên rất hoài niệm những ngày pha cà phê ở tầng mười tám.

Cả buổi sáng Kỷ Tùy Châu đều bàn công chuyện với người khác, cô thì ngồi trong thư phòng sẵn sàng đợi lệnh. Cô lúc nào cũng nhìn tách trà của Kỷ Tùy Châu, nước trà vơi đi một chút là châm thêm ngay. Sợ anh nhạt miệng, cô còn tìm mọi phương pháp pha nhiều loại trà trên mạng. Có lần cô nhỏ vài giọt chanh vào, Kỷ Tùy Châu uống một ngụm liền nhíu mày:

– Đang yên lành bỏ thứ đó vào làm gì.

– Làm đẹp mà.

https://thuviensach.vn

– Mặt anh vậy rồi, còn cần làm đẹp à?- Kỷ Tùy Châu chồm gương mặt điển trai đến.

Anh quá lóa mắt đến bất ngờ không kịp trở tay, Doãn Ước sợ tới mức lui về sau:

– Anh, anh không cần vậy đâu.

Trái tim cô không chịu nổi mà. Tên đàn ông đẹp đến giết người này!

Kỷ Tùy Châu mỉm cười, uống hết ly trà nọ. Doãn Ước âm thầm ghi nhớ, về sau không dám vắt chanh vào trà của anh nữa.

Có lẽ khoảng mười phút, dì Mã phụ trách nấu ăn gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô trưa nay ăn gì. Doãn Ước cảm thấy mình bây giờ thật giống quản gia của nhà này, một tin nhắn ra lệnh cho mọi người, tùy thời nắm giữ mọi động thái trong nhà.

Vừa bắt đầu cô còn chưa quen, ngay cả mấy chuyện ăn món gì cũng phải hỏi cô. Nhưng Kỷ Tùy Châu nói, hiện giờ anh đang tịnh dưỡng nên không rảnh quản những chuyện vặt vãnh này, nên nhờ cô xử lý giúp.

Xử lý giúp một lần sẽ như miếng da trâu dính chặt đến vứt cũng không vứt được.

Doãn Ước nhận được tin nhắn của dì Mã bèn ngẩng đầu nhìn Kỷ Tùy Châu, muốn trưng cầu ý kiến của anh. Anh đang ở kia bàn bạc vấn đề tài chính của một hạng mục nào đó với Từ Tri Hoa, vẻ mặt rất nghiêm túc, không phong lưu và phóng khoáng như khi nói đùa với cô.

Nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện mắt anh không thấy. Anh vẫn như xưa, lạnh lùng cao ngạo ngự ở trên cao. Khí chất này là bẩm sinh mà có, rất khó mất đi.

https://thuviensach.vn

Anh đối với cô, đúng là đã hạ mình lắm rồi.

Nhưng anh càng chiều theo cô, cô lại càng mất tự nhiên. Hồi đó là còn nhỏ không hiểu chuyện, lúc yêu nhau có người đàn ông như vậy dỗ dành cưng chiều cô, ngẫm lại cảm thấy thật hạnh phúc. Thậm chí như là một loại vốn liếng để khoe khoang.

Nhưng hiện giờ không giống, cô hiểu chuyện hơn rất nhiều. Nếu có một ngày họ thật sự lần nữa trở về với nhau, cô phải sống hòa hợp cả đời với anh như thế nào đây?

Các phép tắt trong nhà họ Kỷ, có lẽ cô sẽ rất khó thích ứng được.

Cô thì cố gắng trèo lên cao, còn anh thì lần nữa hạ thấp tiêu chuẩn, hình như không thích hợp với nhau lắm.

Suy nghĩ vu vơ, cô liền quên mất vấn đề trưa nay ăn gì này. Cho đến khi dì Mã gửi tin nhắn hỏi lại lần nữa, cô mới nhớ ra. Đúng lúc Kỷ Tùy Châu nói điện thoại xong, cô liền hỏi:

– Lão Kỷ, trưa nay anh muốn ăn gì.

Một tiếng "Lão Kỷ" gọi đến toàn thân Kỷ Tùy Châu khoan khoái, cho dù uống nước trắng cũng cảm thấy no rồi. Cho nên người ta nói họa phúc khôn lường, nếu không bị bệnh thế này, Doãn Ước dễ gì buông bỏ phòng ngự với anh.

Anh biết cô luôn băn khoăn rất nhiều, không nói đến chuyện vứt bỏ ân oán trước kia, chỉ là gia cảnh hai bên cũng đủ khiến cô vô cùng do dự. Nhưng cô không biết, thật sự anh không yêu cầu gì nhiều cả. Anh không cần cô nấu cơm, cũng không cần quét dọn giặt quần áo, cô cứ làm việc mình thấy vui, anh chỉ muốn ngày ngày ở nhà nghe cô gọi vài tiếng "Lão Kỷ" là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Ông xã bà xã, xưng hô thân thiết biết bao. Ba anh cả đời cưới hai bà vợ, cũng không được hưởng thụ thế này.

Anh chỉ muốn sống khác biệt với những người đàn ông họ Kỷ.

Bởi vì Kỷ Tùy Châu bất tiện, Doãn Ước liền tự quyết định đổi một ngày ba bữa thành "nhập gia tùy tục". Nói cách khác, Kỷ Tùy Châu ở đâu, cơm sẽ dọn ngay tại đó.

Cho nên kể từ đó, thư phòng của nhà anh trở thành nơi ăn cơm nhiều nhất. Vì thế Doãn Ước đặt người ta làm một cái bàn nhỏ để vào đó, thêm hai chiếc ghế dựa, đặt bên cạnh cửa sổ. Thời tiết tốt sẽ mở rèm ra để ánh nắng chiếu vào, chiếc sáng thức ăn khiến người ta có cảm giác thèm thuồng.

Trời ấm lên cô sẽ mở cửa sổ, thỉnh thoảng khi Kỷ Tùy Châu mệt mỏi muốn dựa vào ghế nghỉ ngơi, gió nhẹ phất phơ ánh dương ấm người, tất cả mọi chuyện thế tục đều không thể quấy rầy lòng yên ổn.

Ngã bệnh làm Kỷ Tùy Châu có thể mượn cớ để nghỉ ngơi, anh bắt đầu học cách ủy quyền, giao công việc cho nhân viên đáng tin cậy đi làm. Đôi lúc anh thậm chí cảm thấy, công ty cũng không cần mở, cầm số tiền hiện giờ cùng sống với Doãn Ước, bên cạnh chỉ cần có cô là đủ.

Doãn Ước cũng thích cuộc sống như vậy, ban đầu cô còn không yên, nhất là sợ nói chuyện này với gia đình, sợ ông nội sẽ cụt hứng, gọi điện kêu cô về.

Người già lớn tuổi tư tưởng cổ lỗ sĩ, cô sợ ông nội không tiếp nhận nổi.

Kết quả ông nội không phải giống người thường, nghe nói một hồi có chút im lặng, rồi chỉ dặn dò Doãn Ước ở bên ngoài một mình phải nhớ cẩn thận. Ngủ một giấc tỉnh dậy hình như nghĩ thông suốt hơn, gọi điện thoại lại cho cô, hỏi cô có thiếu gì không?

https://thuviensach.vn

– Con không cần chạy qua chạy lại, muốn thứ gì nói với ông, ông nhờ dì giúp việc mang qua cho con.

Đây là có ý muốn xách ba lô đưa đồ tới cửa, bảo cô sống ở đây lâu hơn à?

Bên ba cô thì mất nhiều công sức hơn. Ông có ý kiến khá lớn về Kỷ Tùy Châu, nếu không phải bây giờ không đấu lại, ông thật sự rất muốn đánh tên không biết trời cao đất rộng này.

Doãn Ước cũng không nhắc lại chuyện cũ với ông, chỉ nói lần này Kỷ Tùy Châu vì cứu cô mà bị mù. Ông Doãn còn định nói gì đó, bị Doãn Ước lên tiếng ngăn lại.

– Con nợ anh ấy một ân tình, trả xong con sẽ về.

– Ba lo lắng con bị tổn thất thôi.

– Anh ấy vẫn chưa đến mức đó, ba yên tâm đi.

Ngụ ý rất rõ ràng. Ông Doãn thấy không lay chuyển được con gái chỉ có thể thuận theo cô. Hiện giờ ông không dám căng thẳng với Doãn Ước nữa, dù sao cũng là đứa con duy nhất bên cạnh ông, tuổi càng cao người ta lại càng cần con, lại càng muốn thân thiết với con hơn.

Không còn nỗi lo về sau, Doãn Ước bắt đầu "xây dựng căn cứ tạm thời" ở nhà Kỷ Tùy Châu. Cô và anh đều sống ở tầng trệt, hai gian phòng cách nhau một bức tường, tiện cho đối phương có cần gì thì cứ gọi cô sang.

Cũng có nghĩa là, hai phòng này dùng chung nhà vệ sinh. Đôi khi Doãn Ước đang ở trong đó thay đồ, Kỷ Tùy Châu lại đi vào.

Lúc đầu cô còn sợ hết hồn, đối phương vẻ mặt tỉnh bơ.

– Khẩn trương cái gì, anh đâu có nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

“Không nhìn thấy” trở thành cụm từ tự giễu, ai cũng không đề phòng những lời này. Doãn Ước thật bội phục tâm tính của Kỷ Tùy Châu, đồng thời càng ngày càng có lòng tin về chuyện hồi phục thị lực của anh.

Anh thông minh như vậy, chuyện gì mà không giải quyết được.

Tựa như tình hình trong nhà hiện nay, toàn bộ đều nằm trong tay Doãn Ước, không có gì là cô không giải quyết được.

Nhưng cô không phải thần, ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài âm thanh không hài hòa phát ra, quấy rầy kế hoạch của cô.

Một ngày sau khi Kỷ Tùy Châu quay về từ bệnh viện, Tùy Ý gọi tới nói muốn đến ăn cơm chiều. Giọng điệu đó hệt như công chúa giá lâm, người giúp việc nhanh nhẹn chuẩn bị chu đáo để nghênh đón cô chủ.

“Tiếp giá” chỉ là phụ, Doãn Ước thật sự sợ khi phải đối mặt với Tùy Ý. Mỗi lần thấy cô ta đều thiếu tự tin, luôn cảm thấy nợ cô ta rất nhiều. Cho dù ngoài mặt mạnh mẽ, trong lòng cũng hoảng sợ.

Kỷ Tùy Châu nói:

– Vậy anh không cho nó đến đây nữa.

– Cô ấy là loại người không cho đến thì sẽ không đến à?

Hai người không nói gì, hình như đều cảm thấy áp lực và khó giải quyết.

Kỷ Tùy Châu lúc này mới phát hiện, thì ra em gái là không nên cưng chiều.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 56

Tùy Ý muốn đến, thực đơn bữa chiều phải thay đổi lần nữa.

Doãn Ước hiện giờ có lẽ cũng biết chút đỉnh tình hình gia đình Kỷ Tùy Châu. Cha mẹ Kỷ Tùy Châu ly hôn sớm, con trai theo cha còn con gái theo mẹ. Bí thư Kỷ có oán hận vợ mình, bởi vì năm đó cuộc ly hôn này khá ầm ĩ không vui, suýt nữa ảnh hưởng đến sự nghiệp chính trị của ông, cho nên ông với vợ trước và con gái tình cảm không sâu nặng lắm.

Người ông yêu thương nhất, vẫn chỉ có đứa con trai lớn Kỷ Tùy Châu này.

Bà Kỷ ly hôn cũng không tái hôn, một mình nuôi con gái khôn lớn, mấy năm đầu cuộc sống vốn không được tốt. Nhưng bà là típ phụ nữ trí thức hiểu biết lễ nghĩa, có giáo dưỡng và tài hoa, vẽ tranh rất đẹp, chữ viết cũng đẹp. Hơn nữa, điều kiện ba mẹ bà cũng khá giả, phấn đấu mấy năm sự nghiệp đã có khởi sắc.

Hiện giờ bà sở hữu một phòng tranh nổi tiếng, doanh thu hàng năm ngang bằng công ty lớn.

Điều kiện cuộc sống như vậy, nên nuôi dạy Tùy Ý đương nhiên có cưng chiều. Hơn nữa cô ấy gặp nạn lúc còn quá trẻ, mẹ và anh trai đều thương yêu cô.

Ông Kỷ lúc ấy vì tương lai của mình lại lần nữa không quan tâm đến con gái, sau đó vì để bù lại thiếu thốn tình cảm của con, ông chủ động chu cấp tiền bạc để con gái sống thoải mái hơn.

https://thuviensach.vn

Tùy Ý không có tình cảm với ba mình, nhưng tiền đưa đến trước mặt thì ngu gì không lấy. Cho nên nhẩm tính, Tùy Ý hiện giờ cũng là cô chủ giàu có, ăn mặc đều là thứ tốt nhất. Ngoại trừ ít hơn người khác một ngón tay, theo lý mà nói cô đủ để cho các cô gái bình thường hâm mộ không thôi.

Doãn Ước đang nghĩ phải chiêu đãi bữa tối gì cho cô thì được.

Dì Mã mặc dù không phải đầu bếp, nhưng trình độ nấu nướng không hề kém. Nhưng dì cũng không rõ khẩu vị của Tùy Ý, chỉ có thể nhờ Doãn Ước hỏi Kỷ Tùy Châu. Kỷ Tùy Châu nghe mà thêm phiền.

– Ăn gì cũng được, chúng ta ăn gì thì nó ăn đó. Không thích ăn thì sau này khỏi đến nữa.

– Vậy cho em biết cô ấy không thích ăn gì, em nói dì Mã đi làm.

– Doãn Ước, em cố ý đấy à- Kỷ Tùy Châu hư ảo nhìn cô.

– Biết anh thương yêu em gái rồi- Doãn Ước bĩu môi.

Nói xong cô định đi, tay đặt lên bàn không biết từ khi nào đã bị chế ngự. Kỷ Tùy Châu dùng sức một cái, kéo cô ngồi lên đùi mình.

– Người anh thương yêu nhất chính là em.

Giọng nói dịu dàng, va vào vành tai, trong thư phòng tràn đầy cảnh xuân.

Doãn Ước đã nghĩ mắt người này mù hay không mù thì có gì khác biệt, những chuyện nên làm cũng làm không ít.

Hai người ở đó đưa đẩy, cửa thư phòng lại bật mở. Tùy Ý ồn ào hét lên với họ:

– Ai da, ban ngày ban mặt hai người làm gì vậy, cũng không biết đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lập tức đứng lên khỏi người Kỷ Tùy Châu, xấu hổ sờ tai, sau đó cố gắng không nhìn đối phương, mặt tỉnh bơ đi ra ngoài.

Tùy Ý có hơi tức giận, đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu đập bàn:

– Anh, sao anh lại vậy, anh thật sự định hòa hợp với cô ta à.

– Cái gì mà cô này cô nọ, sau này không chừng sẽ là chị dâu của em. Hiện giờ tốt nhất em nên khách sáo chút đi.

– Cái gì, anh còn định kết hôn với cô ta, không lẽ anh điên rồi à?

Kỷ Tùy Châu không để ý đến Tùy Ý, xoay ghế một vòng, đưa lưng về phía cô. Tùy Ý tức giận, biết rõ anh không thấy đường, vẫn chạy đến trước mặt anh.

– Anh, anh mau rút lại suy nghĩ kia đi. Sao ba có thể đồng ý cho anh cưới người phụ nữ như vậy.

– Cô ấy là người phụ nữ thế nào? Không làm chuyện xấu, tâm tính tốt, hình thức cũng không tồi, thì tại sao không thể cưới. Vả lại giờ em kêu ba kêu rất trơn tru nhỉ, chuyện trước kia quên hết rồi à?

Kỷ Tùy Châu vốn không muốn nhắc đến chuyện quá khứ với em gái, nhưng mẹ anh nhất thời không chịu được, trong một lần nói chuyện phiếm đã nói với cô. Lúc ấy Tùy Ý rất tức giận, từ nhỏ không ở bên ba thì không cần lo đến cô nữa à? Nếu đổi lại là anh cô gặp chuyện, ba cô cho dù liều cả mạng mình, cũng nhất định sẽ truy bắt hung thủ cho bằng được.

Đều là máu mủ ruột rà, khác biệt sao lại lớn đến vậy.

Cho nên khi đó Tùy Ý rất hận ba mình. Kỷ Tùy Châu không ngờ, lúc này mới trôi qua mấy ngày, gió cô liền đổi hướng. Là bởi vì lần trước ba anh

https://thuviensach.vn

phái người đến đón cô về nhà ở hai ngày, ở có chút xíu như vậy, tâm tư cũng lung lay rồi à?

Mật ngọt chết ruồi, quả nhiên không ai đỡ nổi.

Tùy Ý không thèm che giấu, sảng khoái thừa nhận:

– Chuyện xưa kia là ba không đúng, nhưng bây giờ ba có lòng sửa đổi, thì em sẽ cho ba một cơ hội. Em cũng là con gái của ba mà, dựa vào cái gì không thể hưởng thụ quyền lực của ba. Không lẽ cho phép người đàn bà đó và con trai bà ta sống những ngày yên ổn à?

– Nói như thể em thảm lắm vậy.

Trước kia không cảm thấy thảm, gia cảnh của Tùy Ý so với những bạn bè đồng trang lứa đã rất là ưu ái rồi. Nhưng tiền đó là để ngăn chặn gia thế và quyền lực hùng hậu của nhà họ Kỷ trước biến cố, chớp mắt liền như tro bụi.

Thứ cô muốn không chỉ có vậy.

– Anh, anh cũng phải thường xuyên về nhà. Không cướp bánh bao cũng phải tranh tiếng nói, đừng để người đàn bà đó và con của bà ta sống yên ổn.

Kỷ Tùy Châu lười tranh luận với cô, nếu cô muốn giành thì tự đi mà giành. Con người phải học cách trưởng thành, bản thân vấp ngã gặp hay trắc trở trong gia đình, sẽ dễ chịu hơn là ở bên ngoài chịu khổ.

Huống hồ cũng không phải Tùy Ý nhất định sẽ thất bại.

– Em cứ vui vẻ thường xuyên về nhà với ba cũng được, chỉ là đừng có quản lý chuyện của anh.

– Sao lại không được quản, em sợ anh để con cáo kia…

https://thuviensach.vn

Nói còn xong, Tùy Ý lập tức bụm miệng lại. Anh cô tuy rằng mắt bị mù, nhưng khí thế vẫn luôn làm người khác sợ hãi, đôi khi cô cảm thấy rất sợ anh.

Cô nghĩ rồi sửa lại:

– Anh thành ra thế này là do Doãn Ước hại, anh còn không chịu từ bỏ ý định với cô ta.

– Là tự anh muốn cứu cô ấy, không liên quan gì đến cô ấy hết. Huống hồ…- Kỷ Tùy Châu dừng một chút, vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc- Anh có thể đỡ đạn thay cô ấy, vậy còn chuyện gì không thể làm nữa. Nếu anh có thể buông bỏ thì đã buông bỏ từ lâu rồi.

Tùy Ý ngẩn người. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mình như vậy. Trong ấn tượng anh cô là người cao to vạm vỡ, không gì làm không được, cho dù là chuyện gì nói vài tiếng là có thể giải quyết.

Cô không biết, anh là người si tình. Khoảnh khắc đó lòng cô có hơi xúc động, đủ mọi thành kiến trước kia với Doãn Ước, hình như thấy mình cũng khá buồn cười.

Cẩn thận nghĩ lại, cô ấy quả thật chưa từng hại mình. Nếu nói ngược lại, là bởi vì liên quan đến cô, cho nên bị anh cô hại đến thê thảm.

Nhưng cô phải tha thứ cho người nhà của cô ta sao? Tùy Ý rối rắm.

– Anh, đừng quên còn có Doãn Hàm. Cho dù thế nào, anh ta cũng là chị em với Doãn Ước, nếu anh thật sự làm hòa với Doãn Ước, sau này em phải đối mặt với Doãn Hàm thế nào. Nghe nói anh ta bây giờ từ ở trong tù đổi thành bệnh viện tâm thần. Một thời gian nữa sẽ về nhà đúng không? Nếu anh ta lại đến tìm em thì phải làm sao. Anh à, em sợ lắm.

https://thuviensach.vn

Vốn không có gì, Tùy Ý nói một hồi lại tự dọa mình. Năm đó cô hoàn toàn không nhớ rõ chi tiết, nhưng cảm giác sợ hãi này vẫn quanh quẩn trong lòng cô. Hiện giờ thỉnh thoảng nằm mộng cô cũng nhìn thấy cảnh tượng giống hệt như vậy, làm cô thét lên rồi choàng tỉnh.

Cô nói xong, phức cảm sợ hãi kia lại dâng lên trong lòng, cô đến kéo tay Kỷ Tùy Châu, bắt đầu xin anh:

– Anh, anh đừng kết hôn với Doãn Ước được không?

-Tùy Ý- Kỷ Tùy Châu nhẹ giọng- Nếu có một ngày, em phát hiện người năm đó hại em không phải Doãn Hàm, em còn sợ không?

Tùy Ý chớp mắt, hiển nhiên nghe không hiểu.

– Không phải Doãn Hàm, sao có thể không phải anh ta? Tối đó anh ta đến phòng em tìm em, anh ta còn đánh em ngất. Tuy rằng em không nhớ được nhiều, nhưng hai chuyện này tuyệt đối không nhầm. Anh, không lẽ anh bị Doãn Ước làm u mê đầu óo rồi, ngay cả chuyện năm đó cũng muốn phủ nhận.

Tùy Ý nổi giận, hất tay Kỷ Tùy Châu định đi. Kỷ Tùy Châu gọi cô lại:

– Em đừng kích động, năm đó sự việc thế nào, hiện giờ có rất nhiều điểm đáng ngờ. Kỳ trước cái chết của nữ diễn viên Chung Vi, chắc là em có nghe nói.

Chuyện đó Tùy Ý có nghe nói, nhưng không quan tâm lắm. Chẳng qua chỉ là một ngôi sao thôi mà.

– Cảnh sát không công bố chi tiết với bên ngoài, nhưng anh là người đầu tiên phát hiện ra thi thể. Bộ dạng Chung Vi lúc chết giống hệt năm đó em bị thương. Cô ấy có một người bạn tên Lý Minh Hà, năm đó cũng tình gặp chuyện tương tự em. Lý Minh Hà vận số may mắn, cũng còn sống. Tính ra

https://thuviensach.vn

ít nhất cũng có ba vụ án, ba hung thủ khác nhau, lại sử dụng cùng một thủ pháp gây án.

Tùy Ý dừng bước xoay người lại:

– Anh định nói gì?

– Anh vốn không muốn nói những chuyện này với em, vì anh thấy em còn nhỏ, không nên nghe mấy chuyện phức tạp thế này. Hiện giờ anh nghĩ em biết nhiều một chút có lẽ sẽ tốt hơn. Chuyện năm đó quả thật em rất oan ức, nhưng cũng bởi vì thế, anh càng muốn bắt được hung thủ đứng đằng sau. Như vậy em mới có thể chân chính thoát khỏi ám ảnh, ngủ ngon hơn, chẳng phải sao?

Tùy Ý không nói gì, im lặng đứng một lát rồi đi ra ngoài, còn giữ cửa giúp anh cô.

Tối hôm đó cô vẫn ở lại ăn cơm, nhưng không xoi mói như lần trước đến nhà. Trên bàn nhiều món ăn như thế, có hai món mà cô không thích, nhưng cô không phàn nàn cũng không bình phẩm, thậm chí còn gắp thử một miếng.

Tuy rằng cuối cùng vẫn cảm thấy khó ăn, nên nhả ra.

Ngoài ra, cô không gây sự với Doãn Ước nữa. Ăn cơm xong cả ba cùng ra phòng khách ngồi, Kỷ Tùy Châu bảo hai cô cứ xem ti vi, không cần lăn tăn về anh. Dì Mã bưng dĩa trái cây cắt sẵn để trước mặt, ân cần mời Tùy Ý dùng.

Tùy Ý cầm điều khiển từ xa lười nhác chuyển kênh, nhìn ti vi rồi đột nhiên liếc sang nhìn Doãn Ước. Doãn Ước đúng lúc đang nhét miếng thanh long vào miệng, thấy cô có câu hỏi, mau chóng nuốt xuống.

– Doãn Ước, cô định cứ ăn một mình à?

https://thuviensach.vn

– Sao vậy, cô cũng ăn đi.

– Còn anh tôi, cô mặc kệ anh ấy à?- Tùy Ý trừng mắt với cô- Thật không biết hai người yêu đương thế nào, tôi không nói làm con gái nhất định phải hầu hạ người yêu, nhưng mà tốt xấu gì bây giờ anh ấy cũng không tiện, cô không thể săn sóc một chút sao? Thật điên người.

Nói xong, Tùy Ý đẩy dĩa trái cây cho Doãn Ước, kiêu căng bĩu môi với cô.

Giọng điệu tuy kênh kiệu, nhưng ý trong lời lại không giống như vậy.

Doãn Ước cảm thấy tính tình cô trẻ con, cũng không so đo thái độ của cô, bắt đầu đút Kỷ Tùy Châu ăn trái cây. Cậu chủ Kỷ vốn kén ăn, nhưng thứ Doãn Ước đưa đến lại không từ chối, thứ gì cũng ăn hết.

Có hồi Tùy Ý thấy Doãn Ước đút nguyên quả dâu cho anh mình, liền hảo tâm nhắc nhở cô:

– Anh ấy không thích ăn dâu.

Kết quả Kỷ Tùy Châu đớp lấy, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống. Tùy Ý nhìn mà há hốc, cảm thấy da gà toàn thân nổi hết lên.

– Hai người có cần buồn nôn thế không? Nhất là anh đó, quả thật không có giới hạn.

– Em cũng có thể không nhìn, về nhà sớm có lợi cho sức khỏe.

– Em không về đó, muốn thế giới hai người à? Em càng phải ở lại, đêm nay em còn định ngủ lại nhà anh.

Kỷ Tùy Châu ra vẻ chẳng sao cả, dịch người sát vào Doãn Ước, đưa tay ôm lấy vai cô:

https://thuviensach.vn

– Vậy tối nay em ngủ phòng của Doãn Ước nhé.

– Vậy cô ta ngủ ở đâu?

– Ngủ ở đâu không cần em quan tâm.

– Vậy khỏi, em vẫn nên về nhà ngủ thì hơn- Tùy Ý chớp mắt, lập tức thay đổi chủ ý.

Đùa gì vậy, anh trai thật thay đổi biện pháp để tìm phúc lợi về mình, muốn ngủ cùng giường với Doãn Ước chứ gì. Suýt nữa mắc lừa rồi.

Kết quả khi Tùy Ý ra về, cô mới ngộ ra. Sao cô ngu như vậy, cho dù cô không ở lại, anh cô vẫn có thể rủ Doãn Ước sang ở chung phòng mà.

Hơn nữa càng thêm quang minh chính đại.

Nghĩ đến cảnh đó, cô nhịn không được đánh cái rùng mình.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 57

Sau khi Tùy Ý ra về, nhà Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng bình yên như xưa.

Dì Mã thu dọn chén dĩa đi rửa, dì Trương phụ trách dọn dẹp đang thay ra giường cho Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước.

Về điểm này, Doãn Ước có chút không quen. Từ nhỏ cô không phải loại người quen được hầu hạ. Tuy rằng trước kia gia đình cũng có điều kiện, cũng thuê người giúp việc, nhưng việc của cô cô vẫn có thói quen tự làm.

Nhìn thấy dì Trương tuổi tác cũng lớn đang ở đó thay ra giường cho mình, cô có một cảm giác như đang bóc lột sức lao động.

Nhưng cô không trích ra được thời gian để làm việc này. Kỷ Tùy Châu hệt như đứa trẻ, chỉ thiếu cô không bế trên tay mà thôi. Doãn Ước rời đi một chút, anh liền không khống chế được phải tìm cô. Hơn nữa, trong lòng Doãn Ước áy náy, cũng không dám rời khỏi anh lâu.

Lúc cô vừa bị mù, suýt nữa đã bị trầm cảm rồi, Kỷ Tùy Châu nhìn như vô tâm, nhưng trong lòng thật sự có thể chấp nhận được bao nhiêu thì không rõ.

Dù sao anh từ nhỏ đã ngậm thìa vàng, càng chênh vênh sẽ càng thất vọng nhiều hơn. Doãn Ước sợ anh sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế việc linh tinh cũng chỉ có thể để dì Trường làm.

https://thuviensach.vn

Lúc cô ngồi trong thư phòng trò chuyện với Kỷ Tùy Châu, trong lòng còn nghĩ đến chiếc ra giường kia. Hôm qua mới thay rồi mà, hôm nay lại thay tiếp. Cô có chút không tưởng tượng nổi cuối cùng nhà họ Kỷ sống cuộc sống như thế nào. Dù có xa hoa sang trọng, cũng không cần mỗi ngày mỗi thay ra giường chứ.

Kỷ Tùy Châu phát hiện cô lơ đãng, biết cô đang nghĩ gì, liền nói:

– Đó là công việc của người ta, em không cần ngại. Mỗi người mỗi việc, công việc không phân biệt sang hèn.

– Nhưng em thấy ngại quá.

– Có gì phải ngại. Dì Trương không ở nhà anh cũng sẽ ở nhà ba anh, làm công việc hệt như vậy. Anh phát lương cho dì ấy, dì ấy làm việc cho anh, đấy là chuyện đương nhiên. Huống hồ dì ấy làm việc quen rồi, nhàn hạ quá cũng chán. Về nhà hưởng phúc cũng được, nhưng không thể duy trì cuộc sống thì phải làm sao? Nhà dì ấy còn có hai đứa con tuổi ăn tuổi học, em cũng đừng đập bể chén cơm của người khác.

Nghe anh nói vậy, rối rắm trong lòng Doãn Ước cũng vơi đi ít nhiều.

Nghĩ lại, dì Trương phục vụ cô, cô phục vụ lại Kỷ Tùy Châu, công việc cũng chẳng thoải mái hơn dì ấy là bao.

Trong thư phòng có đàn dương cầm, hai người uống trà trò chuyện, đề tài bất giác chuyển đến Tùy Ý. Nói đến cô em gái này, Kỷ Tùy Châu thật có chút đau đầu.

– Bị anh và mẹ nuông chiều sinh hư.

– Cô ấy còn nhỏ, lớn chút nữa sẽ ổn.

https://thuviensach.vn

– Nhỏ à? Không nhỏ đâu, nó cũng xấp xỉ tuổi em thôi. Chẳng qua nó hôn mê mấy năm, đầu óc chưa lớn được, còn như con bé mười mấy tuổi. Trước kia anh cảm thấy nó chịu khổ nhiều, nên muốn cưng chiều để nó sống thoải mái một chút. Hiện giờ xem ra anh sai lầm rồi, cưng chiều chỉ có thể làm hao mòn ý chí của nó, nên gắt gao với nó hơn mới đúng.

Kỷ Tùy Châu lúc nói chuyện này, rất giống như khi anh họp ở công ty, đặc biệt nghiêm túc và quyết đoán như đang căn dặn cấp dưới. Doãn Ước rất ít khi bị anh đối đãi như vậy, nhìn thấy có chút không quen.

Cô đột nhiên có chút đồng tình với Tùy Ý.

– Đừng độc đoán quá, dù sao cũng là em gái anh.

– Chính bởi vì là em gái nên mới phải độc đoán. Anh không thể nuông chiều nó cả đời, nếu nó không tự đứng dậy được, sau này sẽ phải chịu khổ.

– Cũng giống như em vậy- Câu này Doãn Ước đồng ý- Trước kia ba em nuông chiều em, nên em sống rất đơn thuần. Sau đó trải qua biến cố mới hiểu ra, rất nhiều thời điểm con người chỉ có thể dựa vào chính mình.

– Em không cần như vậy.

Doãn Ước không hiểu lắm.

Kỷ Tùy Châu ngồi sát vào cô, khi nói chuyện đã ôm vai cô rồi:

– Em có anh là được.

Hơi thở anh càng gần hơn, khiến Doãn Ước khó thở. Cô vẫn duy trì tư thế bất động, nhưng đối phương lại quá mức cường thế, xoay mặt cô qua buộc cô nhìn mình.

Doãn Ước không hiểu, rõ ràng anh không nhìn thấy, tại sao còn chọn tư thế này.

https://thuviensach.vn

Nhưng rất nhanh cô liền hiểu được, Kỷ Tùy Châu không nói không rằng, trực tiếp hôn cô. Vị trí anh hạ xuống cực chuẩn, gần như không hề lệch khỏi quỹ đạo môi cô, khi bốn cánh môi dính với nhau, cô cảm thấy tim mình đập loạn.

Cô chưa từng biết rằng, một người đàn ông không thấy đường cũng có thể khiến cô mặt đỏ tim đập thế này. Cô thầm mắng mình không kiên định, nhưng lại luyến tiếc phải đẩy anh ra.

Hôn cũng như nếm rượu, càng hôn càng nghiện.

Cho đến khi dì Trương đến gõ cửa, hỏi Doãn Ước có cần đồ đi tắm không, nụ hôn này mới tạm thời dừng lại. Kỷ Tùy Châu có chút bất mãn, bắt đầu suy nghĩ xem có nên nói mấy dì này đến tối thì về nhà ba anh ngủ không.

Tốt nhất toàn bộ đổi thành làm theo giờ, một ngày làm mấy tiếng, làm xong thì về nhà. Hiện tại anh có Doãn Ước là đủ rồi.

Một nụ hôn khiến cả hai đều nóng ran, Kỷ Tùy Châu thật muốn đi tắm. Nhớ đến chuyện lần trước Doãn Ước trêu chọc mình, anh liền bật cười.

Từ khi nào anh cũng có thể bị đùa giỡn như sinh vật đơn bào, quả nhiên tình yêu khiến chỉ số thông minh của con người giảm xuống, đúng không?

Doãn Ước nghe nói phải "hầu tắm", có hơi rối rắm, liền đề nghị:

– Hay tìm dì Trương giúp?

– Em muốn chết à?

– Vậy em đi gọi cho dì Mai, dì ấy chắc chắn bằng lòng ngay.

– Tối lắm rồi, kêu một người già đến làm việc, em nghĩ xem có tốt không?

https://thuviensach.vn

– Vậy gọi bác Lương đi- Bác ấy phụ trách chăm sóc vườn tược, cũng chỉ làm chút chuyện vặt. Đàn ông với đàn ông, chắc là không có gì ngại.

Doãn Ước cảm thấy lời đề nghị này đúng là tuyệt diệu, đang định đứng lên đi gọi, bị Kỷ Tùy Châu kéo lại, ấn xuống sô pha.

Cô còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị đối phương đè xuống.

Kỷ Tùy Châu cười với cô:

– Anh đột nhiên không muốn tắm nữa, anh cảm thấy vẫn nên làm chuyện gì đó thú vị hơn mới đúng.

– Hả… chuyện gì.

Kỷ Tùy Châu cởi nút áo cho cô, vừa cởi vừa vuốt ve làn da mềm mịn của cô. Doãn Ước sắc mặt trắng bệch, chụp lấy tay anh xin tha:

– Là em sai rồi, em không gọi bác Lương nữa.

Đối phương không thèm nghe, nhẹ nhàng hất một cái, mở thêm một cúc.

– Để em xả nước tắm giúp anh.

Cúc tiếp theo cũng được mở ra.

– Kỷ Tùy Châu…

Doãn Ước luống cuống, hất tay anh ra khỏi ngực mình. Tuy rằng anh không thấy gì, nhưng tay anh sẽ chạm lên đó. Ngón tay kia như có điện, mỗi nơi bị anh chạm qua đều nổi lên lớp da gà mỏng. Cơ thể cô nóng lên, lại vô thức run rẩy.

Cô vừa thích, vừa sợ cảm giác này.

https://thuviensach.vn

Cô liều mạng muốn tách khỏi anh, thế nhưng trong lúc giãy dụa cơ thể lại ngọ nguậy đụng trúng chỗ đó của đối phương. Kỷ Tùy Châu chỉ có thể đưa tay đè cô xuống:

– Đừng lộn xộn, hậu quả tự gánh lấy.

– Vậy anh đừng cởi áo em ra.

– Hiện giờ anh chỉ đang cởi áo em thôi, nếu em còn cử động nữa, anh chỉ có thể tiến thêm một bước với em ngay tại sô pha này. Anh đã tự nói với mình, bây giờ vẫn chưa thích hợp, dù sao cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn. Nhưng em cũng biết, đôi lúc đàn ông chính là động vật cảm tính, cảm hứng một khi đã đến muốn ngăn cũng không ngăn được. Doãn Ước, em ngoan ngoãn một chút.

Sao nghe vào lại giống như là lỗi của cô vậy.

Doãn Ước biết anh đang ám chỉ điều gì, cô cũng không dám có phát triển gì thêm với anh. Trong hai cái dở nên chọn cái ít dở hơn, cô do dự một lát, ngoan ngoãn nằm yên, để mặc đối phương làm gì thì làm.

Làm việc mà làm đến thế này, thật sự rất không còn tự trọng nữa.

Nhưng cô lại như trúng độc, lại thích Kỷ Tùy Châu làm vậy với cô. Cô từng nói với anh, tình yêu của cô với anh chỉ còn tồn tại trong quá khứ. Nhưng hiện giờ cô biết, bản thân là đang nói dối.

Cô vẫn luôn yêu anh, luôn là như vậy, chưa từng thay đổi.

Chính là lần anh lừa dối cô đó đã khiến cho tình yêu này chôn vùi dưới lớp cát mịn, bình thường cô không nhìn thấy, xem như tình yêu đó không còn tồn tại. Hiện giờ Kỷ Tùy Châu lại quật lớp cát đó lên, lộ ra bản chất bên trong. Cô không thể không đối mặt với sự thật.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc tốt như vậy mà cô còn không muốn, bởi vì trái tim cô từ đó đến bây giờ vẫn chỉ thuộc về người đàn ông trước mặt này.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên vươn tay đến, ôm lấy đầu anh.

Kỷ Tùy Châu ngạc nhiên một chút, hiển nhiên không ngờ Doãn Ước sẽ chủ động như vậy. Nhưng anh không dại gì từ chối, hài lòng cúi đầu xuống, lại quấn lấy môi cô.

Nụ hôn lúc này càng trắng trợn lại thích thú đê mê, cuối cùng cũng không còn ai quấy rầy họ nữa.

Hôn xong, hai người đi tắm, Kỷ Tùy Châu nói đùa đòi "uyên ương nghịch nước".

– Dù sao anh cũng không thấy gì mà.

Doãn Ước kiên quyết từ chối đề nghị này. Anh không thấy, nhưng tay anh sẽ sờ soạng. Cô nếu dám ở trước mặt anh cởi sạch sẽ, đêm nay chắc chắn không thể "ngủ chay" được rồi.

Dù sao chính anh cũng đã nói, đàn ông là động vật cảm tính. Loại chuyện thế này cẩn thận vẫn hơn.

Kỷ Tùy Châu cũng không ép buộc cô. Tiến triển của tối nay đã khiến anh khá hài lòng. Dù sao họ cũng còn nhiều thời gian, Doãn Ước đã bước vào nhà anh rồi cũng đừng nghĩ sẽ dễ dàng trở ra. Mặc dù tương lai mắt anh khỏi hẳn, anh cũng sẽ không thả cô đi.

Năm đó anh không nên buông tay, anh đã để vuột mất cô những năm năm.

Doãn Ước xả nước tắm giúp Kỷ Tùy Châu, giúp anh cởi đồ. Ban đầu còn có hơi ngượng, ngẫm lại cảnh tượng hai người đã ôm nhau mồ hôi rơi như

https://thuviensach.vn

mưa kia, lại cảm thấy chút chuyện nhỏ nhặt này không cần so đo nữa.

Cô nhanh nhẹn cởi áo anh, lại cởi luôn quần. Lúc cởi phát hiện có một nơi hơi phồng lên, cô không nhịn được nuốt nước bọt đánh ực.

Phụ nữ cũng có nhu cầu ở phương diện này, chỉ là không có trực tiếp như đàn ông thôi.

Kỷ Tùy Châu dường như có thể cảm nhận được tầm mắt của cô, xoa đầu cô nói:

– Em mà thích, đêm nay liền cho em.

– Không cần, quý ngài cứ giữ lại từ từ dùng đi.

Đây là câu nói có hàm ý khác, Kỷ Tùy Châu bật cười.

Lúc tắm, Doãn Ước luôn ở bên cạnh, cô bôi sữa tắm lên người anh. Lúc bắt đầu hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, hai người thoải mái nói chuyện phiếm. Nói đến chuyện gần đây xảy ra trong công ty, nói đến chuyện vặt vãnh trong nhà anh và nhà cô, lại nói đến ông nội cô.

Doãn Ước than thở:

– May mà ông em không biết người yêu trước kia của em là anh, nếu không lần đầu tiên khi anh vào nhà em, ông đã cầm chổi đánh anh đến không thấy đường về luôn.

Nói xong cô liền im lặng, đợi Kỷ Tùy Châu nói tiếp. Không ngờ đối phương hồi lâu không nhúc nhích, cứ im lặng ngồi đó, hệt như tượng phật bằng đá. Sắc mặt anh bình thường, chỉ là hơi thở có hơi nặng.

– Anh sao vậy?

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước, em ra ngoài trước được không?- Kỷ Tùy Châu hít sâu một hơi, giọng trầm khàn, nói.

– Sao vậy, anh tắm xong rồi à? Có cần lấy khăn lau người cho anh không?

– Không cần, em ra ngoài trước đi, tự anh làm được rồi.

Anh đột nhiên có chút lạnh lùng, khiến Doãn Ước không hiểu nổi. Cô nghe lời đứng lên đi ra ngoài, vừa mới đến ngưỡng cửa, đã quay đầu lại nhìn.

Kỷ Tùy Châu là có hay không có phản ứng?

Bên kia phòng tắm, Kỷ Tùy Châu ngồi đó cười khổ. Doãn Ước này, đôi tay mềm mại quả thật lấy mạng người. Anh vẫn cảm thấy bản thân có đủ tự chủ, trong chuyện chăn gối anh cũng không có nhu cầu quá lớn, dù đã chia xa Doãn Ước năm năm, anh đến giờ vẫn chưa từng nghĩ sẽ tìm một phụ nữ khác.

Loại chuyện này nếu không làm cùng người mình yêu, quả thật là một chuyện rất ghê tởm.

Không ngờ hôm nay anh lại không khống chế được. Anh miễn cưỡng điều chỉnh hơi thở cả buổi, vẫn cảm thấy rất khó khăn, cuối cùng chỉ có thể đứng lên khỏi bồn tắm, sờ soạng lung tung tìm khăn tắm lau người.

Sau đó anh mới phát hiện, mù quả thật là một chuyện phiền toái. Ngay cả tìm bồn cầu để giải quyết nhu cầu sinh lý, cũng trở thành chuyện khó khăn.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 58

Sáng hôm sau, Doãn Ước theo lệ đến đánh thức Kỷ Tùy Châu.

Khoảng tám giờ, cô đi gõ cửa phòng anh, bên trong không chút tiếng động. Cô muốn anh ngủ nhiều hơn một chút, lại nhớ đến lời dặn trước đó của anh.

Không có tình huống gì đặc biệt, Kỷ Tùy Châu nhất định sẽ thức dậy lúc tám giờ. Công việc chất đống như núi, anh sinh bệnh cũng không nhàn hạ hơn.

Vì thế, Doãn Ước lại gõ thêm vài cái, vẫn không ai trả lời.

Dì Trương đúng lúc đi ngang qua, buột miệng nói:

– Hay cô vào gọi cậu chủ dậy đi, có thể cậu không nghe thấy.

Vừa nói vừa thân thiết mở cửa giúp cô.

Doãn Ước nhìn qua khe cửa, thấy Kỷ Tùy Châu nằm trên giường, trên người đắp chăn. Cô yên tâm, bước nhẹ vào trong.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng xuyên qua tấm rèm chiếu vào, trong phòng vô cùng ấm áp. Điều này làm tâm trạng Doãn Ước tốt hơn, đi qua vỗ vỗ lên mặt Kỷ Tùy Châu.

– Dậy thôi.

https://thuviensach.vn

Giọng nói êm ái thật dễ nghe, chính cô nghe cũng thích, nhớ lại khi yêu nhau, cô luôn giở giọng nói này ra để "dụ dỗ" Kỷ Tùy Châu. Khi đó còn nhỏ, tràn đầy khí chất thiếu nữ, Kỷ Tùy Châu nói khi nghe giọng nói đó của cô hệt như uống mật vậy.

Cô vốn tưởng rằng khi nói vậy, anh sẽ lập tức thức ngay. Không ngờ Kỷ Tùy Châu ngủ rất say, không có chút phản ứng.

Doãn Ước liền ghé sát hơn, lại gọi thêm một tiếng. Vẫn không dậy.

Cô đã nghĩ không lẽ hôm qua tắm lâu quá, bị lạnh nên cảm rồi.

Nhớ đến cảnh tắm rửa hôm qua đúng là có chút ngượng ngùng. Kỷ Tùy Châu đuổi cô ra khỏi phòng tắm chắc chắn là bận chuyện đó rồi, mấu chốt là anh ở bên trong quá lâu, lâu đến nỗi Doãn Ước định đến gõ cửa.

Sau cùng anh cũng đi ra, bán khỏa thân, chỉ quấn khăn tắm ở hông. Vừa đụng phải cô liền "lên án":

– Còn cầm theo đồ của anh, Doãn Ước, em là cố ý đúng không.

Nghĩ đến cảnh đó, Doãn Ước đưa tay sờ trán đối phương. Nhiệt độ bình thường, cảm giác ấm áp thật dễ chịu. Lúc sờ trán cô không tránh khỏi nhìn đến mặt anh.

Cô từng cùng đám bạn cùng phòng nói qua, trị số nhan sắc lên đến đỉnh điểm của Kỷ Tùy Châu chính là khi anh ngủ. Bình thường nhìn đẹp trai rồi, lúc ngủ lại còn đẹp rụng rời hơn.

Cô rất thích ngắm dáng vẻ anh lúc ngủ, không có vẻ công kích, mà đẹp hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

Khi đối diện với gương mặt này, cô có thể ăn hết ba chén cơm.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô cũng không vội đánh thức anh, cứ như vậy nhìn anh chằm chằm. Nhìn lâu không khỏi nhớ đến quá khứ. Khi đó hai người họ đang yêu đương cuồng nhiệt, có một lần cả hai cùng đi du lịch, thuê một căn phòng trong khách sạn.

Bởi vì hôm trước chơi mệt mỏi quá rồi, nên hôm đó hai người họ ngủ dậy hơi muộn. Doãn Ước nghĩ đến hành trình hôm đó, nên thức dậy sớm hơn. Kết quả khi gọi Kỷ Tùy Châu thức dậy, anh lại không cục cựa gì.

Cô cầm điện thoại xem thời gian mấy lần, cuối cùng nổi nóng, vỗ mạnh vai anh, mắng:

– Rốt cuộc anh có dậy hay không?

Kỷ Tùy Châu đang ngủ liền mở mắt, nở nụ cười thật tươi. Anh xưa nay đều nghiêm túc bắt đầu nói đùa với cô:

– Em giúp anh nhé.

– Giúp thế nào?

Doãn Ước không hiểu ý anh, nhớ đến tình tiết hay thấy trong ti vi, trực tiếp vọt vào phòng tắm. Một lát sau cô trở ra, nôn nóng nói:

– Trong khách sạn không có chậu (thau).

– Em cần chậu làm gì?

– Hứng nước mà.

Mặt Kỷ Tùy Châu lúc ấy tái mét, anh ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm Doãn Ước. Ánh mắt kia quá mức sắc bén, Doãn Ước suýt mất hết tự tin vốn có.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ cô hiểu sai rồi, trong phim chẳng phải đều như vậy à? Gọi không thức dậy thì tạt một chậu nước lạnh, bảo đảm người nọ thức dậy ngay. Cô cũng muốn thử, nhưng khách sạn lại không chiều theo, không có chuẩn bị chậu.

Đương nhiên không có chậu rồi, phòng tắm trong khách sạn năm sao làm gì có vật đó. Cũng may mà không có, nếu không thì…

Tiếp đó xảy ra chuyện gì? Doãn Ước nhớ đến cảnh đó mà mặt đỏ lừ. Kỷ Tùy Châu là ai, ngoài mặt kiêng khem nhưng thật ra là một người đàn ông rất ngang bướng. Nước lạnh không làm anh tỉnh, nhưng Doãn Ước mặc áo ngủ thì lại xua tan tất cả cơn thèm ngủ của anh.

Anh xuống giường với tốc độ nhanh nhất, không đợi cô kịp phản ứng đã kéo cô vào lòng, ngang ngược hôn cô. Từ cửa phòng tắm hôn đến trên giường, cuối cùng anh đè cô bên dưới, kéo tay cô đặt vào nơi nóng bỏng đó.

– Em phải như vậy, “nó” mới tỉnh được.

Rồi sau đó, chính là cảnh không phù hợp với trẻ em.

Khi họ yêu nhau, có rất nhiều hồi ức đẹp, lúc đó cuộc sống của Doãn Ước ngày nào cũng đầy hường phấn. Bình tĩnh mà nghĩ, nếu Kỷ Tùy Châu không lợi dụng cô, biểu hiện khi làm bạn trai của anh có thể đạt được chín mươi điểm.

Lúc sống trong thù hận, cô lại không nhớ được thời gian đó đẹp đẽ thế nào. Hiện tại tâm bình khí hòa, mọi chi tiết đều hiện lên rất rõ.

Anh diễn nhiều vai như vậy, không thấy mệt sao?

Nghĩ đến đây, cô lại cúi đầu nhìn gương mặt ấy, bất ngờ phát hiện Kỷ Tùy Châu đã dậy rồi. Anh mở to mắt nhìn cô, tầm nhìn hơi lệch. Dù sao

https://thuviensach.vn

hiện giờ anh cũng không nhìn thấy.

Ánh mắt không thị lực thiếu rất nhiều màu sắc, cũng làm khí thế của anh yếu đi mấy phần. Hơn nữa anh nằm đó, mái tóc hỗn độn dán lên mặt, thoạt nhìn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Cô mới phát hiện, Kỷ Tùy Châu cũng có một mặt "măng non" như thế.

– Em ngơ ngẩn gì vậy?- Cô nghe anh hỏi.

– Thì nhìn anh.

– Đẹp không?

– Cũng không tệ lắm.

– Vậy nhìn nhiều chút đi, để ăn với cơm luôn.

Doãn Ước mỉm cười, vừa rồi cô cũng nghĩ đến chuyện này.

Thấy anh thức dậy cô liền đứng lên, không đi được mấy bước đã bị kéo lại.

– Sao vậy, em đi kéo rèm cho anh.

– Kéo hay không kéo có gì quan trọng, dù sao cùng không nhìn thấy.

Doãn Ước lúc đầu vốn còn lo lắng Kỷ Tùy Châu không dễ dàng tiếp nhận chuyện này, nên không dám nói đến chuyện gì có liên quan đến mắt cả. Sau đó phát hiện người ta hoàn toàn không quan tâm, bản thân còn nói hăng say hơn cả cô, còn liên tục tự giễu mình.

Thích ứng nhanh thế này, đúng là hiếm thấy.

– Vậy cũng phải kéo ra, trong phòng phải thông thoáng, tối ngủ mới ngon được.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đặt tay cô lên môi rồi vuốt ve:

– Tối em không có ở đây, quan tâm như vậy làm gì. Hay là em dọn qua đây ngủ chung đi.

– Thôi- Doãn Ước kiên quyết rút tay về- Phòng em rất tốt, ngủ rất thoải mái.

Nói xong cô đi đến cửa sổ sát đất, lưu loát kém rèm ra hai bên. Khi ánh nắng chiếu vào khắp phòng, cô nghe Kỷ Tùy Châu nói:

– Vậy được, buổi tối anh cũng sang chỗ em ngủ. Phòng anh hình như không được tốt.

– Sao không tốt?

– Vì không có em.

Lúc nói chuyện anh đã đi đến, từ phía sau ôm lấy Doãn Ước. Buổi sáng, phụ nữ đặc biệt có mùi hương cơ thể tự nhiên chui vào mũi, anh hít hà vài cái.

– Đừng lộn xộn.

– Để anh ôm chút đi, một chút thôi.

Kỷ Tùy Châu tựa đầu lên vài cô, vô cùng tận hưởng khoảnh khắc chỉ có hai người này. Doãn Ước nhớ đến lúc nãy gọi hoài anh không dậy, liền hỏi:

– Tối qua anh ngủ không ngon à?

– Cảm cúm, nghẹt mũi.

– Sao lại bị cảm rồi- Hôm xuất viện cũng bị cảm, giờ vẫn chưa tới ba hôm mà.

https://thuviensach.vn

– Căn bản là không khỏe, hôm qua lại bị lạnh, nên nặng thêm.

Doãn Ước liền đẩy anh ra, ngược lại bị ôm chặt hơn.

– Sao vậy, sợ anh lây bệnh cho em à?

– Đâu có, em định tìm thuốc cho anh uống. Hiện giờ anh uống thêm thuốc khác có được không, có bị xung đột gì không?

– Không uống, vô ích thôi.

– Vậy không khó chịu à?

– Khó chịu chứ- Nói đoạn anh hôn lên vành tai Doãn Ước- Ôm em sẽ khỏe hơn.

Hóa ra xem cô là thần dược. Doãn Ước lần đầu tiên phát hiện, Kỷ Tùy Châu mà giở thói trẻ con sẽ lợi hại hơn bất cứ ai, đây vẫn là ông chủ hô mưa gọi gió, quỷ kế đa đoan trên thương trường đó sao?

Hết cách, Doãn Ước chỉ có thể để anh ôm cho đã. Nhớ đến anh còn chưa ăn sáng, Doãn Ước lại hỏi anh muốn ăn gì.

– Bị cảm không muốn ăn, vậy ăn món gì đó thanh đạm nha.

– Không ăn.

– Sao anh lại như trẻ con thế?

– Không ăn sáng, ăn cái khác.

– Ăn gì?

Còn chưa dứt lời, đối phương đã há miệng cắn cô một cái. Không đau, lại vô cùng kích thích. Doãn Ước phát hiện cơ thể mình lập tức có biến hóa.

https://thuviensach.vn

Cảm giác này đúng là hết chỗ nói.

– Ăn em.

– Thịt em không phải thịt Đường Tăng, không thể ăn.

– Với anh mà nói đúng là vậy. Ăn em, mắt anh sẽ nhanh khỏi thôi.

Doãn Ước còn muốn nói chuyện với anh, Kỷ Tùy Châu đã hành động mất rồi. Anh luồn tay vào cổ áo cô, bắt đầu sỗ sàng sờ soạng. Động tác của anh không mạnh, ban đầu rất nhẹ nhàng, khi từ từ có cảm giác, anh lại tăng thêm chút lực.

Kiểu cẩn thận thế này, giống như thứ nắm trong tay không phải ngực của Doãn Ước, mà chính là đồ dễ vỡ.

Doãn Ước bị anh vuốt ve một hồi toàn thân như nhũn ra, đánh mất sức lực và ý tưởng phản kháng. Hai người cứ như vậy không biết ngượng mà dính nhau cả buổi, cuối cùng Kỷ Tùy Châu cúi xuống thì thầm vào tai cô:

– Lần sau nếu em gọi mà anh không dậy, thì nghĩ cách đánh thức “nó” trước nhé.

Tình cảnh cũng giống như năm đó, Doãn Ước nghĩ thầm người đàn ông này mấy chục năm như một ngày vẫn là một tên lưu manh.

Cũng may sáng sớm dục vọng của Kỷ Tùy Châu có tiết chế, chấm mút được một lúc thì thu tay về, kéo Doãn Ước hầu hạ anh rửa mặt. Cậu chủ càng lúc càng lười, ngay cả răng cũng bảo Doãn Ước giúp anh đánh.

Cứ tiếp tục thế này, Doãn Ước cảm thấy mình sắp có đứa con lớn đầu rồi.

Rửa mặt xong là thay đồ, hai người lại tay trong tay ra ngoài ăn sáng. Trong nhà ăn hai dì giúp việc đều ở đó, một người xếp chén dĩa, một người

https://thuviensach.vn

không ngừng báo tên các món ăn Trung Tây trên bàn.

Hai dì làm như không thấy họ ân ái, chỉ cười tủm tỉm mời hai người ngồi xuống. Dì Mã còn cố ý đặt chén cháo thêm ngũ cốc trước mặt Doãn Ước, khuyên cô ăn hết.

– Bổ lắm, có lợi cho tương lai của cô.

– Có lợi gì?

Dì Trương đứng bên cạnh phụ họa:

– Cháo này bổ lắm, hồi đó tôi sinh con xong luôn ăn mà.

Doãn Ước nhất thời không có hứng thú để ăn nữa, hai dì này xem cô là cô chủ tương lai sắp vào nhà Kỷ Tùy Châu rồi sao? Phải biết rằng, cô và Kỷ Tùy Châu chỉ mới dừng lại ở giai đoạn hôn môi thôi.

Ăn xong, Kỷ Tùy Châu kêu Doãn Ước về phòng thay đồ.

– Làm gì?

– Ra ngoài.

– Bây giờ à, chỉ hai chúng ta?

– Em không muốn ra ngoài một chút à- Mỗi ngày quanh quẩn trong nhà, cô cũng không cảm thấy nhàm chán. Doãn Ước chính là một người sống năng động cũng được, mà yên tĩnh vẫn được luôn.

– Đi ra ngoài chơi một lát cũng được, hôm nay thời tiết tốt, nhưng anh…

Kỷ Tùy Châu không nói gì kéo lấy tay cô, đẩy cô về phòng:

– Người mù thì không thể ra ngoài à? Em nhìn đường, đừng để anh ngã là được.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước dẫn anh vào phòng mình, ở trước mặt anh thay quần áo, một chút cũng không ngại ngùng.

– Nhưng anh muốn đi đâu?

– Em muốn đến chỗ nào?

– Phụ nữ thì thích đi trung tâm thương mại, nhưng chỗ đó đông người lắm không thích hợp với anh. Chúng ta đi đến chỗ vắng người một chút.

Kỷ Tùy Châu tựa vào bàn trầm tư một lúc, lên tiếng hỏi Doãn Ước:

– Em có bộ đồ nào thoải mái không, đồ vận động càng tốt. Thôi quên đi, để anh chuẩn bị giúp em một bộ.

– Sao vậy?

– Có muốn đi cỡi ngựa không?

Nói đến cưỡi ngựa, chuyện cũ lại xuất hiện trong đầu. Doãn Ước phát hiện gần đây mình hay rơi vào vòng lẩn quẩn của hồi ức. Chỉ là chuyện đó khắc sâu trong trí nhớ, muốn quên cũng khó.

Kỷ Tùy Châu năm ấy, mượn bản lĩnh cưỡi ngựa, đã làm một vài chuyện tức lộn ruột với cô.

Hết chương 58

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 59

Doãn Ước lần đầu tiên cưỡi ngựa, chính là Kỷ Tùy Châu dẫn cô đi.

Khi đó mấy đứa bạn cùng phòng đều cười cô, nói sau này cô đi theo người giàu có Kỷ Tùy Châu này, sẽ được thơm lây không ít. Hở tí là đi đánh golf, xem đua ngựa, nếu không thì đi lặn biển. Kỷ Tùy Châu còn từng nói muốn đưa cô đi săn thú, sau đó trời còn chưa chuyển lạnh, hai người đã cãi nhau trở mặt, chuyện này cũng chưa thực hiện được.

Lúc đó Doãn Ước rất kiêu ngạo, bạn cùng phòng nói gì cũng chấp nhận, còn thường xuyên cố ý khoe khoang, hay mời cả ba cô bạn đi ăn. Đó là thời gian đẹp nhất trong đời cô.

Sau khi cô trở mặt với Kỷ Tùy Châu, có thể do trong tiềm thức sợ hãi gặp lại bạn cùng phòng, dù sao các cô ấy cũng là những nhân chứng cho chuyện tình yêu tồi tệ này. Cho nên sau khi bỏ học, cô và các bạn cũng dần dần cắt đứt liên lạc.

Đôi khi cô cũng sẽ nhớ đến họ, nhưng lại không dám gặp. Con người chính là sinh vật mâu thuẫn thế đấy.

Nhưng cô của lúc đó quả thật được Kỷ Tùy Châu dẫn đi chơi không ít trò thú vị. Nói về lần đầu tiên cưỡi ngựa đi, thật sự cô không có chút tâm lý sợ hãi nào đối với ngựa. Nhưng trước khi ra ngoài bạn cùng giường với cô còn nghiêm túc vịn vai cô rồi nói:

– Doãn Ước, cậu không cần tỏ vẻ dũng cảm đâu, cậu phải biểu lộ sợ sệt một chút, để anh ấy bảo vệ cậu.

https://thuviensach.vn

Bạn cùng bàn thì chồm tới thêm củi:

– Đúng đúng, nếu không giá trị của bọn đàn ông không thể hiện được đâu. Bạn trai mình ăn thịt nướng xiên còn thay mình cầm xiên tre nữa kìa, sợ mình bị đâm đau tay.

Màn ân ái thắm thiết như vậy, kết quả cuối cùng bị mọi người xúi dại mà rắc rối.

Doãn Ước nhớ rõ nhờ chủ ý sứt sẹo này, sau khi đến trang trại ngựa Doãn Ước liền giả yếu đuối. Mới đầu Kỷ Tùy Châu không nói gì, chỉ dạy cô bồi dưỡng tình cảm với ngựa thế nào, còn nói với cô nguồn gốc của con ngựa này.

Đó là ngựa do Kỷ Tùy Châu nuôi, xuất thân thuần huyết cao quý còn chưa tính, nghe nói con ngựa đó còn có một câu chuyện truyền kỳ về nó.

Nhưng Doãn Ước không nghe nghiêm túc, cô chăm chăm giả bộ yếu đuối. Đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu nghi hoặc nhìn cô, hỏi một câu:

– Em chưa ăn sáng à?

– Ăn rồi.

– Anh thấy bộ dạng như sắp ngã khỏi ngựa của em, hay là đưa em đến bệnh viện kiểm tra, đo đường huyết nhé?

Vừa nghe nói phải tiêm, Doãn Ước lập tức tỉnh táo. Sau đó vô tình nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đắc ý cười cười, cô biết sách lược nhỏ của mình đã bị người ta nhìn thấu.

Không nên nghe hai đứa bạn không có tiền đồ ra chủ ý, sao có thể qua mắt được dân kinh doanh lươn lẹo chứ?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu tìm huấn luyện viên cho Doãn Ước, đỡ cô lên ngựa rồi chậm rãi dắt ngựa phi nước kiệu. Vừa mới bắt đầu Doãn Ước cảm thấy rất mới mẻ, phi nước kiệu chậm rãi còn có chút nhàm chán.

Cô ao ước mình có thể như trên phim, phóng ngựa rong ruổi, tư thế oai hùng hiên ngang.

Kỷ Tùy Châu nói không thành vấn đề, lập tức nhảy lên ngựa của cô, cùng cô cưỡi chung một con. Khoảnh khắc đó Doãn Ước cảm thấy mình thật sự quá lắm mồm, cô thế này có gì khác biệt với mấy nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình chứ.

Chẳng qua nữ chính trong tiểu thuyết đến cuối cùng luôn được hoàng tử nâng niu trong tay, còn cô thì, không nói tới thì hơn.

Kỷ Tùy Châu con người này không có lợi lộc thì không làm, thúc ngựa mang theo Doãn Ước chạy ra khỏi phạm vi rào chắn, sau khi để cô tận hưởng lạc thú phóng ngựa, lại thu về rất nhiều lợi tức từ cô.

Ngày đó sau khi cô trở về, bạn cùng phòng lôi kéo cô hỏi cưỡi ngựa thế nào, Doãn Ước mệt mỏi cả nửa ngày chỉ nói đại một câu:

– Quá mệt mỏi, còn mệt hơn ở trên giường với anh ấy nữa.

Tên đàn ông chết tiệt này, suýt nữa ở trên lưng ngựa muốn mạng của cô rồi.

Hiện giờ quay trở về trang trại ngựa tràn ngập kỷ niệm bạo lực, Doãn Ước không khỏi rùng mình. Cô cảm thấy thật may mắn khi Kỷ Tùy Châu bây giờ là người mù, nhưng lại tưởng tượng, người mù thì sao, làm chuyện này cho dù không nhìn thấy, thì ảnh hưởng cũng không lớn mà.

Cô oán thán quay đầu nhìn Kỷ Tùy Châu, đúng lúc đối phương chồm đến nói chuyện với cô, nụ hôn của anh lại ập đến. Kỷ Tùy Châu hiện giờ

https://thuviensach.vn

của hời càng chiếm càng có thứ tự, nếu đã hôn rồi thì dứt khoát hôn lâu thêm một chút, cũng không quan tâm xung quanh có ai nhìn không.

Doãn Ước không vùng ra được, chỉ có thể cùng anh diễn màn ân ái. Sau đó hết hơi thả ra, cô nhỏ giọng oán giận:

– Người ta thấy hết rồi.

– Không hề gì, dù sao anh cũng không nhìn thấy.

Doãn Ước rất muốn liếc anh.

Người huấn luyện ngựa dẫn họ đi chọn ngựa, con được chọn vẫn là con ngựa thuần huyết tên Truy Phong của Kỷ Tùy Châu. Năm đó anh còn trẻ ở trên ngựa xem như tràn trề thanh xuân, hiện giờ gặp lại phong thái vẫn như xưa, nhưng tuổi tác thì đã lớn hơn.

Kỷ Tùy Châu rất thích con ngựa này, cho dù nó đã già, không còn tham gia mấy trận thi đấu đua ngựa nữa, nhưng anh vẫn xem nó là bạn tốt như xưa. Đôi khi Doãn Ước nhìn họ tiếp xúc, cũng không có cảm giác nó là ngựa.

Kỷ Tùy Châu người này, đôi khi cũng rất niệm tình bạn cũ.

Cũng giống như lần trước, ban đầu chỉ chạy loanh quanh trong phạm vi nhỏ của trang trại. Kỷ Tùy Châu mắt không tiện, không thể đưa Doãn Ước ra ngoài phi những khúc quanh, chỉ có thể để huấn luyện viên đi theo, chút chút lại tăng tốc cho cô, riết rồi cô sinh nghiện.

Huấn luyện viên là chàng trai trẻ, trên người mặc đồ cưỡi ngựa rất đẹp trai và khí phách, toàn thân lộ ra vẻ giỏi giang và oai hùng. Doãn Ước thấy cậu ta tay nghề thành thạo khí thế bức người, liền nổi lên suy nghĩ muốn bắt chuyện với cậu ta.

https://thuviensach.vn

Anh chàng biết cô là khách quý của chủ tịch Kỷ, cũng liền lịch sự nói vài câu với cô. Lúc đầu chỉ có ý ứng phó, có lẽ đã thấy rất nhiều đàn ông có tiền đưa phụ nữ đến chỗ này tiêu khiển, nên cũng xem Doãn Ước là loại phụ nữ như vậy.

Nhưng nói chuyện nhiều hơn cảm giác không giống vậy, một người từ lời nói cử chỉ rất dễ dàng nhìn ra có phải loại thực dụng hay không, huống hồ Tiểu Lục lại là người thông minh, thật có thể nhìn ra người đó là tốt hay xấu.

Cậu ta liền nhanh chóng phát hiện Doãn Ước là một người nói chuyện rất vui vẻ.

Doãn Ước cũng biết con người anh chàng này không tệ, hơn nữa còn rất có lý tưởng và khát vọng. Năm nay cậu ta chưa đến hai mươi, lại có kinh nghiệm gần mười năm với ngựa. Ước mơ lớn nhất chính là dẫn theo ngựa của cậu ta, đi tham gia các trận đua ngựa đẳng cấp quốc tế ở Hồng Kông hoặc tranh World Cup.

Trong lời nói của cậu ta như là mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Doãn Ước, hóa ra ngoại trừ đi làm công hay kinh doanh, trên đời này còn có những công việc rất thú vị khác.

Cô và anh chàng càng nói càng hợp ý, dắt ngựa ngược lại trở thành thứ yếu. Sau đó cô dứt khoát xuống ngựa, ngồi xuống bên cạnh cùng cậu ta nói về lý tưởng cuộc đời.

Không biết nói bao lâu, Doãn Ước nói đến khô miệng, nhận lấy chai nước đối phương đưa liền ngửa đầu uống. Vừa ngẩng lên lại nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đang đứng cùng với một cô gái khá đẹp ở đối diện, dường như đang nói chuyện.

Nhìn kỹ, cô gái nọ là Hạ Tịch, bên cạnh cô ấy cũng có một con ngựa cao to toàn thân màu đen, càng thêm tôn lên vẻ xinh đẹp long lanh và làn da

https://thuviensach.vn

trắng trẻo của cô.

Cô vừa nói vừa cười, nụ cười nọ thanh lịch lại tự nhiên, trên người mặc bộ đồ cưỡi ngựa, khiến toàn thân cô ấy oai phong bừng bừng, lại đặc biệt lại có vẻ quyến rũ của phụ nữ.

Doãn Ước cảm thấy Hạ Tịch rất xinh đẹp.

Tiểu Lục bên cạnh cũng đang uống nước, thấy hồi lâu Doãn Ước không nói gì, theo tầm mắt cô nhìn qua. Cậu ta cũng nhìn thấy Hạ Tịch, dường như sợ Doãn Ước hiểu lầm, liền chủ động giải thích:

– Đó là Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm.

Cậu ta không gọi là "cô Hạ", mà gọi thẳng tên họ. Doãn Ước nhớ đến cậu cũng gọi Kỷ Tùy Châu cả tên lẫn họ, không giống người khác xưng hô anh là "chủ tịch Kỷ".

Cậu ta có vẻ bướng bỉnh của thanh niên, loại khí chất này thật hấp dẫn.

– Ừm, tôi biết, có gặp mấy lần rồi- Doãn Ước liền cười.

– Trước kia Kỷ Tùy Châu cũng cùng chị ấy đến đây vài lần.

Doãn Ước quay sang nhìn anh ra, không rõ cậu ta nói chuyện này với mình để làm gì. Theo lý mà nói, người bình thường thấy quan hệ giữa cô và Kỷ Tùy Châu, chắc chắn biết không phải tầm thường rồi. Dưới loại tình huống này hoặc là giải thích, hoặc là không nên nói gì.

Dù sao hai người kia thoạt nhìn cũng là trai tài gái sắc, thật dễ khiến người ta hiểu lầm.

– Chỉ là đến vài lần, không có gì khác- Anh chàng cười cười.

– Cậu muốn nói điều gì?

https://thuviensach.vn

– Dù sao tôi cũng chưa từng thấy Kỷ Tùy Châu hôn chị ấy.

Doãn Ước đỏ mặt, nhớ đến chiếc hôn vừa rồi. Thật là, thằng nhóc này không biết đã đủ tuổi vị thành niên chưa nữa, nếu chưa đủ mười tám tuổi, hai người họ chẳng phải đã ở trước mặt mọi người dạy hư thằng nhỏ rồi hay sao?

Trở về nhất định phải nói chuyện với Kỷ Tùy Châu mới được, không thể ở nơi công cộng làm chuyện này nữa.

Nhưng hình như đóng cửa lại cũng không nên làm mà.

Tiểu Lục hỏi cô có muốn cưỡi ngựa thêm vài vòng không, Doãn Ước nói thôi thấy mệt, cứ như vậy ngồi đó nói chuyện cùng nhau. Hai người kia người thì không nhìn thấy, người thì giả bộ không thấy cô, nói chuyện thật khí thế. Anh chàng này cũng không đi, cứ như vậy ngồi cùng với Doãn Ước.

Lúc cậu ta im lặng có một loại khí chất chín chắn và trầm ổn, có cậu ta ở bên cạnh, Doãn Ước lại cảm thấy vô cùng yên tâm. Cậu ta cũng không nói nhiều, rất hiểu hai người ngồi chung thì nên có chừng mực.

Doãn Ước phát hiện mình càng ngày càng có hứng thú với anh chàng này.

Cứ như vậy uống hết nửa chai nước, cậu trai hình như cũng cảm thấy ngồi nhiều nên mệt, đứng lên hoạt động gân cốt, dắt ngựa của Kỷ Tùy Châu đi.

Bộ dáng cậu ta xoay người nhảy lên ngựa thật đẹp mắt, Doãn Ước so với anh chàng tài giỏi trong trang trại ngựa này quả thật như là kẻ mù chữ. Cậu ta nhanh chóng phi vài vòng, sau vó ngựa thốc lên một lớp bụi mờ. Doãn Ước phát hiện con ngựa già trong tay cậu ta, lại lần nữa bừng lên sức sống mới.

https://thuviensach.vn

Phi vài vòng xong cậu ta thả chậm tốc độ, cuối cùng dừng lại trước mặt Hạ Tịch. Cậu ta nhảy xuống ngựa, đứng trước mặt đối phương nói gì đó. Kỷ Tùy Châu theo bản năng ngẩng đầu, dường như nhìn về hướng Doãn Ước đang ngồi.

Sau đó anh vẫy tay với cô, ý bảo cô qua chỗ anh.

Hạ Tịch thì lên ngựa của mình, mau chóng được Tiểu Lục dẫn đi.

Doãn Ước đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu, ra vẻ thoải mái nói:

– Nói chuyện vui không?

– Mùi dấm nồng quá, ở tít đằng xa cũng có thể ngửi thấy- Đối phương đáp.

Doãn Ước biết giọng của mình cũng có hơi chua thật. Nhưng nghĩ đến Kỷ Tùy Châu và Hạ Tịch rất môn đăng hộ đối, cô có chút khó chịu. Rõ ràng hai người họ vẫn chưa xác định điều gì. Phụ nữ sao đều là như vậy nhỉ?

– Ngại quá, lần tới nhất định em sẽ chuyên tâm ngắm trai trẻ, chỗ nào cũng không nhìn.

– Xem ra Tiểu Lục biểu hiện không tồi, em rất thích cậu ta.

– Đâu chỉ là thích, em quả thật sùng bái cậu ta. Tuổi còn nhỏ mà sao lại lão luyện như vậy, khí chất cũng tốt. Em nghe cậu ta nói về lý tưởng và khát vọng của bản thân, đúng là nhiệt huyết sôi trào. Kỷ Tùy Châu, anh nói xem có phải em nên tìm công việc gì đó để làm không.

Thời gian này quả thật cô rất lười, ngày nào cũng ngây ngô không biết mình đang làm gì. Đi theo Kỷ Tùy Châu lại càng lười hơn, lại rơi vào trạng

https://thuviensach.vn

thái yên ổn, cô hiện giờ không còn lòng nhiệt tình như khi làm với ông nội nữa rồi.

Cô không nên sống như vậy cả đời.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, đột nhiên hối hận khi đưa cô đến đây. Không ngờ tên Tiểu Lục này lại có tác dụng đến vậy, đây hoàn toàn tương phản với kiểu "nuôi nhốt" Doãn Ước của anh.

– Cậu ta với em không giống nhau.

– Sao không giống?

– Cậu ta cố gắng phấn đấu, không riêng vì lý tưởng của mình, mà còn vì cái khác nữa.

Doãn Ước có hơi tò mò, thằng nhóc họ Lục này thật sự là người rất cuốn hút.

Kỷ Tùy Châu ôm lấy Doãn Ước, kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Doãn Ước rất tự giác đảm đương "chó dẫn người mù" của anh.

Hai người ngồi xuống, Kỷ Tùy Châu mới nói:

– Thằng nhóc đó có người trong lòng rồi, đáng tiếc trăng sáng tuy tốt, nhưng không qua được sức hấp dẫn của tiền tài.

Nghe có vẻ là một câu chuyện bi thương.

Kỷ Tùy Châu lại chuyển đề tài, biểu cảm nhìn Doãn Ước có vẻ đương nhiên:

– Em cũng có sự nghiệp của mình, không cần tự ti.

– Em có cái gì?

https://thuviensach.vn

– Em có anh, vậy là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 60

Sự xuất hiện đột nhiên của Hạ Tịch, đã quấy rầy kế hoạch ban đầu của Kỷ Tùy Châu.

Để tránh bị người khác phiền nhiễu, anh định đi trước. Lúc đi anh chàng họ Lục đến để tiễn họ, lại kéo Kỷ Tùy Châu nói về tình hình của Truy Phong.

Lớn tuổi, thường bị bệnh, cậu ta muốn đưa nó ra nước ngoài điều trị kiêm dưỡng lão.

Lúc trước Kỷ Tùy Châu cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng có hơi luyến tiếc khi nó đi. Tuy rằng hàng năm anh thường xuyên bay tới bay lui, đi đâu cũng rất dễ dàng, nhưng Truy Phong ở lại trong nước, anh sẽ thấy tiện hơn.

Nhưng vì tuổi thọ của nó, anh không thể không buông tay.

Trên đường về, Kỷ Tùy Châu có hơi lặng lẽ. Khi xe chạy được nửa đường, anh đột nhiên nói với lão Tần chuyển hướng. Doãn Ước vừa nghe địa chỉ liền biết anh định đi đâu, cô hỏi:

– Đang yên lành, sao lại muốn đến trường cũ của em?

Kỷ Tùy Châu không đáp, chỉ đưa tay vuốt tóc cô. Năm đó khi họ cùng nhau ngồi trên xe, anh cũng vuốt tóc cô như vậy. Anh vuốt Doãn Ước lại thấy yên tâm, cái gì cũng không hỏi, chỉ để lão Tần lái xe đến đó.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là cuối tuần, người trong trường không nhiều lắm, giờ này sinh viên không phải đi chơi, thì cũng ở trong ký túc lên mạng chát chít. Có người giờ này có lẽ còn chưa thức dậy.

Thỉnh thoảng có vài sinh viên lưng đeo ba lô đi về hướng thư viện, trông có vẻ là những sinh viên ưu tú thích học tập.

Doãn Ước ngồi trong xe nhìn những sinh viên này, nhớ đến bộ dạng trước kia của mình. Khi đó bận yêu đương, suốt ngày cúp học không đọc sách, vừa đến kỳ thi lại gấp đến độ nhấp nhổm.

– Còn nhớ có lần trước khi thi cuối kỳ, anh lại kéo em ra biển, hại em không có thời gian học bài- Cô hỏi Kỷ Tùy Châu- Trước đêm thi em lại phải kéo bạn cùng phòng giúp em học thêm, suýt nữa bị nước bọt của đám bạn dìm chết đuối.

– Mấy cô ấy mắng em thế nào?

Doãn Ước nhớ lại tình cảnh lúc đó. Trong ba cô bạn cùng phòng, trưởng phòng chính là người chín chắn và tỉnh táo nhất, sau khi nghe nói cô vì yêu đương mà chưa làm bài vở, chỉ hận không thể “cải tạo” mà hỏi cô một câu:

– Tên họ Kỷ đó rốt cuộc tốt thế nào, đáng để cậu như vậy?

– Thì vì yêu mà đầu óc mụ mị thôi.

– Không có chí tiến thủ, mê trai mà lầm lạc.

– Lúc cậu ăn tôm hùm, cũng không nói vậy mà- Doãn Ước đập cây bút xuống bàn.

Ông chủ Kỷ nhiều tiền tiêu không hết, thường xuyên sai người đưa các món ngon đến ký túc xá của cô, lấy thứ này thu phục lòng người. Lần tặng

https://thuviensach.vn

tôm hùm quả thật chấn động, ăn đến ba cô bạn rơi lệ vui mừng. Cô bạn giường đối diện liền hỏi:

– Chủ tịch Kỷ có em trai không?

Lúc ấy Doãn Ước không biết, sau mới biết anh thật sự có một người em trai. Chỉ là người em này và anh không hợp nhau, nghe nói còn khó hơn cả anh. Mấy cậu chủ tính tình kiêu căng lắm.

Thấy Doãn Ước giận dỗi, trưởng phòng lập tức đổi giọng, cầm sách của cô bắt đầu dạy cô giải đề:

– Cậu này đơn giản lắm, trong sách có ví dụ mẫu mà…

– Cậu Ước này, cậu nói xem chủ tịch Kỷ có thể hôm nào đó thấy lẩn quẩn trong lòng, lại tặng cho chúng ta một bữa giống vậy nữa không- Bạn đối diện giường lại nhắc chuyện tôm hùm lần trước.

– Cũng có khả năng, dù sao con người anh ấy thường xuyên lẩn quẩn trong lòng mà.

Vì theo đuổi cô, Kỷ Tùy Châu tốn không ít tiền, đôi khi lại tiêu rất nhiều, Doãn Ước còn xót thay anh.

Cô bạn cùng bàn đang “nấu cháo” điện thoại với bạn trai, nghe nói vậy cũng không nhịn được chồm đến:

– Mình cũng muốn ăn, tôm hùm thật sự quá ngon. Chủ tịch Kỷ đúng là đàn ông đích thực, mình yêu anh ấy.

Lời này vừa nói ra, có hai người lập tức biến sắc. Một là Doãn Ước, giả bộ tức giận trừng mắt với cô bạn:

– Không ngờ cậu là người như vậy, uổng công mình xem cậu là bạn thân, cậu lại có thể vì một con vật giáp xác, phản bội lại tình bạn của chúng ta.

https://thuviensach.vn

Cậu chính là phản đồ của tình cảm!

Hai người khác lại cảm thấy cô đáng yêu, nhào đến nhéo mặt cô, “chà đạp” cô một phen.

Con người Doãn Ước luôn thích nói đùa, người thật sự muốn chết chính là anh bạn trai của cô ấy. Điện thoại còn chưa ngắt, từng câu nói của cô bạn đều bị anh ta nghe hết. Đáng thương cho chàng trai ấy, nghe nói vậy liền như vũ trụ nhỏ đụng vũ trụ to, hồi lâu không thể nói nên lời.

Anh ta không nói lời nào, cô bạn lại quên béng bạn trai, còn ở đó cao giọng thảo luận chuyện Kỷ Tùy Châu với các bạn. Bạn trai của người khác ở trong miệng cô quả thật được khen thành một đóa hoa.

Mỗi câu cô nói, như dao cứa qua người bạn trai cô, nhưng họ lại cách thiên sơn vạn thủy, anh cũng không có cách lập tức bay qua đó giáo huấn cô bạn gái của mình. Vì thế chỉ có thể vò đầu bứt tai, tức giận đến sắp khóc.

Vẫn là Doãn Ước cảm thấy sai sai, hảo tâm nhắc nhở bạn:

– Hình như điện thoại của cậu chưa cúp kìa.

Trong ký túc xá im lặng khoảng nửa phút, sáu đó chợt nghe một tiếng thét như xé toạt không trung. Ngay sau đó chính là một cô gái cầm điện thoại trốn ra ban công, bắt đầu lải nhải dỗ dành bạn trai.

Vì thế, tất cả mọi người đã biết được một sự thật, bạn trai của cô bạn này, đúng là một người tâm lý mỏng manh.

Doãn Ước chưa từng kể chuyện này với Kỷ Tùy Châu, nhiều năm trôi qua cô lại miêu tả chuyện này với đối phương thật sảng khoái, nghe đến Kỷ Tùy Châu cũng vui vẻ.

– Sau đó họ thế nào?

https://thuviensach.vn

– Tốt lắm, sau khi tốt nghiệp bạn trai cô ấy đến thành phố B, cuối cùng kết thúc thời gian yêu xa.

– Có kết hôn không?

– Nghe nói vẫn chưa- Vừa nói đến chuyện này Doãn Ước lại có lời muốn nói- Giá nhà ở đây đắt đỏ, hai người bán mạng kiếm sống, tiết kiệm chi tiêu đã nhiều năm, vẫn không đủ tiền mua. Lần trước em vô tình nghe nói, nếu còn không tiết kiệm đủ tiền, họ định về quê sống. Vậy thì sau này gặp mặt cũng khó khăn.

– Mấy năm nay tụi em đã gặp lại nhau chưa?- Kỷ Tùy Châu đồng ý gật đầu, lại hỏi.

Rất hiếm, phải nói là gần như không có. Có lần trên đường Doãn Ước gặp phải trưởng phòng, đối phương nhận ra cô đến chào hỏi với cô, cô nhận ra giọng nói lại nhanh chân chạy mất.

Khi đó cô bị mù, không muốn để các bạn thấy cô như vậy.

Cũng bởi vì bị mù, điện thoại của cô vẫn là kiểu nhấn phím, lúc bạn bè thêm nhau trên WeChat, cô lại không thêm cùng các bạn. Cho dù hiện tại đã dùng điện thoại thông minh, cô vẫn không có ý định kết bạn với họ.

Cô biết tính cách các bạn, nhiều năm như vậy phớt lờ họ, ba người họ khẳng định rất hận cô. Nếu thật sự liên lạc lại, chắc chắn không tránh khỏi bị đánh. Sau khi đánh cô xong sẽ lại ôm cô khóc lóc, nước mắt nước mũi lau hết lên người cô.

Doãn Ước tuy là phụ nữ, lại rất sợ đối mặt với tình cảnh thương cảm này. Vẫn là không cần thiết.

Xe dừng lại gần bãi đỗ, Doãn Ước dẫn Kỷ Tùy Châu xuống xe. Cô còn nhớ nơi này, là khi đó Kỷ Tùy Châu theo đuổi cô, luôn đỗ xe ở đây. Ban

https://thuviensach.vn

đầu cô còn tưởng anh là người cuồng theo dõi, đã từng muốn mua vũ khí để phòng thân.

Hiện giờ nơi đây đã xây dựng thêm, rộng hơn trước rất nhiều. Trong sân trường các sinh viên lái xe đi học ngày càng nhiều, trường học cũng là thuận theo thời thế.

Ngoại trừ bãi đỗ xe ra, ký túc xá cũng được xây lên không ít. Doãn Ước chỉ ở đây học đến năm hai, nhìn cảnh tượng trước mắt này, chỉ cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô nắm tay Kỷ Tùy Châu, chậm rãi tản bộ trong sân trường.

Khi không về cũng không thấy thế nào, khi đặt mình trong nơi này, trong lòng lại thấy như cách mấy đời. Thời sinh viên đẹp nhất trong hồi ức đều ở nơi này, cũng đã trải qua năm sáu năm rồi, lại có thể cảm thấy mình như già hơn rất nhiều.

Quả nhiên không có đối lập sẽ không có thương tổn.

Hai người đi vòng quanh thư viện, đi đến sân thể dục phía sau. Có sinh viên ở đó đánh bóng chuyền, từng đợt hoan hô cổ vũ liên tục vang lên. Doãn Ước nhìn những chàng sinh viên trẻ trung đang chạy trên sân bóng chuyền, nhìn lại Kỷ Tùy Châu bên cạnh, cảm thấy anh không kém họ chút nào.

Nếu anh có thể nhìn thấy, khẳng định đánh bóng còn đẹp trai hơn.

Qua sân thể dục chính là tòa nhà ký túc, dì quản lý ký túc vẫn không đổi, vẫn là dì đó. Chỉ là nhìn qua hơi già một chút, nhưng vẫn thích cười như xưa.

Khi bọn họ đi ngang qua đó, đúng lúc có bạn nam đưa bạn gái về, muốn cùng nhau lẻn vào trong, lại bị dì tinh mắt ngăn lại. Hai người làm nũng cả

https://thuviensach.vn

buổi, dì lại nhất định không cho, cuối cùng anh chàng chỉ có thể xám mặt ra về.

Thấy cảnh đó Doãn Ước thật ngạc nhiên, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Năm đó rốt cuộc anh làm cách nào để có thể ra vào ký túc của em như chỗ không người thế?

Kỷ Tùy Châu chỉ trưng ra nụ cười hoàn hảo, không nói gì.

Dì quản lý thấy họ dường như hơi kinh ngạc, không biết có phải đã nhận ra Kỷ Tùy Châu rồi không. Doãn Ước có hơi ngượng, mau chóng kéo Kỷ Tùy Châu đi khỏi.

Sau khi đi được một đoạn mới nghe đối phương nói:

– Em chậm một chút, chiếu cố ông bác lớn tuổi lại không thấy đường này đi.

– Anh chẳng già chút nào. Đổi quần áo chải lại tóc, anh có thể đến sân thể dục "thả thính" mấy em sinh viên phải mê mệt. Thật đó, tin em đi.

– Cám ơn đã quá khen.

– Không cần khách sáo, người có thể khiến Hạ Tịch nhìn trúng, chắc chắn có chỗ hơn người.

– Lại sặc mùi dấm rồi- Kỷ Tùy Châu không nể nang ôm vai cô- Hôm nay rốt cuộc em đã uống mấy thùng dấm vậy?

Anh vừa nói vừa sờ xương quai xanh của cô, hại cô liều mạng tránh né. Hai người cười đùa chốc lát, đi đến cạnh bồn hoa ngồi xuống. Doãn Ước định hỏi anh có khát không, nói còn chưa thành lời, một cô gái nhỏ đối diện chạy đến, trong tay cầm chai nước đưa cho họ.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước ngẩn người, cô không quen cô gái này.

Cô gái có lẽ mới học trung học, mỉm cười ngọt ngào với cô, nói:

– Chị ơi, em mời chị uống nước.

– Không không, cám ơn em.

– Không cần khách sáo, không phải em dùng tiền của mình để mua đâu.

– Vậy là ai mua?

– Chị họ của em. Hôm nay em đến chơi với chị ấy, thuận tiện đi xem trường cũ của chị ấy thế nào. Chị ấy nói sau này em cũng nên thi vào đây.

– Trường học này không tồi đâu, cũng không dễ thi vào, em phải cố gắng nhé- Nói xong Doãn Ước lại tò mò hỏi cô gái- Vậy chị họ của em là ai?

– Chị họ em cũng học trong trường này, chị ấy học nghiên cứu sinh. Chị ấy vừa mua thôi, kêu em mang đến cho chị uống.

Doãn Ước ngẩn ngơ, cô cẩn thận quan sát cô gái này, phát hiện gương mặt nó có hơi quen thuộc.

Trông cô rất giống cô bạn cùng phòng. Doãn Ước nhớ lại một số chuyện về cô bạn ấy. Nghe nói sau khi cô ấy tốt nghiệp đại học thì đậu nghiên cứu sinh, cho nên vừa rồi có phải cô ấy đã nhìn thấy họ. Nhưng sao cô ấy lại không chào cô chứ?

– Chị, chị có WeChat không?- Cô gái hỏi.

– Có.

– Vậy em thêm chị được không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước là lần đầu tiên bị một cô gái nhỏ đến gần hỏi xin WeChat. Cô biết chắc chắn không phải là ý của cô gái đó, mà là bạn cô cần.

Nghĩ đến đây sống mũi Doãn Ước cay cay, lấy điện thoại thêm WeChat với đối phương. Cô gái nhỏ cười hì hì đi khỏi, để lại Doãn Ước ngồi đó trầm ngâm.

– Có phải nhớ bạn rồi không?- Lát sau, cô nghe Kỷ Tùy Châu hỏi.

– Ừm.

– Có muốn gặp lại các bạn không?

Muốn chứ, chỉ là không dám gặp, gặp rồi phải nói gì đây. Tất cả mọi người đều không còn như trước, còn có thể nói chuyện hợp nhau không?

Đây cũng là nguyên nhân cô bạn nhờ em họ đến xin cô WeChat đúng không, khoan mặt gặp mặt vội, chỉ liên lạc qua điện thoại. Nếu họ vẫn còn như xưa, thì gặp mặt cũng không muộn.

Nếu đều đã thay đổi, coi như bạn bè bình thường cũng rất tốt. Thêm bạn vẫn tốt hơn không có bạn.

Nghĩ vậy tâm trạng Doãn Ước lại tốt hơn, cô đứng lên khỏi bồn hoa, đưa tay kéo Kỷ Tùy Châu:

– Đi, em mời anh đi ăn.

– Đừng nói ăn trong căn tin trường em nhé- Kỷ Tùy Châu vốn muốn đi cùng cô, nghe nói vậy dừng bước lại.

– Là nhà ăn, sao vậy, mùi vị không thể so sánh với căn tin công ty à.

Kỷ Tùy Châu vô cùng không muốn, lại không thể lay chuyển được cô, chỉ có thể đi theo.

https://thuviensach.vn

– Vệ sinh an toàn thực phẩm trong căn tin trường em thế nào?

– Bình thường mà, căn tin trường đại học sạch sẽ bao giờ.

– Trong đồ ăn không có gián chứ.

– Không có, cho dù có anh cũng đâu nhìn thấy, em sẽ gắp ra giúp anh.

Kỷ Tùy Châu: … … …

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 61

Tạ ơn trời đất.

Thức ăn trong căn tin xem như sạch sẽ, không phá hủy dạ dày của chủ tịch Kỷ tôn quý. Ngoại trừ nêm nếm hơi thiếu, thức ăn để bên ngoài lâu nên nguội ra, thì một hạt cát Kỷ Tùy Châu cũng chưa nhai phải.

Đây cũng xem như đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Doãn Ước đã lâu không ăn cơm căn tin, gọi một đống món rồi ăn hết, sau đó đẩy chén dĩa đi, sờ cái bụng tròn xoe:

– Không tệ, vẫn giống như trước kia.

– Giống cái gì?

– Vẫn khó ăn như vậy.

Đây là nguyên nhân lúc yêu đương, Kỷ Tùy Châu chết sống không chịu đến căn tin ăn cơm. Vị giác cao quý của anh không cho phép loại thức ăn tệ như vậy làm nhục nó.

Nhưng căn tin trường học còn có món gì khá khẩm hơn à.

Ăn xong, Doãn Ước không đi vội, để Kỷ Tùy Châu ngồi đó một lát, còn mình thì cầm ví đi ra ngoài. Qua vài phút cô trở về, đặt hai chai nước xuống bàn.

– Trò gì nữa đây?- Nghe tiếng động có vẻ giống bom.

https://thuviensach.vn

– Nước ngọt có ga, mời anh uống.

Kỷ Tùy Châu mới nhớ vừa nãy lúc trả tiền ăn, Doãn Ước mượn cớ không có tiền lẻ, nên lấy tiền anh để trả. Trả thì trả đi, còn lẩm bẩm:

– Anh có tiền lẻ luôn à.

Lạ nha, mặc dù anh là người có tiền, chẳng lẽ đưa cho người ta một trăm thì không được kêu thối lại ba mươi hay sao?

Tiền bây giờ Doãn Ước mua nước ngọt là ở đâu ra.

Doãn Ước không nhận thấy hoạt động tâm lý đang thay đổi của anh, chỉ đẩy một chai đến nước mặt Kỷ Tùy Châu:

– Uống đi, không ảnh hưởng gì đến khả năng hồi phục của anh đâu.

Kỷ Tùy Châu uống một ngụm, thấy cũng bình thường. Nhiều năm rồi anh không uống thứ này. Từ nhỏ gia đình anh sẽ dạy những đứa trẻ không được ăn thực phẩm rác, cho nên anh đa số đều uống trà. Trưởng thành rồi thì uống rượu, tuy rằng tổn hại tinh thần nhưng ít nhiều gì cũng có hứng thú.

Nhưng loại sảng khoái này, ngọt ngọt sâu răng, uống vào khó chịu, anh không hiểu tại sao nhiều người lại thích như vậy.

– Không biết có cùng hương vị với chai nhựa bán bên ngoài không?

– Cũng giống mà- Kỷ Tùy Châu không biết vị của bên ngoài bán thế nào, nói đại.

– Dở hơn, cái này nhiều ga quá. Lúc em đi học rất thích uống nước ngọt, đôi lúc đến căn tin không ăn cơm, cũng phải uống một chai.

– Khó trách khi đó em rất mập.

https://thuviensach.vn

– Em mập chỗ nào!

– Lúc ôm em cảm giác trên lưng rất nhiều thịt.

Anh nói không kiêng nể gì, đôi tình nhân bên cạnh đang ăn cơm nghe được. Cô gái liền lặng lẽ hỏi chàng trai:

– Anh ấy nói vậy là sao?

Anh chàng cười gian, đưa tay bẹo má bạn gái, còn nhìn cô thật quyến rũ. Tình nhân có lẽ tâm linh tương thông, cô gái lập tức hiểu ý.

Cô mắng "lưu manh", quay đầu nhìn Kỷ Tùy Châu mê mẩn:

– Trời ạ, người này đúng là đẹp trai. Được ngủ cùng anh ấy một lần, em nằm mơ cũng cười đến tỉnh.

Anh bạn trai thoáng hóa đá, rõ ràng "lưu manh" là ám chỉ người đàn ông kia, tại sao người bị mắng là anh ta, ngược lại như đang tán thưởng vậy?

Đẹp trai đúng là lớn bằng trời.

– Đáng tiếc, chỉ là một người mù- Anh ta mau chóng bổ sung.

– Có mù cũng đẹp trai hơn anh, chắc chắn còn giàu có hơn anh- Cô bạn liếc anh ta một cái.

– Sao khẳng định vậy?

– Anh xem chiếc đồng hồ anh ấy đeo kìa, hơn một triệu đó.

– Chắc chắn là hàng nhái. Nếu đeo chiếc đồng hồ giá một triệu, sao lại đến trường chúng ta ăn cơm. Chỉ có ma mới tin.

– Cho nên anh đúng là con lừa.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu thấy đối thoại của hai cô cậu này thật "không dinh dưỡng", trước kia Doãn Ước học ở chỗ thế này sao? Khó trách kiến thức không giỏi, EQ cũng không được nâng cao.

Doãn Ước quá no nên uống không hết chai nước ngọt, bởi vì phải trả vỏ chai lại, cô không thể mang đi theo. Chỉ có thể mỗi bước mỗi quay đầu nhìn chai nước ngọt, trong mắt tràn đầy luyến tiếc.

Cô một mình đi như vậy thì không sao, nhưng khi kéo theo một người đi cùng, lại hại Kỷ Tùy Châu bên cạnh không cẩn thận đụng vào khung cửa.

Đẹp trai sẽ không bị cười giễu, ngược lại nhận được một đám người đồng tính. Có một cô gái lớn gan đi đến đưa khăn tay cho Kỷ Tùy Châu, còn thân thiết hỏi anh:

– Anh đẹp trai, anh không sao chứ?

Doãn Ước âm thầm cảm thán, nữ sinh viên đại học bây giờ đều trực tiếp như vậy sao?

Lúc rời khỏi trường cũng gần chạng vạng, sắc trời tối lại hơn một nửa. Kỷ Tùy Châu gọi điện thoại cho Lão Tần, nói chú lái xe thẳng đến cửa căn tin. Kết quả "con nhỏ" bên cạnh hôm nay lên cơn động kinh, không chịu ngồi xe sang, mà đòi ngồi xe buýt.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt bất đắc dĩ:

– Em không thể có chút xíu quan tâm nào đến người tàn tật sao?

– Có em ở đây sợ cái gì, em đâu có mang anh đi bán.

Kỷ Tùy Châu thật là có chút lo lắng. Doãn Ước mù đường, lại nhiều năm không đi xe buýt, ngộ nhỡ lên nhầm xe ngồi quá trạm, quay đầu còn phải bắt xe về.

https://thuviensach.vn

– Để Lão Tần lái xe theo sau vậy.

Lão Tần nhận được nhiệm vụ này liền khóc không ra nước mắt. Không còn biện pháp, theo chủ đi tán gái luôn vất vả mà.

Doãn Ước uống nước ngọt lại hưng phấn như uống rượu, kéo Kỷ Tùy Châu đi đón xe buýt. Kết quả đợi cả buổi không thấy chiếc xe buýt nào ghé trạm, Kỷ Tùy Châu hảo tâm khuyên cô:

– Ngồi xe đi, để anh nói Lão Tần chạy xe đến.

Doãn Ước không bị ảnh hưởng, níu một cô gái trông giống nữ sinh, hỏi người ta sao lại như vậy. Cô gái nhiệt tình, chỉ tay ra xa xa, nói:

– Sau lần sửa đường, trạm xe này bị bỏ rồi. Phải đi một đoạn mới có thể đón xe được.

– Đi bao xa?

– Gần lắm, chỉ ngay trước phố ăn vặt thôi, nhìn thấy những bảng hiệu san sát nhau ở kia không, đi khoảng vài thước thôi.

Kỷ Tùy Châu tuy không nhìn thấy, nhưng anh có ấn tượng với những công trình trước cổng trường này. Từ chỗ này đến phố ăn vặt phải mất ít nhất mười phút, người già như anh vô cùng không thích cuốc bộ.

Doãn Ước nhìn theo tay cô gái chỉ, những bảng hiệu chằng chịt được bảo phủ bởi hoàng hôn mờ mịt, hoàn toàn không nhìn thấy. Nhưng cô vẫn cám ơn người ta, rồi kích động kéo Kỷ Tùy Châu đi.

– Ăn nhiều rồi, xem như tiêu hóa đi.

– Anh vẫn chưa ăn no mà.

https://thuviensach.vn

– Vậy đúng lúc đang đi đến phố ăn vặt nên chịu chút. Em nhớ trước kia có tiệm…

– Anh không ăn miến tiết vịt đâu- Cô còn chưa nói hết, đã bị Kỷ Tùy Châu lạnh lùng ngắt lời.

Doãn Ước nhủ thầm, rằng người này không dễ thương chút nào, mấy món ngon như vậy, lại không biết thưởng thức. Cô vốn có suy nghĩ muốn hòa hợp với anh, hiện tại vì miến tiết vịt mà cần phải suy xét lần nữa mới được.

Ngộ nhỡ về sau anh không bao giờ cho cô ăn nữa thì phải làm sao?

Suy nghĩ một chút những ưu điểm khi gả cho anh, nói không chừng chính là miến tiết vịt có thể một lần mua hai tô, ăn một tô đổ một tô?

Lúc này đang là giờ cơm, trên con đường nhỏ dần đông đúc hơn. Rất nhiều sinh viên không ăn quen thức ăn trong trường đều lựa chọn ra phố ăn vặt chén một bữa, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, là ngày "máu chảy về tim" của các cặp tình nhân, trên đường tràn đầy không gian của các cặp đôi.

Chuyện thế này sẽ bị lây nhiễm, Doãn Ước vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn hoài niệm một chút về khoảng thời gian đi học, kết quả bị những người này tác động, khiến cho lòng cô cũng chộn rộn.

Cơ thể cô bất giác nhích lại gần Kỷ Tùy Châu, đối phương đương nhiên không đẩy cô ra, mà thuận thế ôm lấy cô. Hai người ôn lại chuyện xưa.

Kỷ Tùy Châu đi đường không tiện, phải dựa hẳn vào người Doãn Ước, mặc dù cô thấy nặng, lại có một loại ngọt ngào khi được dựa dẫm.

Trước giờ cô đều biết, quan hệ của hai người không bình thường. Đối phương cao cao tại thượng, nhưng lúc nào cũng chiều theo cô, cô thật ngưỡng mộ anh. Nhưng hiện tại anh không nhìn thấy, cô liền cảm thấy bản

https://thuviensach.vn

thân có tư cách để cho anh dựa dẫm, khoảng cách của hai người nháy mắt rút ngắn hơn rất nhiều, tâm lý cũng thoải mái hơn.

Rất nhiều năm sau đó, cô và Kỷ Tùy Châu nhắc lại chuyện này, Kỷ Tùy Châu vẻ mặt gian tà:

– À, xem ra lúc trước anh vẫn nên tiếp tục mù mới đúng.

Đường không dễ đi, lại dẫn theo một người tàn tật, đoạn đường không dài lại đi hơn mười phút mới đến. Doãn Ước mệt quá, ngồi ở trạm xe thở hổn hển.

Kỷ Tùy Châu đứng đó, cao to như cây tùng cây bách. Người ta dáng người nổi bật, mắt cho dù không thấy, loại này vừa có thể hấp dẫn mấy cô mê trai, vừa có năng lực kích phát ra đặc tính tình mẹ mãnh liệt, khiến anh giành được vô số ánh nhìn. Đến cuối cùng Doãn Ước có chút không nhìn nổi nữa, mắt thấy có xe chạy đến cũng không nhìn kỹ lộ trình của xe, liền lôi anh chen lên đó.

Xe buýt chật ních người, vừa bước lên là không còn chỗ ngồi, sau đó có một phụ nữ trung niên thấy mắt Kỷ Tùy Châu không tiện, khách sáo nhường cho chỗ đang ngồi.

– Anh bạn trẻ, ngồi ở đây, coi chừng té.

Doãn Ước nén cười suýt nữa đau da dạy, hối hận khi không chụp được sắc mặt lúc đó của anh, Kỷ Tùy Châu gần đây, luôn sống rất ấm ức.

Xe chạy qua vài trạm, hành khác trên xe dần thưa thớt. Nhất là sau khi qua trạm trong trung tâm thành phố, lập tức ghế trống rất nhiều. Kỷ Tùy Châu liền đứng lên khỏi ghế dành cho người già, kéo Doãn Ước ngồi ra ghế sau.

https://thuviensach.vn

Anh chừng này tuổi rồi vẫn chưa từng đi xe buýt, còn được ngồi ở ghế ưu tiên. May mà anh đủ giáo dưỡng, không có trở mặt ngay, nhưng nhẫn nhịn cũng có giới hạn. Xem ra sau này phải trông chừng Doãn Ước, không thể để cô muốn làm gì thì làm.

Anh ở trong bóng tối chớp chớp mắt, bất ngờ phát hiện trước mắt hình như hiện lên chút ánh sáng lờ mờ. Nhưng ánh sáng lại mau chóng biến mất, giống như vừa rồi là anh nhìn nhầm.

Tính toán vẫn còn thiếu vài ngày nữa. Sau khi phẫu thuật bác sĩ đã nói rõ với anh, các chuyên gia đều ôm hy vọng rất lớn về chuyện anh sẽ hồi phục thị lực. Dù sao ca phẫu thuật cũng rất thành công.

Theo cách nói của bác sĩ, khoảng mười ngày đến nửa tháng sau đó, thị lực của anh sẽ bắt đầu từ từ hồi phục. Như vậy tính ra, chút ánh sáng lúc nãy coi như là được lợi.

Anh ngồi đó không lên tiếng, Doãn Ước còn tưởng anh không vui, kề sát vào nói nhỏ:

– Lần sau không đi nữa, hôm nay không ngờ sẽ thành ra thế này.

Giọng nói êm ái của cô thật gợi cảm, tâm trạng Kỷ Tùy Châu lại tốt lên.

Ngồi xe buýt thì ngồi, nhiều năm sau, không chừng anh vẫn có thể cùng cô đi xe buýt. Đến lúc đó anh là ông lão còn cô là bà lão, có khi sẽ có người nhường chỗ ngồi cho họ.

Khóe môi anh cong lên, mỉm cười, làm Doãn Ước rốt cuộc cũng thở phào.

Cô bắt đầu kéo Kỷ Tùy Châu thuyết minh cho anh cảnh sắc bên ngoài đường phố. Tuy rằng cảnh thành phố đã nhìn quen,Kỷ Tùy Châu bình thường ngay cả xem cũng không thèm xem. Nhưng hiện tại, có giọng nói

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thuyết minh, những thứ nhàm chán cũng trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Nói một hồi Doãn Ước đột nhiên lắp bắp, sau đó cô đứng dậy nhìn cho kỹ bên ngoài cửa kính:

– Sao lại thế này, hình như không phải chuyến xe này rồi.

– Em định đi đâu?

– Về nhà mà. Đây là đang chạy về hướng Tây, nhưng nhà anh ở hướng Đông mà, ngược tuyến rồi.

Hay lắm, đây chính là kết cục khi chơi trò lãng mạn. Doãn Ước không nói gì mà vỗ vỗ mặt mình, không biết kế tiếp phải làm thế nào.

– Hay là xuống xe ở gần đây, không biết Lão Tần có theo kịp không nữa.

Mới vừa nói xong chú ấy đã gọi đến. Lão Tần hỏi họ đang ở đâu. Tuy rằng tốc độ xe của chú cũng nhanh, lại không cần ghé trạm, nhưng không thể đi theo sát đít xe buýt được, chỉ có thể chạy trước một đoạn.

Chỉ là càng chạy lại càng thấy không đúng lắm, chỉ có thể gọi điện thoại hỏi họ.

– Hai cô cậu muốn đi đâu, tôi ở trạm cuối chờ hai người.

Doãn Ước cũng không biết chuyến xe này chạy đến đâu. Cô đang định kéo Kỷ Tùy Châu xuống xe, đối phương lại cầm lấy điện thoại cô, cặn dặn Lão Tần tìm một chỗ dừng xe ở gần đây.

– Được, đến nơi tôi sẽ gọi cho cậu, vậy nha.

– Rốt cuộc chúng ta đi đâu đây?- Cúp máy, Doãn Ước hỏi anh.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không nói gì, xe chạy đi đâu thì họ xuống đó. Dù sao cũng là xe buýt nội thành, sẽ không chạy ra khỏi thành phố B đâu. Anh muốn ở trên xe với Doãn Ước thế này, xe chạy càng xa càng tốt.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 62

Vài ngày sau, Doãn Ước biết được tin tức Trịnh Đạc sắp đi Mỹ.

Tin tức này là Kỷ Tùy Châu nói với cô, điều này khiến cô có hơi bất ngờ.

– Có muốn đi tiễn không?

– Có được không?

– Anh là người nhỏ nhen vậy à?- Kỷ Tùy Châu bật cười.

– Không- Doãn Ước nhún va-, nhớ đến anh không nhìn thấy, sửa lại lời- Anh là người quảng đại nhất mà em thấy.

Lời ngon tiếng ngọt tuôn ra, không cho đi cũng nhất định phải cho. Cũng may Kỷ Tùy Châu vốn dĩ không định ngăn cô lại, dù sao nếu anh không nói, Trịnh Đạc nhất định cũng sẽ liên lạc với Doãn Ước, đến lúc đó vẫn sẽ đi thôi.

Tình địch cũng bị nốc-ao rồi, anh vui vẻ hào phóng một chút, để tiện thuận nước đẩy thuyền.

Để cô đi tiễn, cũng để anh ta hết hy vọng.

Doãn Ước gọi điện cho Trịnh Đạc, biết được ngày mốt anh xuất ngoại, nhịn không được liền hỏi:

– Sao đi đột ngột vậy?

https://thuviensach.vn

– Ý nguyện của gia đình, bảo anh qua đó tịnh dưỡng một thời gian. Không phải di dân đâu, anh sẽ mau chóng về thôi.

Anh cũng không hỏi Doãn Ước có muốn đợi anh không, nhưng đáp án này trong lòng anh cũng rõ. Nếu nhất định là có duyên không phận, vậy thì dứt khoát quên đi. Làm một người bạn tốt trong ký ức còn hơn là người theo đuổi làm cô chán ghét.

Anh nói thời gian chuyến bay của mình cho Doãn Ước, nửa đùa nửa thật:

– Kỷ Tùy Châu cho em đến tiễn anh à?

– Liên quan gì đến anh ấy, tiễn hay không là chuyện của em mà.

Trịnh Đạc cười, anh đã sớm nhìn ra, Kỷ Tùy Châu không có cách nắm được Doãn Ước, dù tính nóng có lớn đến đâu gặp cô cũng phải xìu xuống. Chợt nghe ý tứ vừa rồi của Doãn Ước, đã biết Kỷ Tùy Châu không áp chế được cô rồi.

Cô gái này thoạt nhìn thì yếu đuối, nhưng lúc lấy nhu thắng cương, ai cũng không phải đối thủ của cô.

Doãn Ước cúp máy rồi không nhắc lại chuyện này, Kỷ Tùy Châu cũng hiểu nên không nói gì. Đến ngày đi tiễn anh vẫn lo lắng, bảo Lão Tần lái xe đưa Doãn Ước ra sân bay, lại dặn dò chú chờ ở bên ngoài, đừng đi theo cô vào trong.

Loại hành vi vừa chu đáo lại rộng lượng của anh, trong mắt Doãn Ước gây được rất nhiều ấn tượng tốt.

Chuyến bay của Trịnh Đạc vào giữa trưa, lúc Doãn Ước đến anh đã đăng ký xong thủ tục, đứng trước cửa xuất phát chờ cô. Doãn Ước tay không đi đến, vừa gặp cả hai đều tươi cười.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc nói anh sẽ không đi lâu, nhanh nhất là mấy tháng sẽ về. Cũng không biết tại sao, Doãn Ước cảm thấy lần từ biệt này, sẽ không gặp lại nữa.

Nghĩ đến đây, cô lại đến gần hơn vài bước, nhìn thật kỹ gương mặt của đối phương.

Qua một thời gian tịnh dưỡng, Trịnh Đạc thoạt nhìn khá hơn rất nhiều. Người không biết chắc chắn không tưởng tượng được anh mới vừa bị trọng thương. Nhưng khi anh nói chuyện thường ho khan vài tiếng, hiển nhiên bên trong vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Đi Mỹ cũng tốt, hít nhiều không khí mới, nói không chừng sức khỏe sẽ hồi phục nhanh hơn.

Hai người gặp mặt, khó trách nhắc đến Phương Thành Tựu. Doãn Ước liền hỏi Trịnh Đạc có gặp anh ta chưa.

– Gặp một lần, ở trong trại giam. Còn em?

Doãn Ước cũng muốn gặp anh ta, cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Triệu Sương, Hà Mỹ Hi, còn chuyện em trai cô tự sát nữa. Nhưng Kỷ Tùy Châu không cho cô đi, thậm chí vận dụng quan hệ mình có cấm Phương Thành Tựu gặp cô.

Doãn Ước đành chịu rồi lại nổi giận, thế nhưng không thể không nghe anh giải thích. Kỷ Tùy Châu nói:

– Thời cơ đến tự nhiên sẽ cho em gặp. Bây giờ em gặp cũng không hỏi ra được gì đâu.

Hiện tại nghe Trịnh Đạc nói, quả thật không hỏi ra được gì.

https://thuviensach.vn

– Anh có gặp cậu ta một lần, nhưng cậu ta không nói gì. Chỉ nói bệnh viện không công bằng với cậu ta, cậu ta phải đòi lạicông bằng cho bản thân. Còn nói xin lỗi em và Bạch Lục, để mọi người bị hoảng sợ rồi.

– Còn có gì khác không?

Trịnh Đạc nghĩ nghĩ rồi mím môi lắc đầu.

Anh có điều giấu giếm Doãn Ước, thực tế Phương Thành Tựu còn hỏi anh tại sao phải cứu Doãn Ước.

Vừa nhắc đến chuyện anh trúng đạn, Phương Thành Tựu nước mắt ràn rụa, không ngừng nói xin lỗi anh:

– Em thật sự không muốn làm anh bị thương, anh tin em đi. Tại sao anh lại đỡ viên đạn đó cho cô ta, hoàn toàn không đáng. Cô ta đâu có yêu anh!

– Chuyện tình cảm cậu không hiểu đâu- Trịnh Đạc sắc mặt lặng lẽ đứng trước mặt anh ta, im lặng một chút rồi nói.

Phương Thành Tựu quả thật không hiểu, anh ta vĩnh viễn không hiểu biết nhiều về tình cảm. Bất luận là Triệu Sương hay Hà Mỹ Hi, toàn bộ đều là giả tạo. Các cô ấy trong mắt anh ta chỉ là con mồi, dã thú đối xử với con mồi, chưa từng tồn tại thứ gọi là tình cảm.

Trịnh Đạc không muốn nói những điều quá tàn khốc với Doãn Ước, chuyện tới nước này có nhiều lời cũng vô ích.

Hai người cứ vậy mà tạm biệt nhau, trước kia chia xa Trịnh Đạc yêu cầu một điều với Doãn Ước:

– Anh có thể ôm em một cái không?

– Không, là anh có thể ôm em một chút không?- Doãn Ước ngạc nhiên, không đáp mà chỉ sửa lại lời của đối phương.

https://thuviensach.vn

Trường hợp này yêu cầu như vậy, cô dường như không có cách để từ chối. Vì thế cô thoải mái bước đến, ôm chặt lấy Trịnh Đạc.

Anh mặc đồ rộng thoải mái, nên ôm mới phát hiện anh rất ốm. Trong lòng Doãn Ước lại tràn ra áy náy, trên đường trở về nhà cô vô cùng lặng lẽ.

Đến nhà cô cũng không vào thư phòng tìm Kỷ Tùy Châu, mà một mình về phòng ngã người xuống giường.

Trịnh Đạc cứ vậy mà đi rồi, nói là đi tịnh dưỡng sức khỏe, thật sự là bị cô làm thương tâm mà đi. Một người đàn ông vì cô đến mạng cũng không cần, cô lại không cách gì cho anh lời hứa hẹn mà anh muốn. Cẩn thận nghĩ lại cô đúng là người vô tình vô nghĩa.

Kỷ Tùy Châu hẳn là biết cô đã về, nhưng không đến tìm cô. Hai người đều bận, mãi cho đến giờ cơm chiều, Tùy Ý lại đến ăn chực, mới kéo hai người cùng ngồi vào bàn ăn.

Không khí trong nhà như bình thường, ngoại trừ Tùy Ý có hơi ồn ào ra, những người khác đều rất bình thường.

Lúc ăn cơm, Tùy Ý vẫn kén chọn, còn cướp lời của Kỷ Tùy Châu:

– Tuy rằng em không thích ăn, nhưng em vẫn sẽ thường xuyên đến. Mẹ nhớ anh, lại không muốn đến quấy rầy anh, chỉ có thể để người làm em gái này mặt dày thường đến. Doãn Ước, cô có chăm sóc tốt cho anh tôi không đó?

Doãn Ước rất muốn nói với cô, chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Kỷ Tùy Châu đã tăng ba ký.

Bữa cơm sắp kết thúc, Tùy Ý đột nhiên phát hiện ra một sự thật, nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu hồi lâu:

https://thuviensach.vn

– Anh, hình như gần đây anh mập hơn đó.

Kỷ Tùy Châu cũng biết mình mập, nhẹ lòng thì mập người, hơn nữa vận động không đủ, tăng mấy kí cũng bình thường. Anh cao hơn mét tám, lên vài kí cũng không nhìn ra. Do Tùy Ý quá quan tâm anh, mới có thể nhìn ra khác biệt.

Ăn xong, lúc ngồi uống trà, Tùy Ý lại bắt đầu ca cẩm. Lúc ấy Kỷ Tùy Châu đi vào phòng nhận điện thoại, để hai cô gái ở lại phòng khách bên ngoài.

Doãn Ước vẫn luôn có chút khó ở với Tùy Ý, muốn tìm cớ chạy lấy người, đối phương lại cố tình gọi cô lại:

– Doãn Ước, chúng ta tâm sự đi.

– Tâm sự cái gì?

– Cô có biết Hạ Tịch không?

Nói không biết là xạo, Doãn Ước gật đầu.

– Hai người chắc đã gặp nhau rồi, theo quyết định nội bộ thì cô ta là người thừa thế tập đoàn Nhất Phẩm đó, gia thế không nhỏ đâu.

Doãn Ước mặt không biến sắc, cứ vậy mà nhìn Tùy Ý. Tùy Ý bị nhìn đến khó chịu, bắt đầu xem lại quần áo của mình.

– Có chỗ nào lạ à?

– Không có gì lạ hết, tôi đang chuẩn bị nghe cô nói chuyện về Hạ Tịch.

– Họ muốn kết hôn, cô không biết à?- Tùy Ý trừng mắt với cô.

– Anh trai cô hình như không có ý định này- Doãn Ước nhún vai.

https://thuviensach.vn

– Anh ấy không có, nhưng Hạ Tịch có. Lúc trước vì chuyện làm ăn, anh tôi và Hạ Tịch từng diễn vai tình nhân trong một thời gian, để dỗ dành ông nội cô ta. Hiện giờ ông ta tưởng thật, cứ thúc giục họ kết hôn, cô nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?

– Tôi sao biết giải quyết thế nào, tự anh cô gây chuyện, thì tự anh ấy đi mà giải quyết.

– Cô không lo lắng cô lao tâm thế này, đến cuối cùng chỉ là công dã tràng hay sao?

Doãn Ước không lo lắng, cô vốn không kỳ vọng gì cả, thì nói gì đến thất vọng chứ?

– Cô cũng đâu có ngốc, tôi nói ngộ nhỡ anh tôi và Hạ Tịch kết hôn, thì cô phải làm sao?

– Cô quan tâm tôi như vậy làm gì- Doãn Ước hơi tò mò- Tôi bị anh cô đá, chẳng phải cô sẽ rất vui sao?

Tùy Ý cắn môi không nói, bộ dạng giận dỗi thật trẻ con. Mặc dù cô ấy cùng tuổi với Doãn Ước, nhưng vì hôn mê suốt năm năm, tính tình hiện giờ vẫn như một nữ sinh.

Cô giận dỗi một hồi, cuối cùng mới nói:

– So với cô, tôi càng ghét Hạ Tịch làm chị dâu tôi hơn.

Một cô gái còn tiểu thư khuê các hơn cả cô, nếu thật sự gả cho anh cô, về sau sẽ lấy cô ra để so sánh với cô ta. Cô không chịu nổi cục tức này. Ngược lại nếu là Doãn Ước, cô còn có thể tìm được một ít cảm giác ưu việt.

Xuất phát từ mục đích này, hiện tại cô ngược lại hy vọng Doãn Ước có thể giữ được anh cô. Có kết hôn hay không thì tính sau, nhưng tốt xấu gì

https://thuviensach.vn

cũng đá bay Hạ Tịch đi trước đã.

– Doãn Ước, cô phải biết cơ hội rất dễ vụt mất, cô phải nắm chặt mới được.

Cô ta nói trắng ra như thế, Doãn Ước bật cười. Cô lười nhiều lời với cô ta, nương theo ý cô ta gật đầu:

– Được, tôi sẽ cố gắng, cám ơn cô.

Tùy Ý nhận được cam đoan của cô liền vui vẻ, không chờ anh cô đi ra, cô đã đi về.

Kỷ Tùy Châu sau đó có hỏi hai người nói chuyện gì, Doãn Ước thuật lại hai câu nói trong đoạn đối thoại một lần, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu:

– Con người em gái anh thật sự không xấu.

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm, thì không xấu, chỉ là hơi ngốc, nằm trên giường suốt năm năm, nên thoái hóa luôn cả đầu óc.

– Em đừng quản chuyện Hạ Tịch, anh sẽ giải quyết.

– Kỷ Tùy Châu, hai người từng yêu đương à?

– Không vui?- Kỷ Tùy Châu ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô.

– Đâu có, chỉ là tò mò.

– Vậy anh nói không có, em tin không?

Tin chứ! Cô quả thật nghĩ không ra, nếu Kỷ Tùy Châu thật sự yêu đương với Hạ Tịch, thì cần gì quay lại chọc ghẹo cô. Anh đâu thiếu phụ nữ, mình cũng chẳng có gì hơn người.

https://thuviensach.vn

Có lẽ sự thật giống như anh nói, là cô, vì anh đã dùng quen tay, anh lười thích ứng với người khác.

Kỷ Tùy Châu bảo cô đừng đụng đến chuyện Hạ Tịch, cô sẽ không quản. Hai người ở nhà suốt một tuần, ngày nọ Kỷ Tùy Châu cuối cùng bảo cô cùng đến công ty một chuyến.

Mắt anh vẫn không thấy, nhưng các giác quan khác vẫn nhạy bén. Trong phòng tổ chức hội nghị lâm thời, chỉ họp với quản lý cấp cao, chỉ ra vấn đề xuất hiện gần đây trong công ty.

Mấy quản lý cấp cao vốn định lừa gạt anh bị anh làm cho một trận, ai nấy đều mướt mồ hồi, ra ban công chân vẫn còn run rẩy.

Kỷ Tùy Châu quả nhiên không dễ lừa, muốn kiếm lợi trong tay anh à, họ còn non lắm.

Doãn Ước còn đang ở đó chờ Kỷ Tùy Châu, cuộc họp diễn ra hơi lâu, đến giờ tan ca, nhân viêntrong văn phòng đều lục đục ra về. Doãn Ước chờ có hơi nhàm chán, ngồi ở đó ngủ gật.

Giữa lúc mơ màng cô cảm giác có bàn tay sờ trán mình, hoảng sợ mở mắt. Nhưng giương mắt lại không thấy ai, khiến cô nghĩ vừa rồi chẳng qua chỉ đang nằm mơ thôi.

Cho đến khi sau lưng có người gọi tên cô, cô mới phát hiện Từ Tri Hoa không biết từ khi nào đứng ở sau lưng cô. Trong văn phòng đèn đuốc bất giác mờ tối, bà lại đứng ngược sáng, làm Doãn Ước không thấy rõ biểu cảm trên mặt bà.

Dù sao cũng cảm thấy Từ Tri Hoa lạ lạ sao đó.

Doãn Ước đứng lên chào hỏi bà:

https://thuviensach.vn

– Giám đốc Từ đến tìm chủ tịch Kỷ?

– Nghe nói lão Kỷ về công ty, tôi có chút việc muốn bàn với anh ta. Gần đây cô thế nào, bị anh ta dày vò dữ quá à?

Khi bà nói câu này, nhìn Doãn Ước từ trên xuống dưới mấy lần, liền khiến Doãn Ước liên tưởng đến chuyện khác.

Cái bà gọi là “giày vò”, càng có hàm nghĩa sâu xa hơn.

Đúng lúc này cửa phòng họp bật mở, Kỷ Tùy Châu hắn nghe được tiếng nói của Từ Tri Hoa, hướng về phía họ gọi một tiếng:

– Doãn Ước, đến đây.

Cảm giác ấy giống như không muốn cô tiếp xúc nhiều với đối phương.

Hai người họ kiếp trước là kẻ thù à?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 63

Trước mặt mọi người Kỷ Tùy Châu làm vậy, có chút không nể mặt Từ Tri Hoa.

Sắc mặt bà cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, xoay mặt về phía Doãn Ước khó xử nói:

– Lão Kỷ gọi cô, cô nên đi đi.

– Không phải bà tìm chủ tịch kỷ có việc à?

– Không có gì, tối nay tôi sẽ tìm anh ta.

Nói xong Từ Tri Hoa đi khỏi. Doãn Ước nhìn theo bóng lưng bà rời đi, có một loại cảm giác không thể diễn tả được.

Sau khi Kỷ Tùy Châu đuổi hết những người xung quanh mình, thì cùng Doãn Ước về nhà. Trong xe, Doãn Ước không nhịn được hỏi anh:

– Anh và giám đốc Từ làm sao vậy, lại cãi nhau?

– Bọn anh có hòa thuận bao giờ.

– Chẳng phải hai người đang hợp tác sao, cả ngày đối đầu thế này có vẻ không tốt đâu.

– Không sao, con người bà ta thích vậy. Hòa nhã với bà ấy quá, bà ấy sẽ không thoải mái- Kỷ Tùy Châu biếng nhác dựa vào người cô.

https://thuviensach.vn

– Giám tốc Từ nghiêm khắc thật, có lúc em cũng không dám nói chuyện với bà ấy.

Kỷ Tùy Châu cười lạnh, lái đề tài sang hướng khác.

Doãn Ước về đến nhà thì đi tắm, đi ra ngoài lướt điện thoại phát hiện có người gửi lời mời kết bạn với cô. Đối phương tự xưng là bạn cùng giường, ấn mở ra quả thật là cô ấy.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, tim Doãn Ước đập loạn. Cô do dự hai giây, nhấn vào nút đồng ý.

Sau khi thêm bạn hồi lâu cũng không có động tĩnh, không biết đối phương có đang trực tuyến hay không. Doãn Ước đợi đến mười phút không thấy bạn nói gì, liền đặt điện thoại xuống, đi sấy tóc.

Sấy tóc xong dì Mã gọi cô ăn cơm, Doãn Ước liền để lại điện thoại trong phòng.

Cô gắp thức ăn ra, mang vào thư phòng cho Kỷ Tùy Châu. Khi đẩy cửa bước vào hình như Kỷ Tùy Châu vừa nói xong điện thoại, cầm điện thoại lặng lẽ ngồi trên ghế sau bàn làm việc.

Ánh mắt anh dường như rơi vào điện thoại, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu, cười cười với Doãn Ước.

– Đến đây.

– Sao anh biết là em?

– Nghe tiếng bước chân là biết mà. Bước chân dì Mã rất nặng, dì Trương thì gấp gáp, còn em thì không nhanh không chậm, lười.

Ai nói cô lười, rõ ràng cô rất siêng năng mà.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đặt thức ăn lên bàn trà, thuận tiện hỏi anh:

– Vừa rồi anh nhìn gì vậy, xem điện thoại à?

– Anh bây giờ thấy được à- Kỷ Tùy Châu cười.

Nói cũng đúng, Doãn Ước cảm thấy bản thân thật sự có hơi nhạy cảm, hỏi lời không nên hỏi. Cô ngồi xuống cùng ăn cơm với Kỷ Tùy Châu, mấy ngày gần đây Kỷ Tùy Châu ăn cơm phiền phức hơn trước. Doãn Ước bỏ cơm và thức ăn vào nhiều chén nhỏ, đặt trước mặt anh. Kỷ Tùy Châu cảm giác không tệ, trên cơ bản lần nào cũng có thể gắp trúng bỏ vào chén.

Doãn Ước liền phụ trách đổi số chén này, để mỗi loại anh đều có thể ăn được. Kỷ Tùy Châu cảm thấy như vậy rất rắc rối, nói với cô:

– Em không cần như vậy, bỏ tất cả các món vào một cái chén là được.

Doãn Ước có chút giật mình, đây quả thật không giống như lời mà Kỷ Tùy Châu sẽ nói.

Người này từng đối với ăn cơm vô cùng chú trọng, anh rất không thích trộn nhiều món lại với nhau. Có lần anh đến ký túc xá thăm Doãn Ước, đúng lúc đám bạn cô cũng ở đó, Doãn Ước đi căn tin mua cơm về, bỏ hết vào một cái tô.

Cô thấy có vẻ Kỷ Tùy Châu chưa ăn gì, nên hảo tâm mời anh ăn cùng. Khi đưa tô cơm đầy thức ăn đến trước mặt anh, cô rõ ràng trông thấy vẻ ghét bỏ trong mắt đối phương.

Đổi lại là cô gái tính tình nóng nảy, có thể đã đập tô cơm này vào gáy anh.

– Trước kia anh đâu có như vậy- Cô nói chuyện này với Kỷ Tùy Châu- Lúc đó em tức đến tái mặt luôn.

https://thuviensach.vn

– Trước kia còn nhỏ không hiểu chuyện, em bỏ quá cho.

Doãn Ước hết cách với anh, Kỷ Tùy Châu gần đây, thích đùa bỡn và nói nhảm ghê.

Kỷ Tùy Châu tự mình cũng thấy lạ, trước kia luôn kiểu cách này nọ, hiện tại đối với Doãn Ước, đã quá cưng chiều cô, sợ cô mệt, ước gì có thể cho cô những điều tốt nhất.

Cô gái này nhất định biết bỏ bùa người ta.

Cơm nước xong Doãn Ước muốn về phòng, nhưng chạy đâu thoát được, bị Kỷ Tùy Châu từ thư phòng bám riết đến phòng cô. Mãi cho đến khi phục vụ "ông chủ" tắm rửa xong, thay xong quần áo, sấy khô tóc, còn giúp anh kéo góc chăn, đối phương mới thả cho cô về.

Doãn Ước thở phào, vừa định đi lại nghe anh nói:

– Về à, hình như em đã quên một thứ?

– Thứ gì vậy?

– Nụ hôn của em- Kỷ Tùy Châu chỉ vào môi mình.

Thích nhỉ! Doãn Ước đưa tay vỗ nhẹ lên má anh, nghĩ nghĩ rồi đặt nụ hôn lên trán anh, đứng thẳng lên rời khỏi phòng. Trước khi đi cô thuận tay tắt đèn, đèn vừa tắt giọng Kỷ Tùy Châu liền vang lên trong bóng tối:

– Tắt đèn rồi em đi cẩn thận chút.

– Sao anh biết em tắt đèn?- Doãn Ước hoài nghi.

– Tắt đèn có tiếng động mà, cô hai.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn công tắc bên cạnh, nhớ lại tiếng động kia, chỉ cảm thấy rất khẽ mà. Kỷ Tùy Châu này sau khi mắt không nhìn thấy, trình độ thính lực càng tăng lên nha.

Cô đóng cửa phòng giúp anh, xoay người đi vào phòng mình. Trên điện thoại đúng lúc có tin nhắn đến, cô đi qua cầm lên xem, mới phát hiện trước giờ cơm chiều, bạn cô có gửi một tin nhắn thoại cho cô.

Nhìn tấm ảnh đại diện quen thuộc kia, Doãn Ước bất giác thấy khẩn trương. Tay cô run run mở tin nhắn, rất sợ đối phương gửi đến một tràng tiếng la mắng.

Cô năm đó cứ vậy mà cắt đứt liên lạc với các bạn, dù là ai cũng sẽ muốn mắng cô một trận.

Tin nhắn thoại không dài, chỉ có vài giây. Lần đầu giọng quá nhỏ Doãn Ước không nghe rõ, cô liền chỉnh âm lượng lớn hơn chút. Rất nhanh giọng nói đó vang lên thất thanh trong phòng.

Giọng nói của cô bạn không chút thay đổi, không trầm ổn như trưởng phòng, cũng không giống cô bạn ngồi cùng bàn với cô, mà cô ấy luôn có phong cách của nữ anh hùng.

Cô ấy chỉ hỏi cô một câu:

– Doãn Ước, gần đây khỏe không?

Doãn Ước biết cô ấy muốn hỏi gì, chỉ là sợ cô thương tâm nên không dám hỏi. Cô lập tức trả lời bằng tin nhắn văn bản:

– Hiện giờ mình ổn lắm, thị lực đã hồi phục rồi.

Bên kia gần như không đợi thêm, lập tức trả lời:

– Thật à?

https://thuviensach.vn

– Thật, ngày đó cậu đã thấy mình trong trường rồi mà.

Một khi đã đối thoại, thật sự không còn ngượng ngùng nữa. Hai người đã lâu không gặp, chuyện muốn nói với nhau rất nhiều, ví dụ như hiện giờ đang ở đâu, làm công việc gì, sống có thoải mái không, xung quanh có nhiều "cực phẩm" không.

Cô bạn đối diện giường này như đóa hoa xinh đẹp, bẩm sinh đã có phẩm chất riêng để thu hút "cực phẩm", thời sinh viên cũng như vậy, ngoại trừ mấy bạn cùng phòng ra gần như không có bạn bè gì thân thiết. Mấy anh chàng "đáng ghét" cứ bâu vào phát triển tình cảm với cô, mấy anh "mặt trắng" thì đến muốn cùng cô kết bạn.

Đến cuối cùng chọc cô tức giận, hủy kết bạn hết tất cả.

Doãn Ước nghĩ cô học đến nghiên cứu sinh sẽ khác một chút, không ngờ vẫn như xưa. Bình thường cô bạn có lẽ nín nhịn nhiều lắm, hôm nay khó khăn mới có Doãn Ước chịu nghe, liền kể lể nỗi khổ chất chứa đã lâu thật sạch sẽ.

Doãn Ước đa số đều nghe bạn nói, nói đến cuộc sống của mình chỉ là sơ lược thôi. Cô bạn ngại tin nhắn thoại phiền phức, dứt khoát gọi điện luôn cho Doãn Ước.

Nói một hồi khó tránh khỏi nói đến Kỷ Tùy Châu.

– Tiểu Ước này, ngày đó ở trường mình thấy người đi chung với cậu, thoạt nhìn có hơi giống người trước kia…

Giọng càng lúc càng nhỏ, hiển nhiên không dám nói lớn.

– Là Kỷ Tùy Châu- Doãn Ước sảng khoái thừa nhận.

https://thuviensach.vn

– Hóa ra hai người làm lành rồi. Lúc trước tụi mình cứ nghĩ hai người đã chia tay…

– Chia tay rồi, hiện giờ cũng như vậy.

– Vậy sao hai người lại cùng đi dạo vòng quanh trường?- Bộ dạng trông thân thiết lắm mà.

Doãn Ước không định giấu cô, kể hết tất cả những chuyện đã xảy ra. Tuy đã qua nhiều ngày, nhưng khi cô nói đến sự kiện bắt cóc của Phương Thành Tựu, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cô bạn nghe cũng sợ, thở dài nói cô mạng lớn:

– Con người cậu luôn tốt số, cho dù gặp phải chuyện gì, Kỷ Tùy Châu cũng luôn ở bên cạnh cậu. Con người anh ấy cũng được lắm.

Cô ấy cũng không biết ân oán năm đó của hai nhà Kỷ-Doãn, mấy người bạn chỉ biết sau khi họ cãi nhau thì xảy ra tai nạn, nội dung cụ thể thì hoàn toàn không biết gì.

Doãn Ước cũng không kể tỉ mỉ với cô, nghe khen Kỷ Tùy Châu, chỉ cười lấy lệ vài tiếng.

– Thật đó- Cô bạn lại trở nên nghiêm túc- Tuy rằng tụi mình không biết tại sao hai người cãi nhau, nhưng lúc trước sau khi xảy ra tai nạn, tụi mình đến bệnh viện thăm cậu, thì có nghe người ta nói Kỷ Tùy Châu cũng bị thương nặng nằm viện. Từ điểm này mà nói, con người anh ấy rất được. Cậu thấy đúng không?

Doãn Ước ngẩn người, cô không biết chuyện này. Khi đó cô bị thương, suốt ngày nằm trong bệnh viện, sau đó về nhà tinh thần sa sút một thời gian. Trong nhà không ai nhắc đến chuyện Kỷ Tùy Châu với cô, cô cũng không muốn nghe, khi đó cô chỉ xem người đàn ông đó như đã chết.

https://thuviensach.vn

Triệu Sương cả ngày cười cô ngốc, nói Kỷ Tùy Châu chỉ là lợi dụng cô, chỉ đùa với cô thôi. Dần dà cô cũng cho rằng như vậy, ai sẽ thật sự động lòng với chị gái kẻ thù chứ.

Cô không ngờ, trong chuyện này còn có ẩn tình như vậy.

Hai người trò chuyện đến nửa đêm, bạn cô ngày mai phải đi làm, chỉ có thể lưu luyến cúp máy. Trước khi kết thúc còn nói phải kể với trưởng phòng và bạn cùng bàn, để các cô ấy kết bạn với cô.

– Tiểu Ước, cậu không phản đối chứ?

– Đương nhiên không rồi, các cậu đừng chê mình không có tiền đồ là được.

Cô bạn im lặng một chút, chợt nghe cô nghiêm túc nói:

– Không đâu, tụi mình chỉ cần cậu sống tốt, dù thế nào cũng được.

Cô ấy ít khi nói mấy lời cảm tính như vậy, nói xong cả bản thân nổi da gà, Doãn Ước nghe xong cũng không được tự nhiên. Không được tự nhiên đi qua lại tràn đầy cảm động, bạn tốt đúng là bạn tốt, cho dù cô làm gì, phạm phải nhiều sai lầm gì, các cô ấy cũng có thể tha thứ cho cô.

Đêm đó, Doãn Ước ngủ đặc biệt ngon giấc, sáng hôm sau thức dậy việc đầu tiên chính là đi gọi Kỷ Tùy Châu dậy.

Người này gần đây ỷ vào cái giường rất lợi hại, mỗi ngày đều hận không thể chấm mút Doãn Ước thật nhiều mới bằng lòng ngồi dậy. Nể anh vì cô mà bị thương nặng, ngày đó Doãn Ước cuối cùng cũng thỏa mãn tâm nguyện của anh, tặng anh một nụ hôn môi đối môi.

Chụt một cái, tràn đầy tình cảm.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị ngồi dậy, lại bị đối phương ôm eo, bị ép mặt đối mặt "giao lưu" với anh.

Nhìn gần Kỷ Tùy Châu càng đẹp trai lại biết dùng môi khơi gợi, Doãn Ước nhất thời hứng thú, lại hôn thêm một cái.

Mua một tặng một, anh cũng nên thỏa mãn rồi chứ.

Kỷ Tùy Châu quả thật rất thỏa mãn, lại không định buông cô ra, cứ như vậy ôm eo cô, mỉm cười với cô. Doãn Ước bị nụ cười của anh làm cho đỏ mặt, vùng vẫy hất tay anh đi, đưa tay gõ đầu giường:

– Thức dậy thức dậy, đậu hủ không thể xem như bữa sáng đâu nha.

Kỷ Tùy Châu xốc chăn bước xuống giường, đưa tay để cô dẫn vào nhà vệ sinh. Anh hỏi cô:

– Hôm nay sao vậy, đổi tính rồi?

– Cảm thấy anh đẹp trai quá, thèm ăn được không?

– Được- Kỷ Tùy Châu chồm lại gần- Muốn ăn thế nào thì ăn thế ấy, tùy em cả.

Hai người ở trong nhà vệ sinh lại quấn quýt một hồi, lúc đi ra nghe được dì Mã đang kề tai rủ rỉ với dì Trương:

– Cậu chủ chưa thức dậy nữa, bữa sáng nguội hết rồi.

– Đúng vậy, cô Doãn cũng không ăn, họ không đói bụng à?

– Ai da bà không hiểu gì cả, có tình thì uống nước cũng no mà.

– Già rồi già rồi, không hiểu suy nghĩ của lớp trẻ mà.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước rất muốn hỏi Kỷ Tùy Châu, mấy dì giúp việc nhà anh đều thích đùa vậy à?

Ăn sáng xong, Doãn Ước hỏi hôm nay anh đi đâu, cô nghĩ chắc anh sẽ quay về công ty làm việc. Kết quả Kỷ Tùy Châu lại kêu cô về phòng, nói sẽ có người mang quần áo đến.

Khoảng hai mươi phút sau, trong phòng Doãn Ước bày đầy váy dự tiệc. Cô có hơi mông lung, hỏi Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh:

– Làm gì vậy?

Kỷ Tùy Châu không đáp mà hỏi lại:

– Còn nhớ Giang Thái không?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 64

Từ buổi tiệc tất niên đến nay, Doãn Ước đã lâu rồi không gặp Giang Thái.

Người này khiến cô vô cùng chán ghét, vừa nghe thấy tên thôi toàn thân đã rơi vào trạng thái khó chịu rồi.

– Cho nên chúng ta phải đi gặp hắn?

– Đi dự buổi đấu giá thôi, có thể sẽ chạm mặt. Em có thể học anh mà, coi như không nhìn thấy hắn đi.

– Bây giờ anh ra ngoài có chỗ nào không tiện không?- Doãn Ước đứng trước giá áo nói.

– Mắt không thấy thì còn có tai mà, chỉ là đấu giá mảnh đất thôi.

Mấy chuyện đấu giá đất này, bình thường không cần Kỷ Tùy Châu đích thân đi. Anh dẫn theo bạn gái tham dự, ngay cả Doãn Ước là người không hiểu đấu đá trên thường trường, cũng ngửi được mùi khác thường.

Không cần phải nói, Kỷ Tùy Châu ra tay, trăm phần trăm là nhắm vào Giang Thái.

Đầu xuân tiết trời còn lạnh, Doãn Ước không muốn mặc váy dự tiệc, cuối cùng thuyết phục Kỷ Tùy Châu để cô mặc một bộ váy công sở cùng anh đi tham dự. Kỷ Tùy Châu vẫn mặc comple như trước, trông cả người cao ráo lại có vẻ giỏi giang.

https://thuviensach.vn

Họ ngồi xe đi, sau nửa tiếng đã đến cửa phòng đấu giá. Nơi này hôm nay tổ chức mấy buổi đấu giá cùng lúc, Thịnh Thế tham dự một trong số đó, đấu giá mảnh đất có giá trị trong năm nay của thành phố.

Oan gia ngõ hẹp, mới vừa vào cửa liền nhìn thấy Giang Thái ngồi đó, bên cạnh có mỹ nữ bầu bạn. Cô gái này diện mạo "đại chúng", Doãn Ước xưa nay không phân biệt được.

Giang Thái thấy họ đi vào liền sững sờ, trong mắt bắn ra vài phần hung hăng. Mỹ nữ bên cạnh không chú ý đến biến hóa cảm xúc của hắn, còn nhiệt tình chồm đến, bị hắn hất tay đẩy ra.

Nhân viên buổi đấu giá đi đến, dẫn hai người họ vào chỗ. Người ở đây không hề xa lạ với Kỷ Tùy Châu, cũng có nghe chuyện anh phẫu thuật mắt. Hiện giờ thấy anh đích thân đến, áp lực nhất thời tăng lên.

Sau khi ngồi xuống, Doãn Ước kề sát vào Kỷ Tùy Châu, nói đại khái vị trí chỗ ngồi của Giang Thái với anh, Kỷ Tùy Châu cười cười, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Anh càng thoải mái, đối thủ cạnh tranh lại càng thêm áp lực. Sắc mặt Giang Thái khó coi, nhìn về phía họ, rồi u ám thu hồi tầm mắt.

Doãn Ước là lần đầu tham gia đấu giá, ít nhiều có chút tò mò, huống hồ là đấu giá mảnh đất lớn như vậy.

Bản kế hoạch nội bộ của Thịnh Thế cô có xem qua, dự toán không vượt quá hai tỷ, sau khi giành được định kiến thiết thành quảng trường mua sắm mới, bên trong bao gồm cả chuỗi rạp chiếu phim- thế mạnh của Thịnh Thế.

Hai tỷ, Doãn Ước cũng chỉ nhìn thấy trên giấy tờ, nhìn những nhân vật tai to mặt lớn ngồi đây, một nhân vật nhỏ bé như cô cũng ở đây, trông có vẻ không thích hợp lắm.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy may mắn khi mặc đồ công sở. Đi theo người gây chú ý như Kỷ Tùy Châu, nếu phục sức lộng lẫy, chỉ e càng khiến người khác bình phẩm. Cô còn chưa thích ứng với cuộc sống như vậy.

Quá trình đấu giá nhìn như yên bình, nhưng mỗi lần tăng giá đều là một lần đánh cược tiền tài. Kỷ Tùy Châu ngay từ lúc bắt đầu không kêu giá, mãi có đến khi Giang Thái gia nhập, anh mới có chút hứng thú. Anh đưa bảng cho Doãn Ước, vươn tay ra hiệu cô tăng giá.

Doãn Ước vừa thấy là năm ngón tay, nhẹ giọng hỏi:

– Thêm bao nhiêu, năm trăm ngàn?

Kỷ Tùy Châu mỉm cười, Doãn Ước mau mau sửa miệng:

– Hiểu rồi, năm triệu.

Vừa định giơ bảng, bị đối phương ngăn lại. Kỷ Tùy Châu kề sát vào cô thì thầm:

– Là năm mươi triệu.

Tiếp tục đấu giá, sau lưng Doãn Ước đều ướt đẫm mồ hôi. Kỷ Tùy Châu này thật đúng là người làm chuyện lớn, bên Giang Thái cắn chặt như vậy, mà anh vẫn bình tĩnh. Khi kêu giá gần đến 1,9 tỷ, Doãn Ước đã đứng ngồi không yên, tay giơ bảng có hơi nhũn ra. Kết quả đối phương trực tiếp vung tay, nhẹ nhàng thốt ra một câu:

– Hai tỷ.

Toàn phòng ồ lên, bởi vì Liên Chúng kêu giá trước đó, cũng chỉ có 1,85 tỷ thôi. Một lần kêu thêm một trăm năm mươi triệu, người này không có tài lực mạnh thì chính là điên rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng người này là Kỷ Tùy Châu, người ngoài không dám xem anh là kẻ điên. Giang Thái tức giận chửi thề, lúc rời khỏi phòng đấu giá gọi điện thoại cho người nào đó, nổi giận:

– Mẹ nó có gì đặc biệt hơn người, không phải ỷ vào mình có người cha lợi hại thôi sao. Miệng hắn nói hai tỷ, người ta lập tức bán cho hắn. Ông đây thật hận không thể cầm dao chém hắn.

Doãn Ước thở phào một hơi khi thành giá, xòe bàn tay ra mới phát hiện toàn mồ hôi lạnh. Sau đó cô ngồi trong xe hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Cần gì một lần thêm nhiều như vậy, lỡ như 1,9 tỷ có thể thành giá thì sao?

Có thể tiết kiệm một trăm triệu mà, số tiền này đối với người giàu mà nói chỉ là con số nhỏ, còn với cô chính là mộng tưởng hão huyền cả đời không thể đạt được.

– Em không hiểu Giang Thái đâu- Kỷ Tùy Châu day day trán.

Con người hắn, nếu muốn ngay thẳng với hắn, hắn sẽ liều lĩnh hơn. Dù thế nào cũng phải chơi độc, khống chế hắn, khiến hắn tin rằng trong này có giao dịch mờ ám gì đó, còn hắn chỉ là khách chơi cùng thôi, hắn mới có thể dừng tay.

– Hạn mức cao nhất của tập đoàn là hai tỷ, anh cược lớn quá rồi.

– Đã dự toán rồi, thì dùng hết nó thôi. Em thấy tiếc tiền sao?

Doãn Ước nhìn anh muốn nói gì đó, sau ngẫm lại liên quan gì đến cô chứ, tiết kiệm chỗ tiền đó cũng chẳng chảy vào túi cô, vì thế lắc đầu:

– Không có, quyết sách của anh vô cùng sáng suốt quyết đoán.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu như ngủ không đủ giấc, chốc lát lại đánh ngáp vài cái. Anh tựa vào chỗ nhắm mắt nghỉ ngơi, sau hồi lâu mới hỏi Doãn Ước:

– Trịnh Đạc đi rồi?

– Đi từ lâu rồi.

– Nghe có vẻ luyến tiếc nhỉ, hay đuổi theo tìm về đi?

– Được- Doãn Ước cố tình nói- Anh ấy vừa đi khỏi, trong lòng em có hơi trống trải. Anh ấy để lại địa chỉ mail cho em, để em thử liên hệ với anh ấy xem sao.

– Em dám!- Kỷ Tùy Châu chồm đến uy hiếp cô.

– Không dám không dám- Ngoài mặt, Doãn Ước cười cười.

– Trợ lý Doãn có người theo đuổi à- Lão Tần nhiều chuyện, nghe họ nói chuyện liền xen vào- Xem ra rất được yêu thích đó.

– Người đó là bác sĩ khoa mắt, y thuật không giỏi lắm- Kỷ Tùy Châu chen vào.

– Tại sao?- Lão Tần khó hiểu.

– Ngay cả mắt mình cũng không chữa được, sao có thể khám cho bệnh nhân đây.

Doãn Ước biết anh đang châm chọc mình, trực tiếp liếc anh một cái. Kỷ Tùy Châu như tiên, rõ ràng không nhìn thấy lại có thể đoán được:

– Em dám liếc thêm cái nữa thử xem.

Doãn Ước thu hồi ánh mắt, bắt đầu giả bộ xem phong cảnh bên ngoài. Đang buổi trưa ánh nắng ấm áp chiếu vào trong xe, khiến người ta càng

https://thuviensach.vn

buồn ngủ hơn, Doãn Ước bắt đầu ngáp, chuẩn bị nhắm mắt nghỉ một lát.

Vừa định ngủ, chợt nghe người bên cạnh cất giọng trầm ấm:

– Nếu năm đó chúng ta kết hôn, hôm nay tiết kiệm một trăm triệu này, có thể chia cho em một nửa rồi.

Doãn Ước còn lơ mơ, Kỷ Tùy Châu đột nhiên đề nghị:

– Hay vầy đi, anh lấy một trăm triệu này làm sính lễ, em cảm thấy thế nào?

– Được lắm nha, anh cưới Hạ Tịch, một trăm triệu tiền sính lễ cũng nên bỏ ra mà.

Vừa dứt lời liền cảm thấy hông đau đau, ma trảo của đối phương không biết vươn đến khi nào, ở chỗ nhạy cảm của cô nhéo một cái.

Loại mánh khóe khiêu khích này, rốt cuộc là ai dạy cho anh?

Cô nghe Lão Tần ngồi phía trước cười một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ. Hiện tại, cô càng lúc càng không dám chọc Kỷ Tùy Châu.

Vào nhà mới phát hiện trong nhà trống trơn, mấy dì giúp việc có lẽ đều ở trong phòng không ra ngoài. Doãn Ước đang định cởi đôi giày cao gót kia ra, giải phóng đôi chân khỏi mệt mỏi từ sáng sớm, đột nhiên bị Kỷ Tùy Châu giữ chặt, trực tiếp đè vào tường.

Nụ hôn của anh rơi xuống, vừa bá đạo vừa thẳng thừng, hôn đến Doãn Ước sắp ngạt thở.

Cô đưa tay đẩy anh ra.

– Kỷ Tùy Châu, anh nhẹ chút.

https://thuviensach.vn

– Đau à?

– Không đau, chỉ là có chút… khó chịu.

Hơi thở hai người hỗn độn, quần áo thì có chút lộn xộn. Doãn Ước bị anh hôn đến hứng thú dâng cao, theo bản năng ôm lấy cổ anh.

Cô gái chân dài eo thon, nháy mắt nhen nhóm lên ngọn lửa trong Kỷ Tùy Châu. Anh ước gì có thể đẩy ngã Doãn Ước xuống sàn rồi làm ngay tại chỗ.

Tay anh xoa ngực cô, lực vừa đủ, sờ đến toàn thân Doãn Ước nhũn ra. Vốn định thử đẩy anh ra, cuối cùng trong cổ họng lại bật ra vài tiếng ngâm thỏa mãn, càng lộ vẻ quyến rũ mê người.

Hai người hôn đến tối tăm mặt mũi, sau lưng Doãn Ước là bức tường bằng kính, toàn thân cô ép chặt vào bức rèm dày, cảm giác có hơi lúng túng. Đang nghĩ ngợi xem có cần đổi nơi khác hay không, đã nghe thấy dì Trương ở kia la "úi chà" một tiếng.

Ánh nắng chói chang chiếu xuống đỉnh đầu, như một thùng nước lạnh đổ xuống, Doãn Ước liền bừng tỉnh. Phản ứng đầu tiên chính là vùi mặt vào ngực Kỷ Tùy Châu, vô cùng tự lừa mình.

Dì Trương tự biết đã làm chuyện sai trái, mau chóng chạy lên lầu, đi được vài bậc thang không yên tâm lắm, quay đầu lại nhắc nhở họ:

– Cẩn thận tấm rèm rơi xuống.

– Đã biết- Kỷ Tùy Châu đưa lưng về phía dì, ngữ điệu bình thản đáp.

Dì Trương chạy như bay, chui tọt vào phòng dì Mã, hai người chụm đầu tám chuyện. Vậy mà còn chưa đã ghiền, lại gọi điện cho dì Mai, thêm mắm thêm muối báo cáo chuyện đã xảy ra với đối phương.

https://thuviensach.vn

Dì Mai nghe xong vô cùng hài lòng, ở đó giở lịch xem ngày lành, chuẩn bị chọn cho cậu chủ ngày kết hôn thật tốt.

Doãn Ước tựa vào lòng Kỷ Tùy Châu hồi lâu, trên lưng toàn là mồ hôi lạnh. Một lát sau hít thở mới thông thoáng, cô nhịn không được đấm vào ngực Kỷ Tùy Châu:

– Tại anh đó.

Chợt nghe đối phương cười khẽ, nắm lấy cổ tay cô:

– Thật sự cũng không có gì.

– Mất hết mặt mũi rồi.

– Mấy dì ấy quen rồi.

Nghe ý tứ của anh, loại chuyện này về sau sẽ còn dài dài. Doãn Ước quả thật lười đấu võ mồm với anh, nói đi nói lại cuối cùng người tổn hại luôn là cô.

Ăn cơm xong Kỷ Tùy Châu phải làm việc, Doãn Ước thì bị anh đẩy về phòng ngủ trưa.

– Anh thích dáng vẻ dồi dào tinh thần của em, ngủ ngon sắc mặt rất tốt.

Doãn Ước sờ mặt mình:

– Sắc mặt em bộ anh nhìn thấy sao?

– Cuối cùng sẽ nhìn thấy thôi, em mong anh bị mù cả đời à.

Doãn Ước hết cách, chỉ có thể về phòng đi ngủ. Giấc ngủ này không tệ, lúc thức dậy đã sắp bốn giờ chiều, nắng yếu đi nhiều, mang theo chút màu đỏ nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Cô nằm trên giường để tỉnh táo hẳn, mới ngồi dậy rửa mặt thay đồ. Vừa đi ra đúng lúc gặp dì Mã đưa cà phê cho Kỷ Tùy Châu, cô liền nhận lấy mang tới cho anh.

Lúc bước vào trong nghe thấy Kỷ Tùy Châu đang nói điện thoại, về buổi đấu giá hôm nay.

– Hiện tại chỉ là hoài nghi thôi. Giang Thái chắc chắn biết giá quy định của chúng ta, nhưng hắn còn đang do dự. Xem ra hắn vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm người đó, cuối cùng tôi thêm một trăm năm mươi triệu để hắn hoàn toàn mất lòng tin. Con người hắn luôn chỉ trông vào việc chơi bẩn, khi đến lúc mấu chốt phải liều lĩnh, cũng để chừa đường lui sau này.

Doãn Ước nghe anh nói vậy, lập tức nắm được gì đó. Chờ đối phương cúp máy, cô liền hỏi:

– Điện thoại của ai vậy, Bùi Nam à?

– Là Lý Mặc, đang nói chuyện công ty có nội gián.

Kỷ Tùy Châu thoải mái nói chuyện mình hoài nghi với Doãn Ước.

Trong công ty có nội gián, báo giá quy định của họ cho Giang Thái. Hôm nay may mà anh đi, đổi lại là người nào khác, sẽ không dám chơi lớn như vậy, miếng đất này sẽ chắp tay dâng cho người ta.

Hạng mục này Thịnh Thế đã chuẩn bị hơn nửa năm, là hạng mục quan trọng trong nửa đầu năm nay. Mặc dù anh không quá xem trọng thiệt hơn, nhưng cũng hy vọng hạng mục đầu tiên của năm sẽ thuận lợi.

– Trong lòng anh có nghi ngờ ai không?

– Chắc chắn là người thân cận, bản kế hoạch kia không có mấy người xem qua, người biết giá quy định không nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

Những người đó bao gồm ai? Doãn Ước nghĩ, đưa ra giả thiết của mình:

– Không lẽ là Bùi Nam?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 65

Quan hệ giữa Bùi Nam và Kỷ Tùy Châu hiện giờ, trở nên vô cùng vi diệu.

Ngoài mặt vẫn hợp tác khắng khít trong công ty như trước, nhưng tiếp xúc riêng tư đã không còn nữa. Trước kia một tuần ít nhất Bùi Nam cũng tìm Kỷ Tùy Châu uống rượu hai lần, hiện giờ mượn cớ phải chăm sóc sản phụ, ngay cả cửa nhà Kỷ Tùy Châu cũng không thèm đến.

Nửa tháng sau khi Kỷ Tùy Châu bị mù, anh ta chỉ đến bệnh viện thăm một lần duy nhất, sau đó đều liên hệ qua điện thoại. Đụng tới những văn kiện phải ký tên, đều là Diệp Hải Thần mang đến. Có vài lần Từ Tri Hoa cũng đến, vào thư phòng ngồi là mấy giờ liền. Chỉ duy nhất mỗi Bùi Nam, như thay đổi thành một người khác.

Cho dù là gọi điện, nội dung cũng chỉ xoay quanh công việc, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu về cuộc sống, rồi vội vàng kết thúc. Kỷ Tùy Châu có thể cảm giác được Bùi Nam là đang cố ý bảo trì khoảng cách với anh.

Càng tệ hơn chính là, thông qua Doãn Ước anh biết được, Bạch Lục đang chuẩn bị thủ tục ly hôn với Bùi Nam. Vốn cô ấy không có ý định này, sau khi trải qua sự kiện đó, dường như cô ấy đã nghĩ thông suốt rất nhiều. Mượn lời cô ấy mà nói, chia tay sẽ tốt cho cả hai. Bùi Nam không cần mỗi ngày thấp thỏm lo sợ không biết trong lòng vợ mình có người đàn ông nào khác không, mà cô ấy cũng không cần lo lắng đề phòng, sợ nói sai một câu lại phải rước họa đánh đập.

Kiểu yêu yêu hận hận này, thật sự không thích hợp với họ.

https://thuviensach.vn

Nhưng cứ như vậy, quan hệ giữa Bùi Nam và Kỷ Tùy Châu lại càng nguội lạnh. Doãn Ước hỏi anh tính toán thế nào, Kỷ Tùy Châu nghĩ nghĩ, nói:

– Đợi họ ly hôn rồi tính.

Hiện tại anh tuyệt đối không thể can dự vào, cho dù sau khi ly hôn bị Bùi Nam tìm đánh một trận, cũng tốt hơn so với bây giờ chen vào hòa giải.

Chuyện tình cảm xưa nay người ngoài không tiện xen vào, bất luận là hợp hay tan, một khi tham dự vào đó, đều không có được chút lợi ích gì.

Doãn Ước cũng đồng ý với cách làm của anh, chỉ là trước mắt anh nghe nói công ty có nội gián, vô thức lại nghĩ đến Bùi Nam.

Kỷ Tùy Châu bặm môi không nói gì, anh không phải chưa từng nghi ngờ Bùi Nam. Nhưng ngoại trừ Bùi Nam, những người khác cũng không thấy vô tội là mấy. Diệp Hải Thần gần đây rất thân cận với anh, là người biết rất rõ quyết sách và ý tưởng của anh. Từ Tri Hoa lại luôn bất hòa với anh, nghe nói ở bên ngoài bà còn mở thêm một công ty đầu tư nhỏ, gần đây thường xuyên chạy qua đó.

Còn có phó tổng phụ trách rút thăm trong bữa tiệc cuối năm lần trước, con người ông ta trông thì hiền lành, thật sự rất nham hiểm. Lúc trước ông ta là cấp dưới của ba anh, sau đó xảy ra chút chuyện nên không thể tiếp tục làm chính trị nữa, đúng lúc Kỷ Tùy Châu mới thành lập Thịnh Thế nên rất cần nhân tài, liền chiêu mộ ông ta về.

Mấy năm nay anh tự thấy mình đối xử với ông ta không bạc, nhưng hình như vẫn không cảm thấy đủ. Lần trước trong lúc vô tình gặp ông ta cùng uống rượu với tổng giám đốc của Liên Chúng, nghĩ đến tâm tư của ông ta không yên phận lắm đâu.

https://thuviensach.vn

Sau khi liệt kê ra những người này, Kỷ Tùy Châu nhất thời không có biện pháp đưa ra phán đoán cuối cùng. Nhưng anh không muốn để việc này ảnh hưởng đến Doãn Ước, cô chẳng hiểu gì về kinh doanh, nói với cô sẽ chỉ hại cô buổi tối ngủ không yên thôi.

Anh mượn chuyện bữa tối, liền đổi đề tài.

Vào bữa tối, dì Mã phụ trách bếp núc không cẩn thận bị bỏng. Doãn Ước thấy vết bỏng khá nghiêm trọng, lập tức gọi dì Trương đi cùng dì Mã đến bệnh viện. Người làm vườn, lão Tiết, bình thường không ngủ lại đây, tối nay lại có chút chuyện, nên đã về sớm nửa tiếng.

Trong nhà mau chóng chỉ còn lại hai người là Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước.

Thức ăn chỉ mới làm được một nửa. Cơm nấu xong rồi, còn có một chảo đậu tây xào. Dì Mã là lúc đang nấu canh không cẩn thận bị nước canh làm bỏng. Trên tấm thớt trong nhà bếp còn tảng thịt bò mới xử lý được một nửa, tôm nướng phô mai bên cạnh mới mở ra, còn chưa kịp nêm gia vị.

Kỷ Tùy Châu nghe Doãn Ước báo lại tình hình xong, bảo cô đừng động vào thứ gì hết, định gọi điện thoạt đặt món. Doãn Ước không hào phóng như anh, cảm thấy như vậy rất lãng phí, liền quyết định đích thân tiếp nhận cục diện rối rắm này.

Kỷ Tùy Châu cũng không phản đối, tựa vào cửa phòng bếp trò chuyện đôi câu với cô. Doãn Ước đặt nồi canh lên bếp lần nữa, quay đầu lại liếc nhìn Kỷ Tùy Châu:

– Có cần cấp ghế cho anh luôn không?

Lại xem anh là người già yếu rồi, Kỷ Tùy Châu không giận, còn gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

– Vậy phiền em. Em vất vả như vậy, sau này anh nhất định sẽ báo đáp thật tốt.

Mấy chữ cuối cùng nghe có vẻ nặng, nghe đến Doãn Ước run rẩy, mau chóng sửa miệng:

– Không cần, em cảm thấy anh đứng trông rất đẹp trai. Anh còn trẻ, đứng nhiều một chút mới có lợi cho sức khỏe.

Trong cổ họng Kỷ Tùy Châu bật ra vài tiếng cười châm biếm, bỏ qua chuyện này không đề cập đến nữa.

Doãn Ước bắt đầu suy nghĩ xem phải nấu tôm thế nào. Từ lúc dì Mã đến chiếm giữ nhà bếp này, cô không vào đây lần nào nữa, cũng không có cơ hội lĩnh giáo một trong những tinh túy của dì. Cũng may cô có điện thoại, bây giờ đang mở ứng dụng nấu nướng, chiếu theo công thức của người khác nêm nếm tỉ lệ nước sốt.

Món này thật sự không khó, điều chỉnh gia vị tốt, cũng sẽ không quá khó ăn.

Sau khi nêm nếm xong mới bắt đầu đem nướng, Doãn Ước đụng tới lò nướng nhà Kỷ Tùy Châu lại bắt đầu thấy khó khăn. Nhà cô cũng có lò nướng, nhưng không cao cấp và phức tạp thế này, bảng điều khiển thật lớn chui vào mắt, cô thử cả buổi cũng không khởi động được.

Bất đắc dĩ chỉ có thể nhờ Kỷ Tùy Châu giúp đỡ.

– Anh có biết lò này dùng thế nào…- Nói được một nữa cô lại nghĩ tới- Quên đi, hỏi anh cũng vô ích.

Anh không nhìn thấy gì, hơn nữa Doãn Ước vô cùng hoài nghi anh có từng dùng qua lò nướng này chưa? Bởi vì cô nhớ từng nghe dì Mã đề cập

https://thuviensach.vn

qua, đa số vật dụng trong nhà bếp đều như mới, không hề có dấu vết đã qua sử dụng.

– Tay phải dời xuống một tấc, có cái nút màu trắng, nhấn giữ ba giây là được.

Doãn Ước thử làm theo lời anh nói, màn hình lập tức sáng lên. Cô vừa định khen đối phương tuyệt vời, đột nhiên thấy có gì đó sai sai.

Anh nói câu này giống như tận mắt nhìn thấy, dời xuống một tấc hay hai tấc, anh của hiện giờ sao có thể biết được?

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt bình tĩnh:

– Lúc bắt đầu em sẽ đặt tay lên cạnh lò, muốn tìm ở đó đúng không?

Doãn Ước gật đầu, đây là cách làm người bình thường sẽ chọn. Thông thường mấy công tắc bí mật, đều có thể trang bị ngay cạnh lò mà. Lời giải thích của Kỷ Tùy Châu nghe có vẻ hợp lý, thế nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

Thực tế thì, ý nghĩ kỳ lạ này không phải lần đầu tiên xuất hiện trong đầu.

Hai hôm trước cô cùng Kỷ Tùy Châu đến bệnh kiểm tra thường lệ, lúc ấy bởi vì phải nhận điện thoại nên không ở trong văn phòng nghe bác sĩ nói tình hình thế nào. Sau khi nói điện thoại xong quay lại thì thấy Kỷ Tùy Châu đã đi ra, cô hỏi anh kết quả thế nào, đối phương nói với cô cũng như vậy.

– Bác sĩ nói không tệ, thị lực hồi phục lại chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Nhưng rốt cuộc đến bao giờ mới hồi phục thị lực, thì không biết chính xác. Sớm muộn? Phạm vi này thật sự quá lớn. Nhanh thì một hai ngày,

https://thuviensach.vn

chậm thì một hai năm, Doãn Ước cảm thấy đây hoàn toàn là mấy lời sáo rỗng.

Cô lại không thoát được.

Cô chưa nói gì, theo chỉ dẫn của Kỷ Tùy Châu khởi động lò nướng. Trong lúc chờ đợi cô bắt đầu xử lý thịt bò trước mặt.

Nhìn thớ thịt rõ ràng, chất thịt hẳn rất non mềm, dì Mã vốn định bít tết cho họ ăn. Nhưng Doãn Ước không thích ăn bít tết lắm, nên thái nhỏ hết toàn bộ. Cô mở tủ lạnh, phát hiện có mấy quả ớt xanh, lấy ra đặt sang một bên.

– Kỷ Tùy Châu, tối nay chúng ta ăn bò xào ớt xanh nha.

– Anh nghĩ dì Mã mà biết, chắc sẽ khóc thét- Kỷ Tùy Châu không phản đối, chỉ im lặng một lát rồi nói.

Đây là thịt bò anh nhờ bạn gửi bằng đường hàng không từ nước ngoài về, một tảng nhỏ xíu đã gần năm con số. Dì Mã làm việc lâu năm cho nhà họ Kỷ, ánh mắt rất tinh tường. Tối nay vốn định lấy nó làm món chính, kết quả rơi vào trong tay Doãn Ước, bị thái nhỏ ra, nêm chút rượu và vài hạt tiêu vào cho xong.

Dù là ai đi nữa cũng sẽ cảm thấy phí của trời.

Nhưng Kỷ Tùy Châu không quan tâm, Doãn Ước thích là được. Chỉ là miếng thịt thôi mà, nhai nát nuốt vào trong bụng đều như nhau cả thôi.

Đôi lúc ăn gì không quan trọng, bà xã thích mới là quan trọng nhất.

Doãn Ước xào bò với ớt xanh rất sở trường, cắt nguyên liệu ra xong liền chuẩn bị đun dầu. Kết quả Kỷ Tùy Châu lại nhắc nhở cô:

– Món tôm của em sốt ruột lắm rồi kìa.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lúc này mới nhớ đến lò nướng đang đợi cô. Lúc cô mở cửa lò ra, một luồng hơi nóng ập thẳng vào mặt.

Quá sức nóng…

Sau khi cảm giác được hơi nóng trên mặt, Doãn Ước không biết bị gì, ma xui quỷ khiến nảy ra một chủ ý. Cô dùng tay không lấy khay nướng, âm thầm cắn răng, nhẹ nhàng đè thấp tay, mu bàn tay chạm vào thanh nướng một chút.

Một chút đau đó khiến cô run rẩy, cô không nhịn được kêu lên. Người đứng ở cửa mau chóng vọt tới trước mặt cô, túm lấy tay cô kéo ra khỏi lò nướng.

Dùng sức quá mạnh, khay nướng cũng bị lôi ra theo, rơi xoảng xuống đất. Mấy con tôm đáng thương văng tung tóe, sàn bếp hệt như bản đồ.

Kỷ Tùy Châu không nói nhiều, kéo tay Doãn Ước qua rửa dưới vòi nước, anh muốn giáo huấn cô vài câu, lời đến bên miệng sắc mặt liền cứng đờ, lập tức nhíu mày.

Vừa rồi hành động kia đều là phản xạ có điều kiện, đến lúc này anh mới ý thức được, mình đã trúng kế của Doãn Ước.

Cô gái này tiến bộ thật, ngay cả anh cũng dám tính kế. Mà anh cũng sơ ý, thấy cô bị thương trong lòng liền rối loạn, làm không khí bây giờ thật xấu hổ.

Doãn Ước không biết phải nói gì, để mặc Kỷ Tùy Châu kéo tay cô rửa nước.

Rửa chốc lát Kỷ Tùy Châu đóng vòi lại, dẫn cô ra ngoài phòng khách ngồi, đi vào thư phòng cầm hộp thuốc đi ra, giúp cô bôi thuốc.

https://thuviensach.vn

Tay Doãn Ước bị bỏng nhẹ, chỉ hơi đỏ lên thôi.

Bôi xong anh đặt hộp thuốc sang một bên, lại đi vào bếp tắt lửa. Nồi canh đã sôi, tôm trên sàn cũng bị anh giẫm phải vài con, làm chỗ nào cũng nhớp nháp.

Đêm nay nhất định là một đêm lung tung lộn xộn.

Không có canh, không có cơm, cũng không có bò xào ớt xanh, thứ duy nhất trong nhà có thể ăn, chính là một nồi cơm trắng.

Kỷ Tùy Châu bất đắc dĩ, chỉ có thể chìa tay ra với Doãn Ước.

– Gì vậy?

– Điện thoại.

– Sao lại dùng của em?

Kỷ Tùy Châu lại ném điện thoại của mình xuống bàn:

– Trong đó có phần mềm đặt cơm không?

Doãn Ước lấy điện thoại ra tìm tiệm ăn, lại hỏi Kỷ Tùy Châu muốn ăn gì.

– Tùy em.

Kỷ Tùy Châu bây giờ, ăn gì cũng vậy.

Doãn Ước liền tự mình làm chủ, gọi vài món ăn nhẹ. Trong lúc đó hai người gần như không nói chuyện với nhau, ai cũng không đề cập đến chuyện ánh mắt, như chuyện đó không hề tồn tại.

Thức ăn đã tới, lúc chuông vang lên Doãn Ước theo bản năng đứng dậy định đi mở, lại bị Kỷ Tùy Châu kéo lại.

https://thuviensach.vn

– Em ngồi xuống, để anh.

Anh đi ra mở cửa nhận hàng, xách một túi đồ bày lên bàn, lại kéo Doãn Ước còn đang ngẩn ngơ đến ăn. Hai người ngồi sóng vai trên sô pha, mắt đều đổ dồn vào đồ ăn. Thỉnh thoảng có nhìn nhau nhưng rất nhanh dời đi, đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu nói trước.

– Phải, mắt anh đã khỏe rồi- Anh dứt khoát bóc trần lớp cửa giấy này.

– Là chuyện khi nào?

– Hai hôm trước, lúc đầu chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ, hai hôm nay đã rõ hơn một chút.

– Vẫn chưa hồi phục hoàn toàn à?

– Không nhanh vậy đâu- Kỷ Tùy Châu cười nhạt- Hôm đó lúc bác sĩ nói em không có mặt, nhanh thôi sẽ khỏe lại hoàn toàn.

Doãn Ước cuối cùng cũng nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng cũng bắt đầu thả lỏng.

– Vậy anh gạt em làm gì?

– Anh gạt em cái gì?

– Rõ ràng mắt anh có thể thấy mà.

– Anh cũng không nói là không thấy mà.

Doãn Ước nghẹn lời, tức đến đập bàn:

– Vậy mà suốt ngày anh còn sai bảo em.

– Được, từ hôm nay trở đi đến lượt anh phục vụ em, em muốn sai bảo anh thế nào cũng được- Kỷ Tùy Châu chồm đến, giữ chặt tay cô.

https://thuviensach.vn

Anh vừa nói vừa hôn lên môi đối phương. Tơ tình triền miên bóng đêm gợi cảm, quả nhiên là thời khắc tuyệt vời.

Đúng lúc này, cửa nhà bị người khác đẩy ra.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 66

Một lần hai lần, Doãn Ước đã thành quen.

Cô và Kỷ Tùy Châu đương nhiên tách nhau ra, nhìn hai dì giúp việc đi vào. Trên tay dì Mã quấn băng gạc, còn trong tay dì Trương xách bịch thuốc. Hai người chỉ lo nhìn vào tay quấn băng, hoàn toàn không thấy cô và anh trong phòng khách.

Vẫn là Kỷ Tùy Châu lên tiếng trước, hỏi vết thương của dì Mã thế nào. Dì Mã vô cùng cảm động, lúc nói chuyện lộ ra mấy phần hào sảng:

– Không sao đâu, bác sĩ nói, bôi thuốc và uống thuốc hai ngày là khỏi.

– Có để lại sẹo không?- Doãn Ước thân là phụ nữ càng quan tâm chuyện này hơn.

– Không có, chỉ là vết thương nhỏ- Dì Trương bên cạnh tiếp lời- Bà ấy còn rất chịu chi tiền, nói bác sĩ cho loại thuốc bôi tốt nhất, nghe nói hiệu quả rất tốt.

Nhưng Kỷ Tùy Châu sao có thể để dì Mã bỏ tiền, cái này tính là tai nạn lao động, tất cả chi phí thuốc men đều do anh chi trả, trợ cấp cho người bị thương, nghe đến dì Trương có chút ao ước.

Dì Mã lại không chú ý nghe anh nói, dì vừa vào bếp thấy dưới sàn bừa bãi đã kêu lên, dì Trương cũng chạy vào nhìn, lúc trở ra lại nhìn thấy đống đồ ăn trên bàn, nhất thời lộ ra vẻ mặt “hai người này quả nhiên không sống nổi”.

https://thuviensach.vn

Nhất là thịt bò đắt đỏ bị cắt nhỏ như vậy, dì Mã đau lòng đến độ đêm ngủ không yên.

Hôm sau hai dì mới biết được mắt của Kỷ Tùy Châu đã hồi phục. Kỷ Tùy Châu cũng thừa cơ đuổi hai dì về nhà ba anh.

Thứ nhất dì Mã bị thương cần tịnh dưỡng, thứ hai anh cũng không muốn có hai bóng đèn tùy thời nhảy ra phá hỏng không khí.

Anh nhìn ra được, nếu không có hai người này, anh nắm trọn Doãn Ước chỉ là vấn đề thời gian.

Hai dì lo lắng, còn muốn ở đây một thời gian nữa. Kỷ Tùy Châu phải nói chuyện với dì Mai, cũng không biết anh nói gì với đối phương, ngay buổi chiều dì Mai đã gọi điện đến, triệu hồi hai dì về.

Các dì vừa đi, trong nhà lập tức yên tĩnh rất nhiều. Kỷ Tùy Châu không muốn Doãn Ước mệt, vẫn gọi người giúp việc theo giờ mỗi ngày đến quét dọn.

Sau khi mắt khỏe hơn, Kỷ Tùy Châu quay về công ty làm việc. Về phần Doãn Ước có đi làm lại hay không, kinh ngạc chính là, ý kiến cả hai đều đồng thuận.

Kỷ Tùy Châu không muốn Doãn Ước quay về công ty, chính cô cũng không muốn về. Cô không thể vĩnh viễn ở Thịnh Thế làm nhân viên quèn châm trà rót nước, cho dù cô và Kỷ Tùy Châu có thành hay không, cô cũng phải có công việc của mình. Cô không có lý tưởng gì cao xa, chỉ muốn tự thi vào một chuyên ngành hữu dụng, tương lai có thể tìm một công việc thích hợp là được.

Kỷ Tùy Châu liền ra chủ ý giúp cô, đề nghị cô học kế toán. Anh có quyết định của mình, nếu Doãn Ước muốn học, thì phải học cái gì đó thật hữu

https://thuviensach.vn

ích. Mặc dù không vào Thịnh Thế, với quan hệ của anh có thể tùy tiện tìm một công việc cho cô không hề khó.

Trong ấn tượng của anh, khi Doãn Ước đi học, môn toán cô học không tệ.

Doãn Ước quả thật rất thích môn toán. Thời còn đi học, thành tích môn toán thời trung học của cô luôn đứng đầu lớp, còn những môn lịch sử hay chính trị phải học thuộc lòng gì đó, thật khiến cô đau đầu.

Chuyên ngành cô học thời đại học chính cô cũng không thích, nhưng lúc đó điểm thi của cô vừa đủ trúng tuyển, sự lựa chọn không nhiều, không phải cô kén chọn, mà bị chuyển đến một chuyên ngành ít được quan tâm nhất.

Cô không có ý định học lại chuyên ngành cũ, lời đề nghị này của Kỷ Tùy Châu làm cô thật động lòng.

Kế toán gì đó, học xong ra tìm việc rất dễ dàng, trước kia ba cô cũng từng nghĩ như vậy, muốn cô sau khi tốt nghiệp thì quay về công ty ba làm.

– Hay học tài chính cũng được, hoặc là quản lý.

Đây đều là những ngành thích hợp với khả năng của Doãn Ước, anh đã sớm nhìn ra, con người Doãn Ước không hề có thiên phú nghệ thuật, nếu không anh sẽ đưa cô đi học một nhạc cụ nào đó hoặc vẽ tranh chẳng hạn.

Từng tuổi này mới thành nhà nghệ thuật thì hơi khó, làm đến bốn mươi tuổi mở triển lãm tranh cá nhân hoặc là đại hội âm nhạc gì đó cũng có thể mà. Dù sao anh cũng không thiếu tiền.

Kiếm nhiều tiền như vậy làm gì, không phải để dỗ dành bà xã vui hay sao?

https://thuviensach.vn

Ban đầu Doãn Ước không nhìn ra được tâm tư anh, nghĩ anh một lòng tính toán cho mình. Kết quả thảo luận một hồi cuối cùng cũng ngửi được mùi:

– Sao em lại cảm thấy anh tìm mấy ngành này, là về sau có thể vào công ty anh làm nhỉ?

Kỷ Tùy Châu lột nho cho cô, nhét một quả vào miệng cô:

– Không tốt à, nếu không thích thì em học ngành khác cũng được. Quan trọng là em thích cái gì?

Doãn Ước suy nghĩ, ngoại trừ mát xa cho người ta, cô thật sự không có sở trường gì.

Cô dùng thời gian ba ngày để suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc mình muốn làm gì, tiếp đó không cần băn khoăn gì nữa, một lòng chuẩn bị thi cử.

Vốn dĩ Kỷ Tùy Châu nói muốn tìm một gia sư về nhà dạy cô học, bị cô từ chối. Cô đã đến lớp học bổ túc ghi danh rồi, lần nữa bắt đầu sự nghiệp học tập.

Đi học lại cảm giác không tệ lắm, trong lớp học bổ túc phần lớn đều là người trẻ tuổi, không có áp lực kinh tế, cũng không biết sự hiểm ác và phức tạp nơi công sở. Thỉnh thoảng cũng có người nhỏ nhen, nhưng đều là chuyện nhỏ chẳng đáng kể gì. Cô rất thích cảm giác đi học, ngày ngày mặc đồ đẹp ra ngoài, còn có thể kết giao bạn mới, tan học người nào đó có thời gian rãnh liền đón cô đi dạo phố.

Cuộc sống của cô rốt cuộc cũng quay về quỹ đạo của nó.

Từ sáu năm trước bị tai nạn, cuộc sống mấy năm nay của cô rất không giống người khác. Cô lo lắng cứ tiếp tục như vậy, bản thân sẽ tách khỏi xã hội này.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ đến trường ra, còn có một việc cũng cần phải lên kế hoạch. Đó là chừng nào thì cô mới dọn về nhà mình.

Lúc mắt Kỷ Tùy Châu chưa khỏe hẳn, nhìn mọi vật còn mờ mờ, cô lo lắng anh ở nhà một mình, hơn nữa đối phương cũng không chịu thả người, rất có dáng vẻ đương nhiên phải quản lý cuộc sống của cô. Doãn Ước mới ở lại nhà anh thêm một thời gian nữa.

Nhưng mùa xuân đã trôi qua, sắp tới ngày Quốc Tế Lao Động rồi, Kỷ Tùy Châu vẫn không có ý định thả người, điều này làm cho Doãn Ước không thể không suy nghĩ phải mở lời thế nào về yêu cầu được về nhà của mình.

Nếu không về nhà, ông nội và ba cô đều sắp không cần cô nữa rồi. Cô nhớ có lần đến nhà ông nội ăn cơm, đến chín giờ ông lại có thể giục cô đi đi, còn nói với cô gì mà "con gái về nhà muộn không tốt đâu".

Phải biết rằng, đó mới chính là nhà của cô mà.

Thái độ người trong nhà còn như vậy, khiến Doãn Ước bị tổn thương một chút. Nhưng thuyết phục Kỷ Tùy Châu để cô về nhà mới là nhiệm vụ chủ yếu của cô bây giờ.

Hôm đó, ăn xong cơm chiều, Kỷ Tùy Châu đang ở trong bếp rửa chén, Doãn Ước giả bộ đi vào pha trà, ở bên cạnh mè nheo nói chuyện với anh. Tay Kỷ Tùy Châu đẹp thật, Doãn Ước nhìn có hơi luyến tiếc, đi tìm cho anh đôi găng tay cao su.

– Mang đi, rửa chén làm hư tay thì rất đáng tiếc.

– Tay đàn ông có gì mà quan trọng- Kỷ Tùy Châu không nhận.

– Đương nhiên quan trọng rồi. Anh không biết tay anh xếp thứ hai sau khuôn mặt anh à? Người khác nhìn anh đẹp trai như vậy, chìa tay ra lại đen

https://thuviensach.vn

còn thô ráp nữa, ấn tượng sẽ suy giảm mạnh đó.

– Anh lại không biết, anh còn cần phải tạo ấn tượng đầu tiên thật tốt cho ai nữa- Kỷ Tùy Châu bật cười.

Lời này nói thật ngông cuồng, giống như người trên thế giới này đều không được anh để vào mắt. Ngẫm lại cũng đúng, lúc Doãn Ước còn làm việc ở Thịnh Thế, nghe nói Kỷ Tùy Châu có một lần sang châu Âu họp, Thịnh Thế đầu tư một công trình chính phủ bên đó, xem như là một hạng mục trọng điểm của quốc gia nọ.

Sau đó quốc vương nước đó nói muốn gặp anh, mời anh đến hoàng cung uống trà. Kết quả người ta lại nói thẳng là không rảnh, ngày hôm sau ngồi máy bay về nước.

Ngông cuồng như anh, Doãn Ước cũng là lần đầu tiên gặp.

Đừng nói anh đẹp trai, cho dù có xấu như Quasimodo[1], cũng sẽ có người xếp hàng nịnh bợ anh.

Doãn Ước chỉ có thể đổi đề tài khác, kết quả nói tới nói lui, nói đến diện mạo của anh. Kỷ Tùy Châu rửa chiếc dĩa cuối cùng dưới vòi nước đến sạch sẽ, úp vào giá, sau đó lau tay, nói với Doãn Ước:

– Em có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần lắt léo khen mặt khen chân anh.

Cả đêm cho anh uống canh mật, uống đến độ anh có chút váng vất ngơ ngẩn.

Anh đã nghe vô số lời ngon ngọt, nhưng cũng không êm tai như Doãn Ước nói. Cho dù cô mắng anh, cũng sảng khoái hơn người khác khen anh. Đàn ông đúng là sinh vật không có lòng tự trọng mà.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước bị lật tẩy cười đến xấu hổ, cô cầm tách trà nghĩ nghĩ, quyết định nói thẳng:

– Em muốn hỏi anh, khi nào thì em có thể về nhà?

– Về nhà, về nhà nào?

Doãn Ước nghĩ anh hỏi nhà ba cô hay nhà ông cô, cân nhắc một chút rồi nói:

– Vẫn nên về nhà ông thôi- Cô không muốn chống đối lại Ngụy Tuyết.

Kỷ Tùy Châu không nói gì, lau tay xong đi ra. Doãn Ước đi theo sau lưng anh, đi đến một nửa anh đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi cô:

– Em có kem thoa tay không?

– Có. Anh muốn à?

Thấy Kỷ Tùy Châu gật đầu, Doãn Ước dẫn anh về phòng, rồi tìm kiếm trên bàn trang điểm đầy chai lọ của mình. Sau khi tìm được liền nhét vào tay anh, hỏi anh:

– Phải dùng à?

– Anh vẫn chưa ngốc đến mức đó.

– Vậy sao đột nhiên lại muốn dùng thứ này?

– Em nói đúng- Kỷ Tùy Châu nặn một ít ra tay bôi bôi, cúi đầu mỉm cười- Vẫn nên chăm sóc một chút vẫn hơn, dù sao anh cũng chưa lấy vợ.

Doãn Ước phục anh triệt để.

Cô nhớ đến câu hỏi vừa nãy, đối phương vẫn chưa trả lời cô, liền hỏi lại lần nữa. Kỷ Tùy Châu ngồi trên số pha đơn ở đối diện giường, Doãn Ước

https://thuviensach.vn

an vị trên tay vịn, anh vừa ngẩng lên liền có thể nhìn thấy đôi chân thon dài của cô.

Vốn đang có điều cân nhắc, lần này quả thật không thể tha cô được.

Ai bảo trời tối thế này cô lại quyến rũ anh.

– Rốt cuộc thì đến khi nào, anh cho em câu trả lời chính xác đi.

– Anh không định cho em về- Kỷ Tùy Châu nói thẳng.

– Ý gì đây?

– Chính là ý đó đấy.

Doãn Ước muốn hỏi anh là không lẽ muốn kết hôn với cô, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Mấy lời không biết xấu hổ thế này tốt nhất đừng hỏi, ngộ nhỡ người ta quả thật thiếu "lao động giá rẻ" thì sao.

Không ngờ Kỷ Tùy Châu lại trực tiếp cho cô đáp án:

– Chính như em đang nghĩ, anh định kết hôn với em.

Gần đây tình cảm của họ rất tốt, mặc dù không nói thẳng ra, nhưng Doãn Ước cũng ngầm thừa nhận quan hệ yêu đương của họ. Dù sao ở cùng một mái nhà, còn cả ngày ôm ôm ấp ấp anh anh em em, nói họ không phải quan hệ tình nhân, cũng không có ai tin.

Nhưng chuyện trọng đại như kết hôn, Doãn Ước thật không nghĩ tới.

Thấy cô sững sờ, Kỷ Tùy Châu cũng không giục cô, chỉ nói:

– Em suy nghĩ kỹ đi, không cần trả lời anh ngay.

– Nếu em từ chối?

https://thuviensach.vn

– Vậy cũng không sao, anh sẽ nỗ lực gấp đôi.

Doãn Ước nghẹn lời, người ta nói vậy cũng không sai. Cô từ chối không có nghĩa là anh không thể tiếp tục theo đuổi, trừ khi hiện tại cô lập tức tìm đàn ông kết hôn.

Nhưng tính khí ngang ngược của Kỷ Tùy Châu, cho dù cô thật sự kết hôn, anh nhất định cũng sẽ ra tay cướp dâu. Đàn ông bình thường có mấy ai tấn công dai dẳng và mãnh liệt như anh đâu, chết rồi.

Cô không biết nên trả lời thế nào.

Tối đó vấn đề đi ở của cô không bàn bạc ra được kết quả, Doãn Ước không thể về nhà. So ra, về nhà chỉ là chuyện nhỏ. Kỷ Tùy Châu lại có thể thật sự tính toán cưới cô, là lúc cứu cô, đầu óc bị đụng hư chỗ nào rồi sao?

Qua mấy ngày, Doãn Ước lại nhận được tin tốt. Bên bệnh viện thông báo cô đến, lúc đến mới thấy có ba cô ở đó. Mấy người cùng trò chuyện với bác sĩ mới biết gần đây tình hình hồi phục của Doãn Hàm rất tốt, sẽ mau chóng có chuyên gia tiến hành đánh giá cho anh.

– Nếu thuận lợi, cậu ta sẽ mau chóng xuất viện thôi.

Lời của bác sĩ cho Doãn Ước một tin tức, sau khi em trai cô thi hành án sáu năm, có thể sẽ lần nữa trở thành người tự do.

***Chú thích:

[1]Quasimodo là thằng gù nhà thờ Đức Bà, một thằng gù xấu xí, mồ côi khốn khổ được người ta đưa về nhà thờ nuôi dưỡng và trở thành người đánh chuông cho nhà thờ.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 67

Từ bệnh viện đi ra, Doãn Ước chạy đến công ty trước.

Ra khỏi thang máy đi vào khu vực làm việc, ngoại trừ Diệp Hải Thần ra, những người còn lại thấy cô đến thì có hơi ngạc nhiên. Doãn Ước bị loại ánh mắt ấy nhìn chăm chú, cũng thấy được mình quái gở, hối hận bản thân đã nhất thời xúc động chạy tới đây.

Cô xoay người định đi về, Diệp Hải Thần gọi cô lại:

– Vào đi, chủ tịch đang đợi cô đó.

Doãn Ước rất có thiện cảm với người này, trong ấn tượng anh luôn là bộ dạng thong dong bình đạm thế này. Chắc do Kỷ Tùy Châu dạy, biểu cảm trên mặt không chút biến hóa nào.

Người này tuyệt đối không đơn giản.

Doãn Ước cám ơn anh, đi đến gõ cửa văn phòng chủ tịch. Bên trong Kỷ Tùy Châu lên tiếng, cô liền đẩy cửa đi vào.

Lâu rồi không đến đây, cũng rất lâu không thấy bộ dạng nghiêm túc của anh khi ngồi ở bàn làm việc. Khoảng thời gian trước hai người suốt ngày ở nhà dính lấy nhau, đột nhiên bây giờ anh quay lại làm việc, Doãn Ước có chút không quen.

Kỷ Tùy Châu đứng lên đi về hướng cô, kéo cô đến sô pha ngồi xuống, lại kêu người mang cà phê vào.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Doãn Ước bất ổn, hệt như tâm trạng hiện giờ của cô.

Em trai có cơ hội xuất viện, cô đương nhiên vui rồi, nhưng nghĩ đến đây là kiệt tác của người nào đó, cô lại cảm thấy khó chịu. Hiện tại cô không rõ giữa mình với Kỷ Tùy Châu là thái độ gì nữa, để anh ra mặt dàn xếp đến việc Doãn Hàm xuất viện, đúng là quá buồn cười.

– Đến bệnh viện rồi à- Kỷ Tùy Châu đi thẳng vào vấn đề.

– Là do anh làm?- Doãn Ước nhìn anh.

– Anh không làm gì cả, chính vì anh không làm, nên họ nhất định sẽ làm chút gì đó.

Đây là quy trình bình thường, bệnh nhân tâm thần sau khi tiếp nhận điều trị một thời gian, nếu tình huống quả thật có chuyển biến tốt, sau khi được chuyên gia đánh giá sẽ cho phép xuất viện, bệnh viện bình thường sẽ không cưỡng chế giữ người lại.

Nhưng tình huống của Doãn Hàm khá đặc biệt, nếu Kỷ Tùy Châu không lên tiếng, không ai dám thả anh ta ra. Cho nên anh không nhúng tay vào, người khác liền cho rằng ngầm đồng ý, nói cho cùng vẫn là nhờ anh mà được thơm lây.

– Chỉ là…

– Em không muốn cậu ta được thả?

– Đương nhiên là muốn, nhưng anh phải đối mặt với Tùy Ý thế nào?

– Đây là chuyện gia đình anh, em đừng quan tâm.

Kỷ Tùy Châu cũng không biết trong lòng Tùy Ý nghĩ gì, hay là thời gian dài, thù hận trong lòng vơi đi rất nhiều. Hay là nó đã dời trọng tâm đến chuyện đi lấy lòng ba rồi, nên không so đo chuyện này nữa?

https://thuviensach.vn

Cũng có thể chính là, lời nói dối hôm đó của anh đã có tác dụng với nó?

Dù sao gần đây, nó như biến thành một người khác. Không còn rầu rĩ, gay gắt, hung hăng nữa. Nó hòa nhã hơn rất nhiều, nghe mẹ anh nói hiện giờ nó đang kết giao bạn mới, thậm chí bắt đầu đi chơi với bạn trai.

Đối với chuyện kết giao bạn bè, anh không phản đối, nhưng đi chơi với bạn trai, anh vẫn âm thầm để ý.

Nói đến cùng chỉ là lo lắng thôi.

Thái độ của em gái anh chuyển biến nhanh như vậy, khiến anh có suy nghĩ khác. Lúc trước không lâu sau khi cô tỉnh, não bộ do hôn mê lâu nên bị tổn thương, đa số ký ức bị mất đi. Sau đó trải qua trị liệu mới chuyển biến tốt hơn, Kỷ Tùy Châu liền dẫn cô đi làm thôi miên, hy vọng nhớ lại hoàn toàn diễn biến đêm xảy ra vụ án.

Nhưng tất cả ký ức của Tùy Ý chỉ tới lúc bị Doãn Hàm đánh ngất mà thôi, sau đó xảy ra chuyện gì thì cô hoàn toàn không biết.

Đây cũng phù hợp với bản chất con người. Chính là dựa vào điểm đánh ngất cô này, cô vô cùng chắc chắn trăm phần trăm là Doãn Hàm làm. Vì thế cô đã gạt họ, còn tìm người dùng máy phát hiện nói dối với mình, chứng minh ký ức của cô không hề sai lệch.

Kỷ Tùy Châu sau khi xem báo cáo máy phát hiện nói dối đưa ra, hoàn toàn không hoài nghi em gái mình. Nhưng hiện tại cô biểu hiện như vậy lại khiến Kỷ Tùy Châu có hơi lo lắng, hay là cô đang nghĩ gì đó mà không nói với anh?

Doãn Ước không biết chuyện này, còn lo lắng giúp anh, sợ hai anh em anh trở mặt nhau. Kỷ Tùy Châu an ủi cô:

https://thuviensach.vn

– Gần đây Tùy Ý tốt lắm, nó không quan tâm tới em trai em, anh cũng không định cho nó biết chuyện này. Quên đi quá khứ là chuyện tốt nhất với nó.

– Cám ơn anh.

– Không cần khách sáo, coi như trả nợ ân tình cho em.

Doãn Ước không biết anh nói vậy là sao. Nếu là đôi mắt, anh cũng mù một lần, xem như hai người huề nhau. Cẩn thận tính toán, hình như cô nợ anh nhiều hơn.

Trợ lý mang cà phê vào văn phòng, Kỷ Tùy Châu bảo anh ta đưa thẳng vào phòng trong. Người đi rồi, anh kéo Doãn Ước vào trong cùng mình.

Doãn Ước nghĩ anh muốn làm gì đó, nên có hơi do dự. Hai người vào trong còn chưa nói gì, cô đã bị Kỷ Tùy Châu kéo đến, trực tiếp đè vào cánh cửa.

Anh bắt đầu hôn cô, từ nhẹ đến mạnh, từ cạn tới sâu, hôn xong hai người đều có hơi kích động, trên đầu toát đầy mồ hôi.

Doãn Ước nghe thấy giọng mình mang theo chút ngọt ngào vang lên:

– Kỷ Tùy Châu, đây xem như giao dịch à?

Anh hơi tách cô ra, cô muốn hiến dâng tất cả cho anh sao.

– Không, đó là thành ý của anh- Kỷ Tùy Châu lắc đầu.

– Thành ý gì?

– Thành ý cưới em.

– Vậy ngộ nhỡ đến cuối cùng em vẫn không đồng ý thì sao?

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đang luyến tiếc rời khỏi cổ cô, giọng nói trầm ấm dễ chịu:

– Không sao, vậy cho rằng anh đầu tư thất bại. Thường đi ven sông sao có thể không mất giày, thỉnh thoảng sơ xuất một chút cũng là hợp lý.

Anh hôn đến tâm tư Doãn Ước lơ lửng, hai tay ôm anh hơi dùng sức một chút.

Kỷ Tùy Châu cảm nhận được hành động của đối phương, bế bổng cô lên, đi đến bên giường, hai người cứ vậy mà ngã xuống đó.

– Kỷ Tùy Châu…- Doãn Ước thỏ thẻ tên anh, bắt đầu chủ động hôn anh. Cô hôn lung tung mà kịch liệt, còn hơn vừa rồi chứ không kém.

Cô là đang hứa hẹn điều gì, Kỷ Tùy Châu rất hưởng thụ, nhưng chỉ có vậy. Khi Doãn Ước nghĩ anh sẽ hành động thêm một bước nữa, anh đột nhiên dừng lại, hơi tách khỏi người cô một chút.

– Sao vậy?

– Doãn Ước- Kỷ Tùy Châu nhíu mày- Anh nói rồi đây không phải là giao dịch, hiện tại anh quả thật rất muốn có em, nhưng không phải là lúc này.

Nếu lúc này lên giường cùng Doãn Ước, đây sẽ khiến anh cảm thấy cô như là đang trả ơn. Anh muốn là chân tình thật sự của cô, không phải là miễn cưỡng chiều theo.

Doãn Ước không nói gì, sắc mặt chậm rãi đỏ lên. Cô không phải vì lời nói này của Kỷ Tùy Châu mà tức giận, cô là vì biết phản ứng cơ thể mình nên cảm thấy khổ não.

Người ta nói đàn ông không tách khỏi được chuyện này, sao ngay cả phụ nữ cũng khao khát như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô xoa hai má đang ửng đỏ của mình chuẩn bị ngồi dậy, chợt nghe Kỷ Tùy Châu hoài nghi hỏi:

– Doãn Ước, không lẽ em thật sự muốn à?

Tâm tư bị bóc trần, Doãn Ước có hơi ngượng ngùng, kéo chăn qua trùm kín đầu.

Động tác này thuyết minh hết thảy, Kỷ Tùy Châu có hơi bất ngờ, lập tức chồm đến cách cái chăn dỗ dành cô:

– Lần sau em nói sớm một chút. Đêm nay về nhà anh liền đút em ăn no.

Trong chăn truyền ra tiếng "biến" mơ hồ, nghe đến Kỷ Tùy Châu càng thêm mừng rỡ.

Doãn Ước này, lại là một người ngoài mặt điềm tĩnh, bên trong lại tràn đầy điên cuồng như thế.

Nếu không phải sợ tai vách mạch rừng, lúc này anh sẽ ở ngay đây, trên chiếc giường này mà muốn cô. Thịt dâng đến tận miệng lại không ăn được, trong lòng ít nhiều cũng có tiếc nuối. Anh không cho Doãn Ước về, chuẩn bị tan làm sớm cùng về với cô.

Chiều hôm đó Doãn Ước liền ở lại trong văn phòng anh, chán muốn chết mà lướt điện thoại xem tin tức. Kỷ Tùy Châu ở ngoài mặt thì nghiêm túc làm việc, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cô một cái.

Doãn Ước cảm nhận được ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của đối phương, cảm thấy mình sắp không ngồi nổi nữa.

Cô sắp bị anh nướng chín mất rồi.

Không dễ gì hoàn thành công việc trong tay, Kỷ Tùy Châu đang chuẩn bị đứng lên lấy áo vest, Diệp Hải Thần lại vội vã đi vào, sắc mặt có hơi khó

https://thuviensach.vn

coi.

Doãn Ước hiếm khi thấy anh ta như vậy. Cô lập tức ra ngoài, giúp hai người khép cửa lại.

Diệp Hải Thần nhìn Kỷ Tùy Châu, nói:

– Hạng mục ở sân trượt tuyết xảy ra vấn đề, giàn giáo mới dựng đã sập xuống, có người bị thương, trước mắt không rõ tình hình thương vong.

Đây thuộc về sự cố an toàn lao động quan trọng, sắc mặt Kỷ Tùy Châu thoáng sa sầm.

– Thông báo cho Hạ Tịch chưa?- Đây là hạng mục đồng hợp tác với Nhất Phẩm, đối phương chắc chắn biết rồi.

– Đã thông báo, chủ tịch Hạ và hội đồng quản trị cũng đã biết.

– Đặt vé máy bay, bây giờ tôi lập tức qua đó.

Kỷ Tùy Châu đi ra khỏi văn phòng, lúc đi ngang qua người Doãn Ước cũng không dừng lại, đi được một đoạn mới nhớ đến điều gì, đột nhiên xoay người đi trở về, ôm cô hôn mạnh một cái.

– Đợi anh về.

Ngay sau đó anh mau chóng rời đi.

Doãn Ước ngây ngốc đứng đó, không biết nên khóc hay cười. Lúc ấy trong văn phòng có lẽ còn khoảng bảy tám người, tất cả đều xem miễn phí phân cảnh phấn khích vừa nãy.

Tuyên Bân là người dễ kích động, ngay tại chỗ đã kêu thành tiếng, bị giám đốc Trần đứng bên cạnh lập tức bụm miệng anh lại, kéo xuống.

https://thuviensach.vn

Những người khác thấy thế vô cùng ăn ý đồng loạt cúi đầu, làm bộ bận rộn công việc, chỉ dám lấy đuôi mắt quan sát Doãn Ước.

Tuy rằng sớm biết quan hệ giữa cô và chủ tịch không đơn giản, nhưng hôn hít công khai trước mặt mọi người, vẫn khiến họ có chút khó tiêu hóa.

Làm ơn cho hội độc thân một con đường sống đi!

Doãn Ước đầu váng mắt hoa, cũng không biết bản thân đi ra khỏi công ty như thế nào. Cô bắt xe quay về chỗ ở của Kỷ Tùy Châu, một mình ngồi thu lu trong phòng khách trống trải, ngẩn ngơ.

Điều bất ngờ của hôm nay quả thật rất nhiều.

Buổi tối cô nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu, anh đã đến nơi hạng mục gặp sự cố, là ở thành phố C. Giọng anh nghe có vẻ ảo não, nhưng tinh thần khá tốt.

Doãn Ước rất quan tâm hình huống người bị thương. Cô xem tin tức cả đêm, chưa hề nghe họ nhắc đến chuyện này.

– Bị thương năm người, trong đó có một người bị thương nặng, trước mắt còn đang cấp cứu. Mấy người còn lại cũng ổn.

– Anh có thể gặp phiền phức gì không?

Cô xem qua không ít tin tức, phát sinh sự cố lớn ở công trường, người có trách nhiệm chính sẽ gặp rắc rối. Kỷ Tùy Châu tuy rằng chỉ là nhà đầu tư, nhưng dù sao cũng là ông chủ lớn, bình thường chia phần hoa hồng nhiều nhất, khi xảy ra chuyện trách nhiệm cũng lớn nhất.

– Hạng mục là Hạ Tịch đứng ra làm người đại diện, cảnh sát hiện nay đã tìm cô ấy hỏi qua rồi, nhưng trách nhiệm cụ thể để sau khi điều tra mới quyết định được.

https://thuviensach.vn

Dù sao Hạ Tịch cũng không thể mỗi ngày ở công trường giám sát, giàn giáo cũng không phải cô kêu người ta làm lỏng lẻo. Xác định người phụ trách hạng mục thực tế mới là chuyện hóc búa nhất.

Nếu không chết người thì tốt, nếu người bị thương nặng kia không cứu chữa được, chỉ e người phụ trách hạng mục năm nay phải ở trong tù ăn Tết rồi.

Đề tài này có hơi nghiêm trọng, hai người chỉ nói vài câu rồi bắc qua chuyện khác.

Kỷ Tùy Châu bảo Doãn Ước về nhà mình ở tạm.

– Phải mấy hôm nữa anh mới về được, em về nhà trước đã, một mình em ở nhà anh không an toàn.

– Vậy em đi, đồ đạc em sẽ dọn đi hết.

– Doãn Ước- Kỷ Tùy Châu ở bên kia nói- Nếu em không quay lại nhà anh, anh sẽ đích thân đến nhà ông nội em bắt em về. Em không tin thì thử xem?

Cô không thèm, cô không phải người không biết xấu hổ như anh.

– Được rồi, em sẽ về.

Tối đó Doãn Ước thu dọn vài đồ dùng cá nhân, định về nhà ông nội ở hai đêm. Ngày hôm sau là thứ hai, cô theo thường lệ đi học bổ túc, đến nơi mới nhận được thông báo, con đường phía trước chỗ học phải sửa chữa, trường học sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cho họ nghỉ một tuần, chờ đường xá cải tạo xong mới đi học lại.

Doãn Ước lập tức trở thành người nhàn hạ.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu ngày nào cũng gọi cho cô hai cú điện thoại, một sáng một tối. Nghe có vẻ như anh vẫn rất bận bịu, dù sao Hạ Tịch cũng là phụ nữ, việc kinh doanh không có kinh nghiệm. Xảy ra chuyện lớn thế này, toàn bộ đều dựa vào một mình anh chèo chống.

Doãn Ước có hơi đau lòng về anh, mắt anh mới khỏi chưa được mấy ngày.

Kỷ Tùy Châu một khi bận rộn liền không có quan niệm về thời gian, có hôm làm việc đến gần mười một giờ khuya mới nhớ chưa gọi điện cho Doãn Ước.

Anh lấy điện thoại ra nhấn số, lại chỉ nhận được giọng nữ lạnh băng:

– Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy.

Doãn Ước không có thói quen tắt điện thoại lúc ngủ, điện thoại cô luôn mở 24/24.

Kỷ Tùy Châu bắt đầu thấy bất an.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 68

Doãn Ước xuống máy bay đã là đêm tối.

Thành phố C gần cực Bắc hơn thành phố B. Lúc cô đến khoảng bảy giờ, kết quả còn chưa rời khỏi sân bay đã gặp rắc rối.

Một kiện hành lý của cô bị thất lạc.

Cô cầm thẻ đăng ký đi tìm nhân viên giúp đỡ, đối phương kiểm tra một hồi không tra ra hành lý của cô rốt cuộc đã đi đâu. Sau đó tìm thêm vài người hỗ trợ, sau nhiều tiếng đồng hồ, cuối cùng tìm được kiện hành lý bị bẩn trong một góc khuất hẻo lánh.

Doãn Ước ngồi xổm ở đó kiểm tra một hồi, phát hiện quần áo bên trong không lấm bẩn, liền đóng hành lý đeo lên lưng, đi về phía sảnh chờ sáng choang đèn đuốc.

Đi đến đó mới ngửi được hương thơm, Doãn Ước lúc này cảm thấy rất đói bụng.

Cô nổi hứng quyết định đến thành phố C, giữa trưa vội vàng đóng hành lý nên quên ăn cơm. Lên máy bay cô mệt quá nên ngủ, khi thức dậy đã quá giờ dùng cơm.

Cô không muốn làm phiền tiếp viên hỏi cơm, bây giờ lại cảm thấy thật đói.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô tìm một tiệm ăn trong sân bay, ăn một tô mỳ khiến cô vô cùng sót ruột.

Bởi vì quá đắt, ngay cả nước dùng cô cũng uống sạch.

Ăn no lấy điện thoại ra xem, đã sắp chín giờ rưỡi. Doãn Ước lướt lịch sử nói chuyện cùng Kỷ Tùy Châu, tìm ra khách sạn anh đang ở, liền ra ngoài bắt xe.

Vừa ra khỏi sảnh chờ đợi, Doãn Ước mới phát hiện bên ngoài trời mưa. Mưa không nhỏ, cô lại quên mang ô. Một đường chạy như bay ra khu chờ taxi, phát hiện ở đó có hơn hai mươi người đang xếp hàng, nhưng ngay cả một chiếc xe cũng không có.

Cô tìm người hỏi thăm sao lại vậy, họ liền nói với cô, taxi ở sân bay thành phố C không nhiều lắm, hơn nữa trời cũng tối rồi. Bây giờ lại đang mưa, nhiều người thì ít cháo mà.

Những người khác đều đang cúi đầu dùng phần mềm, muốn đặt xe khác. Nhưng trời mưa to, xe khác cũng đắt chuyến, rất nhiều người chờ đợi gần một tiếng đồng hồ cũng không gọi được xe đến.

Doãn Ước cũng đứng đợi theo khoảng hơn nửa tiếng, nhìn hàng dài trước mặt, quyết định tìm đường khác.

Cô không rành thành phố C lắm, ngoại trừ lần trước đi cùng với Kỷ Tùy Châu một chuyến ra, bản thân cô chưa từng đến chỗ này thêm lần nào nữa. Cô hỏi thăm người ta tìm được trạm xe điện ngầm ở sát bên cạnh sân bay, mua một vé rồi lên xe.

Xe điện ngầm ban đêm rất vắng người, một khoang xe tính luôn cả cô chỉ có năm người. Lúc bắt đầu Doãn Ước cảm thấy cũng không tồi, còn có thể có rất nhiều chỗ trống để ngồi. Sau đó chạy qua hai trạm có hai cô gái xuống, cô không còn khoan thai được nữa mà bắt đầu lo sợ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì lúc này trong khoang xe chỉ còn lại cô và hai người đàn ông khác.

Một người trông có vẻ thư sinh, đeo cặp mắt kính nho nhã, luôn ở đó xem điện thoại. Người còn lại tướng mạo hung dữ, trời tối rồi chỉ mặc áo ba lỗ, lộ ra hình xăm trên cánh tay trái.

Doãn Ước có hơi căng thẳng. Cô ngẩng đầu nhìn bản đồ lộ tuyến trên xe, nhẩm tính xem mình còn ngồi mấy trạm nữa. Khi cô ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện người đàn ông xăm mình đã đi tới ngồi xuống đối diện cô.

Giữa hai người cách nhau khoảng hai thước, lại nhìn anh đeo kính, vẫn đang lướt điện thoại như cũ, hoàn toàn không chú ý đến tình hình bên này.

Doãn Ước nhủ thầm không ổn, cô đột nhiên hối hận đã không báo trước với Kỷ Tùy Châu mà đã một mình chạy đến đây.

Xe điện ngầm đến trạm liền dừng lại, Doãn Ước định xuống ở đây, ngẫm lại thấy lo lắng. Trong sân ga điện ngầm lúc này nhất định cũng chỉ có vài ba con mèo hoang, ra ngoài chưa hẳn sẽ an toàn hơn trong này. Mấu chốt là chưa đến nơi cô muốn, bên ngoài trời lại mưa to, cô hoàn toàn không gọi được xe.

Đất khách quê người, ngộ nhỡ người đàn ông này thật sự là kẻ xấu.

Chỗ này tốt xấu gì cũng còn anh đeo kính.

Nghĩ đến đây cô quyết định gọi điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, thời khắc quyết định vừa nhìn đến điện thoại, lại có thể hết pin. Doãn Ước tức giận đến cạn lời. Rõ ràng lúc trưa cô đã sạc đầy pin rồi mà, cái điện thoại cùi bắp này đúng là lỡ việc.

Cô lặng lẽ nhìn người xăm mình, phát hiện hắn luôn cúi đầu, liền mò mẫm cục sạc dự phòng trong ba lô. Đúng lúc này đối phương đột ngột ngẩng đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc mắt chạm mắt, hắn lại cười gian tà với cô.

Nụ cười kia, ghê tởm buồn nôn khiến người ta không nói nên lời.

Tay Doãn Ước đang lục lọi trong ba lô liền rụt lại, cố gắng nghĩ cách khác. Xe điện ngầm chạy như bay, khoảng mười phút sau, đã đến trạm cô phải xuống.

Doãn Ước ra vẻ bình tĩnh đứng lên, một tay kéo hành lý, tay kia làm bộ gọi điện thoại, vừa đi vừa cười:

– Ông xã à, anh đến rồi? Em cũng vừa đến nơi. Em họ cũng đến rồi à, muộn vậy rồi cậu ta đến làm gì… Lo cho em à? Có gì mà lo, em ngồi xe điện ngầm rất an toàn, có nhân viên công tác mà sợ gì.

Xem như số cô còn may mắn, lúc đang diễn như vậy, đối diện thật sự có một anh nhân viên nhà ga mặc đồng phục đi tới. Doãn Ước kích động bước nhanh đến đó, giữ đối phương lại hỏi đường. Sau khi nói vài câu cô vừa quay đầu, thấy người đàn ông xăm trổ vừa rồi đi theo cô xuống lại lên một chiếc xe khác, cửa xe đóng lại, mặt hắn nhanh chóng mơ hồ. Trái tim đập dồn dập của Doãn Ước rốt cuộc cũng trở lại bình thường.

Cô cám ơn anh nhân viên, đi về hướng cửa B1. Lúc này cuối cùng cũng có cơ hội lấy cục sạc sự phòng ra nạp pin cho điện thoại.

Đi ra khỏi đường hầm, cô nhìn thấy bên ngoài vẫn còn mưa. May mà đây là trung tâm thành phố, trên đường vẫn có người qua lại. Doãn Ước đội mưa chạy vào trú dưới mái hiên của cửa hàng tiện lợi bên cạnh, lại cầm điện thoại mở nguồn.

Lần này cuối cùng cũng khởi động được.

Điện thoại vừa mới khởi động, cuộc gọi của Kỷ Tùy Châu lập tức đến, Doãn Ước vừa rồi diễn có hơi nhập tâm, vừa mở miệng đã gọi anh một

https://thuviensach.vn

tiếng:

– Ông xã à?

Bên kia Kỷ Tùy Châu ngạc nhiên, nhưng rất nhanh nhận lấy của hời này.

– Ừm, bà xã.

Doãn Ước không nói gì, người này chiếm lợi còn chiếm một cách nhã nhặn như vậy.

Kỷ Tùy Châu hỏi cô đang ở đâu, Doãn Ước có chút chột dạ, cô không nghe lời anh, một mình chạy đến thành phố C, với hiểu biết của cô về Kỷ Tùy Châu, anh sẽ mắng cô đến tối tăm mặt mũi.

Cô đang do dự, Kỷ Tùy Châu đã có hơi sốt ruột:

– Doãn Ước, rốt cuộc em đang ở đâu, đang ở ngoài đường à?

Anh nghe thấy tiếng nước, nếu không ở ngoài đường, thì là đang tắm rửa. Nhưng đi tắm thì cần gì tắt máy?

– Em đang ở ngoài đường.

– Muộn như vậy? Điện thoại em bị gì, vừa rồi không gọi được.

– Cái đó…- Doãn Ước bắt đầu mặc cả với anh- Nếu em nói với anh em đang ở đâu, anh đừng tức giận nha.

Kỷ Tùy Châu cố nén lửa giận trong lòng, ôn tồn dỗ dành cô:

– Anh không tức giận, em nói cho anh biết em ở đâu đi? Đang đi ăn với bạn học à?

Vốn dĩ Kỷ Tùy Châu không quá thích Doãn Ước đi ra ngoài, nhất là muộn như vậy. Nhưng lúc này anh đột nhiên phát hiện, chỉ cần cô an toàn,

https://thuviensach.vn

cô đi đâu làm gì cũng không thành vấn đề.

Doãn Ước cười xòa, lấy lòng nói với anh:

– Em biết anh là người vị tha lắm mà.

– Doãn Ước, đừng rót canh mê hồn nữa, nếu em còn không nói anh sẽ nổi giận thật đấy.

– Đừng giận, em đang ở thành phố C.

– Em nói gì?

Hai người cùng im lặng, lát sau mới truyền đến tiếng hét cực kỳ tức giận của Kỷ Tùy Châu:

– Em ở chỗ nào của thành phố C?

Khó trách anh nghe được tiếng nước. Anh kéo rèm nhìn ra bên ngoài, thành phố C lúc này đang mưa, trong bóng đêm bên ngoài là mưa lớn, hạt mưa lớn nhỏ không ngừng vuốt ve cửa kính của khách sạn.

Doãn Ước này, lại không báo trước đã chạy đến tìm anh.

– Em đang ở trên đường quốc lộ cách khách sạn anh không xa, chỗ này có một cửa hàng tiện lợi, anh có thể đến đón em không, em không tìm được vị trí cụ thể của khách sạn.

– Em chờ ở đó.

Kỷ Tùy Châu nói xong liền cúp máy, cầm chìa khóa xe lao ra khỏi phòng.

Năm phút sau, xe anh đỗ trước cửa hàng tiện lợi. Anh đội mưa xuống xe, đi đến trước mặt Doãn Ước giúp cô xách hành lý, còn cầm luôn ba lô trên

https://thuviensach.vn

vai cô, dặn cô:

– Ở đây chờ anh.

Sau đó anh đi cất hành lý vào cốp sau, lại lấy ô từ bên trong ra. Anh che ô ôm lấy Doãn Ước, nhét cô vào trong xe, sau đó đi vòng sang ghế lái ngồi vào.

Trên đường chạy về khách sạn, Kỷ Tùy Châu không nói gì. Doãn Ước vốn cảm thấy chuyện này rất hứng thú, bây giờ lại càng lúc càng chột dạ. Cô vụng trộm đánh giá vẻ mặt của đối phương, không thấy có gì tức giận nhưng cũng không thấy vui vẻ gì.

Thâm sâu không lường được, làm người ta không cân nhắc ra.

Đến khách sạn, Kỷ Tùy Châu đưa thẳng người về phòng mình. Doãn Ước hiện giờ đã không bài xích chuyện phát sinh bất cứ quan hệ gì với anh, không còn cách nào, cô chính là loại phụ nữ một khi đã yêu là choáng váng đầu óc vậy đấy.

Nhưng lại cảm thấy ở chung một phòng quá mức căng thẳng, cô bất giác hỏi anh:

– Không thể thuê thêm một phòng sao?

Hỏi xong chính mình cũng cảm thấy giả tạo. Đi quãng đường xa như vậy đến đây, còn muốn ở hai phòng riêng biệt, giả bộ thuần khiết gì chứ.

Kỷ Tùy Châu xem như chưa nghe gì, kéo hành lý vào phòng, lại tìm một chiếc khăn sạch đưa cho cô, kêu cô đi tắm. Doãn Ước ở bên trong tắm rửa, anh cũng không rãnh rỗi, gọi điện hỏi đặt cơm khách sạn, lại cố ý kêu người ta mang lên thêm một ấm trà gừng.

https://thuviensach.vn

Đợi sau khi Doãn Ước sấy khô tóc từ phòng tắm bước ra, bên ngoài bàn ăn đã bày biện sẵn, mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Tô mỳ kia của cô đã sớm tiêu hóa hết.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, Doãn Ước nhìn thấy món ăn đầy bàn, cảm giác có chút lãng phí, Kỷ Tùy Châu lại nói:

– Dùng bữa tối với anh.

– Bữa tối?- Doãn Ước nhìn đồng hồ treo tường- Sắp mười hai giờ đêm, anh còn chưa ăn tối. Làm việc đến tận giờ này à?

– Ừ, vốn định gọi điện cho em, kết quả điện thoại tắt máy, nếu em còn không bắt, anh phải mua vé máy bay trở về. Doãn Ước, em có biết bản thân đã phạm sai lầm rồi không?

Bộ dạng anh nói chuyện như thầy giáo dạy học trò, Doãn Ước định cãi lại vài tiếng, nhưng cảm thấy không có lập trường gì, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi.

– Em đến tìm anh, anh không phản đối, nhưng giờ trễ thế này, em là con gái một thân một mình ở ngoài đường muộn như vậy, không nghĩ sẽ gặp nguy hiểm à?

Ban đầu không nghĩ đến, nhưng sau đó Doãn Ước liền ý thức được. Chủ yếu là lúc mua vé máy bay, do gấp gáp chỉ mua được chuyến bay vào giờ này.

– Biết rồi, lần sau em sẽ mua vé máy bay chuyến ban ngày.

– Sai- Kỷ Tùy Châu không chút lưu tình ngắt lời cô- Em nên báo trước với anh một tiếng, anh sẽ sai người đặt vé máy bay cho em, sắp xếp xe đến đón em. Đây mới là đáp án chính xác.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đột nhiên rất muốn gọi anh một tiếng “thầy Kỷ”.

Khó trách Tùy Ý luôn bị anh dạy dỗ đến xám mặt, người đàn ông này một khi nghiêm túc, thật khiến người khác không chống đỡ nổi.

Doãn Ước chỉ có thể cúi đầu ăn thục mạng, vừa ăn vừa phải nghe đối phương quở trách. Đầu cô càng cúi càng thấp, tần suất gật đầu ngày càng nhanh. Đến cuối cùng thật sự không nhịn nổi, cô mới nhìn anh xin tha:

– Biết rồi, thầy Kỷ. Không, là thầy chủ nhiệm.

Kỷ Tùy Châu nghe cô gọi thẳng mình là thầy, không giận mà còn cười. Nụ cười này khiến Doãn Ước thấy không ổn, cô đặt chén xuống, đột ngột đứng lên.

– Em buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ. Chỗ này của anh có hai phòng chứ?

– Không có, một mình anh không nhất thiết phải ngủ hai phòng.

– Lần trước ở sân trượt tuyết…

– Lần trước anh vui.

– Vậy em ngủ giường, anh ngủ sô pha?- Doãn Ước chớp chớp mắt.

– Em cảm thấy có khả năng không?

– Vậy thì chúng ta hoán đổi?- Sô pha kia thoạt nhìn vừa lớn vừa êm.

Kỷ Tùy Châu trả về một nụ cười khinh miệt, đáy mắt có dục vọng không chút nào che giấu.

Doãn Ước bước nhanh đi, nhưng vẫn không thoát được ma trảo của anh, bị anh túm lại, trực tiếp bế thốc cô lên.

https://thuviensach.vn

Anh bế cô đi vào phòng, Doãn Ước biết rõ còn cố hỏi:

– Anh làm gì vậy?

– Thầy Kỷ phải mở lớp rồi.

– Lớp… gì?

Kỷ Tùy Châu giơ chân đá cửa đóng lại, ném cô xuống giường, cơ thể liền đè xuống.

Anh nói sáu chữ:

– Không phù hợp với trẻ em.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 69-1

Doãn Ước nằm trên chiếc giường của khách sạn, cảm thấy mình có hơi "đưa dê vào miệng cọp".

Cô đối với chuyện này cũng không bài xích, tình cảm đã đến trình độ nhất định, làm thì làm thôi. Cô và Kỷ Tuỳ Châu, cả hai đều mắc nợ đối phương, giống như cả đời này cứ vậy mà dính với nhau, không tách ra được.

Kết quả cô đang nghĩ vậy, chợt nghe có người gõ cửa đùng đùng, tiếng động vang đến rung chuyển đất trời.

Cô nghĩ người này đúng là một dũng sĩ, quyết tâm chia cắt cô và Kỷ Tuỳ Châu.

Kỷ Tuỳ Châu đang ở đó nhập tâm hôn cô, nghe tiếng động liền nhướng mày, chỉ tạm dừng nửa giây, liền hôn tiếp. Có lẽ anh định giả như không nghe thấy, nhưng động tĩnh của người nọ thật sự quá lớn, thậm chí Doãn Ước hoài nghi cứ tiếp tục như vậy, cảnh sát sẽ đến đây.

Cô đẩy Kỷ Tuỳ Châu:

– Đi xem đi!

– Không cần- Giọng anh rõ ràng không vui.

– Đi xem đi, ngộ nhỡ có chuyện gấp.

https://thuviensach.vn

Có thể có chuyện gấp gì, chuyện có gấp cách mấy cũng không gấp bằng chuyện hiện giờ. Bệnh viện đã gọi tới, người bị thương nặng duy nhất cũng thoát khỏi nguy hiểm, lúc này đang tịnh dưỡng.

Ban đêm xung quanh yên tĩnh, người nào dám ở trước cửa phòng anh giở thói ngang ngược.

Chân mày anh càng nhíu càng chặt, nhưng tiếng đập cửa kia lại càng lúc càng lớn. Kỷ Tuỳ Châu có hơi căm tức, đứng lên mở cửa phòng ngủ ra, tiếng động xuyên qua phòng khách lập tức tinh tường chui vào lỗ tai anh.

Bên ngoài là một phụ nữ, đang ở đó la ó, nghe giọng biết ngay là Hạ Tịch. Anh đi đến sô pha lấy điện thoại, định gọi cho Diệp Hải Thần, không biết Doãn Ước đi theo ra từ khi nào, kề sát vào anh nói:

– Là Hạ Tịch à?

– Ừm.

– Có chuyện gì?- Cô vừa nói vừa đi ra mở cửa cho đối phương, tốc độ nhanh đến nỗi Kỷ Tuỳ Châu không kịp ngăn cản.

Cửa vừa mở, cả hai cô gái đều ngạc nhiên. Nhất là Doãn Ước, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Hạ Tịch như vậy.

Tóc tai bù xù, lớp trang điểm lem luốc, đang cầm chiếc giày cao gót trong tay, có vẻ như muốn dùng nó đập cửa. Nếu không phải Doãn Ước né nhanh, thì có lẽ trên cổ đã thủng một lỗ rồi.

Kỷ Tuỳ Châu chạy đến kéo Doãn Ước ra, chắn trước cửa đuổi khách:

– Muộn thế này rồi, cô đến làm gì?

– Kỷ Tuỳ Châu…- Hạ Tịch khóc tu tu, không nói gì mà nhào vào lòng anh, đưa tay ôm lấy cổ anh.

https://thuviensach.vn

Cô ta quấn lấy anh có hơi chặt, Kỷ Tuỳ Châu đen mặt gỡ tay cô xuống, nhưng hai lần đều không gỡ ra được.

Nhưng anh không hề có kiên nhẫn với bất kỳ cô gái nào ngoài Doãn Ước, Hạ Tịch như vậy càng khiến anh cạn lời, anh dùng thêm sức, cuối cùng mới gỡ được miếng da trâu này ra khỏi người.

Hạ Tịch bị anh làm thành như vậy kêu lên oai oái, mở miệng mùi rượu tận trời.

– Kỷ Tuỳ Châu anh nhẹ chút, em đau.

Nếu không tận mắt chừng kiến, nghe thấy câu này, Doãn Ước chắc chắn trăm phần trăm mình sẽ hiểu lầm. Hạ Tịch sao lại chật vật thế này?

Cô nổi lên chút đồng cảm, đi qua chắn giữa hai người họ, mạnh mẽ tách họ ra. Sau đó cô nhìn kỹ Hạ Tịch, bị cô ta làm hết hồn.

Do khóc, mascara của Hạ Tịch trôi hết, trên gương mặt trắng trẻo hiện rõ hai đường đen thui. Lại nhìn lớp phấn, cũng loang lổ không đều, phối với chiếc môi đỏ au, đúng là một nữ quỷ tàn tạ.

Phụ nữ như vậy, làm Doãn Ước không vực dậy nổi chút lòng ghen tị. Cô hỏi Hạ Tịch:

– Cô ổn không?

Hạ Tịch không nhận ra cô, nhưng biết cô là phụ nữ, lập tức khóc rống lên:

– Tên họ Kỷ này, anh rất hư hỏng. Thà gọi thứ bên ngoài cũng không muốn em, em kém cô ta chỗ nào, cô ta ngay cả ngực cũng không có.

Doãn Ước cúi đầu nhìn ngực mình, cảm thấy bị tổn thương.

https://thuviensach.vn

Ngực lép là lỗi của cô sao, hơn nữa, Hạ Tịch cũng lớn hơn chỗ nào chứ.

Kỷ Tuỳ Châu thấy cô ta nói vậy quả thật hết lời, kéo cô đẩy vào trong phòng:

– Đừng quan tâm bà điên này, ngực có lép hơn thì tôi cũng thích.

Doãn Ước trừng mắt liếc anh, ngay cả anh cũng chê cô ngực nhỏ đúng không?

Cô không muốn vào phòng, mắt thấy ngủ cũng không được, dứt khoát đón Hạ Tịch vào trong ngồi. Cô thật muốn hỏi cho rõ, cô gái này nửa đêm nửa hôm đến gõ cửa phòng Kỷ Tuỳ Châu là muốn làm gì.

Lúc này cô mới có chút ăn giấm, nhất là chiếc ôm vừa rồi, cô ta đã làm dính dấu son môi lên vai Kỷ Tuỳ Châu.

Kỷ Tuỳ Châu lần đầu tiên bị phụ nữ chỉnh đến khó giải quyết, thấy Doãn Ước và Hạ Tịch cùng ngồi xuống phòng khách, bộ dạng chuẩn bị tâm sự với nhau, anh đột nhiên rất muốn ra ngoài hút thuốc để thư giãn một chút.

Nhưng Doãn Ước gọi anh lại:

– Anh rót cho tụi em hai ly nước.

Đây là tiết tấu định tâm sự trắng đêm?

Kỷ Tuỳ Châu không nói gì:

– Doãn Ước em đừng quan tâm cô ta, để anh gọi điện cho Diệp Hải Thần, anh ta sẽ đến dẫn cô ta đi.

– Anh đừng có chuyện gì cũng giao cho thư ký, người ta cũng không phải bảo mẫu của anh, còn phải quản luôn chuyện tình yêu của anh hay sao.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tuỳ Châu day trán, có hơi đau đầu.

Hạ Tịch túm khăn tay ngồi đó khóc thút thít, vừa khóc vừa oán:

– Kỷ Tuỳ Châu, con người anh thật độc ác, lại có thể để một mình em đến đồn cảnh sát. Một đống người như vậy vây quanh tấn công em, thẩm vấn em, làm em sợ, em sắp bị hù chết rồi.

– Cô hai à, cô cho đồn cảnh sát là nơi nào, muốn đi là đi?

Vả lại anh dựa vào cái gì phải đi cùng Hạ Tịch, người nên đi cùng không phải là anh.

– Vậy anh cũng nên tìm một luật sư cho em mà.

– Đoàn luật sư nhà cô giỏi như vậy, tôi không hiểu cô đang sợ cái gì?

– Em sợ ngồi tù. Cũng không phải do em bảo họ ăn xén ăn bớt vật liệu, em cũng không giục họ đẩy nhanh tiến độ, sao xảy ra chuyện lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu em, em oan quá.

Doãn Ước cảm thấy cô ấy cũng thật oan ức, nhưng địa vị càng cao thì trách nhiệm càng nặng, đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Kỷ Tuỳ Châu không chút thương hoa tiếc ngọc, thậm chí không một câu an ủi. Doãn Ước nhìn thấy anh với vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, nhịn không được nhắc nhở:

– Nước, mau đi rót nước đi.

– Cô có thái độ gì vậy!

Hạ Tịch bất mãn khi Doãn Ước sai bảo Kỷ Tuỳ Châu, chuyển hỏa lực về phía cô. Doãn Ước nhủ thầm, cô này đúng là chó đi bắt chuột, xen vào chuyện người khác, phụ nữ quả nhiên là sinh vật khó hiểu nhất quả đất.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tuỳ Châu đau lòng cho Doãn Ước, đi đến kéo cô đứng lên khỏi sô pha:

– Quay về phòng ngủ, chỗ này giao cho anh.

– Anh được không đó?

– Yên tâm.

Doãn Ước hơi lo lắng, nhích từng bước một, đến cửa rồi vẫn không nhịn được, hỏi đối phương:

– Anh sẽ không nhất thời mềm lòng, phát sinh chuyện gì đó với cô ta chứ?

– Khả năng anh giết cô ta còn lớn hơn chuyện đó- Kỷ Tuỳ Châu ánh mắt sa sầm.

– Khó làm được lắm!

– Kỷ Tuỳ Châu!- Bên kia Hạ Tịch gọi to- Nếu anh không trả lời, cẩn thận em gọi điện cho Doãn Ước, nói với cô ấy anh ở đây ăn hoang ăn bậy, ở sau lưng cô ấy tìm phụ nữ khác.

Doãn Ước đầu đầy vạch đen, xem ra Hạ Tịch say không nhẹ nha.

Kỷ Tuỳ Châu không thèm để ý đến cô ta, vẫn đứng đó xoa đầu Doãn Ước:

– Em ngủ trước đi, anh vào ngay.

– Vậy anh nói chuyện từ tốn với cô ấy thôi, đừng nổi giận.

– Biết rồi.

https://thuviensach.vn

Câu “biết rồi” này có hơi qua quýt. Doãn Ước nhìn ra được anh không mấy kiên nhẫn.

Bên kia Hạ Tịch còn đang không ngừng gọi tên Kỷ Tuỳ Châu, làm người khác đau đầu. Kỷ Tuỳ Châu làm như không nghe thấy, nhìn theo Doãn Ước vào phòng, lại đóng cửa giúp cô, lúc này mới mặt lạnh quay người lại.

Anh đi đến bên cạnh Hạ Tịch, thấp giọng nói:

– Gì?

Anh đột nhiên thay đổi thái độ làm đối phương giật mình, Hạ Tịch nhất thời ngừng khóc, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh. Kỷ Tuỳ Châu không thích cô thế này, mất kiên nhẫn quay đầu sang hướng khác.

– Lau khô mặt, tôi đi gọi điện cho Diệp Hải Thần.

Nói xong cũng không quan tâm đối phương chịu hay không, đi sang một bên gọi điện. Gọi xong, phòng khách rơi vào im lặng, không khí có chút xấu hổ, Kỷ Tuỳ Châu liền châm thuốc hút. Hạ Tịch nửa tỉnh nửa say, nhớ đến bộ dạng thất thố vừa rồi của mình, có hơi hối hận.

Hai hôm nay, áp lực tâm lý của cô rất lớn, bất cẩn uống nhiều rượu, kết quả tối thế này còn chạy đến phòng Kỷ Tuỳ Châu mượn rượu làm càn. Anh nếu không phải nể mặt giữa họ có hợp tác, lúc này đã ném cô ra ngoài rồi.

Nghĩ đến đây, Hạ Tịch lại tỉnh rượu hơn phân nửa.

Cô bắt đầu giả tội nghiệp, lí nhí xin lỗi Kỷ Tuỳ Châu. Kỷ Tuỳ Châu không quan tâm cô, cầm đồng hồ đếm thời gian. Khoảng tám phút sau, Diệp Hải Thần vội chạy đến, liên tục nói xin lỗi Kỷ Tuỳ Châu.

Sau đó anh ta đỡ Hạ Tịch đi. Lúc đến cửa, Kỷ Tuỳ Châu gọi anh lại, ở trước mặt Hạ Tịch nói:

https://thuviensach.vn

– Hải Thần, cậu phải nghĩ thật kỹ.

Người phụ nữ như vậy có đáng để anh ta hao tốn tâm tư không.

Diệp Hải Thần quay đầu lại mỉm cười với anh:

– Cám ơn anh.

Cửa phòng nhanh chóng đóng lại, Kỷ Tuỳ Châu dúi tàn thuốc đi vào trong tìm Doãn Ước. Cô gái nhỏ này có lẽ mệt mỏi, lại không đợi anh, thật sự đi ngủ trước.

Anh nói khách sáo một câu với cô, cô lại xem là thật sao.

Thầy Kỷ nhớ đến lớp học còn chưa mở, cởi hết đồ chui lên giường.

Doãn Ước ngủ mơ màng, mùi thuốc lá nhẹ nhàng xông đến, không khỏi ghét bỏ nhíu mày:

– Kỷ Tuỳ Châu, anh lại hút thuốc.

– Chỉ hút nửa điếu.

– Nửa điếu cũng là hút, hôi muốn chết, anh đừng chạm vào em… ái da.

Trên lưng bị người nào đó nhéo một cái, Doãn Ước vừa nhột vừa ngứa.

– Tên họ Kỷ kia anh xuống mau, đánh răng đi.

– Mùi thuốc lá không chết người được.

– Em không thích.

Nói xong cô kéo chăn trùm kín đầu, còn không quên cách cái chăn tung một cước đạp anh.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tuỳ Châu bật cười, ở đó suy nghĩ, cuối cùng quyết định đứng lên đi đánh răng. Trên người anh không mặc gì, lúc đi qua đầu giường đúng lúc Doãn Ước mở mắt, vì thế liền nhìn thấy nơi nào đó tinh tráng ở giữa, xẹt qua trước mắt cô.

Cơ thể hoàn mỹ, làm Doãn Ước thèm nhỏ dãi. Cứ tiếp tục thế này cô cách nữ ma đầu háo sắc không xa đâu.

Cô muốn chờ Kỷ Tuỳ Châu đi ra, nhưng không biết đối phương làm gì trong toilet, cả buổi cũng không có động tĩnh gì. Doãn Ước chờ một hồi sắp không chờ nổi nữa, sau lại nghe tiếng mở nước tắm rửa.

Tiếng nước đó rất có quy luật, vô cùng có tác dụng thôi miên, mí mắt cô không ngăn được chùn xuống, cuối cùng không chống đỡ nổi, mơ hồ ngủ thiếp.

Sáng hôm sau thức dậy mò mẫm sang bên cạnh, Kỷ Tuỳ Châu còn đang ngủ. Doãn Ước xốc chăn lên nhìn, phát hiện anh quần áo đầy đủ. Điều này làm cô có hơi hồ đồ, nghĩ không ra cơ thể tối qua nhìn thấy là sự thật hay là trong mơ.

Cô nắm chăn hồi tưởng lại cảnh đó, nghĩ một hồi mặt liền đỏ lự.

Lúc Kỷ Tuỳ Châu thức dậy, phát hiện cô gái bên cạnh mặt đỏ hệt như trứng tôm, anh chồm đến hỏi cô:

– Nghĩ gì vậy?

– Nghĩ về anh đó.

Nói xong cô ngượng ngùng, vừa định che mặt lại.

Kỷ Tuỳ Châu nhanh tay lẹ mắt, giữ chăn:

– Nghĩ về anh rất tốt mà, cớ gì lại trốn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghẹn lời, không thể nói với anh cô là đang nhớ đến cơ thể trần trụi của anh, có ý tưởng về phương diện kia với anh.

– Không có gì, tối qua Hạ Tịch ổn chứ?

– Doãn Ước- Giọng Kỷ Tuỳ Châu làm người ta ngứa ngáy, anh đưa tay nắm cằm Doãn Ước- Đừng nói sang chuyện khác.

– Chúng ta… có thể nói về cái gì?… Tay anh, đừng sờ mó lung tung.

Phía dưới chăn, Kỷ Tuỳ Châu bắt đầu sờ loạn lên người Doãn Ước. Bởi vì nhìn không thấy, mò mẫm càng thêm không kiêng nể gì, Doãn Ước bị anh sờ đến run rẩy, nhịn không được co rúm người lại.

Kỷ Tuỳ Châu rất hài lòng với phản ứng này của cô:

– Xem ra quả thật đang nghĩ tới anh.

Anh xoay người đè lên Doãn Ước, bắt đầu cởi nút thắt áo ngủ của cô.

Buổi sáng tinh mơ…

Doãn Ước trợn tròn mắt.

– Chúng ta có phải nên ăn sáng trước không?

– Ừ, phải ăn- Kỷ Tuỳ Châu nhấm nháp vành tai vô- Vậy ăn em trước xem như món khai vị.

Doãn Ước không nói gì, ban ngày ban mặt làm điều xằng bậy gì đó, một chút tâm lý chuẩn bị cô cũng không có.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 69-2

Lúc trước khi Doãn Ước cùng Kỷ Tùy Châu đại chiến trên giường, từng không dưới một lần bị anh chỉnh đến thảm.

Nhiều năm trôi qua, cô còn nghĩ mình có nhiều tiến bộ. Ai ngờ quân địch lại tiến bộ hơn, Kỷ Tùy Châu ở phương diện này đột nhiên vượt bậc, quả thật khiến cô chịu đủ.

Hai người lăn lộn đến tận giữa trưa, cuối cùng Doãn Ước có hơi tuột huyết áp, đầu óc choáng váng, lúc này mới giơ tay đầu hàng.

Kỷ Tùy Châu hôn lên trán cô, nhìn thấy bộ dạng suýt chết của cô, vừa có chút đau lòng lại có cảm giác thành tựu tràn trề. Không ngờ sau vài năm, cô lại quay về trong tay anh.

Anh để Doãn Ước ngủ tiếp, một mình đứng lên đi vào phòng tắm. Đến khi trở ra phát hiện Doãn Ước ngủ thật, nên không đánh thức cô, mà gọi điện thoại kêu người ta đưa cơm lên.

Ăn cơm trưa xong, Doãn Ước vẫn chưa có dấu hiệu thức dậy, Kỷ Tùy Châu nhớ đến hậu công trình còn vài việc bận rộn, liền thay đồ ra ngoài.

Doãn Ước mơ màng ngủ đến gần chạng vạng mới thức dậy.

Thành phố C gần cực bắc hơn thành phố B, nên ban đêm cũng đến sớm hơn. Mới năm giờ chiều mây đỏ đã giăng đầy trời. Doãn Ước xoa cái bụng kêu không ngừng của mình, vùng dậy đi rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Vừa đi ra trên bàn vẫn còn thức ăn để lại, cô cũng không quản nóng lạnh, cầm chén cơm chiên hải sản lùa hai ba cái vơi quá nửa.

Ăn chút gì đó khiến con người khoan khoái hơn, lúc này cô mới phát hiện nửa thân dưới đang đau lâm râm. Cô tưởng mình ngồi không đúng tư thế, đứng lên điều chỉnh một chút, kết quả ngồi xuống vẫn thấy đau.

Càng nghĩ càng thấy lo, cô lê người trở vào toilet, cẩn thận kiểm tra một hồi, phát hiện do vận động quá mạnh nên bị thương.

Khoảnh khắc đó Doãn Ước thật muốn đi chết cho rồi.

Quả nhiên không nên nóng vội nhất thời chạy đến đây. Nắng hạn nhiều năm một khi gặp mưa rào, quả thực là muốn mạng người.

Cô ngồi trong toilet hồi lâu, lúc đứng dậy phát hiện đi lại cũng thấy khó khăn. Từng bước cô đi đều cọ đến vết thương, đau đến cô hít hà.

Thật muốn đạp tên khốn Kỷ Tùy Châu đó.

Họ rốt cuộc đã làm mấy lần nhỉ? Chắc chắn không dưới một lần, trong trí nhớ hình như là ba bốn lần gì đó. Từ trên giường xuống sàn rồi lên sô pha, nếu không phải sức khỏe Doãn Ước không cho phép, chắc anh còn phải liên tục chiến đấu kéo đến chiến trường phòng tắm luôn.

Người đàn ông dồi dào tinh lực này.

Doãn Ước không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn trở lên giường nằm nghỉ. Bởi vì ăn no ngủ đủ nên không buồn ngủ, cô liền bật ti vi. Chuyển kênh một lượt, cô lại nghĩ đến vấn đề kia.

Sự kiện sập giàn giáo xảy ra cũng được mấy ngày, sao trên ti vi không có kênh nào đưa tin?

https://thuviensach.vn

Cô lại lấy điện thoại ra xem, trên báo mạng cũng có thảo luận rải rác về sự kiện này, có thể vì không có người chết, nên nhiệt tình mọi người không tăng vọt, gần như không kích phát chút gợn sóng nào.

Phương diện này nhất định có dấu tích của Kỷ Tùy Châu. Doãn Ước lại cảm nhận được sự tàn khốc và chân thực của thế giới tư bản.

Đang lướt web, điện thoại Kỷ Tùy Châu gọi đến.

– Thức dậy rồi à?

– Ừm, được một lát rồi.

– Sao ỉu xìu vậy, ăn cơm chưa?

– Rồi.

– Giọng em sao vậy?

Doãn Ước có hơi khó mở lời, nhưng vẫn quyết định nói với anh. Bởi vì cô phát hiện cho dù nằm như vậy, vết thương hình như cũng không có dấu hiệu khá hơn, ngược lại càng đau rát.

Cô bắt đầu có hơi sợ hãi.

Kỷ Tùy Châu nghe nói vậy liền im lặng một lát, nói:

– Em đợi anh, anh về ngay.

Trên đường nhấn ga với tốc độ nhanh nhất, khi Kỷ Tùy Châu trở về khách sạn, phát hiện Doãn Ước đang nằm ở đó cau mày.

Anh đi tới sờ trán cô, không sốt, lại hỏi cô:

– Đau không?

https://thuviensach.vn

– Hơi đau.

Thật sự không phải chỉ có hơi, mà là khá đau. Cô cũng không biết tại sao, là lúc đầu không chú ý nên làm vết thương tét ra hay sao, sao đột nhiên lại đau thế này.

Kỷ Tùy Châu cũng có hơi bất ngờ, anh nghĩ Doãn Ước không phải là lần đầu tiên, nên chắc không có vấn đề gì. Nhưng nghĩ lại tình hình lúc sáng, quả thật không khác gì lần đầu tiên của cô.

Doãn Ước mấy năm nay không có người đàn ông nào khác, cũng giống như lần đầu của con gái, anh lại quá phóng túng, không suy xét đến tình hình cơ thể cô.

Có lẽ đã nghĩ đến, nhưng ở đây dưới tình huống đó, đầu óc đã không còn khả năng suy xét bình thường nữa. Hết thảy đều thay thế bằng bản năng.

Kết quả của bản năng chính là làm cô bị thương.

Anh xoay người mở tủ đồ, tìm một chiếc váy cầm ra:

– Mau mặc vào đi.

– Đi đâu?

– Đến bệnh viện.

– Không cần đến đó.

Kỷ Tùy Châu rất nghiêm túc nhìn cô:

– Xảy ra chuyện gì, sau này đừng hối hận.

Anh nghiêm túc như vậy khiến Doãn Ước bị dọa, cô không dám nhây nữa, để Kỷ Tùy Châu giúp đỡ mặc váy vào. Đang chuẩn bị ra cửa thay giày,

https://thuviensach.vn

đối phương đã bế thốc cô lên, ôm thẳng đến sô pha ngoài phòng khách.

Kỷ Tùy Châu lấy giày đến mang cho Doãn Ước, rồi lại bế cô ra cửa. Lúc đi thang máy có hai người đi vào cùng họ, trong không gian chật hẹp họ luôn liếc trộm hai người. Doãn Ước cảm thấy xấu hổ, luôn vùi đầu vào vai Kỷ Tùy Châu.

Anh lại làm như không có gì, bước ra khỏi thang máy ngẩng cao đầu mà đi.

Giống như đây là chuyện vinh quang lắm vậy.

Anh nhớ Lý Mặc từng nói với anh:

– Tuy rằng làm phụ nữ bị thương rất là không nên, nhưng đây cũng là minh chứng cho phương diện này, đàn ông chúng ta năng lực thượng thừa.

Đây mới là tay lão luyện, thật thay anh ta lo lắng cho người ở nhà kia.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, vượt một đèn đỏ, không đến mười phút đã rẽ vào bệnh viện đa khoa gần nhất.

Thành phố C là thành phố cấp hai, bệnh viện không đông đúc như thành phố B, lúc họ đi vào bệnh viện người trong sảnh không nhiều lắm, Kỷ Tùy Châu trực tiếp lấy số khám gấp cho Doãn Ước.

Anh lo Doãn Ước da mặt mỏng, còn cố tình chọn bác sĩ nữ, lại gọi điện thoại cho bạn bè liên hệ với người phụ trách quản lý bệnh viện này, để người ta giúp đỡ ưu tiên.

Khám loại bệnh phụ khoa này rất quan trọng, anh cũng không muốn Doãn Ước ngồi đó khám bệnh, bên cạnh lại có một đống người bệnh vây quanh hóng hớt.

https://thuviensach.vn

Bên kia đồng ý ngay, mau chóng sắp xếp ổn thỏa. Khoảng nửa tiếng sau, chủ nhiệm phụ khoa đích thân đến đưa Doãn Ước vào văn phòng của mình, giúp cô kiểm tra.

Kỷ Tùy Châu không theo vào, mà đứng ở bên ngoài hành lang đợi.

Sau khi đi qua đi lại mấy vòng, Kỷ Tùy Châu nhìn thấy bên kia hàng lang có máy bán hàng tự động, liền đi qua đó định mua chai nước. Đang ở đó tìm tiền xu, cách đó không xa một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Kỷ Tùy Châu theo bản năng núp bên hông máy bán hàng tự động, nghiêng đầu nhìn người nọ.

Ban đêm, thời tiết còn khá nóng, người nọ trên đầu trùm khăn lụa, còn đeo kính râm.

Kỷ Tùy Châu không khỏi bật cười, từ khi nào Từ Tri Hoa cũng trở nên lén lút như vậy? Đây đúng là cách làm giấu đầu lòi đuôi, ngược lại càng khiến người khác chú ý.

Anh không đi theo, đứng tại chỗ cân nhắc chuyện này. Anh biết Từ Tri Hoa đang ở thành phố C, nhưng tối thế này bà ta đến bệnh viện để làm gì?

Xem ra không giống đến khám bệnh, trong tay còn cầm quà.

Cho nên là thăm bệnh?

Anh lẳng lặng, vẫn chưa theo sau, mà gọi điện thoại cho một người.

– Ừ, giúp tôi điều tra bệnh viện nhân dân thành phố C. Đúng, xem có nhân vật đặc biệt nào nằm viện ở đây không… Được, mau chóng hồi âm cho tôi.

https://thuviensach.vn

Điện thoại vừa gọi xong, bên kia Doãn Ước đã đi ra. Anh cất điện thoại vào túi, đi nhanh về phía cô.

Bác sĩ nói tình hình không nghiêm trọng lắm, bị xước một chút, uống thuốc và dặn dò nên chú ý chuyện này, cuối cùng còn nhiệt tình phổ cập kiến thức tình ái một cách khoa học với họ.

Ví dụ như đàn ông nên dùng lực thế nào, để không làm phụ nữ bị thương này nọ…

Kỷ Tùy Châu da mặt dày nghe rất chuyên tâm, còn thường xuyên thảo luận mấy câu với bác sĩ. Doãn Ước không chịu nổi, đỏ lừ từ đầu đến chân, cuối cùng gần như là đào thoát.

Từ rày về sau cô không bao giờ muốn đến bệnh viện khám loại bệnh này nữa.

Trở về khách sạn dư âm cơn giận chưa tan, không cho phép Kỷ Tùy Châu chạm vào cô, thậm chí không được ngủ cùng giường với cô.

– Đêm nay anh ngủ sô pha.

– Anh phải ngủ bên cạnh em, ngộ nhỡ nửa đêm em muốn uống nước.

– Em không uống nước.

– Vậy đi vệ sinh? Em phải có người giúp đỡ mới được. Bác sĩ nói, hiện tại em cần tịnh dưỡng, cử động càng nhiều hồi phục càng chậm.

Doãn Ước thật sự rất muốn đánh chết anh.

Kỷ Tùy Châu biết cô tức giận, cũng không so đo với cô, cả đêm đều ôn tồn dỗ dành cô. Anh trước giờ chưa từng lên mạng, giờ còn cố ý tìm vài chương trình hài để cô coi giải sầu.

https://thuviensach.vn

Kết quả Doãn Ước cười dữ dội quá, động đến miệng vết thương, lại cảm thấy đau đớn. Cuối cùng không nhịn nổi nữa, túm chiếc gối đập anh mấy cái, mới nguôi giận một chút.

Mấy ngày kế tiếp, Doãn Ước chỉ có thể ở trong khách sạn, không đi đâu được hết. Thấy lớp bổ túc sắp học lại, cô giục Kỷ Tùy Châu đặt vé máy bay giúp cô.

Kỷ Tùy Châu nhân tiện đặt luôn một vé cho mình.

– Anh cũng về à?

– Ừ, vụ này cơ bản đã giải quyết xong, giao cho cấp dưới là được.

Doãn Ước do dự không biết có nên hỏi chuyện này không, Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, nói:

– Em muốn hỏi gì thì hỏi đi.

– Em muốn hỏi anh, anh có phải là gian thương không?

– Trong giới này- Kỷ Tùy Châu sắc mặt không đổi- Không có ai tay chân sạch sẽ cả. Anh chỉ có thể nói với em, anh làm bất cứ chuyện gì, đều tuân theo quy tắc trò chơi, không hề khác người.

– Vậy chuyện lần này là anh sai người ta ém nhẹm xuống đúng không?

– Không phải.

Doãn Ước có hơi bất ngờ.

– Sân trượt tuyết là hạng mục trọng điểm của thành phố C, chính phủ mong chờ sau khi kiến thiết xong sẽ phát triển mạnh mảng du lịch. Cho nên chuyện thế này sẽ không để nó khuyếch đại hơn thêm, huống hồ bây giờ

https://thuviensach.vn

cảnh sát còn đang điều tra, nếu công bố rộng rãi sẽ gây bất lợi cho quá trình điều tra.

Doãn Ước nghe có chút mông lung:

– Chuyện này có phải có ẩn tình gì không. Chẳng lẽ có người đang cố ý?

– Khó nói lắm, nhưng quả thật có khả năng này. Trước mắt không tiện đánh rắn động cỏ.

Doãn Ước giật mình, nào ngờ trong chuyện này lại thâm sâu đến vậy.

Chiều hôm đó, cô và Kỷ Tùy Châu ngồi máy bay quay về thành phố B. Kỷ Tùy Châu đón cô về nhà mình sống, Doãn Ước lúc đầu phản đối, sau lại nghe anh nói một câu, liền ngầm đồng ý.

– Em như vậy xuất hiện ở nhà ông nội, em cảm thấy ông sẽ nghĩ thế nào?

Vết thương Doãn Ước còn chưa khỏi hẳn, đi lại có chút bất tiện. Nếu để ông nội nhìn thấy, chắc chắn sẽ liên tưởng ngay.

Cô sẽ không nói với ông chuyện mình đã về.

Ngày hôm sau cô quay lại lớp học bổ túc, Kỷ Tùy Châu thì tiếp tục bận rộn ở công ty. Sắp đến chạng vạng Doãn Ước nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu, anh nói không về nhà ăn cơm.

– Có tiệc xã giao, anh nói Lão Tần đi đón em, muốn ăn gì thì nói chú ấy đi mua, hoặc tự đặt.

Doãn Ước cười đáp lời, về nhà gọi hai cái pizza ăn. Lúc ăn cô nghĩ có nên chừa hai miếng cho Kỷ Tùy Châu hay không, ngẫm lại anh đang tận hưởng sơn hào hải vị, liền bỏ ý nghĩ này.

https://thuviensach.vn

Khi Doãn Ước ở nhà ăn hai cái pizza, Kỷ Tùy Châu đang gặp một người. Người này chính là thuộc hạ hôm đó anh gọi điện trong bệnh viện, từ hai hôm trước, anh ta đã điều tra ra được mục đích thật sự Từ Tri Hoa đến bệnh viện hôm đó.

– Ông nội của Giang Thái nằm ở bệnh viện đó.

Đáp án này nằm ngoài dự kiến của Kỷ Tùy Châu.

– Quy mô bệnh viện đó không lớn, nhưng có một bác sĩ đặc biệt nổi tiếng. Ông ta mấy hôm nay sức khỏe không được tốt, nằm viện điều dưỡng, nghe nói một ngày phải tiêm vài lần. Tổng giám đốc Từ ngày đó chính là đến thăm ông ta.

Anh ta lấy ra một cái máy tính bảng, đưa ảnh chụp bên trong cho Kỷ Tùy Châu xem.

Đây là động thái mấy tháng nay của Từ Tri Hoa, đa số đều có liên quan đến Liên Chúng. Đôi khi là gặp Giang Thái, có lúc lại gặp gỡ cấp cao của Liên Chúng.

Kỷ Tùy Châu không nhớ công ty nhỏ trong tay Từ Tri Hoa, có quan hệ hợp tác gì với Liên Chúng.

Bà ta thường xuyên gặp gỡ mấy người này, chuẩn bị làm chuyện mờ ám gì đây?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 70

Lúc trước khi Doãn Ước cùng Kỷ Tùy Châu đại chiến trên giường, từng không dưới một lần bị anh chỉnh đến thảm.

Nhiều năm trôi qua, cô còn nghĩ mình có nhiều tiến bộ. Ai ngờ quân địch lại tiến bộ hơn, Kỷ Tùy Châu ở phương diện này đột nhiên vượt bậc, quả thật khiến cô chịu đủ.

Hai người lăn lộn đến tận giữa trưa, cuối cùng Doãn Ước có hơi tuột huyết áp, đầu óc choáng váng, lúc này mới giơ tay đầu hàng.

Kỷ Tùy Châu hôn lên trán cô, nhìn thấy bộ dạng suýt chết của cô, vừa có chút đau lòng lại có cảm giác thành tựu tràn trề. Không ngờ sau vài năm, cô lại quay về trong tay anh.

Anh để Doãn Ước ngủ tiếp, một mình đứng lên đi vào phòng tắm. Đến khi trở ra phát hiện Doãn Ước ngủ thật, nên không đánh thức cô, mà gọi điện thoại kêu người ta đưa cơm lên.

Ăn cơm trưa xong, Doãn Ước vẫn chưa có dấu hiệu thức dậy, Kỷ Tùy Châu nhớ đến hậu công trình còn vài việc bận rộn, liền thay đồ ra ngoài.

Doãn Ước mơ màng ngủ đến gần chạng vạng mới thức dậy.

Thành phố C gần cực bắc hơn thành phố B, nên ban đêm cũng đến sớm hơn. Mới năm giờ chiều mây đỏ đã giăng đầy trời. Doãn Ước xoa cái bụng kêu không ngừng của mình, vùng dậy đi rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Vừa đi ra trên bàn vẫn còn thức ăn để lại, cô cũng không quản nóng lạnh, cầm chén cơm chiên hải sản lùa hai ba cái vơi quá nửa.

Ăn chút gì đó khiến con người khoan khoái hơn, lúc này cô mới phát hiện nửa thân dưới đang đau lâm râm. Cô tưởng mình ngồi không đúng tư thế, đứng lên điều chỉnh một chút, kết quả ngồi xuống vẫn thấy đau.

Càng nghĩ càng thấy lo, cô lê người trở vào toilet, cẩn thận kiểm tra một hồi, phát hiện do vận động quá mạnh nên bị thương.

Khoảnh khắc đó Doãn Ước thật muốn đi chết cho rồi.

Quả nhiên không nên nóng vội nhất thời chạy đến đây. Nắng hạn nhiều năm một khi gặp mưa rào, quả thực là muốn mạng người.

Cô ngồi trong toilet hồi lâu, lúc đứng dậy phát hiện đi lại cũng thấy khó khăn. Từng bước cô đi đều cọ đến vết thương, đau đến cô hít hà.

Thật muốn đạp tên khốn Kỷ Tùy Châu đó.

Họ rốt cuộc đã làm mấy lần nhỉ? Chắc chắn không dưới một lần, trong trí nhớ hình như là ba bốn lần gì đó. Từ trên giường xuống sàn rồi lên sô pha, nếu không phải sức khỏe Doãn Ước không cho phép, chắc anh còn phải liên tục chiến đấu kéo đến chiến trường phòng tắm luôn.

Người đàn ông dồi dào tinh lực này.

Doãn Ước không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn trở lên giường nằm nghỉ. Bởi vì ăn no ngủ đủ nên không buồn ngủ, cô liền bật ti vi. Chuyển kênh một lượt, cô lại nghĩ đến vấn đề kia.

Sự kiện sập giàn giáo xảy ra cũng được mấy ngày, sao trên ti vi không có kênh nào đưa tin?

https://thuviensach.vn

Cô lại lấy điện thoại ra xem, trên báo mạng cũng có thảo luận rải rác về sự kiện này, có thể vì không có người chết, nên nhiệt tình mọi người không tăng vọt, gần như không kích phát chút gợn sóng nào.

Phương diện này nhất định có dấu tích của Kỷ Tùy Châu. Doãn Ước lại cảm nhận được sự tàn khốc và chân thực của thế giới tư bản.

Đang lướt web, điện thoại Kỷ Tùy Châu gọi đến.

– Thức dậy rồi à?

– Ừm, được một lát rồi.

– Sao ỉu xìu vậy, ăn cơm chưa?

– Rồi.

– Giọng em sao vậy?

Doãn Ước có hơi khó mở lời, nhưng vẫn quyết định nói với anh. Bởi vì cô phát hiện cho dù nằm như vậy, vết thương hình như cũng không có dấu hiệu khá hơn, ngược lại càng đau rát.

Cô bắt đầu có hơi sợ hãi.

Kỷ Tùy Châu nghe nói vậy liền im lặng một lát, nói:

– Em đợi anh, anh về ngay.

Trên đường nhấn ga với tốc độ nhanh nhất, khi Kỷ Tùy Châu trở về khách sạn, phát hiện Doãn Ước đang nằm ở đó cau mày.

Anh đi tới sờ trán cô, không sốt, lại hỏi cô:

– Đau không?

https://thuviensach.vn

– Hơi đau.

Thật sự không phải chỉ có hơi, mà là khá đau. Cô cũng không biết tại sao, là lúc đầu không chú ý nên làm vết thương tét ra hay sao, sao đột nhiên lại đau thế này.

Kỷ Tùy Châu cũng có hơi bất ngờ, anh nghĩ Doãn Ước không phải là lần đầu tiên, nên chắc không có vấn đề gì. Nhưng nghĩ lại tình hình lúc sáng, quả thật không khác gì lần đầu tiên của cô.

Doãn Ước mấy năm nay không có người đàn ông nào khác, cũng giống như lần đầu của con gái, anh lại quá phóng túng, không suy xét đến tình hình cơ thể cô.

Có lẽ đã nghĩ đến, nhưng ở đây dưới tình huống đó, đầu óc đã không còn khả năng suy xét bình thường nữa. Hết thảy đều thay thế bằng bản năng.

Kết quả của bản năng chính là làm cô bị thương.

Anh xoay người mở tủ đồ, tìm một chiếc váy cầm ra:

– Mau mặc vào đi.

– Đi đâu?

– Đến bệnh viện.

– Không cần đến đó.

Kỷ Tùy Châu rất nghiêm túc nhìn cô:

– Xảy ra chuyện gì, sau này đừng hối hận.

Anh nghiêm túc như vậy khiến Doãn Ước bị dọa, cô không dám nhây nữa, để Kỷ Tùy Châu giúp đỡ mặc váy vào. Đang chuẩn bị ra cửa thay giày,

https://thuviensach.vn

đối phương đã bế thốc cô lên, ôm thẳng đến sô pha ngoài phòng khách.

Kỷ Tùy Châu lấy giày đến mang cho Doãn Ước, rồi lại bế cô ra cửa. Lúc đi thang máy có hai người đi vào cùng họ, trong không gian chật hẹp họ luôn liếc trộm hai người. Doãn Ước cảm thấy xấu hổ, luôn vùi đầu vào vai Kỷ Tùy Châu.

Anh lại làm như không có gì, bước ra khỏi thang máy ngẩng cao đầu mà đi.

Giống như đây là chuyện vinh quang lắm vậy.

Anh nhớ Lý Mặc từng nói với anh:

– Tuy rằng làm phụ nữ bị thương rất là không nên, nhưng đây cũng là minh chứng cho phương diện này, đàn ông chúng ta năng lực thượng thừa.

Đây mới là tay lão luyện, thật thay anh ta lo lắng cho người ở nhà kia.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, vượt một đèn đỏ, không đến mười phút đã rẽ vào bệnh viện đa khoa gần nhất.

Thành phố C là thành phố cấp hai, bệnh viện không đông đúc như thành phố B, lúc họ đi vào bệnh viện người trong sảnh không nhiều lắm, Kỷ Tùy Châu trực tiếp lấy số khám gấp cho Doãn Ước.

Anh lo Doãn Ước da mặt mỏng, còn cố tình chọn bác sĩ nữ, lại gọi điện thoại cho bạn bè liên hệ với người phụ trách quản lý bệnh viện này, để người ta giúp đỡ ưu tiên.

Khám loại bệnh phụ khoa này rất quan trọng, anh cũng không muốn Doãn Ước ngồi đó khám bệnh, bên cạnh lại có một đống người bệnh vây quanh hóng hớt.

https://thuviensach.vn

Bên kia đồng ý ngay, mau chóng sắp xếp ổn thỏa. Khoảng nửa tiếng sau, chủ nhiệm phụ khoa đích thân đến đưa Doãn Ước vào văn phòng của mình, giúp cô kiểm tra.

Kỷ Tùy Châu không theo vào, mà đứng ở bên ngoài hành lang đợi.

Sau khi đi qua đi lại mấy vòng, Kỷ Tùy Châu nhìn thấy bên kia hàng lang có máy bán hàng tự động, liền đi qua đó định mua chai nước. Đang ở đó tìm tiền xu, cách đó không xa một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Kỷ Tùy Châu theo bản năng núp bên hông máy bán hàng tự động, nghiêng đầu nhìn người nọ.

Ban đêm, thời tiết còn khá nóng, người nọ trên đầu trùm khăn lụa, còn đeo kính râm.

Kỷ Tùy Châu không khỏi bật cười, từ khi nào Từ Tri Hoa cũng trở nên lén lút như vậy? Đây đúng là cách làm giấu đầu lòi đuôi, ngược lại càng khiến người khác chú ý.

Anh không đi theo, đứng tại chỗ cân nhắc chuyện này. Anh biết Từ Tri Hoa đang ở thành phố C, nhưng tối thế này bà ta đến bệnh viện để làm gì?

Xem ra không giống đến khám bệnh, trong tay còn cầm quà.

Cho nên là thăm bệnh?

Anh lẳng lặng, vẫn chưa theo sau, mà gọi điện thoại cho một người.

– Ừ, giúp tôi điều tra bệnh viện nhân dân thành phố C. Đúng, xem có nhân vật đặc biệt nào nằm viện ở đây không… Được, mau chóng hồi âm cho tôi.

https://thuviensach.vn

Điện thoại vừa gọi xong, bên kia Doãn Ước đã đi ra. Anh cất điện thoại vào túi, đi nhanh về phía cô.

Bác sĩ nói tình hình không nghiêm trọng lắm, bị xước một chút, uống thuốc và dặn dò nên chú ý chuyện này, cuối cùng còn nhiệt tình phổ cập kiến thức tình ái một cách khoa học với họ.

Ví dụ như đàn ông nên dùng lực thế nào, để không làm phụ nữ bị thương này nọ…

Kỷ Tùy Châu da mặt dày nghe rất chuyên tâm, còn thường xuyên thảo luận mấy câu với bác sĩ. Doãn Ước không chịu nổi, đỏ lừ từ đầu đến chân, cuối cùng gần như là đào thoát.

Từ rày về sau cô không bao giờ muốn đến bệnh viện khám loại bệnh này nữa.

Trở về khách sạn dư âm cơn giận chưa tan, không cho phép Kỷ Tùy Châu chạm vào cô, thậm chí không được ngủ cùng giường với cô.

– Đêm nay anh ngủ sô pha.

– Anh phải ngủ bên cạnh em, ngộ nhỡ nửa đêm em muốn uống nước.

– Em không uống nước.

– Vậy đi vệ sinh? Em phải có người giúp đỡ mới được. Bác sĩ nói, hiện tại em cần tịnh dưỡng, cử động càng nhiều hồi phục càng chậm.

Doãn Ước thật sự rất muốn đánh chết anh.

Kỷ Tùy Châu biết cô tức giận, cũng không so đo với cô, cả đêm đều ôn tồn dỗ dành cô. Anh trước giờ chưa từng lên mạng, giờ còn cố ý tìm vài chương trình hài để cô coi giải sầu.

https://thuviensach.vn

Kết quả Doãn Ước cười dữ dội quá, động đến miệng vết thương, lại cảm thấy đau đớn. Cuối cùng không nhịn nổi nữa, túm chiếc gối đập anh mấy cái, mới nguôi giận một chút.

Mấy ngày kế tiếp, Doãn Ước chỉ có thể ở trong khách sạn, không đi đâu được hết. Thấy lớp bổ túc sắp học lại, cô giục Kỷ Tùy Châu đặt vé máy bay giúp cô.

Kỷ Tùy Châu nhân tiện đặt luôn một vé cho mình.

– Anh cũng về à?

– Ừ, vụ này cơ bản đã giải quyết xong, giao cho cấp dưới là được.

Doãn Ước do dự không biết có nên hỏi chuyện này không, Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, nói:

– Em muốn hỏi gì thì hỏi đi.

– Em muốn hỏi anh, anh có phải là gian thương không?

– Trong giới này- Kỷ Tùy Châu sắc mặt không đổi- Không có ai tay chân sạch sẽ cả. Anh chỉ có thể nói với em, anh làm bất cứ chuyện gì, đều tuân theo quy tắc trò chơi, không hề khác người.

– Vậy chuyện lần này là anh sai người ta ém nhẹm xuống đúng không?

– Không phải.

Doãn Ước có hơi bất ngờ.

– Sân trượt tuyết là hạng mục trọng điểm của thành phố C, chính phủ mong chờ sau khi kiến thiết xong sẽ phát triển mạnh mảng du lịch. Cho nên chuyện thế này sẽ không để nó khuyếch đại hơn thêm, huống hồ bây giờ

https://thuviensach.vn

cảnh sát còn đang điều tra, nếu công bố rộng rãi sẽ gây bất lợi cho quá trình điều tra.

Doãn Ước nghe có chút mông lung:

– Chuyện này có phải có ẩn tình gì không. Chẳng lẽ có người đang cố ý?

– Khó nói lắm, nhưng quả thật có khả năng này. Trước mắt không tiện đánh rắn động cỏ.

Doãn Ước giật mình, nào ngờ trong chuyện này lại thâm sâu đến vậy.

Chiều hôm đó, cô và Kỷ Tùy Châu ngồi máy bay quay về thành phố B. Kỷ Tùy Châu đón cô về nhà mình sống, Doãn Ước lúc đầu phản đối, sau lại nghe anh nói một câu, liền ngầm đồng ý.

– Em như vậy xuất hiện ở nhà ông nội, em cảm thấy ông sẽ nghĩ thế nào?

Vết thương Doãn Ước còn chưa khỏi hẳn, đi lại có chút bất tiện. Nếu để ông nội nhìn thấy, chắc chắn sẽ liên tưởng ngay.

Cô sẽ không nói với ông chuyện mình đã về.

Ngày hôm sau cô quay lại lớp học bổ túc, Kỷ Tùy Châu thì tiếp tục bận rộn ở công ty. Sắp đến chạng vạng Doãn Ước nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu, anh nói không về nhà ăn cơm.

– Có tiệc xã giao, anh nói Lão Tần đi đón em, muốn ăn gì thì nói chú ấy đi mua, hoặc tự đặt.

Doãn Ước cười đáp lời, về nhà gọi hai cái pizza ăn. Lúc ăn cô nghĩ có nên chừa hai miếng cho Kỷ Tùy Châu hay không, ngẫm lại anh đang tận hưởng sơn hào hải vị, liền bỏ ý nghĩ này.

https://thuviensach.vn

Khi Doãn Ước ở nhà ăn hai cái pizza, Kỷ Tùy Châu đang gặp một người. Người này chính là thuộc hạ hôm đó anh gọi điện trong bệnh viện, từ hai hôm trước, anh ta đã điều tra ra được mục đích thật sự Từ Tri Hoa đến bệnh viện hôm đó.

– Ông nội của Giang Thái nằm ở bệnh viện đó.

Đáp án này nằm ngoài dự kiến của Kỷ Tùy Châu.

– Quy mô bệnh viện đó không lớn, nhưng có một bác sĩ đặc biệt nổi tiếng. Ông ta mấy hôm nay sức khỏe không được tốt, nằm viện điều dưỡng, nghe nói một ngày phải tiêm vài lần. Tổng giám đốc Từ ngày đó chính là đến thăm ông ta.

Anh ta lấy ra một cái máy tính bảng, đưa ảnh chụp bên trong cho Kỷ Tùy Châu xem.

Đây là động thái mấy tháng nay của Từ Tri Hoa, đa số đều có liên quan đến Liên Chúng. Đôi khi là gặp Giang Thái, có lúc lại gặp gỡ cấp cao của Liên Chúng.

Kỷ Tùy Châu không nhớ công ty nhỏ trong tay Từ Tri Hoa, có quan hệ hợp tác gì với Liên Chúng.

Bà ta thường xuyên gặp gỡ mấy người này, chuẩn bị làm chuyện mờ ám gì đây?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 71

Doãn Ước đứng lên muốn qua đó, lại bị Từ Tri Hoa kéo về.

– Ngồi xuống, anh ta lớn vậy rồi không cần người khác phải hầu hạ đâu.

Nếu là thường ngày Kỷ Tùy Châu chắc chắn không hòa nhã như vậy, hôm nay có hơi đặc biệt, anh không vì câu nói này mà tức giận, chỉ cười cười lên lầu thay đồ.

Lát sau thay xong đi xuống dưới, anh thông báo với Từ Tri Hoa trước:

– Vụ án nhà bà đã phá rồi.

– Là ai làm?- Doãn Ước hiếu kỳ.

– Bảo vệ, còn có dì giúp việc trong nhà.

– Không thể nào- Từ Tri Hoa hiếm khi lộ vẻ không tin- Dì ấy theo tôi rất lâu rồi.

Kỷ Tùy Châu trả lời bà bằng ánh mắt, ánh mắt kia như đang nói: tin hay không thì tùy.

Từ Tri Hoa im lặng, lát sau bà ngẩng đầu lên:

– Tôi phải về nhà.

– Được chứ, vụ án phá rồi, cảnh sát cũng rút khỏi nhà bà rồi, nhưng mà trong nhà bây giờ lộn xộn lắm, bà phải tự dọn dẹp rồi.

https://thuviensach.vn

Từ Tri Hoa mím môi im lặng.

Doãn Ước cảm thấy không khí có hơi ngượng ngập, chủ động hòa giải:

– Hay là vầy đi tổng giám đốc Từ, hôm nay bà cứ ở thêm một đêm nữa, ngày mai tìm người về dọn dẹp rồi tính sau. Bây giờ cũng muộn rồi.

Kỷ Tùy Châu ngồi xuống bên cạnh Doãn Ước, cũng không mở miệng đuổi khách. Anh bắt đầu kể lại quá trình phá án và bắt giam. Hôm nay sở dĩ anh về muộn như vậy, chính là bị vụ án này liên lụy. Cảnh sát không liên lạc được với Từ Tri Hoa, liền gọi điện đến chỗ anh.

-… Tên bảo vệ kia là cháu xa của dì giúp việc nhà bà, mê cờ bạc, thua không ít tiền, nhìn thấy trong nhà bà có tiền nên nổi lòng tham. Dì ấy vốn không chịu…

– Vậy sao lại tính kế tôi, tôi đối đãi với dì ấy không tồi mà.

– Đúng là không tồi, nhưng thằng cháu này lại như âm hồn, không lấy được tiền thì cứ đến nhà tìm dì ấy làm phiền. Dì giúp việc nhà bà có một đứa cháu còn rất nhỏ, dì ấy sợ.

Vụ án có thể mau chóng phá được như vậy cũng nhờ có dì ấy giúp đỡ. Ở hiện trường dì ấy nghe cảnh sát nhắc đến vụ án này mất khá nhiều tài sản, đoán là cháu mình sẽ bị phán vài năm tù, vì thế chủ động đi đầu thú, giúp cảnh sát phá án.

Đương nhiên vì để bảo vệ sự an toàn của dì, cảnh sát không tiết lộ công khai chuyện này. Dì ấy có thể phải ngồi tù cũng có thể sẽ được phán hình phạt hoãn thi hành án, nhưng cho dù thế nào dì ấy cũng không định tiếp tục làm cho Từ Tri Hoa nữa, dì ấy chuẩn bị đưa con cháu về quê, cùng con cháu sống những ngày tháng an lành.

https://thuviensach.vn

Dì ấy làm việc cho Từ Tri Hoa tiết kiệm được không ít, chuẩn bị về hưu hưởng phúc.

Từ Tri Hoa không nói lời nào, sau đó dứt khoát đứng dậy đi về phòng. Tiếng đóng cửa hơi mạnh, Doãn Ước tò mò quay đầu lại nhìn một cái.

– Bà ấy sẽ không sao chứ?

– Bị người tin tưởng phản bội chắc chắn rất khó chịu, nhưng bà ấy không có việc gì đâu, thần kinh bà ấy mạnh mẽ hơn bất cứ ai.

Doãn Ước cảm thấy cũng đúng, chút chuyện nhỏ nhặt này sao có thể đánh sập Từ Tri Hoa.

Hôm sau Từ Tri Hoa về nhà mình, nhà Kỷ Tùy Châu lại khôi phục như bình thường. Doãn Ước học xong thì không về nhà, mà cùng đi ăn cơm với bạn cùng lớp.

Ăn xong có người đề nghị đi hát, còn kéo Doãn Ước đi cùng. Doãn Ước thấy đều là bạn gái không có con trai, nên đồng ý.

Trong nhóm các cô có cô bạn gái gia cảnh không tồi, gia đình cô ấy mở một hội sở tư nhân. Cô bạn ấy liền dẫn bạn bè đến hội sở nhà mình.

– Yên tâm đi, không thu tiền các cậu đâu, đừng gọi rượu quá đắt là được. Ba mình hơi keo kiệt. Chúng ta ca hát ăn uống, toàn bộ đều miễn phí.

Doãn Ước gọi điện cho Kỷ Tùy Châu, anh vẫn còn ở công ty, nhận được điện thoại liền dặn cô chú ý an toàn.

– Có muốn điều xe đến đón em không?

– Ừ, gần về em sẽ gọi cho anh.

https://thuviensach.vn

Nói thêm hai câu Kỷ Tùy Châu cúp máy, nhìn Từ Tri Hoa ngồi trong văn phòng, ý bảo bà cùng đi với mình.

Từ Tri Hoa sắc mặt vô cùng khó coi, đứng lên gọi anh lại:

– Nói ở đây luôn đi.

– Bà muốn cho mọi người ở bên ngoài văn phòng biết, bà có cấu kết với Liên Chúng à?

Nói xong anh cười lạnh, lập tức ra khỏi văn phòng.

Anh lái xe đưa Từ Tri Hoa đến một hội sở gần đó, vào phòng riêng xong Từ Tri Hoa muốn uống rượu, Kỷ Tùy Châu lại chỉ uống nước. Anh chuẩn bị lát nữa đi đón Doãn Ước.

Trong phòng không khí không được thoải mái, hai người ngồi đối diện nhau. Sau đó Từ Tri Hoa có chút sụp đổ, chủ động nói:

– Giang Thái nói có tin tức của Tiểu Băng.

– Cho nên bà liền bán đứng lợi ích của công ty?

– Anh không hiểu tâm trạng tôi đâu. Nếu Doãn Ước mất tích, đừng nói bán đứng lợi ích công ty, cho dù bắt anh bỏ cả Thịnh Thế, anh nhất định sẽ làm.

– Con người Giang Thái thế nào, hắn nói mà bà cũng tin?

– Tôi tin- Vẻ mặt Từ Tri Hoa nghiêm túc- Hắn cho tôi xem ảnh, là ảnh chụp gần đây.

– Thật sự là Ngải Băng?- Kỷ Tùy Châu nhíu mày.

– Chỉ là bóng lưng, nhưng đặc biệt giống Tiểu Băng, tôi chắc chắn là nó.

https://thuviensach.vn

– Vạn vật không có tuyệt đối, trên đời này người giống bóng lưng nhau rất nhiều.

– Tôi biết, nhưng tôi muốn cược một ván, con gái tôi mất tích mười một năm rồi, cứ tiếp tục thế này tôi còn mấy năm để tìm nó? Tuổi tác tôi lớn rồi, tiền có nhiều tiêu không hết, hiện tại tôi chỉ muốn nó về bên tôi thôi.

Kỷ Tùy Châu cầm ly nước trước mặt, chậm rãi uống.

– Nhưng mà anh yên tâm, tôi chỉ cho hắn những hạng mục nhỏ, không ảnh hưởng mấy đến gốc rễ của Thịnh Thế, tối đa chỉ lời ít tiền hơn. Chút tiền ấy tôi sẽ bồi thường cho anh.

– Tôi không thiếu tiền.

– Quên đi, xem như tôi nợ anh. Lợi nhuận năm nay tôi không lấy.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày nhìn bà chằm chằm, bà này đúng là muốn làm bằng được.

– Hiện tại chỉ là bán đứng giá bỏ thầu, nếu tôi không phát hiện ra, có phải sẽ bán luôn thông tin quan trọng không?

– Không đâu, tôi cũng không ngu như vậy, chỉ là cái bóng lưng thôi mà. Tôi nói với hắn, tôi cần ảnh chụp chính diện, hơn nữa phải nói chuyện điện thoại với Tiểu Băng. Nếu không được, tôi sẽ không cho hắn bất cứ lợi ích nào nữa. Anh vừa mới nói gì, giá bỏ thầu? Thứ này tôi chưa từng cho hắn.

Dừng một chút, như là đang suy nghĩ cẩn thận gì đó, bà khuyên:

– Lão Kỷ, đã đến lúc thanh lý môn hộ rồi. Công ty càng làm càng lớn, người có tâm tư lung lay càng ngày càng nhiều, anh phải cẩn thận hơn mới được.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu im lặng không nói. Anh tin tưởng lời này của Từ Tri Hoa. Bà là người thẳng thắn, có làm sẽ nhận, nếu bà thật sự báo giá bỏ thầu ra ngoài, lúc này không cần phải chống chế.

Nói vậy, trong công ty vẫn còn nội gián.

Anh gần đây bận rộn yêu đương với Doãn Ước, quả thật có hơi lơ là.

Từ Tri Hoa nói ra lời trong lòng xong, tinh thần thoải mái liền uống rượu. Hai hôm trước uống chính là rượu sầu, còn hôm nay uống mới chính là rượu vui.

Kỷ Tùy Châu đưa tay ngăn bà lại:

– Uống ít thôi, nghe lời con gái bà đi, uống rượu hại thân.

– Con gái tôi quả thật trước kia từng nói như vậy với tôi, nhưng mà khi nó nó còn…

Nói đoạn, Từ Tri Hoa đột nhiên im lặng, trong phòng rơi vào sự yên lặng chết chóc. Bà ngẩng đầu nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu, ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

– Lời anh vừa nói có ý gì?- Bà phát hiện giọng và lại hơi run rẩy.

Kỷ Tùy Châu không trả lời câu hỏi của bà, mà hỏi ngược lại:

– Có quen biết người tên Doãn Triệu Cường chứ?

Từ Tri Hoa không nói gì, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

– Hôm đó sau khi đưa bà về nhà, tôi nhìn thấy có khung hình rơi trên sàn. Là hình lúc trẻ của bà, trong lòng bế hai đứa bé. Ngay từ đầu tôi còn tưởng là Tiểu Băng và một người khác, nhưng sau đó tôi phát hiện không

https://thuviensach.vn

phải. Tôi điều tra quá khứ của bà, phát hiện ra bà từng kết hôn với Doãn Triệu Cường.

Trước kia anh cũng từng điều tra qua Từ Tri Hoa, nhưng không tra được quá khứ giữa bà và ba của Doãn Ước. Bởi vì sau khi ly hôn bà đã đổi tên, thế nên liền đứt manh mối từ đó. Hai người dù sao cũng là đối tác không phải đối thủ cạnh tranh, nên Kỷ Tùy Châu cũng không nghĩ sẽ điều tra tận mười tám đời tổ tiên của người ta.

Nhưng lần này tấm ảnh kia khiến anh sinh lòng nghi ngờ. Hai đứa bé đó xấp xỉ tuổi nhau, một nam một nữ, vừa vặn chính là Doãn Ước và em trai cô, Doãn Hàm.

Xem tuổi tác trên tấm ảnh, hai người lúc đó chưa đến một tuổi. Trên đầu Doãn Hàm lưa thưa tóc, em bé vào tuổi đó đặc biệt đáng yêu.

Khó trách Từ Tri Hoa thấy ai cũng không thuận mắt, lại đối xử không tệ với Doãn Ước.

– Bà không định nhìn nhận cô ấy sao?

– Vẫn là không nhận tốt hơn- Từ Tri Hoa lắc đầu- Anh cảm thấy bây giờ tôi chạy đến nói với nó tôi là mẹ nó, nó sẽ nghĩ thế nào? Sẽ muốn đánh tôi đấy.

Một người mẹ không chịu trách nhiệm, rõ ràng con cái ở ngay trong thành phố này, lại nhiều năm không quan tâm đến nó. Chính cô cũng cảm thấy mình là một con khốn.

– Con người Doãn Ước nhìn như không có nguyên tắc, thật ra lại rất cố chấp. Tôi thà rằng nó xem tôi là trưởng bối, ít nhất còn tôn trọng tôi.

Kỷ Tùy Châu không thích ép buộc, cũng sẽ không ép bà. Quả thật bà nói rất có lý, hiện tại mẹ con nhận nhau, với Doãn Ước chưa hẳn là chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa anh cũng không muốn có người mẹ vợ như Từ Tri Hoa. Rất nhiêu khê!

Quả nhiên sợ cái gì đến cái đó, vừa nói xong thì Từ Tri Hoa đã bắt đầu thuyết giáo anh:

– Anh đối xử tốt với Doãn Ước một chút, đừng thái quá, chú ý sức khỏe. Thanh niên trai tráng nên lấy sự nghiệp làm trọng, đừng buông thả dục vọng quá độ.

Sắc mặt Kỷ Tùy Châu ngày càng khó coi, cuối cùng còn trừng mắt với Từ Tri Hoa:

– Không liên quan đến bà.

– Nó là con gái tôi, tôi quan tâm đến sức khỏe của nó.

– Đứa con gái mà bà không nuôi được mấy ngày.

Từ Tri Hoa suýt nữa phát tác tính nóng nảy, ngẫm lại bỏ đi, đổi giọng dịu dàng:

– Hôm qua nó đi lại còn khó khăn, anh không đau lòng à?

Cùng mẹ vợ thảo luận loại chuyện này đúng là làm cho người ta xấu hổ. Vì để chặn họng bà, Kỷ Tùy Châu chỉ có thể mất kiên nhẫn ứng phó một câu:

– Được rồi, về sau tôi sẽ tiết chế lại.

Hai người họ không ngừng nói về Doãn Ước, báo hại cô đang cầm micro hát mà sau lưng lại nổi da gà, còn hắt hơi liền ba cái.

Ca hát không nổi nữa, cô chỉ có thể đưa micro cho bạn, để bạn ca giúp.

https://thuviensach.vn

Ai nhung nhớ cô đến vậy nhỉ!

Dàn âm thành trong hội sở không tệ, cô cảm thấy mình hát ra ca từ lại dễ nghe hơn mấy phần. Chỉ là giờ muộn rồi, cô không muốn tiếp tục nữa, cầm điện thoại ra ngoài hành lành, muốn gọi điện thoại kêu anh đến đón mình.

Đi ra ngoài chưa được mấy bước, phòng VIP ở đầu hàng lang bên kia bật mở, có hai bóng dáng quen thuộc từ trong bước ra.

Kỷ Tùy Châu đỡ Từ Tri Hoa đang say khướt đi ra, hai người dường như đang nói gì đó, chưa nhìn thấy cô.

Doãn Ước không khỏi vui vẻ, bước nhanh lên trước muốn theo chân chào hỏi họ. Ngay khi cách họ khoảng vài mét, Từ Tri Hoa đột nhiên xoay người, lớn giọng nói với Kỷ Tùy Châu:

– Không được nói với Doãn Ước tôi là mẹ nó, có nghe không?

Giọng bà vốn đã lớn, lại uống rượu, một câu nói ra bản thân cũng giật mình. Bởi vì bà đã nhìn thấy Doãn Ước ở cách đó không xa.

Kỷ Tùy Châu bị bà làm cho đau đầu, đang định đáp lấy lệ, nhìn thấy sắc mặt bà đại biến, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Sau đó, anh cũng thấy Doãn Ước.

Anh biết, chuyện muốn giấu, đã bị lộ ra.

Anh buông Từ Tri Hoa ra, đi đến cầm tay Doãn Ước. Còn chưa lên tiếng, đối phương đã mỉm cười với anh:

– Em đang định gọi điện cho anh, nói anh đến đón em. Giờ thật bớt việc.

– Ừ, anh đưa em về.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước khoác tay anh, trực tiếp xoay người đi, không thèm nhìn Từ Tri Hoa lần nào.

Từ Tri Hoa thoáng tỉnh rượu hơn phân nửa, thấy bóng lưng hai người họ rời đi liền muốn đuổi theo, nhưng lại không cất bước nổi.

Kỷ Tùy Châu cùng Doãn Ước quay về phòng cô, chào hỏi bạn bè cô xong liền đưa cô ra về. Trước khi đi còn nghe mấy cô bạn đang thì thầm nói nhỏ.

– Trời ạ, bạn trai của Doãn Ước đẹp trai quá đi.

– Không chỉ đẹp trai, còn trông rất giàu nữa.

– Mình biết anh ấy, anh ấy là chủ tịch của tập đoàn gì đó.

– Oa, vậy mấy bạn nam trong lớp mình hết hy vọng rồi.

Doãn Ước lại làm như không nghe thấy tiếng suýt xoa mê trai của mấy cô bạn, lặng lẽ đi ra ngoài. Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe của Kỷ Tùy Châu, mặt cô vẫn không chút thay đổi.

Kỷ Tùy Châu đưa tay xoa nhẹ trán cô, an ủi nói:

– Nếu em không vui, cứ nói với anh.

– Em không có gì để nói.

Giọng Doãn Ước có hơi lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 72

Kỷ Tùy Châu không ép cô, lái xe về nhà.

Khi xe chạy đến đường cái, Doãn Ước đột nhiên nói với anh:

– Anh đưa em về nhà đi.

– Về nhà ba em à?- Kỷ Tùy Châu hiểu ngay.

– Ừ.

Cô muốn hỏi cho rõ, bất luận chuyện này là thật hay giả.

Xe rẽ ngoặc chạy về hướng nhà Doãn Ước. Kỷ Tùy Châu cũng không định hỏi nhiều về ý định trong lòng cô, chỉ hỏi cô tối nay thế nào.

– Lúc chiều ăn uống no chưa, muốn ăn thêm gì không?

– Không cần- Doãn Ước đưa tay lên xem đồng hồ, đã không còn sớm nữa, không biết ba cô đã ngủ chưa.

Kỷ Tùy Châu sau khi đưa cô đến nơi, nhìn theo cô vào nhà, lúc chuẩn bị đi về thì nhớ đến Từ Tri Hoa đang say khướt, liền gọi điện cho bà. Từ Tri Hoa vốn định đi về, xảy ra chuyện này lại quay trở vào phòng uống rượu tiếp.

– Anh muốn đến đón tôi à?- Bà hỏi Kỷ Tùy Châu.

– Định uống cho chết à!

https://thuviensach.vn

Tâm trạng Từ Tri Hoa lúc này khá phức tạp. Bí mật giấu trong lòng nhiều năm, trong lúc lơ đãng lại rơi ầm xuống, người nên biết người không nên biết đều đã biết hết rồi, hơn nữa còn kéo Kỷ Tùy Châu vào, khiến mặt mũi bà già này không biết giấu vào đâu.

Về sau, sao bà còn có thể đập bàn tranh luận với anh, nghĩ lại đúng là đau đầu.

Mấu chốt chính là quan hệ giữa Doãn Ước và anh không rõ ràng, nếu tương lai thật sự có gì, quan hệ giữa họ càng thêm xấu hổ. Chưa tính tới chuyện hai người muốn kết hôn, nhìn Kỷ Tùy Châu thế này, sẽ cưới Doãn Ước sao?

Năm đó nhà họ Trịnh đối với Ngải Băng còn chọn tới chọn lui ghét nó muốn chết, huống hồ là họ Kỷ. Trong lòng họ, có lẽ Doãn Ước còn không xứng lau giày cho con trai họ.

Con cáo già Kỷ Chính Phong kia không biết đã tìm hiểu bao nhiêu tiểu thư quyền quý cho Kỷ Tùy Châu, Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm còn bị ông ta khinh bỉ đến bám bụi. Doãn Ước tuyệt đối không thể vào nhà họ Kỷ chịu khổ được.

Cho nên khi Kỷ Tùy Châu quay trở về phòng trong hội sở, câu đầu tiên mà bà nói với anh chính là:

– Tiểu Kỷ, thương lượng với cậu một chuyện.

Trong công ty bà là người duy nhất dám gọi Kỷ Tùy Châu là “Tiểu Kỷ”.

Kỷ Tùy Châu nghe xong trực tiếp đáp trả một câu:

– Có liên quan đến Doãn Ước thì không cần bàn.

https://thuviensach.vn

– Cậu đừng trêu ghẹo nó, nó với cậu không phải người cùng đường, nếu cậu thật sự thích nó thì buông tha cho nó đi, cần gì khiến nửa đời sau của nó không được sống thoải mái.

– Tôi sẽ không để cho cô ấy sống không được thoải mái, trước mắt người thật sự khiến cô ấy khó chịu chính là bà.

Từ Tri Hoa phiền muộn cầm cả chai rượu vang, nhấc lên tu ừng ực. Uống được nửa chai liền đập cái chai lên bàn, mở miệng liền mắng mỏ:

– Cậu nghĩ rằng tôi muốn vậy sao? Tôi cũng không nói tôi dễ chịu hơn bao nhiêu, chỉ nói đến quan hệ giữa người với người không đơn giản như vậy đâu. Cậu cũng sống lâu rồi, nên biết đạo lý này chứ.

– Một mớ đạo lý vô dụng, chi bằng bà nói tại sao bà không nhận Doãn Ước đi.

– Muốn nhận chứ, nhưng ba nó không cho, nói đừng có làm phiền con cái. Tôi nghĩ cũng nghĩ rồi, đi cũng đi rất sảng khoái rồi, cần gì phải dây dưa thêm nữa. Khi đó tôi một lòng phấn đấu vì sự nghiệp, con cái là ràng buộc. Tiểu Băng đi theo tôi, tôi còn chưa lo được cho nó, nếu nhận thêm hai chị em Doãn Ước, tôi không thể lo nổi. Người làm mẹ như tôi thật quá thất bại, một chút sơ sẩy liền đánh mất Tiểu Băng. Hai chị em Doãn Ước may mà theo ba chúng nó, cuối cùng được bình an sống đến tận bây giờ.

Nghe cũng có lý, lại như có chút bất đắc dĩ. Nhưng Kỷ Tùy Châu nói trúng tim đen, chỉ ra mấu chốt:

– Nói dễ nghe thật.

– Cậu nói đúng đó- Từ Tri Hoa không khỏi bật cười- Quả thật là nói rất dễ nghe. Lúc vừa xa hai chị em nó quả thật cũng rất luyến tiếc, khi đó nó mới bao nhiêu tuổi, chỉ mới biết đi biết chạy. Nhưng thời gian trôi qua liền phai nhạt, bên cạnh tôi còn có Tiểu Băng, chăm sóc nó khiến tôi bận rộn,

https://thuviensach.vn

còn phải lo cho sự nghiệp. Nói thật, tôi còn từng cảm thấy may mắn vì chúng không ở bên tôi. Sau đó thời gian trôi qua càng lâu thỉnh thoảng cũng thấy nhớ, âm thầm tính toán khi nào chúng học tiểu học, học trung học, khi nào sẽ thi đại học. Không gạt anh chứ, khi chúng học đại học tôi còn từng lén đi tìm chúng. Không gặp được Doãn Ước, chỉ nhìn thấy Doãn Hàm.

– Phản ứng của cậu ta thế nào. Tự nhiên nhảy ra một người mẹ, vui vẻ hay đả kích?

– Đều không- Từ Tri Hoa lắc đầu- Thằng bé này rất bình tĩnh. Tôi nói với nó tôi là mẹ nó, nó mở miệng ra liền đòi tôi một thứ.

– Cái gì?

– Một chiếc điện thoại di động.

Giờ phút này trong nhà họ Doãn cũng đang thảo luận vấn đề này.

Ông Doãn ngồi trong phòng khách hút thuốc, trong khói thuốc nồng nặc sặc sụa, gạt tàn trước mặt đã tích góp được một đống tàn thuốc. Ông cúi đầu không nói được một lời, im lặng thời gian dài như có thể làm không khí đông lại.

Lúc đối mặt với Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước còn có suy nghĩ nên khóc sảng khoái một trận, về nhà nhìn thấy ba mình, cô lại trấn định hơn, một chút xúc động bật khóc cũng không có. Hiện tại cô chỉ muốn làm rõ chuyện này.

Thấy ba cô không nói gì, cô bình tĩnh lên tiếng:

– Chuyện này con muốn nghe ba nói với con, nếu con đi tìm bà ấy, thứ nghe được có lẽ sẽ khác. Con không muốn để cha con chúng ta hục hặc. Dù sao trong lòng con, ba chắc chắn quan trọng hơn bà ấy.

https://thuviensach.vn

Ông Doãn hút một hơi thuốc, lại chậm rãi phà ra. Nhả xong làn khói trắng ấy, ông chậm rãi nói:

– Bà ấy là mẹ con, nhưng mà bà ấy chẳng nuôi con được ngày nào, nếu không muốn nhận bà ấy, có thể không cần quan tâm đến.

– Tại sao lại nói với con là bà ấy đã chết?

– Vì giảm bớt phiền phức. Nếu nói với con, mẹ con vì sự nghiệp nên không cần hai chị em con, trong lòng hai đứa sẽ khổ sở lắm. Ba muốn cả nhà chúng ta sống êm ấm, không hy vọng bà ấy chen vào. Đương nhiên, ba cũng biết con với dì Ngụy mấy năm nay không hợp, ba không trách con, con người dì con cũng nhỏ mọn. Nhưng mà hiện giờ Triệu Sương mất tích rồi, con cũng đừng so đo với bà ấy nữa.

Doãn Ước không so đo, so với người mất tích hoặc đã chết đi đó, bà ấy cũng không còn lòng dạ tính toán chuyện này, thậm chí xem như là mất hết phân nửa chuyện vui trong đời.

Nhiều năm trôi qua, hai chị em cô là những đứa không mẹ, bây giờ đột nhiên nhảy ra một người mẹ, vẫn là lợi cho cô lắm rồi. Khó trách từ nhỏ đến lớn cô chưa từng được đến mộ phần của mẹ cô.

Lời giải thích của ba cô là mẹ cô được an táng tại quê của ông bà ngoại. Quê mẹ cô rất xa thành phố B, lúc còn nhỏ không tiện đi, chờ lớn lên muốn đi, cũng không biết có thể tìm được mộ không.

Nông thôn mấy năm nay kiến thiết rầm rộ, nghĩa trang sớm bị xới tung. Doãn Ước vì chuyện này mà buồn cả một thời gian dài, còn sinh bệnh.

Nhưng bởi vì chưa từng tiếp xúc qua, loại tình mẫu tử mông lung này cũng chớ hề nồng nhiệt.

https://thuviensach.vn

Chỗ cô còn có tấm ảnh của mẹ, là bà chụp lúc còn trẻ. Nhưng cô biết Từ Tri Hoa lâu vậy, vẫn không phát hiện ra hai người họ là một. Mấy chục năm qua bà ta đổi nhiều lắm, không chỉ có diện mạo, mà còn cả khí chất nữa.

Mẹ cô trong tấm ảnh dịu dàng vui tươi, còn tổng giám đốc Từ bây giờ, mạnh mẽ đanh thép không ai địch nổi.

Doãn Ước đến tận lúc này đều rất khó tiếp nhận người đó chính là mẹ ruột của mình.

– Lúc bà ấy đi, hai chị em con bao nhiêu tuổi?- Cô hỏi ba.

– Chưa đến hai tuổi, con nói xem bà ấy cũng nhẫn tâm thật. Ba cũng bị bà ta khiêu khích, cho nên sau đó dứt khoát nghỉ làm ở nhà máy tự ra ngoài kinh doanh, mấy năm nay coi như kinh doanh lãi được chút tiền. Tuy không so được với bà ta, ít nhất có thể nuôi sống tụi con không thành vấn đề. Về mặt này ba thật sự phải cám ơn bà ta.

– Tại sao hai người lại chia tay, bởi vì tư tưởng không hợp?

– Đúng, bà ta chê ba không kiếm được tiền, muốn đích thân xông pha đi Thâm Quyến. Ba thấy tụi con còn nhỏ, khuyên bà ấy ráng nhịn vài năm đi, nhưng bà ấy không muốn, cùng một người bạn chạy đi kinh doanh, không bao lâu ba và bà ấy đã ký giấy ly hôn.

– Người bạn kia là đàn ông à?

– Ừ đúng vậy, nhưng mà họ chỉ là quan hệ bạn bè- Ông Doãn có hơi xấu hổ, ho khan vài tiếng- Mẹ con mấy năm nay không tái giá, ba thấy chắc không tìm được người thích hợp. Nữ cường nhân lợi hại như vậy, ai dám cưới bà ấy.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhớ lại dáng vẻ khi Từ Tri Hoa tranh luận với Kỷ Tùy Châu, cảm thấy ba cô nói có lý. Mẹ cô là người phụ nữ như vậy, đàn ông bình thường hoàn toàn không khống chế được. Ba cô chính là một ví dụ sờ sờ.

– Con còn nhớ không, lúc con còn nhỏ bà nội thường nói như vậy với con, lúc ấy ba trách bà, bảo bà đừng nói linh tinh nữa.

Chuyện này xảy ra lúc cô còn nhỏ, lớn lên liền quên mất. Hiện giờ ba cô nhắc đến mới cảm thấy có chút ấn tượng. Khi đó bà nội cô thường nói mẹ cô bỏ nhà theo trai, ba cô rất giận, còn cãi một trận to với bà. Sau đó còn an ủi cô, nói bà nội chỉ nói lung tung thôi.

Doãn Ước cười toe toét không biết gì, vẫn luôn sống trong lời nói dối của ba cô. Hiện giờ nghĩ lại chuyện mẹ cô còn sống, là có thể phát hiện sớm hơn.

Nhưng mấy năm nay bà không nghĩ sẽ quay về tìm họ sao?

Hay bà thật sự chưa từng quay về tìm họ?

– Thật ra là có tìm- Ông Doãn búng tàn thuốc, nhắc đến một chuyện- Còn nhớ có lần dì Ngụy con tìm ra điện thoại không? Điện thoại đó là mẹ con mua cho em trai con.

– Cho nên họ đã gặp rồi- Doãn Ước giật mình.

– Gặp rồi. Khi đó mẹ tụi con nghe tụi con thi vào đại học, lập tức chạy đến muốn thăm tụi con một chút. Ba không cho bà ấy vào nhà, bà ấy liền chạy đến trường của Doãn Hàm. Hai người họ hẳn là đã gặp nhau, bà ấy liền mua điện thoại cho em con. Không qua bao lâu thì em con gặp chuyện, bà ấy lại chạy đến tìm ba. Lúc ấy ba vừa tức vừa bực, mắng mỏ bà ấy, còn trách bà ấy dạy hư con trai, bảo bà ấy đừng làm hại đến con gái nữa. Cho nên sau đó bà ấy không đến trường tìm con. Hiện tại nghĩ lại thấy có chút

https://thuviensach.vn

hối hận, lúc trước nếu mẹ con con nhận nhau, với tính bà ấy chắc chắn không cho con nghe theo Kỷ Tùy Châu. Mắt của con cũng sẽ không…

Doãn Ước mãi cho đến lúc này mới mỉm cười. Cô vỗ vai ba mình, an ủi ngược lại ông:

– Đều đã là quá khứ, không sao nữa rồi.

Hai cha con nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Tối đó, Doãn Ước ngủ lại nhà, hai cha con lâu rồi không gặp nên nói chuyện đến khuya.

Hôm sau Doãn Ước dậy muộn, sợ đến trường muộn ngay cả bữa sáng cũng không ăn. Vừa ra ngoài đã thấy xe của Kỷ Tùy Châu đỗ ở cách nhà không xa, thấy cô anh liền quay kính xe xuống, vẫy tay với cô.

Doãn Ước lưng đeo túi xách chạy đến, mời vừa ngồi vào đã bị đối phương kéo đến gần, xem xét kỹ lưỡng.

– Mắt hơi sưng, khóc à?

– Có một lát.

– Không sao, muốn khóc cứ khóc. Nhưng mà chỉ được khóc lần này, sau này không cho khóc nữa.

– Anh quả thật rất ngang ngược.

– Đúng, anh ngang ngược vậy đó- Kỷ Tùy Châu liếc cô- Giúp em tìm được mẹ ruột, nên sau này em phải nghe lời anh.

– Sao anh biết bà ấy có quan hệ với em?- Doãn Ước tò mò.

Kỷ Tùy Châu kể rõ chuyện mình đã phát hiện, cuối cùng day trán:

https://thuviensach.vn

– Vốn định tìm một cơ hội thích hợp sẽ từ từ nói với em, không ngờ lại… Bỏ đi, nói cũng đã nói rồi, coi như trút bỏ được nỗi lòng.

Nói xong anh không biết lấy túi đồ ra từ đâu, nhét vào tay Doãn Ước:

– Đưa em đến trường, vừa đi vừa ăn.

– Sao anh biết em chưa ăn sáng?

– Tối qua em ngủ ngon được mới lạ, hôm nay chắc chắn dậy muộn.

Người này chắc sắp thành tinh rồi.

Doãn Ước ngoạm cơm nắm uống sữa, đột nhiên nhớ đến một chuyện:

– Anh đã gặp chị em lần nào chưa?

Kỷ Tùy Châu nhướn mày nhìn cô.

– Em nói là Ngải Băng, anh gặp chưa?

– Chưa- Lúc anh biết Từ Tri Hoa thì Ngải Băng vẫn chưa mất tích, nhưng lúc đó quan hệ giữa anh và bà ấy không thân lắm, tất nhiên cũng sẽ không gặp con gái nhà người ta. Sao vậy, hiếu kỳ về cô ấy?

– Anh có thể giúp em tìm ảnh của chị ấy không? Tối qua em nghe ba nói, hai chị em em giống nhau lắm, em muốn xem mặt mũi chị ấy thế nào.

– Chẳng lẽ em phát hiện ra cái gì?- Kỷ Tùy Châu quay qua nhìn cô.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 73

Hôm sau, Kỷ Tùy Châu đưa một tấm ảnh cũ của Ngải Băng.

Vừa xem ảnh, hai người đều giật mình.

Ngải băng trên ảnh mới hơn mười tuổi, trẻ trung bức người. Kỷ Tùy Châu nhìn ảnh lại nhìn Doãn Ước, cảm thấy hai người họ ít nhất cũng có bốn năm phần tương tự.

– Quá sức tưởng tượng- Doãn Ước lắc đầu- Lúc em còn nhỏ, rất giống chị ấy.

Cô lập tức nói Kỷ Tùy Châu lái xe chở cô quay về nhà ông nội, lấy một cuốn album của cô, cầm tấm ảnh trong đó ra. Tấm ảnh đó cô chụp lúc mười lăm tuổi, kiểu tóc rất giống Ngải Băng, đều buộc cao đuôi ngựa, không để tóc mái, đứng ở một góc công viên tạo dáng dựa vào thân cây đại thụ cũng hơi giống vậy.

Thậm chí cái công viên kia cũng giống nhau.

Phông nền trong tấm ảnh của Ngải Băng là một góc hồ nhân tạo, cũng chính là cảnh mà Doãn Ước chụp. Đó là một công viên lâu năm nổi tiếng của thành phố B, thuộc loại kiến trúc mang tính chất tiêu biểu.

Doãn Ước chỉ vào mình trong tấm ảnh, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Giống không?

– Giống.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là chị em ruột, lại so sánh với diện mạo của Từ Tri Hoa khi còn trẻ, hai chị em cô như từ một khuôn đúc ra, giống hệt mẹ.

Khác biệt duy nhất chính là, ở má trái của Doãn Ước có một nốt ruồi nằm trên má lúm đồng tiền, còn Ngải Băng không có.

Kỷ Tùy Châu đưa tay muốn chạm vào nốt ruồi vủa cô, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Dì giúp việc bưng trái cây vào, cười tủm tỉm nói với họ:

– Ông nội bảo dì mang vào, sợ hai đứa khát nước.

Nhưng mà chỉ là mượn cớ, thật sự là muốn để dì ấy vào xem có phải hai đứa đang làm chuyện gì không nên không.

Trong lòng Doãn Ước liếc trắng mắt, cho dù cô khao khát cỡ nào, cũng sẽ không vào ban ngày ban mặt ở trong nhà cùng đàn ông làm bậy. Tư tưởng của ông nội đúng là rất vượt trội nhỉ!

Dì đặt trái cây lên bàn, xoay người định ra ngoài, tầm mắt đột nhiên rơi vào hai tấm ảnh Doãn Ước đang cầm trong tay. Dì tò mò chồm qua xem, đột nhiên "ơ" một tiếng.

– Cô gái này trông quen lắm.

Dì đang chỉ vào tấm ảnh của Ngải Băng.

– Dì nhận ra chị ấy à?- Doãn Ước thất kinh.

– Cô gái này có phải họ Ngải không?

Lần này ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào dì:

– Dì ngồi đi, từ từ nói.

https://thuviensach.vn

Dì ấy cầm lấy hai tấm ảnh so sánh, mau chóng giơ tấm ảnh của Doãn Ước lên:

– Đây là con lúc nhỏ, dì nhận ra.

– Dì, dì không cảm thấy tụi con rất giống nhau sao?

– Đúng là giống, nhưng con có nốt ruồi, còn cô này thì không.

Nốt ruồi này của Doãn Ước rất đậm, lại hơi lớn, nên trở thành dấu hiện quan trọng để phân biệt hai chị em với nhau.

Dì ấy lại xem kỹ tấm ảnh của Ngải Băng:

– Lúc dì gặp cô ấy, hình như lớn hơn trong tấm ảnh này.

– Dì khẳng định dì đã gặp chị ấy?

– Vốn không chắc chắn, nhưng mà tấm ảnh này dì đã nhìn thấy rồi. Là cô gái họ Ngải này cho dì xem. Nhiều năm trước lắm rồi, có lẽ cách đây khoảng năm sáu năm gì đó- Dì ấy bắt đầu nhớ lại chuyện cũ- Khi đó dì còn chưa đến thành phố B, ở tại quê nhà đi làm giúp việc theo giờ. Có lần dì đi đến một gia đình để quét dọn, nhà cô chủ đó mới có em bé, đặc biệt thích khóc, người mẹ đó bế đứa bé dỗ cỡ nào nó cũng không nín. Dì cũng thấy ồn, muốn bế giúp cô ấy, còn chưa nhận vào tay thì hàng xóm đã gõ cửa. Người hàng xóm đó chính là cô gái trẻ họ Ngải này.

Năm sáu năm trước? Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu đưa mắt nhìn nhau. Ngải Băng đã mất tích gần mười năm, nhiều lúc họ đều nghĩ cô ấy đã chết rồi. Nhưng theo lời dì nói, ít ra khoảng năm sáu năm trước, Ngải Băng vẫn còn sống.

Nhưng cô ấy không quay về thành phố B, mà sinh sống tại một thành phố nhỏ nằm ở vùng duyên hải.

https://thuviensach.vn

– Chị ấy có nói gì với dì không?

– Nói đứa bé ồn ào quá, bảo chúng tôi im lặng chút. Giọng điệu cô ấy không được tốt lắm, khiến cho cô chủ nhà rất không vui. Dì thấy cô ấy còn trẻ không hiểu chuyện, nên có khuyên vài câu. Có lẽ cô ấy cảm thấy dì không tệ, sau đó dì có chạm mặt cô ấy ở hành lang, cô ấy còn chủ động chào hỏi dì.

– Cô ấy sống một mình à, trong nhà còn ai khác không?

– Không có- Dì trả lời rất chắc nịch- Chúng tôi gặp nhau vài lần thì cô ấy mời dì vào nhà chơi. Nói thật, dì cảm thấy con người cô này lạ lắm, nói chuyện có câu trả lời có câu không. Mấy lần dì hỏi cô ấy tên gì, cô ấy chỉ trả lời một câu, cháu họ Ngải. Cho tới bây không hề nói với dì tên của cô ấy.

Doãn Ước vừa định hỏi Kỷ Tùy Châu gì đó, bị anh giơ tay ngắt ngang. Anh đặt trái cây xuống trước mặt dì, mời dì vừa ăn vừa nói. Dì sống ở đây đã lâu, nên cũng xem đây như nhà mình, không hề khách sáo giả tạo.

Dì lau trái táo cắn một miếng:

– Dì thấy cô ấy không xấu, chỉ là có chút tự mình quyết định. Lúc cô ấy mời dì vào nhà chơi, nói là muốn tìm dì làm vệ sinh cho nhà cô ấy, hỏi một tuần dì làm được mấy ngày, tính tiền thế nào. Nhưng sau khi dì vào nhà ngồi, cô ấy liền nói khác, sau đó còn đưa album cho dì xem. Dì cảm thấy rất lạ, dì và cô ấy không quen thân lắm. Nhưng cô ấy đã đưa, thì dì đành xem. Ờ, trong đó có tấm ảnh này.

Dì lại quơ quơ tấm ảnh của Ngải Băng.

Doãn Ước lại nhìn Kỷ Tùy Châu, đối phương hiểu ý cô, khẽ nói:

– Có thể có hai tấm ảnh giống nhau, anh sẽ hỏi lại bà ấy.

https://thuviensach.vn

Bà ấy trong câu nói này chính là Từ Tri Hoa.

– Ngoại trừ tấm ảnh này, còn có tấm ảnh nào khác không?

– Có tổng cộng ba tấm, cuốn album dày như vậy mà chỉ có ba tấm ảnh thôi. Ngoại trừ tấm này ra, hai tấm kia là chụp chung với người khác. Trông có vẻ là mẹ cô ấy.

Doãn Ước mau chóng lấy điện thoại ra, lên mạng tìm ảnh của Từ Tri Hoa. Cô nhớ Thịnh Thế có một trang web, bên trong có ảnh về hoạt động của công ty. Tiệc tất niên năm ngoái Từ Tri Hoa có tham dự, Doãn Ước liền lên trang web đó tải ảnh của bà về.

Cô đưa ảnh cho dì ấy xem.

– Rất giống, nhưng trong ảnh trẻ hơn, có điều khí chất cũng ngang ngửa nhau, ánh mắt rất lợi hại.

Vậy đúng rồi, Ngải Băng khi đó hơn mười tuổi, Từ Tri Hoa đã ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, bớt đi ngây ngô thời trẻ, chỉ còn hình mẫu nữ cường nhân hiện tại.

Ánh mắt sắc bén, chính là nét đặc sắc của bà.

Doãn Ước có chút kích động, kéo dì lại hỏi:

– Sau đó dì có đến nhà chị ấy làm việc không?

– Không, dì vốn muốn đi lắm. Cô ấy nói cô ấy sống một mình, nhà không rộng cũng không mấy lộn xộn, kêu dì cách ngày đến một lần. Một tháng trả dì hai ngàn tệ. Dì cảm thấy rất tốt, nhà không nhiều người lại thoải mái, tiền công cũng khá. Dì mới nói với cô ấy để dì thương lượng với cô chủ nhà đối diện, sắp xếp thời gian làm cả hai nhà cùng ngày, một nhà

https://thuviensach.vn

thì dọn nguyên buổi sáng, như vậy buổi chiều dì có thể đến nhà cô ấy làm tiếp được. Còn chưa đợi dì thương lượng xong, cô ấy đã dọn đi mất.

– Đi rồi, đi đâu vậy?

– Ai biết. Dì có hỏi cô chủ nhà đang làm, cô ấy cũng nói không biết. Còn nói cô gái trẻ này mới dọn đến không bao lâu, lúc mới đến con người rất kỳ cục, nhìn ai cũng suy nghĩ lệch lạc, cũng không thèm giao du hay nhìn ai. Tướng đi rất nhanh, lúc mới dọn đến thường ra ngoài vào buổi tối. Chồng của cô chủ nhà xuống lầu đổ rác, mấy lần bị cô dọa hết hồn. Nói cô như ma, đi đường không có tiếng động.

Dì ấy càng nói càng hưng phấn, còn đứng lên bắt chước tướng đi của Ngải Băng. Như vậy thật sự rất giống mấy con ma bay bay trong phim.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày. Mặc dù anh và Ngải Băng không quen, nhưng ít nhiều gì cũng từng nghe Từ Tri Hoa nhắc đến, biết cô ấy là người tính cách hoạt bát vui tươi. Người như vậy tướng đi sao có thể là cái dạng đó.

Anh hỏi thăm dì địa chỉ Ngải Băng từng sống, rồi lập tức gửi tin nhắn cho thuộc hạ, muốn họ đi điều tra địa chỉ này.

Đã nhiều năm trôi qua thế này, điều tra quả thật rất khó khăn. Nhưng nếu Ngải Băng từng sống trong thành phố đó, cũng rất có thể để lại những manh mối khác.

Ngộ nhỡ bây giờ cô ấy vẫn còn ở đó thì sao?

Tiễn dì ra ngoài, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu ngồi đó, hồi lâu không nói gì. Nhất là Doãn Ước, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nhíu mày dường như đang suy nghĩ gì đó.

Kỷ Tùy Châu vuốt tóc cô:

https://thuviensach.vn

– Nghĩ gì vậy?

– Nghĩ đến Ngải Băng.

– Nghĩ được gì chưa?

– Kỷ Tùy Châu- Doãn Ước đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt lóe sáng- Nếu em nói với anh, em trai em từng gặp Ngải Băng, anh có tin không?

Không đợi Kỷ Tùy Châu trả lời, Doãn Ước liền chạy ào đến mở ngăn kéo. Lục lọi một lát cuối cùng cũng tìm được một tờ giấy. Cô đưa tờ giấy đến trước mặt Kỷ Tùy Châu.

– Đây là một lần em đến bệnh viện thăm em trai em, lúc đó nó đang vẽ tranh. Anh cảm thấy người trong bức tranh nó vẽ là ai?

– Giống em- Kỷ Tùy Châu vươn tay, chỉ vào một nơi- Nhưng nếu không có nốt ruồi này, cũng có thể nói là Ngải Băng.

– Em nghi ngờ người trong bức tranh chính là Ngải Băng. Lúc ấy nó đang vẽ tranh, em nghĩ trong tranh nó vẽ chính là em, còn nói đùa để nó tặng em bức tranh này. Nó cho em ngay, nhưng đột nhiên cầm lại thêm vào nốt ruồi. Cho nên vốn dĩ cô gái trong tranh không có nốt ruồi.

Kỷ Tùy Châu cầm bức tranh xem thật cẩn thận, còn so sánh với tấm ảnh chụp Ngải Băng, vừa nhìn vừa gật đầu:

– Quả nhiên là Ngải Băng. Hai chị em em tuy rằng trông khá giống nhau, nhưng nhìn kỹ cũng có điểm khác. Mắt Ngải Băng to hơn em, khoảng cách giữa hai đầu mắt cũng rộng hơn. Em trai em vẽ không tệ, vẽ ra hết được những đặc điểm này.

https://thuviensach.vn

Chính là đứng ở góc độ của Doãn Ước, nếu chưa từng gặp qua Ngải Băng, rất dễ dàng cho rằng người trên bức tranh này là mình.

– Cho nên, em trai em đã từng gặp Ngải Băng.

– Chắc chắn đã gặp. Nhưng họ gặp nhau ở chỗ nào được nhỉ?

Doãn Ước cẩn thận nhớ lại mấy năm trước khi em cô gặp chuyện. Em cô là một nam sinh hiếu học, ngày thường ngoại trừ học ra đều mặc kệ những thứ khác. Thỉnh thoảng có chơi đá cầu với mấy bạn nam, coi như thư giãn. Kế đó cảnh sát đến nhà tìm chứng cứ, em cô nói từng thầm mến Tùy Ý. Nói vậy nó cũng không thể có bất cứ cô gái nào khác. Hơn nữa Ngải Băng lớn hơn họ vài tuổi, không thể học cùng lớp, khả năng quen nhau là rất thấp.

– Anh có thể điều tra được trường trung học mà chị Ngải Băng từng học không?

– Tra rồi, không cùng một khu với em trai em.

Vậy thì có thể loại trừ khả năng hai người là bạn học mới quen biết nhau.

Doãn Ước không nghĩ ra được lúc em cô đi học, có khả năng nào quen được Ngải Băng.

Kỷ Tùy Châu đưa tay sờ cằm mình, suy tư một lát:

– Chẳng lẽ là mấy năm trốn chạy, họ đã gặp được nhau?

Tình huống của cả hai đều rất đặc biệt. Một người cõng tội danh giết người lẩn trốn khắp nơi, một người nghe nói là theo trai bỏ trốn, rồi lại một mình đi hoang ở ngoài không muốn về nhà.

Hai người từng trải qua chuyện tương tự, rất dễ dàng bị hấp dẫn lẫn nhau. Huống hồ họ còn là hai chị em, thứ như huyết thống đôi khi lại rất

https://thuviensach.vn

thần kỳ.

Nếu họ gặp nhau ở bên ngoài, sau đó có qua lại, Doãn Hàm vẽ Ngải Băng cũng trở thành chuyện logic. Dù sao nó cũng lẩn trốn nhiều năm, cô gái này có thể là một trong vài người nó thân thiết không cần tránh né.

Doãn Ước cảm thấy tính khả năng của chuyện này rất lớn, kế tiếp lại nghĩ đến những lời mà Từ Tri Hoa đã nói với cô trước đó.

– Bà ấy nói Triệu Sương có tung tích của Ngải Băng, mà em điều tra được, trước khi Triệu Sương mất tích không lâu, từng đến thăm Doãn Hàm. Con người cô ta đến giờ chuyện không có lợi thì không làm, em trai em ngồi tù lâu rồi, cô ta chưa từng đến thăm lần nào. Đột nhiên cô ta đến, có phải để hỏi thăm chuyện của Ngải Băng không?

Kỷ Tùy Châu đặt ảnh và tranh lên bàn, đứng dậy.

– Sao vậy?

– Đi tìm Từ Tri Hoa. Có một số việc nên hỏi cho rõ ràng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 74-1

Từ Tri Hoa lúc này đang ở công ty, Kỷ Tùy Châu gọi điện cho bà, hẹn bà ra ngoài gặp mặt.

Bà lái xe đến, vừa bước vào quán cà phê, Doãn Ước đã ở đó, vẻ mặt không khỏi cứng đờ. Bà không biết tiếp xúc với cô con gái này như thế nào.

Doãn Ước cũng không quen, ngại ngùng đến nỗi chỉ uống nước. Cô không muốn đến, nhưng nghĩ lại Triệu Sương nên vẫn đến đây.

Dù sao cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Ba người ngầm hiểu nên ai cũng không đá động đến chuyện này. Kỷ Tùy Châu trả tấm ảnh lại cho Từ Tri Hoa, hỏi thêm:

– Ảnh này rửa ra mấy tấm?

– Hai tấm.

– Bà chắc chắn như vậy?

– Tiểu Băng nhà tôi có thói quen này, hình nó đều phải rửa hai tấm. Nó một tấm, tôi một tấm.

Lúc bà nói đến Ngải Băng, trong giọng nói lộ ra sự thân thiết không thể che giấu, sau khi nói xong mới cảm thấy không ổn. Doãn Ước còn đang ở đây mà.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước làm bộ không để ý, hỏi bà:

– Vậy ảnh của Ngải Băng còn không?

– Mất rồi, sau khi nó đi tôi có xem album của nó, bên trong thiếu ba tấm ảnh. Ngoại trừ tấm này ra, hai tấm còn lại là chụp chung với tôi.

Điều này càng thêm xác định cô gái kia chính là Ngải Băng.

– Sao hai người lại đột nhiên hỏi đến chuyện này làm gì?- Từ Tri Hoa thấy lạ- Lão Kỷ, lúc cậu mượn ảnh tôi không hỏi nhiều, bây giờ có thể cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

– Chúng tôi hoài nghi Doãn Hàm từng gặp Ngải Băng. Trước kia do bà dẫn đến cho họ gặp nhau à?

– Đâu có, ngoại trừ lúc nhỏ, chúng nó chắc là chưa từng gặp nhau.

Nhưng lần gặp này cách đây đã lâu lắm rồi, Doãn Hàm lại còn quá nhỏ, hoàn toàn không thể có ấn tượng được.

– Chúng tôi có chút manh mối, có người từng nhìn thấy Ngải Băng ở thành phố Q, tôi đang phái người đi điều tra.

Từ Tri Hoa mắt sáng ngời, nghĩ đến bóng lưng trong tấm ảnh Giang Thái đưa bà. Hiện giờ bà càng thêm khẳng định, con gái bà chắn chắn vẫn chưa chết.

Trên mặt bà vô thức hiện lên nụ cười vui sướng, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Doãn Ước, trong lòng đánh cái rùng mình.

Trong đời bà, vai diễn người mẹ đã thất bại hoàn toàn. Con gái lớn bị bà đánh mất, con gái nhỏ lại lòng mang oán hận với bà. Thậm chí bà còn chưa nghĩ ra về sau phải đối mặt và chung sống với Doãn Ước như thế nào.

https://thuviensach.vn

Lúc trước không để lộ, bà còn có thể ỷ vào thân phận trưởng bối để ngang ngạnh quan tâm cô vài câu, hiện giờ không thể nữa rồi.

Cũng không thể trách cô oán hận bà.

Bà nghĩ nghĩ rồi hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Manh mối của cậu có đáng tin không?

– Chắc là không có vấn đề. Dù sao cũng tìm trước đã, nhưng mà hiện giờ khả năng cô ấy còn ở thành phố Q không lớn. Chẳng phải bà nói Giang Thái từng gặp cô ấy sao, không chừng có thể ra tay từ chỗ hắn.

– Cậu có cách nào không?

– Tôi có thể có cách gì, chuyện tìm người vốn dĩ nên để cảnh sát làm. Hay là bà cố gắng ngẫm lại xem làm sao để Giang Thái để lộ sơ hở, để cảnh sát lấy cớ đó tiến hành điều tra.

Từ Tri Hoa định hỏi mượn sức mạnh của bí thư Kỷ, nghĩ lại hay thôi đi. Con cáo già kia thận trọng lắm, lúc trước chuyện của con gái ruột cũng không chịu nhúng ta, huống hồ là con gái bà.

Không phải người thân cũng chẳng phải bạn bè gì.

Nhân viên bưng cà phê đến, ba người đồng thời cúi xuống uống. Doãn Ước nhấp hai ngụm thì đặt xuống, định hỏi Từ Tri Hoa chuyện của Triệu Sương, nhưng cô còn đang suy nghĩ phải xưng hô với bà thế nào. Đang do dự, chợt nghe Kỷ Tùy Châu nói:

– Bà và Triệu Sương là chuyện thế nào vậy?

– Đã sớm nói với cậu rồi- Từ Tri Hoa nhíu mày- Cô ta gạt tôi nói có tin tức của Tiểu Băng, bảo tôi đầu tư cho cô ta.

https://thuviensach.vn

– Cô ta có nói tin tức từ đâu mà có không?

Từ Tri Hoa không nói lời nào, thái độ của bà đã cho thấy hết cả.

– Là nghe được từ chỗ em trai tôi đúng không- Doãn Ước đã hiểu.

– Ừ.

Lần trước khi buổi công chiếu kết thúc, cô ngồi xe Từ Tri Hoa quay về khách sạn, sau đó gặp được một cô gái trẻ đứng ngần ngừ ở đó một lát liền đi. Lúc ấy cô cảm thấy người đó giống Triệu Sương, bây giờ ngẫm lại chắc chắn là cô ta.

Cô ta nghe được tin tức của Ngải Băng từ chỗ Doãn Hàm, lấy chuyện đó giao dịch với Từ Tri Hoa. Nhưng hiển nhiên nội dung thực chất là gì cô ta cũng chẳng hỏi ra được.

– Nhưng sao cô ta lại quen biết với Phương Thành Tựu?

– Chuyện đó tôi cũng không biết- Từ Tri Hoa cười khinh bỉ- Cậu họ Phương này cũng là một tên ngốc, nhưng có phải ngốc nghếch khờ khạo thật không thì khó mà nói được. Không chừng người ta thông minh đấy.

Bà nói chuyện như lọt vào sương mù, Doãn Ước nghe mà không hiểu.

– Ý bà là gì?

– Không có ý gì, chỉ là không hiểu Phương Thành Tựu tìm Triệu Sương làm gì. Yêu đương à? Họ cũng không hợp. Chẳng lẽ là diệt khẩu?

Doãn Ước rùng mình, nhớ đến chuyện Phương Thành Tựu đã làm với Doãn Hàm. Anh ta quả thật muốn Doãn Hàm chết, trước khi Triệu Sương mất tích cũng từng có quan hệ với anh ta. Hiện tại tất cả cách manh mối đều chỉ đến Ngải Băng.

https://thuviensach.vn

– Cho nên, tất cả những người biết tung tích của Ngải Băng, Phương Thành Tựu đều muốn đối phó?- Kỷ Tùy Châu phân tích- Em có nghe Hà Mỹ Hi nhắc đến Ngải Băng không?

– Chắc chắn không.

Nhưng không có nghĩa là Hà Mỹ Hi không biết chuyện này.

– Tên họ Phương kia cứng miệng lắm- Từ Tri Hoa bóp trán có chút bất đắc dĩ- Tôi có đi hỏi cậu ta mấy lần, cậu ta cũng không lộ ra chút gì. Tôi thấy cậu ta đã chuẩn bị xong tư tưởng ngồi tù rồi, nên không định mở miệng đâu.

– Tôi nghĩ hắn không nói đâu. Hiện tại hắn chẳng qua chỉ là bắt cóc gây thương tích cho người khác, còn có thể giữ lại cái mạng. Nếu thừa nhận có liên quan đến Ngải Băng, Triệu Sương, thậm chí cả Hà Mỹ Hi, đến lúc đó e rằng không chỉ đơn giản là ngồi tù.

Kỷ Tùy Châu nói xong quay qua quan sát vẻ mặt Doãn Ước, thấy mặt cô trắng bệch.

Biết là cô sẽ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, Triệu Sương và Hà Mỹ Hi, cũng chỉ thiếu bước tìm thấy thi thể thôi.

Ba người nói chuyện rất lâu, manh mối nhìn như không ít, nhưng cuối cùng đều đi vào ngõ cụt. Phương Thành Tựu không mở miệng, tất cả kết luận đều chỉ là suy đoán.

Doãn Ước cảm thấy nói xong rồi, đứng lên định đi. Kỷ Tùy Châu đi cùng cô, lúc đứng lên nhìn thấy trong mắt Từ Tri Hoa có một tia chờ mong.

Nhưng từ đầu đến cuối Doãn Ước không hỏi bà chuyện ngoài vụ án, giống như chưa từng biết bà là mẹ ruột của cô.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu lắc đầu với Từ Tri Hoa, ý bảo bà đừng gấp gáp.

Doãn Ước thoạt nhìn như dễ nói chuyện, thật ra rất khó. Lúc trước anh cũng mất rất nhiều công sức, mới có thể dỗ dành được cô.

Từ Tri Hoa nếu muốn cô nhận bà là mẹ, con đường phía trước mờ mịt, cố gắng phải làm còn có rất nhiều.

Anh đi cùng Doãn Ước ra xe, hỏi cô muốn đi đâu. Doãn Ước nhất thời mờ mịt, nhẹ nhàng lắc đầu:

– Không biết nữa, đi đâu cũng được.

– Ừm.

Lái xe đi hóng gió lòng vòng thành phố không mục đích, khi chạy qua một tòa cao ốc, Doãn Ước đột nhiên nói:

– Đến công viên đằng trước ngồi đi.

Chính là công việc năm đó cô và Ngải Băng từng chụp ảnh, chỉ cách nơi này không xa.

Công viên cũ giờ có chút tiêu điều. Mấy năm gần đây thành phố B xây dựng thêm không ít công viên, đẹp hơn nơi này rất nhiều. Chỗ này chỉ có mấy người già ở gần đây đến tập thể dục, hoặc đưa con cháu ra đây chạy chơi.

Người trẻ tuổi rất ít.

Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu tản bộ trong này, có hơi làm người khác chú ý.

Doãn Ước tìm ra nơi Ngải băng từng chụp, cây đại thụ còn đó, sau lưng vẫn là hồ nước kia, khác biệt chính là trên mặt hồ hiện giờ có xây thêm cầu

https://thuviensach.vn

hình vòm và đình nghỉ chân, xung quanh hồ cũng dựng rào chắn.

Sợ xảy ra tai nạn, nghe nói trước kia có người từng rơi xuống hồ, chết đuối.

Doãn Ước đứng đó chốc lát, đột nhiên hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Anh nghĩ xem tấm ảnh của Ngải Băng có phải do Từ Tri Hoa chụp cho chị ấy không?

– Chắc phải- Kỷ Tùy Châu vuốt tóc Doãn Ước- Sao vậy, hâm mộ à?

– Đương nhiên hâm mộ rồi. Ảnh của em là do Doãn Hàm chụp, kỹ thuật chụp ảnh không được tốt lắm. Lúc em còn nhỏ thấy người ta được ba mẹ dẫn đi công viên chơi, luôn rất hâm mộ. Quan hệ giữa em và dì bình thường, nhưng dù sao dì ấy cũng không phải mẹ ruột em, tình cảm đối với em cũng nhạt.

– Vậy em có hận bà ấy không?

Bà ấy chính là ám chỉ Từ Tri Hoa.

– Cũng hận, nhưng cảm thấy không có ý nghĩa. Hận đi hận lại, cuối cùng đều không qua được một chữ chết. Mấy năm nay em hận nhiều rồi, nên không hận nổi nữa.

– Vậy đừng hận, nên sống thế nào thì sống thế ấy- Kỷ Tùy Châu từ phía sau kéo cô ôm vào lòng- Nếu em thấy không được tự nhiên thì ít gặp bà ấy, nếu muốn thiết lập quan hệ tốt với bà, thì anh sẽ giật dây giúp hai mẹ con. Con người bà ấy mạnh miệng lắm, nếu em không chủ động, bà ấy sẽ cứ giậm chân tại chỗ.

– Chẳng lẽ không phải bà ấy nên chủ động đến tìm em làm lành mới đúng à?- Doãn Ước vừa bực bội vừa buồn cười.

https://thuviensach.vn

– Vậy em cũng phải cho người ta cơ hội mới được chứ. Một bậc thang cũng không cho, người ta làm sao đi xuống.

– Vậy lúc trước anh làm thế nào để xuống được?

– Bậc thang là em cấp, không nhớ à?- Kỷ Tùy Châu khẽ hôn lên vành tai cô.

Có không? Doãn Ước ngẫm lại hành vi của chính mình, có lẽ thật sự có nhỉ.

– Càng là người không quan tâm, thương tổn mang đến càng nhỏ. Bà ấy không giống, bà ấy là mẹ em.

Kỷ Tùy Châu chủ động bỏ qua nửa câu đầu, không để ở trong lòng. Anh chỉ tập trung vào nửa câu sau:

– Nếu đã là mẹ em thì tốt nhất nên bỏ qua, bà ấy sống một mình cũng đã chán lắm rồi, dù sao cũng lắm tiền. Em xem như nể mặt tiền, cũng nên tha thứ cho bà ấy.

– Xem em là kẻ tham tiền à- Doãn Ước đánh vào ngực anh.

– Thứ đó càng nhiều thì càng tốt, hà tất không cần. Hiện giờ em làm hòa với bà ấy, bà ấy chắc chắn sẽ moi tim moi phổi ra cho em. Doãn Ước, em phải nắm lấy cơ hội này.

Doãn Ước bật cười khanh khách, bị Kỷ Tùy Châu quấy rối như vậy, tâm trạng cô khá hơn nhiều.

Có gì ghê gớm đâu, không phải chỉ là một người mẹ bỏ đi từ lúc còn nhỏ sao. Tốt xấu gì bà ấy cũng còn sống, so với mộ bia lạnh lẽo thì tốt hơn nhiều.

Hai người một đường lái xe trở về nhà Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Từ ga-ra đi ra, Kỷ Tùy Châu rất tự nhiên ôm Doãn Ước đi vào nhà. Vừa vào phòng khách mới phát hiện Tùy Ý đã ở đây, đang ngồi đó xem tạp chí.

Vừa thấy họ về, Tùy Ý liền đứng phắt dậy, chạy đến ôm Kỷ Tùy Châu làm nũng.

Kỷ Tùy Châu cũng không xua cô, chỉ hỏi cô gần đây làm gì rồi. Tùy Ý càng như đứa con nít báo lại hành tung của mình, còn cam đoan cuộc sống gần đây rất cố gắng tiến về trước, làm một cô gái xinh đẹp và tích cực.

Cô ríu rít không yên, buồn bực trong lòng Doãn Ước được cô quét đi sạch sẽ. Doãn Ước buông tay Kỷ Tùy Châu ra, định đi vào bếp rót nước uống.

Nghe được sau lưng Kỷ Tùy Châu gọi cô.

– Qua hai ngày nữa em đón em trai xuất viện đi.

Câu này vừa nói ra, cả hai cô gái đều ngạc nhiên.

Chuyện Doãn hàm xuất viện quả thật chỉ mới biết mấy ngày trước, nhưng Doãn Ước không ngờ Kỷ Tùy Châu sẽ nói ở trước mặt Tùy Ý, dù sao cũng có chút khó xử.

Sắc mặt Tùy Ý cứng đờ, nhưng nhanh chóng giãn mày ra, không nghĩ đến chuyện này nữa. Kỷ Tùy Châu không nói gì, dẫn em gái vào thư phòng.

Doãn Ước nghĩ, anh vừa rồi là cố tình sao?

Kỷ Tùy Châu vào thư phòng, gỡ tay em gái ra khỏi người mình. Tùy Ý ngồi xuống sô pha, đang định oán thán mấy chuyện bực bội gần đây gặp phải, chợt nghe anh trai nói:

– Em có chuyện gì đó gạt anh đúng không?

https://thuviensach.vn

– Đâu có- Tùy Ý sững sờ.

– Suy nghĩ cho kỹ.

– Thật sự không có. Sao anh lại hỏi vậy?

Kỷ Tùy Châu đi qua chỗ cô, nhìn xuống gương mặt cô:

– Tuy Ý, em thấy thế nào về chuyện Doãn Hàm xuất viện?

– Thấy thế nào gì chứ- tùy ý chột dạ cúi đầu- Xuất thì xuất. Dù sao anh quyết định cả rồi, em phản đối có tác dụng à?

– Trước kia em không hề như vậy. Hễ là chuyện có liên quan đến Doãn Hàm, em đều nhạy cảm. Hiện giờ em lại tỉnh bơ như vậy, em cảm thấy anh sẽ tin lời em nói à?

Tùy Ý cắn môi im lặng, không dám ngẩng lên nhìn anh trai.

– Không phải em đã nhớ ra gì đó chứ. Chuyện năm đó, rốt cuộc là thế nào?

Tùy Ý không nói gì, nhưng sự uy nghiêm mạnh mẽ của anh trai cô bao phủ lấy cô. Cô bị ép đến không thở nổi, cuối cùng chỉ có thể lí nhí nói:

– Em nhớ ra cái gì, cũng không có nghĩa Doãn Hàm là người vô tội.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 74-2

Đêm đã khuya, Kỷ Tùy Châu ngồi trong thư phòng suy nghĩ một chuyện.

Doãn Ước ở trên lầu thu dọn đồ đạc. Cô chuẩn bị hai ngày nữa dọn về nhà mình ở, Kỷ Tùy Châu không có ý kiến.

Em trai cô từ bệnh viện về, cô phải ở cùng nó.

Đóng thùng gọn gàng xong, Doãn Ước xuống lầu ăn cơm. Sau khi dì giúp việc nấu ăn xong liền về nhà. Doãn Ước nhìn quanh phòng khách không thấy bóng dáng của Tùy Ý, nghĩ cô ấy còn ở thư phòng nói chuyện với anh trai, liền đi qua đó gõ cửa.

Trong thư phòng truyền ra tiếng nói trầm thấp của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước đẩy cửa đi vào.

Nằm ngoài dự kiến của cô, trong thư phòng chỉ có một mình Kỷ Tùy Châu.

– Tùy Ý đâu?

– Về rồi.

– Về rồi? Cô ấy không ăn cơm à?

Kỷ Tùy Châu dập điếu thuốc vào gạt tàn, xoay người nhìn Doãn Ước:

– Không ăn, nó nói có hẹn với bạn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước ngửi mùi thuốc trong phòng, nhíu mày:

– Đã một thời gian anh không hút thuốc, sao đột nhiên hút lại. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Kỷ Tùy Châu đứng lên đi ra ngoài, sang toilet bên cạnh rửa mặt rồi quay lại, hỏi Doãn Ước:

– Còn mùi thuốc nồng không, anh đi thay đồ?

– Không cần, sau này hút ít thôi.

Hai người cùng ra ngoài phòng ăn dùng cơm, chỉ hai người họ, bầu không khí quá mức yên lặng. Lúc họ ăn cơm cũng không thích gắp thức ăn cho đối phương, phần lớn đều là tự ăn. Đây là thói quen khi yêu nhau trước kia.

Chủ yếu là con người Kỷ Tùy Châu khá kén chọn, ban đầu Doãn Ước cũng gắp thức ăn cho anh, sau lại phát hiện anh không thích rất nhiều món. Lòng tốt bụng của cô bị quẳng cho chó gặm, tức đến cuối cùng cô cũng lười gắp.

Về phần Kỷ Tùy Châu, anh toàn dẫn Doãn Ước đến những nhà hàng sang trọng, gọi tất cả đều là món cô thích, không cần anh động tay, bản thân Doãn Ước có thể tiêu diệt sạch sẽ.

Có lần sau khi bạn cùng phòng nghe thói quen lúc dùng cơm cùng nhau của họ, bĩu môi nói:

– Chẳng lãng mạn tẹo nào.

Quả thật là thế.

Doãn Ước đột nhiên nghĩ vậy, liền gắp một đũa bách hợp xào cho đối phương.

https://thuviensach.vn

– Bách hợp này non lắm, anh thử xem. Đúng rồi, lúc nãy anh với Tùy Ý nói chuyện gì vậy, có phải liên quan đến em trai em không?

– Vài miếng bách hợp mà muốn moi tin từ miệng anh à. Cô Doãn, cô cũng thật keo kiệt- Kỷ Tùy Châu cười.

– Vậy cùng lắm thì ăn cơm xong, em hầu "ngài" tắm rửa?

Sau khi mắt Kỷ Tùy Châu khỏi hẳn, phúc lợi này không được hưởng nữa. Nghe cô nói vậy, hài lòng gật đầu cười.

– Em biết chắc chắn là nói về chuyện em trai em à.

– Tuyệt đối đúng, nếu không cần gì phải vào thư phòng nói, sợ em nghe thấy mà. Tùy Ý có phải rất không vui không?

– Không có.

– Không thể nào. Anh vừa rồi là cố ý đúng không, cần gì ở trước mặt cô ấy nói chuyện xuất viện của em trai em, không chút suy xét cho tâm trạng của người ta.

Đứng ở góc độ của mình, Doãn Ước đương nhiên vui vẻ. Còn nếu nghĩ cho Tùy Ý, chuyện này liền có chút phiền lòng.

– Nó thật sự không sao.

– Sao có thể…

Kỷ Tùy Châu cũng gắp một đũa nấm Matsutake[1]cho Doãn Ước:

– Anh cũng cảm thấy lạ, hỏi nó vài câu, nó nói một chuyện với anh.

Lúc nãy một mình trong thư phòng, Kỷ Tùy Châu luôn suy nghĩ về chuyện này.

https://thuviensach.vn

Lúc Tùy Ý nhắc đến chuyện đó, vẻ mặt hơi do dự, lại như có chút kích động, đắn đo rất lâu mới lên tiếng:

– Em nhớ sau khi em bị anh ta đánh ngất, giữa chừng có tỉnh lại được một chút.

– Vậy em thấy gì?

– Cái gì cũng không thấy. Em bất tỉnh lâu, vừa đau vừa sợ, mắt hoàn toàn không mở ra được.

– Vậy em nghe được cái gì?

– Em nghe có tiếng nói của một người.

– Ý em là, trong phòng ngoại trừ Doãn Hàm, còn có người khác?

– Dạ, chắc là vậy.

– Em chắc chắn?- Chân mày Kỷ Tùy Châu càng nhíu càng chặt.

– Chắc chắn, bởi vì cùng lúc đó em cũng nghe được tiếng của Doãn Hàm, hai người đó đang nói chuyện với nhau.

– Nói gì?

– Không nhớ nữa. Em chỉ tỉnh được một chút, có thể chưa đến mười giây, sau đó lại rơi vào hôn mê. Em nhớ rõ đó là giọng của đàn ông. Sau đó có người đi tới túm em lên, em mất đi ý thức.

Tùy Ý nói xong câu cuối vẻ mặt trắng bệch, hiển nhiên ký ức đó khiến cô không thoải mái.

Kỷ Tùy Châu thông cảm cho em mình, không ép hỏi tiếp nữa, rót nước để cô uống. Hai người ngồi cùng nhau im lặng một lát, anh mới hỏi lại:

https://thuviensach.vn

– Nhớ lại từ khi nào?

– Chỉ mấy hôm, nhưng anh à, cho dù như vậy cũng không thể chứng minh Doãn Hàm vô tội. Hắn đánh em bị thương, bắt tay với kẻ khác mưu sát em, đây cũng là phạm tội mà.

– Tại sao cho rằng người kia là đồng lõa?

– Không phải đồng lõa thì sao Doãn Hàm lại không sao, hắn có thể chạy trốn chứng tỏ hai người này chắc chắn là đồng lõa.

– Không phải em nói họ đang cãi nhau à?

– Vậy có thể là do họ ăn chia không đều.

– Lúc ấy trên người em tổng cộng có hơn ba trăm tệ thôi, sau đó số tiền ấy cũng không mất, vậy họ chia cái gì?

Tùy Ý ngẩn ra, cô không nghĩ nhiều như vậy. Khi anh cô nhắc nhở cô mới nhớ, đây hoàn toàn không phải vụ án cướp của.

– Em không biết, nhưng anh cũng không thể phủ nhận hai người đó có quan hệ với nhau. Nếu là người xa lạ, ít nhất trong phòng phải có dấu vết giằng co. Anh, anh và cảnh sát từng nói chuyện mà, lúc ấy cảnh sát nói thế nào?

Kỷ Tùy Châu biết toàn bộ chi tiết vụ án của Tùy Ý, cảnh sát chưa từng giấu giếm anh chuyện này. Quả thật giống như Tùy Ý nói, hiện trường không hiện rõ dấu vết đánh nhau, nhưng không thể nói là hoàn toàn không có.

Lúc ấy, cảnh sát cho rằng dấu vết đánh nhau này là do Tùy Ý và Doãn Hàm ẩu đả để lại. Hiện giờ nghe em gái phân tích như vậy, Kỷ Tùy Châu ngược lại có suy nghĩ khác.

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm và người đàn ông nọ, rốt cuộc có quan hệ gì?

Doãn Ước nghe xong anh kể cũng hiếu kỳ, nếu em trai cô có thể nói chuyện được thì tốt rồi, ít nhất lúc ấy trong phòng có tình huống gì cũng có thể biết thấu đáo hơn. Nhiều năm trôi qua, họ chỉ có thể nhận định dựa vào sự thật mà cảnh sát đưa, nhưng không có tận mắt nhìn thấy, không thể cam đoan sự thật này nhất định đúng.

Quá hóc búa!

– Sau khi em về nhà thì bên cạnh em trai nhiều hơn, tốt nhất là có thể khiến nó chủ động mở miệng. Anh nghe nói gần đây tình hình của cậu ta khả quan lắm, lúc ở bệnh viện đã có thể nói được vài từ đơn đơn giản rồi.

– Ừ, tình hình không tệ, em cũng hy vọng nó có thể nói ra chân tướng, nếu không trong lòng như có tảng đá đè nặng vậy.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, người bị hại và tội phạm đều là thành viên trong nhà, thật sự cũng không sống thoải mái lắm.

Ba ngày sau, Doãn Hàm chính thức ra viện, được người thân đón về điều trị tại nhà. Về chuyện anh ta sống ở đâu, người nhà họ Doãn đã thương lượng xong, quyết định hai chị em đều đến nhà ông nội sống.

– Như vậy cũng tốt, có dì giúp việc chăm sóc, có lợi cho sự hồi phục của nó.

Ông Doãn còn nửa câu chưa nói ra miệng. Hiện giờ căn nhà đó, ngay cả ông cũng không muốn về. Ngụy Tuyết sau lần gặp Trịnh Đạc đã điều chỉnh được cảm xúc một chút, nhưng theo thời gian trôi qua, chuyện con gái lúc nào cũng lẩn quẩn trong lòng, cả người bà lại u ám hơn.

Đôi khi ông cảm thấy chi bằng cảnh sát thông báo với họ đã tìm được thi thể của Triệu Sương thì tốt biết bao. Như vậy trong lòng mới yên ổn. Bây

https://thuviensach.vn

giờ lòng dạ lúc nào cũng như treo lơ lửng, lúc nào cũng sống trong hy vọng rồi thất vọng, ông sắp bị tinh thần phân liệt luôn rồi.

Con trai ở trong căn nhà như vậy, bệnh tình không chừng sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Hôm xuất viện ông Doãn lái xe đến đón, Doãn Ước cũng đi cùng. Ông nội thì ở nhà đợi, cùng dì giúp việc sửa sang lại căn phòng. Trong nhà vốn có ba phòng, mỗi người ở một phòng. Hiện giờ Doãn Hàm đến đây sống, dì liền dọn ra. Dì kê một chiếc giường nhỏ trong phòng Doãn Ước, hai người chen chúc trong một phòng.

Ông nội cảm thấy ngượng, thêm cho dì mỗi tháng năm trăm tệ. Dì vui đến cười hớn hở.

– Không sao không sao, tôi là người nằm xuống gối là ngủ, ngủ ở đâu cũng được.

Doãn Hàm dọn vào một môi trường xa lạ liền cảm thấy trầm uất, một chữ anh ta cũng không nói. Bác sĩ đã nói trước tình trạng này với Doãn Ước, trong lòng mọi người đã hiểu nên không lo lắng, cứ như vậy mọi chuyện đều bắt đầu từ chuyện chăm sóc anh, cẩn thận sinh hoạt.

Doãn Ước vẫn đi học bổ túc như thường lệ. Gần đây cô bận thi, ngày nào cũng học bài đến khuya, sáng sớm liền ra ngoài, ngoại trừ cuối tuần ra, không sắp xếp được thời gian tiếp xúc với em trai.

Đến tối thứ sáu, Kỷ Tùy Châu tan làm đi đón cô, hai người đi ăn cơm ở ngoài. Lúc ăn cơm, Kỷ Tùy Châu hẹn cô ngày mai đi chơi.

– Còn nhớ nơi trước đây chúng ta thường đi không, mình cùng đi đi, dẫn theo em trai em nữa.

– Vậy được không?

https://thuviensach.vn

– Đi đến nơi quen thuộc với cậu ta, có lẽ sẽ làm cậu ta nhớ ra gì đó.

– Vậy để mình em dẫn nó đi được rồi.

– Con gái như em đưa nó ra ngoài một mình không an toàn- Kỷ Tùy Châu cắt thịt tôm hùm đưa cho Doãn Ước- Em không biết lái xe, ra ngoài phải gọi xe. Nếu cậu ấy có gì, một mình em hoàn toàn không khống chế được cậu ấy. Có anh đi theo tiện hơn, anh sẽ lái xe cho hai chị em.

– Nhưng em sợ nó nhìn thấy anh sẽ…

– Sẽ thế nào? Cậu ấy không biết anh, có thể có phản ứng gì với anh chứ?

Ngẫm lại cũng đúng, lần trước đến nhà tù thăm Doãn Hàm, nó còn có phản ứng với mình mạnh hơn cả Kỷ Tùy Châu. Sau đó nó cắt mạch tự sát, cũng từng gặp Kỷ Tùy Châu một lần, nhưng nhìn bộ dạng bình tĩnh của nó, hình như không có cảm giác gì.

Với nó mà nói, Kỷ Tùy Châu chỉ là một người xa lạ bình thường.

– Ừ.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Tùy Châu lái xe đến đón hai chị em Doãn Ước. Doãn Hàm vẫn như trước kia, im lặng thận trọng. Anh ta đứng đó nhìn Kỷ Tùy Châu vài lần, cuối cùng mới theo chị ngồi vào băng ghế sau.

Xe chạy theo hướng nam, trạm đầu tiên chính là công viên cũ hôm qua họ vừa đến. Lúc Doãn Ước còn nhỏ thường cùng em trai đến đây, cô cảm thấy nó sẽ thích chỗ này.

Doãn Hàm ngồi trên xe, vẫn cúi đầu không nói gì. Hai tay vì khẩn trương nên nắm lại với nhau. Doãn Ước ở bên cạnh nhẹ nhàng tán gẫu với anh ta, nói về thời tiết, nói về bữa sáng ăn gì, lại giới thiệu đôi nét về nơi họ sắp đến.

https://thuviensach.vn

Xe rất nhanh chạy đến đích, Kỷ Tùy Châu xuống xe mở cửa cho họ. Lúc Doãn Hàm bước ra có liếc anh một cái, ánh mắt khó hiểu.

Ba người họ đi vào công viên. Doãn Hàm đi tới chỗ bán vé liền dừng lại, đứng đó nhìn chằm chằm chị gái, dường như đang đợi cô bỏ tiền ra mua vé.

Doãn Ước ngạc nhiên một chút, mới có phản ứng:

– Công viên hiện giờ miễn phí vé vào cổng, không cần mua.

Đây là chuyện mấy năm gần đây, Doãn Hàm không biết.

Có tình tiết này khiến Doãn Ước hưng phấn, nhân lúc em trai không chú ý kéo Kỷ Tùy Châu qua ghé tai thì thầm:

– Nó còn nhớ rõ chuyện trước kia.

Xem ra đến đây là đúng rồi.

Kỷ Tùy Châu cười cười định trả lời, vừa ngẩng đầu liền thấy Doãn Hàm đang nhìn anh chằm chằm. Nhìn một lát anh ta đi tới, đứng chen giữa hai người.

– Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là tài xế thôi.

Anh nói chuyện với Doãn Hàm, đối phương cũng không đáp, chỉ liếc anh rồi cúi đầu.

Họ đi được một đoạn, đối diện có hai đứa trẻ chạy đến, mỗi đứa cầm một cây kẹo đường, đang đuổi bắt nô đùa với nhau. Tầm mắt Doãn Hàm bị chúng thu hút, lặng lẽ quay đầu nhìn chúng.

– Trước kia em trai em thích ăn kẹo đường nhất- Doãn Ước nói- Mỗi lần đến công viên này nhất định phải ăn, có lần chủ quán có việc không đến bán được, nó ở đó khóc cả buổi.

https://thuviensach.vn

– Vậy để anh đi mua hai cây.

Kỷ Tùy Châu nói xong đi sâu vào trong công viên, tìm quán bán kẹo đường.

Mới vừa đi được mấy bước, chợt nghe Doãn Ước ở sau lưng la lên:

– Doãn Hàm, em đi đâu vậy?

Kỷ Tùy Châu quay đầu lại, nhìn thấy Doãn Hàm lặng lẽ đi ngang qua anh, đi về phía bãi cỏ trước mặt.

Cuối bãi cỏ, chính là hồ nhân tạo, nơi Ngải Băng từng đứng chụp ảnh.

***Chú thích:

[1]Matsutake (tiếng Nhật: Matsutake: 松茸), tên khoa học Tricholoma matsutake, là một loài nấm được trồng ở nhiều nơi trên thế giới như Trung Quốc, Canada, Phần Lan hay Hoa Kỳ. Loài nấm này trở nên nổi tiếng nhờ các món ăn Nhật Bản. Đây là loài nấm quý trong ẩm thực Trung Hoa và ẩm thực Nhật Bản.Hương vị phong phú của loại nấm này khiến nó trở thành một trong những loại gia vị tốt nhất trên thế giới, tuy nhiên việc chế biến chúng cũng rất công phu khiến cho giá tăng cao. Nấm Matsutake được nhập khẩu vào Nhật Bản với mức giá khoảng 90 USD một kg, sau khi được chế biến nó được bán ra với mức giá lên tới 2.000 USD một kg.

Hết chương 74

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 75

Doãn Ước đuổi theo sau, sợ em trai cô ngã vào hồ nước.

Kết quả Doãn Hàm đi vài bước lên bãi cỏ liền dừng lại, đứng bên cạnh một cây đại thụ. Anh ngồi xổm xuống, đùa nghịch mấy đám cây dại mọc cạnh đó.

Kỷ Tùy Châu đi tới gần cô hỏi:

– Cậu ta đang làm gì vậy?

– Là rau dại- Doãn Ước đưa mắt nhìn đám cây nọ, xác định rồi đáp- Trước kia hai chị em thường đến đây. Cạnh những cây đại thụ thường mọc loại rau dại này, tụi em thường hái mang về rửa rồi gói hoành thánh ăn.

Kỷ Tùy Châu nhìn Doãn Hàm hệt như đứa trẻ ngồi xổm ở đó, trong lòng cân nhắc chuyện này.

Xem ra anh ta nhớ không ít chuyện, hoặc có thể nói anh ta hoàn toàn không quên gì hết?

Họ ở trong công viên chơi rất lâu, bữa trưa thì đến căn tin trong công viên giải quyết. Không riêng gì Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước cũng cảm nhận sâu sắc những thông tin mà em trai cô truyền đạt ra.

Anh ta thật sự nhớ rất nhiều chuyện. Ví dụ như trong căn tin này có loại thức uống đồ ăn anh ta yêu thích, ăn liền ăn mấy thứ đó. Ăn xong nhất định

https://thuviensach.vn

phải đi vòng qua con đường nào, bởi vì con đường đó có thể dẫn đến khu trò chơi.

Trước đây họ thường như vậy, ăn xong liền đi chơi một lát. Hôm nay hoàn cảnh cũng không khác lắm, duy nhất không giống chính là, họ đã trưởng thành hơn, không thể chơi cầu trượt xích đu nữa.

Trên đường về nhà, Doãn Ước vẫn không ngừng nói chuyện với Doãn Hàm. Doãn Hàm lại như mệt mỏi, ừ à một lát liền ngủ thiếp đi.

Kỷ Tùy Châu nhìn vào kính chiếu hậu thấy vẻ mặt thất vọng của Doãn Ước, tốt bụng an ủi cô:

– Không sao mà, vừa mới bắt đầu thôi, em từ từ sẽ được.

Doãn Ước cũng muốn từ từ, nhưng mỗi lần nhìn thấy em trai, luôn ước gì nó có thể nói hết toàn bộ sự việc năm đó.

Nó nhớ rất rõ món trà chanh táo đỏ thường uống lúc nhỏ, chẳng lẽ lại quên trong phòng trọ năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Doãn Ước cảm thấy khó tin.

Xe chạy đến trước cửa nhà ông nội thì dừng lại, Doãn Ước đang chuẩn bị đánh thức em trai, Kỷ Tùy Châu lại chồm xuống ngăn tay cô lại:

– Đợi lát nữa đã, em lên trên này đi.

Dọc đường chỗ ghế phụ lái để trống, anh rất không quen.

– Em trai em ở đây mà.

– Nói chuyện thôi mà, không sao.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ, bước nhẹ xuống xe, ngồi vào ghế phụ lái phía trên. Mới vừa ngồi vào, Kỷ Tùy Châu đã chồm đến, hôn lên môi cô.

Nhịn cả một ngày, Doãn Hàm này, đúng là một cái bóng đèn siêu lớn.

Doãn Ước cảm thấy bản thân thật khờ khạo, lại đi tin vào lời nói của anh, chỉ trò chuyện thôi. Người đàn ông này đúng là mặt dày đến bất thường.

Cô vừa hôn vừa quay sang, sợ đánh thức em trai. Kết quả bị Kỷ Tùy Châu xoay mặt trở về.

– Em chuyên tâm chút đi.

– Em trai em thức bây giờ.

– Em im lặng thì cậu ta sẽ không thức.

Doãn Ước hết cách, chỉ có thể phối hợp tiếp nhận nụ hôn của anh. Kỷ Tùy Châu hôn thật lâu và say sưa, như trải qua cả một thế kỷ.

Hôn xong, Doãn Ước đỏ bừng mặt.

– Con người anh sao lại như vậy, không báo trước gì hết.

Kỷ Tùy Châu ăn cũng lửng dạ rồi xem như hài lòng, liếc nhìn anh chàng còn đang ngủ say sưa ở băng sau, nhíu mày:

– Chỉ hôn có một chút, hời cho em quá rồi.

– Anh còn định làm gì!

– Em nói xem?

Ánh mắt anh như tóe lửa, Doãn Ước liếc trắng mắt, xoay người mở cửa xe.

https://thuviensach.vn

– Em phải đi rồi.

– Đợi đã.

Kỷ Tùy Châu kéo cô trở về, lại ôm vào lòng một lát. Vốn nghĩ chỉ một lát thôi, nhưng càng ôm lại càng không muốn buông tay. Anh đột nhiên rất hối hận khi đã đưa Doãn Hàm từ bệnh viện ra ngoài, báo hại anh mỗi tối chỉ có thể một mình, phòng không gối chiếc.

Doãn Ước bị anh ôm đến thấy nóng nực, vùng vẫy muốn đẩy anh ra:

– Đừng vậy mà, tối rồi.

– Một mình anh về nhà thật vô nghĩa.

– Vậy anh muốn thế nào?

– Anh vào nhà ngồi nha.

Kỷ Tùy Châu tự quyết định, thả Doãn Ước ra rồi mở cửa xe, đi đến băng ghế vỗ vào mặt Doãn Hàm, đánh thức anh ta dậy.

Khoảnh khắc Doãn Hàm tỉnh dậy, đáy mắt lộ ra vẻ hung dữ, nhưng chỉ trong một thoáng. Sau khi anh ta thấy là Kỷ Tùy Châu, chân mày vô thức nhíu chặt.

Kỷ Tùy Châu nheo mắt quan sát ánh mắt anh ta, ánh nhìn cuối cùng làm Doãn Hàm phải cúi đầu xuống.

Doãn Ước mau chóng đến bảo vệ em trai:

– Anh đừng ăn hiếp nó.

– Chỉ nhìn thôi mà, đâu mất miếng thịt nào.

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm không xuống theo đường đó, dịch mông sang bên cạnh, theo chỗ Doãn Ước vừa ngồi mở cửa xuống xe. Rất hiển nhiên anh ta bài xích Kỷ Tùy Châu, hơn nữa biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Kỷ Tùy Châu cũng không để ý, ôm eo Doãn Ước cùng đi vào nhà. Doãn Ước cảm thấy mình như một nữ vương, bên cạnh toàn là da trâu kéo hoài không ra. Nhất là Doãn Hàm, vừa rồi lúc ra khỏi nhà không dính lấy cô như vậy, lúc này không biết làm sao, hệt như đang phân cao thấp với Kỷ Tùy Châu, dán chặt lấy cô không buông.

Mãi cho đến khi vào nhà cũng không có ý định buông ra, Doãn Ước không còn cách nào, chỉ có thể đẩy Kỷ Tùy Châu, lại gỡ tay em trai:

– Ngoan, chị muốn đi vệ sinh.

Cô quả thật nhịn rất lâu rồi, thoát khỏi hai người đàn ông này liền chạy thẳng vào toilet.

Dì giúp việc vừa thấy mấy người họ liền mỉm cười, mời Kỷ Tùy Châu vào nhà ngồi, còn kéo Doãn Hàm ngồi vào bên cạnh anh, nhẹ nhàng nói:

– Tiểu Hàm, hôm nay mệt không?

Doãn Hàm lắc đầu, ánh mắt nhìn dì thật ôn hòa.

Ông nội cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Kỷ Tùy Châu thì rất vui vẻ.

– Tiểu Kỷ đến à.

– Dạ, đến ăn ké bữa cơm. Lát nữa con sẽ rửa bát, rồi đánh cờ với ông.

Miệng lưỡi ngọt ngào, ông nội Doãn Ước càng thêm thích anh.

Doãn Ước từ toilet đi ra, thấy phòng khách bốn người hai cặp, giống như cô là kẻ thừa thải. Cô xoay người đi vào bếp, rót nước cho hai người họ. Dì

https://thuviensach.vn

liền kéo cô ngồi xuống nói chuyện với Doãn Hàm, còn dì đi vào bếp chuẩn bị cơm.

Ăn cơm xong Kỷ Tùy Châu giữ lời hứa, bưng đống chén bát đi vào nhà bếp rửa. Trước kia anh chưa từng làm việc nhà, sau khi quen biết Doãn Ước, thì làm hết việc nhà của cả đời này.

Doãn Ước giả bộ rót nước đi vào, thúc giục anh mau về.

– Còn phải đánh cờ với nội nữa.

Cái gì mà nội nội, đó là ông nội của cô, sao anh lại gọi trơn tru thế nhỉ.

Cố tình cho ông nội cô ăn viên đạn bọc đường đây mà.

Doãn Ước cầm lấy chén dùng khuỷu tay huých anh:

– Anh mau đi đi, nói anh bận rồi.

– Vội vã đuổi anh về như vậy, định làm gì?

– Ngủ mà- Đi chơi cả ngày, hai chị em cô mệt chết rồi.

– Muốn anh về cũng được.

Nhìn thấy ánh mắt của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước cảm thấy lúc này đừng nên nán lại thì tốt hơn.

Nhưng cô muốn chạy thì đã muộn. Kỷ Tùy Châu ra tay thật nhanh, trực tiếp ôm lấy eo cô, bế bổng cô đặt lên bệ bếp cạnh bồn rửa chén.

Anh bắt đầu ra tay sờ soạng đùi cô:

– Mấy ngày rồi chúng ta chưa làm.

https://thuviensach.vn

Da đầu Doãn Ước run lên, anh nói trắng trợn như vậy, hơn nữa bây giờ anh đang có ý gì, chuẩn bị "xử" cô ngay tại bồn rửa chén?

– Anh đừng kích động.

– Em cũng biết đàn ông đều kích động mà, anh vì em trai em đã nhịn mấy hôm rồi, chẳng lẽ em không nên bồi thường cho anh.

– Anh thả ra trước đã rồi nói.

– Không thả.

Vẻ mặt vô cùng bất chính, giống như đang nói, em có thể làm gì được anh.

Doãn Ước quả thật không có cách làm gì anh, sức lực không đủ làm sao đấu lại đây.

Cô chỉ có thể mềm mỏng nói:

– Em biết anh thiệt thòi lắm, nhưng bây giờ đang ở nhà em mà, bên ngoài nhiều người như vậy không tiện đâu. Em trai em còn ở ngoài mà.

– Em đừng xem cậu ta như con nít nữa. Rất nhiều người bằng tuổi cậu ta đã có con rồi.

– Cho dù không nghĩ đến nó, em cũng không thể ở ngay chỗ nhiều người nhà như vậy mà "làm" với anh được.

Kỷ Tùy Châu chồm đến hôn cô, đầu lưỡi len lỏi vào miệng cô, kích thích qua lại. Anh cười thành tiếng, vuốt ve lưng cô:

– Không ở chỗ này, ngày mai em phải đến chỗ anh.

– Mai là chủ nhật, em phải…

https://thuviensach.vn

– Đó là em trai em, không phải con trai em. Cho dù là con cái, cũng không cần ở cùng một ngày hai mươi bốn tiếng. Đừng quên trên đời này người cần em quan tâm yêu thương, không chỉ có mình cậu ta.

Nói xong hạ thân của anh cọ cọ vào người Doãn Ước, cười đến mờ ám.

Lúc này Doãn Ước như con cá bị mắc cạn, sống hay chết đều do Kỷ Tùy Châu làm chủ. Theo hiểu biết của cô về Kỷ Tùy Châu, nếu cô không đồng ý, tên cầm thú này không chừng sẽ "làm gì đó" ngay tại chỗ này mất.

Cho dù không phải dao thật súng thật, cũng tuyệt đối có thể khiến cô xấu hổ đến chết.

– Được rồi, ngày mai em đến.

– Ngoan.

Anh dùng chút sức, nhấc cô khỏi bệ bếp, còn nghiêm túc hôn cô thật sâu.

Nụ hôn này khác lúc nãy, Doãn Ước hôn thật nghiêm túc, cũng rất hưởng thụ, nhất thời đã quên mình đang ở đâu. Cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cô mới giật mình tỉnh táo.

Cô đẩy Kỷ Tùy Châu ra, phát hiện em trai cô đang đứng ngay cửa, nhìn thẳng vào hai người họ.

Nó đứng ở chỗ ngược sáng, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt. Nhưng Doãn Ước có thể cảm giác được cảm xúc của nó dường như không vui lắm. Xem ra em trai vẫn rất ỷ lại vào cô, không thích cô tiếp xúc quá thân mật với người lạ.

Ba người đứng đó, ai cũng im lặng. Cuối cùng vẫn là dì giúp việc phá vỡ cục diện này, lấy cái ly trong tay Doãn Hàm nói muốn rót nước giúp nó. Doãn Hàm lại liếc Doãn Ước một cái, xoay người quay về phòng khách.

https://thuviensach.vn

Dì vừa vào nhìn thấy hai ngươ họ, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Lúc rót nước Kỷ Tùy Châu nói với dì:

– Về sau chuyện này cứ để cho Doãn Hàm tự làm.

– Ừ, bảo tự nó làm đi dì- Dì không hiểu, nhưng Doãn Ước lại ngầm hiểu.

Nó cũng đã hai lăm hai sáu tuổi rồi, không nên được bảo bọc kỹ càng quá. Cô hy vọng em trai mình mau chóng hòa nhập với xã hội, nên buông tay để nó tự sống.

Gần đây tinh thần mấy người họ quả thật khẩn trương, nên học thả lỏng một chút.

Sau khi dì ra ngoài, Kỷ Tùy Châu cũng bị Doãn Ước khuyên đi về. Vì thế ông nội có chút mất hứng:

– Ván cờ này của ông còn chưa đánh mà.

– Tìm Tiểu Hàm đánh đi, nó biết mà.

Doãn Ước đi kéo tay Doãn Hàm, muốn gọi nó đến chơi cờ, tiện thể cũng xem nó còn nhớ chơi thế nào không. Nhưng tay cô vừa chạm vào tay nó, nó liền hất ra.

Doãn Ước ngạc nhiên, lúc trước nó đâu như vậy. Là đang giận dỗi sao?

Cô không hiểu nó giận cái gì.

Sau khi Doãn Hàm hất tay cô ra, một mình đi vào phòng. Doãn Ước suy tư, rồi đi tắm rửa gội đầu. Đánh răng xong cũng gần chín giờ, cô thấy phòng Doãn Hàm vẫn sáng đèn, nên định đi vào nói chuyện với nó một chút.

https://thuviensach.vn

Nhớ đến thái độ vừa rồi của nó, Doãn Ước không lập tức gõ cửa, mà quay về phòng mình. Cô lấy chiếc điện thoại mà Triệu Sương từng dùng ké của Doãn Hàm, chuẩn bị cầm sang cho nó.

Từ sau khi em trai xuất viện, cô liền đưa điện thoại cho ông nội giữ. Thứ này không biết có được xem là manh mối không, cô muốn dùng nó để thử Doãn Hàm.

Có lẽ nó nhìn thấy thứ trước kia của mình, sẽ vui vẻ cũng không chừng.

Cô đi đến trước cửa phòng Doãn Hàm, đang định gõ cửa, tay giơ lên đột nhiên dừng lại. Cô lặng lẽ đứng đó, im lặng không nói gì.

Dì đi qua định gọi cô, Doãn Ước lập tức giơ ngón tay đặt lên miệng, ý bảo dì đừng lên tiếng. Dì cảm thấy lạ, cũng chồm đến nghe cùng.

Trong phòng có tiếng nói chuyện, là tiếng nói của một người đàn ông. Lúc đầu họ tưởng là Doãn Hàm, nhưng nghe kỹ lại thì không giống.

– Ti vi, chắc chắn là tiếng ti vi- Một lát sau dì cười.

Vì để Doãn Hàm mau chóng hòa nhập với xã hội, họ đã để một chiếc ti vi trong phòng nó.

Dì vỗ vai Doãn Ước, cười cười quay về phòng ngủ.

Doãn Ước còn đứng bất động trước phòng. Không biết tại sao, cô bất giác cảm thấy đó không phải là tiếng trong ti vi. Người này nói chuyện giọng không cao không thấp, tuy rằng không nghe rõ đang nói gì, nhưng diễn biến trong phim truyền hình không phải tình huống này.

Diễn viên nào lại đọc lời thoại đều đều như thế?

Doãn Ước rùng mình.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 76

Sáng hôm sau, Doãn Ước nhận được điện thoại Kỷ Tùy Châu gọi đến.

Bảo cô qua nhà anh ăn sáng.

– Sao sớm vậy?

– Em cho là thế nào, mặt trời sắp xuống núi mới đến?

Doãn Ước cúp máy, bắt đầu chậm chạp đi đánh răng rửa mặt. Vừa ra phòng khách, cô thấy Doãn Hàm đã thức dậy, ngồi đó xem ti vi.

Doãn Ước gần đây luôn suy nghĩ về tương lai của em mình, chờ sau khi nó khỏi bệnh, có nên để nó làm gì không. Không thì giống cô đi học thi lại?

Cũng không biết người có tiền án như em trai, trường học có nhận không.

Nghĩ đến đây không khỏi có chút đáng tiếc. Nếu không lầm lỡ, em trai cô chắc sẽ học trường đại học hàng đầu rồi.

Cô thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, khi đi ngang qua sô pha, em trai cô đột nhiên quay đầu nhìn cô.

– Chị.

Anh ta hiếm khi nói chuyện, một khi lên tiếng có thể khiến người ta phấn khích nửa ngày.

https://thuviensach.vn

– Sao vậy?

Doãn Hàm nhìn ra cửa, ý tứ thật rõ ràng.

– Chị có việc phải ra ngoài, em có muốn ăn gì không, chị sẽ mua về cho em?

– Không.

Nói xong anh ta lại quay đầu xem ti vi, biểu cảm trên mặt giống hệt hôm qua. Đó là anh ta đang không vui.

Doãn Ước cảm thấy sống qua một ngày thật sự rất gian nan. Không thể tượng tượng được sẽ có một ngày cô bị kẹp giữa hai người đàn ông, khó xử. Một bên là em trai, một bên là bạn trai.

Người nào tốt bụng đưa đao cho cô kết liễu đi.

Đúng lúc dì từ nhà bếp đi ra, kêu Doãn Hàm vào ăn sáng, Doãn Ước liền nhân cơ hội chuồn đi. Lúc mở cửa nghe em trai ở phía sau nói với cô:

– Về sớm một chút.

Bốn chữ này khiến Doãn Ước hưng phấn suốt dọc đường.

Kết quả vừa đến nhà Kỷ Tùy Châu, tâm trạng của cô lại tuột dốc thảm hại. Cô nhịn đói đi cả nửa tiếng đồng hồ, kết quả Kỷ Tùy Châu lại không làm bữa sáng.

– Anh kêu em đến làm gì?- Ăn không khí à?

– Làm bữa sáng cho anh- Vẻ mặt Kỷ Tùy Châu đương nhiên, kéo Doãn Ước vào bếp- Những thứ kia anh không thường dùng, em có kinh nghiệm hơn, chi bằng em dạy anh đi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhìn thấy lò nướng trước mặt, cân nhắc phải làm sao mới có thể nhét tên Kỷ Tùy Châu không biết xấu hổ này vào nướng.

– Anh muốn ăn gì?- Cô nhẫn nại hỏi.

– Sủi cảo tôm.

Sao anh không đi chết đi.

– Nguyên liệu trong nhà anh không đủ, em làm bánh chiên cho anh- Doãn Ước tìm được một túi bột mì trong ngăn tủ, lấy cảm hứng ngay tại chỗ.

Từ sủi cảo tôm thành bánh bột mỳ, chênh lệch cũng quá lớn đấy. Nhưng đối với Kỷ Tùy Châu mà nói, ăn gì cũng được, ý định chính là ở trong nhà bếp cùng với Doãn Ước.

Cuộc sống gia đình thế này, trước giờ anh hoàn toàn chưa từng nghĩ đến. Bởi vì cuộc hôn nhân của ba mẹ, anh từng định không kết hôn. Hiện tại lại phát hiện, có thể cùng người mình thích quấn lấy nhau cùng nấu nướng, là một chuyện rất khoái trá.

Đương nhiên, làm cái khác cũng rất thú vị.

Anh nhìn thoáng qua vòng eo con kiến của Doãn Ước, ước gì có thể lập tức đè lên cô.

Doãn Ước chuyên tâm nhào bột, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt như lang sói của đối phương. Cô hỏi:

– Có muối không?

Kỷ Tùy Châu bắt đầu tìm trong một loạt ngăn tủ. Doãn Ước nghĩ anh đúng là không quá quen thuộc với nhà bếp của chính mình.

https://thuviensach.vn

Kế tiếp cô hỏi anh dầu ăn, còn phải tìm một cái muỗng lớn để khuấy bột. Doãn Ước còn hỏi anh hành băm.

– Không bỏ được không?

– Như vậy không ăn được. Nhà anh có không?

– Em cảm thấy nhà anh sẽ có thứ đó à?

Ý gì đây, lúc trước khi dì Mã còn ở đây, trong nhà bếp anh cái gì cũng có. Mỗi lần đều có thể nấu một bàn tiệc. Sao dì vừa mới đi được mấy ngày, nhà anh lại thảm đến mức như dân chạy nạn thế này.

– Kỷ Tùy Châu, anh không thể qua loa như vậy, trong bếp phải có đồ nêm gia vị chứ. Tủ lạnh của anh không nên chỉ để nước và sữa.

– Anh bảo người ta mang hành đến.

Nói xong anh đi gọi điện. Doãn Ước mau chóng ngăn anh lại:

– Thôi khỏi, không có thì thôi. Kỷ Tùy Châu, gần đây anh ăn gì vậy?

– Ăn ở ngoài, nhiều tiệc lắm.

– Thức ăn bên ngoài không hợp vệ sinh. Anh luôn chế thức ăn trong căn tin trường em không sạch sẽ mà, chẳng lẽ phòng bếp của nhà hàng năm sao không có gián à?

– Em nói rất có lý- Kỷ Tùy Châu nghiêm túc nhìn cô- Nhà anh thiếu rất nhiều thứ.

– Thiếu gì?

Kỷ Tùy Châu rốt cuộc cũng ôm lấy eo cô, xoay mặt cô lại nhìn mình:

– Thiếu nữ chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Gần đây người này đặc biệt cố chấp với chuyện kết hôn, Doãn Ước đã sắp không đối phó được anh. Nhưng lại nghĩ, gả cho anh hình như không có gì không tốt, tại sao không thể đồng ý chứ?

– Đợi em trai em khỏe hơn đã, hiện giờ em không thể để mình nó ở nhà.

– Có ông nội em ở nhà mà.

– Ông nội lớn tuổi rồi, dì cũng không phải người nhà, em phải trông nó.

– Cậu ta lớn vậy rồi, hôm qua anh đã nói, mọi người nên buông tay để cậu ta tự sống, đừng xem cậu ta như bệnh nhân.

– Em cũng không muốn vậy, cho nên hôm nay em ra ngoài rồi nè. Anh đừng sốt ruột, chuyện này cần phải có quá trình.

Nói đoạn, Doãn Ước đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua, không giấu được nữa nên kể với Kỷ Tùy Châu:

– Anh nghĩ là tiếng của ai, có phải em trai em đang nghe đoạn ghi âm của người nào đó không?

– Lúc đó em không vào à?

– Không có, em sợ làm nó giật mình. Ngộ nhỡ hại nó phát bệnh thì sao.

Hiện tại Doãn Hàm đều dựa vào thuốc để khống chế, hồi phục hoàn toàn còn cần một thời gian nữa. Một thời gian nữa cũng không biết là bao lâu, bác sĩ nói có thể vài tháng sẽ ổn định, cũng có thể mất vài năm, thậm chỉ cả đời phải dựa vào thuốc.

Doãn Ước đường nhiên không hy vọng là vế cuối.

– Hay là vầy đi- Kỷ Tùy Châu nghĩ nghĩ rồi nói- Chúng ta kết hôn, để em trai em dọn qua đây sống.

https://thuviensach.vn

– Vậy được không?

– Nếu em thật sự lo lắng thì làm vậy đi. Còn hơn suốt ngày cho em ở đó, chẳng bằng em mang cậu ta về đây sống. Dù sao cũng dễ chịu hơn chuyện lúc nào cũng không được thấy em.

Huống hồ anh cũng rất hiếu kỳ với tình hình của Doãn Hàm. Cậu ta quen biết Ngải Băng, lại còn nhớ rõ rất nhiều chuyện trước kia, nhưng lại không muốn mở miệng nói nhiều. Trong phòng cậu ta còn có tiếng nói của một người đàn ông kỳ quái nữa.

Kỷ Tùy Châu không nghĩ bằng năng lực của một mình Doãn Ước, có thể giải quyết tất cả chuyện này.

Rốt cuộc Doãn Hàm điên thật hay điên giả, thời gian trôi qua anh chắc có thể nhìn ra được.

– Em quay về nói chuyện này với người nhà đi, nếu ba và ông nội em không phản đối, anh có thể thuyết phục ba anh đến nhà em hỏi cưới.

– Nếu ba anh không chịu?

– Vậy anh nói mẹ anh đi. Ba anh sẽ đồng ý thôi, ba anh sợ anh quá thân thiết với mẹ, sẽ bỏ ông ta.

Người già lo lắng nhiều thứ lắm, bí thư Kỷ trước kia cũng không như vậy, khi đó Kỷ Tùy Châu uy hiếp sẽ đoạn tuyệt tình cha con với ông, ông cũng không buồn nhúng tay vào chuyện của Tùy Ý.

Nhưng gần đây ông ta thay đổi rồi, trở nên ngày càng dễ thỏa hiệp.

Doãn Ước còn đang suy nghĩ chuyện kết hôn, chuyện này mấy năm trước cô đã từng nghĩ đến. Lúc ấy vẫn còn là con gái nên đặc biệt ngượng

https://thuviensach.vn

ngùng và hạnh phúc. Hiện giờ cô lớn rồi, chuyện cần lo lắng cũng nhiều hơn.

– Anh để em suy nghĩ thêm đã, em phải từ từ nói, sợ em trai em nhất thời không tiếp nhận được.

– Không sao, em có thời gian mà. Nhưng đừng lâu quá, sự kiên nhẫn của anh không nhiều đâu.

Nói xong anh bắt đầu hôn Doãn Ước, ban đầu còn nhẹ nhàng thong thả, từ từ lại mãnh liệt hơn. Khi anh bế Doãn Ước đặt lên bệ bếp, cả cơ thể đã chộn rộn rồi.

Hôm qua anh tha cho cô, nhưng hôm nay tuyệt đối sẽ không để cô chạy trốn nữa.

Doãn Ước cũng phát hiện anh muốn làm gì, trong lòng vừa mong chờ vừa sợ sệt. Bệ bếp này thật sự xa lạ, cô lo thắt lưng mình sẽ gãy mất.

Nhưng nơi này lại làm cô hưng phấn, có loại khoái cảm vụng trộm. Cô cảm thấy mình đúng là bị Kỷ Tùy Châu dạy hư rồi.

Trước kia sao không biết, anh là tay lão luyện có tri thức thế này nhỉ?

Buổi sáng hôm đó, Doãn Ước chưa ăn gì, bánh chiên làm xong cứ vậy để nguội lạnh. Cô vội thét chói tai, vội run rẩy, vội không ngừng xin tha dưới cơ thể cường tráng của anh.

Cô cảm thấy bệ bếp sắp bị Kỷ Tùy Châu làm hư.

Người này quả thật bị điên rồi.

Xem ra đàn ông không thể bị đói lâu ngày, đói lâu sẽ thành sói đói, người chịu tội vẫn là mình.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đến cuối cùng gần như hết sức, giống như con rối bị đối phương lăn qua lăn lại, câm nín đến không còn là chính mình.

Nửa đoạn sau cô gần như mất trí nhớ, mệt mỏi ngồi lên người Kỷ Tùy Châu, mặc anh muốn làm gì thì làm. Đến cuối cùng cô cảm thấy mình được bế thốc lên, quần áo xốc xếch.

Kỷ Tùy Châu bế cô ra khỏi phòng bếp, lúc chuẩn bị lên lầu nghe được có tiếng mở cửa.

Chút lý trí còn sót lại của Doãn Ước gần như bị ép đến điên. Bộ dạng cô bây giờ làm sao gặp ai được?

Tùy Ý mở cửa đi vào, chỉ nhìn thấy bóng lưng anh trai mình. Nhìn thoáng qua thì không có gì, nhìn kỹ lại thấy quần áo nhăn nhúm, bế ai đó đi lên lầu.

Người nọ chắc là Doãn Ước.

– Hai người sao vậy?

Tùy Ý ngây thơ muốn truy đến tận cùng, Kỷ Tùy Châu lớn tiếng nói với cô:

– Ngoan ngoãn đợi, lát nữa anh xuống.

Tùy Ý không rõ đã xảy ra chuyện gì, còn đứng đó hỏi:

– Là Doãn Ước đúng không, cô ấy bị bệnh rồi à?

Kỷ Tùy Châu không đáp, nhanh chân bế Doãn Ước đi lên phòng mình trên lầu. Đóng cửa lại, hai người đều im lặng thật lâu.

Im lặng qua đi, Doãn Ước bắt đầu phát biểu:

https://thuviensach.vn

– Em gái anh có thể đừng dọa người ta như vậy không!

– Thay khóa, sau này không cho nó đến nữa.

– Mấy dì giúp việc nhà anh cũng xuất quỷ nhập thần lắm.

– Về sau không cho mấy dì ấy đến, trong nhà chỉ có hai chúng ta.

Câu này cũng chỉ để nghe mà thôi, Doãn Ước không cho là thật. Căn nhà lớn như vậy dì giúp việc không đến quét dọn, chẳng lẽ ông chủ Kỷ đích thân làm hay sao?

Kỷ Tùy Châu vô cùng thỏa mãn, hôn nhẹ lên trán cô. Doãn Ước toàn thân rã rời, cả tay cũng không nhấc nổi. Cô nghe bụng mình đang sôi ầm lên:

– Em đói.

– Muốn ăn gì, anh bảo người ta đem tới.

– Gì cũng được- Hiện giờ cô vừa đói vừa không còn sức để ăn, luôn có cảm giác bị khoét rỗng.

Kỷ Tùy Châu không muốn đi ra, lại nằm lên giường nhẹ nhàng ôm cô, hôn lên sau gáy cô. Đàn ông ở phương diện này tinh lực dồi dào, Doãn Ước sắp không chịu được, anh lại cảm thấy chưa đủ.

Ban đầu Doãn Ước không cảm thấy gì, từ từ cảm nhận có gì đó không đúng. Kỷ Tùy Châu hôn môi còn chưa đủ, tay lại bắt đầu luồn vào trong quần áo cô.

Cơ thể ấy vốn dĩ không mặc nhiều đồ lắm.

– Đừng, đừng mà- Doãn Ước hơi thở mỏng manh- Em hết sức rồi đó.

https://thuviensach.vn

– Không cần em làm, tự anh là được.

Doãn Ước muốn khóc, anh cho rằng không dùng sức được sao?

– Tùy Ý còn đang ở dưới kìa.

– Để nó đợi.

– Lỡ cô ấy lên đây thì sao?

– Vậy cho nó nghe đi, nó cũng nên hiểu chuyện rồi.

Suốt ngày như con nít, nhà anh trai mà muốn vào là vào, chào hỏi một tiếng cũng không.

Doãn Ước hoàn toàn không đấu lại Kỷ Tùy Châu, chỉ có thể mặc anh quấn lấy. Xúc cảm vừa nãy vẫn chưa hoàn toàn rút đi, cho nên khi anh vào lần nữa không phí chút sức nào. Hai người ban ngày ban mặt làm chuyện xằng bậy, càng là tình hình "gian khó", cảm giác càng cực khoái.

Doãn Ước thế mới biết, hóa ra tiềm lực của phụ nữ là vô hạn. Không đến thời khắc cuối cùng, cô thật đúng là không biết mình mạnh mẽ đến vậy.

Sau khi kết thúc cô mới nhớ đến Tùy Ý, đột nhiên có hơi thông cảm với cô ấy, cũng không biết cô nàng này có chịu kích thích gì không.

Tùy Ý quả thật có hơi kích thích, nhưng không phải vì nghe được họ làm gì trong phòng. Thực tế thì cô ấy hoàn toàn không ý thức được hai người đó đang làm gì.

Cho đến khi cô ấy đi vào phòng bếp, nhìn thấy cảnh tượng làm kẻ khác giật mình.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 77-1

Doãn Ước về nhà thử để lộ tin tức mình kết hôn với người nhà một chút, phản ứng của mọi người khiến cô rất bất ngờ.

Vốn tưởng ba cô sẽ phản đối kịch liệt, không ngờ ông chỉ ngồi trong phòng khách lặng lẽ hút thuốc. Gần đây ông thường đến nhà nội ăn cơm, chơi với người già, thăm hỏi con cái.

Doãn Hàm và ông không mấy thân thiết, ngoại trừ Doãn Ước, anh ta đối với người nào cũng có vài phần cảnh giác.

Ông Doãn cũng không để ý, với ông mà nói, hai đứa con của mình đều sống yên ổn, so với Ngụy Tuyết, ông đã may mắn trọn vẹn rồi.

Chuyện Doãn Ước muốn kết hôn, ông đã sớm chuẩn bị tâm lý. Ông không ngốc, mỗi ngày thấy con gái ông và tên họ Kỷ kia gắn bó như keo sơn, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn.

Ông chỉ là có chút buồn bực, sao đến cuối cùng cũng vẫn để cái thằng đó thuận lợi thế nhỉ.

Ông rút hết điếu này đến điếu khác, khiến cho phòng khách mù mịt khói thuốc, cuối cùng ông nội không nhịn được nữa, lên tiếng:

– Được rồi, đừng hút nữa, Tiểu Ước kết hôn là chuyện lớn, con là ba nó, con nên tỏ rõ thái độ chứ.

https://thuviensach.vn

Ông Doãn liền dụi điếu thuốc vào gạt tàn, nhìn ba mình, vẻ mặt rất phức tạp.

– Tiểu Ước, thế nào cũng phải là thằng đó à.

– Ngoại trừ anh ấy, hình như không có ai muốn con nữa- Doãn Ước chu môi, thành thật nói.

Trước kia còn có Trịnh Đạc, hiện tại cũng chạy đi Mỹ rồi. Hiện giờ anh ấy làm gì, hộp thư điện tử cũng không có chút tin tức, cô còn muốn xem hình ảnh anh ấy ôm mấy cô gái Tây nữa.

– Con hiểu rõ hơn ai hết mà, trước kia thằng ấy chẳng phải người tốt đẹp gì.

Ông Doãn vừa nói, Doãn Ước nhớ đến chuyện này, liền mau chóng nháy mắt ra dấu với ông.

Ông nội cô còn chưa biết Kỷ Tùy Châu chính là mối tình đầu của cô, nếu ông biết, thế nào cũng tức đến sinh bệnh. Cô thầm mắng mình ngu ngốc, nên đóng cửa lại hỏi ý từng người mới đúng. Giờ hay rồi, lộ chuyện hết rồi.

Kết quả, ba cô chỉ liếc cô một cái:

– Ông nội con biết từ lâu rồi.

Doãn Ước kinh hãi.

– Nội, ai nói với nội vậy?

– Trừ ba con ra còn ai nữa. Khi con và Tiểu Kỷ hòa thuận, ba con liền đến đây nói với ông. Ông biết ý của ba con, ba con phản đối, nhưng ba con không nói được con, nên muốn tìm ông làm cứu binh, nhiều người thêm sức mà.

https://thuviensach.vn

– Vậy sao nội không nói với con.

– Ông không muốn can thiệp vào chuyện của mấy đứa. Nên làm thế nào thì mấy đứa tự quyết định, chỉ là, sau này đừng hối hận là được.

Doãn Ước cảm động, không ngờ ông nội lại có suy nghĩ như vậy. Nhưng cô càng khẳng định ông tuyệt đối đã nhìn ra được cái gì đó. Ông sống đến chừng này tuổi rồi, lại thấy qua nhiều người như vậy, đương nhiên nhìn người chuẩn hơn cô. Nếu ông cảm thấy Kỷ Tùy Châu được, vậy nhất định sẽ được.

Doãn Ước vốn không nắm chắc, lúc này thật ra có thể ngồi thẳng lưng, có thêm lòng tin hơn.

Ông Doãn cứng họng, vốn muốn tìm một đồng minh, không ngờ cuối cùng lại đưa thêm viện binh cho "kẻ địch".

-Tiểu Ước, ba hỏi con- Ông không phục lắm- Nếu tên họ Kỷ đó lại lừa con thì sao?

– Đánh cược một phen vậy.

Hôn nhân vốn là một canh bạc, lòng người cách một lớp da bụng, cho dù nhìn thấy thập toàn thập mỹ, cũng khó biết sau khi kết hôn sẽ xuất hiện tình huống gì. Sau khi cô liên hệ với bạn bè cùng phòng hồi đại học, nghe được không ít tin tức từ đám bạn cũ.

Lớp cô nhiều người thế này, đã kết hôn không ít, đây cũng chẳng mấy ngạc nhiên, điều khiến cô bất ngờ chính là đã có một phần ba số đó ly hôn rồi.

Mấy người đó tốt nghiệp đại học cũng không được mấy năm, kết hôn ly hôn nhanh chóng như vậy, thật sự làm người ta kinh ngạc. Hỏi kỹ càng hơn,

https://thuviensach.vn

gần như đều là người chồng mèo mỡ bên ngoài. Có thể thấy được tỉ lệ hôn nhân thất bại rất cao đấy.

Thay vì tìm một người đàn ông hoàn toàn không quen biết để kết hôn, chi bằng tìm Kỷ Tùy Châu cho rồi. Ít ra anh ấy đẹp trai, dáng người cao ráo, cùng anh ấy kết hôn chính là một loại hưởng thụ. Đổi lại một người ngồi không mà hưởng, Doãn Ước cũng không muốn ngủ cùng giường với người đó. Ngộ nhỡ sau khi kết hôn, lại làm ra mấy trò lừa dối, cô càng muốn bóp chết chính mình.

– Cứ thử đi, ngộ nhỡ con tốt số vớ được vận may thì sao.

Ông Doãn cứng họng, chỉ vào con gái hồi lâu không nói gì, cuối cùng nói ra một câu:

– Con đúng là dân cờ bạc!

Doãm Ước bị mắng còn cười khì, cô dự định mang tâm trạng đánh cược này để kết hôn với Kỷ Tùy Châu. Dù sao tình cảnh tồi tệ nào cũng đã thử qua, cô không để ý nếu lại đến lần nữa đâu.

Dì giúp việc là người cao hứng nhất ở đây, bởi vì chuyện này hoàn toàn không liên quan đến dì. Dì còn vui vẻ cắt hoa quả cho mọi người, còn vỗ vai Doãn Hàm hỏi:

– Chị gái sắp lấy chồng rồi, cậu vui không?

Nghe hỏi vậy, Doãn Hàm lại căng thẳng. Phản ứng của em trai mới là thứ cô quan tâm nhất. Theo thái độ trước kia của nó với Kỷ Tùy Châu, ải này dường như khá khó qua.

Những người khác cũng quay đầu lại nhìn Doãn Hàm, mong anh ta có thể nói ra suy nghĩ của mình. Kết quả Doãn Hàm rặng một hồi, một chữ cũng không nói, cứ vậy mà gật đầu, xem như đồng ý.

https://thuviensach.vn

Qua ải này một ách vô cùng thuận lợi, làm cho Doãn Ước có hơi hoài nghi, Doãn Hàm rõ ràng không thích Kỷ Tùy Châu mà.

Phải nói thế này, Doãn Hàm rất ghét Doãn Ước tiếp xúc nhiều với bất cứ ai ngoại trừ mình, ngay cả ba và ông nội cũng không được. Có lần ông nội gọi cô vào phòng nói chuyện, thời gian hơi lâu một chút, Doãn Hàm ở trong phòng khách không nhịn được cứ đi tới đi lui, sắc mặt vô cùng khó coi. Sợ tới mức dì mau chóng chạy đến gõ cửa phòng, kêu Doãn Ước ra cứu cánh.

Doãn Hàm xuất viện, biến thành một người hoàn toàn "cuồng chị".

Mọi người trong nhà đồng ý rồi, Doãn Ước liền tạm thời xem như chuyện này đã định. Kỷ Tùy Châu thuộc phái hành động, nhận được tin tức, hôm sau liền về nhà ba anh.

Bí thư Kỷ nghe nói anh muốn cưới một cô gái gia đình bình thường, vừa tức giận vừa bất lực, nhưng thái độ không còn cứng rắn như trước. Gần đây Tùy Ý thường đến tìm ông, quả thật con người rất cần tình thân xoa dịu. Trước kia đối với cô con gái này ông cảm thấy rất bình thường, tình cảm không sâu. Hiện tại tiếp xúc nhiều mới phát hiện ra cũng tốt.

Con gái thân thiết hơn con trai mà.

Cô thường xuyên ở bên ông, lòng bôn ba vì sự nghiệp đó thu lại không ít, bắt đầu thử trở về với gia đình. Ông thường xuyên nghĩ, kiếm nhiều tiền bò lên cao như vậy để làm gì, khối người từ chỗ cao ngã xuống tan xương nát thịt, còn không bằng giữ trạng thái cũ tốt hơn.

Hôn nhân của Kỷ Tùy Châu vốn làm ông gửi gắm rất nhiều kỳ vọng, một lòng muốn anh cưới một người vợ môn đăng hộ đối về, mở rộng quan hệ của mình hơn.

https://thuviensach.vn

Hiện tại xem ra hình như không phải chủ ý tốt. Trước mắt tình hình chính trị rối ren, cưới một cô gái bình thường như Doãn Ước lại càng thêm an toàn.

Sau khi nghĩ thông suốt, bí thư Kỷ không do dự nữa, hẹn ba của Doãn Ước ra gặp mặt, nói vài câu khách sáo không mặn không nhạt, chuyện của đôi trẻ xem như đã định.

Tiến triển mau chóng thuận lợi như vậy, thật sự vượt quá sự tưởng tượng của Doãn Ước. Cô lại bắt đầu bất an, giống như tất cả những cô gái chuẩn bị lập gia đình, lòng vốn bình tĩnh bị xáo trộn thành một nùi, cô bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau hôn nhân.

Cơm áo gạo tiền sinh con đẻ cái, đời cô sẽ rập khuôn như vậy sao?

Thật sự là quá dọa người.

Doãn Ước bắt đầu mặc cả với Kỷ Tùy Châu. Theo ý của anh, chuyện này làm càng nhanh càng tốt. Đăng ký kết hôn trước, rồi làm tiệc đính hôn, một tuần sau sẽ tổ chức lễ cưới.

Sau khi hoàn thành xong mớ thủ tục rắc rối này, là có thể đóng cửa cùng Doãn Ước chuyên tâm sinh em bé rồi.

Nghi thức gì đó chỉ là cho có, buổi tối được ôm bà xã ngủ mới là hưởng thụ thật sự.

Doãn Ước cũng không để ý đến hình thức lớn nhỏ, nhưng cô lại để tâm đến thời gian tiến hành.

– Em muốn học xong đã.

– Kết hôn không làm lỡ chuyện học hành của em.

https://thuviensach.vn

– Ai nói không làm lỡ chứ, mỗi ngày anh quấn quít lấy em, em làm sao có thời gian học bài.

Doãn Ước tan học về là được anh đón đi nhà hàng ăn cơm, vừa ăn cá vừa oán hận đối phương chiếm dụng thời gian của mình.

– Ăn xong đưa em về, em phải học bài, phải ôn thi.

– Chừng nào thi?

Doãn Ước cũng chưa biết. Một năm có tổ chức thi vài lần, tuy rằng cô học lớp bổ túc, nhưng dù sao cũng nghỉ học đã lâu, quên rất nhiều kiến thức.

– Sang năm nha, năm nay chỉ còn cuộc thi vào tháng mười một, em chắc chắn ôn không kịp. Chi bằng để tháng bảy sang năm thi, thi xong chúng ta kết hôn nhé?

Gương mặt Kỷ Tùy Châu xanh mét, còn xanh hơn cả món rong biển trong dĩa của Doãn Ước.

Anh không ngẩng đầu lên, từ chối thẳng:

– Không được. Kỳ thi đầu tiên của năm sau là vào lúc nào?

– Tháng một.

– Vậy tháng một thi.

– Không được, nhanh quá, em không ôn thi kịp, lãng phí tiền bạc lắm.

– Tiền anh sẽ đóng cho.

– Không phải chuyện này.

https://thuviensach.vn

– Vậy là chuyện gì- Kỷ Tùy Châu đặt đũa xuống, bình thản nhìn Doãn Ước- Chẳng lẽ em đang sợ?

Doãn Ước bị nói trúng tim đen nên có hơi ngượng ngùng.

– Em không cần sợ, sau khi kết hôn chẳng có gì khác với hiện tại. Em thích làm gì thì làm đó, đi học cũng được mà đi làm cũng được, không muốn gì hết thì mỗi ngày cứ ở nhà hưởng thụ, anh cũng không có ý kiến. Còn con cái, em thích thì sinh, không thích thì không sinh, đều do em làm chủ.

Người này nói dễ nghe thật, điều kiện ưu đãi như thế bày ra trước mắt, Doãn Ước cảm thấy quả thật khó có thể từ chối.

Nhưng đàn ông là típ người nói gì cũng được. Hơn nữa trong chuyện sinh con, rất nhiều người trước hôn nhân đều nói bã xã là lớn nhất, đều nghe bà xã, cưới xong về bắt đầu gây áp lực các kiểu.

Kỷ Tùy Châu thấy vẻ mặt đó của cô liền biết cô không tin, liền tặng cô cái liếc mắt khinh thường:

– Chuyện con cái quả thật anh từng lo lắng. Sinh một đứa con thuộc về hai chúng ta chẳng có gì là không tốt. Nhưng điều kiện tiên quyết là em đã làm tốt công tác chuẩn bị.

– Thật không?

– Có cần viết giấy cam kết cho em không?

Giấy cam kết thật ra không cần, nhưng chuyện sinh con quả thật phải lên kế hoạch.

Kỷ Tùy Châu lại khuyên cô:

https://thuviensach.vn

– Thi sớm một chút, không nói tới chuyện bây giờ hay sau này có con, đi học cần phải có tinh thần. Kéo dài thời gian càng lâu, nhuệ khí lại càng giảm. Em cũng không muốn học giữa chừng cuối cùng không thi được, chỉ có thể ảo não về nhà mà.

– Được rồi- Doãn Ước không nói lại anh- Vậy tháng tư sang năm thi, em chuẩn bị đầy đủ một chút, tranh thủ thi một lần là đậu.

– Được, nếu dư dả thời gian, chuẩn bị hôn lễ trước đã.

Doãn Ước khờ khạo tin thật, nghĩ rằng Kỷ Tùy Châu sẽ sắp xếp hôn lễ sau tháng tư, lập tức vui vẻ, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng hơn.

Còn nửa năm, cô có thể chậm rãi điều chỉnh.

Tối đó, cô ngủ lại nhà Kỷ Tùy Châu, hôm sau thức dậy thấy đối phương để quên một tập tài liệu ở nhà, liền gọi xe đi đưa cho anh.

Đến tầng mười tám của công ty, ma xui quỷ khiến thế nào mà gặp phải Từ Tri Hoa.

Hai người bây giờ gặp mặt hết sức ngại ngùng, cười cũng không được mà giả lơ cũng không xong, đứng ở hành lang bên ngoài thang máy nhìn nhau, lời muốn nói có nhiều, lại không nói nên lời.

Từ Tri Hoa không phải người đeo bám, Doãn Ước không muốn thân thiết với bà, bà cũng sẽ không miễn cưỡng. Sợ cô xấu hổ nên bà không nói gì, xoay người đi đến thang máy bên cạnh nhấn nút đi xuống.

Thang máy mau chóng đi lên, bà đang chuẩn bị đi vào, chợt nghe Doãn Ước ở đằng sau gọi bà.

– Tổng giám đốc Từ, chúng ta nói chuyện đi.

https://thuviensach.vn

Đây là cực hạn mà Doãn Ước có thể làm được. Bây giờ cô vẫn chưa gọi ra được tiếng “mẹ”.

Nhưng vậy đã đủ khiến Từ Tri Hoa mừng rỡ rồi. Bà cố nén niềm vui trong lòng, bình tĩnh quay đầu lại:

– Ừ, đến văn phòng tôi được không?

– Được.

Doãn Ước bước đến, cùng bà đi vào thang máy.

Cửa thang máy khép lại, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người họ, không khí lại trở nên có chút khẩn trương.

Cửa thang máy rất nhanh mở ra, hai người đều đồng loạt bước ra ngoài, hiển nhiên là ở trong thang máy ngột ngạt quá.

Doãn Ước vào văn phòng của Từ Tri Hoa ngồi, sau khi ngồi xuống cô không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề:

– Tôi sắp kết hôn.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 77-2

Từ Tri Hoa là người xưa nay thấy biến không hề sợ hãi.

Nhưng sắc mặt bà lúc này âm tình bất định. Bà nghĩ rồi hỏi:

– Mẹ cám ơn con đã đến nói với mẹ chuyện này. Nhưng mà con đã suy nghĩ kỹ chưa?

Doãn Ước nhìn người phụ nữ trước mặt, lần nữa xây dựng tâm lý vững vàng. Người mẹ không có nhiều năm đột nhiên xuất hiện, êm đẹp ngồi trước mặt cô, luôn cảm thấy có hơi quái lạ.

– Thật sự vẫn chưa- Cô lắc đầu- Nhưng tôi không muốn suy nghĩ nữa. Nghĩ đến những chuyện viên mãn, cũng không qua được những biến số sau này, tùy tiện vậy.

– Con người con cũng quá tùy tiện rồi.

– Tôi hỏi bà một chuyện, bà đừng mất hứng.

– Hỏi đi- Từ Tri Hoa cười- Chỉ cần là con hỏi, mẹ không có gì không vui cả.

– Năm đó bà kết hôn với ba tôi, có từng nghĩ đến sẽ ly hôn không?

– Chuyện này…-Từ Tri Hoa có hơi đăm chiêu- Có thể nói như thế này, trước khi kết hôn mẹ cảm thấy hai người có vài điểm không hợp. Nhưng lúc đó có tình cảm, thấy mấy mâu thuẫn nhỏ đó cũng chẳng đáng gì, sau khi kết hôn mới từ từ mài dũa cho hợp nhau.

https://thuviensach.vn

Vào những năm đầu thập niên 90, khi đó con người khá chất phác, mong muốn đối với hôn nhân cũng không nhiều như bọn trẻ bây giờ. Từ Tri Hoa là người phụ nữ ly hôn dẫn theo một đứa con gái, ngay lúc đó gặp được ba của Doãn Ước là Doãn Triệu Cường, đối phương khẳng định sẽ tiếp nhận bà và con gái bà, là một chuyện không dễ dàng gì.

Mọi người xung quanh đều khuyên bà, hãy gả cho ông ấy. Còn bà, tuy rằng tận trong xương tủy bài xích chuyện này, nhưng bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao khi đó tính cách mạnh mẽ trong bà vẫn chưa được ai khai quật, miễn cưỡng làm một vợ hiền dâu thảo.

Chỉ là sau khi kết hôn, cuộc sống vô vị luôn đè nặng lên nội tâm bà khiến bà hạ quyết tâm muốn xông pha ra ngoài. Đặc biệt sau khi sinh hai chị em Doãn Ước, bà ngày càng không chịu nổi cuộc sống gò bó, hơn nữa do cơ duyên xảo hợp, bà quen được một người bạn bằng lòng dẫn bà đi xông pha, sau nhiều lần tự hỏi, bà lựa chọn ly hôn, nghe theo ý nguyện thật sự trong lòng mình, đi làm chuyện mình thích.

Nhiều năm trôi qua, bà rất ít khi ân hận, cho đến khi Doãn Ước nói với bà cô sắp kết hôn, trong lòng bà mới lâm râm cảm thấy hối hận.

Nếu không phải năm đó bỏ đi, bây giờ con gái sắp kết hôn, bà cũng sẽ không nghe được tin này ở trong phòng làm việc của mình.

– Con muốn mắng mẹ ích kỷ đúng chứ.

Doãn Ước từng có suy nghĩ này, nhất là lúc cô mới biết bà chính là mẹ ruột của mình, cô cũng rất muốn làm vậy. Nhưng thời gian trôi qua, ý định này càng phai nhạt.

– Hiện giờ nói chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì, đánh bà mắng bà cũng chẳng cần. Tôi chỉ là báo với bà một tiếng, dù sao bà cũng sinh ra tôi,

https://thuviensach.vn

hiện giờ tôi sắp kết hôn, bà có quyền được biết.

Từ Tri Hoa nhìn gương mặt Doãn Ước, không khỏi nhớ đến con gái lớn. Hai cô thật sự rất giống nhau, lần đầu tiên bà gặp Doãn Ước ở tầng mười tám, suýt nữa nhận nhầm cô thành Tiểu Băng.

Nếu năm đó Tiểu Băng không mất tích, không chừng bây giờ nó đã kết hôn rồi.

Doãn Ước cũng nhớ đến người chị không hề có ấn tượng đó:

– Bà có đến thành phố Q tìm chị không?

Thành phố Q là quê của dì giúp việc nhà cô, trước mắt dì là người gần nhất nói đã từng gặp Ngải Băng.

– Tìm rồi, không có tin tức. Là chuyện mấy năm trước rồi, cho dù nó thật sự còn sống, chắc cũng không còn sống ở thành phố đó đâu.

– Bà yên tâm đi, chị ấy nhất định còn sống.

– Con khẳng định như vậy?

– Chẳng phải Giang Thái đã cho bà xem ảnh rồi à.

Tuy rằng Giang Thái là một tên khốn, nhưng Doãn Ước cũng muốn tin tưởng hắn. Tốt xấu gì cũng là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, chút IQ nhất định có. Lấy ảnh giả để hù người ta, kết cục thế nào chắc hắn biết rất rõ.

Từ Tri Hoa cũng không phải là người dễ chọc, huống hồ là lấy nhược điểm của bà ra hù bà. Nếu để bà biết, phần mộ tổ tiên của Giang Thái sẽ bị bà quật lên.

Ngải Băng nhất định còn sống, chỉ là có nằm trong tay Giang Thái không cũng khó nói. Doãn Ước không tin bản lĩnh của hắn lại lớn như vậy, không

https://thuviensach.vn

lẽ hắn tìm Ngải Băng, lấy chị ấy giao dịch với Từ Tri Hoa để kiếm chác chút lợi lộc, cuối cùng giết người diệt khẩu. Không cần thiết phải làm chuyện phạm pháp thế này.

Bản lĩnh của Từ Tri Hoa rất lớn, nhưng không thể làm lay chuyển nền móng của Thịnh Thế. Quậy lớn chuyện làm Kỷ Tùy Châu tức giận, Giang Thái chỉ có thiệt hại mà thôi.

Doãn Ước từ chỗ Từ Tri Hoa đi ra, gọi xe đi gặp bạn. Lúc cô đi học bổ túc có quen một cô bạn, gần đây hai người thường xuyên cùng nhau ăn cơm đi dạo phố. Hôm nay giáo viên của lớp có việc nên nghỉ, đổi tiết của lớp cô sang cuối tuần.

Hai người đến một trung tâm thương mại ngay trong thành phố, đúng lúc đi ngang qua nơi có quay phim. Doãn Ước bị cô bạn kéo lại giúp vui, chen chúc một hồi chỉ nhìn thấy một đống đầu người.

Giữa trưa ăn cơm ở đó, ăn xong hai cô chuẩn bị đi, ra khỏi nhà hàng mới phát hiện để quên điện thoại trên bàn, nên cô nói bạn dứng đợi ở ngoài, còn cô vào trong tìm điện thoại.

Trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, không thấy điện thoại của cô ở đó. Doãn Ước định đến quầy hỏi nhân viên phục vụ. Một cô gái trông giống quản lý tiếp cô, nghe cô tìm điện thoại, liền nói:

– Vừa rồi có nhân viên nhặt được, tôi để trong văn phòng của tôi, cô theo tôi vào đó xem thử có phải của cô hay không.

Doãn Ước liền đi theo. Lối đi trong nhà hàng nhỏ hẹp, đường đến phòng quản lý không tốt lắm.

Ban đầu còn gặp được nhân viên, trong tay bưng khay nước hoặc thức ăn. Nhưng càng đi vào trong ánh sáng càng yếu đi, ngoại trừ cô và nữ quản lý ra, không có một ai cả.

https://thuviensach.vn

Cô đột nhiên dừng bước, nói với nữ quản lý đi trước:

– Tôi ở ngoài đợi cô nha, phiền cô mang điện thoại của tôi ra đó.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo cô đừng đi sâu vào trong nữa. Tuy rằng nữ quản lý kia trông rất vô hại.

Cô ta xoay người lại, đang định nói gì đó, Doãn Ước đột nhiên cảm thấy cánh tay tê rần. Ngay sau đó cô liền bị kéo vào căn phòng bên cạnh.

Trong phòng chất đầy đồ đạc, cô không cẩn thận va vào, người kéo cô cũng lảo đảo theo, té xuống đất.

Doãn Ước lấy lại thăng bằng, xoay người muốn chạy. Người đó đứng lên, rầm một cái đẩy lại cánh cửa cô vừa mở ra được một khe hở.

– Em chạy làm gì, tôi lại không ăn người.

Doãn Ước nhận ra đây nhà kho, bên trong chứa nhiều thùng các-tông, trong thùng đều là vỏ hộp. Cả gian phòng chỉ được chiếu sáng bằng bóng đèn dây tóc trên đầu, chiếu vào sắc mặt trắng bệch của Giang Thái đang đứng đó.

Doãn Ước sợ đến run rẩy.

– Giang Thái, anh gan lắm đấy.

Giọng cô xem như bình tĩnh, cô không để đối phương nhìn ra nội tâm kích động của mình.

Giang Thái cười hi ha:

– Đúng vậy, gan tôi lớn lắm, phụ nữ của Kỷ Tùy Châu cũng dám chọc. Tôi thấy lạ lắm, em có gì tốt, tôi lại có thể không quên được em.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói vừa đưa tay lên, khẽ vuốt ve lên mặt cô. Ngón tay hắn ấm nóng, động tác nhẹ nhàng, lại sờ đến Doãn Ước nổi da gà.

– Anh lừa tôi đến đây, là có chuyện muốn nói?

– Không, chỉ nhớ em, muốn gặp em thôi.

Giang Thái gần đây có cô bạn gái diễn viên mới, người phụ nữ đó đặc biệt đáng ghét, hôm nay ở chỗ này quay phim, bảo hắn đến xem, nói cái gì mà nhớ hắn.

Nhớ hắn là giả, muốn mượn hắn khoe mẽ là thật. Hai hôm nay trong lòng Giang Thái không vui, mấy hạng mục của công ty đều xảy ra vấn đề, hắn bị ba hắn mắng xối xả, dứt khoát giận dỗi đi xem bạn gái quay phim.

Nhưng quay phim đúng là nhàm chán, hắn ra khỏi chỗ đó, liền nhìn thấy Doãn Ước.

Thật sự rất kỳ lạ, cô gái này không trang điểm đậm, luận nhan sắc cũng không sánh bằng cô minh tinh kia, nhưng hắn lại thích nhìn cô. Thấy cô nói chuyện với bạn cười đùa vui vẻ, hệt như có con mèo cào vào lòng hắn.

Quả nhiên thứ không chiếm được chính là thứ tốt nhất.

Lưng Doãn Ước dán vào một đống thùng các-tông, nhìn thấy Giang Thái càng đến càng gần, liền giơ tay cản hắn lại:

– Được rồi, nhìn cũng nhìn rồi, nói cũng nói rồi, tôi có việc phải đi trước. Bạn tôi đang đợi ở bên ngoài, lâu vậy mà tôi không ra, cậu ấy sẽ báo cảnh sát đó.

– Thì cứ báo đi.

– Tôi biết anh không sợ cảnh sát, vậy anh cũng phải sợ Kỷ Tùy Châu chứ. Bạn tôi có số điện thoại của Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Giang Thái biến sắc, tay sờ lên mặt Doãn Ước nắm lấy cằm cô, buộc cô phải ngẩng lên.

– Tôi sợ, tôi rất sợ Kỷ Tùy Châu đấy. Nhưng cảm giác của tôi lạ lắm, rốt cuộc em tốt chỗ nào, ông đây lại không thể quên được. Nghe nói hai người sắp kết hôn?

– Ừ.

– Không cảm thấy đáng tiếc à?

– Đáng tiếc gì?

– Còn chơi chưa đủ đã phải sống với một người đàn ông cả đời. Hay là vậy đi, thừa dịp vẫn chưa kết hôn, hai ta chơi một chút, cưng cảm thấy nơi này thế nào?

Doãn Ước phát hiện tên Giang Thái này đúng là biến thái. Lúc trước hắn chơi SM với Triệu Sương, suýt nữa chơi đến mất cả mạng mình. Hôm nay lại muốn ở nhà kho làm bậy với cô. Con người hắn ăn cái gì để lớn vậy trời?

– Tôi sẽ không chơi với anh đâu, lại càng không ở chỗ này. Bên ngoài là nhà hàng, tôi khuyên anh đừng làm bậy. Anh có một tiền đồ rộng mở, không cần vì một người phụ nữ như tôi, mà cược luôn cả mạng của chính mình.

Cô là đang uy hiếp Giang Thái. Nếu hắn dám làm gì cô, Kỷ Tùy Châu tuyệt đối sẽ lấy cái mạng chó của hắn.

Giang Thái cũng rất đắn đo. Một mặt ngọn lửa tà dâm trong lòng lại không nén được, mặt khác lại e ngại uy danh của Kỷ Tùy Châu. Mẹ nó đáng ghét, vốn đang có Triệu Sương để chơi, hiện giờ mất tích rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn phát hiện mình có tình cảm đặc biệt với diện mạo này của Doãn Ước, người khác có xinh đẹp đến đâu, cũng không sánh bằng nụ cười của cô.

Đáng tiếc gần như cô chưa từng cười với hắn, mặc dù cười cũng chỉ là khách sáo xa cách, không mang theo chút tình cảm nào.

– Nếu cưng không thích chỗ nay, chúng ta đổi nơi khác?

– Giang Thái, anh tỉnh táo lại đi, tôi và anh không có khả năng đâu.

– Nhưng một lần với cưng là đủ. Cưng cũng biết, đã thích ai đó thì không dễ thay đổi, còn có người thế này, chỉ thích dáng hình này của cưng.

– Vậy anh tìm một người giống tôi đi.

– Cũng chẳng sánh bằng em- Giang Thái cười- Trước kia còn có Triệu Sương, nghe nói hai cưng là chị em, cùng mẹ à?

– Không, chúng tôi chẳng có quan hệ huyết thống gì.

– Bộ dạng giống em như vậy thật đáng ngạc nhiên.

Chuyện này quả thật rất ngạc nhiên, lúc Triệu Sương còn nhỏ khuôn mặt có mấy phần tương tự Doãn Ước, sau đó không biết có phải do sống cùng nhau lâu hay không, càng ngày càng giống. Hai cô ra ngoài, gặp ai cũng nói hai người là chị em ruột, không ai ngờ hai cô hoàn toàn không phải cùng cha cùng mẹ.

Doãn Ước không muốn dây dưa đề tài này với hắn nữa:

– Giang Thái, thả tôi đi, tất cả mọi người đều tốt.

– Em yên tâm, tôi nhất định thả em đi. Bình dấm chua Kỷ Tùy Châu kia…- Vẻ mặt hắn khinh thường, lại nhìn chằm chằm mặt Doãn Ước rất

https://thuviensach.vn

lâu- Vả lại, em và Ngải Băng càng giống hơn. Em có thêm nốt ruồi này, còn trẻ hơn cô ta một chút.

– Không lẽ anh có tin tức của Ngải Băng?

– Có cũng sẽ không nói với em.

– Vậy anh hãy nói cho tôi biết một chuyện thôi, chị ấy còn sống không?

Giang Thái không đáp, buông Doãn Ước ra, mở cửa cho cô:

– Được rồi, em đi đi.

– Giang Thái, anh trả lời tôi.

– Tôi không biết, thật sự không biết. Lần trước khi tôi nhìn thấy cô ta quả thật vẫn còn sống, nhưng hiện giờ không ai biết cô ta ở đâu. Doãn Ước, sau này đừng đi lung tung, ngoan ngoãn ở bên cạnh Kỷ Tùy Châu đi.

Câu này của hắn là có ý gì?

– Lần sau nếu để tôi gặp em nữa, có thể sẽ không dễ dàng thả em đi như vậy.

Doãn Ước nhìn nụ cười kinh dị của hắn, đánh cái rùng mình. Cô không dám nán lại lâu, lao khỏi cửa chạy về hướng bên ngoài nhà hàng. Chạy được một nửa nữ quản lý kia đuổi theo, trả điện thoại lại cho cô.

Doãn Ước không kịp nói gì nữa, chạy một hơi ra bên ngoài.

Buổi chiều vốn định đi dạo phố, nhưng cô chẳng còn tâm trạng nào. Cô mượn cớ chia tay cô bạn, lại không muốn quay về căn nhà trống trải của Kỷ Tùy Châu, liền gọi xe về nhà ông nội.

Vào cửa mới phát hiện, Doãn Hàm lại không có nhà.

https://thuviensach.vn

Dì nói anh ta đã ra ngoài, một mình ra ngoài.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 78

Doãn Ước xem đồng hồ, đã là hai giờ chiều.

– Nó ra ngoài lúc nào vậy dì, bao lâu rồi?

Dì quay đầu xem đồng hồ treo trên tường:

– Sáng sớm đã đi, cũng được mấy tiếng đồng hồ rồi.

– Sao dì lại để nó ra ngoài một mình?

– Thì chủ tịch Kỷ từng nói mà, để cậu ấy rèn luyện, đừng xem cậu ấy như con nít- Dì nói rất hợp lý hợp tình- Dì nghĩ cũng đúng. Tiểu Hàm hai mươi mấy tuổi đầu rồi, có lẽ sẽ tự chăm sóc được mình. Cậu ấy có tiền, ông nội đã cho khá nhiều. Cậu ấy cũng biết gọi xe. Con đừng lo, năng lực tự gánh vác cuộc sống của cậu ấy không chừng còn mạnh hơn chúng ta ấy chứ.

Dì nói đoạn liền có hơi xấu hổ, vả vào miệng rồi đi vào phòng giặt lấy quần áo đã giặt xong ra.

Doãn Ước đứng im lặng ở đó một lát, ngẫm lại thấy lời nói của dì cũng có lý. Em trai cô trốn đông trốn tay nhiều năm, năng lực không chừng còn hơn cả cô. Khi xuất viện bác sĩ cũng kiến nghị rằng mỗi ngày dưới tình huống luôn uống thuốc đúng giờ, nó có thể một mình ra ngoài, không cần người nhà đi cùng.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, thời gian ra ngoài tốt nhất đừng quá dài, cứ từ từ, tuần tự sẽ ổn.

Lúc này đã hơn bốn giờ chiều, Doãn Ước cảm thấy không nên để anh ta ở ngoài chơi nữa, muốn gọi điện thoại kêu anh ta về. Mới vừa cầm lấy điện thoại, bỗng nghe tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thấy Doãn Hàm đi vào, vẻ mặt bình tĩnh.

– Chị- Anh ta nhìn thấy cô thì gật đầu chào, ngoan ngoãn gọi một tiếng.

– Về rồi à.

– Ừm.

Doãn Ước đi tới dựa vào tủ để giày:

– Đi đâu vậy?

– Gần đây, cứ đi vậy thôi.

– Ổn không?

– Ổn.

Doãn Hàm thay giày xong, cầm lên, bỏ ngay ngắn vào tủ để giày. Anh ta làm gì cũng rất có trật tự, ngăn nắp đều theo phép tắc. Đây là thói quen được hình thành trong tù. Những người từ nơi đó đi ra, đều có một loại kiên trì giữ vững phép tắc đến cố chấp.

Doãn Ước không định ép anh ta thay đổi thói quen này, chỉ cần anh ta sống thoái mái là được. Cô đi theo sau em trai vào trong bếp, nhìn anh rửa sạch tay, lại rót nước uống, còn thuận tiện rửa luôn cái ly. Sau đó anh ta xoay người hỏi cô:

– Chị, chị muốn không?

https://thuviensach.vn

– Ừ, rót cho chị một ly.

Anh ta lần nữa xoay lại, rót nước cho Doãn Ước. Doãn Ước nhận được ly nước lại không cùng Doãn Hàm đi ra ngoài, mà ở trong bếp suy nghĩ một chuyện.

Em trai cô thoạt nhìn không khác gì người bình thường, ngoại trừ ít nói hơn, thì nó là một người khiêm tốn thân thiện, là một thanh niên tốt. Trong bệnh viện, tóc nó dài rồi, không phải đầu đinh ba phân ngắn ngủn như trong tù nữa. Nó ra ngoài đi một vòng, tuyệt đối sẽ có người cho rằng nó là người ở trong khu này.

Anh ta bây giờ so với sáu năm trước khi vừa bị bắt, cách biệt một trời một vực.

Anh ta hồi phục nhanh như vậy, ngược lại Doãn Ước có chút không quen. Trước khi em trai xuất viện, cô đã cố tình nghiên cứu những bệnh án tương tự, biết được khả năng hồi phục là một quá trình lâu dài và gian nan. Nhưng loại khó khăn này gần như cô chưa từng được nếm trải.

Lạ nha!

Nhưng nghĩ lại, đây là chuyện bao nhiêu người trông mong còn không mong được, có phải cô như vậy rất không biết thỏa mãn không? Đôi khi cô cảm thấy mình không giống chị gái của Doãn Hàm, càng như là mẹ nó. Chị lớn như mẹ, câu nói đó chính là loại tâm thái này chăng.

Buổi chiều cô ở nhà ôn bài, Doãn Hàm liền im lặng ngồi ở trong phòng, mãi cho đến lúc ăn cơm mới ra. Khi ăn, dì giúp việc nhắc đến chuyện hôm nay Doãn Hàm ra ngoài, Doãn Ước cố ý quan sát thật kỹ vẻ mặt anh ta, không thấy khác thường, lòng cô mới nhẹ nhõm hơn.

Ăn cơm xong, Doãn Ước nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu, đối phương đã chạy xe đến nhà cô, bảo cô ra ngoài gặp mặt.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cầm áo khoác ra ngoài, ngồi vào trong xe đã bị đối phương kéo qua, hôn mạnh một hồi.

Hôn xong anh hỏi:

– Gặp Giang Thái?

– Sao anh biết?- Doãn Ước có hơi giật mình.

– Nơi công cộng mà, muốn biết chẳng khó khăn gì. Hắn làm sao, có gây khó dễ gì cho em không?

– Vậy thì không có.

– Nếu em sợ anh sẽ phái một người đi theo em.

– Không cần đâu, sau này em sẽ cẩn thận hơn. Vả lại em thấy hắn có chút sợ anh, không dám đắc tội với anh.

Nhớ đến cảnh tượng xảy ra hồi trưa, Doãn Ước lòng còn sợ hãi. Tên Giang Thái này mang đến cho người khác cảm giác u ám, mỗi lần Doãn Ước nhìn thấy nụ cười của hắn, trong lòng liền khó chịu. Hắn không hề khiến tâm trạng của người khác vui vẻ lên được. Lúc trưa, Doãn Ước thoát khỏi tay hắn, luôn cảm thấy ngực bị đè nặng, chỉ cần nghĩ đến đó thì liền có cảm giác âm hồn không tan.

– Giữa hai người có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?- Cô hỏi Kỷ Tùy Châu.

– Đều là chuyện trên thương trường ấy mà.

Liên Chúng gần đây bị Thịnh Thế chơi vài cú, có hai lần không nhỏ, tổn thất hai hạng mục trọng điểm, thiệt hại một số tiền lớn. Tuy rằng nhà giàu sản nghiệp lớn, nhưng vẫn không thể lãng phí quá nhiều như vậy. Vốn dĩ mấy năm nay Giang Thái tiếp nhận công ty đã không phát triển tốt, cứ tiếp

https://thuviensach.vn

tục thế này, Liên Chúng hoặc là phá sản cải tổ lại, hoặc là tìm một nhà đầu tư lớn, chứ gần như không có con đường thứ ba.

Giang Thái có lẽ bị kích động, không chọc được anh đành phải quấy rầy Doãn Ước. May mà hắn còn chưa đến nỗi quá ngốc. Nếu hôm nay Doãn Ước thiếu sợi tóc nào, Liên Chúng sẽ nửa bước khó đi trong thành phố B này.

Con người Kỷ Tùy Châu không thích cậy thế hiếp đáp người, nhưng vào lúc tất yếu cũng sẽ không nương tay. Hết cách rồi, luận liều mạng thì chẳng lại bằng anh.

Hai người nói về Giang Thái một lát, Kỷ Tùy Châu lại chồm đến hôn tiếp. Doãn Ước đẩy anh ra:

– Anh đàng hoàng chúng đi, lỡ người ta thấy thì sao.

– Thích xem thì xem đi, coi như kính già yêu trẻ đi.

– Mấy câu hài hước thế này anh học ở đâu vậy.

– Vì để bắt kịp tiết tấu của em, anh xã của em cố tình học đó- Kỷ Tùy Châu cười- Thích không?

Doãn Ước trợn mắt nhìn anh, còn chưa có lãnh giấy chứng nhận đâu, sao cứ anh xã này ông xã nọ. Da mặt anh còn có thể dày đến mức độ nào nữa chứ?

– Dày hơn cũng được, em có muốn nghe không?

– Không cần, anh ăn cơm chưa đó?

– Ăn rồi, nhưng còn có thứ càng muốn ăn hơn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cảm thấy đây thật sự là một miếng da trâu siêu cấp, sao cũng không ném đi được.

Hai người đeo nhau cả buổi, cả hai đều dâng lên chút cảm giác. Hệt như đốm lửa nhỏ ném vào đống cỏ khô, một khi cháy rất nhanh liền lan ra cả đồng cỏ. Doãn Ước thấy Kỷ Tùy Châu đang chuẩn bị cởi đồ, sợ đến mức ngăn anh lại:

– Nơi này không được, khu này nhiều người qua lại lắm.

Nếu có ai thấy cô làm tình trên xe, sau này còn có mặt mũi gặp người ta sao? Toàn là cô bảy cô tám dì hai, ngày ngày rãnh rỗi còn tạo tin tức. Nếu như bị họ phát hiện cô cùng đàn ông ở trên xe làm bậy, chỉ cần không tới hôm sau, ngay cả khu phố bên cạnh cũng có thể biết rõ mười mươi.

Da mặt Doãn Ước mỏng lắm nha.

Kỷ Tùy Châu đưa tay xoa đầu cô, mỉm cười:

– Được, vậy chúng ta đổi nơi khác.

Nói xong, anh mau chóng rút tay về khởi động xe lao ra khỏi khu nhà cô, một đường chạy về hướng ngoại thành.

Doãn Ước không biết anh muốn đi đâu, ló đầu nhìn ra ngoài:

– Anh muốn làm gì?

– Tìm một nơi thích hợp mà.

– Không phải anh muốn…

– Đúng, như em đang nghĩ- Kỷ Tùy Châu liếc cô.

– Em có thể nói không muốn không?

https://thuviensach.vn

– Không thể.

Bên ngoài xe đông nghịt, đèn đường vụt qua trước mắt rồi trôi tuột về phía sau, cả thế giới ở trong mắt Doãn Ước chậm rãi biến thành hình ảnh mơ hồ, giống như một phông nền cực lớn.

Thế giới của cô chỉ còn lại cô và Kỷ Tùy Châu.

Hai mươi phút sau, họ rẽ vào một con đường mòn nhỏ hẻo lánh. Đèn đường hai bên chạy dài không dứt, chạy thêm mười phút nữa, chỉ còn lại mỗi chiếc xe của họ. Xe băng qua rừng cây, cuối cùng trước mắt Doãn Ước xuất hiện một trang viên rộng lớn, dưới màn đêm dày đặc, như ẩn như hiện.

Kỷ Tùy Châu chạy xe vào trang viên nọ, tùy ý đỗ lại trên bãi đất trống mênh mông. Theo ánh đèn xe, Doãn Ước phát hiện cách đó không xa có một thảm cỏ lớn.

Phóng mắt nhìn xa hơn, có thể nhìn thấy tòa kiến tích cao lớn sừng sững đứng đó, hệt như một tòa thành.

– Đây là đâu?

– Là nơi thích hợp “hành sự”.

– Chúng ta có thể vào trong không?- Doãn Ước chỉ vào tòa kiến trúc kia.

– Có thể- Kỷ Tùy Châu chồm đến cởi áo cô ra- Đợi sau khi kết thúc, chúng ta sẽ vào đó tắm rửa.

– Không thể vào đó ngay bây giờ à?

Cô biết trong tình trạng này, không xảy ra chuyện gì là không có khả năng. Trong ánh mắt Kỷ Tùy Châu hiện lên vẻ hung dữ, như thể muốn nuốt trọn cô. Nhưng ít nhất cô có thể lựa chọn một môi trường tương đối thích hợp, đến làm chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nhưng Kỷ Tùy Châu lại thích chiếm hữu cô trong không gian thùng xe nhỏ hẹp này. Anh kéo áo Doãn Ước xuống, nắm lấy cằm cô:

– Nơi này rất tốt.

Chỗ càng nhỏ, anh và Doãn Ước càng sát gần nhau hơn, không chỉ có thân thể, mà còn cả tâm hồn nữa. Nam nữ yêu đương cuồng nhiệt, nhu cầu của phụ nữ thậm chí còn cao hơn cả đàn ông.

Doãn Ước hết cách, thấy anh đã chồm đến, chỉ có thể lùi lại xin xỏ tiếp:

– Em không cần cởi đồ, được không?

Kỷ Tùy Châu nhìn cô một chút, cô mặc một chiếc áo sát cánh, mùa này nhìn qua trông có vẻ hơi lạnh. Nghĩ nghĩ, anh gật đầu:

– Được.

Anh quả nhiên vẫn rất chiều cô.

Doãn Ước mau chóng đưa tay tắt đèn trong xe đi. Cảnh tối lửa tắt đèn, giống như làm gì cũng không cần kiêng kị. Khó trách Kỷ Tùy Châu lại chọn cái nơi quỷ quái chim không thèm ị thế này.

Sau đó, khi cô nằm trong một gian phòng ở biệt thự trang viện này, cảm thấy hết thảy như trong mơ. Kỷ Tùy Châu ở trong bếp nấu nướng cho cô, cô lại buồn ngủ đến độ không mở nổi mắt.

Cô nhớ rõ đã từng đọc một tâm sự trên mạng, nói về đàn ông khi khoái cảm qua đi rất dễ dàng tụt cảm xúc, cho nên thường xuyên xuất hiện tình huống xuống giường liền trở mặt. Nhưng Kỷ Tùy Châu hình như chưa từng như vậy, là năng lực của anh đặc biệt mạnh mẽ, hay là văn vẻ căn bản chỉ là vớ vẩn?

https://thuviensach.vn

Cô bắt đầu tự hỏi vấn đề nhàm chán này, để mình duy trì được trạng thái tỉnh táo hơn. Khoảng mười phút sau, Kỷ Tùy Châu bưng tô đến trước mặt, đỡ cô dậy chậm rãi đút cô ăn.

Một tô mỳ sa tế hành rất bình thường, cách làm đơn giản, mùi vị cùng không tệ. Doãn Ước vốn không thấy đói, ăn hai đũa lại cảm thấy ngon miệng, dứt khoát cầm lấy tô mỳ, ăn sạch.

Quả nhiên trai đẹp làm gì cũng ngon, một tô mỳ vô cùng đơn giản, cũng có thể để anh nấu ra được hương vị ngon tuyệt hảo thế này.

Ăn xong, cô bắt đầu khen ngợi Kỷ Tùy Châu, lời lẽ ngọt ngào hơn mía lùi, liên tục tâng bốc anh. Kỷ Tùy Châu có chút không nghe nổi nữa, hỏi cô:

– Dạ dày của em không khó chịu sao?

– Đâu có, mới vừa ăn no rất sảng khoái.

– Anh nghe nói khi nghĩ một đằng nói một nẻo, sẽ tiết ra rất nhiều a xít dạ dày.

Doãn Ước làm mặt xấu với anh, cười đến gian manh. Kỷ Tùy Châu cầm lấy tô đặt lên tủ đầu giường, cười nói:

– Em mà thích, sau này mỗi lần làm xong, anh đều sẽ nấu cho em.

– Bình thường không thể nấu à?

– Không được- Kỷ Tùy Châu nghiêm túc- Không đến lúc này, không kích phát được thiên phú nấu nướng của anh.

Nhìn bộ dạng tự kỷ của anh, Doãn Ước thật muốn cầm gối tẩm anh một trận.

https://thuviensach.vn

Ăn uống no nê, cô nằm xuống kéo góc chăn định đánh một giấc. Đêm nay không về được rồi, người trong nhà biết cô đi cùng Kỷ Tùy Châu, có lẽ không ai gọi điện đến thúc giục cô về đâu.

Sao cô có cảm giác, họ càng không có nguyên tắc hơn cô. Muốn gả cô đi nhanh vậy sao? Có phải ngại cô ở nhà chiếm chỗ không?

Kỷ Tùy Châu cũng nằm lên giường, chui vào chăn ôm lấy Doãn Ước từ phía sau. Doãn Ước tắm xong chỉ mặc bộ đầm ngủ bằng lụa, trên người tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng.

Cô mệt mỏi, tưởng Kỷ Tùy Châu lại muốn làm gì, đánh ngáp nói:

– Đủ rồi mà, ngày mai em còn đi học nữa, mau ngủ đi.

Anh không nói lời nào, chỉ cười khẽ.

– Kỷ Tùy Châu, em mệt rồi- Doãn Ước thấy căng thẳng.

– Không sao, em ngủ của em, anh không làm phiền.

– Ngày mai anh không đi làm à?

– Chủ tịch mà, thích đi làm thì đi, không đi cũng chẳng ai quản được. Em cảm thấy trong công ty có ai quản được anh chuyện này chứ?

Quả thật không có. Doãn Ước đột nhiên nghĩ đến gả cho một người như vậy quả là cực kỳ bi ai.

Hai người ôm nhau mơ màng chuẩn bị ngủ, đột nhiên nghe có tiếng điện thoại reo, sau đó Doãn Ước liền cảm giác được người đàn ông nằm bên cạnh ngồi dậy.

Cô ngẩng đầu nhìn Kỷ Tùy Châu, chỉ thấy sắc mặt anh u ám, cúp máy, chỉ nói với cô một câu.

https://thuviensach.vn

– Phương Thành Tựu tự sát rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 79

Giữa khuya, xe Kỷ Tùy Châu chạy ra khỏi trang viên, hướng về thành thị.

Doãn Ước ngồi ở ghế phụ lái, trên người quấn tấm chăn mỏng.

Kỷ Tùy Châu muốn cô ngủ thêm ở đó, đừng quan tâm chuyện này, Doãn Ước không chịu, kiên trì muốn đi cùng anh.

– Phòng rộng trần cao, em sợ.

Cô quả thật rất sợ, cũng không biết là sợ gì. Cô ngồi trong xe không nói một lời, nghe Kỷ Tùy Châu gọi điện thoại nói chuyện với người khác.

Trong đêm, Phương Thành Tựu tự sát, phương pháp sử dụng chính là thuốc độc. Lạ là ở chỗ anh ta làm sao có thuốc độc được, rồi sao có thể giấu được cai ngục mà uống nó.

Kỷ Tùy Châu quan tâm sống chết của đối phương nhất, đầu dây bên kia nói còn đang cấp cứu, bởi vì liều lượng thuốc độc không lớn, thời gian anh ta uống vào cũng không quá dài, hy vọng cứu được khá lớn.

Phương Thành Tựu này, từ ngày bị bắt đến nay chưa từng nói câu nào có nghĩa. Anh ta ôm hết tất cả mọi chuyện, ngoại trừ vụ án bắt cóc ra, anh ta không thừa nhận bất cứ cáo buộc nào của cảnh sát. Mà chứng cứ cảnh sát nắm trong tay có hạn, trừ sự kiện bắt cóc rõ mười mươi, họ không cáo buộc được anh ta tội gì nữa.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cảnh sát đề cập đến chuyện tố tụng với anh ta, anh ta được phán hoãn thi hành án tử hình. Án phạt là chuyện mấy hôm trước vừa ban xuống, còn chưa kịp chuyển anh ta đến nhà tù chuyên giam giữ các phạm nhân mang trọng tội, lại xảy ra việc này.

– Điều tra rõ gần đây có những ai đến thăm hắn, đã nói với hắn những gì. Những người trong ngục cũng phải điều tra, càng nhanh càng tốt.

Anh cúp máy, quay đầu nhìn Doãn Ước ngồi bên cạnh. Sắc mặt cô khó xem, anh đưa tay sờ trán cô.

– Sao vậy, em khó chịu chỗ nào?- Vừa rồi anh làm hơi mạnh bạo, anh lo Doãn Ước bị thương.

– Em không sao- Doãn Ước lại lắc đầu, giọng khàn khàn.

– Nhức đầu không?

– Không có.

– Thật sự em không nên theo anh về, hay là bây giờ chúng ta quay về ngủ nha, mặc kệ chuyện này.

Nói xong Kỷ Tùy Châu định đánh tay lái, quay đầu trên con đường nhỏ yên tĩnh không người. Doãn Ước ngăn lại:

– Đừng, chạy tiếp đi, em không sao mà.

Trong xe im lặng, lại chạy thêm một đoạn, Kỷ Tùy Châu đột nhiên đạp phanh, xe tấp vào ven đường. Anh quay sang nhìn chằm chằm Doãn Ước:

– Rốt cuộc em làm sao vậy?

Chuyện Phương Thành Tựu đã qua nửa năm rồi, trong thời gian đó anh từng đưa cô đi gặp bác sĩ tâm lý, không phát hiện cô có khuynh hướng trầm

https://thuviensach.vn

cảm và tổn thương gì. Nhưng anh vẫn cứ lo lắng.

Bác sĩ đã nói, có vài tổn thương tiềm ẩn sẽ tồn tại rất lâu. Có lẽ ngay cả bản thân cũng không cảm nhận được, nhưng chúng sẽ bị kích phát trong một thời điểm đặc biệt nào đó. Một khi kích phát, có thể là tai nạn to lớn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao trong khoảng thời gian này anh thường xuyên ở bên cạnh Doãn Ước. Mấy năm nay cô đã trải qua rất nhiều chuyện, Kỷ Tùy Châu thật sự rất lo lắng.

Anh vuốt tóc Doãn Ước, chậm rãi kéo cô vào lòng mình:

– Em cảm thấy chỗ nào khó chịu cứ nói với anh, đặc biệt là trong lòng. Chuyện Phương Thành Tựu tự sát làm em có suy nghĩ gì đúng không?

Doãn Ước ngã đầu vào ngực anh, không ngừng lắc đầu. Khi cô nói giọng rất buồn phiền, còn mang theo một chút run rẩy:

– Kỷ Tùy Châu, hôm nay em trai em ra ngoài một mình.

– Hửm?

– Em nói hôm nay em trai em đã ra ngoài- Doãn Ước vùng ra khỏi vòng ôm của anh, lặp lại lời vừa nãy- Anh yên tâm đi em không bị gì cả, em không nói gì không phải do em bị kích thích, mà vì em đang suy nghĩ. Dì giúp việc nói sáng nay Doãn Hàm có đi ra ngoài mấy tiếng đồng hồ. Sau đó em có hỏi nó, thì nó nói nó đi dạo gần đây. Chỉ là gần khu phố em có chỗ nào đi được đâu, đáng để nó đi dạo hơn bốn giờ chiều mới về.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, anh đã hiểu được ý của Doãn Ước. Hôm nay Phương Thành Tựu vẫn còn trong thành phố B, từ nhà Doãn Ước đến nơi giam giữ anh ta không đến một tiếng đồng hồ, cho nên…

– Em nghi ngờ cậu ta đi gặp Phương Thành Tựu?

https://thuviensach.vn

– Họ quen biết nhau đúng chứ? Lần trước Phương Thành Tựu làm trợ lý của giáo sư Dương, họ chắc chắn đã gặp nhau rồi.

Sau khi Phương Thành Tựu gặp em trai cô, Doãn Hàm liền cắt cổ tay tự sát. Hiện giờ Phương Thành Tựu tự sát, là thủ đoạn của Doãn Hàm sao?

– Chắc không đâu- Kỷ Tùy Châu lắc đầu- Tình cảnh hiện giờ của Phương Thành Tựu, không phải bất cứ ai cũng có thể gặp được. Thăm tù cũng có trình tự, cậu ta không có khả năng cứ thế mà chạy đến thăm Phương Thành Tựu. Em nghĩ nhiều rồi.

Nghe anh nói có lý như vậy, lòng thấp thỏm của Doãn Ước lại nhẹ nhỏm hơn. Nhưng cô vẫn lo.

– Nói thật, em trai em về nhà lâu như vậy rồi, em vẫn không nhìn thấu được nó. Kỷ Tùy Châu, anh cảm thấy nó giống người điên không?

– Không giống.

– Vậy nếu nó không điên?

– Cậu ta từng bị điên mà Doãn Ước, điểm này em đừng nghi ngờ- Mấy chuyên gia hay giáo sư đều có làm đánh giá tình trạng thần kinh của Doãn Hàm, một thanh niên trẻ trung hai mươi mấy tuổi đầu như Doãn Hàm, không có khả năng hành động cao siêu đến vậy, có thể lừa hết tất cả mọi người.

Anh ta quả thật từng bị điên, chỉ là mức độ điên có thể không nặng như họ đã nghĩ.

– Đừng vội, chờ sau khi cứu được Phương Thành Tựu đã rồi tính. Chuyện gì cũng đừng vội kết luận, chúng ta về trước đã.

https://thuviensach.vn

Xe khởi động lần nữa, chạy vào màn đêm dày đặc. Lúc trở về trung tâm thành phố đã gần ba giờ sáng, Doãn Ước đến nhà Kỷ Tùy Châu, hai người đều thấm mệt. Đúng lúc này, bệnh viện báo tin đã cứu được Phương Thành Tựu, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Điều này làm cho hai người họ đều thở phào nhẹ nhõm, rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Doãn Ước không ngủ được ngay, liền nói chuyện với Kỷ Tùy Châu:

– Anh nghĩ xem có phải Phương Thành Tựu đang bắt chước em trai em không?

Chuyện này không phải không có khả năng. Lúc trước sau khi Doãn Hàm tự sát, trạng thái tinh thần của em cô mới có cơ hội dược đánh giá lại lần nữa. Lần này Phương Thành Tựu lên tòa, cũng dùng chiêu trở ngại tinh thần. Trước phiên tòa sơ thẩm, nhà họ Phương và cảnh sát cũng đã tìm chuyên gia ở lĩnh vực này làm đánh giá cho anh ta.

Kết quả đánh giá không làm anh ta thỏa mãn. Báo cáo thể hiện trong khi anh ta phạm án không hề bị vây trong trạng thái tinh thần bất thường, cho nên toàn bộ tội danh của anh ta đều được thành lập.

Nhưng đây không có nghĩa anh ta không có vấn đề. Thực tế thì, sau đó Kỷ Tùy Châu có từng đến gặp anh ta một lần, trong nhà lao Phương Thành Tựu vô cùng suy sụp, không còn giống hắn trước kia nữa. Nếu để cho một người không quen biết đến phân biệt hắn, tuyệt đối sẽ không cho rằng hai người đó là cùng một người.

Trông hắn rất bất thường.

Ngẫm lại cũng đúng, một người bình thường sao có thể làm ra chuyện trái lẽ thường như thế.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi với vụ bắt cóc của Phương Thành Tựu. Sau lưng Phương Thành Tựu nhất định có chuyện gì đó, chỉ là không ai có thể cạy được miệng hắn.

Sáng ra, thuộc hạ anh phái đi truyền tin trở về, liệt kê hết tất cả những chuyện gần đây của Phương Thành Tựu. Ngoại trừ người nhà của hắn ra, chỉ có hai người là bạn rất thân với hắn từng đến thăm thôi.

Hai người này hiện tại không thấy có vấn đề gì, hơn nữa ngày mà Doãn Hàm ra ngoài, không có người nào đến thăm Phương Thành Tựu hết.

Điểm đáng ngờ tạm thời bị loại bỏ, tâm trạng Doãn Ước lại thoải mái hơn. Kỷ Tùy Châu nghỉ làm, lái xe đưa cô ra ngoài. Doãn Ước hỏi anh:

– Chúng ta đi đâu vậy? Em không muốn đi ăn cơm đâu.

Hiện tại cô không muốn ăn uống gì.

– Đi gặp một người bạn.

Họ đi đến một phòng làm việc, gặp một người ngoại quốc. Đó là một phụ nữ, tuổi chưa đến bốn mươi, vô cùng có khí chất. Kỷ Tùy Châu giới thiệu với Doãn Ước.

– Đây là nhà thiết kế của chúng ta, sẽ phụ trách thiết kế nhẫn đính hôn và nhẫn kết hôn lần này.

Sau đó Doãn Ước mới biết được lai lịch của chị này vô cùng nổi tiếng. Từng thiết kế cho hoàng gia Châu Âu không ít tác phẩm, thậm chí là vương miện cùng trang sức trong hôn lễ. Nơi này chính nhà nơi chị ấy sống, gần đây chị ấy đang tìm kiếm linh cảm từ văn hóa Trung Hoa, muốn thiết kế một tác phẩm mang yếu tố Trung Quốc trong đó.

https://thuviensach.vn

Nhà thiết kế mời Doãn Ước vào phòng thiết kế của mình, trình bày rõ ràng linh cảm và ý tưởng của chị ấy với cô. Không có bất kỳ phụ nữ nào không thích những thiết kế tinh xảo, nhất là biến chúng thành vật thể, khi đeo trên tay cùng mình đồng hành, khi trở thành tín vật chứng nhân cho tình yêu của họ, giờ phút này chỉ nằm trên bản phác thảo nháp mà thôi, đã trở nên vô cùng thu hút rồi.

Toàn bộ sự chú ý của Doãn Ước lập tức bị lôi kéo vào nó. Cô ở phòng làm việc đến trưa, đeo thử rất nhiều tác phẩm, cũng ngắm rất nhiều thiết kế, lại cùng đối phương trao đổi suy nghĩ của mình.

Kỷ Tùy Châu chỉ ngồi ở đằng kia nhìn hai cô, trong mắt chỉ có mỗi Doãn Ước.

Anh đã muốn đưa cô đến đây từ lâu rồi. Sáu năm trước đã có suy nghĩ này. Lúc ấy không nghĩ sẽ kết hôn, chỉ muốn tặng cô một món quà, thậm chí anh còn muốn mời đối phương thiết kế một bộ dây chuyền và vòng tay, để làm quà sinh nhật năm tới cho Doãn Ước.

Chỉ là sinh nhật còn chưa đến, sự việc lại xảy ra nông nỗi không thể khống chế.

Trong suốt năm năm trước khi gặp lại Doãn Ước, anh chưa từng nghĩ họ sẽ có ngày hôm nay, có thể lần nữa ngồi ở nơi này, chỉ vì tìm kiếm một cặp nhẫn độc nhất vô nhị chỉ thuộc về họ.

Một chuyện kỳ diệu và hạnh phúc biết bao.

Doãn Ước quay đầu, hỏi ý kiến anh. Kỷ Tùy Châu ga-lăng khoát tay:

– Em tự làm chủ là được.

– Anh cũng nên bày tỏ chút chứ- Doãn Ước không buông tha anh- Nhẫn đâu phải chỉ mỗi mình em đeo, Kỷ Tùy Châu, không lẽ anh định đeo mấy

https://thuviensach.vn

năm sau thì đổi kiểu khác?

– Anh ấy không như vậy đâu- Chị gái Tây ra mặt, tiếng Trung cũng khá tốt- Anh ấy chưa từng đưa người phụ nữ thứ hai nào đến chỗ tôi.

– Nhưng mà chuyện tình cảm này không ai nói chắc chắn được, dù sao chúng ta cũng chỉ sống mấy chục năm mà thôi.

– Vậy cô cũng nên có chút tự tin. Con người anh ấy cố chấp đấy- Ba chữ cuối cùng nói hơi sai, chị thiết kế tạm dừng một chút rồi lựa lời nói tiếp-… Sáu năm trước anh ấy đã nói muốn tặng quà cho cô, sau năm sau cũng vẫn là cô. Tôi tin rằng sau sáu mươi năm, anh ấy vẫn có thể dẫn cô đến tìm tôi đấy.

– Thật không?

Doãn Ước chớp chớp mắt với Kỷ Tùy Châu, mang theo nụ cười duyên thật đáng yêu.

– Thật. Nếu sáu mươi năm nữa tôi không phá sản, còn cô vẫn giữ bức phác họa này, tôi sẽ trở về tìm cô.

– Nhưng lúc đó da tôi cũng nhăn nheo rồi, đeo nhẫn không còn đẹp nữa.

Kỷ Tùy Châu kéo tay Doãn Ước qua, đặt trên tay mình ngắm ngía:

– Không đâu, anh thấy nó vẫn xinh đẹp như xưa mà.

Dù có đầy nếp nhăn thì sao, đến lúc đó chiếc nhẫn trong ngón tay họ sẽ càng chứa thêm nhiều tình cảm và kỷ niệm, có khi những thứ lắng đọng lại càng đáng để họ hồi tưởng hơn.

Lúc ra khỏi đó, trên bầu trời đã đầy sao.

https://thuviensach.vn

Hai người không ngồi xe, khoác tay nhau đi bộ trên con đường sầm uất. Doãn Ước hiếm khi thấy Kỷ Tùy Châu tình cảm thế, vừa thấy cảm động lại có chút ngượng ngùng. Cô cứ cắm mặt vào những hoa văn trên gạch lát đường, trong lòng đếm số.

Kỷ Tùy Châu nắm chặt tay cô, một khắc cũng không rời. Trong lúc đó Tùy Ý gọi điện đến, hỏi anh đang ở đâu. Anh đáp không chút do dự:

– Dạo phố với chị dâu em.

Mặc dù không mở loa ngoài, Doãn Ước vẫn nghe được tiếng hét cường điệu của Tùy Ý.

– Thốn chết được.

– Có bản lĩnh thì em cũng tìm một người đi.

– Anh nghĩ em không tìm được chắc, đàn ông theo đuổi em hơi bị nhiều nha.

– Tùy Ý, anh cảnh cáo em- Giọng Kỷ Tùy Châu lập tức gằn xuống- Không được kết giao với mấy đứa không đứng đắn.

– Ai nói không đứng đắn, rõ ràng chính là vừa cao to vừa đẹp trai.

– Thôi mà- Doãn Ước hình như nghe được tiếng nghiến răng của Kỷ Tùy Châu, mau chóng khuyên nhủ- Anh cũng đừng quản cô ấy chặt quá, cô ấy đâu còn con nít nữa.

– Đúng đó đúng đó- Sau đó chợt nghe Tùy Ý ở bên kia la lên- Nghe lời bà xã anh đi nha. Sau này đừng quản em nữa.

Nói xong cúp máy cái rụp.

https://thuviensach.vn

Thời gian còn lại tối đó, Kỷ Tùy Châu luôn vác bản mặt đen thui, cho đến khi Doãn Ước chủ động hiến thân trên giường, mới xoa dịu được một chút.

Doãn Ước cảm thấy bản thân đúng là cực nhọc mà.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 80

Phương Thành Tựu tự sát không thành, bị chuyển về nhà tù Lạc Hồ.

Doãn Ước vẫn không gặp được hắn, mỗi lần đề nghị xin gặp, đối phương đều từ chối. Một thời gian sau chỉ có thể dẹp chuyện này sang một bên.

Cô gần đây bận đến chổng vó, lớp bổ túc học năm ngày một tuần, không được nghỉ buổi nào. Mỗi này về nhà đều có một đống bài tập phải làm, cảm giác nhiều đến nỗi không thể nào làm xong.

Kỷ Tùy Châu lại không buông tha cô, tuy nói lễ đính hôn do anh chuẩn bị, nhưng Doãn Ước thường xuyên bị anh kéo đi, yêu cầu cô phát biểu ý kiến với toàn bộ mọi chuyện.

Doãn Ước có lần đã nghĩ, hay là khỏi kết hôn luôn đi.

Lễ đính hôn không mặc áo cưới chỉ mặc lễ phục, nhưng Kỷ Tùy Châu đối với từng chi tiết đã tốt còn muốn tốt hơn, phủ quyết ý kiến mua lễ phục may sẵn, kiên trì muốn tìm nhà thiết kế nổi tiếng đặt may, cần phải thiết kế ra một lễ phục độc nhất vô nhị.

Người ta thường nói nhà thiết kế rất quái gở, Doãn Ước gặp lần đó cũng cho là vậy. Vì đạt được thiết kế hoàn toàn phù hợp với cô, nhà thiết kế đặc biệt hẹn Doãn Ước đến phòng làm việc của mình, hai người tiếp xúc nói chuyện đến trưa. Sau khi nói xong cảm thấy khá hợp gu, liền để lại cách thức liên lạc cho nhau.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, Doãn Ước liền có thêm một người bạn, thường gọi điện cho cô, một cuộc là nói đến mấy chục phút. Doãn Ước có chút hoài nghi, người nọ chỉ là vì công việc, hay thật lòng muốn kết bạn với cô đây?

Cuối tuần, nhà thiết kế Sandy kéo cô đi uống trà trưa xong, hai người lại kéo nhau đến một quán cà phê yên tĩnh trên tầng cao nhất ở quảng trường Thâm Lâm, nhìn cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ, nghe đàn violon du dương, tán gẫu.

Con người Sandy này không khiến người ta ghét được, Doãn Ước nói chuyện với chị cũng có áp lực gì. Chị cũng không hỏi chuyện riêng tư của người khác, chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Ví dụ như gần đây mới công chiếu phim điện ảnh gì hay có album nhạc nào hay. Có khi chị ấy sẽ nhắc đến cuộc sống ở nước ngoài, từ Châu Âu đến Châu Mỹ, từ Châu Á đến Châu Phi, Sandy đã đi qua rất nhiều quốc gia, kiến thức uyên bác đến nỗi khiến Doãn Ước mở rộng tầm mắt.

Nhưng chị ấy rất ít khi nhắc đến chuyện gia đình. Từ tướng mạo xem ra chị lai Á nhiều hơn, nhưng chắc chắn có phần huyết thông Âu Mỹ rồi, hốc mắt rất sâu.

Doãn Ước chỉ nghe chị ấy nhắc đến mẹ mình một lần, nói mẹ chị ấy có huyết thông Hy Lạp, ngoại chuyện đó ra thì người nhà nội hay cuộc sống từ nhỏ đến lớn, chị chưa từng đề cập qua.

Doãn Ước biết, chị ấy chắc chắn là một phụ nữ có quá khứ.

Cà phê uống được một nửa, Sandy chợt nảy ra linh cảm khi người phục vụ bưng một dĩa bánh phô mai ra, lúc này chị ấy lấy giấy bút ra bắt đầu vẽ phác họa.

Công việc chị ấy như vậy, Doãn Ước đã quen rồi, cũng không quấy rầy chị, một mình nhìn xuống cảnh đẹp bên dưới.

https://thuviensach.vn

Quảng trường Thâm Lam hình bán nguyệt, bên cạnh quán cà phê là thang máy trong suốt lên xuống. Lúc Doãn Ước chồm ra ngắm bên ngoài liền đảo mắt đến thang máy kia, sau đó nhìn thấy có hai người bên trong.

Cô nhìn một cái là nhận ra Diệp Hải Thần. Bên cạnh anh ta còn có một cô gái, vóc dáng cao ráo thanh mảnh, đứng đưa lưng về phía Doãn Ước nên không thấy rõ mặt của cô gái nọ, nhưng có thể nhìn ra được quan hệ giữa họ không bình thường, lúc ôm ấp nhau, cách một lớp kính dày vẫn có thể cảm giác được tình cảm của họ.

Doãn Ước thế mới biết, Diệp Hải Thần đã có bạn gái.

Trong ấn tượng của cô, anh ta cũng giống như Kỷ Tùy Châu, cũng là một người cuồng công việc. Bất luận là trường hợp công khai hay riêng tư, đều rất ít nói. Nghe nói anh ta rất hiếm khi tham gia hoạt động giải trí nào, tan ca liền về nhà, ngay cả uống rượu cũng rất ít.

Đôi lúc Kỷ Tùy Châu còn nhìn không nổi cuộc sống khổ hạnh này của anh ta, khuyên anh ta sống thoải mái hơn một chút, Diệp Hải Thần liền cười nói:

– Tôi làm sao mà không thoải mái, sau khi tan ca muốn làm gì thì làm đó. Ngay cả ở chỗ anh, tôi cũng không chịu gò bó gì.

Đây là lời nói thật, Kỷ Tùy Châu đối với thư ký chủ tịch này quả thật không nói được, đôi đối xử với anh ta còn tốt hơn cả Bùi Nam.

Đều là anh em cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, con người Kỷ Tùy Châu cũng rất trọng tình nghĩa.

Cây vạn tuế ngàn năm Diệp Hải Thần cũng yêu rồi, Doãn Ước có chút tò mò, rướn người sát vào mặt kính, muốn nhìn rõ cô gái kia mặt mũi thế nào.

https://thuviensach.vn

Sandy phác thảo xong liền đưa cho cô xem thử, lại phát hiện cô không tập trung, liền quơ tay trước mặt cô.

– Nhìn gì?

– Nhìn người đẹp ấy mà.

– Thấy chưa?

Một thoáng Sandy dò hỏi, cô gái kia cuối cùng cũng quay đầu lại, Doãn Ước hết hồn, bật thốt:

– Sao lại là cô ấy?

Cô gái kia chính là Hạ Tịch, gương mặt xinh đẹp kiêu kỳ ấy, cô tuyệt đối không nhận nhầm.

– Lại có thể là người tôi quen.

Doãn Ước thu hồi ánh mắt, cười với Sandy, lại phát hiện ánh mắt chị là lạ, nụ cười cứng đờ.

– Sao vậy?

– Không sao.

Thật sự không sao? Doãn Ước phát hiện ánh mắt cô vẫn dán vào thang máy, lại quay đầu nhìn, Hạ Tịch và Diệp Hải Thần đã sóng vai đi ra ngoài, nhanh chóng mất hút.

Lúc cô quay lại, bắt giữ được một tia không vui trong mắt Sandy, muốn hỏi lại cảm giác đối phương không muốn nói nhiều, liền im lặng không nhắc đến nữa, tối về nhà mới kể chuyện này cho Kỷ Tùy Châu nghe.

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt đương nhiên:

https://thuviensach.vn

– Họ bên nhau từ lâu rồi mà.

– Là chuyện khi nào?

– Là không bao lâu khi vụ sập giàn giáo xảy ra. Hạ Tịch đến phòng anh quậy, chẳng phải anh đã gọi điện cho Diệp Hải Thần đó sao.

Lúc này Doãn Ước mới phát hiện ra mình vô ý thật.

– Lúc đó em còn tưởng, Diệp Hải Thần chỉ là chân chạy việc cho anh.

– Có thư ký nào buổi tối còn quản chuyện riêng tư của ông chủ chứ, ngay cả phụ nữ dâng tới cửa cũng quản.

Huống hồ Diệp Hải Thần cũng không phải một thư ký bình thường.

Doãn Ước mặc một bộ đầm ngủ cột dây eo, nằm sấp trên giường lật sách tiếng Anh, học cả buổi vẫn không vào chữ nào, không khỏi oán hận:

– Môn này khó quá.

Kỷ Tùy Châu ngồi ở đối diện cô, cúi đầu đúng lúc nhìn thấy phong cảnh kiểu diễm nơi ngực cô. Lại nhìn hai chân bắt chéo, giơ lên cao, mặt mộc thanh thuần lại xinh tươi, thấy anh nổi lên ý đồ xấu, một tay cô túm cuốn sách, ném thẳng qua đó.

Doãn Ước bị anh đè xuống giường, cô nằm dưới anh bật cười:

– Đừng vậy mà, em còn có chuyện muốn hỏi anh.

– Làm trước đã, chủ tịch đây không được ăn no thì lười trả lời câu hỏi lắm.

– Sao con người anh lại như vậy, em còn phải học bài.

– Học cái gì, một chữ em cũng chả học vô.

https://thuviensach.vn

– Ngày mai em còn phải làm trắc nghiệm nữa.

– Vậy khỏi học nữa, anh nuôi em, muốn xài bao nhiêu tiền thì xài, người phụ nữ của anh không cần sống vất vả như vậy.

Doãn Ước nghĩ lại mỗi lần ở trên giường anh đều mạnh bạo, cảm thấy không dễ chịu bằng đi học. Cô thà đi học còn hơn. Nhưng phản kháng hoàn toàn không hiệu quả, đối phương vươn tay đến, nhấc hai tay cô lên quá đầu, ấn mạnh xuống giường. Sau đó tốc áo ngủ của cô lên, trực tiếp hôn xuống.

Kết thúc, Doãn Ước nằm trên giường phẫn nộ:

– Anh không thể nhẹ nhàng chút được sao?

– Ngại quá, hứng thú trỗi dậy, con người không khống chế được.

– Vậy anh làm chậm chút được không?

Mỗi lần đều kịch liệt thành thế này, Doãn Ước cảm thấy sẽ có một ngày cô chết trong tay anh. Kỷ Tùy Châu dựa vào đầu giường lật sách tiếng Anh của cô xem, không khỏi phỉ nhổ:

– Thứ đơn giản thế này mà còn phải học sao?

– Em thích học đấy, không cần anh lo- Doãn Ước tức giận, vùng vẫy giật sách lại.

– Được, ngày mai tìm một đống sách về, mỗi ngày cho em học, học đến sáu mươi tuổi được chưa?

Kỷ Tùy Châu khi nói chuyện lại chồm đến, hà hơi vào tai Doãn Ước, hiển nhiên vừa rồi vẫn chưa thỏa mãn. Doãn Ước đưa tay đẩy anh, lại nói đến một chuyện:

– Anh có thân với Sandy không?

https://thuviensach.vn

– Gần đây nhìn như hai người quen thân hơn.

– Chị ấy quen biết anh bao lâu rồi, chị ấy có biết nhiều chuyện của anh không?

– Sao vậy, tự nhiên nổi máu ghen tuông à? Chị ấy không hợp với anh đâu, em yên tâm, từ đầu chí cuối anh với chị ta chỉ là bạn.

– Là bởi vì chị ấy lớn tuổi hơn anh à?

Doãn Ước lần đầu tiên gặp Sandy, tuyệt đối không ngờ chị ấy có thể gần bốn mươi tuổi. Không chỉ chăm sóc da dẻ như tuoir ba mươi, khí chất phát ra toàn thân chị cũng không che giấu được.

Đôi khi cô cảm thấy chị ấy còn trẻ hơn cả cô.

– Nhưng tính cách không hợp- Kỷ Tùy Châu lắc đầu- Chị ta phóng khoáng thích tự do, thích bay nhảy khắp nơi. Còn anh thì thích phụ nữ điềm tĩnh, luôn đứng bên anh, ở cạnh anh. Chị ấy là gió khiến người khác không nắm bắt được, có lẽ liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành của chị ấy.

– Anh biết hả?

Kỷ Tùy Châu véo mũi cô:

– Sao đột nhiên hứng thú với chuyện đời tư của người khác vậy?

Doãn Ước liền nhắc đến buổi chiều cùng chị ấy uống cà phê.

– Có phải chị ấy biết Hạ Tịch hay Diệp Hải Thần không, khi chị ấy nhìn hai người họ, vẻ mặt có hơi khác.

– Chị ấy và Hạ Tịch là chị em cùng cha khác mẹ.

Doãn Ước há hốc.

https://thuviensach.vn

– Lúc trẻ mẹ chị ấy từng yêu ba của Hạ Tịch, nhưng vấp phải sự phản đối của ông nội Hạ Tịch. Mẹ chị ấy là con lai, xuất thân hơi loạn, ông Hạ hy vọng con trai cưới một thục nữ danh môn, từ chối cho mẹ Sandy vào cửa. Sau đó, cha mẹ Sandy bị buộc phải chia tay nhau, ba chị ấy lấy mẹ của Hạ Tịch, nhưng tình cảm vẫn luôn không tốt, cho nên nhiều năm như vậy chỉ sinh một mình Hạ Tịch.

Nghe nói mẹ Hạ Tịch dùng thủ đoạn mới giật được. Sau đó bà ấy còn muốn sinh con trai, đáng tiếc vẫn không được như ý nguyện. Ba của Hạ Tịch là một người không có dã tâm gì, tính cách không đủ mạnh mẽ, cho nên không lay chuyển được cha mình. Nhưng ông cũng có một mặt cố chấp của ông, mặc dù chia tay người phụ nữ ông yêu tha thiết, ông cũng từ chối thừa kế tập đoàn Nhất Phẩm, mấy năm nay luôn đi phượt, có lẽ vẫn muốn tìm lại người yêu cũ.

Nhưng mẹ của Sandy đã mất sớm, cho dù ông ấy tìm thế nào cũng không tìm được.

Vướng mắc tình cảm giữa họ từng gây ảnh hưởng rất lớn với Kỷ Tùy Châu, cũng gián tiếp thúc đẩy anh kiên trì tìm một người vợ đủ tiêu chuẩn mình đề ra. Anh tuyệt đối không muốn cưới một người phụ nữ mình không yêu về nhà, làm một đôi vợ chồng cả đời bất hòa.

Tam giác tình yêu nàu, với ba người họ mà nói đều là kẻ thất bại, còn làm liên lụy đến hai đứa con.

Từ nhỏ Sandy sống trong một gia đình đơn thân, ít nhiều từng chịu kỳ thị. Sau đó chị ấy được mẹ dẫn đi ra nước ngoài, cuộc sống mới dần khôi phục lại bình thường. Nhưng lúc chị ấy còn nhỏ, luôn già dặn hơn đám bạn đồng trang lứa. Đôi khi lại có cảm xúc bi quan, có lẽ trong tiềm thức cảm thấy, bản thân không được người khác yêu mến.

– Chị ấy có từng kết hôn không?

https://thuviensach.vn

– Không.

– Yêu đương chưa?

– Vậy thì không rõ, chắc đã từng. Nhưng thấy hiện giờ chị ấy độc thân như vậy, em có thể nhận ra đường tình duyên của chị ấy khá trắc trở. Cho nên Doãn Ước, chúng ta càng phải trân trọng.

Doãn Ước quay sang nhìn anh, đôi mắt trong suốt sáng ngời. Kỷ Tùy Châu vuốt tóc cô:

– Hiểu ý của anh chưa, em phải trân trọng anh đó, đừng để lỡ nha.

Vốn là câu nói đầy tình cảm, nhưng được thốt ra từ miệng anh, lập tức trở nên hài hước. Doãn Ước tung cước đá vô người anh, lại bị anh bắt lấy, muốn rút về đã muộn.

Nhìn thấy đáy mắt Kỷ Tùy Châu lóe sáng, cô biết bản thân dữ nhiều lành ít.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Tùy Châu thấy Doãn Ước còn đang ngủ, liền lái xe đến công ty đi làm. Lúc sắp đến nơi, anh nhận được một cú điện thoại.

Đối phương là thân tín của anh, không làm việc ở Thịnh Thế, gần đây luôn giúp anh điều tra nội bộ công ty. Anh ta nói dứt khoát:

– Ông chủ, tra ra rồi.

– Tra được gì?

– Lần trước chuyện sập giàn giáo ở thành phố C không phải là sự cố, mà do người làm.

– Biết rồi, bây giờ anh đang ở đâu, tôi đến gặp anh.

https://thuviensach.vn

Cúp máy, Kỷ Tùy Châu nhíu mày, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc lạnh.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 81

Cuối tuần Doãn Ước không có tiết, ở lại nhà ông nội đánh bài với Doãn Hàm.

Từ nhỏ em trai cô đã thông minh, chơi bài Tây mười ván thắng chín, Doãn Ước mỗi lần đều phải chơi xấu mới có thể miễn cưỡng thắng một ván. Mỗi lần thắng liền vui vẻ đến khoa tay múa chân, Doãn Hàm sẽ nhắc nhở cô:

– Chị là chị đấy, đừng có khi dễ em chị được không?

Doãn Ước liền lắc mông hát hò, một bộ muốn đánh nhau không.

Lúc đó giống như ở ngay trước mắt.

Nhưng hôm nay dường như vận bài bạc của cô khá hên, chơi sáu ván thắng bốn, càng thắng càng lớn. Cô liếc nhìn em trai bên cạnh, không khỏi hỏi:

– Em sao vậy?

– Buồn ngủ.

Tối qua chín giờ đã vào phòng, cũng nói là buồn ngủ, sáng ngủ đến tận mười giờ mới dậy. Ít nhất cũng ngủ mười hai tiếng rồi, bây giờ sao lại nói buồn ngủ nữa?

– Có phải bị sốt không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đưa tay định rờ trán anh ta, lại bị anh ta tránh đi. Doãn Hàm đặt bài xuống đứng lên, đi thẳng vào phòng.

Gần đây tính tình Doãn Hàm có hơi cáu bẳn, Doãn Ước cũng không nắm bắt được. Cô dọn dẹp bài trên bàn, điện thoại lại reo, cô bắt máy là Từ Tri Hoa gọi đến, hỏi cô có ở nhà không.

– Bà muốn đến gặp tôi à? Vẫn là tôi đi tìm bà tốt hơn.

– Con đang ở nhà mình à? Mẹ tưởng con ở nhà lão Kỷ.

Từ Tri Hoa rất thông minh, lập tức hiểu được ý Doãn Ước. Trước mắt quả thật bà không thích hợp gặp Doãn Hàm, anh ta không nhận ra bà, đột nhiên xuất hiện sẽ làm anh ta sợ hãi bất an. Dù sao lần trước trong bệnh viện tâm thần, khi Doãn Hàm thấy bà cảm xúc cũng không được ổn định lắm.

– Được, vậy chúng ta hẹn ở ngoài đi.

Nửa tiếng sau, hai người gặp nhau tại một tiệm trà gần nhà Doãn Ước. Không gian tiệm trang nhã, mở cửa sổ ra, bầu không khí tươi mới phả vào mặt, làm cho người ta cảm thấy thư thái dễ chịu.

Doãn Ước gặp lại Từ Tri Hoa, đã không còn ngượng ngùng như lần trước nữa. Cô ngồi xuống giải thích:

– Tôi còn chưa nhắc về bà với Doãn Hàm, có thể nó đã quên chuyện trước kia rồi.

– Ừ, nó không nhớ mẹ là mẹ nó đâu, dù sao cũng chỉ gặp qua một lần.

– Tôi nghe nói hồi đó chính bà đã tặng điện thoại cho nó.

– Đúng vậy, lúc ấy mẹ hỏi nó muốn gì, nó nói muốn điện thoại. Mẹ liền mua cho nó một cái. Vốn dĩ cũng muốn gặp con, nhưng không biết tại sao

https://thuviensach.vn

bị ba con biết được, mẹ không dám gặp nữa, sợ ảnh hưởng việc con thi cử.

– Nó có nói cần dùng điện thoại để làm gì không?

– Nó nói nó thích một cô gái, muốn theo đuổi cô ấy. Đối phương có điện thoại, nên nó muốn có để gọi điện tâm sự với cô gái ấy.

Doãn Ước phát hiện bản thân quả thật không hiểu Doãn Hàm. Thanh niên thời kỳ trưởng thành đều kích động như vậy sao, ngay cả Doãn Hàm nhìn thế nào cũng thấy rất ngoan, lại bởi vì một cô bạn gái mà thần hồn điên đảo.

Khỏi phải nói, cô gái nó thích chính là Tùy Ý. Sự nghiệp mẹ Tùy Ý phát triển rất tốt, hồi trung học mua điện thoại cho cô cũng không có gì khó khăn. Doãn Ước từng nghe Kỷ Tùy Châu nhắc đến, nói mẹ anh đã rất hối hận về hành động năm đó.

Mua điện thoại chỉ là thứ yếu, thuê nhà ở gần trường học cho cô, mới là chuyện sai lầm nhất. Nếu Tùy Ý ở trong ký túc xá, có lẽ chuyện đó sẽ không phát sinh.

Doãn Ước mất hứng, chống tay lên bàn nhìn chằm chằm vào ly nước dưa hấu sững sờ. Từ Tri Hoa lại đột nhiên nói:

– Con và Tiểu Kỷ kết hôn, mẹ có món quà muốn tặng con. Đừng nói không cần, mẹ không muốn nghe.

Hoàn toàn ngang ngược như trước, Doãn Ước quen rồi. Trong lòng cô đang nói: tôi chưa tha thứ cho bà năm đó vứt bỏ tôi đâu, sao bà lại dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi. Là trông tôi rất dễ ức hiếp à?

Vừa ngẩng đầu, phát hiện mẹ cô đang cười. Bà lấy ra một tập hồ sơ trong túi, đưa đến trước mặt Doãn Ước:

https://thuviensach.vn

– Đây là vài cổ phần của Thịnh Thế, đừng từ chối, dù sao sau này đều là của con, đưa sớm đưa muộn gì cũng như nhau thôi.

Doãn Ước đọc văn kiện kia cả buổi, phát hiện mình không hiểu lắm. Đương nhiên, con số thì cô biết. Mẹ ruột cô cũng thật hào phóng, con gái kết hôn vừa vung tay là chi ra tiền triệu rồi.

– Tôi không thể từ chối à?

– Từ chối hay gì đó, đều là giả. Nói khó nghe thì, khi nào mẹ chết cũng không biết, chết rồi đều là của chị em con. Chị con có thể về thì tốt nhất, không thể về thì con và Doãn Hàm chia nhau. Mẹ cần mấy thứ này có ích gì, cũng không thể ăn nhiều thêm một chén cơm. Vả lại, sau này Thịnh Thế cũng là của con, con sẽ có nhiều cổ phần hơn cả số này nữa, chỗ này xem như món khai vị trước đi.

Doãn Ước không có khái niệm về tiền tài, số tiền bày ra trước mắt, cũng chỉ là một mớ số liệu trên giấy tờ. Thứ cô quan tâm không phải tiền, mà là tình cảm.

– Bà đang lấy lòng tôi à?

– Ừ, dù sao lớn tuổi rồi, sau này già không ai chăm sóc, chết trong nhà cũng không ai biết. Mẹ không yêu cầu mấy đứa chăm sóc mẹ, thỉnh thoảng gọi điện thoại cho mẹ, xác minh mẹ còn sống không là được.

– Bà chưa già mà, đừng nghĩ mấy chuyện sau này kia nọ nữa.

Không biết tại sao, khi nghe Từ Tri Hoa nhắc đến chuyện sống chết, khiến lòng Doãn Ước xót xa. Dù sao cũng là mẹ ruột, cô không phải không hề có chút cảm tình nào với bà.

Quyền sở hữu cổ phần chuyển nhượng qua cho cô thì cô nhận, tương lai nói ngắn không ngắn nói dài không dài, cô không muốn mẹ cô vì chuyện

https://thuviensach.vn

này mà lãng phí thời gian. Thực ra thái độ của Từ Tri Hoa như vậy đã làm cô không ghét nổi.

Cô không khỏi nước mắt lưng tròng, nhưng bà dứt khoát như vậy khiến cho cô cũng nhẹ nhõm.

Từ Tri Hoa thấy thế hài lòng cười cười, đang muốn nói chuyện thì điện thoại reo. Mới vừa nghe xong hai câu sắc mặt liền sa sầm, Doãn Ước cũng khẩn trương. Sau khi nghe một hồi bà lại bắt đầu cười, cắn răng nói:

– Thật sự cậu ta đủ hiểm độc.

Cúp máy, bà thấy ánh mắt Doãn Ước có chút lo lắng.

– Sao vậy?

– Người đàn ông đó rất hiểm rất độc, sau này con cẩn thận một chút, đừng có chọc cậu ta. Hay là, con đừng gả cho cậu ta nữa, mẹ tìm cho con người đàn ông tốt hơn.

Doãn Ước không hiểu ra sao, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ Tri Hoa nói với cô, Kỷ Tùy Châu xốc hết cả gốc gác của Giang Thái, Liên Chúng lúc này bị rắc rối quấn thân, lâm vào bờ vực phá sản.

– Mỹ nhân kế, đúng là nhọc cho cậu ta nghĩ ra. Qua hai ngày nữa mà thôi, sẽ xóa sổ một con hổ trên thương trường, nhà họ Giang cũng xui xẻo theo. Đúng là một công đôi việc, Kỷ Tùy Châu lấy được niềm vui của ba mình, còn trừ bỏ được mối họa lớn. Trước kia mẹ hơi xem thường cậu ta, còn tưởng rằng cậu ta không hạ độc thủ xử lý được người bên cạnh nữa chứ.

– Không lẽ đã bắt được nội gián của công ty?

– Ừ, muốn biết là ai không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước vẻ mặt tò mò, Từ Tri Hoa lại úp mở:

– Về hỏi Tiểu Kỷ nhà con đi. Hay là con suy nghĩ thật kỹ xem, chuyện kết hôn này nên cẩn thận.

Từ Tri Hoa thấy may mắn là lúc trước mình không lún trong vũng bùn họ Giang này quá sâu, nếu không thì rút ra củ cải mang theo bùn, lúc này bà cũng không thoát khỏi được chuyện này. Có trách thì trách Giang Thái sắc tâm quá nặng. Người khác tùy tiện cám dỗ vài lần, đã mang hết toàn bộ vốn liếng đưa cho người ta rồi.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Có thể tưởng tượng được Liên Chúng hiện tại rối thành thế nào, đâm vào cái sọt lớn này, muốn thu dọn cũng chẳng dễ dàng gì, chỉ e ông Giang phải đích thân trở lại giang hồ mới giải quyết được.

– Giang Thái sẽ ngồi tù sao?- Doãn Ước quan tâm chuyện đó hơn.

– Chuyện hối lộ khó nói lắm, vũng bùn quá sâu, muốn điều tra rõ cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu mẹ là Giang Thái, lúc này chi bằng suy nghĩ làm thế nào đi ôm chân Kỷ Tùy Châu, một công đôi việc.

Doãn Ước nhớ tới bộ dạng cố chấp quật cường của Giang Thái, làm gì hắn luồn cúi như vậy. Nếu thật sự phải ngồi tù hắn có chịu được không, sống thoải mái quá lâu, trong tù cũng không dễ chịu như bên ngoài.

Buổi tối, Kỷ Tùy Châu tìm Doãn Ước đi ăn cơm, vẫn không nhắc đến chuyện này. Doãn Ước kiềm nén nửa ngày, tâm trạng hoàn toàn đặt vào thức ăn. Đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu không nhịn nổi nữa, chủ động nói:

– Em muốn hỏi gì thì hỏi đi, bây giờ hắn chưa bị bắt, nhưng mà chắc sẽ nhanh thôi.

https://thuviensach.vn

– Sao anh đột nhiên lại ra tay hiểm độc vậy?

Thịnh Thế và Liên Chúng có hạng mục hợp tác, quậy Liên Chúng cũng không có lợi gì cho Thịnh Thế. Chiêu này của Kỷ Tùy Châu thật độc quá.

– Lần trước sập giàn giáo ở thành phố C, là do hắn sai người giở trò.

– Hắn cả gan như vậy?- Doãn Ước giật mình.

Vì muốn lật đổ Thịnh Thế, không tiếc trả giá để gây khó dễ, tên Giang Thái này có phải điên rồi không?

– Cho nên con người này một ngày không trừ, chính là tai họa ngầm. Chuyện công ty em không cần lo, sẽ không làm giảm giá cổ phiếu của em đâu.

– Anh biết à?

– Mẹ em làm việc luôn nhanh gọn, chuyện bà ấy chuyển nhượng cổ phần cũng có đề cập với anh. Nếu đã cho em thì em hãy nhận, coi như tiền tiêu vặt.

Nhiều tiền tiêu vặt như vậy, Doãn Ước chắc phải tiêu cả đời.

– Em tiêu không hết thì cứ chia cho anh, bữa cơm này em mời.

– Không thành vấn đề- Doãn Ước hào phóng vung tay- Chị sẽ đãi. Sau này cưng theo chị hưởng lợi lộc, chị nuôi cưng.

Nói xong cô vươn tay đến, gãi cằm Kỷ Tùy Châu. Bộ dạng quyến rũ kia nếu đây không phải nơi công cộng, Kỷ Tùy Châu sẽ muốn cô ngay tại chỗ.

Cô trước kia chính là vừa láo lếu vừa đáng yêu như thế.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ bây giờ mình cũng xem như là một cổ đông nhỏ, không khỏi quan tâm hỏi:

– Chuyện cổ phiếu công ty thật sự không sao à? Mấy hạng mục hợp tác với Liên Chúng tổn thất không ít mà.

– Có tổn thất thì cũng vào sổ sách. Thị trường lớn như vậy, thiếu một người chia phần bánh, người khác có thể ăn nhiều hơn. Hiện tại thiệt hại không có gì, sau này có thể mau chóng tìm về. Mẹ em cho em bao nhiêu, một triệu đúng không? Sang năm, anh sẽ làm nó tăng gấp bội.

– Khoác lác.

– Con người anh không biết nói khoác đâu- Kỷ Tùy Châu áp sát lại cô- Điểm ấy em hẳn biết rõ nhất mà.

Doãn Ước bị anh bỡn cợt đến đỏ mặt tía tai, tay lão luyện này, bất cứ khi nào bất cứ đâu cũng khoác lác được.

Cô nhớ đến mình bị anh đè dưới thân, bộ dạng kiêu ngạo cuồng vọng đó của anh, đúng là muốn đánh cho một trận lại khiến người ta không ra tay được. Anh đúng là người nói được làm được, mỗi lần không vắt kiệt cô thì tuyệt đối không bỏ qua.

Kỷ Tùy Châu bị Doãn Ước làm cho bồn chồn, vội vàng ăn cơm xong đưa cô về nhà, đóng cửa lại là một phen long trời lỡ đất.

Doãn Ước la đau, sau khi xong chuyện cố chết đá anh một cái, bảo anh đi pha trà cho mình thông cổ.

– Kỷ Tùy Châu em nói cho anh biết, lần sau anh còn mạnh bạo như thế nữa, em sẽ, em sẽ…

– Em sẽ thế nào?

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt điển trai gần trong gang tấc, sợ đến mức Doãn Ước lập tức la thất thanh. Cô còn có thể thế nào, ngoan ngoãn ngậm miệng là lựa chọn đúng đắn nhất. Xem bộ dạng tên khốn này, hiển nhiên vẫn còn tinh lực, nếu lại phải thêm lần nữa, ngày mai cô đừng hòng ngồi dậy nổi.

Bạn cùng lớp đã cười cô có nhiều dấu hôn lờ mờ trên cổ, cô còn mặt mũi nào chứ.

Kỷ Tùy Châu hôn mạnh lên trán cô, lúc này mới mặc đồ xuống lầu vào bếp rót nước. Lúc đi lên lại, Doãn Ước đã mơ màng sắp ngủ.

Ngọ nguậy uống hết nửa ly nước mật ong, cô mới đỡ hơn chút, trên người vẫn không còn sức lực, chỉ dựa vào người Kỷ Tùy Châu để tỉnh táo hơn.

Gần đây cô gầy nhom, nguyên nhân đều do "làm lụng vất vả" quá.

Kỷ Tùy Châu đón lấy ly nước, uống nốt nửa ly còn lại, sau đó vuốt tóc Doãn Ước, hỏi cô:

– Muốn đi tắm không?

– Giờ không cần, mệt chết em rồi, ngày mai em còn phải đi học nữa.

– Vậy khỏi đi, cô chiêu của anh.

– Đừng đánh gục sự tích cực của em.

Nói thật ý chí của cô vốn rất cao, kết quả hôm nay sau khi nhận được khoản tiền một triệu xong, thật là có chút biếng nhác rồi.

Đã có một triệu, còn cần phải liều mạng vậy sao?

Doãn Ước không mấy quen với cách xưng hô cô chiêu này, vuốt mặt đột nhiên nhớ đến một chuyện, cầm lấy tay Kỷ Tùy Châu hỏi:

https://thuviensach.vn

– Nghe nói tìm được nội gián rồi, là ai, Bùi Nam à?

– Không phải- Giọng Kỷ Tùy Châu thản nhiên- Là Diệp Hải Thần.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 82

Thời tiết dần chuyển lạnh, tháng mười, Doãn Ước bận đến sấp mặt.

Bên Sandy còn vì lễ phục mà rối rắm, thiết kế đã quyết định xong lại hủy, ngay cả Doãn Ước còn đau lòng thay chị ấy:

– Quên đi, chỉ là đính hôn thôi mà, làm qua loa là được.

– Không được- Sandy rất kiên trì- Đây là chuyện cả đời có một lần, sao không xem trọng được.

– Ai nói trước được đâu, không chừng còn có lần kế tiếp ấy chứ.

Lúc Doãn Ước nói lời này Kỷ Tùy Châu đã ở đó, nghe vậy bèn giơ tay, thưởng cho cô một cái cốc đầu.

Lớp học bổ túc lại bận, bài vở nhiều đến làm không xong. Còn có mấy thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, không biết sống chết mà theo đuổi cô. Hôm nay tặng socola, ngày mai lại tặng cô chai nước uống, ngày mốt có người mượn chớ mua quà sinh nhật cho em gái, sẵn tiện tặng cô chiếc lắc tay.

Doãn Ước vừa nhìn thấy nhãn hiệu kia không ít tiền, một sợi lắc ít nhất cũng vài ngàn, cô liền mau chóng từ chối. Buổi tối về nhà tùy tiện tìm một chiếc nhẫn Kỷ Tùy Châu tặng cô trước kia, ngày hôm sau liền đeo đi học. Để người ta thấy mình là hoa đã có chủ, tất cả cái đuôi liền chuồn mất.

Nhóm bạn mến mộ thương tâm u buồn mấy ngày, trùng hợp trong lớp lại có một cô bạn mới nhập học, trẻ trung lại còn xinh đẹp hoạt bát, thoáng hấp

https://thuviensach.vn

dẫn tất cả ánh mắt của họ. Doãn Ước lập tức thành em của ngày hôm qua, không còn ai thèm để ý đến.

Buổi tối cô về nhà giơ bàn tay có chiếc nhẫn kia dưới ánh đèn, vừa ngắm ngía vừa cảm thán:

– Mày nói xem lòng người sao lại mau thay đổi thế, hai ngày trước còn nói yêu tao đến chết đi sống lại, nói cái gì mà không cưới tao thì không được. Kết quả bây giờ, chậc chậc.

Cô huênh hoang như thế đương nhiên không có kết cục tốt, bị Kỷ Tùy Châu đẩy ngã xuống sô pha, ăn sạch sẽ.

Ăn xong, Kỷ Tùy Châu hỏi cô:

– Gần đây em trai em thế nào, có hành động kỳ hoặc gì không?

– Hỏi vậy là sao, em trai em là phạm nhân à, còn phải giám sát làm gì.

– Anh không có ý đó- Kỷ Tùy Châu vuốt tóc cô- Anh chỉ hơi tò tò về cậu ta thôi. Em thấy gần đây cậu ta có uống thuốc không?

Cái này quả thật Doãn Ước không để ý. Nhưng mà dì giúp việc quản lý thuốc của nó, chắc là mỗi ngày đúng giờ bắt nó uống.

– Em trai em có giấy chứng nhận của bác sĩ, anh đừng nghi ngờ lung tung. Ngược lại là anh đó, không có Diệp Hải Thần chắc bận lắm à, anh tìm người thay anh ta chưa?

Thời gian này Kỷ Tùy Châu rất bận, đầu tiên là quậy công ty của Giang Thái rối thành một mớ bòng bong, tiếp đó bắt nội gián, thiếu đi trợ lý đắc lực Diệp Hải Thần này, rất nhiều chuyện phải đích thân anh làm.

Doãn Ước thường thức dậy giữa khuya, phát hiện anh vẫn còn làm việc trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

Cô từng hoài nghi rất nhiều người, nhưng không nghĩ tới Diệp Hải Thần. Bây giờ nghĩ lại, là anh ta thật quá bình thường. Anh ta biết rất nhiều cơ mật của Thịnh Thế, cái này cũng như giải đề vậy, có thể nói mỗi đề có thể chỉ có vài cách giải để cho ra đáp án, nhưng làm ra nhiều hướng rồi phân tích, cuối cùng chỉ xuất hiện đồng thời một hai người.

Nhưng lại không phải Bùi Nam.

Bạch Lục gần đây khá kín tiếng, ngay cả điện thoại cũng rất ít gọi. Lần cuối cùng gọi cho cô là một tháng trước, nghe ý cô ấy là đã xác định ly hôn với Bùi Nam. Bùi Nam không nói tiếng nào, chỉ yêu cầu được gặp con bất kỳ lúc nào, hai người họ định chia tay hòa bình à?

Ngẫm lại cũng đúng, sống với nhau như vậy chẳng khác gì tra tấn nhau cả đời, chi bằng sảng khoái kết thúc. Ít nhất gặp mặt còn có thể là bạn.

Bước vào tháng mười một, Doãn Ước thức dậy trở nên ngày càng khó khăn. Mỗi ngày đều bị Kỷ Tùy Châu giày vò muốn chết, làm cho cô mất ngủ trầm trọng. Có lần cô không chịu nổi nữa, tức giận hét to:

– Em phải ly hôn với anh!

Nói xong cảm thấy không ổn liền muốn chạy, bị Kỷ Tùy Châu kéo lại ôm vào lòng vân vê:

– Ly hôn cái gì, giấy chứng nhận còn chưa lãnh đâu. Hay là hôm nay lãnh trước đã rồi tính nhỉ.

Doãn Ước tưởng anh chỉ nói mà thôi, không ngờ người này nói một không hai, như đinh đóng cột làm cô sợ hãi. Nói xong câu đó anh đứng lên mở tủ quần áo, chọn đại vài bộ ném vào trong lòng Doãn Ước, dặn cô mặc vào.

– Em còn phải đi học mà.

https://thuviensach.vn

– Cúp một bữa, hôn nhân đại sự quan trọng hơn.

– Cũng đừng quá vui mừng- Doãn Ước thụ động đi rửa mặt thay đồ, không khỏi tặc lưỡi.

Bên trong là áo đầm màu đỏ sậm, bên ngoài khoác chiếc áo ba-đờ-xuy trắng, nếu đứng trước cục dân chính, ai cũng biết cô đến để kết hôn.

– Không được không được, thay bộ khác.

Làm sao cho cô phản đối, Kỷ Tùy Châu xách cô ra ngoài như xách một con gà.

Trên đường đi lãnh chứng nhận, Doãn Ước chu môi nói:

– Anh đây là cướp đoạt dân nữ đó.

– Ừ.

– Là hành vi cầm thú.

– Ừ.

– Là sẽ gặp báo ứng!

Kỷ Tùy Châu quay qua nhìn cô chằm chằm, làm Doãn Ước nhảy dựng.

– Anh nhìn em… chi vậy?

– Báo ứng lớn nhất đời anh chính là yêu em đó. Vậy mà anh còn chịu được, nên anh chả sợ gì nữa. Cái gì muốn đến thì cứ đến.

Doãn Ước cảm thấy người này một khi trơ tráo lên, quả thật khiến người ta không cãi được.

https://thuviensach.vn

Tới cục dân chính, xem ra họ cũng không đến sớm đâu. Cửa còn chưa mở, đã có vài đôi đứng ở đó chuẩn bị xếp hàng. Trời đông lạnh lẽo cũng không dập tắt được nhiệt tình kết hôn của mọi người, bị lạnh một chút có là gì, vẫn đứng đó cười ngây ngốc.

Kỷ Tùy Châu không tìm được chỗ đậu xe ở trước cửa, đành phải chạy một vòng mới có thể dừng ở một nơi cách đó một trăm mét. Xuống xe, anh nắm tay Doãn Ước, dọc đường một khắc cũng không buông ra. Tay kia Doãn Ước xách theo túi, bên trong có tài liệu họ cần để đăng ký.

Nói không căng thẳng là giả, tuy rằng nông nỗi nhất thời, nhưng vừa đi đến cổng lớn của cục dân chính, nhìn thấy nhiều người như vậy chuẩn bị bước vào mộ phần hôn nhân, cô bất giác run rẩy.

Kỷ Tùy Châu cảm nhận được đầu ngón tay phát run của cô, tay nắm lấy tay cô đột ngột siết chặt.

– Đừng căng thẳng.

– Em đâu có căng thẳng- Doãn Ước giả bộ bình tĩnh.

– Vậy thì tốt, anh đi gọi điện thoại, em đứng đây đợi anh một chút.

– Khoan gọi điện đã, cửa sắp mở rồi- Kỷ Tùy Châu vừa định buông tay cô ra, bị cô lôi trở lại.

Còn dám nói không căng thẳng. Kỷ Tùy Châu cười cười không vạch trần cô, chỉ kéo cô ôm vào lòng, thấy mấy cặp đôi đứng chờ trước cửa hâm mộ không thôi.

Trị số nhan sắc cao đều đặc biệt hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Chờ đến lúc cửa mở, Doãn Ước kéo Kỷ Tùy Châu lại, để những người khác đi vào trước. Hai người họ chậm rãi nối gót theo sau. Đến lúc này,

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lại bắt đầu do dự.

– Thật sự phải lãnh giấy chứng nhận sao?

– Doãn Ước, em có biết hiện tại mà chạy trốn sẽ có kết cục thế nào không?

Cô quá hiểu rồi, nhưng cô đang hồi hộp mà, sớm biết thế này đáng lẽ phải mang theo thuốc bình tĩnh ra ngoài, đến lúc then chốt uống một lọ, nếu không cái gì cũng không cứu vớt được tay chân đang run rẩy của cô.

Lúc chờ đợi, Doãn Ước tựa vào đầu vai của Kỷ Tùy Châu, không ngừng trách móc:

– Em lạnh, em đói, em hết sức rồi.

Sau đó hai người mới nhớ ra, hình như họ chưa ăn sáng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm giác mình đúng là ngốc.

Kỷ Tùy Châu xưa nay trầm ổn tự tin, lại có thể phạm phải sai lầm cấp thấp thế này.

– Hết cách, anh cũng là lần đầu kết hôn, không có kinh nghiệm. Lần sau chắc sẽ tốt hơn.

– Còn muốn có lần sau!- Doãn Ước âm thầm nhéo cánh tay anh.

– Thì thấy lần trước có người nói, muốn đính hôn mấy lần kia mà.

Quả nhiên là tên có thù ắt báo, Doãn Ước tức giận đến không thèm để ý đến anh. Vì thế chờ đến lúc hai người được gọi tên vào điền giấy, nhân viên ngồi bàn đăng ký nhìn chằm chằm gương mặt bí xị của Doãn Ước hồi lâu, sau đó có một cô gái lặng lẽ hỏi cô:

– Chị thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước rất muốn nói thật ra mình bị ép buộc, nhưng quay đầu nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đang cười cười nhìn cô, cô lập tức nghiêm mặt nói:

– Đương nhiên, chuyện này đâu phải trò đùa.

Chụp ảnh nhận giấy chứng nhận đóng mộc, khi hai tấm giấy chứng nhận đến tay họ, sự căng thẳng của Doãn Ước lập tức bay biến. Đa phần chỉ là không khống chế được niềm vui và kích động.

Vô vốn tưởng rằng cả đời mình không thể kết hôn được, dù sao mối tình đầu của cô đã tổn thương cô sâu sắc. Không ngờ đi một vòng lớn cuối cùng vẫn là anh. Nói không phải nghiệt duyên cũng chẳng ai tin.

Cầm tấm giấy chứng nhận kết hôn ra khỏi cục dân chính, Doãn Ước mới vừa lên xe đã nghĩ đến một chuyện:

– Kỷ Tùy Châu, anh có làm chứng nhận tài sản trước hôn nhân chưa?

– Chưa.

– Anh nhiều tiền như vậy, không làm chứng minh tài sản à?

– Bộ người giàu có nhất định phải làm cái đó à, phát luật quy định vậy à?

– Vậy thì không, chỉ là suy nghĩ sau này có thể bất lợi cho anh không thôi mà- Doãn Ước cười cười.

– Chẳng phải em có một triệu hồi môn rồi sao, anh chẳng thiệt thòi gì. Vả lại, nếu em muốn phân rõ với anh, anh còn muốn tiền làm gì. Không bằng mọi người cùng nhau…

Doãn Ước lập tức bụm miệng anh lại, tên điên này đúng là cái gì cũng làm được.

– Không có, thấy anh có nhiều tiền như vậy, em sẽ không chạy đâu.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng nịnh nọt của cô, chồm đến hôn cô một cái:

– Em ngoan ngoãn là tốt rồi, ngoan thì anh sẽ cho em ăn ngon.

Lời này nói đến Doãn Ước thấy ngọt ngào, người đàn ông này hiện tại là chồng của cô, mà chồng cô đang dùng cách thức của riêng anh ấy để yêu thương chiều chuộng cô, loại cảm giác này thật không tệ.

Nhưng mà cưng chiều không thể coi như cơm để ăn, hai người vẫn nên tìm một chỗ ăn sáng trước đã.

– Bà xã muốn ăn gì nào?- Kỷ Tùy Châu giao quyền chủ động cho Doãn Ước.

– Có phải em ăn gì cũng được không?

– Chỉ cần là những món bình thường, đều có thể. Nếu em nói muốn ăn miếng chai hay gì đó, anh cũng chỉ có thể chiều theo.

Doãn Ước đương nhiên sẽ không chọn thứ biến thái như thế, nhiều nhất cô cũng chỉ kéo Kỷ Tùy Châu vào một quán nhỏ bên đường, ăn một tô miến tiết vịt mà thôi.

Kỷ Tùy Châu đối với sở thích này của cô vô cùng khó hiểu, nhưng lời đã nói ra miệng, cũng chỉ có thể im lặng chiều theo.

Đến khi ăn hết tô miến, anh mới nếm ra được chút mùi vị. Sau đó bất giác phát hiện, món này cũng không kỳ lạ như lần đầu tiên ăn, có lẽ sẽ có một ngày anh thích nó cũng không chừng.

Ăn uống no nê, Doãn Ước đuổi Kỷ Tùy Châu đi làm, còn nói anh tiện đường thả mình xuống cổng trường học bổ túc.

Sinh mệnh không dứt học tập không ngừng, cô cũng bị chính sự chăm chỉ học hành của mình làm cho cảm động.

https://thuviensach.vn

Giây phút bước xuống, Doãn Ước bị Kỷ Tùy Châu kéo trở vào xe, lại là một nụ hôn nồng nàn triền miên. Doãn Ước khó khăn lắm mới tìm được khe hở mà nhắc nhở anh:

– Son môi em màu hồng.

– Kệ.

– Sẽ có người thấy đó.

– Mặc họ.

Đến cuối cùng hôn đến mặt Doãn Ước nở hoa, Kỷ Tùy Châu mới thả cô ra. Anh nhéo mũi cô nói:

– Nói với mấy thằng nhóc đó, đừng để ý đến em nữa, nếu không…

Doãn Ước một bên lấy khăn tay lau mặt, một bên thuận miệng đáp lấy lệ.

Vậy mới biết đàn ông khi kết hôn phiền phức như vậy, từ nay về sau cô sẽ đau đầu lắm đây.

Tối hôm đó, Kỷ Tùy Châu đi theo Doãn Ước về nhà ăn chực, nói muốn thông báo với ông nội chuyện cô và anh đã đăng ký kết hôn. Doãn Ước không vứt được miếng da trâu này, chỉ có thể để anh đi theo về.

Kỷ Tùy Châu là người không theo số đông, đương nhiên cũng biết mua quà mang đến, nhưng thật ra trước kia anh toàn đi tay không đến ăn chực thôi.

– Sau này là người một nhà rồi, không thể tùy tiện vậy nữa.

Doãn Ước thấy anh mở cốp xe xách ra một đống đồ bổ, cô không khỏi khinh bỉ:

https://thuviensach.vn

– Sao anh khác người vậy, chẳng lẽ không yêu đương thì không cần biểu hiện tốt à?

– Cho nên theo đuổi được rồi thì ném sang một bên, chính là ý này à?

Doãn Ước đá anh, đúng lúc bị gia đình nhà bên cạnh đi ra nhìn thấy, lọt vào mắt đối phương lại thành ý cười thiện chí.

Đôi vợ chồng trẻ mang theo quà cáp vào nhà, hương vị ngọt ngào có thể làm những người độc thân phải điên lên vì ganh tị.

Vừa bước vào đã nhìn thấy ông nội ngồi đó xem báo, Doãn Ước thuận miệng hỏi:

– Tiểu Hàm đâu nội?

– Ra ngoài rồi- Ông gấp báo lại, cười xòa.

Lại ra ngoài?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 83-1

Doãn Ước có hơi căng thẳng, lần trước Doãn Hàm vừa ra ngoài, đêm hôm đó Phương Thành Tựu liền tự sát.

Tuy rằng sau đó đã chứng minh hai chuyện này không có liên quan gì nhau, nhưng Doãn Ước vẫn lo lắng.

– Là theo dì giúp việc ra ngoài. Dì ấy đi mua đồ, kéo nó đi làm khuân vác.

Lúc này Doãn Ước mới thở phào, lấy lại vẻ mặt ngượng ngùng. So với chuyện em trai ra ngoài, hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ thắm ở trong túi của cô, hiện giờ càng đủ lực sát thương hơn.

Cô liếc nhìn Kỷ Tùy Châu, đối phương đang đặt quà lên bàn. Ông nội miệng nói khách sáo quá, nhưng nụ cười trên môi ngày càng rộng.

Cô chưa từng biết, ông nội cô sống một đời không có đòi hỏi gì, có một ngày lại bị mấy món đồ bổ này thu phục.

Kỷ Tùy Châu rất biết lấy lòng người.

Thấy họ chuẩn bị nói chuyện, Doãn Ước liền đi vào bếp châm trà gọt trái cây. Lúc đi ra, cô nghĩ Kỷ Tùy Châu đã nói với ông nội rồi, kết quả hai người đang xem trận bóng đá trên ti vi, một già một trẻ rất hưng phấn, dồn toàn bộ chú ý lên đó.

https://thuviensach.vn

Khi Doãn Ước đặt trà xuống trước mặt Kỷ Tùy Châu, nháy mắt với anh, bảo anh tuyên bố chuyện này. Nhưng con người này bình thường thông minh, lúc này lại cố ý giả ngốc, vẻ mặt mờ mịt vô tội.

Ngược lại ông nội thấy cô như vậy, quan tâm hỏi:

– Tiểu Ước, bụi bay vào mắt con à? Tiểu Kỷ thổi cho nó đi.

Doãn Ước mau chóng nói không có, trừng mắt với Kỷ Tùy Châu, xoay người trở vào phòng mình.

Chứng nhận kết hôn phải đặt ở đâu, cô chưa nghĩ ra.

Cô cầm hai tờ giấy khẽ vuốt ve, lại mở ra xem kỹ ảnh chụp dán bên trong. Nhìn thế nào cũng thấy ngốc như vậy. Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của anh. Tuy rằng vẫn đẹp trai, nhưng lại có thêm vẻ độc đoán gia trưởng.

Kỷ Tùy Châu trong tấm ảnh, giống hệt như anh trai nhà bên. Rõ ràng là anh già mà, khí chất tráng niên trong tấm ảnh là gì vậy nhỉ?

Nhớ đến lúc nhận giấy, gặp được đôi vợ chồng nhận cùng lúc với họ, đối phương liền lên tiếng chúc mừng họ sớm sinh quý tử. Cô gái ấy còn nói:

– Chồng cô cao to đẹp trai như thế, tương lai sinh con sẽ đẹp lắm.

Doãn Ước vốn không có suy nghĩ đó, được cô ấy khen như vậy cũng hiếu kỳ hơn. Nếu sinh con trai chắc mẻm là Tiểu Kỷ Tùy Châu rồi, hay là sinh con gái?

Giống cô đương nhiên không thành vấn đề, nhưng lỡ như giống Kỷ Tùy Châu?

Doãn Ước cầm tấm ảnh kia nghiên cứu hồi lâu, tưởng tượng bộ dáng Kỷ Tùy Châu tóc dài bay trong gió, liền bật cười thành tiếng. Cửa phòng đột

https://thuviensach.vn

nhiên bị đẩy ra, Doãn Hàm đứng đó nói:

– Chị, em về…

Đang nói giữa chừng, tầm mắt rơi xuống thứ Doãn Ước đang cầm trong tay.

Doãn Ước vốn đang nghĩ phải nói như thế nào với em trai, hiện giờ bị Doãn Hàm phát hiện như vậy trong lòng ngược lại nhẹ nhõm. Cách thức tự nhiên nhất cũng bất ngờ nhất, có thể là cách tốt nhất.

Doãn Hàm không nói lời nào, đi tới cầm lấy giấy chứng nhận trong tay cô, mở ra xem thật kỹ. Doãn Ước có hơi căng thẳng, hỏi anh ta:

– Sao vậy, chụp không đẹp đúng không?

– Đẹp, chị đẹp lắm.

Câu này quả thật ngọt ngào hơn một trăm lời khen của Kỷ Tùy Châu. Doãn Ước thấy tóc Doãn Hàm hơi rối, cười nói:

– Sau này em có thêm một người anh trai rồi, vui không?

Doãn Hàm không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào ảnh của Kỷ Tùy Châu. Cuối cùng trả lại Doãn Ước, nói:

– Chị, ăn cơm.

Doãn Ước không nhận được câu trả lời cũng không buồn, cô để hai tờ giấy chứng nhận vào hộc tủ, đi theo em trai ra ngoài. Lúc ăn cơm, Doãn Ước làm như vô tình nhắc đến chuyện này. Ông nội nghe xong đứng hình hai giây, rồi nói:

– Giấy chứng nhận đâu?

https://thuviensach.vn

– Thôi đừng xem giấy chứng nhận, ảnh chụp nhìn ngốc lắm.

– Tiểu Kỷ, con đưa chứng nhận cho ông xem nào.

Doãn Ước đột nhiên hối hận về nhà ăn cơm vào hôm nay, nên giấu mới đúng. Trước mặt nhiều người như vậy mang giấy chứng nhận ra, khiến cô rất mắc cỡ.

Nhất là dì giúp việc, biểu cảm nhiều chuyện hưng phấn, còn ở đó nghiên cứu diện mạo của Kỷ Tùy Châu:

– Tiểu Kỷ thế này, chụp hình kết hôn sẽ thế nào đúng là không nghĩ ra được, dì phải xem thật kỹ.

Có gì đẹp đâu, chẳng lẽ nhìn thêm mấy lần là có thể đẹp hơn à?

Doãn Ước quay về phòng, đem giấy chứng nhận ra cho mọi người xem. Ông nội xem xong rất hài lòng, đặt xuống bắt đầu nói đạo lý:

– Nếu đã kết hôn rồi, sau này chính là người một nhà, phải giúp đỡ nhau quan tâm nhau, đừng cãi vã, quan trọng nhất là…

Doãn Ước nhủ thầm không ổn rồi, không lẽ ông nội định nói vụ sinh con. Cô mau chóng đáp cho qua chuyện:

– Dạ con biết rồi biết rồi.

– Biết gì?

– Biết… chuyện nội sắp nói đó.

– Con biết nội sắp nói gì à?

Đây là đang chơi đọc khẩu lệnh à?

Kỷ Tùy Châu không im lặng nữa, nói chen vào:

https://thuviensach.vn

– Chúng cháu nhất định sẽ mau chóng sinh con, nội yên tâm đi.

– Vẫn là Tiểu Kỷ hiểu chuyện nhất- Ông nội hài lòng nhìn Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước thật sự bị hai người họ làm tức chết. Sau này nhất định không dẫn Kỷ Tùy Châu về nhà nữa.

Ăn xong, cô bị ép phải gọi điện cho ba cô, báo cáo chuyện đã đăng ký kết hôn. Ông Doãn vẫn không quá vui, chỉ "ừ" một tiếng. Tuy không vui vẻ mấy, nhưng có một chuyện ông lại nói y hệt ông nội.

– Nếu con đã muốn kết hôn, vậy kết hôn đi. Chuyện sinh con tính thế nào rồi, có nhắc đến chưa?

Doãn Ước bị giục đến chóng mặt, buồn bực chạy về phòng. Kỷ Tùy Châu còn ở bên ngoài tán dóc với ông nội, chẳng có ý định ra về.

Dì giúp việc bê một thùng đồ to đi vào, đứng lại tìm chỗ đặt thích hợp.

– Cái gì vậy dì?- Doãn Ước mau chóng đón lấy.

– Dọn lại phòng khách cho gọn gàng hơn, cũng không biết là của con hay là của Tiểu Hàm. Hay là con xem thử, đồ đạc của con có cần mang đến nhà Tiểu Kỷ không?

Sau khi nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn, dì giúp việc tự nhiên xem Doãn Ước thành người nhà họ Kỷ, thậm chí đêm nay chuẩn bị không cho Doãn Ước ở lại phòng này.

Dì thật thà cho rằng, vợ chồng mới cưới rất muốn ở cùng nhau, tốt nhất nên nắm chắc thời gian sinh một đứa bé mới đúng đạo lý.

Doãn Ước bê thùng đồ đặt lên bàn, bắt đầu lật xem những thứ trong thùng. Dì thì đi rửa chén, để phòng lại cho mình Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

Trong thùng đều là mấy đồ đạc vặt vãnh, có tập vở Doãn Ước từng dùng, còn có bịt tai lần trước cô mua về cho nội giữ ấm. Ông không thích, nói đeo vào nhìn rất tếu, có nói gì cũng không chịu nhận. Có lẽ nhân lúc cô ra ngoài liền bỏ vào trong thùng.

Kế đến là cái hũ, trước kia cô gấp ngôi sao bỏ vào. Cô hoài nghi có phải tất cả những thứ ông nội không muốn nhìn thấy đều bỏ vào đây không.

Cũng có thứ của Doãn Hàm. Cái ly nó cầm từ bệnh viện về, một ít giấy ghi chú, còn có mấy bức tranh nó vẽ nữa.

Doãn Ước luôn rất thích mấy bức tranh em trai vẽ. Họ tuy là thai long phụng, nhưng thiên phú vẽ tranh lại cách biệt một trời một vực. Ngay cả quốc kỳ năm sao cô cũng vẽ không đẹp, em trai cô không cần học đã biết, hơn nữa phác họa người thật rất giống.

Lần trước bức phác họa Ngải Băng, ít nhất tương tự người thật tám phần.

Cô cẩn thận lật xem hai bức tranh kia, cả hai đều là tranh phong cảnh, còn tô màu, như là kết quả của sự nhàm chán trong bệnh viện vẽ ra. Bức thứ ba vẽ người thật, một người đàn ông với vẻ mặt uể oải, Doãn Ước xem chợt nghĩ không lẽ em trai cô đang vẽ bản thân mình.

Nhưng nhìn kỹ gương mặt có hơi khác, người này trông rất sa sút, bộ dạng bình thường, biểu cảm trên mặt vô cùng phòng bị và ủ rũ. Cả bức tranh làm cho người ta xem mà áp lực, một loại cảm giác rất khó diễn tả.

Cô nghĩ em trai cô nhất định muốn biểu đạt cái gì đó, mượn một người như vậy để phát tiết áp lực nội tâm đã chịu đựng trong thời gian dài.

Em trai cô còn có nhiều khúc mắc chưa gỡ được, cô cần dành thời gian nói chuyện với nó nhiều hơn. Đây không phải là một công việc dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước thở dài, đang chuẩn bị để bức tranh xuống, một bàn tay vươn đến từ sau lưng, rút tờ giấy khỏi tay cô.

– Sao anh vào đây được?

– Hỏi xem em muốn về nhà chưa, em đang xem gì vậy?

– Vài món đồ thôi, dì đang dọn dẹp lại, em xem coi có thứ gì của em không đó mà.

Kỷ Tùy Châu ừ à, cầm bức tranh kia xem rất nhập tâm. Doãn Ước nhìn vẻ mặt anh, trực giác mách bảo có vấn đề, cũng không dám quấy rầy anh, tay cô vô thức nắm chặt lại.

Xem một lát Kỷ Tùy Châu để bức tranh xuống, lấy điện thoại ra tìm hình. Sau khi lướt một hồi, anh đột nhiên dừng lại, đặt điện thoại xuống trước mặt Doãn Ước.

Trên tấm ảnh là một nam sinh còn trẻ nhưng khá suy sụp, không lớn tuổi lắm. Doãn Ước giật mình, lại cầm bức tranh nọ lên xem.

– Kỷ Tùy Châu, hai người này có phải là cùng một người không? Nhưng mà trong tranh hình như già hơn một chút.

– Người này là Trương Thiêm.

– Cái gì?

– Chính là hung thủ Trương Thiêm trong vụ án sát hại Lý Minh Hà, hiện nay vẫn đang lẩn trốn. Trong ba vụ án này có thể nhìn thấy thủ pháp gây án tương tự nhau, hắn là kẻ tình nghi duy nhất vẫn còn chưa bắt được.

Doãn Ước không thể tin vào mắt của mình, cô chụp lấy điện thoại, đặt xuống bên cạnh bức tranh cẩn thận so sánh.

https://thuviensach.vn

Gương mặt hai người này rất giống, tuyệt đối là một người. Chẳng qua trong ảnh của Kỷ Tùy Châu đưa là lúc Trương Thiêm còn trẻ, còn người trong tranh của Doãn Hàm lại trải đời nhiều hơn.

– Tấm ảnh này là chụp trước khi Trương Thiêm gây án, lúc ấy hắn đang học trung học. Về phần trong tranh của em trai em, anh đoán là bộ dạng sau khi hắn lẩn trốn truy nã.

Quả thật rất giống. Tóc bù xù mắt vô hồn, trên mặt chằng chịt nếp nhăn. Người trốn tránh truy nã, sống cũng không mấy dễ dàng. Doãn Ước chưa từng nhìn thấy bộ dạng lúc em trai bị bắt là thế nào, nhưng giờ có thể tưởng tượng ra được rồi.

Trương Thiêm trong bức tranh, rõ ràng là bộ dạng kinh hoảng quá độ. Hắn chắc là rất sợ bị cảnh sát tóm được.

Doãn Ước lập tức đi ra cửa, lại bị Kỷ Tùy Châu kéo về, anh lắc đầu với cô:

– Còn chưa phải lúc.

– Vậy phải chờ đến khi nào?

Đầu tiên là Ngải Băng, giờ là Trương Thiêm, Doãn Hàm rốt cuộc có quan hệ gì với những người đó. Mấy năm nay em trai cô ở ngoài, thật sự chỉ để tránh né cảnh sát hay sao?

– Hiện tại em không hỏi được gì đâu. Sau này rồi hỏi, dù sao hai người này có lẽ vẫn còn sống, không nên nôn nóng nhất thời.

Doãn Ước nghe được tiếng tim đập hỗn loạn của mình, cô nghĩ nghĩ, chuẩn bị đặt bức tranh lại chỗ cũ. Kỷ Tùy Châu đưa tay cản cô:

– Mang về rồi tính.

https://thuviensach.vn

– Để làm gì?

– Nói không chừng sẽ hữu dụng.

Tâm trạng ngọt ngào vì nhận giấy chứng nhận kết hôn của Doãn Ước, bởi vì bức phác hoạ của tên Trương Thiêm kia, lập tức rơi vào đáy cốc.

Lúc em trai cô vừa về, cô là người rất vui mừng đến độ nhảy nhót. Nhưng theo thời gian trôi qua, điểm đáng ngờ trên người nó ngày càng nhiều, Doãn Ước cũng càng lúc càng sợ hãi. Ngay từ đầu tin tưởng chắc chắn nó vô tội, từ từ đến sau này nhận được kết luận của cảnh sát bắt nó, cho đến gần đây còn nghi ngờ năm đó nó gánh tội dùm người ta.

Mà hôm nay, suy nghĩ của cô lại thay đổi một lần nữa. Cô không biết nên làm gì.

Kỷ Tùy Châu vỗ vỗ hai má cô, để cô xốc lại tinh thần. Chờ sau khi Doãn Ước hồi phục lại tâm trạng, hai người mới tay trong tay đi ra ngoài.

Họ chuẩn bị về nhà, trước khi đi Kỷ Tùy Châu có mời Doãn Hàm đến nhà anh chơi.

– Chị cậu sẽ nhớ cậu lắm, cuối tuần này có rãnh thì đi thăm chị cậu nhé.

Cảm xúc của Doãn Hàm không mảy mảy dao động, chỉ gật đầu, tiễn họ ra ngoài. Đến cửa Doãn Ước nhìn thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của em trai, lại bị Kỷ Tùy Châu một phen kéo cô đi về.

Doãn Hàm đứng ở ngưỡng cửa, sắc mặt có chút u ám.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 83-2

Tin tức Doãn Ước nhận hôn thú lan truyền rộng rãi, nhanh chóng đến tai Từ Tri Hoa.

Ngày đó trong công ty có cuộc họp, hiếm khi bà không làm trái ý của Kỷ Tùy Châu. Sau khi kết thúc hai người là người rời khỏi phòng họp cuối cùng, bà bước đến vỗ vai đối phương, sắc mặt một lời khó nói hết.

Kỷ Tùy Châu rất muốn liếc bà một cái, nghĩ lại vai vế của mình nên thôi vậy.

– Tôi sẽ chăm soc cô ấy thật tốt, đừng ra vẻ như cô ấy theo tôi sẽ thiệt thòi lắm vậy.

– Hừ, sau này ngày tháng chịu thiệt thòi còn ít sao? Cậu không dẫn nó về nhà ăn cơm à.

Nói xong, bà nghênh ngang đi khỏi, Kỷ Tùy Châu ở đằng sau bật cười. Sao anh lại tìm được một bà mẹ vợ cực phẩm thế này!

Đưa Doãn Ước về nhà ăn cơm là chuyện đương nhiên, nhưng mà thời cơ rất quan trọng. Anh đã báo cho ba anh biết chuyện đã đăng ký kết hôn trước rồi, nghe xong ông im lặng một lát, sau đó mới ngẩng đầu nhìn anh:

– Vậy con dẫn nó về nhà đi. Đã là người của họ Kỷ chúng ta rồi, mà chưa đến nhà lần nào.

https://thuviensach.vn

Ba anh có hơi gia trưởng, anh luôn biết điều đó, nếu không thì người mẹ nghệ thuật gia của anh cũng sẽ không chạy sớm như vậy. Trong mắt ba anh, phụ nữ nên ở nhà, là người đứng sau lưng người đàn ông thành công, không cần có sự nghiệp của riêng mình. Hoặc coi sự nghiệp thành thú vui là được.

Kỷ Tùy Châu không đồng ý với cách nghĩ này của ông, nhưng trước mắt giai đoạn này không cần phản bác ông thẳng mặt. Người già mà, nói xong rồi quên, tranh cãi nhiều cả hai bên đều mệt.

Kỷ Tùy Châu nói rõ sắp xếp của mình:

– Thứ bảy đi, Tiểu Ý cũng đến, cùng nhau ăn cơm.

Đến cùng Tùy Ý cũng có lợi. Cô ấy nói nhiều lại hoạt bát, không khí sẽ bớt ngượng ngập. Ăn bữa cơm cũng mất hai tiếng đồng hồ rồi, ăn xong thì về, về phần sau này có đến nữa hay không, thì phải xem kết quả của bữa ăn hôm đó đã.

Anh không phải loại người đẩy bà xã lên trước để cô ấy phải chịu ấm ức.

Doãn Ước vừa nghe phải đến nhà của ba chồng ăn cơm liền hồi hộp, không biết phải mặc quần áo như thế nào.

– Ba anh thích phong cách gì?

– Bảo thủ.

Làm chính trị lâu năm, óc thẩm mỹ cũng trở nên kỳ lạ, Kỷ Tùy Châu đôi khi cảm thấy cuộc sống của ba mình thật sự rất nhàm chán.

Anh đứng lên đi đến trước tủ quần áo của Doãn Ước chọn đồ giúp cô, cuối cùng chọn một chiếc sườn xám màu trắng họa tiết xanh.

– Mặc cái này đi, ông ấy chắc chắn sẽ thích.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước bóp lớp mỡ bụng trên người mình, cảm thấy có hơi khó khăn. Gần đây cô ăn hơi nhiều, Kỷ Tùy Châu xem cô như thú cưng, cơm cũng phải đút cô ăn đến no căng mới được. Báo hại mỗi lần bước lên cân đều vô cùng buồn bã.

Vì thế cô quyết định từ nay đến thứ bảy phải tiến hành kế hoạch giảm cân, không ăn cơm trưa. Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh nhéo thịt cô:

– Không sao, ba anh không coi trọng vóc dáng đâu.

– Nhưng anh rất coi trọng.

Quà cáp đã được Kỷ Tùy Châu chuẩn bị trước, Doãn Ước chỉ xem qua một lượt, đến lúc đó mang đến là được. Phương diện này Kỷ Tùy Châu lo rất chu toàn, ngoại trừ em trai và mẹ kế của anh, Tùy Ý đến ăn cơm cũng giúp cô ấy chuẩn bị một phần quà cáp.

Cho nên lúc gặp mặt, bầu không khí xem như hòa hợp. Người nhà họ Kỷ rất thức thời, cũng rất biết nhìn người. Họ thấy Kỷ Tùy Châu vô cùng xem trọng Doãn Ước, đương nhiên sẽ không lên tiếng gây khó dễ cô.

Sự niềm nở điểu chỉnh vừa đủ, nhưng luôn khiến người ta cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Dù sao cũng không phải là thật lòng.

Doãn Ước cũng nương theo cục diện mà nói chuyện. Chỉ có lúc nói chuyện với Tùy Ý, mới có thể thêm nhiều lời trong lòng thôi.

Hiện tại quan hệ giữa cô và Tùy Ý có hơi màu nhiệm. Không phải quá thân thiết, nhưng cũng không phải quá tệ. Chủ yếu là con người Tùy Ý vốn hoạt bát, không còn khí chất hắc ám oán trời trách đất như mới vừa hôn mê tỉnh dậy nữa, gần giống với cô gái đôi mươi.

Đề tài nói chuyện với những người họ Kỷ không nhiều, ngoại trừ thỉnh thoảng nịnh bợ, nhận được chút lợi ích, còn những chuyện khác Doãn Ước

https://thuviensach.vn

chỉ đứng ngoài. Phụ nữ mà, tụm lại chỉ tán gẫu về quần áo, túi xách, nếu không thì nói về thần tượng…v.v…

Trên phương diện này Tùy ý vô cùng hiểu biết, trong ti vi có diễn viên nam nào đẹp trai cô cũng thích. Cô luôn than thở mình ngủ suốt tám năm, bỏ lỡ rất nhiều "tiểu thịt tươi".

– Tám năm lận đó, có kháng chiến cũng đã đánh xong, nhiều tiểu thịt tươi cũng nấu thành thịt khô mất rồi, mà em lại không thể biết họ ngay lúc nhan sắc họ còn tươi trẻ.

Nghe cô nói vậy, Doãn Ước vô cùng hoài nghi cô có phải em gái Kỷ Tùy Châu không. Tính tình hai anh em nhà này đúng là chênh lệch quá lớn.

Cô liếc đức ông chồng đang ngồi bên cạnh ba chồng nói chuyện, cảm thấy anh không theo chính trị thật sự đáng tiếc. Trời sinh nên làm nghành nghề đó, ngồi cơ quan họp hành mới đúng.

Mẹ kế của Kỷ Tùy Châu là một phụ nữ thanh lịch, ăn nói trôi chảy lại không có tình cảm gì. So ra, em trai anh non nớt hơn, cảm xúc đều biểu hiện ra mặt. Hơn nữa, khi nhìn thấy ba mình cùng anh trai nói chuyện, trong mắt lộ vẻ không vui, gần như không cách nào che giấu.

Doãn Ước đã hiểu tại sao Kỷ Tùy Châu không thích về nhà, không khí áp lực thế này, đổi lại là cô cũng không muốn về. Cũng may còn có Tùy Ý ở đây, thứ cảm giác nặng nề này được giảm bớt.

Ăn xong, mọi người lại cùng nhau uống trà, không biết thế nào, đề tài lại chuyển sang Tùy Ý. Gần đây nghe nói cô có bạn trai, lúc nào cũng không ở nhà, Kỷ Tùy Châu liền nhắc đến chyện này, ba anh nhắm ngay trọng điểm bắt đầu triển khai giáo dục tẩy não con gái.

Chỉ là lý luận của ông đã cổ hủ, từ lý lịch bản thân đến gia đình, rồi đến nhân phẩm và học vấn, dường như muốn thẩm tra hết mười tám đời tổ tiên

https://thuviensach.vn

của anh chàng kia.

Tùy Ý khổ không tả nổi, thật lòng hối hận đã về đây ăn bữa cơm này.

Doãn Ước liếc nhìn Kỷ Tùy Châu một cái, đột nhiên hiểu được dụng ý khi anh kéo Tùy Ý về nhà ăn cơm. Hóa ra đem người ta ra làm bia đỡ đạn.

Hiển nhiên bí thư Kỷ vô cùng xem trọng hôn nhân của con gái. Con trai đã như vậy, ông không thay đổi được nó, vả lại nó đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, mắt nhìn người cũng không tệ. Doãn Ước trước mặt này không có gì không tốt, ông thấy không có vấn đề gì.

Tùy Ý thì khác, như một cô gái đôi tám, chẳng có chút cơ mưu gì. Vừa mở miệng, bao nhiêu cảm xúc đều hiện lên mặt. Gia cảnh cô lại khá, bao nhiêu đàn ông đều dòm ngó tiền tài trong túi của ba và anh trai cô, nhưng sẽ bỏ ra bao nhiêu chân tình đối đãi cô.

Cô không giống với những cô gái khác, cô đã trải qua một tai nạn lớn. Kỷ Chính Phong trước kia không có tình cảm gì với cô, sau khi vụ việc kia xảy ra lại không thấy thương tâm khổ sở gì.

Nhưng hiện tại không giống, tình cảm đã được bồi dưỡng thành, ông lại đặc biệt xem trọng Tùy Ý, luôn muốn bù đắp lại tình thương của cha mà hai mươi năm trước đã nợ cô.

Ông Kỷ thương con gái đến người khác phải sợ, ông còn muốn nhúng tay vào cả sinh hoạt cá nhân của Tùy Ý, đặc biệt nghiêm khắc nữa.

Đến cuối cùng Tùy Ý bị ông làm cho sợ, lúc ra về còn không ngừng trách móc anh cô:

– Sau này anh còn dám đem em ra làm lá chắn, cẩn thận em đánh anh đó.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm em gái anh đúng là không quá ngốc, xem ra cái thằng muốn lừa tình lừa tiền này sẽ không thành công đâu.

Anh nắm tay Doãn Ước, cười cười nhìn em gái:

– Nào, hôm nay xem như anh chị nợ em, lần sau bồi thường lại nhé.

Lúc Tùy ý nhìn hai người họ, trên mặt lộ vẻ ghét bỏ:

– Thôi khỏi, sau này chú ý một chút, đừng ở nhà chơi lớn quá là được.

Ngẫm lại lần trước khi vào nhà bếp cô đã bị kích thích thế nào, đến bây giờ còn chưa tiêu hóa được. Chắc không phải đàn ông đều giống anh trai cô, có sở thích như thế đâu.

Doãn Ước làm sao chịu nổi nhỉ?

Kỷ Tùy Châu đắc ý cười cười, kéo bà xã đi. Khi hai chiếc xe đồng thời chạy ra khỏi cổng, Kỷ Chính Phong đứng trước cửa sổ vẫn không nhúc nhích, ngay cả vợ vào lúc nào cũng không biết.

Đối phương bưng chén canh vào cho ông, tận mắt nhìn ông uống xong mới yên tâm. Ông ngày càng già đi, hai người kém nhau tận mười tuổi, bà rất sợ còn trẻ mà phải thủ tiết.

Kỷ Chính Phong vỗ vai bà, nói trúng lòng bà:

– Đừng lo, tôi còn đợi bồng cháu mà, tốt nhất ngay cả cháu cố cũng có để bồng, sẽ không bỏ em sớm vậy đâu.

– Trong lòng anh, chỉ có mình con trai lớn thôi.

– Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó. Địa vị quyền lực của nó hiện giờ, chúng ta trái lại nên dựa dẫm vào nó mới đúng. Có nó ở đây, thằng út nhà chúng ta mới không phải mệt. Làm người phải biết nghĩ rộng ra, đừng có nhìn

https://thuviensach.vn

chằm chằm cái lợi nhỏ trước mắt. Nói thật, hai mẹ con em đâu có thiếu ăn thiếu mặc, tranh giành tài sản của tôi thì có ý nghĩa gì. Nó còn nhiều tiền hơn cả tôi, cũng chướng mắt với sự nghiệp của tôi. Sao em không tự nhiên một chút, em cảm thấy nó là loại người sẽ tranh giành chút tiền đó với em à?

Bà không nói lời nào, vẻ mặt có chút xấu hổ.

– Em phải tin tôi, làm bạn sẽ tốt hơn nhiều khi đối địch với nó. Em xem nó đối xử với Tiểu Ý rất tốt, năm đó vì con nhỏ mà suýt mất mạng. Nếu thằng út có thể thân thiết hơn với nó, có người anh như cây to làm chỗ dựa, sau này dù tôi có về hưu, nó cũng không tổn thất. Em đó, ngốc cả đời.

Câu cuối cùng hiếm khi có chút yêu thương trong đó, bà Kỷ nghe mà vui vẻ, cũng vâng lời của chồng mình.

Nói cũng đúng, cuối cùng vẫn là người một nhà, cãi vã trở mặt đối với ai cũng không tốt. Một cây bút đâu thế nào viết ra hai chữ cùng một lượt được.

Doãn Ước ngồi xe về nhà, sau khi về nhà phát hiện mình chưa no.

Ăn cơm ở nơi có không khí như họp đại hội Đảng đó, có thể ăn no được sao. Cô định xuống bếp nấu cho mình gói mỳ.

Vừa đi vào lại nghĩ đến câu nói kia của Tùy Ý, nhất thời đỏ mặt. Lần trước đúng là huyên náo hơi lớn, nghe nói sau đó Kỷ Tùy Châu kêu người dọn dẹp, đối phương còn càu nhàu mấy câu, anh phải nhét cho ba trăm đồng mới chặn được miệng người ta.

Chắc người ta cũng đuổi luôn nhỉ!

Đưa tay lấy ấm nước, đằng sau đột nhiên có người vươn tay đến ôm lấy cô, còn cắn vành tai cô nói:

https://thuviensach.vn

– Hay là thử lại lần nữa?

– Anh điên rồi.

– Đây là nhà anh.

– Nhưng như vậy cũng không thể làm bậy. Lần trước đã để người ta dọn mệt chết rồi.

– Vậy lần này anh tự dọn.

– Lần đó làm bể bao nhiêu là chén bát.

– Làm bể bao nhiêu anh mua lại bấy nhiêu.

Lúc Kỷ Tùy Châu nói chuyện, tay đã bắt đầu cởi đồ bà xã ra. Đã nhận giấy rồi, chính là vợ chồng hợp pháp. Với quan hệ thế này mà làm chuyện như vậy, cảm giác không còn giống như lần trước nữa.

Doãn Ước xoay người, muốn đẩy anh ra, nhưng cọ xát như thế, lại châm lửa vào Kỷ Tùy Châu.

– Đừng lộn xộn.

Cô gái này không biết bản thân chính là “xuân dược biết đi” sao? Lại còn dám chọc anh như vậy.

– Kỷ Tùy Châu, chỗ này thật sự không được.

– Không có gì là không được hết.

– Hay là chúng ta đổi chỗ khác.

– Em nói đi, ở đâu?

https://thuviensach.vn

Hôn đã như bão táp rơi xuống, biến thành đầu óc Doãn Ước chập mạch, nhất thời cũng không nghĩ ra nơi nào thích hợp.

– Phòng khách?- Kỷ Tùy Châu đề nghị.

– Không được- Một nơi rộng như thế, làm người ta rất mắc cỡ. Cô muốn tìm một nơi nhỏ hơn, như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn.

– Vậy em nghĩ nhanh lên, anh không thể chờ em quá lâu.

Doãn Ước bị anh mò mẫm đến suy nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được nơi nào nhỏ hẹp ở trong nhà.

Căn nhà lớn như vậy, hình như không có chỗ nào nhỏ hết.

– Hay là… thư phòng đi- Cuối cùng cô chỉ có thể lùi lại xin xỏ.

Còn tốt hơn phòng khách nhiều, hơn nữa thư phòng có sô pha, nằm trên đó cảm giác cũng dễ chịu hơn.

Kỷ Tùy Châu gật đầu đồng ý, bế bổng cô lên, lập tức đi đến đá văng cửa thư phòng.

Nhưng anh không đến sô pha, mà đi về phía bàn làm việc, đặt Doãn Ước lên đó, vơ những thứ trên bàn đặt lên giá sách. Doãn Ước chỉ ngây ngốc nhìn anh:

– Anh làm gì vậy?

– Dọn chỗ.

– Không phải có sô pha sao?

– Sô pha sao tốt bằng chỗ này- Kỷ Tùy Châu đẩy cô nằm xuống.

Cứu mạng!

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 84

Sau khi nhận giấy hôn thú, Doãn Ước gửi tin nhắn cho nhóm bạn, chỉ trong nháy mắt liền bùng nổ.

Nhóm có bốn người, là bốn cô bạn thân trong ký túc xá trước kia. Nhờ cô bạn ở đối diện giường, mấy người họ lại lần nữa kết bạn liên lạc nhau trên mạng.

Trưởng phòng gãi đúng chỗ:

– Kỷ Tùy Châu này, chính là ông trời phái xuống để khắc cậu đó.

– Tiểu Ước khai mau, chủ tịch Kỷ vẫn đẹp trai như xưa đúng không?

– Không có.

– À, vậy trong lòng mình sẽ dễ chịu hơn.

– Là đẹp trai hơn hồi xưa nữa, còn có thêm mùi vị đàn ông chín chắn- Cô bạn cùng bàn vừa mới nói vậy, Doãn Ước liền tiếp lời.

Cô bạn liền té ngã không dậy nổi, bạn đối diện giường còn không quên bổ sung:

– Mình làm chứng, quả thật còn đẹp trai hơn. Đứng xa xa nhìn một cái liền có cảm giác động lòng ngay.

Điều này khiến bạn trai của cô bạn đối diện giường nghe được, giận cô ấy đến tận ba ngày. Vẫn là cô ấy chủ động "đưa quà đến cửa", hai người

https://thuviensach.vn

mới làm lành với nhau.

Cô ấy không khỏi cảm thán, tại sao đàn ông trên thế giới này khi đụng tới Kỷ Tùy Châu, tất cả đều trở thành bình dấm chua thế này?

Cả đám bạn ngồi chat chít, bắt đầu thảo luận các khâu kết hôn. Trưởng phòng hỏi Doãn Ước:

– Hình cưới chụp ở đâu?

Doãn Ước ngớ ra, cầm điện thoại suy nghĩ hồi lâu, hình như không có chút khái niệm nào về chuyện này. Tuy rằng đã nhận giấy, nhưng quan hệ giữa cô và Kỷ Tùy Châu không khác trước kia mấy. Ban ngày anh đi làm cô đi học, tối thì hai người dính lấy nhau, chỉ có lúc anh bận làm việc, Doãn Ước mới có thể nhín chút thời gian để học bài.

Cô quả thật hoài nghi sang năm cô có thể thuận lợi thi đậu hay không? Về những chuyện khác, anh không đề cập đến thì cô cũng không hỏi.

Ví dụ như lễ đính hôn tổ chức ở đâu, địa điểm đãi tiệc cưới là nơi nào, nên mời những khách khứa nào, ngày tháng cụ thể là gì? Kỷ Tùy Châu là người sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, ổn đến nỗi ngay cả Doãn Ước cũng lười tốn tâm tư lo lắng mấy chuyện này.

Kỷ Tùy Châu tắm xong bước ra ngoài, nhìn thấy Doãn Ước ngẩn người, liền đưa tay quơ quơ trước mặt cô:

– Nghĩ gì vậy?

– Khi nào chúng ta chụp hình cưới, chụp ở đâu?

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, một mớ tóc ướt rũ xuống mắt, anh đưa tay vén lên, bộ dạng đẹp đến gây nghiện.

– Chuyện này, tạm thời giữ bí mật.

https://thuviensach.vn

– Vậy em có cần giảm cân không?

– Không cần, tròn trịa vậy rất tốt- Kỷ Tùy Châu nhéo gò má căng tròn của Doãn Ước.

Doãn Ước bất mãn bĩu môi, nhìn người đàn ông dạo này hơi gầy trước mặt, quyết định tiếp tục kế hoạch giảm cân. Kỷ Tùy Châu cũng không quản cô, chỉ là tối hôm đó nhân lúc Doãn Ước ngủ rồi, anh lén cầm điện thoại đi vào thư phòng gọi cho Lý Mặc.

Lý Mặc đang ngủ say, bị gọi dậy nên không vui, vừa nghe ý đồ của đối phương lại càng bó tay:

– Vụ quái gì đây, đêm hôm gọi người ta dậy, chỉ để hỏi chụp hình cưới ở đâu? Có cần thiết phải chụp hình cưới không?

– Mạnh miệng ghê, nếu vị trong nhà anh tương lai muốn chụp, hy vọng anh cũng nói ra được câu này để cản lại.

Lý Mặc gần đây khổ sở vì tình, không nhắc đến thì thôi, nhắc đến liền cau mày, nghĩ cả buổi mới nói:

– Tìm nơi hai người từng đi qua, tùy tiện chụp vài kiểu đi. Hình cưới mới chụp thì hay xem lắm, được thời gian là ném vào ngăn tủ để cho bám bụi ấy mà.

Nói xong anh ta cúp máy, để lại một mình Kỷ Tùy Châu ngồi trong thư phòng suy nghĩ trắng đêm.

Nơi anh và Doãn Ước từng đi qua rất nhiều, nếu phải chụp hết, e rằng có thể chụp ra được một bộ phim điện ảnh.

Khi trời sắp sáng, trong đầu anh rốt cuộc cũng có một khái niệm cơ bản, chụp hình cưới vốn không nằm trong phạm vi lo lắng của anh, lập tức trở

https://thuviensach.vn

nên rõ ràng hơn. Anh giờ mới biết, hóa ra kết hôn có nhiều thứ anh không hiểu lắm.

May mà có Doãn Ước, có thể cùng anh đi đến cuối cùng, anh không biết thì cô dạy anh, biến thế giới vốn chỉ có sắc lạnh của anh trở nên ấm áp nhu tình.

Doãn Ước một lòng nghĩ đến chuyện giảm cân, vui vẻ đá bay ông chồng.

Tháng mười một, tháng có sinh nhật cô, sinh nhật năm ngoái còn rõ ràng như mới hôm qua, chớp mắt, một năm đã trôi qua. Năm ngoái, Trịnh Đạc còn ở thành phố B, cùng cô trải qua một sinh nhật đơn giản. Một chiếc bánh kem nát bét, hai người ngồi trong xe dùng con dao cửa hàng tặng kèm cắt tỉa lại. Tuy rằng không trở về hình dáng ban đầu, nhưng mùi vị lại không tệ.

Doãn Ước đôi khi nhớ đến cảnh đó vẫn cảm thấy rất vui, đáng tiếc cô và Trịnh Đạc đã định là không có kết quả. Cho dù anh ở lại, họ chỉ có thể làm bạn, vậy thì trong lòng anh cũng sẽ không dễ chịu. Thà cứ cắt đứt hoàn toàn như vậy tốt hơn.

Đối với sinh nhật năm ngoái của Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu luôn canh cánh trong lòng, nhưng sau đó hai người chưa từng nhắc lại chuyện này. Hiện tại một năm đã trôi qua, họ vẫn để chuyện này trong lòng, ai cũng không chủ động nhắc đến.

Doãn Ước không nghĩ sẽ mừng sinh nhật thế nào, Kỷ Tùy Châu cũng chưa nói sẽ trải qua cùng cô. Cô nghĩ đơn giản là được, chỉ xem đó là một ngày bình thường. Hiện giờ tuổi tác cô càng ngày càng lớn, đối với mong ước vào ngày này cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Huống chi, nếu mừng sinh nhật, có cần hẹn Từ Tri Hoa đến dự không? Điều này khiến cô bất giác ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Trước sinh nhật một ngày, Kỷ Tùy Châu thông báo với Doãn Ước, ngày mai sắp xếp đi chụp hình cưới.

– Đi đâu?- Doãn Ước ngạc nhiên hỏi.

– Rất nhiều nơi.

Doãn Ước chưa từng căng thẳng như lúc này, mau chóng chạy đến trước gương nhìn mình bên trong. Gần đây ngủ không đủ giấc, trên mặt nổi vài cái mụn cám, cứ tiếp tục như vậy không chừng mụn mủ cũng nổi lên luôn.

Hiệu quả giảm cân còn chưa rõ ràng, sờ vào lưng eo vẫn cô cảm giác rất nhiều thịt, cô xoay người đi lấy chiếc sườn xám trắng xanh kia, cởi hết ra mặc vào người, kết quả mới mặc được một nửa đã bị Kỷ Tùy Châu nhảy ra cắt ngang, trực tiếp vác lên giường tiến hành vận động "sản xuất em bé".

– Đừng nhịn ăn nữa, mỗi ngày vận động thế này sẽ gầy thôi- Kỷ Tùy Châu khuyên cô.

– Hình như mỡ toàn chạy qua người em thôi- Doãn Ước ngắm cơ bụng sáu múi rắn chắc của anh, không khỏi nghiến răng.

Sau một hồi vận động, Doãn Ước mệt đến nỗi không muốn xuống giường, cô rúc trong chăn tìm chị em trong nhóm nói chuyện. Nhưng mấy người này chẳng có ai trực tuyến, nói một hồi chẳng có ai để ý đến cô, báo hại cô chỉ có thể rầu rỉ đắp chăn ngủ.

Ngày hôm sau mới tờ mờ sáng, đã bị Kỷ Tùy Châu kéo khỏi giường, đẩy vào phòng tắm tắm rửa. Trong quá trình tắm rửa, người nào đó không khỏi ăn rất nhiều đậu hủ, cuối cùng làm cho cả hai khí huyết dâng trào, tựa vào vách tường phòng tắm lạnh lẽo chiến đấu một hồi.

Lúc đi ra, chân Doãn Ước run lên. Cô quyết định sau này tuyệt đối không tắm chung với Kỷ Tùy Châu nữa.

https://thuviensach.vn

Thay xong đồ đi ra ngoài, Kỷ Tùy Châu lái xe, chạy thẳng đến cổng trường đại học của Doãn Ước. Khi xe đỗ lại trước cửa tiệm miến tiết vịt, Doãn Ước ngây ngẩn cả người.

Cô chưa từng nghĩ đến, khi mặc vào chiếc áo cưới cả đời có một lần, lại bắt đầu từ tiệm miến tiết vịt.

Nhưng khi cô nhìn thấy ba cô bạn cùng phòng xuất hiện, tâm trạng lại kích động khó kiềm chế. Các cô đã thay xong đồ, là lễ phục phù dâu không tay đồng màu, dưới thời tiết tháng mười một, trên người mặc thêm chiếc áo ba-đờ-xuy, lạnh đến run rẩy, nhưng trên mặt không che giấu được nụ cười.

Cuối cùng cũng gặp lại, không hàn huyên không trách móc, thứ có chính là ôm nhau thật chặt, và những câu nói mãi không xong.

Cô bạn cùng bàn nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu, suýt nữa chảy cả nước miếng:

– Đúng là bất công, dáng người của chủ tịch Kỷ sao còn đẹp hơn cả trước kia. Anh nhà mình hả, còn trẻ mà bụng còn lớn hơn cả chị họ đang mang thai của mình, đúng là tức chết mình mà.

– Thôi đi, mặt mũi cũng còn dễ nhìn mà- Cô bạn đối diện giường an ủi- Anh nhà mình mắt hí hị, mình còn định cho anh ấy đi cắt mí, các cậu cho vài lời khuyên xem có cần phải đi Hàn Quốc không?

– Sao cậu không nói là cậu muốn đi gặp “oppa” của cậu, nên mới lấy bạn trai ra làm cái cớ- Trưởng phòng vô tình vạch trần cô bạn.

Doãn Ước thân là người thắng cuộc, thức thời không nói gì, để thợ trang điểm muốn làm gì mặt mình thì làm.

Kỷ Tùy Châu trước giờ luôn hào phóng, Doãn Ước vốn tưởng anh chỉ bao cả tiệm miến tiết vịt này, không ngờ người ta lại bao hết toàn bộ phố

https://thuviensach.vn

ẩm thực bên ngoài trường cô.

Nói là chụp hình cưới, chi bằng nói đây là bộ phim điện ảnh kỷ niệm thời thanh xuân cho rồi. Họ tự do phát huy, làm càn và suồng sã hệt như trước kia, lưu lại bản thân tự nhiên và chân thật nhất trong ống kính máy ảnh.

Ngoại trừ phố ẩm thực, trường học cũng được lấy khá nhiều cảnh, cuối ngày hôm đó, trạm họ đứng là khu phố cách trường học mấy con đường. Nơi đó có một cửa hàng tiện lợi, là nơi Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu lần đầu tiên chính thức gặp nhau. Doãn Ước mặc chiếc áo cưới có đuôi thật dài, đứng ở giữa hàng kệ chật hẹp, nhận lấy danh thiếp Kỷ Tùy Châu đưa.

Khoảnh khắc ấy cô lại nhớ đến tình cảnh sáu bảy năm trước họ mới gặp nhau. Lúc đó anh ở trong mắt cô, là một người không có ý tốt. Tuy rằng gương mặt hấp dẫn khiến người ta đổ liêu xiêu, lại làm cô hoàn toàn không dám đến gần.

Cô hỏi anh định làm gì, câu trả lời của anh vào lúc ấy có hơi quá lố.

Anh đã nói: “Tôi muốn ăn em”.

Sau đó, cô thật sự bị anh ăn mất.

Ngày đó họ còn cùng nhau ngồi xe buýt, lúc xuống xe Doãn Ước từ chối thẳng lời bày tỏ của Kỷ Tùy Châu, xếp anh vào hàng ngũ cha chú. Khi đó cô tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ có một ngày gả cho người đàn ông này, cùng anh quay về chốn xưa.

Bận rộn chụp ảnh cả ngày, Doãn Ước ngồi phịch trong xe không muốn cử động. Kỷ Tùy Châu sai người chạy hai chiếc xe đến, một trong hai chiếc đó để cho bạn của Doãn Ước nghỉ ngơi.

Ba cô bạn làm phông nền cả một ngày, lúc quay chụp vô cùng phấn khích và hào hứng, đợi đến khi đi nằm nghỉ mới phát hiện toàn thân và các

https://thuviensach.vn

đốt ngón tay đều đang đau nhức.

– Ước à, lão Kỷ nhà cậu đúng là rất biết giày vò người khác.

– Bình thường anh ấy cũng giày vò cậu như vậy sao?

– Có phải ở trên giường còn giày vò ác liệt hơn không?

Vừa dứt lời, Kỷ Tùy Châu mở cửa xe nhìn vào trong, cô bạn đang hỏi câu này suýt nữa chui tọt xuống dưới gầm ghế.

Kỷ Tùy Châu làm như không nghe thấy, trên mặt nở nụ cười ấm áp, hỏi các cô tối nay muốn ăn gì.

Ba người họ liếc nhìn nhau, đồng thanh nói:

– Tôm hùm.

Lúc này không đòi hỏi thì đợi đến khi nào nữa.

Kỷ Tùy Châu không có ý kiến khác, đi ra lấy điện thoại đặt nhà hàng, thuận tiện nhờ người ta đặt hộ một chiếc bánh sinh nhật mang đến nhà hàng luôn.

Sao anh có thể quên được sinh nhật của Doãn Ước chứ. Anh muốn Doãn Ước biết, từ nay về sau vào sinh nhật hàng năm của cô, anh chỉ cho phép cô đón cùng một mình anh.

Mấy cô gái xuống xe, đi vào trong cửa hàng gần đó thay đồ. Cô bạn ngồi cùng bàn không nhịn được, nắm mặt Doãn Ước đến nhìn cả buổi, cảm thán:

– Chủ tịch Kỷ rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của cậu, có phải mắt anh ấy không tốt lắm không?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhấc chân đạp cô bạn một cái, cô bạn đối diện giường lập tức chạy đến can ra. Trưởng phòng đúng lúc đi vào, nói phải chụp ảnh chung với nhau.

Doãn Ước biết trưởng phòng là người thích đi du lịch nhất trong đám bọn họ, trong điện thoại nhiều nhất chính là ảnh du ký. Cho nên sau khi chụp chung, cô liền mượn điện thoại, mở ra xem hình.

Trên đường đến nhà hàng, Doãn Ước luôn xem những tấm ảnh đó. Trưởng phòng mỗi khi đến một nơi sẽ chụp rất nhiều ảnh, chỉ tính ảnh chụp hôm nay thôi, đã có ít nhất mấy trăm tấm rồi.

Doãn Ước lướt xem, lướt đến hình trưởng phòng đi ra ngoài ăn cơm cùng bạn trai, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Bạn trai của trưởng phòng rất có khí chất thư sinh, diện mạo nhã nhặn, trông thật ấm áp và lịch lãm. Doãn Ước đang muốn dùng tấm ảnh này để chọc cô bạn, đột nhiên chú ý đến hai bóng người bên góc trái của tấm ảnh, động tác liền cứng đờ.

Cô thoát ra khỏi đó xem ngày chụp ảnh, chính là ngày Phương Thành Tựu tự sát.

Cô lập tức hiểu ra.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 85

Buổi sinh nhật diễn ra rất muộn, trong lúc đó Doãn Ước uống không ít bia.

Cả ngày hôm đó cô đều ở trong trạng thái phấn khích, đến tối muộn cũng không hề giảm nhiệt. Ban đầu xem như cũng thu bớt lại, về sau không biết ai đề nghị uống bia, sau khi nốc hai ly, cô bắt đầu nói nhảm lung tung.

Đầu tiên là ôm mấy cô bạn cùng phòng khóc lóc, kể lể một hồi rồi cảm kích, chỉ hận không thể lấy thân báo đáp. Phụ nữ vô cùng cảm tính, cô vừa khóc ba cô bạn cũng không nhịn được, nhất thời trong phòng ngoại trừ Kỷ Tùy Châu, những người khác đều ôm nhau khóc lóc bù lu bù loa.

Kỷ Tùy Châu cũng rất thức thời, dứt khoát ra ngoài nhận điện thoại, ở trong gió lạnh bên ngoài hơn mười phút, nhường lại không gian và thời gian cho các cô.

Đợi sau khi mấy cô ấy khóc đủ rồi anh mới đẩy cửa đi vào, đúng lúc món tôm hùm vừa được dọn lên, ba người khác lập tức ăn ý bỏ lại Doãn Ước, bắt đầu ăn và ăn.

Doãn Ước đang ngồi đó lau nước mắt, quay đầu lại thấy mấy cô bạn đã thay đổi tâm tình, bắt đầu vui vẻ cụng ly, báo hại cô có chút không quen.

Kỷ Tùy Châu ngồi xuống bên cạnh giúp cô lau nước mắt, bộ dạng đúng chuẩn là người đàn ông tốt nhất trần đời, lại khiến ba cô bạn hâm mộ không thôi.

https://thuviensach.vn

Không khí sau đó ngày càng náo nhiệt, bánh kem Kỷ Tùy Châu đặt được đưa vào, lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của người trong phòng. Cô bạn cùng bàn lúc đó đã uống hơi nhiều, không khỏi đưa tay nhéo mặt Doãn Ước:

– Cậu nói xem phụ nữ như cậu, sao lại tốt số thế. Lần trước sinh nhật mình, bạn trai mình tặng bánh kem, còn không lớn bằng một phần mười của cái bánh này.

– Sống tốt như vậy mà không chủ động liên lạc với tụi mình, đúng là không có lương tâm. Phạt ba ly!- Bạn đối diện giường cũng phỉ nhổ cô.

Doãn Ước vô cùng khí phách, cầm lấy bia uống liền ba ly, còn đòi uống thêm rượu vang. Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh không ngăn được, lần đầu phát hiện khi phụ nữ tụ họp với nhau, uy lực đúng là mạnh mẽ.

Đến cuối cùng trong phòng ngoại trừ một mình anh mọi người đều nghiêng ngã, Kỷ Tùy Châu một mình không xử lý được, phải gọi điện cho người khác, nhờ họ đến giúp đỡ.

Chờ bạn trai của ba người họ đến nhìn thấy bộ dạng ấy của bạn gái mình, cả đám không nói nhiều đỡ người về. Nhưng mấy cô gái tràn đầy sức chiến đấu, rõ ràng là say như lúc này lại tỉnh táo, níu kéo đối phương không chịu về.

Kỷ Tùy Châu khuyên nhủ cả buổi, mới khuyên được Doãn Ước và cô bạn cùng bàn tách ra, lập tức ngoắc bạn trai đối phương đến, để anh ta mau chóng đưa người về. Bạn trai của cô ấy nhìn anh vài lần với vẻ mặt phức tạp, cuối cùng quay đi, mất rất nhiều sức để dìu người đến cửa thang máy.

Về sau nên để cô ấy cách xa tên đàn ông này một chút. Đẹp trai à? Anh thấy cũng bình thường thôi.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không ngờ dưới tình huống này còn có người xem anh là tình địch, chỉ ở đó dỗ dành Doãn Ước. Doãn Ước tựa hẳn vào người anh, ban đầu nói rất nhiều, sau đó càng lúc càng im lặng. Ngay lúc Kỷ Tùy Châu còn tưởng cô đã ngủ, Doãn Ước đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lại phát ra ánh sáng bình tĩnh.

Kỷ Tùy Châu ý thức được, cô thật sự không say.

– Đi, có chuyện gì về nhà rồi nói- Anh đưa tay vuốt tóc cô.

Doãn Ước kéo tay anh rời khỏi nhà hàng, lên xe chợp mắt một chút, đến khi vào nhà mới kéo anh ngồi xuống sô pha, lấy điện thoại ra cho anh xem tấm ảnh đó.

Vừa rồi cô mới nói trưởng phòng gửi tấm ảnh này cho cô, đương nhiên không nói thật với đối phương, chỉ nói muốn cho Kỷ Tùy Châu xem diện mạo của bạn trai trưởng phòng.

Kỷ Tùy Châu cầm điện thoại xem ảnh, ánh mắt sắc bén phát hiện ra bóng lưng hai người kia.

– Bên trái là Doãn Hàm, bên phải là người đã từng gặp qua, chính là cảnh ngục trong nhà tù Lạc Hồ, tên là gì nhỉ?

– Mạnh Bân.

Kỷ Tùy Châu nhớ lại. Người này có ý với Doãn Ước, anh đã sớm nhìn ra. Chỉ là vẫn không có hành động gì đặc biệt, nên anh không để ý nhiều. Nghe Doãn Ước đề cập, người nọ là bạn trung học của Doãn Hàm, hai người gặp nhau không có gì đáng ngạc nhiên cả.

– Ngày họ gặp mặt, chính là ngày Phương Thành Tựu tự sát. Em không dám nói chuyện này có gì trùng hợp, nhưng Kỷ Tùy Châu anh điều tra giúp em, xem hôm đó Mạnh Bân có từng đi gặp Phương Thành Tựu không.

https://thuviensach.vn

Mạnh Bân là cảnh ngục ở thành phố T, tuy không làm việc ở thành phố B, nhưng là một nhân viên trong hệ thống, muốn làm chuyện gì chắc chắn dễ dàng hơn người ngoài. Nếu Phương Thành Tựu thật sự không chịu gặp ai, một cảnh ngục như vậy muốn gặp hắn, sẽ dễ dàng hơn người khác rất nhiều.

Kỷ Tùy Châu có hơi bất ngờ. Sau khi Phương Thành Tựu tự sát, anh có điều tra hôm đó thậm chí là mấy ngày trước đó có những ai đi thăm tù, cũng điều tra trong trại tạm giam hắn thường xuyên tiếp xúc với cảnh sát nào, nhưng lại bỏ sót là cảnh ngục rất ít khi xuất hiện.

Mạnh Bân tại sao lại đến thành phố B thì không biết, nhưng anh ta là bạn học của Doãn Hàm, nên anh ta cũng có thể là người thành phố B. Cha mẹ bạn bè phần lớn đều ở đây, thỉnh thoảng anh ta trở về cũng rất bình thường.

Kỷ Tùy Châu đặt điện thoại lên bàn, hỏi Doãn Ước:

– Muốn biết đáp án? Anh đón cậu ấy về đây hỏi một chút.

Doãn Ước bặm môi im lặng, cô đang do dự.

Kỷ Tùy Châu lại không cho cô thời gian để do dự:

– Vậy là tốt nhất, dứt khoát giáp mặt hỏi cho rõ ràng. Mạnh Bân này chắc là không có gì đâu, quan hệ giữa anh ta và em trai em cũng không tốt đến mức có thể vì cậu ấy mà làm ra chuyện lớn như vậy.

– Kỷ Tùy Châu, nếu thật sự điều tra ra được là em trai em làm, thì phải làm sao?

– Cái gì mà làm sao, Doãn Hàm cậu ấy đã làm gì?

– Xúi giục tự sát.

https://thuviensach.vn

– Điều này rất khó định nghĩa, Phương Thành Tựu không tố cáo, cảnh sát rất khó tìm được chứng cứ xác thực.

– Nhưng hung khí của anh ta từ đâu mà có?

– Hung khí cũng không phải hôm đó hắn mới có. Trại tạm giam trông coi không đủ nghiêm ngặt, đồ vật này khi nào đến tay Phương Thành Tựu cũng khó nói lắm. Nhưng nếu giả thiết là cùng ngày đó đưa vào, tuyệt đối sẽ để lại dấu vết. Nếu không tra ra được, ít nhất chứng minh tạm thời không có liên quan đến em trai em. Doãn Ước, hiện tại rốt cuộc em muốn thế nào, em muốn biết chân tướng, hay không muốn biết, để chuyện này cứ trôi qua trong mơ hồ?

Đây là chỗ khó khăn nhất của Doãn Ước.

Cô đưa tay bụm mặt, trầm tư rất lâu, mới chậm rãi nói:

– Em muốn biết chân tướng. Chân tướng của sự việc năm đó.

– Nếu như vậy, em gọi Mạnh Bân ra nói chuyện là tốt nhất. Có lẽ em muốn đích thân nói chuyện với anh ta.

Đàn ông rất dễ nói thật với người mình thích, điểm ấy Kỷ Tùy Châu rất chắc chắn.

Doãn Ước cũng hiểu mình đi gặp Mạnh Bân là tốt nhất, đấu tranh một hồi, cô sử dụng weibo liên lạc với đối phương. Mạnh Bân nói hai ngày cuối tuần anh sẽ trở về thăm cha mẹ, Doãn Ước liền hẹn anh đi ăn cơm.

Mạnh Bân vẫn chưa biết chuyện Doãn Ước sắp kết hôn, nghe cô hẹn mình đi ăn thì rất phấn khởi, xác định chỗ hẹn với Doãn Ước. Doãn Ước đúng giờ có mặt, sau khi gặp nhau hai người ngồi xuống chào hỏi vài câu, rồi mau chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

https://thuviensach.vn

Mạnh Bân rất rõ tình hình của Doãn Hàm, Doãn Ước không vòng vo với anh, cô dùng phương pháp Kỷ Tùy Châu đã dạy cô, đánh tâm lý chiến với Mạnh Bân:

– Cậu cũng biết, bây giờ nó còn đang uống thuốc, lúc tỉnh táo lúc mơ hồ. Hôm đó là sơ suất của người nhà mình, để nó ra ngoài một mình. Sau đó ai cũng rất lo lắng, sợ nó gặp rắc rối bên ngoài. Nếu nó có nói gì với cậu, cậu tuyệt đối đừng cho là thật, cũng đừng nói lại cho người khác nghe mới đúng.

Sắc mặt Mạnh Bân khó coi, tay cầm ly cũng phát run. Mấy hôm nay anh cũng sống trong thấp thỏm lo âu. Doãn Hàm hẹn anh gặp mặt, chỉ nhờ anh truyền vài câu nói cho bạn trong nhà giam, anh cũng giúp đỡ truyền tin.

Nhưng sau đó nghe nói người họ Phương tự sát, anh cũng rất bất an, sợ do mình nói sai gì đó, hại người ta. Chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng anh, bây giờ Doãn Ước nhắc đến, khiến anh không thở nổi.

– Mình cũng không nói gì, mình không ngờ chuyện lại ra nông nỗi đó.

– Sao vậy, em trai mình có phải thật sự đã nói gì với cậu không?

– Doãn Ước- Mạnh Bân ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt bứt rứt- Em trai cậu nhờ mình truyền đạt lại mấy câu, mình liền giúp truyền tin. Chuyện sau đó quả thật không liên quan gì đến mình.

– Cậu đừng căng thẳng, mình biết cậu không có ác ý. Em trai mình nhờ cậu truyền tin gì?

– Cũng không có gì quan trọng, chỉ nhờ mình nói với người đó, sự việc trước kia cậu ấy đều nhớ rõ, nhưng cậu ấy không để tâm nữa rồi, bảo anh ta đừng để trong lòng nữa. Cậu ấy nói đã tha thứ cho anh ta. Mình cảm thấy đây là chuyện tốt, cho dù họ có ân oán gì, có thể bỏ qua là tốt nhất. Cho nên mình mới dùng mối quan hệ của mình để gặp người đó một lần. Nhưng anh

https://thuviensach.vn

ta sao lại tự sát chứ, nghe nói hiện giờ còn đang điều tra nguồn gốc hung khí, cũng từng tới hỏi mình, mình thật sự không biết gì hết.

Nói đoạn, Mạnh Bân chán nản gục đầu, đã hoàn toàn quên đi mục đích thật sự khi đến đây. So với tương lai của bản thân, thì tình cảm với Doãn Ước có hay không có, cũng trở nên không đáng nhắc tới.

Doãn Ước thấy anh như vậy cũng khó chịu, an ủi anh vài câu, mới tạm biệt anh trước cửa tiệm ăn. Mạnh Bân vừa đi, xe của Kỷ Tùy Châu liền chạy từ đối diện sang, đón Doãn Ước lên xe.

Anh không hỏi nhiều, chạy thẳng đến nhà ông nội, mới hỏi cô:

– Muốn anh vào cùng em không?

– Không cần, em tự vào tốt hơn.

– Đừng nóng vội, cho dù hỏi không được gì cũng không sao. Cũng may Phương Thành Tựu tự sát không thành, chỉ cần còn sống, sự việc này sẽ có ngày tra ra manh mối.

Doãn Ước cười miễn cưỡng, xuống xe một mình đi vào nhà.

Lúc vào nhà đã là buổi chiều, trong nhà không có ai. Ông nội đi đến hội quán vật lý trị liệu, dì thì ra ngoài mua đồ. Doãn Hàm một mình trong phòng, Doãn Ước không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào, phát hiện anh đang lên mạng.

Cô đi qua phát hiện anh đang chơi game, là trò chơi mới nhất trên mạng. Gần đây em trai cô ngày càng giống người bình thường, tốc độ hòa nhập xã hội cũng ngày càng nhanh.

Nghĩ lại cũng bình thường, anh vốn dĩ không tách khỏi thế giới bao lâu mà.

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm đeo tai nghe, đang nói chuyện mới mấy người trong cùng tổ chức. Doãn Ước nghe ngóng một hồi, phát hiện em trai mình lại là đội trưởng của tổ chức này, phụ trách chỉ huy chiến thuật và điều khiển thành viên. Ngữ điệu anh ta nói chuyện rõ ràng logic còn chính xác nữa, không chút nhìn ra là người mỗi ngày cần uống thuốc.

Nghe một hồi, Doãn Ước cảm thấy giọng nói bình thản này có hơi quen thuộc, hình như hôm đó cô đứng trước cửa, đã nghe được tiếng nói như thế này từ trong phòng truyền ra.

Chỉ là giờ có thêm chút tình cảm hơn so với ngày đó.

Em trai cô chơi game thật nhập tâm, tốc độ tay cũng mau lẹ, như là sinh viên hạng ưu lúc trước, làm chuyện gì cũng có thể làm đến tốt nhất. Doãn Ước cũng không vội vã nhắc đến chuyện đó với anh, cứ như vậy ngồi bên cạnh nhìn anh thao tác.

Đây là trò chơi thuộc thể loại chiến tranh, mấy người hợp thành một tổ chức chiêu binh mãi mã công thành chiếm đất, trong đó có đủ mọi hình ảnh chém giết máu me văng tứ tung. Doãn Ước xem một hồi cảm thấy không thoải mái, nhìn sắc mặt hồng hào của em trai, không hề có vẻ mệt mỏi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Anh không im lặng ít lời, một lần có thể nói một đoạn rất dài, trong game anh là vương giả chân chính, các thành viên đều răm rắp nghe theo lệnh anh.

Doãn Ước cảm thấy anh thật hưởng thụ cảm giác này, mấy lần muốn lên tiếng đều nuốt trở vào. Cho đến khi anh đánh xong một boss, Doãn Ước mới vươn tay gỡ tai nghe của anh ra, đặt lên bàn phím.

Doãn Hàm đã sớm chú ý đến cô vào phòng, nhưng trò chơi đang tiến hành đến khâu mấu chốt, nên không dừng lại được. Lúc này nhìn sắc mặt chị gái không mấy vui vẻ, liền khóa máy tính, đứng dậy nói:

https://thuviensach.vn

– Chị, có việc gì à?

– Trong nhà không có ai, em theo chị ra phòng khách ngồi đi.

Doãn Hàm không phản đối, hai chị em cùng nhau ra ngoài.

Sau khi ngồi xuống ai cũng im lặng, Doãn Ước cảm thấy được bầu không khí im lặng khiến cho người ta đặc biệt khó chịu, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề:

– Chị vừa mới đi gặp Mạnh Bân, cậu ấy nói một chuyện với chị.

Doãn Hàm im lặng, ánh mắt ra vẻ nghiêm túc.

– Em có gì muốn nói với chị không?

– Chị chắc đã biết hết rồi mà.

– Doãn Hàm, tại sao em lại làm như vậy?- Doãn Ước rối rắm nhìn anh ta.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 86

Doãn Hàm không nói lời nào, trong tay vẫn nghịch điều khiển từ xa.

Doãn Ước thấy anh không trả lời, liền hỏi lại lần nữa. Doãn Hàm dứt khoát bật ti vi, chuyển kênh một loại rồi dừng lại ở kênh âm nhạc. Bên trong là một ca sĩ da đen đang hát, không khí khá sinh động. Nhưng Doãn Ước một câu không nghe vào, giật lấy điều khiển trong tay anh, tắt ti vi.

Doãn Hàm đành chịu, như một đứa trẻ nhìn Doãn Ước. Trong giây phút đó Doãn Ước đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Lúc nào nó cũng rất tỉnh táo.

– Doãn Hàm, dạo này em có uống thuốc không?

– Chị mong em uống thuốc à, chị cảm thấy em trai chị biến thành kẻ ngốc mới tốt à?

Doãn Ước muốn đưa tay chạm vào mặt anh, nhưng đưa được một nửa lại rụt về, kinh ngạc nhìn anh:

– Sao vậy được, nhiều chuyên gia làm kiểm tra cho em, chẳng lẽ họ đều khám nhầm?

– Em cũng không nói em không có bệnh.

– Rốt cuộc là chuyện gì!

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm biếng nhác dựa vào sô pha, như vậy rất có khí thế, hoàn toàn khác hẳn vẻ im lặng thanh tú của anh lúc trước. Doãn Ước thấy được hai chữ khí phách toát ra từ người anh. Dường như rất giống với anh khi dẫn đầu đánh boss trong trò chơi khi nãy.

Anh thở dài, mang theo mấy phần tinh nghịch trong giọng nói:

– Nếu em không diên, sao có thể ra khỏi nhà tù kia. Chị, chị chắc cảm thấy may mắn khi em bị điên, nhưng mà điên không đủ triệt để.

Doãn Ước cẩn thận tiêu hóa những lời này của anh, lại nghĩ đến nhiều chuyện xảy ra lúc trước. Cô cảm thấy có lẽ người điên chính là bản thân cô cũng không chừng.

– Trạng thái tinh thần của em có một thời gian không được tốt, họ cho em uống thuốc em liền uống. Loại thuốc này nói trắng ra là uống vào cũng không khiến người ta khỏe hơn được, nhiều nhất chỉ khiến người ta lặng lẽ hơn thôi. Em rất phối hợp, cũng rất ngoan ngoãn, họ liền cảm thấy bệnh em đã thuyên giảm được một chút, nên kê thuốc cho em ngày càng ít đi. Em liền khỏe hơn một chút, thuốc cứ ngày càng ít dần. Cuối cùng như chị thấy vậy đó, em thành công thoát khỏi nơi quỷ quái kia, được trở về nhà.

– Vậy lúc đầu có chuyện gì, khi đó tại sao em lại tự tử?

– Nếu chị đã gặp Mạnh Bân rồi, mấy lời em nhờ cậu ta truyện đạt chắc chị cũng đã biết. Chỉ là Phương Thành Tựu, hắn hy vọng em mãi mãi ở trong tù, ít nhất là phải ở một nơi bị người khác canh giữ. Cho nên em chỉ có thể giả bộ điên rồi tự tử, đấy là biện pháp duy nhất để em thoát khỏi vòng lao lý. May mà có Kỷ Tùy Châu, con người anh ta cũng không quá kém cỏi.

– Nhưng em không thích anh ấy, đúng không?

https://thuviensach.vn

– Khoan nói thích hay ghét đã. Trước kia anh ta tổn thương chị, em rất hận anh ta. Nhưng hiện tại có anh ta ở bên cạnh bảo vệ chị, em lại rất yên tâm. Chị, chị có biết nếu không có Kỷ Tùy Châu, chị sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm không?

Doãn Ước mù tịt chẳng hiểu gì, cô vẫn cảm thấy bản thân sống rất bình yên, không ngờ trong miệng em trai, lại biến thành bộ dạng đó.

– Không có Kỷ Tùy Châu, hiện giờ chị sống hay chết cũng không biết. Phương Thành Tựu là một thằng khốn nạn xấu xa.

Doãn Hàm sắc mặt thay đổi, nắm chặt tay đấm mạnh xuống bàn, tiếng động kia rất lớn, gần như đấm vỡ mặt kính trên bàn.

Doãn Ước đau lòng không thôi, mau chóng kéo tay anh đến:

– Làm gì ra tay mạnh vậy.

– Chị, chị có biết mấy năm nay em sống như thế nào không? Em không sợ gánh tội, cũng không sợ ngồi tù, em chỉ lo cho chị. Phương Thành Tựu còn sống ngày nào, em sẽ lo lắng thêm ngày đó.

– Cho nên năm đó Tùy Ý…

Doãn Ước phát hiện giọng nói của mình đang run rẩy, ánh mắt Doãn Hàm nhìn cô sâu thẳm vô cùng, trầm ổn vượt qua số tuổi của anh. Anh gật đầu, nhẹ như mây bay gió thổi.

– Là hắn, năm đó chính là hắn.

– Vậy tại sao em không nói ra chân tướng?

– Chị còn ở bên ngoài, làm sao em dám nói. Quan hệ của chị và hắn gần gũi như vậy, hắn muốn ra tay với chị sẽ rất dễ dàng. Em duỗi tay không được với tay cũng không tới, ngoại trừ gánh tội thay hắn thì chẳng còn cách

https://thuviensach.vn

nào khác. Nhiều năm trôi qua em không mở miệng nói gì, chính là không muốn để lộ chuyện này. Em sợ em mà hé miệng, sẽ không nhịn được nói ra chân tướng. Một khi nói ra rồi, tình cảnh của chị sẽ vô cùng nguy hiểm.

Doãn Ước nhớ tới khuôn mặt vô cùng nhiệt tình của Phương Thành Tựu, không thể liên hệ với khuôn mặt và lòng dạ bẩn thỉu bỉ ổi kia.

Cô nắm thật chặt tay Doãn Hàm, từ từ cúi thấp đầu xuống. Cô muốn kiềm nước mắt không để nó chảy ra, chỉ là làm không được. Giọt lệ thứ nhất như hạt mưa trượt dài trên mặt, khiến lòng cô bất chợt lạnh lẽo. Cô bắt đầu nức nở, dù cắn môi chặt thế nào cũng không khống chế được tiếng thút thít phát ra từ miệng mình.

– Xin lỗi em, đều là chị không tốt.

– Không, không phải chị không tốt, mà chính em là người không tốt. Nếu năm đó không phải em có ý đồ xấu với Tùy Ý, nếu ngày hôm đó em không đi đến chỗ trọ tìm cô ấy, chuyện này sẽ không thành ra như vậy. Em bị trừng phạt là đúng tội.

Lúc Doãn Hàm nhắc đến chuyện này, rõ ràng không còn khí thế của lúc nãy nữa, toàn thân như yếu đuối bất lực. Anh rút khăn lau nước mắt giúp Doãn Ước, còn mình thì nhíu chặt mày, không cho nước mắt chảy xuống.

Anh thế này khiến Doãn Ước nhìn mà đau lòng, ôm cô anh, cuối cùng nước mắt trào ra.

Lâu lắm rồi, họ khổ sở hơn bất kỳ ai khác, cho dù em trai ở trong tù, chị gái ở bên ngoài, thì trong lòng họ luôn có vết thương như vậy, không muốn ai chạm vào cũng không thể tiết lộ ra.

Em trai quay về nhà lâu như vậy, Doãn Ước vẫn không có can đảm nhắc đến chuyện năm đó với anh, chỉ là sợ một khi bóc lớp mài đóng trên vết

https://thuviensach.vn

thương thì sẽ để lộ một mặt máu chảy đầm đìa. Không thể ngờ được một mặt đó lại hung tợn và bất ngờ đến thế.

Hai chị em ôm nhau cùng xoa dịu vết thương lòng cho nhau thật lâu, mãi cho đến khi dì giúp việc mở cửa đi vào, nhìn họ một cách kỳ quái, hai người mới đứng lên, đi vào phòng của Doãn Hàm.

Doãn Ước cố nén nước mắt, ép em trai phải kể rõ toàn bộ sự việc năm đó một lần cho cô nghe. Vì thế vụ án mưu sát kia, cuối cùng cũng được phơi bày ra trước mặt cô.

Năm đó, Doãn Hàm thích Tùy Ý, chuyện này ai cũng biết. Anh cũng không e dè, tối hôm đó tự học, anh không biết tại sao lại đến quán bia, uống xong ra về có hơi say, thứ cảm giác mông lung trong lòng này cũng trở nên ngày càng mãnh liệt hơn.

Anh muốn đi tìm Tùy Ý, muốn thổ lộ tấm lòng mình, có lẽ còn muốn làm chút chuyện khác người nữa. Nhưng ai cũng không ngờ, chuyện này đến cuối cùng lại ra nông nỗi như vậy.

Khi đó Tùy Ý còn nhỏ, xinh đẹp lại là con gái nhà giàu, bên cạnh luôn có rất nhiều người theo đuổi. Doãn Hàm ở trong mắt cô chẳng có gì đặc biệt, nhiều nhất chính là mặt mũi thư sinh, là sinh viên ngoan thành tích tốt hơn người khác một chút mà thôi. Cô không có ý gì khi anh theo đuổi cô, cũng không ngờ rằng anh sẽ mượn rượu để đến gõ cửa phòng mình.

Con trai vào tuổi dậy thì đều có quá trình kích động như thế, Doãn Hàm to gan đến tỏ tình với Tùy Ý, thứ nhận được lại là lời từ chối thẳng thừng. Anh vốn nên xoay người đi về, đúng lúc chất cồn trong người lại khiến anh chợt mất đi năng lực tự điều khiển bản thân.

Anh đẩy cửa đi vào căn phòng trọ của Tùy Ý, sau đó làm thêm gì nữa thì anh không nhớ rõ. Nhưng anh là con trai, ngẫm lại cũng biết chắc chắn chính là chuyện đó, ôm ấp hôn hít, lại bị đối phương đẩy ra.

https://thuviensach.vn

Anh còn nhớ sau đó họ đã cãi nhau, anh nhất thời không khống chế được cảm xúc liền đẩy ngã Tùy Ý, đối phương va vào tường, lập tức bất tỉnh.

Doãn Hàm luống cuống, bế cô lên định chạy ra ngoài, muốn đưa cô đến bệnh viện. Nhưng vừa đến cửa lại bị một người chặn lại, Phương Thành Tựu đứng chắn trước cửa không cho anh đi.

– Hắn muốn em giết Tùy Ý.

– Tại sao?

– Hắn cảm thấy Tùy Ý trêu ong ghẹo bướm, quen cùng lúc nhiều bạn trai. Cô ấy không để ý đến em, lại nhận khăn lụa em tặng. Hắn chán ghét loại con gái như thế, cảm thấy hạng người đó cần nhận được bài học đích đáng.

– Vậy cũng không cần giết người mà.

– Con người hắn rất cực đoạn, chị, chị tiếp xúc với hắn được một thời gian, không cảm thấy tâm lý hắn biến thái à?

Doãn Ước lắc đầu. Trước khi sự kiện bắt cóc xảy ra, cô vẫn cảm thấy Phương Thành Tựu là thanh niên ba tốt. Nhìn hắn giao du với Mỹ Hi, quả thật ngọt tận xương tủy. Ai có thể ngờ một người như vậy lại có một mặt kinh khủng khiếp, hắn học tâm lý học rốt cuộc là để chữa bệnh cứu người, hay là tâm lý bản thân dị dạng, muốn mượn chuyện này đẩy mức độ biến thái của hắn lên đến cực hạn?

Nếu hắn giống như lời nói của Doãn Hàm, vậy Triệu Sương và Hà Mỹ Hi…

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc bao trùm lấy Doãn Ước, cô không muốn chỉ dừng ở đây, tiếp tục hỏi em trai tình hình đêm đó:

https://thuviensach.vn

– Vậy sau đó thì sao, em nghe lời hắn?

– Em không có, em không giết Tùy Ý, em cũng không có bản lĩnh giết cô ấy. Em cãi nhau với hắn, sau đó em bị hắn đánh ngất, lúc tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Em nằm trong căn phòng đổ nát ở một vùng ngoại ô nào đó, trên đầu có một tờ báo. Trong tờ báo có đưa tin về vụ án của Tùy Ý, không quá tỉ mỉ, thậm chí thay đổi danh tính và không đề tên trường học cụ thể. Nhưng em biết, đó nhất định là Tùy Ý. Em sợ hãi, em cảm thấy mình đã hại cô ấy, lúc đó em chỉ có một con đường, chính là trốn chạy!

– Tại sao không nói rõ chuyện này ra?

– Ban đầu là không dám, sợ cảnh sát nghi ngờ em. Sau đó em ở bên ngoài lẩn trốn xem ti vi xem báo chí, phát hiện bọn họ quả thật đã đổ mọi chuyện lên đầu em, em lại càng không dám quay về. Năm năm lẩn trốn truy nã em thường nghĩ, nếu tối hôm đó không đến tìm Tùy Ý thì tốt rồi. Tất cả đều là lỗi của em.

Lời anh nói cũng khá hợp lý, Doãn Ước không thể bác bỏ. Trong chuyện này Doãn Hàm tuyệt đối có lỗi, mặc dù không làm đến chết người, nhưng bởi vì nó mất lý trí mới để người ta giành được cơ hội, Tùy Ý mới gặp phải tai nạn này. Vì thế nó đã trả giá năm năm trong lao tù, oan uổng sao?

E rằng trong lòng mỗi người đều có một đáp án.

Nhưng tên khốn nạn Phương Thành Tựu kia, làm ra chuyện thế này lại có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, thuận buồm xuôi gió sống yên ổn như thế. Khi Tùy Ý nằm hôn mê trong bệnh viện hắn làm, trong lòng hắn có kích động gì không, hay bởi vì thế mà đắc ý vô cùng, nhìn Tùy Ý giống như thưởng thức tác phẩm của mình.

Vĩnh viễn đừng đánh giá quá thấp một người có tâm lý biến thái, Doãn Ước cảm thấy hắn chính là như vậy, hoàn toàn không có khả năng vận dụng

https://thuviensach.vn

suy luận theo lẽ thường như người khác. Hắn không phải người bình thường nên sẽ không có tâm lý hổ thẹn, cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Phán hắn tù chung thân, hình như quá hời cho hắn rồi. Nhưng nếu thật sự phán hắn tử hình, còn có ý nghĩa sao? Chính hắn còn muốn tự sát, có lẽ hắn hoàn toàn không quan tâm sống chết nữa rồi.

Doãn Ước chụp lấy tay của em trai, vẻ mặt nghiêm túc:

– Chị hỏi em, hung khí Phương Thành Tựu dùng để tự sát, là em đưa cho hắn à?

– Em rất muốn hắn chết đi- Nói xong, khóe miệng Doãn Hàm bật ra nụ cười lạnh lẽo- Nhưng em không có bản lĩnh đó. Theo suy đoán những gì em biết về hắn, thuốc là của hắn, từ lâu hắn đã có ý định tự sát. Em không biết có phải lời nói em nhờ Mạnh Bân truyền đạt lại, đã để hắn cảm thấy cơ hội tới rồi hay không. Cũng có thể chỉ là trùng hợp, hắn vốn định tự sát vào ngày hôm đó.

Ngày Phương Thành Tựu có được hung khí chắc chắn không lâu, có lẽ chính là cùng ngày đó mới có. Dù sao trong trại giam canh giữ nghiêm ngặt, cho dù có sơ hở, cũng không thể để hắn tự do bảo quản vật nguy hiểm như vậy trong nhiều ngày thế được.

– Đằng sau chuyện này nhất định là có người đang giúp hắn, hoặc hại hắn?

Doãn Ước cảm thấy em trai nói rất có lý, nhưng họ không phân tích được ra nguyên nhân do đâu. Cho nên tối hôm đó, cô đã nói chuyện này với Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu im lặng nghe cô kể, trầm tư một lúc lâu mới nói:

https://thuviensach.vn

– Phương Thành Tựu suýt nữa đã giết em gái anh, chuyện này có đúng không?

Doãn Ước không biết nói thế nào, không biết vì sao, cô đột nhiên lại nhớ đến Giang Thái, nhớ đến những lời hắn từng nói.

Không lẽ hắn biết được gì đó?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 87

Qua vài ngày, Doãn Ước nhận được thành phẩm hôm đó chụp hình cưới.

Cô chia sẻ lên nhóm chat cho bạn bè xem, ai nấy cũng khen đẹp, chảy nước miếng hâm mộ không thôi, đều tán thưởng nhiếp ảnh gia giỏi và thiết bị quay chụp cho ra hiệu quả kinh người như thế.

– Đến giờ mình chưa từng nghĩ, tiệm miến tiết vịt ở trước cổng trường chúng ta lại có thể chụp đẹp như cung điện thế này.

Bạn ngồi cùng bàn bắt đầu ảo tưởng sẽ mời nhiếp ảnh gia này chụp hình hôn lễ cho mình, bị hai cô bạn khác bạc bẽo cười nhạo một phen.

Doãn Ước không mấy quan tâm đến mức độ đẹp đẽ của hình cưới, thứ cô để ý hơn cả là bầu không khí và ý cảnh trong đó. Nếu chỉ có cô và Kỷ Tùy Châu chụp hình cưới, có thể hôn lễ qua đi cô sẽ không mở lại album này ra xem.

Nhưng hiện tại trong ảnh có bạn bè cô, đã khiến cô mấy chục năm sau đó, lúc nào cũng lấy ra xem để hồi tưởng lại.

Địa điểm chụp ảnh Kỷ Tùy Châu quyết định không chỉ có một nơi, nhưng mà phải tập hợp bạn bè cô như vậy thật không dễ dàng, chỉ có thể chọn cuối tuần. Ba chị em tốt của cô đều đến “phụng bồi”, bỏ hết tất cả công việc mà “làm nền” cho Doãn Ước, còn thề sẽ chụp một bộ ảnh ghi lại thời thanh xuân của nhóm họ.

https://thuviensach.vn

Mấy người họ tràn đầy lòng tin, kết quả vừa nghe Kỷ Tùy Châu nói địa điểm thứ hai để chụp ảnh, họ liền ỉu xìu.

– Núi Thái Bình, có phải khẩu vị nặng quá rồi không?

Trưởng phòng là người luôn chững chạc còn thấy bất an. Đó là một ngọn núi nổi tiếng ở ngoại ô thành phố, sở dĩ nó nổi tiếng không phải vì cảnh sắc của nó quá đẹp, cũng không phải vì vách núi cheo leo, mà chính là vì các thể loại đồn đại kích thích lại khủng bố về nó.

Nói cách khác, đây là một ngọn núi ma quỷ. Lời đồn ma quái về nó nhiều không kể xiết, thành phố B có một diễn đàn địa phương rất nổi tiếng, bên trong có người chuyên viết bài về ngọn núi Thái Bình này, tải lên các loại tin đồn ma quái ám ảnh. Ngoài ra, cư dân mạng cũng đăng tin kể lại trải nghiệm quỷ quái kỳ dị của chính mình khi lên ngọn núi này.

Có bài đọc là biết xạo, có bài nửa thật nửa giả, đến cuối cùng làm cho người ta nổi da gà. Nhưng quả thật có bài cụ thể nghe vô cùng chân thật, làm trong lòng mọi người đều hoảng hốt.

Vốn tưởng rằng ngọn núi đó sẽ hoang phế, không ngờ người dân trong nước rất quan tâm và tò mò, sau khi nghe những lời đồn đãi ma quái ở núi Thái Bình, hằng năm, người lên núi càng nhiều.

Lúc Doãn Ước còn đi học, đã kéo Kỷ Tùy Châu đi lên núi đó một lần.

Khi đó cô bị não tàn, đăng ký môn tự chọn lại chọn môn khoa học siêu thực, sau khi học vài tiết cô lại sản sinh hứng thú với mấy thứ như linh hồn, liền muốn lên núi Thái Bình.

Nhưng đi một vòng “mời mọc”, lại không ai đi cùng. Mọi người đều tìm đủ lý do để từ chối, nói phải hẹn bạn trai, nói bận tiết học. Lố nhất chính là cô bạn đối diện giường, còn nói phải đi xem mắt, khiến Doãn Ước vô cùng buồn bực.

https://thuviensach.vn

Còn đang học đại học mà xem mắt cái gì, rõ ràng chỉ mượn cớ mà thôi.

Doãn Ước thấy các cô không có nghĩa khí, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui liền kéo Kỷ Tùy Châu đi.

Kỷ Tùy Châu là ai, làm sao bị mấy truyền thuyết ma quỷ như vậy dọa được. Doãn Ước nghĩ, ma quỷ thấy anh còn phải nhún nhường ba phần đó chứ, có anh bên cạnh chính là hậu thuẫn mạnh nhất, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì cô cũng không sợ.

Kỷ Tùy Châu khi đó không bận rộn như hiện giờ, lại ở trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt, đối với loại yêu cầu cơ bản thế này liền đáp ứng ngay, anh lái xe đến đón cô đi.

Kỷ Tùy Châu hôm đó mặc bộ đồ thể thao hiếm thấy, so với bình thường càng trẻ trung năng động hơn, vừa thấy Doãn Ước liền xách ba lô cô đeo trên lưng, rồi nhét cô vào trong xe. Doãn Ước nhìn thần thái thoải mái của anh, trong lòng không cảm thấy đáng sợ, dọc đường chạy đến núi Thái Bình trong lòng tràn đầy tự tin, tâm trạng khoái trá như con chim đập cánh bay lên.

Nhưng đó chỉ là thời gian hào hứng cuối cùng trong suốt hành trình hôm đó của cô. Núi ma quỷ khiến cô hiểu được cái gì là âm u và khủng khiếp.

Đúng là rất lạnh. Nhiệt độ không khí trong núi thấp hơn thành phố rất nhiều, Doãn Ước nghĩ đi leo núi sẽ đổ mồ hôi, nên cô mặc quần áo rất mỏng. Kết quả trên núi gió mạnh, lạnh đến cô run rẩy. Kỷ Tùy Châu cởi áo khoác của mình ra choàng cho cô, vẫn không ngăn được khí lạnh thấu xương đó.

Sau khi đi núi về, Doãn Ước bị cảm lạnh.

Ba người trong phòng ký túc vây quanh cô, ước gì có thể mang kính chiếu yêu ra, xem có thứ gì đó không sạch sẽ đi theo cô về không. Thứ mọi

https://thuviensach.vn

người quan tâm chính là:

– Thật sự gặp ma à?

Quả thật gặp ma. Nhiệt độ không khí cực thấp, thời tiết cũng rất kém. Vừa mới vào núi còn có chút ánh nắng, đi sâu vào thì chỉ có âm u lạnh lẽo. Còn thường xuyên đổ mưa, khiến cho đường núi vô cùng trắc trở khó đi, Doãn Ước được Kỷ Tùy Châu dìu đỡ mới tránh được vài lần trượt chân.

Sau đó cô phân tích một chút, phát hiện cây cối trên núi Thái Bình nhiều hơn những ngọn núi khác, cực kỳ che chắn tầm nhìn. Hơn nữa địa thế núi hiểm trở, leo rất mệt, dưới tình huống người mệt lã lại nhìn không rõ, liền cảm thấy dễ gặp ma. Lời đồn này cũng không hẳn là nói bừa, càng nhiều hơn chính là tâm ma đang quấy phá.

Sau khi nghe xong cảnh ngộ của cô, ba cô bạn cùng phòng càng thêm quyết tâm cuộc đời này sẽ không bén mảng đến núi Thái Bình.

Nhưng các cô không ngờ, nhiều năm trôi qua, cái cô lại phải nuốt lời. Doãn Ước mở miệng yêu cầu, lại là thời khắc chụp hình cưới quan trọng như vậy, sao có thể không đi được.

Đành liều một lần, loại chuyện này cũng chỉ có một lần mà thôi.

Nhưng ai cũng có chút lo lắng, đều hỏi Doãn Ước:

– Kỷ Tùy Châu sẽ phái vệ sĩ theo bảo vệ chúng ta chứ.

Vệ sĩ có hay không thì không biết, Doãn Ước chỉ biết là nhân viên công tác chắc chắn không hề ít. Nhiều người như vậy khuôn vác đồ đạc kéo lên núi Thái Sơn, ngày hôm sao có khi nào được lên báo hay không?

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Doãn Ước mặc nhiều hơn, còn quấn mình hệt như cái bánh chưng. Trước khi lên núi cô còn đặc biệt lo lắng, trời

https://thuviensach.vn

lạnh như thế mà mặc áo cưới, đến lúc đó đông lạnh thành kem thì phải làm sao.

Kết quả lên đến núi phát hiện bản thân nghĩ quá dư thừa. Kỷ Tùy Châu không phải loại người thích chơi trò lãng mạn mà coi nhẹ bản thân. Lúc họ lên núi không mặc áo cưới, mà đổi thành mặc quân phục. Bộ đồ kia mặc lên người vô cùng khí thế, khiến Doãn Ước cảm thấy mình chỉ còn thiếu khẩu súng, là có thể xông pha giữa đám cây cối này mà không hề cố kỵ.

Nói là chụp hình cưới, nhưng hoàn toàn là đến đây chơi trò dã chiến.

Ba cô bạn khác thì mặc đồ đồng màu với nhau, còn Kỷ Tùy Châu thì mặc một bộ đồ lính màu xám, trong môi trường hoang dã thế này có vẻ vô cùng nổi bật. Doãn Ước quả thật hoài nghi hôm nay anh đến là để làm diễn viên.

Địa điểm chụp hình trải qua lựa chọn, được quyết định tại một dòng suối. Đây là một mạch suối nhỏ, địa thế trống trải, rất thích hợp để lấy cảnh. Duy nhất không tốt chính là địa thế lõm, núi bao bọc tứ phía, lúc gió từ trên núi thổi xuống, mấy người Doãn Ước cảm thấy bản thân sẽ bị trận cuồng phong này cuốn bay đi mất.

Điều kiện chụp hình cũng quá gian khổ rồi.

Cũng may nhiều người không khí không tồi, cũng không ai nghĩ đến ma quỷ trên núi nữa, thời tiết trên núi khá đẹp, thường có ánh nắng chiếu xuống. Trong dòng suối còn có cá bơi lội, mấy cô gái ngạc nhiên, nhân thời gian nghỉ ngơi toàn bộ chạy đi bắt cá.

Doãn Ước cũng muốn đi bắt, đưa tay xuống nước thử mới phát hiện nước rất lạnh, liền quay đầu tìm Kỷ Tùy Châu giúp đỡ.

Da anh dày, chắc là không sợ lạnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng quay đầu lại không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, chỉ có nhân viên phụ trách quay chụp ở đó điều chỉnh thiết bị lựa chọn góc chụp, thợ trang điểm đến hỏi Doãn Ước có dậm lại lớp trang điểm không, cô cười lắc đầu.

– Kỷ Tùy Châu đâu?

– Hình như đi qua bên kia, nói là đi nghe điện thoại.

Doãn Ước lúc đầu cũng không để ý, sau đó cô đi vài bước mới cảm thấy không đúng lắm. Cô lấy điện thoại của mình ra nhìn, nơi này tín hiệu di động đặc biệt yếu, hoàn toàn không có sóng, thỉnh thoảng có có một vạch sóng xuất hiện, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

Dưới điều kiện thế này, Kỷ Tùy Châu nghe điện thoại bằng cách nào?

Đám bạn cùng phòng còn đang nghiên cứu làm sao để bắt được cá, cô liền đi về hướng mà thợ trang điểm vừa chỉ vào trong rừng. Sau lưng còn có nhân viên thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, khiến cô không cảm thấy quá sợ hãi.

Trong rừng cây có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông, nhìn bóng lưng hẳn là Kỷ Tùy Châu. Doãn Ước đi nhanh đến đó, mới vừa bước mấy bước người nọ lại đi sâu vào trong hơn, nhanh chóng bỏ lại mình Doãn Ước.

Cô thử gọi anh, người đó không quay đầu, trái lại còn đi nhanh hơn. Doãn Ước cảm thấy lạ, không khỏi đuổi theo.

Lúc này trong đầu cô không còn nghĩ đến truyền thuyết ma quỷ kia nữa, trời sáng trưng thế này ma cỏ ở đâu ra. Vả lại xung quanh rừng cây đều có người của họ, Kỷ Tùy Châu không chỉ dẫn theo đoàn người quay phim chụp ảnh, còn có rất nhiều nhân viên cấp dưới phụ trách khuân vác đồ đạc,

https://thuviensach.vn

thuận tiện làm mấy chuyện vặt. Cho nên lúc Doãn Ước đuổi theo, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Truy đuổi thế này đã chạy xa hơn trăm mét, lúc cô quay đầu lại nhìn, mới giật mình cảm giác mình đã ở sâu trong rừng, đã không còn phân biệt được phương hướng nữa.

Cô tiến thoái lưỡng nan, là tiếp tục đi về trước hay trở về đường cũ? Suy nghĩ một lát, cô rốt cuộc chọn vế sau. Cô lo lắng nếu cứ tiếp tục đi thế này, cô sẽ lạc đường mất.

Lấy điện thoại ra, vẫn không có tín hiệu, cô thất vọng nhét lại trong túi, cúi đầu đi hai bước, đột nhiên cảm giác có người chắn trước mặt, cô ngẩng lên, bắt gặp gương mặt quen thuộc, sợ đến mức cô suýt kêu lên thành tiếng.

Người này cô biết, nhưng người này tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây.

Đó chính là Diệp Hải Thần.

Từ lúc anh ta bị Kỷ Tùy Châu bắt được là nội gián trong công ty, anh ta hoàn toàn không có liên quan gì đến Thịnh Thế nữa. Nhân viên trong văn phòng chủ tịch nhất thời hoang mang, ngoài mặt lại ra vẻ sóng êm biển lặng. Mỗi người vẫn phối hợp xử lý công việc thật nhịp nhàng, nhưng Kỷ Tùy Châu lại vì thế mà rất bận rộn.

Anh cũng không tìm người thay thế vị trí công việc của Diệp Hải Thần, mà là phân công việc của anh ta ra, chia đều cho mọi người trong văn phòng. Nhưng khối lương công việc lớn nhất kia là anh đích thân làm.

Diệp Hải Thần làm việc với anh hơn mười năm, chỉ một chốc quả thật không thể tìm được người nào thay thế. Trong lòng Doãn Ước hiểu rõ, mất đi Diệp Hải Thần, tâm trạng của Kỷ Tùy Châu nhất định rất khó chịu. Vì đó không chỉ là trợ lý, mà còn là người bạn anh luôn coi trọng.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nghĩ đến cả đời này sẽ không có cơ hội gặp lại anh ta, không ngờ anh ta đột nhiên xuất hiện, còn dùng một phương thức kỳ dị thế này.

Trong lòng cảm giác không ổn, Doãn Ước theo bản năng lùi về sau hai bước.

Diệp Hải Thần không đến gần, chỉ cười cười với Doãn Ước:

– Đã lâu không gặp.

Doãn Ước không nói gì, cô không biết nên nói gì. Tình hình hiện giờ, hình như nói cái gì cũng vô dụng.

– Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cô đâu.

Anh ta càng nói vậy, Doãn Ước càng sợ hãi. Trước kia chỉ cảm thấy con người Diệp Hải Thần không thích nói nhiều, trầm ổn và đáng tin cậy, hiện tại hết thảy đều biết thành sắc sảo, khiến người khác cảm thấy anh lộ ra một phần đáng ghét.

Tay Doãn Ước không khỏi nắm chặt lại. Diệp Hải Thần lại cứ lãnh đạm như cũ, vươn tay về phía cô.

– Anh định làm gì?

Doãn Ước không để ý đến tay anh, xoay người muốn chạy. Nhưng đối phương cao to lực lưỡng, sải chân dài hơn cô rất nhiều, nháy mắt liền ngăn trước mặt cô, chặn đường cô lại.

Doãn Ước nhìn về phía con suối, nhưng cây cối rậm rạp, gần như không nhìn thấy tình hình bên kia. Cô muốn gọi, lại sợ chọc giận Diệp Hải Thần, tim cô đập cực nhanh, sau lưng dường như rịn ra mồ hôi lạnh.

Diệp Hải Thần bước tới từng bước, lại vươn tay về phía Doãn Ước, cực giống một quý ông.

https://thuviensach.vn

– Tôi muốn mời cô đi theo tôi một chuyến. Yên tâm, tôi sẽ không làm cô bị thương.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 88-1

Doãn Ước muốn hỏi nếu không đi theo thì sẽ thế nào, lại cảm thấy hỏi như vậy thật vô nghĩa.

Cô rõ ràng không đấu lại Diệp Hải thần, đối phương nói như vậy chỉ là khách sáo thôi. Hiện giờ cô là con cá nằm trên tay anh ta, trốn cũng không thoát.

– Là Giang Thái kêu anh đến đây?

Diệp Hải Thần là gián điệp Giang Thái cài vào Thịnh Thế, chuyện này mới vừa phát hiện ra ai nấy đều khiếp sợ. Doãn Ước thậm chí còn cảm thấy khâm phục Giang Thái, Diệp Hải Thần đi theo Kỷ Tùy Châu nhiều năm, người như vậy mà có thể lôi kéo để dùng, có thể thấy hắn cũng là người rất có năng lực.

Chỉ tiếc Kỷ Tùy Châu quá mạnh, cho dù cướp đi thân tín của anh, cũng không mảy may ảnh hưởng đến gốc rễ của Thịnh Thế.

Cho tới bây giờ, Diệp Hải Thần bị nhổ tận gốc, đã tạo thành một đòn chí mạng với Giang Thái. Kỷ Tùy Châu nhẫn tâm xuống tay, gần như đuổi cùng giết tận đối phương.

Doãn Ước gần đây có nghe tình hình của Giang Thái, Liên Chúng liên tiếp thua lỗ rơi vào tình trạng sắp phá sản, Giang Thái lại bị cuốn vào vụ án hối lộ quan chức, đã thành chim sợ cành cong.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu rất độc, lại lôi ra vụ lớn như vậy, quả thực khiến Giang Thái hết đường trở mình. Hiện giờ hắn trốn đông trốn tây, đương nhiên không dám lộ diện. Nghe nói hắn bị hạn chế xuất cảnh, không có cách chạy trốn ra nước ngoài, cơ quan tư pháp cũng đang trông chừng hắn.

Có thể nói, Giang Thái bị bắt chỉ là chuyện sớm muộn.

Không ngờ hắn lại tức nước vỡ bờ nhanh như vậy. Doãn Ước đã lường trước mục đích thật sự khi Diệp Hải Thần đến tìm mình, dưới tình huống chạy trốn không xong, cô chỉ muốn kéo dài chút thời gian.

Cô vốn hy vọng sẽ nói chuyện với Diệp Hải Thần, tìm kiếm chút tình bạn còn sót lại. Nhưng đối phương vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không trả lời câu hỏi của cô, đi tới túm lấy cánh tay cô, kéo cô đi sâu vào trong rừng.

Đi được mấy bước, Doãn Ước nghe anh ta thấp giọng nói:

– Tôi khuyên cô tốt nhất đừng nên kêu cứu, cũng đừng thử chạy trốn, vô ích thôi.

Quả thật vô ích. Sức Diệp Hải Thần không phải mạnh bình thường, một người trông nhã nhặn như vậy, không ngờ sức lực lại kinh khủng thế này. Doãn Ước hoàn toàn không vùng ra được, dứt khoát tiết kiệm chút hơi sức.

Đường núi khó đi, trên đất đầy bụi gai cỏ dại, Doãn Ước đi có hơi loạng choạng, có lần suýt té ngã. Diệp Hải Thần đưa tay kéo cô, nhỏ nhẹ nói:

– Cẩn thận.

Anh ta như vậy, khiến Doãn Ước sinh ra chút ảo giác, giống như anh ta vẫn là người đàn ông tốt bụng, tuy lạnh lùng nhưng không mất đi chút ấm áp. Chỉ tiếc cảm giác này chỉ lướt qua giây lát, sau khi cô đứng vững đảo mắt nhìn Diệp Hải Thần một cái, chỉ cảm thấy mặt anh ta trầm tĩnh như nước, toàn thân lộ ra uy nghiêm và rét lạnh.

https://thuviensach.vn

Người như vậy, làm sao thích một cô gái như Hạ Tịch được, rất không hài hòa.

Doãn Ước còn chưa từ bỏ ý định, dọc đường không ngừng hỏi anh:

– Giang Thái định làm gì, bắt cóc tôi để uy hiếp Kỷ Tùy Châu?

Diệp Hải Thần liếc cô một cái, mỉm cười.

– Vô ích, đến mức này rồi, e rằng Kỷ Tùy Châu sẽ không có áp lực gì với chuyện này.

– Cô còn tâm trạng quan tâm sống chết của người khác à, lo quan tâm chính mình đi.

– Mạng của chính tôi hiện tại cũng không còn nằm trong tay tôi nữa, dù quan tâm cũng có ý nghĩa gì đâu?

– Rất có lý.

– Diệp Hải Thần, tại sao anh lại phản bội Kỷ Tùy Châu, có thể nói lý do với tôi không?

– Con người là sinh vật hám lợi ích- Diệp Hải Thần nói câu này không chút kiêng kị, có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ.

– Tiền Kỷ Tùy Châu đưa anh không đủ nhiều à?

Diệp Hải Thần không phải thư ký bình thường, ngoại trừ mỗi tháng lãnh lương cố định ra, trong tay còn nắm giữ một số cổ phần công ty. Hoa hồng hàng năm thu vào một số tiền rất lớn. Anh ta còn cảm thấy có gì chưa đủ?

Nhưng hình như anh ta không nghĩ vậy.

– Đâu có ai ngại kiếm nhiều tiền, đứng núi này trông núi nọ chứ.

https://thuviensach.vn

– Ngoại trừ tiền, anh không nghĩ đến những chuyện khác sao? Ví dụ như tình nghĩa anh em nhiều năm.

– Ai nói tôi không nghĩ.

– Vậy sao anh lại…

Doãn Ước không nói thêm nữa, cô xem như đã nhìn ra, Diệp Hải Thần không định cùng cô nói chuyện. Tất cả câu trả lời đều cho có lệ. Nguyên nhân thật sự anh ta phản bội lại Thịnh Thế chỉ có mình anh ta biết.

Doãn Ước nghĩ đến anh ta đang quen với Hạ Tịch, là vì để cùng người mình yêu đi đến cuối cùng, cho nên không tiếc phản bội anh em sao?

Con người Diệp Hải Thần này đúng là quá khó hiểu.

Hai người đi rất lâu trong rừng, Doãn Ước nhanh chóng cảm thấy thể lực không trụ nổi nữa, có chút không theo kịp nhịp bước của đối phương. Diệp Hải Thần quay đầu lại nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hơi rối rắm:

– Cô đi nổi không?

– Không nổi nữa, tôi có thể ngồi xuống nghỉ chân chút không?

– Không được.

– Rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?

Diệp Hải Thần lấy bản đồ ra xem, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh. Họ đã ra khỏi rừng cây, lúc này đang men theo dòng suối nhỏ leo lên trên. Thế núi rất cao, họ đang đứng giữa sườn núi, chỗ này là đoạn nổi danh nhất núi Thái Bình. Nghe nói 50% dữ kiện tin đồn đều xảy ra ở chỗ này.

Rất nhiều người đến núi Thái Bình để tìm kiếm chỗ này, chỉ là đường ở đây khó đi, không ít người đi được một nửa lại bỏ cuộc, người thật sự có

https://thuviensach.vn

thể đặt chân đến đây không nhiều lắm. Bình thường người tới được đây sẽ tự chụp hình mình, sau đó khi về nhà chọn ảnh, sẽ có người phát hiện điều lạ bên trong tấm ảnh mình chụp.

Năm đó Doãn Ước lên núi cũng muốn tìm được chỗ này, chỉ tiếc đi chưa đến nơi đã đánh trống lui quân.

Diệp Hải Thần dường như cũng nghe lời đồn này, dưới không khí căng thẳng bây giờ, lại tốt bụng đề nghị với cô:

– Cô có muốn chụp ảnh hay không?

Doãn Ước cười bất đắc dĩ, từ chối lời đề nghị của anh ta.

Trong hoàn cảnh ở đây, cô bất giác cảm thấy hồi hộp. Cô đứng trước một tảng đá lớn, nhìn quanh bốn phía. Cô cảm thấy Giang Thái chắc là ở một nơi nào đó, đang âm thầm theo dõi hành động của cô.

– Hắn không đến à?

– Sẽ đến, hiện tại anh ta khá thận trọng.

Nếu không phải Doãn Ước cùng xuất hiện ở đây với Kỷ Tùy Châu, Giang Thái tuyệt đối không thể xuất hiện. Hiện tại hắn như một kẻ lưu vong, muốn trở lại như xưa đã là hy vọng xa vời, thứ duy nhất có thể trông cậy chính là xâu xé Kỷ Tùy Châu để hả cơn giận. Diệp Hải Thần rất hiểu suy nghĩ trong lòng hắn.

Điểm này ngay cả Doãn Ước cũng rõ ràng. Nhưng cô có một chuyện không rõ:

– Tại sao anh lại giúp Giang Thái làm việc? Lúc trước anh vì tiền tôi có thể hiểu, nhưng bây giờ, Giang Thái đã không còn tiền để cho anh, anh giúp đỡ hắn làm chuyện như vậy, không cảm thấy rất ngu ngốc à?

https://thuviensach.vn

– Không sao, coi như tôi trả lại ân tình cho hắn.

– Ân tình gì?

Diệp Hải Thần vuốt bụng, hình như có động tác chỉnh lại quần áo. Nhưng khi tầm mắt rơi xuống trên người Doãn Ước lại thu trở về, làm như không có việc gì, chà xát tay vào nhau, không để ý đến câu hỏi của cô.

Doãn Ước đành chịu, thấy anh không định đi tiếp nữa, cô dứt ngoát ngồi xuống tảng đá.

Cô mệt quá, còn có hơi buồn ngủ, mấu chốt là gió lạnh trên núi này, khiến cô lạnh đến run rẩy.

Cô ôm lấy cơ thể mình run nhẹ, bất ngờ có áo khoác choàng lên người cô, ngẩng đầu, cô thấy Diệp Hải Thần đã cởi áo khoác của anh ta ra, chính là cái đang khoác trên người cô bây giờ. Doãn Ước muốn nói cám ơn, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Hiện tại tình cảm của cô đối với người đàn ông này vô cùng phức tạp.

– Anh nói xem lúc này Giang Thái có thể ở ngay gần đây để quan sát chúng ta không?

– Chắc chắn có.

– Vậy mà anh còn dám đối xử với tôi như vậy?

– Có liên quan gì đâu, hiện giờ tình hình của anh ta khó giữ nổi mình, còn quản được tôi sao. Tôi muốn đối xử tốt với ai thì làm, chẳng liên quan đến anh ta. Tôi đưa cô đến đây đã trả hết ân tình cho anh ta rồi, chuyện tiếp theo chính anh ta tự làm.

Doãn Ước khép chặt áo khoác lại, vô thức cắn môi. Cô đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên phát hiện cây cối ở gần đó lay động, một bóng người như

https://thuviensach.vn

ẩn như hiện, đang gạt nhánh cây đi ra ngoài.

Xem dáng vóc hình như là Giang Thái.

Doãn Ước căng thẳng, lập tức đứng lên. Diệp Hải Thần đè cô ngồi xuống lại:

– Cô lo ngồi đi, chuyện đàn ông với nhau, cứ để chúng tôi tự nói.

Nhiều ngày không gặp, Giang Thái già đến nỗi khiến người ta không nhận ra được. Hắn không cạo râu, quần áo trên người bẩn đến nỗi không nhìn ra màu sắc vốn có. Chân mang đôi giày dính đầy bùn đất, trông nghèo nàn đến cực hạn.

Doãn Ước còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp hắn. Chính là lần đó đi họp lớp, cô không may đụng phải Giang Thái, bị hắn kéo vào phòng uống rượu. Giang Thái khi đó hống hách, dạn dĩ biết bao, ngoại trừ không dám chọc Kỷ Tùy Châu ra, quả thật chính là tư thế "ông cóc sợ ai".

Nhưng mà mới một năm trôi qua, hắn lại biến thành bộ dạng thê thảm thế này. Doãn Ước không khỏi đồng cảm với hắn.

Hắn rất xấu xa, nhưng hiện tại lại quá đáng thương. Hắn đi tới, nhìn thấy Doãn Ước còn giơ tay lên, nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi cô.

Doãn Ước quay mặt đi, không muốn mặt đối mặt với hắn.

Giang Thái cười lạnh, muốn đến chạm vào mặt Doãn Ước, thì bị Diệp Hải Thần ngăn lại:

– Đủ rồi, đến mức này rồi còn muốn chơi phụ nữ à, lo nghĩ xem sau này phải làm thế nào đi.

Giang Thái không nghĩ sẽ làm trái lời Diệp Hải Thần, nghe anh ta nói xong liền ngoan ngoãn rút tay về. Diệp Hải Thần ở đó khuyên hắn:

https://thuviensach.vn

– Đừng lấy cứng chọi cứng nữa, chi bằng van xin Kỷ Tùy Châu đi, để anh ta nghĩ cách đưa anh ra nước ngoài. Ít ra không cần ngồi tù, tốt hơn ở trên núi này ăn gió lạnh.

Ngay cả Doãn Ước cũng nhìn ra được, hiện tại Giang Thái đã đến đường cùng. Trong thành phố giám sát nghiêm ngặt, hắn hoàn toàn khó thoát. Nhưng trốn trong núi này cũng không phải là cách lâu dài. Hắn đã hưởng qua giàu sang, giờ sống như người rừng chỉ có thể là đường chết.

Đề nghị Diệp Hải Thần đưa ra là cách tốt nhất hiện nay.

Nhưng Giang Thái vẫn còn mạnh miệng:

– Trốn cái gì, dứt khoát cả hai chôn cùng, còn được sảng khoái một chút.

– Tùy anh, anh muốn khí phách như vậy, tôi cũng không ngăn cản. Đừng lôi phụ nữ vào, tự anh cứng đối cứng với Kỷ Tùy Châu đi.

– Rốt cuộc anh đứng về phía nào?- Giang Thái bị thái độ của anh ta làm cho tức giận.

– Tôi không đứng về phía ai hết, tôi vốn không muốn xen vào chuyện này. Nếu không nể tình anh cứu tôi một mạng, hôm nay tôi cũng sẽ không đến đây.

– Cho nên anh không giúp tôi giết Kỷ Tùy Châu?

– Giết người là tội nặng, tôi không cần thiết phải vấy máu lên tay mình. Tôi cũng khuyên anh tốt nhất đừng làm, chưa nói đến chuyện anh có thể giết được Kỷ Tùy Châu hay không. Cho dù thật sự để anh giết được, cuối cùng anh cũng không có cách nào tồn tại được nữa. Chẳng qua anh chỉ sống hơn người chết mấy ngày, có ý nghĩa gì chứ.

– Con người anh, thật là…

https://thuviensach.vn

– Hiện giờ bên cạnh anh, ngoại trừ tôi ra còn ai tình nguyện làm việc giúp anh nữa, nên tự thỏa mãn đi, tôi cũng không nợ gì anh.

Giang Thái nghiến răng chửi tục một câu, vẫn không khỏi nhìn Doãn Ước nhiều hơn. Hắn không biết bản thân bị sao nữa, người phụ nữ này chẳng có gì nổi bật, nhưng hắn lại cứ nhớ mãi không quên. Hệt như có ma lực, quả thật những thứ của Kỷ Tùy Châu hắn đều muốn cướp đoạt sao?

Hắn âm thầm phỉ nhổ, bắt đầu chửi ầm lên.

Nỗi cằm hơn chất chứa trong lầu bấy lâu, hắn đã nhịn rất lâu rồi. Hiện giờ hắn túng quẫn thế này, như con chó chết chủ, đây hoàn toàn là công lao của Kỷ Tùy Châu. Chưa từng có người nào khiến hắn vừa kiêng kị vừa hận thù như vậy, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào.

Hắn chẳng qua chỉ tạo cho Kỷ Tùy Châu một chút rắc rối nho nhỏ, làm sập một cái giàn giáo, vừa không làm chết người lại không khiến cổ phiếu của Thịnh Thế rớt giá, Kỷ Tùy Châu lại có thể xuống tay ngoan độc như vậy, nhổ tận gốc truy tận rễ như vậy.

Nói đi nói lại chỉ vì Kỷ Tùy Châu có được một người cha thế lực mà thôi.

Giang Thái chửi vô cùng khí thế, tiếng vọng trong núi ngày càng lớn, làm Doãn Ước nhức óc. Cô lặng lẽ bịt tai lại, lúc gương mắt lén nhìn, phát hiện Diệp Hải Thần đang nhíu mày.

Con người này đúng là nhìn thế nào cũng không giống kẻ xấu mà.

Đến cuối cùng Giang Thái chửi mệt rồi, đột nghiên hắng giọng rống lên:

– Kỷ Tùy Châu, mẹ kiếp mày lăn ra đây cho tao!

https://thuviensach.vn

Trong núi im ắng vài giây, dường như không ai hồi đáp. Nhưng một giọng nói trầm ấm nhanh chóng bay bổng đến chốn này:

– Được thôi, tao đến đây.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 88-2

Đến cuối cùng Giang Thái chửi mệt rồi, đột nghiên hắng giọng rống lên:

– Kỷ Tùy Châu, mẹ kiếp mày lăn ra đây cho tao!

Trong núi im ắng vài giây, dường như không ai hồi đáp. Nhưng một giọng nói trầm ấm nhanh chóng bay bổng đến chốn này:

– Được thôi, tao đến đây.

Chỉ một câu nói đơn giản, lại khiến cho sắc mặt ba người họ đều biến đổi.

Doãn Ước đứng phắt dậy, lại bị Diệp Hải Thần túm trở về. Anh ta chắn trước mặt Doãn Ước, nói với cô:

– Cô đợi đây đừng chạy lung tung, như vậy an toàn hơn.

Sắc mặt Giang Thái sa sầm, đưa tay ra sau hông. Doãn Ước liếc mắt nhìn thấy động tác của hắn, không khỏi lo lắng.

– Không lẽ hắn có súng?

Cô nhỏ giọng hỏi Diệp Hải Thần, đối phương cho cô một ánh mắt khó phân biệt, dường như ngay cả anh ta cũng không biết rõ, trên người Giang Thái có vũ khí hay không?

Nhưng Giang Thái cũng chưa rút thứ gì đó trên lưng ra, tay vẫn sờ ở đó, cảnh giác nhìn Kỷ Tùy Châu.

https://thuviensach.vn

Nhìn Kỷ Tùy Châu, hai tay khoanh lại bộ dạng thong dong, còn cười cười với Giang Thái:

– Sợ cái gì, tao mà có súng, lúc nãy tao bắn mày rồi, nhanh gọn sạch sẽ. Mày cũng biết mục đích hôm nay tao đến nơi này mà. Giang Thái, tao thật sự hơi xem thường mày rồi.

Câu này có ý gì. Doãn Ước vẻ mặt hoài nghi, nghe có vẻ Giang Thái không chỉ cài một người ở bên cạnh Kỷ Tùy Châu.

Giang Thái hắng giọng nói hơi khàn của hắn, cười rất láu cá:

– Kỷ Tùy Châu, chúng ta so tài công bằng đi.

– So thế nào?

– Đánh một trận được không?

– Không được, tao chả có hứng thú với mấy thể loại trẻ con đó.

– Mày không hứng thú, hay không dám nhận thách thức?- Giang Thái nhìn Doãn Ước bên cạnh- Là sợ đánh thắng tao, Doãn Ước sẽ khó giữ được mạng sống à? Cũng đơn giản thôi mà, mày nhận thua, quỳ xuống dập đầu ba cái là được.

Doãn Ước cảm thấy thần kinh hắn không được bình thường, đến nông nỗi này, còn ở đây hành động theo cảm tính. Vừa rồi Diệp Hải Thần đã đề nghị hắn cách tốt nhất rồi. Hiện giờ người có năng lực giúp hắn trốn ra nước ngoài, ngoại trừ Kỷ Tùy Châu ra còn có ai nữa. Hắn ở lại, không phải bị tống vào tù, thì cũng bỏ mạng dưới họng súng thôi, cái này cũng không phải kết cục tốt.

Hiện giờ trong tay hắn có bài tẩy, là có thể ra điều kiện với Kỷ Tùy Châu rồi. Nhưng hắn lại như thằng oắt con, ở đây cãi nhau. Phải biết rằng Kỷ

https://thuviensach.vn

Tùy Châu là người đa mưu túc trí, nếu hắn cho anh thời gian để động não, anh sẽ nhân cơ hội nắm bắt được nhược điểm của đối phương để tiến hành phản kích.

Giang Thái nếu cứ tiếp tục dông dài như vậy, hắn chết là không thể nghi ngờ.

Doãn Ước cũng không biết nên vui hay lo lắng. Nghĩ lại con người Giang Thái chuyên làm việc xấu, cô cảm thấy người này có chết cũng không đáng tiếc. Cô chỉ tiếc một người ôn hòa như Diệp Hải Thần, vì sao lại lẩn quẩn trong lòng mà bắt tay với Giang Thái?

Cô nhìn thẳng vào gáy của Diệp Hải Thần, nhớ đến sự chăm sóc của anh ta đối với mình ban nãy, cô không khỏi lên tiếng nhắc nhở:

– Anh đừng đối địch với Kỷ Tùy Châu, không có lợi gì đâu.

Diệp Hải Thần quay đầu lại nhìn cô một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng chỉ trong giây lát. Sau đó anh ta nói:

– Tôi biết.

Không biết tại sao, Doãn Ước đột nhiên có hơi yên tâm, Diệp Hải Thần nhìn thế nào cũng không giống kẻ xấu.

Bên kia Kỷ Tùy Châu hai tay đút vào túi áo ba-đờ-xuy, đứng trong gió nhìn Giang Thái:

– Mày có hai con đường để chọn, đầu hàng hoặc bị giết, mày chọn cái nào?

– Cho dù chọn cái nào, giết mày trước rồi tính.

– Mày cảm thấy mày giết nổi không?

https://thuviensach.vn

– Vậy giết Doãn Ước, để mày phải đau khổ cả đời- Giang Thái đột nhiên nôn nóng, quát lên với Diệp Hải Thần- Mang con đó qua đây!

Diệp Hải Thần không hề nhúc nhích, ánh mắt bình tình nhìn hắn. Giang Thái càng thêm sốt ruột, nổi trận lôi đình:

– Tôi nói anh đưa cô ta lại đây, có nghe không?

Diệp Hải Thần lắc đầu.

– Anh không nghe tôi. Anh đừng quên nếu không có tôi, hiện giờ anh đã là một xác chết rồi.

– Chính vì thế, hôm nay tôi mới có thể đứng ở đây. Giang Thái, tôi hy vọng anh có thể giữ được mạng sống, đừng đấu tranh vô ích nữa, đầu hàng sớm sẽ tốt hơn. Chết không phải chuyện dễ chịu đâu, tôi khuyên anh đừng nếm thử.

– Có phải cả mày cũng lừa tao!- Giang Thái mặt mũi vặn vẹo, cuối cùng cũng móc cây súng ở sau hông ra, nhắm thẳng vào Diệp Hải Thần.

– Lừa anh cái gì!

– Từ đầu tới cuối, mày và tên họ Kỷ đã thương lượng xong rồi chứ gì. Tụi bây muốn lừa tao xuất hiện, thằng khốn nạn!

Suy đoán trong lòng Doãn Ước nhận được chứng thực. Khó trách Kỷ Tùy Châu bình tĩnh như vậy, từ đầu đến cuối không hề hoảng loạn. Diệp Hải Thần hoàn toàn là người của anh, nói cách khác trong chuyện này, Diệp Hải Thần đã lựa chọn đứng về phía anh.

Thực ra vậy đối với Giang Thái cũng là chuyện tốt. Cứng đối cứng, hắn chẳng được lợi lộc gì.

https://thuviensach.vn

– Giang Thái, tôi đã nói với anh từ lâu, hiện giờ người anh có thể cầu xin chỉ có mình Kỷ Tùy Châu.

– Tao khinh, tao có chết cũng không cầu xin hắn. Mày dám gạt tao, xem tao một phát bắn chết mày!

Toàn thân Giang Thái run rẩy, tay cầm súng không ngừng khua lên trong không khí. Hắn như kẻ tâm thần, không khác gì tên điên. Doãn Ước đang lo lắng súng không có mắt, chỉ thấy một bóng người vọt đến bên người Giang Thái, vài ba động tác đã giật được cây súng trong tay hắn.

Giang Thái sững sờ một chút, nhanh chóng có lại phản ứng, tung một đá vào người Kỷ Tùy Châu, xoay người chạy về phía đỉnh núi.

Kỷ Tùy Châu và Diệp Hải Thần chưa đuổi theo, trong đám cây cối không biết từ đầu nhảy ra rất nhiều người, phần lớn đều cầm súng trong tay truy đuổi về hướng Giang Thái bỏ chạy.

Doãn Ước không nói gì, cô liếc mắt một cái liền phát hiện một người trong số đó có chút quen mặt, cẩn thẩn nghĩ lại cảm thấy đó chính là anh trai vừa rồi giúp khiêng thiết bị chụp ảnh đúng không nhỉ? Sao anh ta lại có súng trong tay, còn chạy nhanh như vậy, nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ đó, giống hệt cảnh sát nhân dân trong mấy bộ phim hình sự.

Cô cảm thấy mình như rơi vào cái vòng rất lớn mà Kỷ Tùy Châu thiết kế từ lâu.

Doãn Ước đứng yên không nhúc nhích, Diệp Hải Thần quay đầu lại nhìn sắc mặt cô, liền mỉm cười với Kỷ Tùy Châu. Ở khoảng cách vài mét, anh ta dùng khẩu hình để phát âm với Kỷ Tùy Châu:

– Người anh em, bảo trọng.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu cũng mỉm cười với anh ta, giơ tay ra hiệu “hãy yên tâm”. Diệp Hải Thần liền tránh đi, hoàn thành nhiệm vụ.

Doãn Ước cảm thấy bản thân đặc biệt tức giận, quả thật sắp bùng nổ. Cô một lòng nghĩ cô chỉ đến để chụp hình cưới, không ngờ lại làm mồi nhử cho người ta, chỉ để dẫn dụ Giang Thái ra mặt.

Tên Kỷ Tùy Châu này, xem cô là gì hả?

Cô xoay người đi thẳng, ước gì có thể trùm kín cả người bằng chiếc áo khoác của Diệp Hải Thần. Kỷ Tùy Châu liền đi theo cô, cũng không nói gì, dọc đường vô cùng im lặng. Nhịp bước Doãn Ước nhanh hơn, anh cũng sẽ tăng tốc theo. Khi cô thấy mệt đi chậm lại, anh cũng sẽ thức thời thả chậm tiết tấu.

Tóm lại, hai người cứ duy trì khoảng cách một đến hai mét như vậy, đi lung tung không định hướng trong núi sâu này. Cho đến khi Doãn Ước đột nhiên ý thức được, họ đã… lạc đường.

Điều này làm cơn thịnh nộ trong lòng cô càng bốc cao hơn.

Một buổi chụp ảnh cưới tốt đẹp, cuối cùng lại thành ra thế này. Khủng khiếp hơn là, thời tiết xem như nắng ráo ở núi Thái Bình, lại đột ngột đổ mưa. Mặt đất trở nên ẩm thấp và trơn trượt khó đi, Doãn Ước chỉ mới vô ý liền trượt chân suýt ngã, may mà Kỷ Tùy Châu nhanh tay lẹ mắt, níu cô lại.

Doãn Ước sau khi đứng vững, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tan hết, cô hất mạnh tay của đối phương ra. Nhưng cô không đi tiếp nữa, vì cô phát hiện bốn phía đều rất giống nhau, không biết nên đi về hướng nào.

Kỷ Tùy Châu đang ở đó cười cười với cô, vươn tay kéo chiếc mũ của áo khoác trùm lên đầu cô, rồi ôm cô vào lòng mình, hỏi:

– Lạnh không?

https://thuviensach.vn

– Đương nhiên lạnh.

– Anh cởi áo cho em mặc nha.

Anh cởi áo ba-đờ-xuy của mình ra, quấn chặt Doãn Ước lại. Doãn Ước vốn mặc không ít, cộng thêm hai chiếc áo khoác nam, cảm giác cơ thể mình chẳng khác con gấu là mấy.

Hôm nay đúng là xúi quẩy.

Kỷ Tùy Châu cởi áo khoác ra bên trong là bộ đồ lính, nút trên cùng để mở, lộ ra xương quai xanh khiêu gợi. Doãn Ước rất nhỏ mọn, cảm thấy anh phải bị trừng trị mới được, dứt khoát mở thêm hai cúc áo của anh ra nữa, rồi cấu véo lên ngực anh một hồi.

Lần này sức lực không nhỏ, Kỷ Tùy Châu phối hợp kêu "ui da" một tiếng, thuận tiện chụp lấy tay Doãn Ước.

– Không nhẹ nha, xem ra gần đây ăn uống rất đầy đủ.

Doãn Ước quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn anh. Kỷ Tùy Châu cúi đầu, ngậm lấy môi cô. Ban đầu Doãn Ước còn giãy dụa vài cái, nhưng rất nhanh liền khuất phục, cam chịu số phận.

Hai người hôn nhau trong mưa rất lâu, cho đến khi toàn thân Kỷ Tùy Châu ướt đẫm, mới chậm rãi buông Doãn Ước ra.

– Là anh xấu xa, đừng giận mà.

– Tức chết em rồi.

– Là tức hay sợ?

Sợ hãi à? Chuyện đó Doãn Ước không nghĩ tới. Lúc đầu có thể hơi sợ, nhưng sau khi Giang Thái xuất hiện, trái lại cô không thấy sợ. Diệp Hải

https://thuviensach.vn

Thần mang đến cho cô một cảm giác rất yên tâm, hơn nữa chuyện này tiến triển khá nhanh. Cô còn chưa kịp sợ hãi, hết thảy đã xong rồi.

– Có thể bắt được hắn không?- Cô nhớ tới Giang Thái.

– Đông người như vậy, hắn chạy không thoát đâu.

– Cho nên người theo chúng ta lên núi chụp ảnh không phải nhiếp ảnh gia và trợ lý, đều là mấy chú cảnh sát?

– Vui không?

– Vui cái gì, thật không hiểu anh nghĩ gì nữa, dẫn nhiều người như vậy lên núi, ngộ nhỡ xảy ra sơ suất thì phải làm sao. Giang Thái là tên điên đó.

– Nhưng hắn không phải tên ngốc, nhiều người như vậy bao vây nơi đó, hắn không có khả năng nhào ra công kích tự sát như vậy. Hắn chỉ dám chờ đến khi ít người, nhảy ra phô trương thanh thế. Bạn bè em rất an toàn, nói không chừng giờ đã xuống núi rồi.

– Vậy anh làm sao giải thích với mấy cậu ấy, muốn để các cậu ấy biết hôm nay lên núi không phải đi theo em chụp hình, mà là giúp đỡ bắt tội phạm đào tẩu à, không chừng sẽ hù chết người đó- Doãn Ước đưa tay đến, nắm lấy mặt của Kỷ Tùy Châu, nghiêm trang nói- Kỷ Tùy Châu anh biết không, anh làm chuyện thế này, về sau đường càng ngày càng hẹp đấy.

– Cho nên em mới phải kết hôn với em, có thể mở rộng đường con cái của anh lớn hơn một chút.

– Nhưng mà sau này anh lại làm chuyện như vậy, em sẽ không yêu anh nữa. Anh không sợ Giang Thái làm gì em à?

– Không đâu, có Diệp Hải Thần ở đó. Con người anh ta em tuyệt đối có thể yên tâm, chuyện anh ta đã đồng ý, sẽ không thể không làm được.

https://thuviensach.vn

– Nhưng Giang Thái có súng đấy!

– Em cảm thấy trong súng của hắn còn viên đạn nào không? Nói cách khác, viên đạn còn có thể bắn ra được sao?- Kỷ Tùy Châu vuốt mái tóc ước nhẹp của cô.

– Vậy các anh sao lại…- Doãn Ước chớp chớp mắt- Bắt sớm chẳng phải xong rồi hay sao, còn làm nhiều chuyện như vậy thật phiền phức.

– Vâng, phu nhân dạy bảo rất phải, về sau nhất định sẽ không nể mặt Diệp Hải Thần nữa, tốc chiến tốc thắng.

– Là anh ta muốn anh làm vậy?

– Diệp Hải Thần nợ Giang Thái một ân tình, đối phương dù sao cũng từng cứu anh ta một mạng. Anh ta muốn trải một con đường tốt cho Giang Thái, anh đồng ý với anh ta, nếu Giang Thái cầu xin anh, anh có thể nhân nhượng một chút, ít nhất sẽ để hắn không thê thảm như hiện giờ. Nhưng điều kiện đầu tiên chính là hắn phải giơ tay đầu hàng, anh có thể nói cảnh sát xem như hắn tự thú. Nhưng hắn không có, vậy không trách được anh.

Doãn Ước lần đầu tiên biết được, con người Diệp Hải Thần lại có tình có nghĩa như vậy.

– Vậy anh ta rốt cuộc là người bên nào, anh ta không phải nội gián trong công ty à?

– Đó chỉ là tự Giang Thái nghĩ thế mà thôi.

Nói đến đây, sắc mặt Kỷ Tùy Châu lại sa sầm. Diệp Hải Thần đương nhiên không phải nội gián. Giang Thái có ơn với anh ta là thật, nhưng con người anh ta ý chí kiên định, với anh ta mà nói cách thức báo ơn có rất nhiều, phản bội Thịnh Thế là cách ngu xuẩn nhất.

https://thuviensach.vn

Giang Thái tự cho mình thông minh, có thể dựa vào một Diệp Hải Thần mà lật đổ được Thịnh Thế, không ngờ ngược lại rơi vào bẫy của Kỷ Tùy Châu.

Vậy nội gián thật sự là ai?

Doãn Ước rất tò mò, Kỷ Tùy Châu cũng không muốn nói nhiều. Lau đi nước mưa trên mặt cô, anh ôm cô đi về phía trước.

– Là hướng này à?

– Chắc không sai đâu.

– Anh căn cứ vào cái gì mà chắc chắn vậy?

Kỷ Tùy Châu lấy một thứ trong người ra, quơ quơ trước mặt Doãn Ước. Doãn Ước nhìn, phát hiện là la bàn, nhất thời há miệng.

Đúng là bội phục người đàn ông này.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 89

Tối hôm đó, Kỷ Tùy Châu đặt bàn ở nhà hàng nổi tiếng thành phố B, mời nhóm bạn của Doãn Ước dùng bữa tối.

Cô bạn cùng bàn là người phản ứng chậm nửa nhịp, mãi cho đến lúc ăn cơm mới thắc mắc hôm nay rốt cuộc trên núi đã xảy ra chuyện gì, chỉ ở đó cảm thán:

– Đúng là quá nguy hiểm, may mà chúng ta chạy nhanh, anh nhân viên đuổi theo rất đẹp trai, mình khâm phục họ ghê, đúng là đàn ông đích thực.

– Từ nhỏ đã vậy, thiếu muối- Trưởng phòng vẻ mặt đồng tình nhìn cô, không khỏi bụm miệng cô lại, nhìn Kỷ Tùy Châu biểu đạt sự áy náy.

Kỷ Tùy Châu rót cho mỗi cô một ly trà, còn mình thì rót đầy ly rượu kính trước. Bộ dạng anh uống rượu rất ngầu, đưa đến mấy cô gái khen ngợi không ngớt, lại ồn ào yêu cầu anh uống thêm mấy ly.

Chưa đến nửa giờ, Kỷ Tùy Châu đã bị các cô khuyến khích uống hết năm sáu ly rượu.

Doãn Ước nãy giờ mặc kệ, đã bắt đầu đau lòng, kéo tay áo của trưởng phòng, nhỏ giọng nói:

– Mấy cậu kiềm chế chút đi.

Cô bạn đối diện giường có hơi hưng phấn, chỉa vào Doãn Ước nói:

– Hai cậu to nhỏ gì đó!

https://thuviensach.vn

Trưởng phòng cười cười với cô, có vẻ vô cùng đứng đắn và trung thực, kết quả vừa lên tiếng lại làm cho người ta mở rộng tầm mắt:

– Doãn Ước nói chúng ta để ý chút, đừng có chuốc say ông xã cậu ấy, đau lòng lắm.

Một tay bán đứng bạn bè rất giỏi!

Bạn cùng bàn xua tay với họ:

– Đừng để ý đến cậu ấy, hôm nay phải uống cho đã. Không say không về!

Két quả bởi vì câu nói của cô ấy, mấy người họ lại giống như ngày hôm trước, ai nấy đều biến thành nữ ma men. Lịch sử tái diễn, khi bạn trai của ba cô bạn đến đón người, sắc mặt còn khó coi hơn cả lần trước.

Bạn trai của cô bạn ngồi cùng bàn lại còn không thích Kỷ Tùy Châu, lần này dứt khoát ngả bài với anh:

– Làm phiền anh lần sau đừng để bạn gái tôi uống say nữa, mỗi lần về nhà tôi đều bị giày vò đến chết.

Cô bạn ấy vẫn còn chưa say lắm, nghe bên tai có người lải nhải thì vô cùng khó chịu, giơ tay chộp lấy mặt anh bạn trai:

– Nói nhiều quá, em vui em vui mà.

– Vậy lần tới sô pha và thảm trải sàn bị em nôn vào, em vui lòng tự giặt!

Cô bạn không nói gì nữa, nhìn chằm chằm bạn trai cả buổi, đột nhiên òa khóc nức nở. Nước mắt như vỡ đê, trong khoảnh khắc đã ướt đẫm gương mặt.

https://thuviensach.vn

Anh bạn trai biến sắc, hình tượng lớn giọng tức giận bị phá đến rối tinh rối mù, thoáng biến thành người đàn ông lo cho gia đình, bắt đầu nhỏ nhẹ dỗ dành bạn gái.

Cảnh tượng này khiến Kỷ Tùy Châu lạnh dọc sống lưng.

Doãn Ước nhà anh đúng là quá tốt.

Bốn người đàn ông đều tự đưa người phụ nữ của mình về nhà, chỉ có mỗi Doãn Ước là người im lặng nhất. Cô uống rượu vào là thích ngủ, nhiều nhất cũng chỉ lầu bầu mấy tiếng, không kích động ném đồ đạc như cô bạn cùng bàn và đối diện giường.

Lão Tần lái xe đưa họ về, dọc đường có chút xúc động:

– Tối nay về nhà cậu nhớ dỗ dành cô ấy, chuyện hôm nay đáng sợ thật.

– Cô ấy không sao đâu, tố chất tâm lý không kém.

Dưới tình huống như vậy, không khóc cũng không nhũn chân, thậm chí không thấy có chút sợ hãi gì, Doãn Ước là người nhìn quen việc đời, điểm ấy khiến Kỷ Tùy Châu rất hài lòng. Nhưng mà dỗ dành thì vẫn phải dỗ dành, dù sao có chuyện gì cũng nên nói với cô trước. Kỷ Tùy Châu đã chuẩn bị tâm lý chịu phạt rồi, kết quả khoảnh khắc bế cô về phòng, ý tưởng này lập tức bị ném ra sau đầu.

Doãn Ước say rượu trông còn đẹp và hấp dẫn hơn bình thường.

Kỷ Tùy Châu cũng uống không ít rượu, hơi rượu bốc lên cảm xúc liền dâng trào, lập tức đặt cô lên giường, rồi cởi quần áo cô ra mà không thèm nghĩ ngợi nhiều.

Sáng hôm sau, lúc Doãn Ước thức dậy, cảm thấy mình như bị hành hung cả đêm qua. Cộng thêm cổ họng khô khốc, dùng đầu ngón chân mà nghĩ

https://thuviensach.vn

cũng biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Cô đã nói để Kỷ Tùy Châu uống ít rượu rồi mà. Không phải đau lòng xót dạ cho anh, mà thật sự đang xót cho chính mình. Một khi ở trên giường anh nổi máu điên rồi, quả thật chẳng có ai cản nổi.

Lưng Doãn Ước bị đau suốt cả ngày.

Sáng sớm Kỷ Tùy Châu đã ra ngoài, người để Doãn Ước trút giận cũng không có, chỉ có thể một mình tự sinh hồn dỗi với bản thân. Đến trưa, Tùy Ý đến, vẫn là bộ dạng tùy tiện ta đây lớn nhất trần đời, thấy Doãn Ước ngồi ở đó húp cháo, liền chồm đến cười nhạo cô:

– Sao vậy, anh tôi có phải làm chị mệt rồi không? Trông sắc mặt chị kém thế.

– Trẻ con đừng có suốt ngày nói ba cái chuyện này- Doãn Ước liếc cô.

– Cái gì mà trẻ con, Doãn Ước, chúng ta cùng tuổi đấy.

– Không ngờ cô lớn vậy à, mà sao cô lại gọi thẳng tên của chị dâu vậy, anh cô mà biết, coi chừng không vui đấy.

Tùy Ý trừng mắt nhìn cô, nắm tay suýt nữa cốc lên đầu của Doãn Ước. Cuối cùng vẫn là không dám, thở phì phò ngồi xuống đối diện cô, gọi dì giúp việc:

– Tôi cũng muốn ăn cháo.

– Hết rồi cô- Dì ấy vẻ mặt áy náy.

– Sao không nấu nhiều một chút?

– Nấu một nồi, nhưng cô chủ ăn hết rồi.

https://thuviensach.vn

– Chị cũng ăn mạnh dữ, chị là thùng…- Tùy Ý nhìn Doãn Ước một cách quái lạ.

Doãn Ước đảo mắt liếc cô, Tùy Ý nuốt xuống mấy chữ cuối cùng. Anh trai cô nổi giận rất dọa người, hiện tại cô không dám chọc giận người chị dâu này. Vả lại Doãn Ước cũng không thật sự làm người ta ghét, so với hai mẹ con làm người ta chán ghét ở nhà ba cô kia, Doãn Ước đã thuộc dạng thiên sứ rồi.

Ăn xong cháo Doãn Ước liền nhận được điện thoại của Sandy, hẹn cô đến phòng làm việc gặp mặt. Tùy Ý vừa nghe vậy biết ngay là đến để thử lễ phục, mặt dày xin đi cùng.

Vừa rồi còn kêu Doãn Ước này Doãn Ước nọ, lúc này mở miệng ra là chị dâu chị dâu, rất nịnh bợ, lại có chút đáng yêu.

Doãn Ước thật sự không có cách nào xem cô là bạn đồng trang lứa.

Tùy Ý vô cùng tôn sùng thiết kế của Sandy, biết chị ấy là nhân vật tầm cỡ có thực lực và nổi tiếng trong giới. Cô vẫn muốn Sandy thiết kế lễ phục cho mình, nhưng đối phương lại quá bận, không có thời gian để nhận đơn hàng này của cô.

Cho nên hôm nay cô muốn đi theo Doãn Ước qua đó, mượn cơ hội mè nheo chị ấy một chút. Nói không chừng có danh thiếp của Kỷ Tùy Châu, đối phương sẽ nhận.

Tin tức của Sandy thật nhạy bén, chuyện hôm qua đã nghe nói tới rồi. Doãn Ước nghĩ đến thân phận thật sự của chị ấy, cũng không cảm thấy quá kỳ lạ.

– Nghe nói bắt được rồi, chết rồi à?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lắc đầu. Giang Thái không chạy được bao xa trong núi, chưa đến hai tiếng đã bị cảnh sát bao vây, trên người còn trúng một phát đạn, cuối cùng dễ dàng bị khống chế. Hắn được đưa đến bệnh viện cấp cứu, viện đạn ghim vào đùi, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc đi lại sau này, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Doãn Ước cũng hỏi Kỷ Tùy Châu, tình hình của Giang Thái chỉ xử vài năm tù, hay là phán tử hình.

– Chắc không tử hình đâu. Hắn phạm tội kinh tế chỉ cần đền bù số tiền liên quan, nhưng vụ án loại này sẽ ít khi bị phán nặng. Vụ án sập giàn giáo ở thành phố C thì nghiêm trọng hơn, nhưng không chết người. Nếu không hôm nay cho dù Liên Chúng táng gia bại sản, hắn cũng khó giữ được tính mạng.

Đối với tội kinh tế của hắn Doãn Ước không mấy để ý, nhưng vụ án ở thành phố C lại in sâu vào tâm trí của cô. Khi không kéo mạng người vào trong đó, quả thật chẳng khác gì kẻ sát nhân.

Người này đối với người hay việc đều tàn nhẫn như vậy. Nếu mặc cho hắn hoành hành trong xã hội, không chừng ngày nào đó sẽ gây ra vụ trọng án kinh thiên động địa.

Giang Thái đúng là chết chưa hết tội.

Tùy Ý đặc biệt có cùng quan điểm với Doãn Ước trong chuyện này, người coi thường mạng người, đối với người từng là nạn nhân như cô, đúng là nỗi ám ảnh. Nói đến cuối cùng, sắc mặt Tùy Ý trắng bệch, cắt ngang lời họ, chuyển sang đề tài khác.

Sandy rót ly cà phê cho cô, đột nhiên thay đổi đề tài, cười nói:

– Có muốn xem quần áo chỗ chị không?

https://thuviensach.vn

– Thật à?

Con gái vừa nghe nói đến quần áo đẹp, lập tức mở cờ trong bụng. Ai cũng biết tính tình Sandy rất kỳ cục, thiết kế của chị không dễ có, cũng không cho mặc thử. Phải xem tâm trạng của chị đã. Lúc trước Tùy Ý cũng không biết chọc giận Sandy thế nào, chắc là bám chặt quá khiến chị thấy phiền, chị từ chối hết thảy yêu cầu của cô.

Không ngờ hôm nay đi theo chị dâu đến, lại có thu hoạch bất ngờ thế này.

Cô hào hứng đi theo trợ lý của Sandy thử đồ, trước khi đi còn nháy mắt với Doãn Ước. Doãn Ước thấy mà lắc đầu:

– Đúng là chẳng lớn nổi.

– Tốt mà, trải qua chuyện như vậy mà vẫn có thể lạc quan, chị cảm thấy con bé rất cừ.

Đúng vậy, người bình thường bước một chân vào quỷ môn quan như Tùy Ý, đa số tính tình rất quái lạ. Lúc Tùy Ý với vừa tỉnh lại quả thật chỗ nào cũng không thoải mái, nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, không chỉ có con người cởi mở hơn, mà dáng vẻ cũng đẹp hơn.

Loại người bất cứ lúc nào cũng có thể tỏa ra năng lượng cộng hưởng, vĩnh viễn bộ dạng cũng xinh đẹp theo.

Tùy Ý vừa đi, Doãn Ước và Sandy đều rơi vào im lặng. Dường như cả hai đều biết đối phương muốn nói gì, nhưng không ai lên tiếng trước, liền cầm ly cà phê lên uống, che giấu sự ngượng ngùng nho nhỏ của chính mình.

Sau đó có lẽ cảm thấy Tùy Ý sắp ra rồi, cuối cùng Sandy không nhịn được nữa, lên tiếng trước:

https://thuviensach.vn

– Lão Kỷ đã nói hết với em rồi đúng không?

– Có nói, em khá bất ngờ- Doãn Ước không có vẻ gì là giật mình, ngầm hiểu gật đầu- Em nhìn hai người thế nào cũng không thấy giống nhau.

Gương mặt Hạ Tịch đoan trang lại lấn át người khác, sau khi trang điểm lại càng đẹp hơn. Sandy thì mặn mà, khí chất đắc thắng, phù hợp với thân phận nhà thiết kế. Luận dáng người, Hạ Tịch thon thả, Sandy hơi gầy, cũng may Sandy là chuyện gia trên phương diện kết hợp, bất luận mặc phong cách gì, đều rất đẹp, đều phát huy được uy thế lớn nhất của mình.

Doãn Ước đôi khi rất thích dáng vẻ tùy theo tính chất đó của chị, đặc biệt phóng khoáng tự do. Không mấy ăn khớp với thành phố này, rồi lại kết hợp càng tăng thêm sức mạnh. Cái gọi là tính cách trong con người, chính là nói người như chị.

So với Hạ Tịch luôn được nam giới chào đón, Sandy lại càng được phái nữ hoan nghênh hơn. Doãn Ước nhìn vào trong mắt của Tùy Ý, là tràn ngập sùng bái và ngưỡng mộ, chỉ thiếu quỳ xuống níu vạt váy người ta nữa thôi.

Doãn Ước cũng thích Sandy, chỉ là trên người chị ấy luôn tản mát ra sự ưu thương, không nồng đậm, nhưng thỉnh thoảng lại hiện ra. Nhất là đôi mắt kia, lúc nhìn vào, sẽ khiến người ta cảm thấy chị có rất nhiều tâm sự.

Sandy không đợi Tùy Ý đi ra liền kéo Doãn Ước vào phòng thay đồ. Chị mới vừa may xong, rất nóng lòng muốn Doãn Ước mặc thử. Một tác phẩm thành công phải có ý tưởng rồi phác thảo, cuối cùng ra thành phẩm, rồi mặc lên người người khác, mỗi một khâu đều là một nấc thang và lột xác, chị vừa chờ mong vừa có chút hưng phấn khó hiểu.

Đợi sau khi kéo xong khóa kéo sau lưng Doãn Ước, chị không khỏi trầm trồ:

– Chị rất hâm mộ em đó, cuộc sống hạnh phúc quá!

https://thuviensach.vn

Doãn Ước chỉ cười. Khổ sở cô từng chịu đựng có mấy ai biết đâu. Mặc dù biết cũng chưa từng trải qua, Sandy có bất hạnh, nhưng chưa từng chịu đựng người thân tù tội, người yêu phản bội. Chị ấy chưa từng sống qua mấy năm chẳng phân biệt được ban ngày hay đêm tối, luôn thương cảm khi sống trong mù lòa, thứ chị ấy thấy được, chỉ là khoảnh khắc cô hạnh phúc nhất mà thôi.

Hiện giờ lần nữa khơi lại quá khứ này, phảng phất giống như chưa từng xảy ra. Doãn Ước đưa tay, đặt lên bàn tay đang để trên vai cô, cổ vũ:

– Chị cũng sẽ có được ngày này, đừng quan tâm đến chuyện của đời trước, chị như bây giờ rõ ràng cũng rất hạnh phúc rồi.

– Chị không hạnh phúc, người chị yêu lại yêu em gái chị, sao chị có thể hạnh phúc được đây?

Trong gương phản chiếu vẻ mặt giật mình của Doãn Ước, cô quay đầu, kinh ngạc nhìn Sandy.

– Đúng, chị và Diệp Hải Thần đã từng yêu nhau, là mối tình đầu- Sandy cười nhạt.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 90-1

Doãn Ước giờ mới phát hiện, Diệp Hải Thần đúng là một kho tàng thị phi.

Anh ta và Sandy… Doãn Ước cẩn thận đánh giá người phụ nữ trước mặt, lại nghĩ đến tính cách và diện mạo của Diệp Hải Thần, cảm thấy hai người này rất xứng đôi.

Đây mới chính là dạng phụ nữ mà một người như Diệp Hải Thần sẽ thích. Hạ Tịch gì đó, cùng anh ta quả thật chẳng hợp nhau gì cả.

Hạ Tịch là đóa mẫu đơn, nhưng Diệp Hải Thần lại thích hợp với thủy tiên hơn.

Sandy nhắc tới Diệp hải thần, cảm xúc rõ ràng tụt dốc không ít. Chị kéo khóa giúp Doãn Ước, từ phía sau nhón khỏi vai cô, kinh ngạc nhìn mình trong gương.

– Doãn Ước, em và Lão Kỷ đúng là hạnh phúc. Mối tình đầu có thể đi đến cuối cùng không nhiều đâu, bọn chị thì thua rồi.

– Em có thể hỏi tại sao lại chia tay không?

– Tuổi trẻ bồng bột, chị khi đó rất tự ti. Càng tự ti thì tính cách càng nóng nảy. Anh ấy lại là chàng trai trẻ trung ngông cuồng, không dễ dàng nhượng bộ. Hai người đều yêu đối phương, nhưng lại cảm thấy yêu quá vất vả. Sau đó hai người cãi nhau một trận lớn, chị lần nữa đề nghị chia tay,

https://thuviensach.vn

anh ấy lại không níu kéo, cứ như vậy hai người đường ai nấy đi, sau này cũng rất ít gặp mặt.

– Vậy chị có hận anh ta không?

– Không hận. Tại sao lại phải hận anh ấy, hai người đều có lỗi mà. Chị ban đầu rất thoải mái, cảm thấy không có anh ấy chị vẫn sống tốt. Chị bắt đầu đi du lịch khắp thế giới, đi đến nhiều nơi để tìm kiếm linh cảm. Được chiêm ngưỡng không ít thứ, cũng quen biết không ít đàn ông. Nhưng càng tiếp xúc với đàn ông nhiều, chị lại càng cảm thấy Diệp Hải Thần đáng quý. Nhưng thời gian không thể quay lại, hai người chỉ có thể nhìn về phía trước. Có một bài hát thế nào nhỉ, thời gian đã qua vĩnh viễn không quay lại, chuyện cũ chỉ có thể là hồi ức…

Âm sắc của Sandy rất đẹp, khí chất rất hợp với ca từ bài hát ấy. Nghe chị ấy hát êm tai, có một cảm giác rất khác dâng lên trong lòng.

Hai người ở trong phòng thay đồ hát hò một hồi, cuối cùng vẫn là Tùy Ý đột nhiên xông vào làm gián đoạn cảm xúc này.

Tối về nhà, Doãn Ước kể chuyện này với Kỷ Tùy Châu.

– Không ngờ Diệp Hải Thần trông đứng đắn lại là một người bụng dạ đen tối như vậy, lại từng yêu đương với Sandy.

Kỷ Tùy Châu cùng cô dựa vào đầu giường, trong tay đang xem bảng dự toán hạng mục, nghe vậy anh cười ảm đạm:

– Anh ta thì sao? Là cao hơn người khác một cái đầu hay nhiều hơn một bàn tay. Là người thì phải yêu đương chứ, anh ta và Sandy cũng rất xứng đôi. Ít ra xứng hơn với Hạ Tịch nhiều.

Quả thật là vậy, người trên thế giới có mắt đều nhìn ra được, Hạ Tịch và Diệp Hải Thần không phải người cùng đường.

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện tình cảm ai nói chính xác được, bản thân Doãn Ước chính là ví dụ tốt nhất. Không chừng Diệp Hải Thần duy chỉ có tình cảm với con gái nhà họ Hạ thì sao?

– Sao đột nhiên lại có hứng thú với Diệp Hải Thần vậy?

Kỷ Tùy Châu ném bảng dự toán đi, ôm chầm lấy Doãn Ước định hôn. Cô đẩy anh ra, cười nói:

– Tại em nghe Sandy nhắc thôi mà. Em thấy bộ dạng rất thương cảm của chị ấy, dù sao cũng là mối tình đầu. Hơn nữa em nhìn ra được, chị ấy vẫn chưa quên được Diệp Hải Thần đâu.

Khó trách lần trước lúc uống cà phê nhìn thấy hai người kia, chị ấy lại có biểu cảm như vậy, hóa ra là nhìn thấy em gái mình đi cùng với bạn trai cũ, rất khó chấp nhận mà.

– Không cần lo lắng thay chị ấy đâu, chị ấy mạnh mẽ hơn em nghĩ nhiều. Nếu chị ấy không buông bỏ Diệp Hải Thần được, sẽ chủ động tấn công thôi. Em cho rằng ai cũng giống em, nhát như chuột à.

Doãn Ước bị anh hôn đến ngứa ngáy, vừa tránh né vừa nói:

– Đó là do đạo hạnh của anh cao, em sợ không khuất phục sẽ làm tổn thương chính mình, chỉ có thể nhắm mắt đưa chân thôi.

– Không sao, chẳng phải đã khuất phục rồi à.

Ai khuất phục ai thì khó nói lắm. Dù sao mỗi lần tối xuống, Doãn Ước liền cảm giác sâu sắc bản thân đúng là người chịu áp bức.

– Anh đừng vội mà, em hỏi anh, Diệp Hải Thần có phải thật sự muốn kết hôn với Hạ Tịch không?

– Quan tâm nhiều quá.

https://thuviensach.vn

– Anh cảm thấy hai người họ xứng sao?

– Có gì không xứng, Hạ Tịch ngốc Diệp Hải Thần thông minh, đúng lúc bù trừ cho nhau.

Tuy rằng đang nói người khác, nhưng Doãn Ước nghe vào lại cảm thấy mất tự nhiên, giống như đang nói hai người họ vậy, Kỷ Tùy Châu này, mượn cớ mắng mỏ cô đấy à?

Kỷ Tùy Châu đè Doãn Ước xuống hôn lên cổ cô, còn đưa tay cố định cái tay không chịu nghe lời của cô:

– Đừng lộn xộn, tập trung chút đi.

– Tập trung không được, đang muốn nhiều chuyện nè.

– Chẳng liên quan gì em mà.

– Ai nói, em cũng có không ít cổ phần của Thịnh Thế nha. Nếu Diệp Hải Thần không phải nội gián, anh ta còn có thể quay về công ty mà.

– Ừ, em dạng chân ra chút đi.

– Vậy nội gián rốt cuộc là ai? Hôm đó hành tung chúng ta lên núi, là ai tiết lộ cho Giang Thái biết… Ui da anh nhẹ chút, đau quá.

– Sao em lại có nhiều câu hỏi như vậy?- Kỷ Tùy Châu vuốt lại mái tóc rối bù của cô.

– Trên núi có người nội ứng ngoại hợp với hắn à? Kỷ Tùy Châu!- Doãn Ước đột nhiên la lên- Anh chậm chút.

Không quản tiếng kêu, cô sợ đến mức chân phát run. Nhưng sự phản đối của cô nhanh chóng bị đè xuống, lấp đầy bằng nhiệt độ không ngừng lên cao trong phòng.

https://thuviensach.vn

Màn thứ nhất kết thúc, Kỷ Tùy Châu vỗ cái bụng phẳng lì của Doãn Ước, trách cô:

– Cả ngày quản chuyện người khác, mà không quan tâm đến bản thân.

– Em có gì cần quan tâm đâu, hiện giờ em chỉ chờ thi thôi.

– Chuyện khác em không quan tâm luôn?

– Còn có chuyện gì cần phải quan tâm à?

Vẻ mặt cô ngây ngô vô tội, làm Kỷ Tùy Châu nổi nóng, tay đặt lên bụng cô tăng thêm chút lực:

– Quên nói với em, sau khi hôm qua xong xuôi, thứ nào đó đã vỡ kế hoạch rồi.

Doãn Ước nhất thời chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn anh.

– Nghe không hiểu hả?

– Thứ gì… vỡ?

Dứt lời, Doãn Ước đột nhiên trợn mắt. Cô hiểu ra, lập tức lo lắng:

– Làm sao đây làm sao đây, hai ngày này là kỳ nguy hiểm của em mà, phải uống thuốc không?

Thuốc đó nghe nói uống trong vòng 72 tiếng mới có hiệu quả, hơn nữa giờ đã một ngày trôi qua rồi, Doãn Ước vô cùng lo lắng, lập tức thúc giục Kỷ Tùy Châu mặc đồ đi mua thuốc.

Kỷ Tùy Châu chẳng buồn nhúc nhích:

– Nếu mang thai thật, cũng chẳng có gì ghê gớm. Hiện tại chúng ta là vợ chồng hợp pháp rồi.

https://thuviensach.vn

– Nhưng tụi mình còn phải làm lễ cưới, chẳng lẽ anh muốn em bụng lớn mặc áo cưới?

– Anh không ngại, em sao cũng đẹp hết. Nếu em không thích, có thể dời sang lâu hơn.

– Nhưng em chưa muốn sinh con mà.

– Vậy em nên nghĩ đi là vừa, giờ đi mua thuốc vẫn còn kịp- Kỷ Tùy Châu tay khoanh trước ngực trầm tư chốc lát- Nếu đã mang thai rồi mà uống, thứ nhất sẽ không tốt cho sức khỏe của em, thứ hai tâm lý của em sẽ càng khó chịu. Em cảm thấy thế nào?

Doãn Ước có hơi rối, cô không có chút khái niệm nào với con cái hết, sinh ra rồi phải chăm sóc nó thế nào. Tuy rằng Kỷ Tùy Châu không thiếu tiền, cô có thể không cần động tay thay tã cho con luôn, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ hoàn toàn giao phó con mình cho người khác nuôi.

Nhưng nếu bản thân cô không chăm sóc nó tốt thì sao?

– Kỷ Tùy Châu, lần trước anh nói anh muốn có con trai đầu lòng?

– Ừ.

– Không lẽ anh là người trọng nam khinh nữ?

– Vậy em muốn sinh con gái, có phải xem thường con trai rồi không?- Kỷ Tùy Châu cười nhẹ- Anh hy vọng con gái chúng ta có được sự che chở của anh trai nó, để nó sống thoải mái hơn. Lỡ như con gái giống em, ngốc ngốc, một ngày nào đó bị tên sở khanh nào đó lừa, mà chúng ta đều già cả rồi, vậy thì phải làm sao?

– Tên sở khanh anh nói là chính anh đấy à?

Kỷ Tùy Châu chỉ cười không nói gì. Doãn Ước chống cằm suy tư:

https://thuviensach.vn

– Nhưng con gái chưa hẳn sẽ giống em mà. Rất nhiều người đều nói con gái giống ba, nếu con bé khôn ngoan giống anh thì sao. Sau này nó mà cưới ai thì khổ người ta rồi, sẽ bị ức hiếp chết luôn í.

– Đàn ông không có đủ năng lực làm gì có tư cách lấy con gái anh. Người như thế không cần con gái chúng ta ức hiếp, không chừng bị nhà mình dọa chạy trước rồi. Con gái anh cũng chẳng thèm ngó tới hắn.

Doãn Ước cảm thấy mình nên thu hồi câu nói anh trọng nam khinh nữ vừa rồi. Kỷ Tùy Châu này, quả thật đúng là cưng con gái quá. Con còn chưa thấy đâu, mà tương lai thế nào cũng đã nghĩ xong hết rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy, đường tình sau này của con gái mình không chừng sẽ trắc trở lắm đây, vì có ông ba vợ khó tính quá mà.

– Anh đừng quản lý con cái nghiêm khắc quá, tụi nó không thích đâu, anh cũng không muốn con gái ghét anh mà.

– Dám dẫn thằng nào không đàng hoàng về, sẽ được tỉnh ngộ.

– Không chừng tụi nó yêu nhau thật lòng thì sao?

– Thì nó tự đi mà ôm cái tình yêu đích thực của nó đi, đàn ông không có tương lai thì không xứng có được tình yêu.

– Anh quá ngang ngược rồi!

– Đúng, ngang ngược vậy đó, bộ là ngày đầu tiên em quen anh à?

Kỷ Tùy Châu tự thể nghiệm, rất nhanh làm cho Doãn Ước nếm được mùi vị ngang ngược của anh. Sau hai lần nữa, cô hoàn toàn kiệt sức, nhức chân muốn chết, ghé vào ngực Kỷ Tùy Châu, lấy chuyện nhổ lông ngực của anh để phát tiết oán hận trong lòng.

https://thuviensach.vn

Qua vài ngày, Doãn Ước rốt cuộc cũng cạy được miệng của Kỷ Tùy Châu về nội gián công ty. Tuy rằng đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, dù sao cũng chỉ có vài nhân vật cấp cao trong công ty thôi. Nhưng khi chính tai nghe Kỷ Tùy Châu nói là Bùi Nam, trong lòng cô lại khó chấp nhận được.

Vì một phụ nữ, anh em trở mặt thành thù, trước kia chuyện thế này cô toàn được xem trong tiểu thuyết, không ngờ trong cuộc sống thực tế cũng có chuyện này.

Bùi Nam là một người thoải mái vui tươi như vậy, lại có một mặt không muốn người khác biết, thật khiến người ta cảm thán lòng người khó dò.

Cũng may anh ta không tạo thành tổn thất quá lớn cho công ty, dù sao công ty cũng có phần của anh ta, anh ta chỉ là muốn đào rỗng một phần của Kỷ Tùy Châu.

Bởi vì phát hiện kịp thời, sự việc nhanh chóng ổn định lại. Bùi Nam đề xuất từ chức, chuyển nhượng hết cổ phần của mình trong công ty. Kỷ Tùy Châu không giữ anh ta lại, mua lại một nửa số cổ phần anh ta bán ra, một nửa còn lại thì được Từ Tri Hoa mua vào.

Đó là sau khi Từ Tri Hoa gọi điện cho Doãn Ước đã nói một câu tiết lộ đường đi của số cổ phần này.

– Sau này cho em trai con, chờ đến khi nó kết hôn.

Nghe câu này khiến người ta có cảm giác vô cùng xa xôi. Doãn Hàm có thể tìm được một nửa thích hợp không, thật sự khó mà đoán được.

Chớp mắt đã đến Giáng Sinh, Doãn Ước không khỏi cảm thán một năm trôi qua thật nhanh. Trước lễ Giáng Sinh hẳn là lúc cô nghỉ lễ, nhưng bởi vì lần trước vỡ kế hoạch, cô không uống thuốc tránh thai, cho nên trước khi nghỉ lễ, cô đặc biệt cảm thấy lo lắng bất an.

https://thuviensach.vn

Loại tâm trạng vừa chờ mong vừa lo lắng thế này, cứ giày vò cô mãi.

Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng đứng ngồi không yên của cô, không khỏi cười nhạo, bị Doãn Ước giận dỗi.

– Cũng không phải anh sinh, anh đương nhiên không lo rồi. Đàn ông các anh chỉ thích thú nhất thời, phụ nữ chúng tôi lại mệt đứt từng đoạn ruột, anh còn có mặt mũi cười em.

Kỷ Tùy Châu lập tức thu lại ý cười, nghiêm túc khen ngợi cô. Chỉ là anh càng như vậy, Doãn Ước lại càng cảm thấy anh đang chế nhạo mình, cô tức quá nhào đến nhéo anh mấy cái, nhưng lại nhanh chóng bị đàn áp.

Hai người ở trên giường mây mưa một hồi, trong lòng Doãn Ước nhủ thầm. Nếu dùng sức quá mạnh, làm mất đứa bé, vậy phải trách ai đây?

Sau đó cô nói suy nghĩ này với Kỷ Tùy Châu, đối phương nhíu mày trầm tư một lát rồi nói:

– Được, vậy sau này anh nhẹ chút.

Nhẩm tính, tối ngày hôm đó "bà dì" của Doãn Ước phải đến. Cho nên ngay từ buổi sáng thức dậy, cô liền trở nên vô cùng căng thẳng.

Là cuối tuần nên không cần đi học, cô ở lì trong nhà không đi đâu, cách nửa tiếng đồng hồ lại chạy vào WC. Mỗi lần đều là kích động đi vào, rồi lại thất vọng trở ra.

Buổi chiều, Từ Tri Hoa hẹn cô uống trà, Doãn Ước nhấp nhổm nửa ngày, buồn bã đi đến điểm hẹn.

Cô thế này khiến mẹ cô lắc đầu:

– Con bị sao vậy, Tiểu Kỷ ăn hiếp con à?

https://thuviensach.vn

Doãn Ước chu môi lắc đầu, không muốn nói chuyện này với mẹ cô, vì luôn cảm thấy rất ngại ngùng.

– Không lẽ con có rồi?- Kết quả Từ Tri Hoa trực tiếp nói.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 90-2

Đúng là điều không nên nói thì đừng nói.

Doãn Ước ngồi thẳng lên, nhàm chán nghịch thực đơn trong tay. Đột nhiên nhớ đến mẹ cô tốt xấu gì cũng đã sinh ba đứa con rồi, chắc là sẽ có kinh nghiệm, liền hỏi bà:

– Khi đó trước khi bà mang thai, có cảm giác đặc biệt gì không?

– Có thể có cảm giác gì? Ăn ngon ngủ yên, không có gì không tốt.

– Không biết là có buồn nôn không?

– Từ đầu đến cuối mẹ chẳng buồn nôn gì.

Doãn Ước cảm thấy mẹ cô bẩm sinh là một nữ cường nhân, ngay cả mang thai cũng mạnh mẽ hơn phụ nữ bình thường. Có lẽ hiện giờ bà ở tuổi này, nếu hai người chạy đua, Doãn Ước cũng không nhất định sẽ thắng.

Cô có người mẹ như vậy cũng khổ tâm lắm.

– Không cảm thấy khó chịu gì luôn?

– Cũng có một chút, ăn ngon miệng hơn, đặc biệt ăn rất nhiều nữa- Từ Tri Hoa nghĩ lại- Hơn nữa, lúc mang thai hai chị em con, mẹ ăn khủng khiếp lắm. Ban đầu mẹ còn tưởng mình có vấn đề, sau khi kiểm tra mới phát hiện đã mang thai.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nhớ lại khẩu vị gần đây của mình, vô cùng mạnh, lại khó khống chế được lượng nạp vào. Quan trọng là, cô chẳng có suy nghĩ sẽ ăn ít lại nào trong đầu cả.

Đây có nghĩa là…

Chưa được cô vui vẻ, Từ Tri Hoa lại đâm xuồng bể:

– Nhưng mà không có đâu, lúc này con mới có một tháng thôi, cho dù thật sự có thai, cũng chẳng có biểu hiện gì đâu. Gấp cái gì!

– Sao lại không gấp được, con còn muốn cử hành hôn lễ đó.

Lễ phục của cô, hôn lễ hoàn mỹ của cô.

– Nếu con không yên tâm thì đi xét nghiệm, hiện giờ số tuần chưa nhiều nên thử que nhất định không rõ ràng, vậy thì xét nghiệm máu đi.

– Hiện giờ xét nghiệm máu có thể khẳng định một trăm phần trăm à? Nếu thật sự mang thai, bây giờ tính là mấy tuần, mang thai hai tuần?- Doãn Ước sợ đau.

– Đừng hỏi mấy câu ngốc nghếch đó, làm gì có chuyện mang thai hai tuần chứ. Nếu hiện giờ con mang thai thật, thì ít nhất cũng là hơn bốn tuần- Từ Tri Hoa không khỏi liếc cô.

– Bốn tuần? Bốn tuần trước con mới “bị” mà- Cô ngẩn ra, về cách tính thời gian mang thai, Doãn Ước không hiểu lắm, cô luôn tưởng tính từ ngày rụng trứng chứ. Bình thường rụng trứng ở giữa chu kỳ kinh nguyệt, vậy thì tính mang thai hai tuần đúng rồi mà.

Từ Tri Hoa gõ mặt bàn:

– Tính từ ngày kinh cuối cùng của con, hiểu chưa?

https://thuviensach.vn

– Sao lại tính như vậy, mấy ngày hành kinh cũng tính vào? Nhưng khi đó không rụng trứng mà.

Nam phục vụ đến đưa cà phê nghe thấy cuộc đối thoại của hai mẹ con, da mặt mỏng nên đỏ lên, khiến Doãn Ước cũng vô cùng ngượng ngùng. Chờ anh ta đi rồi, cô mau chóng xua tay, quyết định ngưng hẳn chủ đề này.

Từ Tri Hoa vẫn chưa buông tha cô, chậm rãi nói thêm:

– Quả nhiên đã lập gia đình, bạo dạn hơn trước nhỉ, cái gì cũng dám nói ra được.

Doãn Ước không có cách gì phản bác lời nói của người mẹ ruột này.

Nghĩ lại sau này nếu bà và Kỷ Tùy Châu có cãi nhau, tình cảnh giận dỗi nhất định vô cùng phấn kích. Tự hỏi không biết nóc nhà có bị bật tung luôn không?

Không thu được tin tức hữu ích nào từ Từ Tri Hoa, nhưng lời đề nghị của bà Doãn Ước cảm thấy rất được. Cô chưa định đến bệnh viện ngay, mà mua hai que thử ở nhà thử trước.

Cô thử que đầu tiên, thử ra được hình như có hai vạch đỏ, nhưng vạch trên quá mờ đến nỗi không nhìn ra được. Cô lên mạng tra cứu, ai cũng nói dùng vào buổi sáng mới thức dậy thì sẽ cho kết quả tốt nhất, liền giữ lại một que, định sáng hôm sau thử lại.

Kỷ Tùy Châu sau đó phát hiện hộp giấy đựng que thử thai trong thùng rác phòng ngủ, đoán rằng có lẽ Doãn Ước đang thử thai. Vốn định chọc cô, nhưng vừa thấy sắc mặt căng thẳng quá mức của cô liền không nỡ, quyết định không nói gì, cứ để cô một mình lén lút thử.

Ngày hôm sau, Kỷ Tùy Châu ra ngoài từ rất sớm, Doãn Ước cả đêm ngủ không yên, chờ anh vừa đi, cô liền bật dậy vọt vào nhà vệ sinh bắt đầu thử.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hình như đậm hơn hôm qua một chút, ít nhất là có thể nhìn thấy sự tồn tại của nó. Chỉ là vạch thứ hai nhạt hơn vạch thứ nhất nhiều quá, Doãn Ước so sánh với tờ giấy hướng dẫn một hồi, cũng không biết có được tính là mang thai rồi hay không.

Hồi lâu vẫn không có được kết luận.

Mấy ngày cuối năm đó, Doãn Ước sống rất thấp thỏm. Rõ ràng có Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh, hẳn là khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất, cô lại không có chút hứng thú đón năm mới.

Kỷ Tùy Châu thấy cô như vậy, liền đề nghị đưa cô đến bệnh viện kiểm tra:

– Để bác sĩ phán đoán là tốt nhất, không thì còn có thể siêu âm.

Doãn Ước lập tức khẩn trương lắc đầu. Hai ngày nay cô lên mang tra rất nhiều tài liệu, không ít người có nói nếu siêu âm quá sớm sẽ không tốt cho bé cưng, còn có thể dẫn đến sảy thai. Mặc dù không biết là thật hay giả, cô quyết định cẩn thận vẫn hơn.

– Vậy đi xét nghiệm máu, xong hết mọi chuyện.

Bốn chữ cuối cùng này khiến Doãn Ước có cảm giác tức nước vỡ bờ, cô muốn trách Kỷ Tùy Châu vài câu, kết quả bị đối phương đẩy vào phòng thay đồ, ăn mặc kín mít, lúc đi vào khoa phụ sản, Doãn Ước cảm thấy mình chẳng kém gì phụ nữ mang thai.

Cúi đầu nhìn thấy chiếc eo lớn như cái thùng phuy của cô kia, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Đến bệnh viện tư nhân của gia đình Lý Mặc để kiểm tra, không nhiều người lắm, bởi vì không hẹn trước, nên phải chờ đợi. Trong lúc này Kỷ Tùy Châu nhận được điện thoại công ty gọi đến, có một hạng mục xảy ra chút

https://thuviensach.vn

vấn đề nhỏ, cần anh quay về xử lý. Anh cúp máy, nói chuyện này với Doãn Ước, cô liền xua tay bảo anh mau quay về đi.

Doãn Ước cảm thấy, anh không ở bên cạnh thì cô sẽ không khẩn trương thế này nữa. Nhìn gương mặt nghiêm túc quá mức quy định của anh, Doãn Ước lo lắng nếu kiểm tra ra không có thai, không chừng anh sẽ thất vọng đến nỗi mặt đen thui luôn.

Muốn làm cha đến vậy à?

Kỷ Tùy Châu để lão Tần ở lại cùng với Doãn Ước, còn mình thì lái xe quay về công ty.

Lão Tần biết Doãn Ước đến khám thai, sợ cô căng thẳng nên luôn động viên cô, nói những điều có liên quan đến thai thi. Ví dụ như vợ chú năm đó làm sao biết mình mang thai, thời gian mang thai có phản ứng nào khó chịu không, giày vò người đàn ông như chú đến sức đầu mẻ trán. Sau khi sinh con, làm cách nào có thể ngủ ngon giấc vào ban đêm, một ông chú như lão Tần, than thở đến suýt rơi nước mắt.

Doãn Ước nghe nửa đầu cảm thấy không có gì, nhiều nhất chỉ bị chú làm cho hồi hộp. Vừa nghe đến nửa sau, cô liền sụp đổ.

Vẫn là không mang thai tốt hơn, mong đợi của Kỷ Tùy Châu để sau này rồi tính đi.

Khu ngồi chờ có hơn mười thân nhân của thai phụ, đa số mọi người đều rì rầm nói chuyện với nhau. Bên tai Doãn Ước toàn là lời của lão Tần, nghe đến buồn ngủ.

Đang mơ màng nghe được có người gọi tên mình, cô mau chóng đứng dậy đi vào văn phòng bác sĩ. Ngồi xuống nói với nhau vài câu, bác sĩ liền quyết định cho cô thử máu. Sau khi lấy máu, Doãn Ước lần nữa ngồi xuống

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi một chút, lão Tần khẩn trương hơn ai hết, trông như cô là con gái ruột của chính mình.

Doãn Ước nghĩ chờ một lát là có thể nhận được kết quả, rốt cuộc cô đến hơn trễ, trước khi bác sĩ xuống ca rất khó có kết quả, nên đề nghị ngày mai cô lại đến.

Lão Tần khuyên cô đi về trước, sợ ở bên ngoài lâu sẽ có sơ suất gì, còn nói ngày mai sẽ tự đến nhận kết quả giúp cô, bảo cô không cần lo lắng.

Doãn Ước không phản đối, đứng lên chuẩn bị đi, lại cảm thấy khát nước, đi đến máy nước lọc bật nước ra uống. Lúc ngẩng lên, cô nhìn thấy có một bóng người ánh lên mặt kính đằng sau máy nước. Cô theo bản năng quay đầu lại, nhưng không thấy ai quen.

Loại cảm giác này thật lạ, rõ ràng cảm thấy có người đang nhìn mình, nhưng vừa quay đầu lại ai nấy đều vội vội vàng vàng, hình như không ai chú ý đến cô.

– Sao vậy?- Lão Tần hỏi.

– Dạ không có gì.

Doãn Ước ngồi xe của lão Tần về nhà, khi đi ngang qua cửa hàng tiện lợi cô nói chú dừng lại, muốn vào trong mua chai nước. Lão Tần không chịu ngồi trong xe đợi cô, kiên trì muốn cùng cô đi vào trong.

Chú ấy như thế khiến Doãn Ước vô cùng căng thẳng, giống như mình thật sự đã trở thành thai phụ mất rồi. Cô quyết định quay về sẽ nói chuyện với Kỷ Tùy Châu, cho dù thật sự mang thai, người bên cạnh cô không nhất định phải "thần hồn nát thần tính", cứ bình thường như trước kia là được.

Họ cứ làm lớn chuyện, dáng vẻ sợ sệt như thế, quả thật sẽ bị hù chết.

https://thuviensach.vn

Cho nên Doãn Ước kiên quyết không muốn lão Tần vào cùng mình, chỉ nói chú ấy đợi ở cửa. Cô một mình đi đến trước tủ lạnh, nhớ đến hiện tại cơ thể cô không thích hợp uống đồ lạnh, vì thế rút tay về.

Đang định xoay người, cô nhìn thấy có bóng người in trên mặt kính tủ lạnh, cô hết hồn đến cứng đờ.

Đó là một phụ nữ trung niên, Doãn Ước xoay người phát hiện khuôn mặt hốc hác, trên người mặc trang phục phổ thông, thoạt nhìn không giống người thành phố B, khí chất toàn thân đặc biệt giản dị.

Doãn Ước vốn hơi sợ hãi, nhìn thấy khuôn mặt kia, cảm giác sợ hãi liền biến mất. Lạ là, người này mang đến cho cô một cảm giác rất thân thiết.

– Dì à, dì muốn mua gì, cần cháu giúp không?- Cô tưởng dì ấy muốn mua gì, liền hỏi.

Người nọ lắc đầu, đang định nói gì đó, không biết con cái nhà ai dẫn đi đột nhiên khóc lớn, dọa dì ấy hết hồn. Vừa rồi đang ồn, dì lập tức ngồi xổm xuống đất, sợ hãi run rẩy.

Doãn Ước khó hiểu, liếc mắt nhìn theo phương hướng tiếng động, nhìn thấy một cậu bé không vâng lời đang bị mẹ quở trách. Mọi người xung quanh ai nấy đều hờ hững, không buồn quan tâm đến chuyện này.

Nhưng người phụ nữ trung niên này sao lại sợ như vậy.

– Dì à, dì ổn chứ?

Doãn Ước cúi xuống muốn đỡ dì ấy đứng lên, người nọ đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, lẩm bẩm:

– Cô tên Doãn Ước đúng không?

– Dạ, dì biết cháu à?

https://thuviensach.vn

Dì ấy ôm lấy cánh tay Doãn Ước, đứng thẳng lên, ngữ điệu rất dồn dập:

– Doãn Ước, cô giúp tôi đi, giúp tôi đi được không?

– Nhưng dì là ai, sao lại biết cháu?

Cô chẳng có chút ấn tượng nào với dì này cả.

Người phụ nữ trung niên nọ sợ sệt đến môi cũng run rẩy. Đúng lúc có người đến giao hàng cho cửa hàng, người khiêng hàng đặt thùng nước uống xuống, tiếng động phát ra lại làm dì ấy sợ hãi hơn.

Doãn Ước phát hiện, dì nọ luôn sợ hãi với những âm thanh đột nhiên xuất hiện. Cho dù là âm thành gì, do ai tạo ra, chỉ cần là tiếng dộng, dì ấy cũng căng thẳng. Trông bộ dạng đáng thương đó, như là đã chịu đựng kinh hãi trong nhiều năm.

Bên ngoài lão Tần đứng đợi hồi lâu không thấy cô ra, không khỏi có chút sốt ruột. Kỷ Tùy Châu lại gọi điện thoại đến hỏi tình hình, ông chỉ có thể cúp máy, vội vàng vào cửa hàng tìm người.

Đi chưa được mấy bước liền thấy Doãn Ước bị một phụ nữ đeo bám, ông liền nổi nóng, đi vào định tách hai người ra.

Có lẽ sắc mặt ông không ôn hòa, nên dọa dì nọ sợ hãi, lập tức buông tay Doãn Ước ra, co người ngồi thụp xuống. Nếu không phải vóc người cao ráo, Doãn Ước thật hoài nghi dì nọ có khi nào chui tọt vào trong thùng hàng luôn không.

Phản ứng này thật là quá khích.

– Chú đừng làm dì ấy sợ- Doãn Ước ngăn lão Tần lại, không để ông tiến lên.

– Đó là ai vậy?

https://thuviensach.vn

Đây cũng là điều Doãn Ước muốn biết. Người này biết tên cô, hiển nhiên nhận ra cô, lại còn cầu xin cô giúp đỡ, điều này khiến Doãn Ước rất tò mò.

Cô ra hiệu cho lão Tần lui ra sau mấy bước, còn mình thì bước đến ngồi xổm xuống, nhẹ giọng trấn an dì ấy. Dì ấy vẫn cúi đầu, gần như sắp vùi vào trong đầu gối.

Doãn Ước nói đến khô miệng, gần như sắp bỏ cuộc, người nọ đột nhiên ngẩng đầu, nói một câu như bom dội:

– Cô Doãn, tôi là mẹ của Mỹ Hi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 91

Đã một năm trôi qua kể từ khi Hà Mỹ Hi mất tích.

Đây là lần đầu tiên Doãn Ước tiếp xúc với người nhà của cô ấy. Người phụ nữ trước mặt vô cùng già nua, không có nét gì tương tự Hà Mỹ Hi. Nhìn mặt mà đoán, nói dì ấy là bà của Hà Mỹ Hi, Doãn Ước cũng tin.

Lúc ấy cô liền sững sờ.

Người nọ thấy cô không tin, gấp gáp lục túi:

– Tôi có đem chứng minh thư, cô nhìn xem, tôi còn có đem cả hộ khẩu nữa.

Nói xong dì ấy lôi một đóng tiền lẻ ra, bên trong có thẻ căn cước. Bởi vì sốt ruột nên dì không lựa ra mà nhét hết toàn bộ vào tay Doãn Ước.

Mấy đồng tiền xu rớt xuống, phát ra âm thanh hơi chói tai.

Doãn Ước không quản quá nhiều, lấy tấm thẻ trong nắm tiền ra, phát hiện quả thật là chứng minh thư. Người trước mặt này trông rất giống hình trên thẻ căn cước, trên đó có thể hiện người này tên là Trương Tú Lệ, thuộc hàng 6x, tuổi tác quả thật có thể là mẹ của Hà Mỹ Hi.

– Vậy dì…

Người trong cửa hàng tiện lợi dần dần chú ý đến tình hình bên này, đều dòm sang xem náo nhiệt. Doãn Ước không muốn bị chú ý, nên khuyên

https://thuviensach.vn

Trương Tú Lệ đi cùng mình ra ngoài. Nhưng đối phương không chịu nghe cô, đứng ở đó cúi đầu tìm đồ.

Doãn Ước lúc này mới chú ý đến, dì ấy còn mang theo một cái giỏ. Giỏ rất lớn, không nhìn ra màu sắc vốn có nữa, nó đã ngả sang màu xám đậm, một đầu dây đai còn sắp đứt.

Trương Tú Lệ nửa quỳ trên đất, không ngừng lục lọi trong giỏ, vừa lục vừa nói:

– Hộ khẩu, cô đợi tôi tôi lấy hộ khẩu cho cô xem.

Mấy người khác càng đến vây xem nhiều hơn, Doãn Ước thúc giục Lão Tần:

– Chú Tần, chú giúp cháu đỡ dì ấy đứng lên, chúng ta ra xe nói chuyện.

Lão Tần bước đến, tay sắp chạm vào chiếc giỏ kia, Trương Tú Lệ liền căng thẳng nhảy dựng, hình như muốn ngăn chú lại nhưng không dám, run rẩy ước gì có thể chui vào thùng hàng.

Dì không dám tranh giành với Lão Tần, có thể thấy dì rất sợ chú ấy. Lão Tần liếc nhìn Doãn Ước, cô gật đầu, ông liền quyết định xách chiếc giỏ kia lên.

Lần này Trương Tú Lệ nổi nóng, ngập ngừng muốn đưa tay giật lại:

– Trả, trả lại cho tôi, đó là của tôi.

Lão Tần không nói gì, cũng không trả lại cho dì ấy, chỉ nhìn Doãn Ước chờ cô căn dặn. Doãn Ước bước đến nắm lấy tay Trương Tú Lệ, dịu dàng nói:

– Dì à, chúng ta ra ngoài rồi nói được không?

https://thuviensach.vn

– Giỏ của tôi…

– Để chú ấy cầm giúp dì, dì yên tâm đi, chú ấy không phải người xấu.

Trương Tú Lệ vẫn lo lắng phập phồng, đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi được một đoạn đã mấy lần nghoảnh đầu lại nhìn Lão Tần. Nhưng mỗi lần chỉ là nhìn trộm, một khi phát hiện đối phương đang "trừng" dì, dì liền sợ đến mức quay đầu đi.

Ba người họ lên xe, Doãn Ước nói Lão Tần lái xe về thẳng nhà. Đến nơi, đáng lẽ Lão Tần phải đi về, nhưng lại lo lắng, nhất định đi theo vào. Kỷ Tùy Châu vẫn chưa về, trong nhà chỉ có dì giúp việc, nhìn thấy Doãn Ước dẫn thêm một người về cùng thì có hơi bất ngờ, nhưng vẫn bước đến niềm nở chào hỏi đối phương.

Trương Tú Lệ nhìn thấy dì giúp việc dường như không còn căng thẳng như ban nãy nữa, còn trả lời trôi chảy mấy câu với đối phương. Dì giúp việc rót cho Trương Tú Lệ ly nước, rồi hỏi Doãn Ước có muốn ăn gì không?

– Chuẩn bị nước quả đi dì.

Cô lại đưa mắt nhìn Trương Tú Lệ:

– Dì à, dì ăn cơm chưa?

– Vẫn, vẫn chưa, mấy món đó… rất đắt.

Mấy chữ cuối cùng nói rất nhỏ, còn chưa nói xong đầu của dì ấy đã cúi xuống rất thấp rồi, có vẻ rất xấu hổ. Dì giúp việc lập tức nói sẽ đi nấu cái gì đó, Trương Tú Lệ liền nói cám ơn, còn nói thêm:

– Nấu một tô mỳ là được rồi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước cẩn thận quan sát dì ấy, phát hiện cảnh ngộ của dì chắc hẳn không được tốt lắm. Bộ đồ trên người và cái túi kia, đều rất cũ kỹ. Đôi tay chằng chịt sẹo vào nếp nhăn, già hơn tuổi thật của dì rất nhiều. Vẻ mặt dì cũng không tốt, luôn có vẻ rất sợ sệt.

Trước kia rốt cuộc dì ấy đã phải trải qua chuyện gì?

Doãn Ước đẩy ly nước đến trước mặt Trương Tú Lệ:

– Dì, dì uống nước đi. Dì từ đâu đến vậy?

– Dưới quê.

– Quê dì ở đâu?

– Định, Định Tây.

Doãn Ước từng nghe qua địa danh này, nhưng không rõ nó nằm ở đâu, đang định lấy điện thoại ra tra, Trương Tú Lệ lại nói thêm:

– Ở Cam Túc.

Trong ấn tượng của Doãn Ước, ăn khớp với quê của Hà Mỹ Hi nằm ở miền tây. Cô càng lúc càng tin tưởng, người phụ nữ trước mặt này thật sự chính là mẹ của Mỹ Hi.

Vậy dì ấy đến thành phố B làm gì?

Doãn Ước muốn hỏi không chỉ một câu. Trương Tú Lệ uống nửa ly nước xong lại bắt đầu tìm túi của mình. Lão Tần đi qua đặt túi lên sô pha bên cạnh dì, lại đi tới ngồi bên cạnh Doãn Ước.

Chú thoạt nhìn rất giống một vệ sĩ.

https://thuviensach.vn

Trương Tú Lệ cầm túi lên, lục lọi bên trong một hồi, cuối cùng cùng lấy ra quyển sổ màu đỏ. Dì ấy nhét vào tay Doãn Ước:

– Cô Doãn cô xem đi, tôi không có gạt cô đâu.

Doãn Ước nhận lấy sổ hộ hẩu, dưới ánh mắt khẩn thiết của đối phương, cô mở ra đọc từ đầu đến cuối. Chủ hộ là một người đàn ông tên Hà Triệu Cường, tên của Trương Tú Lệ ở trang thứ hai. Mà đến trang của Hà Mỹ Hi, Doãn Ước mới phát hiện, hóa ra đó không phải là tên thật của cô ấy.

Hà Mỹ Hi vốn dĩ tên là Hà Mỹ Lệ, tên trên hộ khẩu thành tên từng dùng, có thể thấy cô ấy từng đổi tên của mình theo phong cách Tây hơn.

Thực tế, nhìn cô ấy không mang đến cảm giác như người nhà quê. Cô ấy hiện đại, khí chất cũng không tệ, nói năng đanh đá chua ngoa, tính cách mạnh mẽ, so với vẻ sợ hãi rụt rè của Trương Tú Lệ quả thật chẳng giống gì.

Doãn Ước đột nhiên hiểu ra tại sao Hà Mỹ Hi chưa từng nhắc đến cha mẹ ở quê nhà của cô ấy, là cảm thấy ngượng ngùng. Cô ấy có lẽ rất hy vọng mình là dân thành phố B thứ thiệt, từ trong tiềm thức không muốn nhớ lại xuất thân cùng vùng quê nghèo nàn của mình.

Nhưng hiện tại cô ấy rốt cuộc đang ở đâu?

Dì giúp việc từ trong bếp đi ra, trong tay bưng tô mỳ khá lớn. Doãn Ước phát hiện đó chính là cái tô lớn nhất trong nhà, không khỏi mỉm cười cảm kích đối phương.

Dì ấy đúng là người có lòng tốt bụng.

Trương Tú Lệ hiển nhiên rất đói, cám ơn đối phương rồi bưng tô mỳ lên ăn.

https://thuviensach.vn

– Ăn từ từ thôi, hiện giờ nấu ăn không kịp, tôi nấu chút mỳ, chiên vài quả trứng. Nếu chị cảm thấy không đủ thì tôi đi làm tiếp.

– Không cần không cần- Trương Tú Lệ ăn như hổ đói, liên tục lắc tay với dì giúp việc.

Doãn Ước nói dì ấy đi làm chuyện của mình, lại muốn đuổi Lão Tần về. Nhưng Lão Tần nhất quyết ngồi đây canh chừng, nói gì cũng không chịu đi.

– Tôi sẽ đợi chủ tịch về rồi tính, cô nói chuyện của cô, không cần quản tôi đâu.

Doãn Ước có hơi buồn cười. Bình thường cảm thấy thấy Lão Tần là một người rất dễ nói chuyện, hôm nay sao lại cứng nhắc như vậy.

Đuổi không được chú ấy cũng hết cách, Doãn Ước chỉ có thể lặng lẽ chờ Trương Tú Lệ ăn mỳ xong. Một tô mỳ lớn như vậy, chưa mất mười phút dì ấy đã ăn xong, cuối cùng còn húp hết cả nước dùng.

Doãn Ước không khỏi lo lắng, thấy Trương Tú Lệ thế này chắc lâu lắm rồi không ăn cơm, có phải dì ấy đã gặp phải chuyện gì không?

Ăn xong, Trương Tú Lệ đặt tô mỳ lên bàn, cả khuôn mặt đều bừng bừng sức sống, giọng nói cũng lớn hơn:

– Cám ơn cô Doãn, cô đúng là bạn tốt nhất của Mỹ Hi.

– Không có gì đâu dì, dì vừa đến thành phố B à?

– Không phải, chúng tôi đến đây được một thời gian rồi.

– Chúng tôi, ngoài dì ra còn có ai nữa à?

https://thuviensach.vn

Sắc mặt vốn bình thường của Trương Tú Lệ lập tức thay đổi, giọng dì ấy lại thấp xuống:

– Ừ… là ông nhà tôi, ba của Mỹ Hi.

– Vậy chú ấy đang ở đâu?

– Ở phòng trọ.

– Vậy chú dì đến thành phố B làm gì?

Vấn đề này vốn dĩ tránh không khỏi, tại sao phải đến thành phố này. Trương Tú Lệ nghe vậy sắc mặt buồn bã, cô đơn đến cực hạn:

– Đến nhận đồ của Mỹ Hi. Lúc đầu thì ở trong phòng nó thuê, sau đó nó mất tích, đồ đạc bị cảnh sát lấy đi. Hiện giờ thời gian trôi qua đã lâu, một chút manh mối cũng không có, đồn cảnh sát báo cho người nhà đến, nhận lại đồ của nó.

Nói đến đây, khóc là không thể tránh được. Doãn Ước khóe mắt cay cáy, lập tức rút khăn ra che lại.

Loại tình trạng sống không thấy người chết không thấy xác này, đôi khi còn dày vò hơn cả trực tiếp tuyên bố tử vong. Một người phải sống luân phiên trong hy vọng và thất vọng, một thời gian lâu rất dễ mắc bệnh trầm cảm.

Đôi khi rõ ràng cô rất ổn, nhưng khi nghĩ đến Hà Mỹ Hi, bất luận tâm trạng đang tốt cỡ nào cũng sẽ tụt dốc không phanh.

Bạn bè còn như thế, tâm trạng của cha mẹ là có thể hiểu.

Trương Tú Lệ càng khóc càng kích động, cuối cùng khóc tu tu như đứa trẻ. Dì giúp việc ở trong bếp nghe được không biết chuyện gì, cũng chạy ra xem thấy cảnh này liền ngạc nhiên đứng đó.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đang lau nước mắt, Lão Tần ngại ngùng đứng một bên, trong nhà nhất thời lâm vào mây đen sương mù.

Khi Kỷ Tùy Châu về nhà, liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Anh hoài nghi nhíu mày, đi đến bên cạnh Doãn Ước:

– Sao vậy em?

Doãn Ước lau nước mắt, đứng lên, chỉ vào Trương Tú Lệ vẫn còn đang khóc:

– Đây là mẹ của Mỹ Hi.

Kỷ Tùy Châu hiển nhiên có hơi bất ngờ, nhíu mày nhìn Trương Tú Lệ. Đúng lúc đối phương ngẩng đầu, liếc mắt nhìn thấy thân hình cao lớn của Kỷ Tùy Châu, sợ đến mức rùng mình, theo bản năng chui tọt vào dưới bàn trà bên cạnh.

Doãn Ước nhìn dì như vậy, đi qua đó đỡ dì:

– Dì à dì đừng sợ, đây là chồng cháu, con người anh ấy rất tốt.

Lúc này cũng không quản nói thật nói dối gì, lời nào có thể trấn an được Trương Tú Lệ thì cô sẽ nói.

Kỷ Tùy Châu lại nhìn Lão Tần, đối phương gật đầu với anh:

– Chủ tịch, là thật, đã xem qua chứng minh thư và sổ hộ khẩu của chị ta rồi. Tôi cũng rất lo lắng, cho nên ở lại đây không về.

– Được, chuyện hôm nay chú vất vả rồi. Bây giờ chú về trước đi, sáng mai tôi sẽ gọi điện cho chú.

https://thuviensach.vn

Lão Tần rốt cuộc cũng nhẹ nhõm. Đợi chú ấy đi rồi, Kỷ Tùy Châu lần nữa quan sát Trương Tú Lệ. Ánh mắt anh nhìn người khác có hơi sắc bén, càng khiến đối phương mang tâm lý sợ hãi hơn.

Trương Tú Lệ nép ra sau lưng Doãn Ước, không dám thở mạnh.

Doãn Ước mấy lần muốn níu dì ra nói chuyện với Kỷ Tùy Châu, nhưng không thành công, cuối cùng chỉ có thể gọi dì giúp việc ra, đưa Trương Tú Lệ đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Đợi hai dì ấy đi rồi, cô mới ngồi xuống nói:

– Em phát hiện hình như dì ấy đặc biệt sợ đàn ông.

Vừa rồi ở trong cửa hàng tiện lợi cũng vậy, rõ ràng đối với cô rất bình thường, vừa thấy Lão Tần liền có bộ dạng đó. Lại nhìn thái độ của Trương Tú Lệ với dì giúp việc, đàn ông dường như trở thành căn nguyên nỗi sợ của dì ấy.

Vừa rồi khi cô nói đây là chồng cô, cùng là bộ dạng vâng vâng dạ dạ. Cho nên có phải dì ấy từng bị đàn ông tổn thương không?

Kỷ Tùy Châu cởi áo khoác ra, đang mở cúc áo sơ mi:

– Em gặp dì ấy ở đâu vậy?

– Cửa hàng tiện lợi gần nhà mình.

– Cho nên dì ấy cũng ở gần đây?

– Chắc không phải đâu. Dì ấy nói dì ấy ở nhà trọ. Dì ấy đi cùng chồng từ Cam Túc đến đây, nhận lại đồ của Hà Mỹ Hi. Nhưng em không biết tại sao một mình dì ấy lại chạy đến đây, dì ấy chắc không rành thành phố B đâu.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước vừa nhìn đã biết dì là loại người cả đời ở quê nhà, rất hiếm khi đi xa.

– Dì ấy đến tìm em làm gì?

– Không biết nữa.

Nói đến đây Doãn Ước cũng có chút tò mò. Cho nên sau đó cô một mình đi sang phòng Trương Tú Lệ đang ở, để lại mình Kỷ Tùy Châu ở phòng khách.

Trong phòng, Trương Tú Lệ đang ngồi ở đầu giường xem ảnh, trong ảnh là khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của Hà Mỹ Hi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 92-1

Doãn Ước vào phòng ngồi xuống bên cạnh Trương Tú Lệ, say sưa nhìn Hà Mỹ Hi trong tấm ảnh.

Bất giác đã một năm trôi qua, bạn cô vẫn không rõ tung tích. Cảnh sát còn đang xử lý như một vụ mất tích bình thường, trước khi chưa phát hiện ra manh mối mới, vụ án này sẽ không có bất cứ tiến triển gì.

Thậm chí, sau khi Phương Thành Tựu sa lưới, bởi vì không đủ chứng cứ cho thấy hắn có liên quan đến vụ án mất tích này, cảnh sát cũng không thể lần nữa điều tra theo hướng này.

Nghĩ lại thật ngột ngạt.

Trương Tú Lệ lau nước mắt trên mặt, đặt khung hình sang bên cạnh, kéo lấy tay của Doãn Ước:

– Tôi và ba nó đều là người không có văn hóa gì, cũng chưa từng trải qua nhiều chuyện đời. Cảnh sát nói sao thì chúng tôi nghe vậy. Họ bảo chúng tôi về nhà chờ tin tức thì chúng tôi phải chờ. Nhưng chờ tới chờ lui cũng không chờ được tin tức gì. Cô Doãn, cô thấy có khi nào Mỹ Hi nó mãi mãi không quay về nữa không.

– Sẽ không đâu- Doãn Ước không cần nghĩ nhiều đã phủ định khả năng này- Còn có cháu ở đây, cháu sẽ tiếp tục tìm manh mối, nhất định sẽ tìm được cậu ấy về.

https://thuviensach.vn

Hiện tại cô có tiền, cảnh sát không tìm thì cô tìm, cho dù sống hay chết, cũng phải tìm trở về, bao gồm cả Triệu Sương nữa.

– Cô đúng là người tốt đó cô Doãn, khó trách Mỹ Hi từng nói, cô chính là người bạn tốt nhất của nó. Con bé bình thường không nói chuyện với chúng tôi, chúng tôi cũng rất bận rộn, điều kiện trong nhà không tốt, còn phải kiếm tiền cho em trai nó đi học. Trước kia tôi không hiểu, lần này sau khi đến thành phố B tôi mới hiểu được, thì ra thành phố lớn này phồn hoa như thế, khó trách nó không chịu quay về vùng quê nghèo nàn của chúng tôi. Trước kia tôi hay nói nơi này có yêu ma, biến nó thành kẻ xấu, lúc nó mới tới đây không phải như vậy. Hiện giờ nghĩ lại là do nó áp lực quá lớn, nhưng không muốn nói với chúng tôi.

Doãn Ước hiểu được suy nghĩ của Hà Mỹ Hi, một người tỉnh lẻ như cô muốn ở thành phố B lang bạt kiếm sống, quả thật không dễ dàng. Hà Mỹ Hi xem như sống sung túc, một mình kiếm tiền tự nuôi sống mình, còn có thể sống như cá gặp nước như thế. Rất nhiều người bản xứ còn không được như cô ấy.

Nhưng mà một khi dấn thân vào thùng nhuộm, muốn thoát ra cũng khó.

– Dì à- Doãn Ước nhớ đến một chuyện- Cháu muốn hỏi dì một chuyện. Dì có từng nghe Mỹ Hi đề cập đến một cô gái tên Chung Vi không. Tuổi tác không lớn, chừng hai lăm hai sáu tuổi thôi, là người tỉnh Z.

Trương Tú Lệ không hề suy nghĩ, nói ngay:

– Chung Vi hả, tôi biết. Mỹ Hi từng nhắc đến cô ấy với chúng tôi. Nói cô gái đó lần đầu đến thành phố B cuộc sống không quen, nó liền ra tay giúp đỡ. Dù sao nó đến đây cũng lâu rồi, lúc ấy đã có chỗ đứng nhất định ở thành phố này rồi.

– Cậu ấy đến đây từ năm nào vậy dì?

https://thuviensach.vn

– Sớm lắm, chắc khoảng mười năm đó. Tốt nghiệp trung học xong liền đến đây, rõ ràng thi đậu đại học dưới đó rồi, ngại là chuyên ngành nên không muốn học, mà lên thành phố B kiếm sống. Nếu biết kết quả cuối cùng chính là như vậy, tôi nhất định không cho nó đi.

Nói xong nước mắt lại lưng tròng, Doãn Ước mau chóng rút khăn giấy đưa cho dì ấy.

Hiện giờ có một việc đã làm rõ được, Chung Vi và Hà Mỹ Hi trăm phần trăm có quen nhau, nhưng chuyện Chung Vi bị giết lớn như vậy, Doãn Ước cũng từng nhắc qua với Hà Mỹ Hi, nhưng đối phương lại không tỏ vẻ gì.

Cô ấy cố tình giấu giếm mối quan hệ giữa mình và Chung Vi, về sau lại có thêm hai đoạn phim ghi hình Kỷ Tùy Châu mang ra, càng khiến Doãn Ước cảm thấy Hà Mỹ Hi có liên quan đến vụ án năm đó của Tùy Ý.

Nghĩ đến Phương Thành Tựu có thể là cố ý yêu đương với Hà Mỹ Hi, tính khả năng của chuyện này liền lớn hơn.

Doãn Ước lại hỏi Trương Tú Lệ:

– Dì, Mỹ Hi có thói quen viết nhật ký không?

Nếu có nhật ký, có lẽ sẽ tìm được chút manh mối gì đó.

Đáng tiếc Trương Tú Lệ lập tức bác bỏ:

– Không có, nó không thích viết mấy thứ đó. Đi học cũng không học đàng hoàng, sau khi đến đây nó mới nói với tôi, hối hận năm đó không học hành cho tốt. Ở thành phố lớn không gia thế không bằng cấp thật sự rất khó, tôi cũng không biết mười năm qua nó sống như thế nào nữa.

Nói đoạn, Trương Tú Lệ lại lục lọi cái túi của mình. Doãn Ước thấy giờ không còn sớm nữa, nên nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

https://thuviensach.vn

– Dì, dì có muốn gọi điện cho chú, báo với chú không tiếng không? Chú có biết dì tới chỗ cháu không?

– Không không, đừng nói với ông ấy, tuyệt đối đừng nói với ông ấy. Tôi lén lút một mình đến đây, bị ông ấy tìm được tôi sẽ gặp rắc rối đó.

– Sao vậy, chú và dì cãi nhau à?

Nghĩ đến thái độ Trương Tú Lệ với đàn ông, Doãn Ước cảm thấy không chỉ là cãi nhau đơn giản như vậy.

– Cũng không có gì. Ba con bé tính tình không tốt lắm, hơn nữa sau khi con gái gặp chuyện, tâm trạng ông ấy không tốt sẽ ra tay không biết nặng nhẹ. Hôm nay còn cãi nhau muốn đốt hết đồ đạc của con gái, lúc đó tôi mới quýnh quáng lên, cầm đồ đạc chạy đi. Cũng là tôi từng nghe Mỹ Hi đề cập đến chỗ ở của cô, nên tôi tìm đến. Đó là nhà của ông nội cô, gặp được dì giúp việc nhà cô, nói cô kết hôn rồi nên dọn sang nhà chồng ở, còn cho tôi địa chỉ. Nếu không tôi cũng không tìm được chỗ này.

Hóa ra là thế, Doãn Ước còn đang nghĩ, một người lần đầu tiên đến thành phố B như Trương Tú Lệ, làm sao lại có bản lĩnh lập tức tìm được cô thế này.

Nhưng dì ấy tìm cô làm gì?

Trương Tú Lệ bày biện hết mọi thứ trong túi lên giường, cái gì cũng mở ra:

– Cô Doãn, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một chuyện, giúp tôi bảo quản đồ đạc của Mỹ Hi. Phòng nó ở chủ nhà đã lấy lại rồi, đồn cảnh sát cũng không quản lý đồ đạc của nó nữa. Tôi vốn muốn mang về quê để làm kỷ niệm, nhưng ba nó nổi nóng, nói phải đốt hết. Tôi không muốn đốt, tôi không tin con gái tôi lại số khổ, thật sự đã chết rồi. Tôi muốn giữ gìn đồ đạc của nó, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ quay về, nếu đem đốt hết nó không vui đâu. Cô

https://thuviensach.vn

Doãn, cô có thể giúp tôi chuyện này không, đồ đạc không nhiều lắm đâu, sẽ không chiếm nhiều chỗ của cô đâu.

Doãn Ước đương nhiên không từ chối. Cô nhận hết mọi thứ Trương Tú Lệ đưa, chủ yếu là sách vở. Cảnh sát mang những văn tự này đi, có lẽ muốn tìm kiếm chút manh mối gì đó. Ngoại trừ sách vở còn có vài đồ dùng lặt vặt, gom lại cũng chỉ chiếm dung lượng một ngăn kéo mà thôi.

Cô đứng lên mở ngăn kéo, đặt đồ đạc vào, rồi nói với Trương Tú Lệ:

– Cháu để ở đây trước, đêm nay dì ngủ ở đây, muốn xem thì lấy ra xem. Căn phòng này bình thường không ai ngủ hết, dì không cần lo.

– Rất cám ơn cô, cô Doãn.

– Đừng khách sáo, Mỹ Hi đối xử với cháu rất tốt, cháu cũng hy vọng sẽ giữ gìn đồ đạc của cậu ấy, để khi cậu ấy trở về có thể vui vẻ.

Hai người lại ngồi với nhau nói về Hà Mỹ Hi, chủ yếu là nghe Trương Tú Lệ kể những chuyện trước đây của cô ấy. Nói đến chuyện này dì ấy liền mặt mày hớn hở, giống như con gái vẫn còn sống trên đời này. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, dì ấy lại thở dài, không ngăn được giọt lệ thương tâm.

Lúc Doãn Ước ra khỏi phòng đã gần mười hai giờ, bởi vì cô khóc, nên hai mắt sưng húp, sau khi về phòng đã bị Kỷ Tùy Châu nhìn thấy, đau lòng ôm cô an ủi một hồi.

Đôi khi, con người có vẻ vô cùng nhỏ bé, bất luận quyền lực và tài phú của bạn có bao nhiêu lớn, khi đứng trước cái chết, những thứ đó không hề đáng để nhắc tới.

Điểm này, Kỷ Tùy Châu có chút khâm phục Phương Thành Tựu, có thể làm đến thần không biết quỷ không hay thế này. Nhưng cũng có lúc anh

https://thuviensach.vn

cảm thấy, Phương Thành Tựu hình như quá lợi hại, từ vụ án của Tùy Ý đến giờ đã mười năm trôi qua, mười năm nay hắn làm nhiều chuyện ác, lại không bị người khác phát hiện. Không thể không khiến người ta sợ hãi.

Hoặc có lẽ những người này, bẩm sinh đã là thiên tài tội phạm rồi.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Ước thức dậy xuống lầu, phát hiện Trương Tú Lệ đã thức rồi, đang đứng ở đầu cầu thang chờ cô. Vừa thấy cô, đối phương liền nhắc đến việc sắp đi:

– Tôi có gọi điện cho ông ấy, ông ấy bảo tôi quay về. Chúng tôi đã mua vé xe lửa chiều nay, không thể trì hoãn thêm nữa.

Đối với người ở quê mà nói, một chiếc vé xe lửa từ Cam Túc đến thành phố B đã là đắt lắm rồi, không được lãng phí. Huống hồ họ cũng không còn lý do để ở lại chỗ này, thà về quê sống cuộc sống bình thường còn hơn. Dù sao cũng có một đứa con trai đang ở nhà chờ họ quay về.

Doãn Ước cảm thấy dì ấy khó xử, cũng không ép dì phải ở lại, chỉ nói dì nhất định phải ăn xong bữa sáng. Sau khi ăn xong, dì giúp việc còn làm rất nhiều bánh bao, nhét đầy một túi đưa cho Trương Tú Lệ.

Cái túi của Trương Tú Lệ, hôm qua lúc đến đều đựng đầy vật dụng của Hà Mỹ Hi, hôm nay trở về lại toàn là đồ ăn, thoạt nhìn vẫn phồng lên như cũ.

Đó là chuyện nhà người ta, Doãn Ước cảm thấy không nên quản. Nhưng không quản cũng không được, cô thật sự không muốn Trương Tú Lệ quay về với chồng dì ấy như vậy. Xem thái độ của dì ấy với đàn ông, ngày thường ở nhà Hà Triệu Cường chắc chắn đối xử với dì ấy rất thô bạo, không đánh thì mắng, mới khiến dì ấy sợ đàn ông như vậy.

Hạng đàn ông như thế, hoàn toàn không xứng đáng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà phải làm sao mới có thể giải quyết vấn đề này đây, ly hôn đương nhiên không được. Người dân quê chất phác, phụ nữ vào tuổi này như Trương Tú Lệ cho dù ly hôn, đời sống cũng không mấy dễ chịu. Hơn nữa, Doãn Ước thấy ý tứ của dì ấy, hoàn toàn không nghĩ sẽ ly hôn. Cô cũng thử một chút, Trương Tú Lệ lắc đầu nguầy nguậy.

– Sống cả một đời, sao có thể nói ly là ly. Tôi ráng nhẫn nhịn thêm vài năm, đợi con út lớn lên thì được rồi. Ông ấy cũng là một năm nay, sau khi Mỹ Hi gặp chuyện tính tình mới ngày càng tệ, bình thường không uống rượu sẽ không nổi giận đâu.

Cũng không biết là thật hay giả. Doãn Ước lo lắng, kiên trì muốn đưa Trương Tú Lệ đến nhà ga.

Cô vốn định gọi xe, kết quả Kỷ Tùy Châu đã phái lão Tần lái xe đến đón. Doãn Ước nhìn thấy gương mặt của lão Tần lúc nghiêm túc lên thật có hơi sợ, nảy ra một ý, kéo ông sang bên cạnh kề tai nói nhỏ.

– Cô chủ, cô cũng biết con người tôi tính tình thật thà, cô kêu tôi hù người ta, tôi sợ bị lộ đó- Lão Tần vẻ mặt khó xử.

– Chú Tần đừng khiêm nhường mà, hôm qua khí thế lúc chú đứng sau lưng cháu, nói chú là cận vệ của ông trùm xã hội đen cũng có người tin đó. Chú đừng cười, lạnh lùng một chút là được.

Lão Tần hết cách, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ông lái xe đưa Doãn Ước và Trương Tú Lệ đến cửa nhà khách nọ, Hà Triệu Cường, chồng của Trương Tú Lệ, đã đứng đó chờ sẵn, sắc mặt vốn không vui, kết quả vừa nhìn thấy xe của Kỷ Tùy Châu cùng người từ trên xe bước xuống, không khỏi ngẩn người.

Lúc lão Tần không cười, quả thật có chút dọa người.

https://thuviensach.vn

Ông đi theo Kỷ Tùy Châu đã lâu, tuy rằng bản tính ôn hòa, nhưng chuyện cáo mượn oai hùm cũng không phải chưa từng làm. Từ lúc ông bước xuống xe không hề liếc nhìn Hà Triệu Cường, chỉ liên tục nói chuyện với Trương Tú Lệ. Trương Tú Lệ vốn có chút sợ ông, nhưng có Doãn Ước ở bên cạnh, hơn nữa giọng điệu nói chuyện của ông với mình rất tốt, nên lí nhí hỏi gì đáp đó.

– Đồ đạc không có gì nhiều, đều ở trong túi của tôi. Lần này thật sự đã làm phiền mọi người rồi.

– Nói gì mà phiền hay không phiền, chúng ta là bà con, sau này cô có đến thành phố B thì cứ tìm tôi, có chuyện gì khó xử cũng nói với tôi. Cái khác thì không có, nhưng người trong tay tôi nhiều lắm, ai dám làm gì cô, tôi sẽ phái người về đó san bằng cả nhà của hắn.

Doãn Ước ở bên cạnh nghe thấy thật muốn vỗ tay hoan hô lão Tần, không ngang ngược không nói lý lẽ như vậy, làm sao giống tài xế của Kỷ Tùy Châu được. Trước kia ông cũng từng lái xe cho Giang Thái mà.

Trương Tú Lệ có chút mờ mịt, không nói nên lời. Lão Tần liền tiếp tục ở đó nói bừa, cái gì mà là họ hàng xa của họ Trương, trước kia nhà dì ấy đã từng giúp đỡ gia đình ông, đã có ơn thì phải báo đáp gì đó.

Tóm lại là, ai dám không nể mặt Trương Tú Lệ, ông sẽ đem người xuống quê tẩm cho một trận.

Sau khi ba hoa xong, ông lặng lẽ nhìn Doãn Ước, thấy đối phương ra hiệu đã đủ, lúc này mới như đã nhìn thấy Hà Triệu Cường, dùng giọng điệu thản nhiên mời đối phương lên xe, để đưa hai người họ đến nhà ga.

Doãn Ước thật muốn vỗ tay khen ngợi ông.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 92-2

Tiễn Trương Tú Lệ xong, Doãn Ước lập tức về nhà.

Tết Dương Lịch trường bổ túc cho nghỉ ba ngày, ngoại trừ một đống bài tập phải làm, cô không có chuyện gì khác.

Trong nhà thật sự im ắng, dì giúp việc cầm quần áo ra tiệm giặt ủi. Doãn Ước vào bếp thấy bánh bao còn nóng, vừa ăn vừa chuẩn bị lên lầu. Lúc đi ngang qua phòng dánh cho khách, nhớ đến đồ đạc mà Trương Tú Lệ giao lại cho cô, vừa thế cô mở cửa đi vào, lấy hết tất cả đồ vật trong ngăn kéo ra, mang về phòng của mình.

Vốn định tìm một nơi để chúng, kết quả cầm lên một cuốn sổ mở ra xem, Doãn Ước có chút không ngừng được.

Đó là cuốn sổ ghi nhớ những việc vặt vãnh của Hà Mỹ Hi. Như là nhắc nhở bản thân tan ca phải mang những gì về nhà, ngày nào phải gọi điện thoại cho ai. Còn có số điện thoại ghi lại bằng tay, tên trạm tàu điện ngầm, hoặc là một chuỗi dài toàn những ký tự và con số.

Đó là cái gì vậy, mật mã à? Nhưng mà là mật mã của thứ gì mới được. Chắc chắn không phải két sắt, có lẽ là mật mã tài khoản trên mạng chăng.

Lật thêm vài trang cũng có đôi ba câu than thở như là: mình yêu mẹ nhất, phải cố gắng làm việc, đưa mẹ rời khỏi nơi bần cùng đó, phải mua nhà ở thành phố này, cố gắng phấn đấu này nọ.

https://thuviensach.vn

Linh tinh, chỉ là bộc phát nhất thời. Khó trách Trương Tú Lệ không muốn đốt, đây đều là tình yêu bao la của con gái đối với dì ấy.

Doãn Ước xem thêm vài trang cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, liền cất cuốn sổ đi. Cô dọn dẹp xong rồi lấy tập vở ra, ngồi vào bàn học bắt đầu "tác nghiệp".

Lúc làm được một nửa Kỷ Tùy Châu gọi điện về, nói hôm nay hủy xã giao, về nhà sớm với cô, còn hỏi cô muốn đi đâu ăn cơm. Doãn Ước đang vắt óc suy nghĩ nên đến nhà hàng nào ăn, bỗng nghe giọng Kỷ Tùy Châu trầm xuống, nói với cô:

– Anh có chút chuyện, tối nay gọi lại cho em.

Cô tưởng chuyện công ty liền không hỏi nhiều, cúp máy tiếp tục làm bài.

Đề bài không đơn giản, làm đến cô đầu váng mắt hoa. Cuối cùng từ trưa đến giờ mới chỉ giải xong ba đề, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài sắc trời đã tối, đã đến giờ ăn cơm.

Dì giúp việc đến gõ cửa hỏi cô muốn ăn gì, Doãn Ước nhớ đến cú điện thoại hồi nãy của Kỷ Tùy Châu, liền gọi lại cho anh. Nhưng gọi hai lần không ai bắt máy, cô chỉ có thể bỏ cuộc.

– Gì cũng được, cháu muốn ăn mỳ.

Dì ấy cười rồi xuống lầu, Doãn Ước cầm điện thoại ngẩn người. Khoảng mười phút sau, Kỷ Tùy Châu gửi cho cô một tin nhắn:

– Anh đang ra khỏi thành phố, tối nay anh về.

Từ trong tin nhắn Doãn Ước ngửi được một mùi khẩn trương.

Dì làm món mỳ thịt tôm mà cô yêu thích, nhưng Doãn Ước lại ăn rất vô vị, ăn xong vốn định cổ vũ tinh thần giải hết các đề, nhưng ngồi vào bàn

https://thuviensach.vn

học lại không có hứng làm, biếng nhác cầm bút lên viết được vài dòng lại quyết định đi xuống lầu, cầm túi đồ ăn vặt tùy tiện tìm một bộ phim để xem.

Là phim hài, rất có ý nghĩa, xem một hồi lại quên mất thời gian. Lúc phát bài hát cuối phim Doãn Ước ngẩng đầu lên, phát hiện sắp mười giờ tối.

Kỷ Tùy Châu vẫn còn chưa về, đêm nay có phải anh không về không?

Bình thường công việc anh rất bận, về muộn hoặc không về cũng thường xuyên xảy ra. Nhưng tình hình hôm nay khiến Doãn Ước cảm thấy có hơi khác thường. Hiển nhiên là đã xảy ra chuyện gì rồi, mới níu chân Kỷ Tùy Châu như vậy.

Nhưng đó là chuyện gì chứ?

Cô nhìn mấy bao đồ ăn vặt rỗng tuếch trên bàn, than thầm mình ăn khỏe thật. Trước kia sao không cảm thấy được mình có thể ăn nhiều như vậy?

Lát sau cô lại nhớ đến lời nói của Từ Tri Hoa, không lẽ cô thật sự mang thai rồi, mới đột nhiên ăn nhiều đến thế.

Doãn Ước lúc này mới ý thức được một chuyện, bác sĩ bảo cô hôm nay đến nhận kết quả kiểm tra, cô đã quên mất. Có bệnh nhân nào hồ đồ như cô không?

Cô cầm mấy bao bì chuẩn bị ném vào thùng rác, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Quay đầu, Kỷ Tùy Châu mở cửa đi vào, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

– Sao còn chưa ngủ?- Nhìn thấy Doãn Ước, anh mỉm cười hỏi.

– Em mới xem phim xong, đang chuẩn bị đi ngủ. Anh ăn cơm chưa?

– Vẫn chưa.

https://thuviensach.vn

– Khuya như vậy rồi còn chưa ăn. Em đi gọi dì nấu gì đó cho anh- Doãn Ước định đi, ngẫm lại liền nói- Thôi vậy, để em làm cho anh. Hôm nay dì làm mỳ thịt tôm còn lại một chút, em làm cho anh tô mỳ nha.

– Ừ- Kỷ Tùy Châu thoạt nhìn rất mệt mỏi, như là bận rộn rất nhiều. Nhân lúc Doãn Ước đi nấu, anh lên lầu tắm rửa, lúc đi xuống, tinh thần đã khá hơn rất nhiều.

Doãn Ước bưng mỳ vào phòng ăn, gọi anh đến. Kỷ Tùy Châu cũng đang đói bụng, ngồi xuống chưa đến vài phút đã ăn xong.

– Sao vậy, anh đã làm gì, ngay cả cơm cũng chưa ăn?

– Tìm Ngải Băng.

Anh nhẹ nhàng nói một câu, lại như ném thuốc nổ vào trong lòng Doãn Ước.

– Thật sao?

– Ừ, mới xong, bây giờ người đã được đưa đến bệnh viện rồi.

– Chị ấy sao rồi?

– Tình hình coi như ổn định, chắc không nguy hiểm đến tính mạng đâu. Tên Giang Thái biến thái thật, còn chơi cả chiêu nhốt người. Anh đúng là coi thường hắn.

Lúc trước nghe hắn nói hươu nói vượn, quả thật còn nghĩ hắn chỉ tình cờ nhìn thấy Ngải Băng thôi. Không ngờ tên này lại quá xấu xa, là quyết tâm muốn mạng cô ấy để dụ dỗ Từ Tri Hoa cắn câu.

Nếu không phải Từ Tri Hoa cẩn thận, hơn nữa Kỷ Tùy Châu còn ra tay đúng lúc, Thịnh Thế hiện tại thành cái dạng gì thật khó mà nói.

https://thuviensach.vn

Trước có Bùi Nam sau có Từ Tri Hoa, Kỷ Tùy Châu cho dù bản lĩnh đến đâu, muốn ngăn cản lỗ hỏng này cũng không dễ dàng.

– Cho em biết… tổng giám đốc Từ ra sao rồi?

Doãn Ước vẫn không quen gọi Từ Tri Hoa là mẹ, tuy rằng đáy lòng đã từ từ tiếp nhận thân phận của bà rồi, nhưng ngoài miệng vẫn còn mấy phần do dự.

– Báo rồi, bà ấy đã đến bệnh viện, cho nên anh về nhà.

– Chị ấy tỉnh chưa, em có thể đi thăm không?

Kỷ Tùy Châu húp xong nước dùng rồi đặt tô xuống:

– Được, ngày mai rồi đi. Có lẽ kết quả kiểm tra ngày mai sẽ có, tình huống không mấy nghiêm trọng, cô ấy ở lại bệnh viện vài ngày sẽ về nhà thôi.

Ngải Băng còn sống quả thât là một kỳ tích. Bao nhiêu người đều nghĩ cô ấy đã chết rồi, một người mất tích suốt mười năm, ngay cả người thân của cô ấy cũng cảm thấy cả đời này sẽ không thể gặp lại nữa. Nhưng cô ấy còn sống, ngoại trừ lớn tuổi hơn một chút, cũng không mấy khác biệt so với khi mất tích năm đó.

Doãn Ước đã xem qua ảnh trước khi Ngải Băng mất tích, cho nên khi cô ở bệnh viện nhìn thấy chị ấy, cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Chị ấy thật sự không thay đổi nhiều, thậm chí không già đi. Tính tuổi thì chị ấy đã gần ba mươi, nhưng toàn thân lại mang đến cảm giác thiếu nữ. Tóc dài chấm vai khuôn mặt trắng trong thuần khiết, là một nét đẹp rất trang nhã.

https://thuviensach.vn

Khi so sánh với Doãn Ước, Ngải Băng lại lộ vẻ mong manh hơn một chút. Đương nhiên cũng có thể do đang bị bệnh.

Doãn Ước thấy cô dựa vào đầu giường không nói gì, cùng cô chào hỏi cũng không có phản ứng, liền nhìn sang Từ Tri Hoa. Từ Tri Hoa hiện tại vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cả đêm đều ở trong trạng thái mừng rỡ. Con gái đã về, tay chân còn đầy đủ, chỉ số trên máy móc đều biểu hiện rất bình thường. Chỉ duy nhất không tốt là, cô không nói lời nào.

– Lúc tìm thấy nó đã như vậy, không nói gì, chỉ gật đầu lắc đầu. Có thể do bị Giang Thái nhốt quá lâu, vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

– Bác sĩ nói thế nào?

– Nói hết thảy bình thường, ngoại trừ ngôn ngữ phải từ từ hồi phục ra, phương diện khác không có gì.

Lúc Từ Tri Hoa nói chuyện, khóe mắt đuôi mày đều không giấu được ý cười, hoàn toàn khác hẳn với hình tượng cao ngạo lạnh lùng lúc bình thường. Doãn Ước nhìn thấy sự ấm áp và dịu dàng của người mẹ trên cơ thể bà, lúc bà đối với mình, rất hiếm khi như vậy.

Mất rồi có lại được, lại là đứa con một tay bà nuôi lớn, sẽ càng thêm trân quý.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, Doãn Ước có chút mất mát. Cô nghĩ bản thân sẽ nghĩ thoáng hơn sẽ rộng lượng hơn, không ngờ vẫn cảm thấy khổ sở. Kỷ Tùy Châu nhìn ra được, ôm cô an ủi:

– Hiện tại mẹ em không được bình thường, em thông cảm cho bà ấy một chút. Bị giày vò suốt mười năm đột nhiên được thả lỏng, rất khó điều chỉnh cảm xúc lại ngay. Sau này còn nhiều thời gian, sẽ càng ngày càng tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Lúc anh nói lời này trông rất cụ non, chọc Doãn Ước bật cười không ngừng. Cô bất giác sờ bụng, cảm thán:

– Về sau nếu em có con, tuyệt đối sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh, nhất định sẽ đối xử bình đẳng.

– Ngày hôm qua em đi lấy kết quả chưa, bác sĩ nói sao?- Lời nói của cô đã nhắc nhở Kỷ Tùy Châu.

– Em quên lấy.

– Chuyện này mà cũng quên à?- Kỷ Tùy Châu hoài nghi nhìn cô chằm chằm.

– Thật sự quên mà, sáng sớm đưa cha mẹ Hà Mỹ Hi ra nhà ga. Buổi chiều thì giải đề, tối thì làm bài tập, làm gì có thời gian đi nhận kết quả chứ.

– Nghe có vẻ như việc gì cũng đều quan trọng hơn con của chúng ta nhỉ?

– Cái gì mà con này con nọ, còn chưa chắc là có hay không mà- Doãn Ước ngượng ngùng.

– Chắc chắn có.

Kinh nguyệt của Doãn Ước đã trễ hơn một tuần, xác suất mang thai tương đối cao. Kỷ Tùy Châu không khỏi ôm chầm lấy cô, ý cười trên mặt càng đậm.

Hai vừa vừa đi vừa nói chuyện vừa cười, lúc đi qua chỗ rẽ nhìn thoáng qua một người đàn ông. Vốn là chuyện rất bình thường, nhưng cả ba người đều đồng thời dừng bước, quay đầu nhìn đối phương.

Doãn Ước thấy rõ mặt người nọ, trong lòng không khỏi đình trệ.

https://thuviensach.vn

Họ đã hơn nửa năm chưa gặp qua Trịnh Đạc, không ngờ dưới tình huống bất chợt thế này lại gặp được anh. Thoạt nhìn khí sắc không tệ, nhưng vẻ mặt anh có chút mệt mỏi. Vẫn là gương mặt ôn hòa như trước, tựa như lần đầu tiên khi Doãn Ước gặp anh, không chút thay đổi.

Ba người không ai nói gì, cứ như vậy im lặng trong vài phút.

Sau đó Trịnh Đạc mỉm cười, chủ động bước đến chào hỏi:

– Đã lâu không gặp.

Doãn Ước luống cuống chưa từng có, muốn đẩy Kỷ Tùy Châu, nhưng sức lực của đối phương quá lớn, chẳng có chút sứt mẻ gì.

Trịnh Đạc dường như nhận ra ý đồ của cô, cười vô cùng ôn hòa. Anh thoải mái, nói vài câu với Kỷ Tùy Châu. Kỷ Tùy Châu cũng không ra vẻ ta đây, chỉ hỏi anh:

– Anh đến thăm Ngải Băng à?

– Ừ, tôi nghe nói đã tìm được cô ấy rồi, tôi ngồi máy bay cả đêm trở về đây. Anh cũng biết, người nhà chúng tôi vẫn chưa…

– Tôi biết. Nhưng tôi cảm thấy hiện giờ anh vào cũng không được gì đâu. Từ tối hôm qua người nhà anh đã đến mấy lần rồi, nhưng đều bị Từ Tri Hoa đuổi về. Anh đi vào cũng vậy thôi, bà ấy không cho anh gặp Ngải Băng đâu. Cho dù anh gặp cũng vô ích, hiện giờ cô ấy không nói gì cả, không ai cạy được miệng của cô ấy.

– Nhưng tôi vẫn muốn thử xem. Hiện giờ cô ấy là người duy nhất biết rõ tung tích của anh trai tôi, là hy vọng lớn nhất của gia đình tôi- Trịnh Đạc vẻ mặt khó xử.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu thừa nhận anh ta nói có lý, nhưng tính xấu của Từ Tri Hoa không phải ai cũng lay chuyển được. Hơn nữa năm đó nhà họ Trịnh có thái độ quá kém với Ngải Băng, dẫn đến hai người họ phải cùng nhau bỏ trốn. Nói đến cùng tất cả đều là lỗi của họ Trịnh.

Nếu lúc trước không kịch liệt phản đối, hai người họ có lẽ đã sớm kết hôn sinh con, cũng có thể sẽ cảm thấy tính cách không hợp nhau, cuối cùng mỗi người một ngã.

Ngải Băng mất tích mười năm, Từ Tri Hoa liền hận họ Trịnh suốt mười năm. Hiện tại bà sao có thể cho người của họ Trịnh gặp Ngải Băng. Nghĩ cũng không cần nghĩ.

Doãn Ước cũng khuyên Trịnh Đạc:

– Anh vẫn nên đợi một thời gian đi. Hiện giờ anh vào đó bà ấy chắc chắn không nói lời gì hay ho đâu, anh lại ăn mắng.

Giọng của cô mang theo chút đau lòng, bàn tay đang đặt trên vai cô thoáng siết chặt. Doãn Ước ngẩng đầu trừng mắt một cái với Kỷ Tùy Châu, nhủ thầm người đàn ông này thật nhỏ mọn.

Cảnh tượng này ở trong mắt Trịnh Đạc, lại biến thành tình nhân liếc mắt đưa tình. Anh mỉm cười cám ơn Doãn Ước, vẫn xoay người tiếp tục đi về phía phòng bệnh của Ngải Băng.

Doãn Ước còn định khuyên thêm, lại bị Kỷ Tùy Châu lôi đi.

– Để mặc hắn đi, giẫm phải đinh sẽ đi thôi.

– Nhưng mà…

– Chuyện của người khác bớt quản đi, lo quản tốt chuyện của mình đã.

– Em có chuyện gì phải quản chứ. Vừa rồi anh làm đau em đấy.

https://thuviensach.vn

– Nếu còn không đi lấy kết quả, coi chừng bác sĩ không vui đấy- Kỷ Tùy Châu liền nhẹ nhàng bóp vai cho cô.

– Chuyện nhỏ tí ti vậy mà cũng tức giận, làm gì có bác sĩ như thế.

– Bác sĩ bây giờ khó tính lắm.

– Anh cũng đâu phải bác sĩ.

– Lần này anh đứng về phía bác sĩ không đứng về phía em đâu.

– Anh rất hồ đồ đấy.

Giọng hai người càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 93

Lấy kết quả giống như mua xổ số chờ đợi mở thưởng vậy.

Doãn Ước đứng trước máy lấy kết quả cầm thẻ điều trị quẹt qua, sau vài giây kết quả của cô liền được in ra. Kỷ Tùy Châu giúp cô chen ngang tìm một bác sĩ sản phụ khoa đọc kết quả, đối phương chỉ nhìn một chút rồi mỉm cười chúc mừng họ.

Đây chính là mang thai rồi. Nhưng Doãn Ước không có chút cảm giác hưng phấn nào, tâm trạng bình tĩnh khác thường. Cô nghe được giọng của mình khi trả lời câu hỏi của bác sĩ, nhạt hệt như nước lã.

Nhưng Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh, nụ cười trên mặt còn sâu hơn cả cô.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Kỷ Tùy Châu day day ấn đường của cô:

– Căng thẳng à?

– Ừ, anh nói xem sinh con có phải đặc biệt khủng khiếp không?

– Không đâu, anh sẽ sắp xếp hết cho em, không đau, cũng không khiếp đảm gì đâu.

Lời này Doãn Ước nghe như đang dỗ dành con nít, người nào đó đã nói sinh con là chuyện trọng đại. Nhưng theo quan điểm của cô thai vẫn còn nhỏ, cục cưng trong bụng cùng lắm chỉ là một phôi thai, nên cô không quá lo lắng.

– Giữ bí mật trước, đừng nói với ai.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu đặt ngón trỏ lên miệng, bộ dạng đẹp trai điên đảo.

Niềm vui khi sắp được làm cha khiến anh lái xe đặc biệt thong thả, trên mặt vẫn mang nụ cười đắc ý. Kết quả sau khi về nhà, Kỷ Tùy Châu liền không cười nổi.

Doãn Ước mang thai, anh phải nhịn dài dài. Anh thoáng buồn bực một chút, vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn như ánh dương của Doãn Ước, quyết định ghi nhớ món nợ này, đợi sau này nhất định sẽ từ từ đòi lại.

Đến tối, Doãn Ước hiếm khi đưa Kỷ Tùy Châu về nhà ba cô ăn cơm. Tìm được Ngải Băng về là chuyện lớn, trên dưới nhà họ Doãn đều rất quan tâm. Nằm ngoài dự đoán của Doãn Ước, người vui mừng nhất lại là Ngụy Tuyết.

Bà ấy giống như lần nữa cảm thấy có hy vọng, bỏ hết vẻ lo lắng trong hơn một năm nay, toàn thân tràn ngập sức sống.

Lần trước khi bà mỉm cười, chính là lúc Trịnh Đạc đến nhà nói chuyện với bà.

Trước khi ăn cơm, Doãn Ước lên lầu vào phòng mình lấy vài bộ đồ. Lúc đi ngang qua phòng Triệu Sương, cô không khỏi dừng chân đứng lại.

Cô và Triệu Sương qua lại không nhiều, còn nhớ lần cô nhìn thấy Triệu Sương trong này, là cô phát hiện Triệu Sương đang ở đó xem ảnh cũ. Chuyện này sau đó cô có hỏi Ngụy Tuyết, thì ra Ngụy Tuyết luôn biết được thân phận thật sự của Từ Tri Hoa. Có lần đã buột miệng nói với Triệu Sương, Triệu Sương mới muốn xem lại ảnh cũ trước kia để chứng thực.

Đây giống như con đường dẫn đến tử vong. Nếu Triệu Sương không đi uy hiếp Từ Tri Hoa, cô sẽ không đến tìm Doãn Hàm hỏi thăm tung tích của Ngải Băng. Nếu cô không hỏi thăm chuyện này, có lẽ cô sẽ không chết.

https://thuviensach.vn

Hiện tại Ngải Băng đã quay về, hết thảy bí ẩn có thể tháo gỡ không?

Hiển nhiên họ nghĩ đến thôi cũng rất vui vẻ rồi.

Ngải Băng quả thật chính là người thứ hai sau Doãn Hàm, được cứu trở về liền không mở miệng nói câu nào. Cô thậm chí rất ít nhìn người, đa phần chỉ ngồi đó ngẩn ngơ. Thỉnh thoảng ánh mắt có dời qua đây, cũng đặc biệt thâm trầm. Người lợi hại như Kỷ Tùy Châu, cũng không nhìn thấu biểu cảm trong mắt cô ấy.

Cô ấy không tiếp xúc với ai, ngoại trừ không bài xích Từ Tri Hoa ra, hiếm khi để người ngoài chạm vào cơ thể mình. Sau một tuần nằm viện, cô được đón về nhà họ Từ, bắt đầu cuộc sống đóng cửa từ chối tiếp khách.

Doãn Ước đến thăm sau hai ngày cô ấy về nhà, thậm chí còn dẫn dì giúp việc nhà mình theo, muốn để dì ấy kể chuyện trước kia cho Ngải Băng nghe. Nhưng cô ấy không mảy may bị ảnh hưởng, người dì từng được cô kéo vào nhà cho xem ảnh, hình như không mấy khác biệt với người xa lạ.

Từ Tri Hoa rất bảo vệ Ngải Băng, thấy Doãn Ước là con gái mình, bà mới có thể cho cô gặp Ngải Băng. Nhưng thời gian thăm nom cũng không được quá dài, mỗi lần Doãn Ước mới ngồi được nửa tiếng đồng hồ, bà bắt đầu mượn cớ kéo cô ra khỏi phòng, hỏi vài vấn đề nhăng cuội.

Câu thường hỏi nhất chính là bụng của Doãn Ước.

Mỗi lần nhắc đến đề tài này, cuộc đối thoại sẽ mau chóng chấm dứt. Nói không đến ba câu Doãn Ước liền cáo từ, vài ngày sau sẽ mượn cớ đến nhà bà dùng cơm.

Lúc sắp đến Tết, Doãn Ước xách một đống đồ tết định đến chúc tết Từ Tri Hoa. Doãn Hàm đột nhiên gọi điện thoại đến, hỏi cô có phải định đi thăm Ngải Băng không, khiến Doãn Ước vô cùng bất ngờ.

https://thuviensach.vn

– Dẫn em đi cùng đi, em cũng muốn gặp chị ấy.

Doãn Ước không biết lúc mình không ở nhà, ông nội đã nói gì với Doãn Hàm. Nhưng theo phản ứng bây giờ của cậu ta, chắc hẳn đã biết hết mọi chuyện.

Lão Tần lái xe đến nhà ông nội đón Doãn Hàm, hai chị em cùng đến nhà của Từ Tri Hoa. Lúc đến nơi đã là đầu giờ chiều, Từ Tri Hoa nói Ngải Băng còn đang ngủ, nói họ vào phòng khách uống trà cùng bà trước.

Đây là lần đầu tiên sau khi Doãn Hàm gặp chuyện nhìn thấy Từ Tri Hoa. Hai người dường như rất bình tĩnh, không hề ngại ngùng như Doãn Ước đã nghĩ. Doãn Hàm không nói nhiều, chỉ nhắc vài câu về lá trà khi người giúp việc bưng trà lên, sau đó im lặng.

Trong phòng khách chỉ có Doãn Ước và Từ Tri Hoa nói chuyện câu được câu không với nhau. Khi không nhắc đến Ngải Băng, Từ Tri Hoa đối xử với chị em họ rất tốt, không có gì khác biệt với những người mẹ bình thường, ánh mắt nhìn họ cũng tràn ngập yêu thương và quan tâm.

Nhưng Doãn Ước luôn có thể nắm bắt được chuyển biến vẻ mặt trong chớp nhoáng của bà.

Khi Ngải Băng từ trên lầu đi xuống, trong mắt Từ Tri Hoa chỉ còn lại duy nhất một mình con gái lớn này.

Ngải Băng hiếm khi xuống lầu, nhất là chủ động xuống lầu.

Quần áo cô mặc không quá giống đồ mặc nhà, là một chiếc váy tối màu, vạt váy dài đến mắt cá, che khuất đôi chân, trông rất đoan trang.

Ánh mắt của cô dừng lại trên sô pha, nhưng không nhìn Doãn Ước, cũng không nhìn Từ Tri Hoa.

https://thuviensach.vn

Cô đang nhìn Doãn Hàm.

Doãn Hàm cũng nhìn cô, đứng lên lễ phép chào hỏi cô:

– Chị.

Ngải Băng chưa từng có biểu hiện gì đột nhiên lại mỉm cười, một nụ cười rất nhạt, lại duy trì rất lâu. Doãn Ước và Từ Tri Hoa nhìn mà sửng sốt.

– Tiểu Băng, sao con lại xuống đây?

Từ Tri Hoa bước đến kéo tay con gái, đưa cô đến bên cạnh sô pha. Ánh mắt của Ngải băng từ đầu đến cuối chưa từng dời khỏi Doãn Hàm, nụ cười vẫn luôn ngự trị trên môi. Cô đi thẳng đến bên cạnh Doãn Hàm ngồi xuống, chủ động chìa tay ra với đối phương.

Hai người cứ vậy bắt tay nhau, không khí trong phòng vô cùng ngượng ngập. Chủ yếu là Từ Tri Hoa, từ lúc con gái quay về đến giờ, còn chưa từng chủ động nắm lấy tay bà.

Tuy rằng Doãn Hàm cũng là con trai bà, nhưng tình cảm hai chị em tốt như vậy, thật sự nằm ngoài dự kiến của bà.

Họ từ nhỏ đã tách ra cho đến bây giờ, chắc là chưa từng gặp mặt mà.

Từ Tri Hoa định lên tiếng, bị Doãn Ước giơ tay ngăn lại. Cô lặng lẽ quan sát hai người này, xem họ trao đổi với nhau thế nào. Hai người đều không thích nói chuyện khi ngồi cùng nhau, lại bất ngờ hài hòa.

Toàn bộ quá trình đều là một mình Doãn Hàm nói, Ngải Băng khi thì gật đầu khi thì mỉm cười, đôi lúc thậm chí không có biểu cảm gì đặc biệt. nhưng Doãn Hàm vẫn có thể hiểu được ý cô.

Doãn Ước cảm thấy, họ như là người cùng một thế giới, đang dùng một loại ngôn ngữ đặc biệt của riêng họ để trao đổi với nhau.

https://thuviensach.vn

Hôm đó họ ở nhà Từ Tri Hoa rất muộn, ăn xong cơm tối mới ngồi xe trở về. Ngại có lão Tần, Doãn Ước không tiện hỏi gì, mãi cho đến khi vào nhà, cô thấy phòng khách không có ai, mới lên tiếng gọi Doãn Hàm lại.

Doãn Hàm dường như đã sớm đoán được cô định nói gì, chỉ mỉm cười với cô:

– Chị, đừng hỏi gì hết, em sẽ không nói đâu.

Chuyện Doãn Hàm không muốn nói đâu phải chỉ mỗi chuyện này.

Cô đã hỏi anh rất nhiều lần, ví dụ như về Trương Thiêm, cô muốn biết Doãn Hàm làm sao quen biết Trương Thiêm. Nhưng Doãn Hàm chỉ cầm bức tranh đó lên xem, trực tiếp nói không biết với cô:

– Có lẽ trước kia từng gặp.

Cô lại hỏi anh làm sao biết Ngải Băng, Doãn Hàm một mực phủ nhận:

– Không có, em đâu biết chị ấy. Đương nhiên bây giờ thì em biết, nhưng lúc đó người trong bức tranh em vẽ là chị mà.

Sao có thể là cô chứ, nốt ruồi đó rõ ràng chỉ vừa mới thêm vào thôi.

Doãn Hàm hoàn toàn không muốn mở lòng với cô. Doãn Ước từng nghĩ, cô chính là người em trai coi trọng nhất trên đời này. Hiện tại nó không nói chỉ là vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng bây giờ cô đột nhiên phát hiện, có lẽ nó đã từng nói với Ngải Băng.

Nếu hôm nay không phải cô và Từ Tri Hoa ở đó làm hai cái bóng đèn, có trời mới biết họ sẽ nói với nhau chuyện gì.

Họ nhất định đã biết nhau từ trước, hơn nữa gặp nhau không chỉ một lần.

https://thuviensach.vn

Sự xa cách của em trai làm Doãn Ước bị tổn thương, cô không nói đến chuyện đó nữa, chỉ nói:

– Doãn Hàm, chị hy vọng em hiểu, chị vĩnh viễn là chị của em. Cho dù em nói nói thật với chị hay không, chị đều thương em như vậy. Chỉ là em cần phải nhớ, có lẽ nguy hiểm vẫn chưa qua hết đâu. Hiện giờ em giấu giếm sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào đến tương lai của em? Nếu có một ngày người bên cạnh em hoặc là chính em bị tổn thương, em còn có thể cảm thấy sự kiên trì của ngày hôm nay là đúng hay sao?

Doãn Hàm cúi đầu, làm cho người khác không nhìn được ánh mắt anh ta. Anh ra đột nhiên vươn tay đến, ôm chầm lấy Doãn Ước:

– Chị, đừng lo lắng, em sẽ luôn bảo vệ chị.

– Chị không cần sự bảo vệ của em, chị càng lo lắng cho em hơn. Em có biết bản thân đang làm gì không?

– Em biết. Đôi lúc, chúng ta ngoại trừ người thân ra, cũng có người khác cần bảo vệ. Người đó đã từng bảo vệ chúng em, cho nên hiện giờ chúng em cũng muốn giữ bí mật tuyệt đối. Em và chị Ngải Băng đều nghĩ như vậy.

Doãn Ước bị anh ta ôm, gần như không thở nổi. Nhưng đầu óc lại tỉnh táo khác thường, ý của Doãn Hàm cô đã hiểu được, mấy năm nay họ ở bên ngoài, nhất định có người đã giúp đỡ họ. Kỷ Tùy Châu đã sớm nghĩ đến điểm này, chỉ là vẫn không có cách tìm ra được người này.

Người này quá lợi hại, có thể ở trước mũi cảnh sát giấu người đi nhiều năm như vậy. Lúc trước nếu không phải Kỷ Tùy Châu lợi dụng tâm linh tương thông giữa thai long phụng, lấy Doãn Ước để dụ dỗ Doãn Hàm xuất hiện, có lẽ đến bây giờ Doãn Hàm vẫn còn đang lưu lạc bên ngoài.

Cao thủ so chiêu luôn ở trong vô hình, người có thể khiến Kỷ Tùy Châu cảm thấy khó giải quyết, hiển nhiên người đó không hề đơn giản.

https://thuviensach.vn

Một người ngoài sáng một người trong tối, phải làm thế nào để bắt được người đó đây?

Kỷ Tùy Châu có chút hứng thú với đáp án của vấn đề này:

– Tại sao nhất định phải tìm ra người này. Nếu người đó không có ác ý, thuần túy chỉ là giúp đỡ, vậy cứ để hắn ở sau rèm sẽ tốt hơn.

– Nhưng anh không biết người đó giống như một thủ lĩnh tinh thần, có thể khống chế suy nghĩ của người khác. Anh nói xem, người đó có phải là cao thủ tâm lý học không?

– Con người này, mặc dù chưa từng học qua tâm lý, thì trên phương diện này chắc chắn cũng có thành tựu độc đáo của riêng mình. Có lẽ người đó có một mặt khiến người khác dễ dàng tin tưởng, cũng có thể miệng lưỡi khéo léo, càng có thể bày mưu tính kế được. Tóm lại, người này có thể lưu ý, nhưng không cần quá mức để ý. Nếu người đó muốn làm chuyện ác, em trai em và Ngải Băng không có khả năng sống lâu như vậy.

Doãn Ước nằm sấp lên giường, hai tay chống cằm, vẻ mặt cau có. Kỷ Tùy Châu đến lật người cô lại:

– Cẩn thận một chút, đừng đè con chứ.

– Không đâu, hiện giờ nó chỉ lớn bằng hạt gạo, bác sĩ nói không cần quá mức để tâm, nên thế nào thì thế đó. Có người dễ sảy thai, nằm mười tháng cũng sảy. Có người sức khỏe tốt, muốn sảy cũng không sảy được.

– Vậy à, bác sĩ chủ trị nói với em như vậy?

Kỷ Tùy Châu đã sắp xếp từ lâu, Doãn Ước vừa nhận được kết quả, liền an bài một bác sĩ bệnh viện phụ sản tư nhân rất có thâm niên, một ông lão gần sáu mươi tuổi.

https://thuviensach.vn

Ban đầu Doãn Ước còn có chút bài xích bác sĩ nam, sau đó hai người nói chuyện một lát, cô phát hiện đối phương là người có chiều sâu và hiểu biết, tuổi tác tuy lớn nhưng không cổ hủ, vô cùng hợp với cô, vì thế lại vui vẻ hẳn lên.

– Bác sĩ Hạ rất có trình độ, nói những lời rất dễ nghe.

– Được, nếu bác sĩ đã nói không sao, chúng ta cũng không cần quá giữ gìn nhỉ.

– Là làm gì?

Kỷ Tùy Châu vạch cổ áo cô ra, luồn tay đi vào:

– Nên làm cái gì thì làm cái đó.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 94-1

Con người Kỷ Tùy Châu không sợ trời không sợ đất, nhưng một khi đụng tới chuyện đứa bé, liền trở nên cẩn trọng và sợ sệt.

Đêm đó cuối cùng anh không làm gì Doãn Ước, chỉ quấn lấy cô đòi cô cùng mình đi tắm. Lúc tắm lại đòi hỏi nhiều hơn, đến cuối cùng Doãn Ước thấy quá phiền, ném lại khăn tắm cho anh, đi ra ngoài.

Kỷ Tùy Châu phát hiện, Doãn Ước hiện giờ "mẫu bằng tử quý"[1]lại ngày càng khó bắt chẹt hơn. Nhìn cái đuôi vểnh lên tận trời kia đi thì biết.

Nhưng tâm trạng anh vẫn tốt, nghĩ lại đứa bé sắp chào đời, có tâm trạng người cha nào mà không tốt được chứ.

Ngược lại với bên này, tâm trạng Sandy lại trở nên rất tệ. Bởi vì lễ đính hôn của Doãn Ước còn chưa tổ chức, mà bụng cô ấy lại lớn trước rồi. Đây có nghĩa là tất cả mọi cố gắng lúc trước của Sandy đều đổ sông đổ biển.

Doãn Ước khuyên Sandy:

– Chị nới eo ra một chút là được mà.

– Không được, sao có thể làm như thế được chứ.

Sandy trước nay luôn có yêu cầu tiêu chuẩn khắt khe với các tác phẩm của mình, nên tuyệt đối sẽ không để mặc cho tác phẩm của chính mình rơi vào chiều hướng thất bại được. Một bộ lễ phục hoàn mỹ, mỗi một chi tiết đều phải theo đuổi đến cực hạn, thiết kế mọi thứ phải hỗ trợ cho nhau.

https://thuviensach.vn

Nhiều hơn một chút hay ít hơn một chút cũng không được, nên Doãn Ước nói nới phần eo ra một chút, có lẽ sẽ làm cả bộ lễ phục bị giật lên trên, làm thiết kế phần eo bị cao hơn, vậy sẽ hoàn toàn phá hủy bộ váy này.

Sandy quả thật vừa thích lại vừa ghét cô.

– Vốn phải chúc mừng em sắp làm mẹ, nhưng xét thấy em không báo gì cả đã một mình mang thai rồi, nên đã làm tăng thêm lượng công việc của chị, vì thế chị chỉ có thể chúc phúc cho em bé khỏe mạnh và đáng yêu. Nhớ kỹ, sau khi chào đời, chị muốn làm mẹ nuôi của nó.

Doãn Ước bây giờ còn chưa công bố với bên ngoài tin tức mình mang thai, báo với Sandy cũng vì để chị ấy có thời gian sửa lại lễ phục, cho nên vẫn chưa có ai giành chức mẹ nuôi của đứa bé.

Mang thai lần đầu luôn mới mẻ, cô không chút suy nghĩ đã đồng ý ngay.

Sandy trở nên vô cùng bận rộn, ngay cả thời gian cùng Doãn Ước ra ngoài uống trà cũng không có. Tết Nguyên Đán lại trôi qua trong chiêng trống rộn ràng, thời tiết còn chưa ấm lên, Doãn Ước đã cảm thấy áp lực ngày càng lớn dần.

Chỉ còn hơn một tháng đã đến tháng Tư rồi, nhiệm vụ học tập của cô lại như vĩnh viễn không thể hoàn thành.

Vì kỳ thi, cô giảm bớt số lần đến thăm Ngải Băng, nhưng cô không đi, Doãn Hàm vẫn đi rất thường xuyên. Trên cơ bản cách một ngày lại đến thăm.

Từ Tri Hoa thấy hai đứa con chơi thân với nhau, cũng không ngăn cản, thậm chí còn đề nghị Doãn Hàm dọn đến nhà sống chung với bà.

Doãn Ước lại không đồng ý. Doãn Hàm và Ngải Băng có rất nhiều bí mật, nếu thời gian sống với nhau lâu dần, cô lo lắng họ sẽ làm ra hành động

https://thuviensach.vn

bất ngờ nào đó. Vẫn là ai ở nhà nấy, để người lớn trông nom thì tốt hơn.

Doãn Hàm cũng không có ý định dọn đến đó. Mặc dù anh ta thân thiết với Ngải Băng, nhưng vẫn rất dính lấy Doãn Ước. Đôi khi gọi điện kêu cô về nhà ăn cơm, thậm chí có lần không thông báo gì đã một mình chạy đến nhà tìm cô.

Anh ta trở nên ngày càng cởi mở, ngày càng giống một người bình thường. Bình thường đến Doãn Ước còn cảm thấy anh ta có thể tìm một công việc kiếm tiền nuôi sống bản thân, thuận tiện yêu đương thậm chí kết hôn sinh con.

Chỉ có thi thoảng anh im lặng không nói lời nào, trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị khó hiểu, sẽ lại nhắc nhở Doãn Ước em trai cô vẫn là một người từng dựa vào thuốc để duy trì lối suy nghĩ bình thường. Mượn lời Kỷ Tùy Châu mà nói, người như vậy không phát tác thì thôi, một khi phát tác, ai cũng không khống chế nổi.

Vốn chỉ có một người, hiện giờ Ngải Băng trở về, dường như lại có thêm một người nữa rồi.

Hôm rằm tháng Giêng, Doãn Ước nhận được điện thoại của Trịnh Đạc. Nghe lại giọng nói quen thuộc đó, Doãn Ước lại cảm thấy có chút lạ lẫm. Đối phương hẹn cô ra ngoài gặp mặt, nói mời cô đi ăn Nguyên Tiêu.

Doãn Ước mặc áo khoác ra ngoài, gọi xe đến địa điểm đã hẹn với đối phương.

Giữa trưa, trong tiệm đông người hết chỗ, Trịnh Đạc đã đặt phòng, Doãn Ước đi vào, có người dẫn cô đến một căn phòng trang nhã ở tầng hai.

Lúc vào trong, Trịnh Đạc đã ở đó, đang ngồi uống trà. Anh đứng lên kéo ghế cho Doãn Ước, lại nhận lấy áo khóa cô cởi ra.

https://thuviensach.vn

– Cẩn thận một chút, hiện tại em chính là đối tượng trọng điểm cần được bảo vệ.

– Anh biết rồi à, là ai nói?- Doãn Ước có hơi bất ngờ.

– Không nghe ai nói, anh đoán thôi. Trông em như thế mà.

Doãn Ước mặc một bộ đầm len rộng rinh, dưới chân mang đôi giày đế bằng, tuy rằng chưa lộ bụng, nhưng cử chỉ đã có vài phần giống thai phụ.

– Lừa một chút đã lừa được em nói ra rồi. Em không thể làm gián điệp được đâu, chắc chắn bị lộ tẩy.

– Em cũng không muốn làm công việc gian khổ đó- Doãn Ước cười cười ngồi xuống.

– Vậy em thích làm gì? Công việc "chị Kỷ" quá thoải mái và đơn giản, không có thách thức gì cả.

Ai nói, Doãn Ước nhủ thầm. Hầu hạ Kỷ Tùy Châu chính là một công việc mệt nhọc, đôi khi cô thật muốn xin dì giúp việc bỏ thuốc vô thức ăn của anh, tốt nhất là làm anh ngay cả sức lực bước đi cũng không có.

Trịnh Đạc rót trà cho Doãn Ước, nói ra ý đồ lần này mời cô đi ăn.

– Thật sự mạng người quan trọng. Anh trai anh đã mất tích nhiều năm rồi, người trong nhà tuy rằng ngoài mặt đã khôi phục lại cuộc sống bình thường, nhưng trong lòng vẫn không thôi mong nhớ. Bà nội anh còn nói, cho dù sống hay chết, cũng phải có kết quả trước khi bà chết mới được. Năm này bà anh cũng hơn tám mươi tuổi rồi, vẫn luôn thương nhớ anh trai anh, thường xuyên nhắc đến anh ấy.

Doãn Ước nghe anh miêu tả thật sự rất thương tâm. Loại thương cảm sinh ly tử biệt thế này luôn có thể chạm vào đáy lòng con người nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô có thể có cách gì, Ngải Băng đối với cô như khúc gỗ, gần như không có phản ứng gì. Cô cũng đã hỏi qua Doãn Hàm, Doãn Hàm lại không muốn nói quá nhiều.

Trong mơ hồ, cô cảm thấy Doãn Hàm chắc là có biết một ít chuyện về Trịnh Ngọc, nhưng nó không nói cũng đã chứng minh hết thảy. Nếu người còn sống, còn lý do gì cần che giấu chứ?

Cách giải thích duy nhất chính là, Trịnh Ngọc đã chết.

Cô đắn đo không biết mở lời thế nào, đúng lúc nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, liền phá vỡ bầu không khí này. Công tác chuẩn bị rất cần có thời gian. Trịnh Đạc là người thông minh, chỉ qua vài phút ngắn ngủi, đã có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Doãn Ước.

– Thực ra anh cũng biết, anh trai anh lành ít dữ nhiều. Chỉ là có chút không cam lòng, hai người đồng thời mất tích, một người đã trở về, người còn lại sao không quay về thế này. Có phải quá buồn cười rồi không, lại có thể có một ngày anh phải ganh tị với vận khí tốt của Từ Tri Hoa.

– Mười năm nay, bà ấy khổ sở hơn gia đình anh nhiều lắm.

Gia đình của Trịnh Đạc tốt xấu gì cũng còn nhiều người như vậy, còn có đứa cháu bảo bối Trịnh Đạc ở đó, đối với người lớn trong nhà mà nói cũng coi như một loại an ủi. Nhưng Từ Tri Hoa thì khác, bà chỉ có một mình Ngải Băng, ngay cả một người nói chuyện và thương nhớ cùng bà cũng không có.

Doãn Ước từng nghe ba cô nhắc đến, ba ruột của Ngải Băng từ lâu đã không quan tâm đến mẹ con bà nữa rồi, đối với chuyện con gái mất tích cũng không mấy thương cảm. Mười năm nay, tất cả thống khổ và bi thương, đều do một mình Từ Tri Hoa gánh chịu.

Cô vừa đồng tình vừa tội nghiệp bà.

https://thuviensach.vn

– Em nói đúng, bà ấy quả thật khó khăn hơn gia đình anh- Trịnh Đạc gật đầu.

– Em chỉ là muốn an ủi anh, thật ra nghĩ theo hướng tích cực đi, Ngải Băng còn sống đối với gia đình anh mà nói cũng là một tin tốt. Chúng ta vẫn nên ôm hy vọng, cho dù chỉ có một chút cũng không nên từ bỏ.

– Doãn Ước, em không còn giống như trước kia nữa- Trịnh Đạc mỉm cười- Trước kia sắc thái bi quan của em rất đậm, hiện giờ đã càng tính cực hướng về phía trước hơn rồi. Là cái gì đã thay đổi được em, Kỷ Tùy Châu sao?

– Là anh ấy, còn rất nhiều người khác nữa, ngay cả anh cũng là nhân tố bên trong đó. Em vẫn luôn rất biết ơn mọi người.

Trịnh Đạc quay đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ý cười trên mặt vẫn còn đó. Anh vẫn đẹp trai như trước, không sắc bén không mang theo tính công kích. Làm cho người ta trong bất giác, có một loại cảm giác tin tưởng và dựa dẫm vào anh.

Mặc dù hiện tại anh đang nhờ cô giúp đỡ, nhưng lại không có vẻ gì là thấp kém và bất lực.

Cự tuyệt kỳ vọng của người như vậy, làm anh đau lòng buồn bã, Doãn Ước cảm thấy là một loại tội lỗi.

Hôm đó cô về đến nhà, lại gọi điện cho em trai cô. Nhờ vả anh ta lúc nói chuyện với Ngải Băng, bóng gió hỏi thăm chút tin tức của Trịnh Ngọc.

– Coi như giúp đỡ đi, người kia dù sao cũng là người chị ấy từng yêu.

Doãn Hàm im lặng một hồi, cuối cùng đồng ý qua loa. Phản ứng này của anh ta khiến trong lòng Doãn Ước chợt nguội lạnh, cô gần như đã muốn không tiếp tục suy nghĩ chuyện này nữa.

https://thuviensach.vn

Trịnh Ngọc có thể vĩnh viễn không quay về. Mà năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hai người họ cùng nhau bỏ trốn, đến cuối cùng tại sao chỉ có mỗi Ngải Băng còn sống, hơn nữa còn sống khỏe trong mười năm nay.

Trông chị ấy có vẻ thậm chí không giống đã từng chịu qua ngược đãi gì.

Doãn Ước nghĩ muốn nổ đầu cũng không nghĩ ra được nguyên nhân do đâu.

Qua vài ngày, cô nghe Kỷ Tùy Châu nói, ông Hạ của Nhất Phẩm hình như cố tình muốn Hạ Tịch và Diệp Hải Thần đính hôn. Đây xem như một tin tức chấn động.

Ông Hạ trước đến giờ luôn luôn xoi mói cháu rể, lúc trước chọn tới chọn lui chỉ nhìn trúng mỗi Kỷ Tùy Châu, vốn tưởng rằng lợi lộc sẽ khiến anh động lòng. Không ngờ tên này là người khôn khéo, không từ chối cũng không đồng ý, tiền lãi kiếm không ít, cuối cùng người thì không cưới về nhà.

Điều khiến ông giận dữ chính là, cháu gái ông lại nhìn trúng Diệp Hải Thần.

Đó là người nào?

Ở trong mắt Doãn Ước, Diệp Hải Thần là tinh anh trong giới thương nghiệp, là người tình trong mộng của biết bao cô gái. Nhưng ở trong mắt ông Hạ, đây là một nhân vật xoàng xĩnh nửa vời. Luận tiền bạc, tuyệt đối không nhiều bằng họ Hạ. Luận năng lực, cũng kém hơn Kỷ Tùy Châu. Thậm chí tuổi tác cũng lớn, so với Hạ Tịch hai mươi tuổi thì lớn hơn mười tuổi.

Cháu gái cưng của ông ta ngay cả Giang Thái cũng ghét, lại bị Diệp Hải Thần câu mất hồn phách, thật sự là khiến mọi người rớt mắt kính.

https://thuviensach.vn

Nhưng cháu gái động lòng, quyết tâm phải lấy tên đó. Diện Hải Thần này cũng xem như có chút bản lĩnh, lần trước đã giúp Nhất Phẩm giải quyết được một vấn đề khá hóc búa tồn tại từ xưa đến nay, xem như nộp một bài thi hài lòng. Ông Hạ ngẫm lại tuổi tác mình đã cao, kéo dài mãi không chừng mất cả chì lẫn chài, ngay cả tương lai của cháu gái cũng không nhìn thấy được.

Vì thế càng suy nghĩ đấu tranh nhiều ngày, cuối cùng cũng nhượng bộ.

Một khi đính hôn, chẳng khác nào công bố với bên ngoài, vị "phò mã" Diệp Hải Thần này, không làm cũng không được.

Khi Doãn Ước nghe được tin này, phản ứng đầu tiên chính là, Kỷ Tùy Châu chắc chắn đã tốn rất nhiều công sức trong chuyện này.

– Lần trước anh ta giúp anh bắt được Giang Thái, anh đã cho anh ta rất nhiều ưu đãi đúng không? Thật sự em không nhìn ra được, con người Diệp Hải Thần thoạt nhìn rất lạnh lùng, lại để tâm đến người mình yêu như vậy, đúng là người tốt.

Kỷ Tùy Châu đang xoa bóp vai cho cô, nghe vậy lực tay tăng thêm mấy phần:

– Tốt à, cũng chỉ có vậy thôi.

– Anh là đang ghen tị?

– Chuyện anh làm cho em không hề ít hơn anh ta.

– Nhưng anh luôn "giày vò" em.

– Sao em biết Diệp Hải Thần không "giày vò" Hạ Tịch? Người ta đóng cửa lại làm chuyện gì, em sao biết được. Nói không chừng còn thô bạo hơn

https://thuviensach.vn

cả chúng ta. Nếu em không tin, hôm nào hẹn Hạ Tịch đi uống nước, nhìn xem gần đây khí sắc cô ta thế nào.

Trong đầu Doãn Ước lập tức xuất hiện một hình ảnh, chủ yếu là những chuyện mà cô và Kỷ Tùy Châu thường làm. Chỉ là hai khuôn mặt đó nếu đổi lại thành người khác, không khỏi khiến cô rùng mình.

Loại chuyện này không cần nghĩ nhiều thì tốt hơn.

Doãn Ước và Hạ Tịch không có thân thiết gì, trước kia coi như một nửa tình địch, đương nhiên sẽ không hẹn người ta đi dạo phố uống trà này nọ. Lễ đính hôn của hai người họ cũng cần chuẩn bị rất nhiều, chỉ là thỉnh thoảng cô gọi điện cho Sandy, trong giọng nói của chị ấy dường như có thể nghiền ngẫm ra được điều gì đó.

Chắc là chị ấy đã nghe được tin này rồi, dù sao cũng là người trong giới này mà. Nói chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng là giả, Doãn Ước có hơi đau lòng cho chị ấy.

Chỉ là đau lòng còn chưa được bao lâu, một loạt bom nổ lũ lượt kéo đến.

Hạ Tịch bị ông Hạ nghi ngờ không phải là cháu ruột của họ Hạ.

Chuyện này có thể sẽ huyên náo rất lớn.

[1]Mẹ vinh hiển nhờ con.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 94-2

Nhà họ Hạ.

Hạ Trung Trạch, ông nội của Hạ Tịch, đang ngồi trong thư phòng xem bản báo cáo giám định kia.

Thật sự trước khi báo cáo đến, ông đã biết tất cả.

Mẹ của Hạ Tịch, Lạc Văn, là con dâu ông đích thân lựa chọn, các phương diện điều kiện đều rất tốt. Xuất thân danh môn, gia thế hiển hách, mặt mũi cũng đoan trang lễ nghĩa. Hành vi cử chỉ tiến thoái chừng mực, là người trong ngàn dặm mới tìm được một vào thời điểm đó.

Điều duy nhất không tốt là, con trai của ông, Hạ Ích Hiên, không thích Lạc Văn.

Hai người không có tình cảm cùng sống chung với nhau, cuối cùng rồi sẽ nhượng bộ nhau thôi. Nhưng người cứng đầu như Hạ Ích Hiên, ông Hạ cũng là lần đầu tiên gặp.

Làm sao để ép buộc được con trai đây?

Con trai không lay chuyển được ông, đã chia tay với cô gái mình thích. Nhưng từ đầu chí cuối con trai ông vẫn không chấp nhận Lạc Văn, tình cảm vợ chồng có thể nói là không có một chút nào. Ông Hạ còn nhớ rất rõ, đêm tân hôn, con trai ở trước mặt ông ra khỏi phòng của Lạc Văn, ôm gối đi vào thư phòng bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Con trai ông khóa cửa lại, mặc cho ai gõ cửa thế nào cũng không mở.

Hôm sau ai nấy đều mệt mỏi ủ rũ, chỉ có Hạ Ích Hiên ngủ đủ giấc tinh thần dồi dào, hẹn bạn bè đi đánh gôn, ném người vợ mới cưới ở nhà.

Bất mãn của ông Hạ với con trai, liền bắt đầu từ lúc đó. Ông Hạ bắt đầu nghĩ cách khác, muốn chờ sau khi Lạc Văn sinh con, liền một lòng bồi dưỡng thế hệ sau, từ từ thu lại chức quyền của con trai trong công ty, xem như sự trừng phạt khi dám đối nghịch với ông.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, sau khi con trai và con dâu kết hôn nhiều năm sau vẫn không có tin tức gì, gấp đến độ người ba chồng như ông nhấp nhổm không yên. Ông lờ mờ cảm thấy con trai hoàn toàn không chạm vào Lạc Văn, tức giận đến đánh con mình, kêu người ta trói Hạ Ích Hiên lại ném lên giường của Lạc Văn.

Sau đó bụng của Lạc Văn cũng có tin tức, chỉ là sinh ra được mỗi cô con gái. Cháu gái ông Hạ cũng thương, là huyết mạch của mình, sao lại không thương được. Chỉ là tính cách của Hạ Tịch quá kiêu ngạo, khó thành việc lớn. Hưởng thụ xa hoa quen rồi, hoàn toàn không chèo chống nổi cả tập đoàn.

Họa vô đơn chí là, bên này cháu gái được ông bồi dưỡng lại là bùn nhão không trét lên tường được, bên kia đứa con trai ông không ngừng đối phó nhiều năm trải qua đấu tranh, tính cách ngày càng quái lạ, phủi hết mọi việc trong công ty, đi du lịch vòng quanh thế giới.

Bẩm sinh con trai ông đã không màng danh lợi, cũng không thích hưởng thụ, yêu cầu với vật chất rất thấp. Hạ Ích Hiên cầm tiền trong tay, đi một lần là mấy năm trời, đôi khi trở về ở nhà được hai ngày, nhưng thời gian lâu quá không chịu nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể thu dọn hành lý lao ra sân bay.

https://thuviensach.vn

Hạ Ích Hiên phóng khoáng tận hưởng tự do, chỉ khổ cho Hạ Trung Trạch đến ngần này tuổi, vẫn phải ra sức chống đỡ gia nghiệp.

Mấy năm gần đây, ông Hạ càng lúc càng cảm thấy sức khỏe không còn tốt nữa. Thức khuya, dậy sớm, mệt một chút liền tức ngực thở dốc. Kết quả khám sức khỏe định kỳ lại sinh ra một đống vấn đề, bệnh cũ không khỏi lại có thêm bệnh mới.

Cho nên ông càng thêm sốt sắng đi tìm một người đàn ông đáng tin cậy cho Hạ Tịch.

Có người khuyên ông nên thông báo kén chồng cho cháu gái, tìm một người trẻ tuổi xuất thân nghèo khó, chỉ cần tư chất tốt chịu vươn lên, chắc chắn có thể bồi dưỡng được. Nếu hết thảy đều dựa vào nhà họ Hạ, không lo người đó không nghe lời Hạ Tịch, sau này sinh con liền theo họ Hạ, coi như duy trì hương khói của nhà ông.

Nhưng ông Hạ không nghĩ vậy, đương nhiên ông để ý đến họ của gia đình, nhưng ông càng để ý hơn một ngọn núi lớn như Nhất Phẩm sẽ nằm trong tay ai.

Người đàn ông bần cùng nghèo khổ, chưa từng trải qua cám dỗ nơi phồn hoa đô hội, thì ông thấy toàn bộ đều không đáng tin. Phụ nữ thỏ thẻ bên tai, đàn ông nếu khôn khéo, sẽ nói lời hay dỗ dành người, trong mười người cũng có tám chín đều đã bị gạt rồi mà.

Đến lúc đó ngoài mặt hắn giả bộ nghe lời, sau lưng ám độ Trần Thương[1], biến cả Nhất Phẩm thành của hắn, ông Hạ chẳng phải tức chết rồi sao.

Cho nên ông mới muốn tìm người như Kỷ Tùy Châu, loại người này tâm cao khí ngạo, gia tài bạc triệu, sẽ không ham tiền tài của nhà vợ. Anh ta sẽ kinh doanh Nhất Phẩm, nhưng tuyệt đối không chiếm Nhất Phẩm làm của

https://thuviensach.vn

riêng. Anh ta lại không thiếu tiền, sẽ không bị người khác ở sau lưng đàm tiếu anh nuốt hết của hồi môn của nhà vợ.

Chỉ có như vậy, mới có thể thật sự giữ được Nhất Phẩm.

Nhưng Kỷ Tùy Châu không nghe lời, hơn nữa còn vô cùng không nghe lời. Chuyện anh và Doãn Ước kết hôn, ông Hạ đã biết trước tiên, lúc đó tức giận đến độ suýt nữa bệnh tim tái phát. Nhưng khi đó cháu gái ông đang quen với Diệp Hải Thần, ông có tức giận cũng vô ích. Hai bên cùng không đồng ý, ông có thể làm được gì.

Hệt như năm đó con trai ông không chịu ở cùng phòng với con dâu, đều là chuyện ông không xen vào được.

Nhưng ông không ngờ, cuối đời sắp vào quan tài rồi, lại xuất hiện trò hề luân lý gia đình thế này. Đứa cháu gái ông nuôi dưỡng suốt hai mươi mấy năm, lại có thể là hàng giả.

Trên báo cáo giám định quan hệ huyết thống thể hiện rõ ràng, Hạ Tịch không hề có bất kỳ quan hệ nào với họ Hạ, nhưng lại là con ruột của Lạc Văn. Hiển nhiên năm đó Lạc Văn nóng nảy, có chồng thân mật được vài lần không thể khiến bà thuận lợi mang thai, mắt thấy kéo dài, bà liền dùng chiêu hư hỏng này.

Bà sinh đứa con của người đàn ông khác sống trong nhà họ Hạ, dùng tiền của họ Hạ nuôi nấng nó, ngẫm lại đúng là mỉa mai.

Ông Hạ tức giận ném cái ly trong tay, gọi người kêu Lạc Văn vào thư phòng. Ông phải mắng bà một trận mới được.

Bên ngoài, Hạ Tịch đã nghe được tin này, toàn thân cô ta bắt đầu luống cuống. Nghe ông nội gọi mẹ mình qua, cô khẩn trương đến nỗi tay run rẩy. Lạc Văn lại vô cùng bình tĩnh, cầm tay an ủi cô:

https://thuviensach.vn

– Không sao đâu, ông nội không cần mẹ con nhưng cần con. Vả lại ông ấy cũng không có tư cách la lối mẹ, mẹ gả cho con ông ấy, thủ tiết mà sống. Mẹ nói muốn ly hôn ông nội con không cho, một khi đã vậy thì đừng trách mẹ bất nhân bất nghĩa. Dựa vào cái gì mà đồ tốt trong thiên hạ đều phải để họ Hạ của ông ta chiếm được chứ.

Lạc Văn không chút sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ. Bà đã nhịn nhiều năm, cũng nên hãnh diện một lần. Họ Hạ nuôi dưỡng con gái bà thì sao, bà bị ấm ức nhiều năm rồi, tiêu chút tiền của họ Hạ cũng là lẽ đương nhiên.

Lạc Văn đứng lên, ưỡn thẳng sống lưng đi khỏi. Một mình Hạ Tịch ở đó rối loạn như ruồi bọ mất đầu, không nghĩ được cách giải quyết nào tốt.

Cô lấy điện thoại ra muốn gọi, nhưng lại không biết nên gọi cho ai. Xảy ra chuyện thế này, người đầu tiên nghĩ đến phải là bạn trai của mình, nhưng Hạ Tịch lại do dự. Cô lại có thể mở số điện thoại của Kỷ Tùy Châu ra, ước gì có thể gọi ngay cho anh.

Theo cô thấy, chỉ có người giống như Kỷ Tùy Châu mới có năng lực giải quyết nguy cơ trước mắt. Còn bên Diệp Hải Thần, tốt nhất ngay cả chuyện này cũng không cần cho anh biết.

Nếu anh mà biết thân phận thật sự của cô, hai người họ còn có tương lai không?

Nhưng điện thoại lại reo, Diệp Hải Thần gọi đến, hẹn cô ra ngoài gặp mặt. Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện này không chừng tất cả mọi người đều đã biết rồi.

Chờ đến khi Doãn Ước biết, chuyện này trên cơ bản đã có kết quả cuối cùng.

https://thuviensach.vn

– Vậy chị Sandy trở thành người thừa kế hợp pháp duy nhất hiện giờ của họ Hạ?

– Trên lý thuyết là vậy, đương nhiên em đừng quên, ông Hạ còn có con trai- Kỷ Tùy Châu đút muỗng cháo cho Doãn Ước- Con trai của ông ta còn chưa chết, nếu Hạ Ích Hiên tình nguyện quay về quản lý Nhất Phẩm, anh nghĩ ông Hạ sẽ không từ chối đâu. Huống hồ, Hạ Ích Hiên vẫn còn trẻ, rất có thể sẽ sinh thêm một cháu trai nữa cho ba mình. Chuyện này không ai nói trước được.

Nhưng trước mắt xem ra, phần thắng của Sandy quả thật lớn nhất. Vốn là đứa cháu gái vô thừa nhận, liền trở thành người chiến thắng. Thật giống như vở kịch hoàng tử hóa ăn mày, Doãn Ước đột nhiên có chút thương hại Hạ Tịch.

Cô ấy xinh đẹp kiêu hãnh và đã sống gần ba mươi năm trong nhung lụa, chớp mắt tan thành bọt nước.

– Nhà họ Hạ sẽ đối xử với cô ấy thế nào, đuổi đi sao?

– Chắc không đâu, tuy rằng chuyện này hiện tại không ít người biết, nhưng họ Hạ dù sao cũng không thừa nhận với bên ngoài. Hạ Tịch trên danh nghĩa vẫn là con gái của Hạ Ích Hiên. Vậy mới có lợi cho giá cổ phiếu của Nhất Phẩm. Thay đổi người thừa kế có thể lặng lẽ từ từ tiến hành, giờ quậy lớn lên, người mua cổ phiếu lòng sẽ loạn. Nhưng ông Hạ chắc chắn không chu cấp cho cô ta như trước nữa đâu, hiện tại với ông ta, Sandy đã trở thành đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng rồi.

Phong thủy luân chuyển, vốn dĩ Doãn Ước cảm thấy Sandy quá đáng thương. Cùng là con cháu họ Hạ, một người thì ở tít trên cao, một người phải dựa vào phấn đấu của mình. Ngay cả bạn trai cũng như vậy, Diệp Hải Thần theo đuổi Hạ Tịch, khó nói bên trong không có tâm tư khác. Anh ta là

https://thuviensach.vn

người thông minh như vậy, bộ không biết chọn người nào sẽ có lợi cho bản thân hay sao?

Nhưng hiện tại hết thảy đã hoán đổi, anh ta còn có thể đối xử với Hạ Tịch như trước nữa không?

– Em lo làm quái gì, liên quan gì đến em đâu.

Doãn Ước cảm thấy con người Kỷ Tùy Châu đúng là máu lạnh vô tình:

– Hạ Tịch đáng thương như vậy, có chút lòng đồng cảm với cô ấy không được à.

– Cô ta đáng thương chỗ nào, cô ta so với phần lớn con gái trên đời này đã quá sướng rồi. Không có họ Hạ cô ta cũng không thiếu tiền tiêu, tài sản trong tay mẹ cô ta thiếu gì, họ Lạc cũng có máu mặt gốc gác lắm. Nếu ba mẹ cô ta ly hôn, mẹ cô ta sẽ cắt một miếng thịt lớn của ba cô ta. Với năng lực của họ Lạc, con gái gả qua đó nhiều năm như vậy, lúc ly hôn họ Hạ không xì ra đồng nào sao được. Em đồng cảm với cô ta, chi bằng đi đồng cảm thương xót cho mấy trẻ em ở châu Phi đi.

Nghe anh nói vậy, Doãn Ước cũng hiểu lòng đồng tình của bản thân đã quá phung phí rồi. Lạc đà gầy còn hơn ngựa lớn, Hạ Tịch quả thật không phải người thê thảm nhất.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Doãn Ước cũng không dám đi tìm Sandy, chỉ ở lì trong nhà làm như không biết gì cả. Mãi cho đến khi Sandy gọi điện thoại cho cô, nói muốn tới nhà cho cô xem bản phác thảo thiết kế mới.

Giọng chị ấy bình tĩnh, không nghe chút sóng lớn nào:

– Em đừng đi lung tung, ngoan ngoãn chờ chị đến. Gần đây chị có rất nhiều linh cảm, cam đoan em sẽ thích.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không khỏi thở dài trong lòng. Bây giờ cô còn chỗ nào để đi đây. Kỷ Tùy Châu lấy lý do cô mang thai, trực tiếp xin cho cô nghỉ ở lớp bổ túc. Kỳ thi vào tháng Tư cũng không cho cô tham gia, nói là sợ đứa bé mệt. Còn tìm một đống quy tắc ở trên mạng, đa số là thông tin dẫn chứng thai phụ dưới tình huống căng thẳng sẽ bị chảy máu sảy thai, sợ đến mức Doãn Ước làm sao còn dám học hành nữa, mau chóng xếp sách vở khóa vào trong rương.

Cố gắng lâu như vậy, vẫn không thành công, đúng là có chút tiếc nuối. Kỷ Tùy Châu thì ở đó vẽ tương lai giúp cô:

– Đợi sinh con xong thì học lại.

Có thể không? Đến lúc đó cả ngày xoay quanh đứa bé, làm gì còn tâm trạng học tập nữa.

Doãn Ước xem như đã nhìn ra, anh là muốn cô như con sâu gạo không học vấn không nghề nghiệp.

Sandy đến nhà, trông chị có vẻ rất bận rộn. Chị ngồi xuống ngay cả nước còn chưa uống, đã mở bản phác thảo ra cho Doãn Ước xem.

Doãn Ước lại hoàn toàn không tập trung được sự chú ý, tầm mắt vẫn dừng trên mặt đối phương. Cô đang khá tò mò phản ứng tâm lý mấy hôm nay của Sandy, nghe nói ông Hạ đã tìm đến chị, nói chuyện với chị rất nhiều, cũng biểu đạt nguyện vọng muốn đón chị về nhà ở. Nhưng chị trả lời cụ thể thế nào, ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng không biết.

Có lẽ do là bạn, anh cũng không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện này.

Nhưng trên mặt Sandy không nhìn ra một tia vui sướng nào, chị vẫn giống như trước, một lòng say mê công việc của mình. Khi phát hiện Doãn Ước đang thất thần, cô có hơi mất hứng.

https://thuviensach.vn

– Không lẽ em mệt? Nghe nói phụ nữ mang thai đặc biệt thích ngủ.

– Đúng vậy, lúc nào cũng thiếu ngủ- Doãn Ước phối hợp than thở.

– Chị thấy em là lòng hiếu kỳ quá nặng, chứ không phải buồn ngủ quá nhiều đâu.

– Đúng là rất hiếu kỳ, chị nói nghe chút đi- Doãn Ước bị vạch trần không chút ngượng ngùng, cười rất nịnh bợ nói.

– Có gì đâu, chị cũng không thiếu tiền.

– Vậy chị không muốn quay về nhà họ Hạ à?

– Chị lớn như vậy rồi, còn cần người khác chiếu cố sao. Huống chi…- Sandy ánh mắt buồn bã, trong giọng nói mang theo chút bi thương- Thứ chị muốn không hề là tiền. Chị có thể nhường hết tiền cho cô ta, chị chỉ cần người đó thôi.

***Chú thích:

[1]Ám độ Trần Thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 95-1

Câu nói của Sandy làm Doãn Ước không biết nên tiếp tục thế nào.

Chuyện tình cảm, người ngoài không nên can dự vào, chỉ có thể giữ im lặng. Sandy cũng không muốn nói nhiều, nói một câu như vậy liền đổi đề tài khác.

Hai người thảo luận chuyện lễ phục cả buổi chiều, cuối cùng cũng chọn được một mẫu. Sandy nhìn chằm chằm vào cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Doãn Ước, rầu rĩ nhíu mày:

– Chị hai à, chị đúng là một trong những khách hàng khó nhằn nhất mà "tui" từng gặp đó nha. Giờ "tui" phải đi đâu tìm một người mẫu dáng người như chị mà bụng hơi lớn để thử quần áo giúp chị đây. Chị làm ơn kiềm chế, đừng có ăn thành heo mập nhé!

– Em sẽ cố gắng- Chỉ là gần đây sức ăn của cô có hơi khỏe.

Sandy thấy sắc mặt kia của cô liền đoán ra được, kinh ngạc trợn tròn mắt.

– Lễ đính hôn là vào ngày nào?

– Em không biết nữa.

– Kỷ Tùy Châu xem em như heo để nuôi à, ngay cả chuyện này cũng không thương lượng với em- Sandy há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

– Hình như anh ấy có nói rồi, nhưng em mệt mỏi nên không nghe rõ. Kệ đi, hiện giờ em chỉ để ý chuyện sinh con thôi, mấy chuyện khác giao hết cho anh ấy làm. Chị nói xem, phụ nữ chúng ta đã có đàn ông rồi, cần gì phải đích thân quan tâm mọi chuyện chứ. Lo tận hưởng thú vui cuộc sống đi.

Cặp đôi ân ái luôn bị người khác sinh hận, Doãn Ước bị Sandy chế nhạo, trước khi đi còn bóp mặt cô:

– Đừng ăn nữa, mập lên rồi đó, cứ tiếp tục thế này làm sao em ra ngoài gặp ai được. Có muốn một hôn lễ hoàn mỹ không?

Doãn Ước cảm giác mình đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

Sandy ra về, lái xe quay về phòng làm việc tiếp tục đẩy nhanh tiến độ. Ngoại trừ Doãn Ước, trong tay chị còn không ít khách hàng. Như chị đã nói với Doãn Ước, chuyển biến thái độ của nhà họ Hạ hoàn toàn không chút ảnh hưởng đến chị.

Chị cũng đã sống gần bốn mươi năm rồi, một chút cũng không muốn thay đổi. Ông Hạ nói muốn gặp chị, nhưng chị không muốn bước vào cổng nhà họ Hạ dù chỉ một chút. Cho nên chị làm bộ không nghe thấy, xem lời người khác truyền tin như không khí.

Sau đó ông ta mất kiên nhẫn, đích thân tìm đến cửa, Sandy khách sáo rót cho ông ta ly trà, nghe ông ta nói một đống đạo lý máu mủ tình thân, sau đó mời ông ra về.

Ông lão này không chỉ có vô tình, ngay cả diễn kịch cũng diễn dở như vậy. Chẳng lẽ ông đã quên năm đó chia rẻ ba mẹ chị như thế nào, còn la lối muốn bóp chết đứa cháu gái này từ trong trứng nước sao?

Hiện tại phát hiện Hạ Tịch có vấn đề, đem chị ra làm bảo bối, tưởng chị thích à?

https://thuviensach.vn

Sandy từ trước đến giờ chưa từng thích, người khác chỉ xem đó như của bố thí, cho nên chị tuyệt đối sẽ không quay về nhà họ Hạ, một bước cũng sẽ không vào.

Nghĩ vậy, chị không có cách gì tĩnh tâm làm việc, tiện tay ném tờ phác thảo vào trong máy hủy giấy. Chị liếc mắt nhìn ra màn đêm tối mịt bên ngoài, thu dọn đồ đạc về nhà.

Trong phòng làm việc ngoại trừ chị ra về, khu làm việc của nhân viên chỉ còn một bóng đèn mờ nhạt sáng lên, lúc Sandy đi ngang qua đó luôn cảm thấy có người đứng ở đối diện, sợ đến mức da đầu tê dại.

Chị nhìn xung quanh, đụng đến tay vịn ghế bên cạnh. Đang muốn nhấc lên để tự vệ, người kia lại chủ động lên tiếng:

– Không cần sợ, là anh.

Giọng nói đã lâu không được nghe.

Sandy nghe giọng nói đó, suýt nữa rơi lệ. Còn tưởng rằng đã sớm quên đi, nhưng quanh đi quẩn lại, sợi dây trong lòng kia vẫn bị kích thích đến mất kiểm soát.

Sự phóng khoáng và ương bướng của chị, khi ở trước mặt người đàn ông này, hết thảy đều hóa hư không.

Diệp Hải Thần đứng đó, ánh đèn không chiếu đến mặt anh. Sandy tưởng tượng biểu cảm lúc này của anh, đúng là không thể nào đoán được. Chị buông bàn tay đang nắm chiếc ghế, chậm rãi đi về phía trước, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của chính mình.

Khi lên tiếng, giọng chị đã bình thản:

– Sao anh lại đến đây?

https://thuviensach.vn

– Sự việc mới xảy ra mấy ngày, nên đến thăm em.

– Có gì mà thăm chứ, em vẫn như trước thôi.

– Anh nghe nói em từ chối lời đề nghị của ông Hạ.

– Tất nhiên- Sandy mỉm cười- Hiện giờ em sống rất tốt, công ty gì đó, em không có hứng thú.

Hai người gần trong gang tấc, Sandy cuối cùng cũng nhìn rõ biểu cảm của Diệp Hải Thần. Anh không cười, cái gọi là biểu cảm chính là không có biểu cảm gì, giống hệt như lúc hai người chia tay.

Diệp Hải Thần trước kia không như vậy, anh nhiệt tình tích cực và rất lạc quan. Tên mặt anh luôn ngự trị nụ cười ấm áp, là ánh dương rực rỡ nhất trong cuộc sống đầy u ám của Sandy.

Sandy kể với Doãn Ước nguyên nhân hai người chia tay, nhưng kể chưa đầy đủ. Hoặc là có thể nói, chị tránh nặng tìm nhẹ, lược bớt rất nhiều điều quan trọng.

Chị của lúc trẻ quả thật rất tự ti, đó là thứ đã cắm rễ trong lòng chị. Ánh dương của Diệp Hải Thần có rực rỡ đến đâu, cũng không cách gì sưởi ấm bóng tối trong lòng chị.

Gia thế nhà họ Diệp cũng khá, nhưng không phải rất giàu có, chính là kiểu gia đình thường thường bậc trung điển hình. Anh được ba mẹ chăm sóc rất kỹ càng, chưa từng cảm thấy cuộc sống vật chất của chính mình không đủ dư dả.

Nhưng Sandy thì không, chị có thể không mặc đẹp ăn ngon, nhưng lại không chịu nổi sự chế nhạo chị là đứa con không cha của mọi người. Chị khi ấy, không hề tự tin như bây giờ. Đối mặt với người mình yêu, sự tự ti của chị càng được bộc lộ, không thể nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Nhất là sau khi chị nhìn thấy Hạ Tịch, cô ta nhỏ hơn chị mười tuổi, nhưng lại được sống như một cô công chúa, tính cách của chị lập tức thay đổi rất nhiều.

Mối tình đầu không chỉ có ngọt ngào, cũng tràn đầy những so sánh và cãi vả. Cãi đến sau đó có một ngày, là ngày sinh nhật của Diệp Hải Thần, Sandy lại ra ngoài uống rượu với đám bạn. Sáng sớm hôm sau thức dậy, phát hiện chị đang ngủ trên chiếc giường cùng với bạn nam cùng lớp.

Chuyện này đã tổn thương tình cảm của hai người quá lớn. Chị vĩnh viễn nhớ như in khoảnh khắc Diệp Hải Thần đến tìm chị, đôi mắt anh ấy đỏ au. Anh giống như dã thú bị thương, cực lực khắc chế cảm xúc của chính mình.

Sandy bị anh dọa sợ, cho nên khi anh hỏi chị nguyên nhân, chị bắt đầu nói vớ vẩn.

– Anh ấy giàu hơn anh, chỉ đơn giản như vậy.

Đúng, chỉ một câu đơn giản như thế đó, đã phá hủy tất cả những gì họ đã có với nhau. Chia tay, cái quan định luận[1], từ nay về sau chỉ xem đối phương như người qua đường.

Lúc mới chia tay, Sandy còn cảm thấy tự do, cảm thấy không có ai quản thúc cũng rất tốt. Nhưng nhiều năm sau lần đầu gặp lại, chị mới phát hiện mối tình tan vỡ năm đó, chưa từng đứt đoạn trong lòng chị.

Khó trách, mấy năm nay chị không nhìn trúng người đàn ông nào, luôn là mũi không phải mũi, mắt không phải mắt. Người tốt nhất vẫn luôn là người đàn ông đầu tiên chị yêu, lại bị chính chị tổn thương.

Sau đó, chị luôn bôn ba khắp thế giới, cũng bởi vì như vậy mới không để anh ấy hoàn toàn chiếm cứ trái tim chị. Sandy đột nhiên thấy hối hận, chị không nên trở về. Nếu không quay về, chị sẽ không tình cờ gặp lại anh, hết thảy quá khứ cũng không cần khơi lại.

https://thuviensach.vn

Diệp Hải Thần gần bước qua tuổi bốn mươi, vẫn có dáng dấp của năm đó. Tựa như lời bài hát, anh có khuôn mặt không già.

Diệp Hải Thần có chút bất ngờ với quyết định của chị:

– Anh còn tưởng em sẽ rất vui vẻ, dù sao đó cũng là thứ năm xưa em luôn muốn có.

– Khi đó còn trẻ không hiểu chuyện.

– Sớm biết em không thích, anh không cần phí tâm tư này.

– Cho nên thân phận của Hạ Tịch, là do anh vạch trần?- Sandy tóm lấy trọng điểm.

– Vốn là thứ của em, nhận cũng tốt. Họ đã nợ em, cũng nên để họ nôn ra một ít- Đối phương không đáp, mà nói tiếp.

Diệp Hải Thần đến tuổi này, lại luôn nhớ rõ năm đó Sandy đã canh cánh trong lòng với chuyện thân phận biết bao. Trước mặt người khác chị vờ như không để ý, nhưng trong lòng luôn có khao khát được thừa nhận.

Lúc mẹ chị qua đời, đã dặn dò chị bỏ qua quá khứ làm lại từ đầu. Nhưng chị không thể làm được, nếu không chị cũng sẽ không ngủ cùng người bạn học kia.

– Trước kia những thứ em muốn anh không thể cho em, hiện giờ có thể rồi, xem như đã hoàn thành được một tâm nguyện của em.

– Nhưng thứ hiện tại em muốn không phải nó.

Diệp Hải Thần mím môi im lặng, im lặng thật lâu sau mới nói:

– Anh sẽ kết hôn với Hạ Tịch.

https://thuviensach.vn

– Anh vẫn cưới cô ta?

– Anh làm cô ấy thành ra thế này, hiện tại anh không cưới cô ấy, còn có người nào muốn cô ấy chứ? Nếu anh từ hôn, chính là đẩy cô ấy vào đường chết.

– Nếu anh đã thật lòng yêu thương cô ta, cần gì phải phanh phui chuyện này, duy trì hiện trạng không tốt hơn sao?

Diệp Hải Thần tiến lên vài bước, cuối cùng cũng ra khỏi bóng tối dày đặc kia. Anh đưa tay vuốt ve gương mặt của Sandy, ngón tay lạnh lẽo không có chút ấm áp nào, lạnh đến Sandy run rẩy.

– Em muốn thứ gì, anh sẽ cho em thứ đó. Tuy rằng đã muộn, nhưng anh không hề nuốt lời. Năm đó lúc chúng ta bên nhau, anh đã hứa với em như vậy.

– Hiện giờ em muốn anh, anh có thể cho em không?

– Không- Diệp Hải Thần từ chối rất kiên quyết- Anh có thể làm bất cứ chuyện gì cho em, ngoại trừ cưới em.

Sandy cười chua chát. Thứ trước kia chị khát khao có được, hiện giờ xem ra chỉ là đống giấy vụn. Mà người từng nắm giữ, hiện tại cũng không đuổi theo kịp.

– Anh yêu Hạ Tịch chứ?- Câu hỏi cuối cùng dành cho Diệp Hải Thần.

Diệp Hải Thần xoay người bước đi, giơ một tay lên, giọng nói như hòa vào làn gió:

– Cả đời anh chỉ yêu một người.

Câu nói đó lạnh như băng tuyết, lạnh đến Sandy ngạt thở. Chị cứ thế nhìn anh đi xa dần, cảm giác bản thân cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

https://thuviensach.vn

Đã thanh toán xong ân oán, có phải nên nói lời tạm biệt với nhau không?

Khoảnh khắc đó, Sandy cảm thấy vô cùng hâm mộ Doãn Ước. Không phải những gì đã vỡ, đều có thể hàn gắn được.

Lúc đó, Doãn Ước đang nằm trên giường nghiên cứu đồ đạc của Hà Mỹ Hi. Trương Tú Lệ để lại cho cô vài quyển sổ, tất cả đều là sổ chép tay của Hà Mỹ Hi.

Bên trong ghi rất lộn xộn, sự kiện bên trong cũng không theo trình tự thời gian. Cảm giác lần nào cô ấy cũng tùy tiện lật đại một trang, rồi tiện tay viết vài dòng. Muốn tìm ra manh mối từ chỗ này cũng hệt như đi mò kim ở đáy biển.

Kỷ Tùy Châu ngồi đằng kia cười cô:

– Em vẫn nên tiết kiệm chút sức lực đi, cảnh sát lợi hại hơn em, mấy thứ này họ xem trước cả em. Nếu thật sự có manh mối thì đã tra ra được rồi. Em vẫn nên mang cất đi, đợi sau này có cơ hội thì trả lại cho ba mẹ của Hà Mỹ Hi. Nghe nói lần trước em nhờ lão Tần giả xã hội đen à?

– Đâu có đâu có, chỉ để hù dọa chú Hà kia thôi, xem chú ấy sau này còn dám đánh vợ nữa hay không.

Đừng nói, lão Tần diễn như vậy, thật sự đã hù được người ta. Tên Hà Triệu Cường đó là người ức hiếp kẻ yếu, bên nhà mẹ đẻ của Trương Tú Lệ nhu nhược, chú ấy được đằng chân lên đằng đầu, uống rượu vào là bắt đầu nổi điên.

Hiện tại biết nhà mẹ vợ có một nhân vật như vậy, về sau còn có ý định đưa con trai lên thành phố B lập nghiệp, đương nhiên không dám đánh vợ nữa.

https://thuviensach.vn

Chẳng những không đánh, người trước kia bình dầu ngả cũng không dựng lên, hiện tại thỉnh thoảng còn nấu cơm giúp Trương Tú Lệ, khiến dì ấy hoảng sợ không nhẹ.

Lúc dì ấy gọi điện nói chuyện với Doãn Ước, đã cám ơn cô rối rít, chỉ là cuối cùng không quên nói thêm:

– Anh Tần đó sẽ không phải là… Chúng tôi cũng không muốn rước họa vào thân, ngộ nhỡ ngày nào đó cảnh sát tìm đến nhà, chúng tôi nên nói thế nào?

Doãn Ước bên này cười đến xấu hổ.

Người tốt chân chất thật thà như vậy, sao không gặp lành chứ?

Cô đóng quyển sổ ghi chép của Hà Mỹ Hi lại, ngồi xếp bằng trên giường nghĩ một chuyện. Dì giúp việc bỗng nhiên đến gõ cửa:

– Cậu chủ, cô chủ, có khách đến.

Bây giờ đã gần mười giờ tối, ai muộn thế này chạy đến nhà đây?

Doãn Ước định xuống giường, bị Kỷ Tùy Châu ngăn lại:

– Anh đi, em đừng quản.

Anh mặc thêm áo xuống lầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Sandy ngồi trên sô pha say đến nghiêng ngã. Chị uống rất nhiều rượu, đầu váng mắt hoa. Vừa nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đi tới, lập tức đứng lên sà vào lòng anh, gào khóc thảm thiết.

Tiếng khóc vang trời, Doãn Ước ở trên lầu nghe đến tò mò không nhịn được, đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn thấy hai người họ đang ôm ấp nhau, Doãn Ước vô cùng kinh hãi.

[1]Cái quan định luận có nghĩa là khi người ta chết đi, nắp quan tài đậy lại thì mới định công luận tội được, thì mới phân định người đó là người tốt hay kẻ xấu, là ác độc hay nhân từ.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 95-2

Kỷ Tùy Châu lắc đầu bất đắc dĩ, giơ hai tay lên:

– Thật ra anh, có thể giải thích.

Doãn Ước bước đến hất Kỷ Tùy Châu ra, kéo Sandy dựa vào người mình:

– Anh đi rót nước đi.

– Bà xã, em cẩn thận chút, chú ý cái bụng- Kỷ Tùy Châu lo lắng cho Doãn Ước.

– Không sao đâu, anh đi đi.

Doãn Ước gọi dì giúp việc đến hỗ trợ, đỡ Sandy quay về sô pha. Sandy say không hề la lối, ngoại trừ khóc lớn tiếng hơn ra, đa phần đều rất im lặng.

Chị thế này cũng không về nhà được, cuối cùng chỉ có thể tá túc ở nhà Kỷ Tùy Châu.

Nhà nghệ thuật hôm sau thức dậy, mỗi bước chân đều bay bổng. Chị dựa vào khung cửa nhìn Doãn Ước, mệt mỏi dụi mắt:

– Cưng à, có cà phê không?

Doãn Ước đưa cho chị một ly trà, bị chị ghét bỏ không thèm:

https://thuviensach.vn

– Chị không muốn uống thứ này.

– Đây là thuốc, mau uống cho hết đi. Hiện giờ cà phê không thích hợp với chị.

– Chị chỉ thích thứ đó, đó là linh hồn của chị, mạng sống của chị, thanh xuân của chị… Ơ, Doãn Ước, em đúng là…

Sandy bị nhét cả ly trà nóng vào miệng nhỏ giọng oán trách, yếu ớt không có chút khí thế nào. Hiện tại toàn thân chị mất sức, không chừng còn không đánh lại cả thai phụ ở trước mặt này.

Tối hôm qua rốt cuộc đã uống hết bao nhiêu rồi?

– Nhiều lắm, còn sà vào lòng anh xã em khóc lóc thảm thiết.

– Đừng lo lắng, chị không có hứng thú với đàn ông nhỏ tuổi hơn chị đâu- Sandy xua tay không để ý- Con người lão Kỷ như vậy, cũng chỉ có mấy cô gái trẻ không hiểu chuyện như em thích thôi.

– Vậy chị thích đàn ông thế nào?

– Chị thích người như Diệp Hải Thần.

Đúng là chấp niệm quá nặng!.

Doãn Ước nghĩ đến khuôn mặt của Diệp Hải Thần, không cảm thấy đẹp đến nông nỗi khiến người khác phải nhớ mãi không quên. Đúng là có liên quan đến mối tình đầu đây mà.

Sandy nhận lấy ly trà trong tay cô, lại uống thêm mấy ngụm trà giải rượu, rồi quay người trở về phòng.

– Không ăn sáng à?- Doãn Ước ở phía sau hỏi.

https://thuviensach.vn

– Nếu chị nói muốn ăn trong phòng, em có đánh chị không?

– Không, nhưng chắc dì sẽ đánh.

Dì giúp việc đương nhiên cũng không đánh.

Doãn Ước ngồi trong phòng ăn sáng cùng Sandy, không tránh khỏi chuyển đề tài đến chuyện say rượu tối qua, Sandy không muốn giấu cô, liền kể hết sự tình đã xảy ra.

Doãn Ước nghe xong rất ngạc nhiên:

– Sao anh ấy vào được văn phòng của chị vậy, chị đưa chìa khóa cho anh ấy à?

– Trọng điểm em chú ý cũng lạ thật đấy.

– Chẳng lẽ không đúng? Hay anh ấy là cao thủ mở khóa, tùy tiện ra vào nhà của người khác. Vậy chẳng phải chị đang bị nguy hiểm lắm sao, ngày nào đó tự nhiên anh ấy hứng lên chạy đến nhà chị, chị có khóa mười cái ổ cũng không ăn thua. Anh ấy thong dong mở khóa, ra vào như chốn không người.

– Nếu anh ấy làm thế thật, chị vui còn không kịp nữa là.

Sandy cười ha ha, cười một hồi lại cảm thấy bị tổn thương, đưa tay bóp trán:

– Anh ấy còn nói sắp kết hôn với Hạ Tịch, có phải bị bệnh rồi không? Anh ấy đâu có yêu cô ta.

– Có thể do cảm thấy áy náy.

Chính tay vạch trần thân phận của Hạ Tịch, bây giờ muốn bù đắp lại ư? Nhưng anh ấy không yêu đối phương, sau khi hai người họ kết hôn, sẽ hạnh

https://thuviensach.vn

phúc được sao?

– Em với lão Kỷ không phải rất hạnh phúc sao, trước kia cậu ta cũng tàn nhẫn với em lắm mà.

– Nhưng ít ra tụi em có tình cảm với nhau.

Có một số việc có tình cảm và không có tình cảm khác biệt rất lớn. Con người Diệp Hải Thần, mang đến cảm giác không có hứng thú với bất cứ thứ gì, không giống típ người ngoài lạnh trong nóng như Kỷ Tùy Châu.

Anh ấy có từng nhiệt tình với cái gì không?

– Trước kia anh ấy rất nhiệt tình, chỉ là em chưa thấy thôi- Sandy bắt đầu thao thao bất tuyệt hồi tưởng lại quá khứ. Nói từ lúc hai người họ mới quen nhau. Bạn học đại học, nam nhiều hơn nữ, trai tài gái sắc. Ở thời kỳ công nghệ thông tin vẫn chưa phát triển, hai người họ ở trong trường có thể nói là cặp đôi nổi tiếng giỏi giang.

Họ từng có thời gian rất ngọt ngào, đó là quãng thời gian tươi đẹp nhất của Sandy và Diệp Hải Thần. Nhưng sau đó hết thảy đều đổi thay. Sandy kể đến khi mình ngủ cùng bạn nam, vẻ mặt khá xấu hổ, nhưng lập tức thoải mái hẳn lên.

– Quên đi, ngủ cũng đã ngủ rồi, tuy rằng chẳng có chút cảm giác nào.

– Anh ấy nổi giận không?

– Điên tiết lên luôn. Chị nghe nói sau đó anh ấy suýt nữa giết chết bạn nam kia.

– Đàn ông gặp phải chuyện này đều kích động, đánh nhau cũng rất bình thường- Doãn Ước cười miễn cưỡng.

https://thuviensach.vn

– Anh ấy không đánh ai, ngay cả mắng cũng chưa từng mắng người bạn đó. Em cho rằng anh ấy kích động lên rồi chạy đến đánh người ta sao? Quá coi thường anh ấy rồi. Anh ấy là người gặp phải chuyện càng lớn sẽ càng bình tĩnh, mấy chuyện đánh nhau anh ấy không làm.

– Vậy anh ấy đã làm gì người kia… giết thật à?- Trong lòng Doãn Ước dâng lên cảm giác kỳ lạ, không khỏi hỏi ngay.

– Đương nhiên là không. Cụ thể thế nào chị cũng không rõ, dù sao sau này chị có gặp được anh bạn kia, anh bạn kia bộ dạng như gặp phải ma, bị hoảng sợ không nhẹ. Chị có hỏi nhưng anh ta không nói, xảy ra chuyện với phụ nữ, có lẽ cảm thấy bị người đàn ông khác chỉnh nên quá mất mặt.

Sandy vừa ăn, vừa kể hết toàn bộ quá khứ của chị và Diệp Hải Thần. Hồi ức luôn đẹp đẽ, trong ngôn ngữ của chị, Diệp Hải Thần đã trở thành người đàn ông tốt nhất thế giới.

Nhưng Doãn Ước lại cảm thấy một cơn ớn lạnh. Diệp Hải Thần ở trong ấn tượng của cô, đã có một nhận định hoàn toàn mới.

Anh ta luôn không như cô nghĩ.

Kỷ Tùy Châu không mấy hứng thú với quá khứ của Diệp Hải Thần như Doãn Ước. Theo cách nói của anh, thứ anh xem trọng chỉ là tài năng của Diệp Hải Thần, còn tình yêu nam nữ, anh không ngại.

– Cho dù anh ấy có lấy mười cô vợ, cũng chả liên quan chút nào đến anh.

– Nhưng anh không cảm thấy anh ấy quá thần bí sao, rốt cuộc anh ấy vào phòng làm việc của Sandy bằng cách nào?

– Người có năng lực luôn có cách của họ. Người có chìa khóa chỗ Sandy chắc chắn không chỉ có mình chị ấy, hỏi mượn người khác chìa khóa cũng

https://thuviensach.vn

chẳng phải việc khó khăn gì. Anh ta đẹp trai như thế, phải có cách riêng chứ.

– Anh ta đẹp thế nào, cũng không đẹp trai bằng "mình" mà- Doãn Ước bật cười ha ha.

– Ở trong mắt người khác đẹp xấu không quan trọng, ở trong mắt em…- Nói xong Kỷ Tùy Châu chồm đến, hôn lên môi Doãn Ước- Chỉ cần đẹp trai nhất trong mắt "mình", là đủ rồi.

Khi nói chuyện, tay anh đã sờ loạn lung tung. Giờ họ đang ở trong văn phòng, Doãn Ước mặc đồ rộng rãi chẳng tôn chút đường cong nào, nhưng lại khiến lòng Kỷ Tùy Châu ngứa ngáy khó nhịn.

Anh kéo cô qua, để cô ngồi lên đùi mình, sau đó tiếp tục nghiêm túc nói đề tài vừa nãy.

Bên ngoài có người gõ cửa, một lát sau Diệp Hải Thần đẩy cửa bước vào, trong tay cầm văn kiện. Sau khi Giang Thái bị bắt, anh ta lần nữa quay về Thịnh Thế làm việc, vẫn là chức vụ đó. Tất cả mọi người đều không dám bàn tán một câu, giống như chuyện anh ta ra đi hoàn toàn không tồn tại.

Diệp Hải Thần vừa thấy tình hình trong phòng, gương mặt điềm tĩnh cũng có chút biến hóa. Anh ta ho nhẹ một tiếng chuẩn bị đi ra, bị Kỷ Tùy Châu gọi lại.

Hết cách, anh bước đến đưa văn kiện. Kỷ Tùy Châu nhận lấy mở ra, tay còn lại vẫn ôm chặt Doãn Ước không buông.

Cô ngồi trong lòng anh khó chịu, vùng vẫy muốn đứng lên, lại khiến nửa thân dưới của anh càng thêm khó nhịn.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước mặt đỏ bừng, tuy rằng đã là vợ chồng hợp pháp, nhưng ở trước mặt người khác công khai thân mật thế này, cô vẫn thấy rất ngượng. Hơn nữa cô nhìn ra được, Diệp Hải Thần cũng có chút không tự nhiên.

Kỷ Tùy Châu này.

Đương sự lại rất bình thường, đọc văn kiện còn không quên nói chuyện với Diệp Hải Thần:

– Ngày cưới chọn được chưa?

– Vẫn chưa.

– Hạ Tịch có phải chưa đồng ý không?

– Cô ấy vẫn đang do dự, tôi sẽ cho cô ấy thời gian suy nghĩ.

Doãn Ước muốn xen vào hỏi một câu, lại cảm giác được người nào đó bấu vào lưng mình, vì thế đành nuốt câu hỏi xuống. Kỷ Tùy Châu giữ văn kiện lại, nói Diệp Hải Thần ra ngoài trước.

– Chuyện của người khác, chúng ta ít quản đi.

– Chả phải vừa rồi anh cũng hỏi đó sao.

– Những câu anh hỏi đều lịch sự và không có liên quan gì. Em mở miệng ra chắc chắn sẽ hỏi người ta có yêu Hạ Tịch không, còn nhớ Sandy không này nọ, em bảo anh ta làm sao trả lời đây?

– Sao anh biết em sẽ hỏi mấy câu đó?

Kỷ Tùy Châu xoay mặt cô qua, hôn chụt lên môi cô:

– Cái gì của em, mà anh không biết.

Giọng điệu tự kỷ cuồng kia, cũng không ai có.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không cho Doãn Ước can thiệp vào tam giác tình yêu của Diệp Hải Thần, cô chỉ có thể không quản. Nhưng khoảng thời gian này cô và Sandy gặp mặt khá thường xuyên, trông đối phương khá áp lực, có rất nhiều tâm sự muốn trút hết. Mà chị ấy hình như không có nhiều bạn bè, nên Doãn Ước trở thành người bạn thường bị tìm đến nhất.

Có lần rất khéo, hai người đang đi mua sắm lại nhìn thấy Hạ Tịch ở đằng xa. Đối phương hình như cũng thấy được hai người, hai chị em họ gặp nhau rất ngượng ngập. Doãn Ước bị kẹp ở giữa lại càng khó khăn. Trong lúc khó xử, không bao lâu sao Diệp Hải Thần lại từ trong cửa hàng bên cạnh đi ra, trong tay xách túi lớn, đưa cho Hạ Tịch. Khuôn mặt Hạ Tịch vốn lạnh lẽo, giây phút đó đột nhiên nở nụ cười mê người.

Cảnh tượng này đả kích Sandy rất mạnh, báo hại chị cả buổi trưa hôm đó rất buồn, cuối cùng trên đường lái xe quay về, còn chảy cả nước mắt.

Chị nói là do bài hát đang phát quá cảm động, nhưng trong lòng Doãn Ước biết, chị là bị đả kích.

Tâm trạng Sandy không tốt, khiến tâm trạng Doãn Ước không vui theo. Kỷ Tùy Châu thương cô, không muốn để cô tiếp xúc với Sandy quá nhiều, mà bắt đầu viện cớ đưa cô ra ngoài, chiếm dụng phần lớn thời gian rãnh rỗi của cô.

Trưa hôm đó, hai người đang ở trung tâm thương mại gần công ty ăn cơm, Kỷ Tùy Châu gọi vài món cho Doãn Ước, ra lệnh cô phải ăn hết.

– Ăn không hết không được về.

– Anh không cần đi làm à?

– Ừ, không đi làm, chỉ ở bên em.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước nói thức ăn nhiều quá không ăn hết được, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Sau khi mang thai, có lẽ vì liên quan đến hoóc môn, cảm xúc của cô trở nên càng thêm nhạy cảm. Đôi lúc tự dưng thương cảm. Chỉ có khi ở bên cạnh Kỷ Tùy Châu mới là lúc vui vẻ nhất, cho dù phải ăn thành heo mập, cô cũng không quan tâm.

Kỷ Tùy Châu bóc tôm đưa đến bên miệng cô, Doãn Ước vừa định chồm đến ăn, thì nghe điện thoại của anh reo. Cô mau chóng chụp lấy cánh tay đang cầm tôm kia, há miệng ngoạm lấy nguyên con tôm.

Kỷ Tùy Châu nở nụ cười yêu thương, nhận điện thoại.

Lúc anh nói điện thoại trên mặt vẫn giữ nụ cười ban nãy, nhưng sau khi nói mấy câu, Doãn Ước lại nghe ra chuyện này không nhỏ.

– Sao lại vậy?- Kỷ Tùy Châu cúp máy, bặm môi.

– Rốt cuộc có chuyện gì, anh vừa mới nhắc đến em trai em, còn có Ngải Băng, hai người họ làm sao?

– Em trai em đưa Ngải Băng đến trung tâm thương mại này.

– Cũng đâu có gì, gần đây họ thân thiết lắm. Tình hình của Ngải Băng cũng tốt hơn rất nhiều, mẹ em cũng cho chị ấy ra ngoài chơi rồi. Nhưng mà lần nào cũng phái hai vệ sĩ đi cùng.

Hiện tại Doãn Ước gọi “mẹ” đã rất trôi chảy, dù sao cô cũng sắp làm mẹ rồi, sự oán hận trước kia gần như đã không còn.

– Người của anh báo lại, hai người họ đã cắt đuôi hai vệ sĩ ngu ngốc đó rồi.

– Người của anh, anh phái người theo dõi họ?- Doãn Ước dừng ăn.

https://thuviensach.vn

– Là giám sát- Kỷ Tùy Châu tự nhiên thừa nhận- Chính em cũng nói họ có vấn đề, nếu muốn biết người ở sau lưng họ là ai, giám sát họ là biện pháp tốt nhất. Anh vốn nghĩ họ sẽ chờ một thời giam nữa, không ngờ nhanh như vậy đã mất kiên nhẫn rồi.

– Ý của anh là, họ cắt đuôi vệ sĩ, là muốn gặp mặt người đó?

Kỷ Tùy Châu không kịp trả lời, điện thoại lại reo. Lần này thời gian nói chuyện rất ngắn, chưa được nửa phút anh đã đứng lên, ném điện thoại lên bàn.

– Giỏi lắm, hiện tại ngay cả người của chúng ta cũng đã bị cắt đuôi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 95-3

Doãn Ước cũng đứng lên theo, bị Kỷ Tùy Châu ấn ngồi lại xuống ghế.

– Em ngoan ngoãn đợi ở đây, đừng đi đâu hết.

Khi nói chuyện Kỷ Tùy Châu đã bước chân ra khỏi bàn. Doãn Ước bất an quay đầu lại nhìn anh, thấy anh đi tới cửa, lại quay đầu mỉm cười với cô, lập tức mở cửa ra ngoài, chạy thật nhanh khỏi đó.

Kỷ Tùy Châu đã sắp xếp hai người giám sát Doãn Hàm và hai người giám sát Ngải Băng, cho nên hiện tại trong trung tâm thương mại này có ít nhất bốn người của Thịnh Thế. Những người này đều là nhân viên được huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng lại bị hai người trông lơ ngơ dễ dàng cắt đuôi.

Khó trách vừa rồi người gọi điện thoại cho Kỷ Tùy Châu tinh thần suy sụp, có lẽ rất nhiều năm rồi chưa đụng tới tấm sắt cứng cáp như vậy.

Trong trung tâm thương mại này tổng cộng có sáu tầng, ngoại trừ tầng sáu ra, năm tầng còn lại đều có rất nhiều cửa hàng và nhà hàng. Tầng sáu nghe nói là khu dành cho nhân viên, có thang máy và cầu thang riêng dẫn lên đó, phải quẹt thẻ mới lên được, người bình thường không thể đi lên.

Kỷ Tùy Châu lấy điện thoại ra gọi, vừa gọi vừa chạy lên phía tầng sáu.

Trong nhà hàng, Doãn Ước vẫn ngồi ở đó nhàm chán uống nước. Trước mặt một đống thức ăn đã được ăn hết phân nửa, thiếu sức ăn của Kỷ Tùy Châu, tiêu diệt sạch sẽ có vẻ càng khó hơn.

https://thuviensach.vn

Cảm giác buồn ngủ nói đến là đến, giây trước tinh thần không tệ lắm, giây sau Doãn Ước đã ngáp vắn ngáp dài. Cô gối đầu lên cánh tay, cơ thể biếng nhác ghé lên bàn, không khỏi nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Kỷ Tùy Châu vì sao phải chạy, chỉ là em trai cô dẫn chị gái cô đi dạo, thuận tiện cắt vài cái đuôi thôi mà. Anh tìm ở đâu, nếu tìm được thì có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn nhìn xem hai người đó rốt cuộc liên lạc với ai à?

Người đó sẽ chọn phương pháp lẩn vào đám đông, ở trong khu trung tâm thương mại đông đúc này để gặp họ sao?

Mí mắt cô díp rồi mở, nhịn không được đánh ngáp thêm hai cái.

Khi mở mắt, trước mặt có thêm một người, đang ngồi vào vị trí của Kỷ Tùy Châu lúc nãy, mỉm cười với cô.

Doãn Ước giật mình, mau chóng ngồi thẳng lên, còn theo bản năng lau lau khóe miệng. Vừa rồi hình như cô không cẩn thận đã chảy một chút nước miếng ra ngoài.

Cô thế này ở trong mắt Trịnh Đạc đặc biệt thú vị, anh không khỏi bật cười thành tiếng.

– Sao anh đến đây, hôm nay anh không đi làm à?- Doãn Ước xấu hổ nói sang chuyện khác.

– Không đi làm, em quên anh không ở bệnh viện lâu rồi sao.

– À đúng rồi, vậy anh không định trả phép quay về à?

– Tính sau đi, thời gian nghỉ ngơi quá lâu sẽ làm con người ta cảm thấy lười nhác. Anh ở Mỹ sống ở vùng quê, nhịp sống nơi đó rất chậm, báo hại người hơn ba mươi tuổi như anh, đã tìm được cảm giác về hưu rồi. Hiện tại

https://thuviensach.vn

em bảo anh quay về làm việc, đột nhiên làm việc suốt ba mươi sáu tiếng, anh thật sự không chịu nổi.

– Vậy anh về hưu ở tuổi này cũng quá sớm rồi đó.

– Hết cách, nhà anh có tiền mà- Trịnh Đạc khoanh hai tay lại.

Hai người bật cười. Doãn Ước cười nhiều hơn, Trịnh Đạc này sống đến giờ, ngay cả khoe của cũng khoe không tới. Nếu đổi lại là Kỷ Tùy Châu, cùng một câu nói cũng có thể khiến anh nói đến thao thao bất tuyệt.

Cười xong cô lại hỏi:

– Vậy cậu chủ Trịnh lắm tiền về sau có tính toán gì?

– Không chừng anh sẽ tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình. Làm đầu tư gì đó, hôm nay anh đến chính là đi khảo sát lượng tiêu thụ của trung tâm thương mại này, anh đến xem xét thực địa.

Doãn Ước đối với mấy thứ này không hiểu, nhưng vờ như nghe rất chăm chú, thật ra cô chỉ quan tâm đến số thức ăn ở trước mặt mình.

Phục vụ vẫn còn bưng món lên, lúc này toàn dọn lên món ngọt. Doãn Ước đặt dĩa bánh pudding xuống trước mặt Trịnh Đạc:

– Anh có muốn ăn chút gì đó, xem như giúp đỡ em được không?

– Em và Kỷ Tùy Châu cùng đi ăn, vậy người đâu?

– Sao anh biết anh ấy đi cùng em?

– Trông em không giống người sẽ ăn nhiều như vậy.

– Phần lớn chỗ này đều là nhiệm vụ của em đó.

https://thuviensach.vn

Nói đến đây Doãn Ước liền bĩu môi. Kỷ Tùy Châu thật sự là người trong lòng nghĩ khác ngoài mặt nói khác mà cô từng gặp. Nói đều nói rất dễ nghe, nói cái gì phải mời nhà dinh dưỡng lên thực đơn cho cô, ẩm thực hợp lý phát triển cân đối. Nhưng vừa đến nhà hàng liền không khống chế được lòng gọi thức ăn của mình. Tuy rằng hôm nay toàn gọi những món bổ dưỡng, nhưng cô không thể chịu nổi số lượng nhiều như vậy.

Trong khi cố gắng, anh có thể đừng ăn mới một nửa đã bỏ chạy rồi không?

Doãn Ước hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Trịnh Đạc.

– Giúp đi mà, em nhớ anh rất thích món này.

Trước kia đi ăn Trịnh Đạc có gọi qua món này. Đàn ông bình thường không thích ăn ngọt, Trịnh Đạc thì có ăn một chút. Đây chủ yếu có liên quan đến tính chất công việc của anh. Họ rất bận rộn ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, cho nên bình thường trong phòng làm việc thường chuẩn bị một ít đồ ngọt, để bổ sung năng lượng.

– Nhưng nói thật, thực ra anh không quá thích món này, trước kia là không có cách.

Tuy nói vậy, Trịnh Đạc vẫn nể mặt cô, ăn món bánh pudding kia.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh. Món ngọt đã ăn xong rồi, Kỷ Tùy Châu rốt cục cũng trở lại. Anh cởi áo khoác cầm trong tay, áo sơ mi bên trong mở thêm một cúc, tóc hơi ẩm, hiển nhiên đã chạy rất lâu nên ra mồ hôi.

Doãn Ước vừa thấy anh liền cười, vẫy tay với anh. Trịnh Đạc cũng đứng lên, có hơi áy náy nhìn cái dĩa sạch sẽ trước mặt:

– Ngại quá, Doãn Ước bảo tôi ăn, tôi không từ chối được.

https://thuviensach.vn

– Không sao.

Kỷ Tùy Châu hiện tại so với Trinh Đạc, có một loại tâm lý vượt trội. Dù sao anh cũng là người cùng có tên trên giấy đăng ký kết hôn với Doãn Ước, thân phận địa vị hoàn toàn khác hẳn.

Huống hồ, Trịnh Đạc trước đến giờ chưa từng có được Doãn Ước, chẳng phải sao?

Doãn Ước còn có chút lo lắng hai người họ chạm mặt sẽ cãi nhau, không ngờ bầu không khí vô cùng hòa hợp. Hòa hợp đến độ cô sắp nghi ngờ cuộc đời này.

Trịnh Đạc không chào tạm biệt, Kỷ Tùy Châu cũng không đuổi anh ta, hai người ngồi ở đó nói về chuyện kinh doanh và đầu tư, hơn nữa nói chuyện rất vui. Đến cuối cùng Doãn Ước cảm thấy bản thân trở thành kẻ dư thừa, cuộc đối thoại vĩ đại đó cô không cách nào chen miệng vào được.

Kỷ Tùy Châu lấy đuôi mắt liếc cô, phát hiện cô sắp ghé lên bàn, lúc này mới thản nhiên cắt đứt cuộc nói chuyện với Trịnh Đạc.

Điện thoại báo có tin nhắn, Doãn Hàm và Ngải Băng, hai người vừa mất hút trong trung tâm thương mại lúc nãy, lại đồng thời xuất hiện trong tầm mắt họ. Hai người trông rất bình thường, lúc này đang đứng trước cửa gọi xe. Người Từ Tri Hoa phái đi theo Ngải Băng nhanh chóng tìm đến họ, vì thế hai người đó được đưa lên xe, xem hướng chạy lúc này, chắc là về nhà Từ Tri Hoa.

Kỷ Tùy Châu cất điện thoại vào, chuẩn bị đưa Doãn Ước rời khỏi. Kết quả gần như đồng thời, điện thoại của anh và Doãn Ước cùng lúc vang lên. Hai người cùng bắt máy, nói không đến nửa phút, sắc mặt đều sa sầm.

Trịnh Đạc rất hiểu chuyện, âm thầm nói tạm biệt với Doãn Ước, để cô bớt thời gian lo chuyện trước mắt rồi đi. Doãn Ước cầm điện thoại nhìn Kỷ

https://thuviensach.vn

Tùy Châu:

– Phải làm sao đây, bây giờ đến bệnh viện?

Kỷ Tùy Châu gật đầu, cùng Doãn Ước ra xe, chạy theo hướng đến bệnh viện. Chạy đến một nửa lại cảm thấy không ổn:

– Anh đưa em về nhà trước.

– Em rất muốn đi thăm. Người bên anh nói sao, kẻ hành hung bị bắt chưa?

– Vẫn chưa, chạy rồi. Nhưng chắc chắn sẽ bắt được nhanh thôi.

– Sandy sẽ không sao chứ?

Kỷ Tùy Châu không nói lời nào. Cú điện thoại vừa rồi không nói nhiều lắm, chỉ nói Sandy bị người ta đâm bị thương. Hiện tại đã đưa đến bệnh viện cấp cứu, tình hình cụ thể phải đến bệnh viện hỏi bác sĩ mới biết được.

Nhưng Kỷ Tùy Châu có dự cảm, tình hình sẽ không mấy lạc quan. Nếu chỉ là vết thương nhỏ, điện thoại sẽ không gọi đến chỗ anh.

Người gọi điện cho Doãn Ước chính là trợ lý của Sandy, Tiểu Kim, trong điện thoại cô ấy khóc lóc rất nhiều, điều này khiến cho Doãn Ước càng thêm bất an.

– Có thể chạy nhanh hơn không?

– Dưới tình huống an toàn, đây là tốc độ nhanh nhất rồi. Hiện tại chúng ta đến đó cũng không làm được gì, hết thảy để bác sĩ lo đi. Em chú ý một chút, cẩn thận đứa bé.

Doãn Ước không nói lời nào, hai người chạy thẳng đến bệnh viện. Sandy còn trong phòng phẫu thuật chưa ra, Tiểu Kim ngồi ở ngoài đợi, khóc lóc.

https://thuviensach.vn

Tin tức của họ Hạ rất nhanh nhạy, họ tới sớm hơn cả Kỷ Tùy Châu.

Ngạc nhiên chính là, ông Hạ lại có thể đến. Nghĩ lại cũng đúng, Hạ Ích Hiên hiện tại không biết đang vi vu ở đâu, mẹ ruột của Sandy đã qua đời, mẹ kế Lạc Văn không có khả năng đến đây. Ngoại trừ ông Hạ, nhà họ Hạ không có bất cứ người nào tiện ra mặt, thích hợp xuất hiện trong trường hợp này.

Sắc mặt ông Hạ vô cùng khó coi, cho đến khi nhìn thấy Kỷ Tùy Châu mới dịu lại. Ông gọi Kỷ Tùy Châu sang một góc, sắc mặt nghiêm trọng nhìn anh.

– Tiểu Kỷ, tuy rằng đây là chuyện nhà tôi, nhưng mà tôi rất xem trọng cậu, chúng ta xem như cũng có chút giao tình. Sandy cũng là bạn cậu, chuyện hôm nay cậu thấy thế nào?

– Ông cũng nói, đây là chuyện nhà ông, một người ngoài như tôi không tiện xen vào. Tôi đương nhiên hy vọng Sandy không sao, về phần những người khác, ông cứ liệu mà làm.

– Thấy cậu thế này, cậu cũng biết sự việc lần này do ai làm rồi?

Kỷ Tùy Châu cười cười, đây cũng không khó đoán, một nhà thiết kế như Sandy, bình thường lấy giao hữu làm chuyện chính, chưa từng đắc tội với ai. Cho dù thật sự có từ chối khách hàng nào, cũng sẽ không đến mức khiến người ta muốn lấy mạng chị.

Người thật sự có liên quan lợi ích với chị, chỉ có người gần đây thôi. Hạ Tịch bị chị đoạt lấy vị trí thừa kế, nói không hận là giả. Nhà mẹ cô ta dù có tiền, cũng không thể chia cho cô ta quá nhiều. Tự dưng mất một miếng bánh lớn như Nhất Phẩm, cô ta làm sao nuốt nổi cục tức này?

Tiền vẫn là thứ yếu, mấu chốt chính là địa vị. Đây cũng giống như mấy công chúa thời xưa, Hạ Tịch vốn là bà hoàng duy nhất trong cung, đột

https://thuviensach.vn

nhiên lại xuất hiện thêm một người, cô ta còn bị chứng minh là hàng giả, mặc dù không đến mức bị đuổi khỏi nhà, nhưng sống rất khổ sở. Cả ngày lo lắng bất an, sợ ngày nào đó bị người ta ghét bỏ, người mới đến kia chiếm hết thảy yêu thương, nghĩ lại sẽ không cam tâm.

Hạ Tịch ngậm thìa vàng nhiều năm như vậy, đột nhiên hết thảy thay đổi, ôm hận với Sandy chắc chắn không nhỏ. Mặc dù có Diệp Hải Thần cũng vậy, huống hồ chính là Diệp Hải Thần vì Sandy mới hại cô ta thành ra như vậy.

Tâm trạng hiện giờ của Hạ Tịch, e rằng rất phức tạp.

Thế nhưng chuyện mướn người hành hung Sandy làm rất không sáng suốt, đã lập tức chặn lại con đường phía trước của chính cô ta. Cho dù Sandy chết thật, tài sản của họ Hạ cũng không có phần của cô ta. Kỷ Tùy Châu không khỏi than thầm, đúng là cô ả ngu ngốc.

Ông Hạ cực kỳ giận dữ, gõ cây gậy trong tay vào hàng ghế bên cạnh, mắng chửi:

– Vô nhân tính, ăn cơm nhà họ Hạ nhiều năm như vậy, lại dám làm ra chuyện thế này. Xem tôi trừng trị nó thế nào!

Nói xong ông lại nhìn cửa phòng phẫu thuật. Trước mắt điều quan trọng nhất vẫn là Sandy bình an vô sự, nếu không ông thật sự không biết nên làm sao mới được. Xử Hạ Tịch không khó, nhưng ông biết đi đâu tìm người thừa kế nhà họ Hạ đây?

Con cháu của ông vốn ít, nhưng con cháu anh cả của ông lại rất nhiều. Tất cả đều không có bản lĩnh gì, cả ngày chỉ biết moi tiền của công ty tiêu xài phung phí.

Chẳng lẽ bắt ông giao công ty cho người ngoài? Ông Hạ thật sự không nuốt nổi cơn giận này.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu không muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện nhà ông, chỉ nói cài câu liền đi qua bên cạnh Doãn Ước.

– Anh và em tìm một chỗ để ngồi nhé!

Doãn Ước ngơ ngác gật đầu, khẽ nói dạ, liền đi theo Kỷ Tùy Châu ra ngoài. Đi được một nửa phát hiện trong góc cách đó không xa có một người, nhìn kỹ chính là Diệp Hải Thần.

Anh ta đang ngẩng đầu nhìn về phía này, gương mặt bình tĩnh, không nhìn ra chút gợn sóng nào. Nhưng ánh sáng phát ra từ đôi mắt, lại hung tợn vô cùng.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 96-1

Sandy phẫu thuật suốt tám tiếng.

Doãn Ước vì vấn đề sức khỏe nên không thể chờ lâu, bị Kỷ Tùy Châu đuổi về nhà. Anh bảo cô ngủ một giấc, nhưng Doãn Ước nằm trên giường lăn qua lộn lại không cách gì ngủ được, cuối cùng vẫn không nhịn được gọi điện thoại hỏi tình hình.

– Mới vừa kết thúc, cần quan sát thêm, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

– Ở phòng ICU sao?

– Ừ.

Tâm trạng Doãn Ước liền kém hơn, người ở phòng đó, luôn dữ nhiều lành ít.

– Bắt được hung thủ chưa?- Cô lại hỏi.

– Bắt được người ra tay rồi, Hạ Tịch vẫn đang trốn.

Doãn Ước không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc chiều gặp Diệp Hải Thần trong bệnh viện. Nhìn xa anh hình như vẫn ổn, nhưng đến gần mới phát hiện anh có hơi tiều tụy.

Diệp Hải Thần luôn lịch lãm đúng mực, hiếm khi có lúc như vậy. Thậm chí anh còn chưa cạo râu, sắc mặt cũng tối tăm hơn bình thường.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu bước đến hỏi anh ta tình hình của Hạ Tịch, anh ta chỉ nói không biết. Lúc trả lời câu hỏi đó, hai tay anh nắm chặt, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể nổi giận.

Chắc là anh ta rất hận Hạ Tịch, dù sao Sandy mới là người anh ta yêu nhất. Doãn Ước có hơi thông cảm cho anh ta, nhưng nghĩ lại cũng có chút ghét anh ta.

Sự việc ra nông nỗi hiện giờ, toàn bộ do anh ta ban tặng. Chẳng lẽ anh ta không nhìn ra được thứ Sandy để ý không phải tiền sao? Anh ta cho Sandy thứ chị không cần, rồi lại cướp đi thứ Hạ Tịch xem trọng. Cuối cùng hai người phụ nữ này không ai vui vẻ, anh ta sẽ được cái gì?

Cúp máy, Doãn Ước vẫn không cảm thấy buồn ngủ, dứt khoát xuống lầu tìm đồ ăn. Cô cầm vài lát bánh mỳ nướng lên lầu, vừa ăn vừa lật xem sổ ghi chép của Hà Mỹ Hi.

Giống như Kỷ Tùy Châu đã nói, bất luận xem đi xem lại vẫn không có bất cứ manh mối gì. Cảnh sát thông minh hơn cô, nhiều chuyên giá như vậy tìm kiếm không được manh mối, sao cô có thể tìm được.

Vốn nghĩ gặp được Trương Tú Lệ sẽ mang đến vài hy vọng mới cho cô, ai dè cũng chỉ là càng thêm thất vọng.

Cô đóng quyển sổ lại, cắn vài ba miếng bánh mỳ, xoay người lên giường ngủ. Kỷ Tùy Châu quay về lúc rạng sáng, khi leo lên giường động tác rất nhẹ, nhưng vẫn đánh thức Doãn Ước.

Cô mơ màng nhìn đối phương, hỏi:

– Tỉnh chưa?

– Vẫn chưa, không nhanh như vậy.

https://thuviensach.vn

– Hạ Tịch đâu?

– Có manh mối, vẫn đang điều tra, chắc sẽ bắt được nhanh thôi.

Doãn Ước cố gắng mở mắt nhìn biểu cảm trên mặt anh, cảm thấy vấn đề chắc không lớn, lúc này mới trở mình ngủ tiếp. Buổi sáng thức dậy, cô vẫn nghĩ đến hai sự việc đó, không chịu được lại chạy đến bệnh viện một chuyến, nhận được một tin tức không tồi.

Sandy bị thương nặng, bị đâm tổng cộng ba nhát dao, tổn thương nội tạng. Lá lách bị rách, thận cũng bị đâm trúng. Nhưng may mắn chính là, ý chí muốn sống của chị rất mạnh, hiệu quả điều trị không tồi. Bác sĩ khá lạc quan với tình huống của chị, đoán chừng mấy hôm nữa chị sẽ tỉnh lại.

Mặt khác, chuyện bắt Hạ Tịch lại bất ngờ rơi vào bế tắc.

Nhà họ Hạ nhất định đã ra tay, mặc dù có họ Lạc bảo vệ, ông Hạ cũng sẽ không buông tha cho đứa cháu giả mạo này. Bên Kỷ Tùy Châu cũng phái người đi điều tra manh mối, hơn nữa cảnh sát cũng vào cuộc, ba bên hợp lại nhưng không thu được chút manh mối nào về Hạ Tịch.

Điều này đúng là nằm ngoài dự kiến của mọi người.

– Có khả năng không liên quan đến cô ấy không?- Doãn Ước liền phân tích.

– Nếu không liên quan, cô ta trốn làm gì? Người bị bắt đã khai cô ta ra, cô ta không thoát khỏi liên can.

– Có khi nào trốn ra nước ngoài không?

– Chắc là không, xuất cảnh phải có lịch sử xuất cảnh- Kỷ Tùy Châu lắc đầu- Đương nhiên ngoại trừ xuất cảnh phi pháp. Nhưng vụ này như là cô ta nhất thời tự phát mà làm, tổng cộng chưa được mấy ngày, có thể lên kế

https://thuviensach.vn

hoạch chu đáo như thế, thì phải an bài tốt chuyện thân phận giả rồi chứ? Anh thấy lạ lắm.

Nói vậy, khả năng Hạ Tịch vẫn còn ở trong nước rất lớn.

Nhất thời tự phát, làm việc hấp tấp, sau lại biến mất không thấy tăm hơi. Dưới tình huống cả hai nhà Hạ-Kỷ đồng thời tìm cô ta, còn có thể lẩn trốn như vậy, không thể không nói rất có bản lĩnh.

– Là họ Lạc đang bảo vệ cô ta à?

– Mấy hôm nay anh cũng có làm ăn vài vụ với họ Lạc, đến lúc đó sẽ thăm dò thử xem. Nhưng với thái độ của nhà họ Lạc với Lạc Văn, anh cảm thấy khả năng bảo vệ Hạ Tịch không lớn lắm.

Sau khi Lạc Văn kết hôn với Hạ Ích Hiên, bởi vì hôn nhân không hạnh phúc, trong đầu đã nhiều lần có ý định ly hôn. Nhưng họ Hạ không đồng ý, vẫn luôn không thể làm được. Họ Lạc cũng giả câm giả điếc, không vì đứa con gái đã gả đi này mà cố gắng gì cả. Có lẽ nhà họ Lạc thấy, chuyện cưới hỏi vốn đã như vậy, người không hạnh phúc trong hôn nhân không chỉ có con gái họ, một khi ly hôn, quan hệ của hai nhà sẽ chấm dứt, cho nên hy sinh một cô con gái, bảo vệ quan hệ lẫn nhau mới là cục diện có lợi nhất.

Ngay cả con gái còn không để ý, còn có thể quan tâm đến cháu ngoại gái à?

Doãn Ước mới vừa tắm xong, tóc còn ẩm, cô ngồi ở kia chuẩn bị sấy tóc, Kỷ Tùy Châu lại đến cầm lấy máy sấy trong tay cô, tự nhiên giúp cô sấy tóc.

Doãn Ước nhìn anh trong gương, tràn đầy sức hút đàn ông chững chạc và trí tuệ, cử chỉ đặc biệt đẹp mắt. Từ sau khi kết hôn, cô lúc nào cũng cảm thấy nhìn anh không đủ.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tùy Châu để cô nhìn mình, chỉ thường xuyên chạm vài cái lên cổ cô, bị "lợi dụng" riết thành nghiện. Doãn Ước bị anh sờ soạng đến ngứa ngáy, giơ tay định đánh vào tay anh, thì đột nhiên dừng lại.

– Sao vậy?

– Diệp Hải Thần thế nào, gần đây anh ta có đi làm không?

– Mỗi ngày đều đúng giờ đi làm đúng giờ tan ca, không có gì khác thường.

– Anh ta không lo cho chị Sandy à?

– Cho dù lo lắng hay không, anh ta cũng không thể hiện ra mặt. Anh ta chính là người như vậy.

Doãn Ước cảm thấy, đàn ông đôi khi quá thâm trầm cũng rất không tốt. Nếu mang ra so sánh, Kỷ Tùy Châu có nhiều tình cảm hơn, Trịnh Đạc thì có thêm ấm áp.

Cô nhớ đến tình cảnh lúc gặp được Trịnh Đạc ở trung tâm thương mại.

– Hôm ấy sao Trịnh Đạc có mặt ở đó?

– Câu này thốt ra từ miệng em, có hơi lạ.

– Sao lạ?

– Giữa hai chúng ta, em hẳn là có quan hệ thân thiết với anh ta hơn anh. Em hỏi như vậy là đang nghi ngờ gì sao?

Cũng không phải nghi ngờ, chỉ là cảm thấy có hơi trùng hợp. Doãn Ước sau đó có hỏi qua Doãn Hàm, nhưng không hỏi được gì. Hiện tại cô cũng quen rồi, dù sao em trai cô là quyết tâm giấu cô, cô hỏi cũng lãng phí thời gian mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là tại sao trùng hợp quá, lúc Doãn Hàm và Ngải Băng đến trung tâm thương mại, Trịnh Đạc cũng có mặt ở đó. Hai người kia vừa thấy là ra ngoài không bình thường rồi, mất cả buổi đi gặp một người, nhất định là người cực kỳ quan trọng.

– Anh nghĩ thử xem có khi nào họ đi gặp Trịnh Đạc không?

– Gặp anh ta làm gì, khám mắt à?

– Anh biết em không có ý này mà.

Kỷ Tùy Châu sấy tóc Doãn Ước rối bù, xõa xuống mặt cô, cô tức giận đến giơ tay đánh anh, lại bị đối phương chụp được, kéo cô đứng lên khỏi ghế, trực tiếp ôm vào lòng.

– Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, em không phải thám tử, mấy chuyện này không cần em lo.

– Nhưng họ đều là người rất quan trọng với em.

Thắt lưng bị ôm chặt hơn, hơi thở Doãn Ước hơi khó khăn.

Quả nhiên ông chủ Kỷ lại bắt đầu uống dấm:

– Cho nên Trịnh Đạc cũng là người quan trọng?

– Anh ấy đã cứu mạng em.

– Là anh ta tự chuốc lấy, hoàn toàn chẳng cần anh ta xía vào, khi không nịnh bợ em làm gì.

– Đừng nói vậy, vì chuyện này, anh ấy suýt mất mạng, còn qua Mỹ dưỡng thương, sự nghiệp gần như bị đình trệ. Em vẫn luôn biết ơn anh ấy.

Kỷ Tùy Châu lại siết chặt vòng ôm:

https://thuviensach.vn

– Anh thấy anh ta khỏe rồi, em không cần canh cánh trong lòng nữa. Em cũng không thể lấy anh ta, chẳng bằng lạnh lùng với anh ta một chút, để anh ta mau chóng cắt đứt ảo tưởng, đi tìm người khác thì tốt hơn.

– Anh làm ơn đừng có ghen tuông vớ vẩn được không? Em thấy hôm đó anh nói chuyện với anh ấy rất tốt mà.

Kỷ Tùy Châu cười lạnh, không trả lời vấn đề này.

– Ý gì đây, không lẽ hôm đó anh là đang cố ý à?- Doãn Ước nhướng mày.

Đã nói Kỷ Tùy Châu không đổi tính nhanh như vậy mà, tán gẫu khí thế ngút trời với Trịnh Đạc xưa nay không phải phong cách của anh.

– Hôm đó anh đuổi theo ra ngoài, có phát hiện được gì không?

– Không có, trung tâm thương mại quá rộng, anh lại có ít người, không tìm được.

Quả thật đúng là mò kim đáy biển.

– Nhưng mà anh quả thật có hơi nghi ngờ Trịnh Đạc. Như em nói vậy đó, quá mức trùng hợp rồi. Nhưng mà chuyện này không có bằng chứng, cũng không thể nói gì, sau này cẩn thận hơn là được. Gần đây em tốt nhất ít ra ngoài đi, ngoan ngoãn ở nhà cho anh.

Doãn Ước nghĩ đến tháng ngày sau này phải ở trong nhà, liền rầu rĩ. Hiện tại cô ăn nhiều lắm, nếu chuyện gì cũng không làm, cả ngày ngồi một chỗ lên mạng xem ti vi, cô có thể ăn suốt một ngày.

Cứ theo đà này, còn chưa đến lúc sinh, cân nặng của cô đã tăng vọt rồi.

Cô không muốn làm heo nái đâu.

https://thuviensach.vn

– Có mập hơn anh cũng thích- Kỷ Tùy Châu hôn lên trán cô, nói.

Tối hôm đó, Doãn Ước quấn lấy Kỷ Tùy Châu cả buổi, cuối cùng mè nheo đến anh đồng ý cách một ngày sẽ cho cô ra ngoài một chút, ít ra cũng đi mua sắm ở gần nhà, hoặc đến bệnh viện thăm Sandy.

Sau khi hôn mê suốt ba ngày, Sandy bị trọng thương rốt cuộc cũng tỉnh lại, đi một vòng đến quỷ môn quan, lại lần nữa sống lại.

Người vui mừng nhất ngoại trừ ông Hạ ra, còn có cả Doãn Ước. Cô đến bệnh viện thăm Sandy trước tiên, kết quả nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Sandy trên giường bệnh, lại đau lòng không thôi.

Sandy tuy rằng khá yếu, cảm xúc lại rất ổn định, thấy Doãn Ước không chảy giọt nước mắt nào, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Chị vẫn chưa thể ngồi dậy, cũng không thể ăn uống như bình thường, hết thảy đều do bác sĩ làm chủ. Doãn Ước chỉ có thể trò chuyện với chị, kể vài chuyện thú vị để điều chỉnh tâm trạng của chị.

– Mỗi ngày họ đều phái người đến chăm sóc chị, thật sự chị cũng không có gì để chắm sóc. Những người đó chị cũng không quen, chị chỉ thích tiếp xúc với em thôi.

Doãn Ước biết, chị đang ám chỉ người nhà họ Hạ. Những người thân chưa từng chung sống với nhau, ép buộc ở cùng nhau đúng là rất ngại ngùng. Nhà họ Hạ cố gắng muốn xây dựng bầu không khí tình thân, nhưng Sandy lại cố tình không để bị xoay vòng vòng.

– Có phải làm ồn chị không?

– Cũng không phải ồn, chỉ là sự quan tâm đó đặc biệt giả tạo. Họ cũng không thật sự thương chị. Nhưng mà bởi vì không có gì, mới muốn dựa hơi chị. Nhất là mấy chị em họ, rất cố gắng ra vẻ, chị không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước đồng cảm sâu sắc. Sau khi cô theo Kỷ Tùy Châu, cũng gặp phải không ít người như vậy, đều là thân thích hoặc bạn bè của Kỷ Tùy Châu. Bình thường giao tiếp với loại người này, cô chỉ có đúng một sách lược, mỉm cười mỉm cười và mỉm cười, thỉnh thoảng cũng gật đầu lắc đầu, thật sự họ chỉ muốn nhờ vả Kỷ Tùy Châu giúp đỡ.

Dù sao có thể không tiếp xúc thì tuyệt đối đừng tiếp xúc.

Cái gọi là xã giao trong giới thượng lưu, thật sự là một vòng lẩn quẩn rất quái lạ. Cô chỉ e cả đời cô cũng không dung nhập vào đó được.

Sandy nói một hồi, tâm trạng rõ ràng tốt lên không ít, giọng nói cũng lớn hơn. Chị kéo tay Doãn Ước qua, vỗ nhẹ vài cái:

– Xin lỗi em, lễ phục và áo cưới của em, e rằng chị không làm kịp cho em rồi.

– Không sao, chị khỏe là được, em mặc cái gì cũng không sao.

Hàng hiệu, thiết kế riêng gì đó, cô cũng không quá để tâm, không có thứ gì quan trọng hơn sinh mạng cả.

Sandy thở dài, nói:

– Doãn Ước, chị muốn hỏi em chuyện này, Hạ Tịch sao rồi?

– Chị hỏi chuyện này làm gì?- Doãn Ước ngẩn ra- Chị đừng quan tâm, giao cho ông nội chị xử lý đi. Pháp luật luôn công bằng công chính mà.

– Chị không có ý đó- Sandy lắc đầu- Chị hy vọng cảnh sát mau chóng tìm được cô ta, sau đó cứ để chuyện này trôi qua đi. Chị sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô ta đâu.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 96-2

Doãn Ước nằm trên giường, để Kỷ Tùy Châu đắp mặt nạ cho mình.

Kỷ Tùy Châu học gì cũng rất nhanh, mới nói được hai câu anh đã mau chóng bắt đầu, chất lượng hoàn thành còn tốt hơn cả Doãn Ước.

Đắp mặt nạ xong anh xoay cổ tay, bắt đầu mát-xa bả vai cho Doãn Ước. Phụ nữ mang thai luôn vất vả. Kỷ Tùy Châu hiện tại kiêm nhiều chức, còn học mát-xa ở chỗ ông nội, đặc biệt dùng để phục vụ "bà xã đại nhân".

Doãn Ước được anh xoa bóp đến khoan khoái, mơ màng gần như sắp ngủ thiếp đi. Lúc sắp ngủ, cô nhớ đến lúc chiều gặp Sandy, lại lần nữa mở to mắt.

– Hạ Tịch sao rồi?

– Không có tin tức.

– Thần kỳ thật, cô ta có thể chạy đi đâu chứ?

– Đất nước rộng lớn như vậy, ném một người như cô ta vào, chẳng qua là đem muối bỏ biển. Nghĩ lại Doãn Hàm, Trương Thiêm, còn có Ngải Băng kia, ai cũng là lẩn trốn nhiều năm không bị phát hiện. Sức người luôn có hạn, tìm người không phải chuyện dễ dàng.

– Họ không giống, sau lưng họ có người giúp đỡ.

– Sao em cho rằng sau lưng Hạ Tịch không có ai giúp đỡ?

https://thuviensach.vn

Yếu trâu còn hơn khỏe bò, Hạ Tịch sống sung sướng an nhàn nhiều năm, làm gì không có quen biết ai. Chỉ là không biết người giúp đỡ cô ta có năng lực bao lớn, có năng lực bảo vệ cô ta được bao lâu.

– Hôm nay Sandy nói với em, chị ấy không muốn truy cứu trách nhiệm của Hạ Tịch. Nếu chị ấy không muốn truy cứu, viện kiểm sát có thể khởi tố Hạ Tịch không?

– Vậy phải xem khẩu cung của người khác. Hắn vì bảo vệ mình, chắc chắn sẽ lôi Hạ Tịch ra, hơn nữa chủ yếu đẩy trách nhiệm lên người cô ta. Dù sao hắn cũng là loại nhìn tiền không nhìn người, hắn không có bất cứ mâu thuẫn gì với Sandy, động cơ giết người không thành lập. Nếu không như em nói, hắn là tên biến thái, tâm trạng không tốt liền ra đường tùy tiện đâm người. Nhưng cho dù vậy họ Hạ có thể từ bỏ ý định không? Chuyện này rất phức tạp, không phải một câu không truy cứu của Sandy liền coi như không có được.

Doãn Ước cũng nghĩ vậy, pháp luật không phải trò đùa, người bị bắt quả thật đã khai do Hạ Tịch xúi giục, cho dù sửa lại khẩu cung, cũng rất khó cho qua. Cảnh sát không phải đồ ngốc, để mặc họ đảo lộn trắng đen.

Mấu chốt vẫn là xem thái độ của họ Hạ.

Lúc ấy cô cũng đã nói vậy với Sandy, Sandy nghe xong chỉ cười:

– Những người đó, cũng không phải thật sự quan tâm chị, chẳng qua chỉ đang lo lắng gia nghiệp rơi vào tay người ngoài thôi. Chị thấy Hạ Tịch có thể đã nghĩ đến tương lai của mình. Hiện tại họ cần chị, tốt với chị là muốn giữ chị, tâng bốc chị lên mây. Ngày nào đó nếu không cần chị, hoặc cần chị hy sinh gì đó, họ cũng sẽ không chút do dự. Đối với ông nội chị, Nhất Phẩm mới là con ruột của ông ấy, những người khác đều là đồ giả.

Lời này nói rất có lý. Doãn Ước thở dài, Sandy không hổ danh là người từng trải, nhìn việc thấu đáo như vậy. Người bình thường rất khó làm được

https://thuviensach.vn

như chị.

Dù sao trên trời đột nhiên rơi xuống một chiếc bánh lớn, người bình thường đều bị đập đến mơ màng, làm sao còn lo nghĩ đến nguyên nhân bên trong đó, e rằng hàng đêm chỉ biết ngồi tính toán số tài sản lớn như vậy, nên tiêu xài thế nào mới được đây.

– Chị nói cũng đúng, nhưng hôm chị ở trong phòng phẫu thật, em thấy biểu hiện của ông nội chị, chắc là ông ấy không nuốt nổi cơn giận này. Hay là chị nghĩ cách dỗ ông ấy. Chỉ là lần này chị tha cho Hạ Tịch, cô ta không sao, có thể dám chắc cô ta sẽ thu tay lại không?

Chỉ e càng thêm điên cuồng gây thêm rắc rối. Người này chính là lòng dạ hẹp hòi.

Sandy chậm rãi nhắm mắt lại, như là rất mệt mỏi. Doãn Ước đã nghĩ muốn kéo chăn giúp chị, kết quả vừa mới đưa tay, đã nghe đối phương nói:

– Chuyện này… Chị không quản được nhiều như vậy.

– Chị ấy nói vậy là sao?

Doãn Ước kể lại chuyện này cho Kỷ Tùy Châu nghe, trưng cầu ý kiến của anh. Sandy trải qua tai nạn lần này tinh thần đã sa sút rất nhiều, là thương tâm khổ sở, hay là lo lắng sợ hãi?

Hình như chẳng giống loại nào?

– Lần này qua đi, ông Hạ chắc chắn đã có phòng bị, về sau sẽ phái không ít vệ sĩ bảo vệ Sandy, có lẽ đi đâu cũng có người đi theo. Anh hiểu tính của chị ấy, chị ấy không thích bị gò bó, chắc sẽ cãi một trận to với ông Hạ.

– Đúng vậy, đây là cuộc đời, đâu đâu cũng tràn ngập phiền não. Người nghèo thấy phiền, người giàu càng thêm phiền. Kỷ Tùy Châu, anh nói xem

https://thuviensach.vn

chúng ta sinh con ra rốt cuộc là đúng hay sai, mang chúng đến thế giới này, sau đó phải chuốc lấy vô số phiền não. Chúng ta có phải đã làm sai rồi không?

Kỷ Tùy Châu muốn hôn Doãn Ước, nhìn thấy mặt nạ trên mặt cô, đổi lại nắm lấy tay cô, đặt lên môi hôn hai cái:

– Cuộc đời ngoại trừ phiền não, còn có rất nhiều niềm vui. Lúc em thoải mái cười to hay lúc tận hưởng món ngon, chắc chưa từng nghĩ tới có nên đến thế giới này hay không nhỉ?

Doãn Ước bị anh hôn có hơi nhột, định rút tay về, kết quả đối phương kéo tay cô đặt vào nơi nào đó ở thân dưới, vẻ mặt oán trách:

– Gần đây nó mới thật sự nhiều phiền não, em có muốn an ủi nó chút không?

– Không muốn.

– Vậy anh để nó an ủi em một chút.

– Không cần.

Doãn Ước làm sao là đối thủ của Kỷ Tùy Châu, tay cô bị anh nắm chặt. Cuối cùng toàn thân đều bị đè trên giường không thể nhúc nhích, cô kêu lên:

– Em còn chưa rửa mặt nạ, làm vậy sẽ dính lên người anh đó.

– Không sao, anh có tiền mà.

Người này đúng là không khoe khoang không được, Doãn Ước tức đến giơ chân đạp anh.

https://thuviensach.vn

Một tuần sau, Sandy được ra khỏi phòng ICU, chuyển vào phòng bệnh thường. Doãn Ước cố tình mua lẳng hoa đến thăm, bước vào mới phát hiện, phòng bệnh cao cấp Sandy nằm, quả thật sắp bị gập trong hoa và quà.

– Đều là người chị không quen mang đến. Nhưng mà chỉ là nể mặt họ Hạ, tìm một lý do đến nịnh bợ chị thôi- Sandy bất đắc dĩ nhìn cô.

– Chị có thấy bên ngoài có biết bao nhiêu là thứ không? Chỉ thực phẩm bổ dưỡng là có thể mở được cửa hàng lấy tiền lãi rồi.

Doãn Ước cầm lấy bình hoa ở đầu giường, đi vào nhà vệ sinh hứng nước. Giọng Sandy từ từ truyền đến:

– Nhiêu đó có là gì đâu, còn có người tặng cả nhà và xe, còn trực tiếp mang hợp đồng sang nhượng đến, muốn chuyển hết cổ phần trong công ty cho chị, hy vọng chị có thể kết hôn với con trai họ. Con trai ông ấy chưa đến ba mươi tuổi, đúng là làm khó thằng nhóc. Không chừng trong lòng cậu ta còn mắng người vợ già như chị đó.

Doãn Ước tưởng tượng đến hình ảnh đó, cười đến không thẳng được thắt lưng. Của cải động lòng người, lời này từ xưa đến nay vẫn áp dụng được.

– Chị đúng là vừa bực mình vừa buồn cười, em nói xem chị sống lâu như vậy, đột nhiên vận số chuyển đời, đây gọi là gì?

– Đây là vận đen của chị đi rồi.

– Nhưng chị không hề muốn chút nào.

– Hài lòng đi, biết ngoài kia bao nhiêu người hâm mộ chị không?- Doãn Ước xỉa vào trán chị- Vừa rồi lúc em đi ngang qua khu y tá, còn nghe mọi người đang nói về chị. Cả căn phòng chất đầy quà cáp của chị trị giá bao nhiêu tiền có biết không, cho dù các cô ấy làm việc cật lực cả năm trời, cũng không thể mua hết toàn bộ chúng.

https://thuviensach.vn

– Đã vậy, em giúp chị một chuyện, mang mấy thứ này ra chia cho người ta đi. Chị cần nhiều thứ như vậy làm gì?

Vậy cũng không phải chủ ý tốt, đương nhiên tặng người ta quà cáp không thể trực tiếp như vậy. Hiện tại bệnh viện quản lý nghiêm ngặt, một món hai món không sao, tặng nhiều như vậy sẽ gây sự chú ý, còn mang đến phiền phức cho họ.

Cuối cùng vẫn là Kỷ Tùy Châu có cách, bảo Sandy lấy danh nghĩa quyên tặng những thứ này cho bệnh viện. Lãnh đạo bệnh viện nhận được, lập tức mang hết mọi thứ phát cho nhân viên trong khoa, làm cho ai nấy đều vui mừng.

Sandy vốn là đối tượng được chăm sóc đặc biệt, cứ như vậy đã được chiếu cố nhiều hơn. Doãn Ước vẫn là cách ngày đến thăm chị, lấy danh nghĩa thăm bệnh, thực chất là tìm cớ chạy ra ngoài hít thở không khí.

Kỷ Tùy Châu thật sự quản lý cô rất chặt chẽ.

Trong thời gian này cô mấy lần đụng mặt Diệp Hải Thần. Lần đầu chính là lần cô muốn ép nước trái cây cho Sandy, đi ra phòng ngoài chọn trái cây. Vừa ngẩng đầu phát hiện có người đi vào, dọa cô sợ hết hồn.

Hệt như lời Sandy nói, Diệp Hải Thần đi vào không có tiếng động. Con người anh ta trước giờ xuất quỷ nhập thần, gần đây hình như lại càng nghiêm trọng.

Doãn Ước án ngực không nói nên lời, Diệp Hải Thần gật đầu với cô một cái xem như chào hỏi, lập tức đi vào trong phòng bệnh. Doãn Ước nhìn theo bóng lưng anh, có một loại cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả được.

Anh ta đến đây làm gì, hiện tại anh ta là gì của Sandy?

https://thuviensach.vn

Tuy là trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, nhưng cũng không có cản đảm nghe lén, Doãn Ước chỉ có thể tiếp tục chọn trái cây. Mới vừa chọn xong Diệp Hải Thần lại đi ra, tự nhiên nhận lấy cái giỏ trong tay cô:

– Để tôi ép cho cô ấy, vất vả cho cô rồi, cứ để tôi.

Có ý muốn đuổi khách đây mà. Doãn Ước cũng là người thức thời, cũng không muốn ở lại làm kỳ đà cản mũi, liền đi vào trong chào Sandy ra về.

Từ đó về sau, cô thường xuyên chạm mắt Diệp Hải Thần ở trong này. Mỗi lần anh đến cũng không nói quá nhiều, nhưng việc thì làm rất nhiều. Nhìn ra được anh rất biết chăm sóc người khác, Sandy cũng rất hưởng thụ cảm giác được anh chăm sóc.

Nhưng lúc hai người họ nói chuyện với nhau, hình như không giống với những cặp tình nhân bình thường. Là bởi vì có cô ở đây nên không thể nói hết lời trong lòng sao?

Doãn Ước thật sự có hơi tò mò, hôm đó nhân lúc trong phòng bệnh chỉ có cô và Sandy, cô hiểu kỳ hỏi thăm vài câu.

– Em đừng hiểu lầm, anh ấy không có gì với chị đâu, chỉ là bạn, nên đến thăm chị chăm sóc chị thôi- Sandy cười khổ đáp.

– Bộ chỗ chị thiếu người chăm sóc à?

– Chị không thích người của họ Hạ, không muốn họ ở lại đây, dì giúp việc cũng không cần. Sau khi xuất viện chị không định quay về nhà họ Hạ, chị chỉ quay về nhà mình thôi. Nhưng chuyện này chị phải tìm một người để bàn bạc, cho nên đã tâm sự với Diệp Hải Thần. Người này không có ưu điểm gì khác, ra quyết định thì rất khá.

Thấy chị nói thật nhẹ nhàng, giống như đã từ bỏ được, nhưng Doãn Ước hiểu, Sandy vẫn ôm ảo tưởng trong lòng. Diệp Hải thần này rốt cuộc muốn

https://thuviensach.vn

chọn người nào, có thể đừng trêu chọc lòng chị bất ổn, rồi lại không cho chị một câu trả lời chính xác.

Cách điều tiết của người đàn ông này, Doãn Ước tự nhận không chịu nổi.

Lúc cô ra khỏi bệnh viện vẫn còn chưa đến ba giờ chiều, vì thế đã bớt chút thời gian về nhà một chuyến. Về đến nơi mới biết Doãn Hàm lại không có nhà.

Gần đây anh ta rất hiếm khi ở nhà, suốt ngày cứ ra ngoài.

Doãn Ước liền đi đến nhà của Từ Tri Hoa, nhấn chuông cửa một hồi dì giúp việc ra mở, nói Từ Tri Hoa đã đi làm, Ngải Băng cũng không có ở nhà.

– Ra ngoài rồi, người bà chủ phái đã đi theo họ, không sao đâu.

Doãn Ước lại cảm thấy lo lắng, cô gọi điện thoại cho Doãn Hàm. Điện thoại nhanh chóng được bắt, nghe môi trường xung quanh có vẻ hơi ồn ào, như đang ở trong trung tâm thương mại nào đó.

– Em đi đâu vậy, có đi chung với chị Ngải Băng không?

– Có, em với chị ấy đi ra ngoài một chút.

– Chỉ là đi một chút đơn giản vậy sao?

– Chị, chị đừng nghi ngờ quá, phụ nữ mang thai phải nghỉ ngơi nhiều, em và chị ấy có chừng mực mà.

Anh ta càng nói vậy, Doãn Ước càng bất an hơn. Cô lại gọi cho mấy người Kỷ Tùy Châu phái đi giám sát họ, hỏi hai người đó đang ở đâu.

– Quảng trường Thâm Lam. Sao vậy, lại để mất dấu à?

https://thuviensach.vn

Giọng đối phương nghe có vẻ bất đắc dĩ:

– Hai người đó không đơn giản đâu, giống như từng nhận huấn luyện đặc biệt ở phương diện này, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Doãn Ước không nói gì, lười nghe họ viện cớ, vội vàng cúp máy.

Cô đứng trước cửa nhà bà Từ, nhất thời không biết nên đi đâu. Đột nhiên cô nảy ra một ý, lại lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Đạc.

Cô muốn hẹn Trịnh Đạc đi ăn cơm, nhưng điện thoại reo rất lâu cũng không ai tiếp, cuối cùng tút tút tút.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Đạc không nhận điện thoại của cô. Doãn Ước cảm thấy những suy đoán lúc trước chắc không phải do bản thân nghĩ quá nhiều.

Trịnh Đạc và Ngải Băng thậm chí cả Doãn Hàm, giữa ba người họ nhất định có chuyện gì đó mà cô không biết.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 96-3

Ba giờ chiều, nắng gắt.

Trước cửa tập đoàn truyền thông Vệ Thị, các phóng viên chờ xuất phát, micro máy quay đều giơ lên. Rất nhiều fan hâm mộ nghe được tin, chạy đến đây như thủy triều dâng.

Cách đó không xa, một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại, tài xế nhìn đôi nam nữa ở băng ghế sau:

– Không chạy được nữa, xuống ở đây đi.

Doãn Hàm lấy tiền ra đưa cho tài xế, rồi kéo tay Ngải Băng bước xuống xe. Phía sau, đã không còn ai đi theo họ, anh ta không khỏi thở phào. Đúng lúc này, một đám fan hâm mộ ùa đến, Doãn Hàm ngẩng đầu lên xem, một đám người từ trong đài truyền hình đi ra, dẫn đầu là một anh chàng trông khá quen mắt, hình như là nam diễn viên đang nổi gần đây.

Hiển nhiên truyền thông và fan hâm mộ đều ùa về phía anh ta.

Doãn Hàm quay lại nhìn Ngải Băng:

– Cho nên hôm nay chị đến đây là muốn nhìn anh ta?

Ngải Băng gật đầu, chen lấn vào trong đám người. Doãn Hàm mau chóng đuổi theo, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông. Sau lưng đám người không ngừng xấn tới, anh ta cảm giác tay Ngải Băng vùng vẫy khỏi tay anh, mau chóng vuột ra.

https://thuviensach.vn

– Chị, chị chậm thôi.

Vừa dứt lời, cái gáy vốn còn ở trước mặt, ngay sau đó bóng dáng của Ngải Băng lẩn vào trong đám người, nháy mắt liền mất hút.

Doãn Hàm giật mình, không kịp suy nghĩ nhiều, đã bị đám người đẩy đi lên trước. Bên tai tràn ngập tiếng reo hò, anh giơ tay bịt hai tai lại, khi hoàn hồn, đã hoàn toàn không thấy bóng Ngải Băng nữa.

Anh hiểu, anh đã bị cô bỏ lại.

Trước mắt, chỉ còn lại một đám đầu người lốn nhốn xa lạ, Doãn Hàm liều mạng chen ra ngoài, lại không chen nổi một đống cánh tay của những cô gái trẻ. Cuối cùng anh cố gắng nhón chân lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng Ngải Băng vụt qua cửa đài truyền hình.

Cô lẳng lặng chui vào bên trong, lập tức biến mất không thấy.

Doãn Hàm thầm mắng mình ngu ngốc, lại có thể nghe lời chị ấy.

Ngải Băng sau khi lẻn vào đài truyền hình liền đi thẳng đến thang máy, không ngừng xem đồng hồ. Đã sắp đến giờ hẹn, cô rất sợ người đó sẽ bỏ đi. Cơ hội ngày càng ít đi, hôm nay cô phải gặp người đó một lần.

Thang máy dừng ở tầng chín, cửa mở ra, ngoài hành lang không một bóng người. Ngải Băng bước đi trên tấm thảm dày, hoàn toàn không có tiếng bước chân. Đằng sau mỗi một bức tường kính của căn phòng đều là rèm cửa dày màu tối, nhìn không thấy gì bên trong.

Cô cứ đi về trước, rẽ qua một khúc quanh, đứng lại trước một căn phòng. Sau đó, cô đưa tay gõ cửa, bên trong có không người trả lời. Cô thử xoay núm cửa, cửa lập tức mở ra. Ngải Băng hít sâu một hơi, bước vào.

https://thuviensach.vn

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Nhưng chỉ với một cái liếc mắt, Ngải Băng lập tức nhận ra người đó ngay.

Cơ thể cô hơi run lên, theo bản năng lui về sau. Nhưng tay khoát lên núm cửa lại siết chặt không buông ra được. Ngay lúc do dự, người đó đột nhiên lên tiếng:

– Hiện giờ cô đã hối hận, muốn đi ra ngoài.

– Không hối hận, lần trước không gặp được có hơi đáng tiếc, đều do Kỷ Tùy Châu chen chân vào- Ngải Băng đóng kín cửa lại.

– Cô có lòng như vậy, sẽ nhìn ra được thôi. Nhưng tôi không tán thành việc cô đến gặp tôi, Doãn Hàm cũng không muốn đâu- Người đó cười cười.

– Không cần quan tâm đến nó, quan tâm sẽ bị loạn. Tôi tự có suy nghĩ của riêng tôi, chúng ta hôm nay gặp nhau, bàn một vụ giao dịch, thế nào?

Trong bóng tối, người đó không lập tức trả lời, thời gian chờ đợi có chút khó khăn, Ngải Băng không ngừng liếm đôi môi khô nẻ của mình, suy nghĩ không biết có nên lên tiếng trước không.

Cô cảm thấy bản thân đang đánh một trận chiến tâm lý, giống như ai lên tiếng trước thì người đó sẽ thua.

Nhưng đối phương không để tâm, sau một tràng cười dài, mới nói:

– Giao dịch của cô? Chuyện này có hơi khó khăn với tôi đấy, đưa ra chút gợi ý thử xem.

– Anh thông minh như vậy, sao lại không thể nghĩ ra được chứ?

– Có thể thành công cắt đuôi Doãn Hàm chạy đến gặp tôi, tôi thấy cô thông minh hơn tôi đấy.

https://thuviensach.vn

– Quá khen, nếu không có anh, tôi cũng sẽ không trở thành Ngải Băng của hôm nay, tôi còn phải cám ơn anh đấy.

– Không cần cám ơn, nói điều kiện của cô đi.

– Trịnh Ngọc, điều kiện của tôi chỉ có vậy, anh muốn nghe không?

Trong bóng tối, Ngải Băng cảm giác người kia đang đi đến gần cô. Hơi thở của người đó gần trong gang tấc, cánh tay mạnh mẽ đang mơn trớn gương mặt cô, khiến cô nổi da gà. Cô đưa tay muốn ngăn tay của đối phương lại, nhưng lại bị đối phương bắt lấy cổ tay.

Nguy hiểm, khiến tim cô đập nhanh hơn.

Bên ngoài đài truyền hình, Doãn Hàm buồn bực bất an đi qua đi lại. Từ lúc nam diễn viên đó rời khỏi, đám phóng viên và fan hâm hộ cũng giải tán. Cả cái sân chật ních người lập tức vắng vẻ rất nhiều.

Anh gọi điện cho Ngải Băng, tắt máy, không ngoài dự đoán. Anh chỉ có thể đợi ở cửa, thấy trời đang tối dần, Ngải Băng vẫn chưa đi ra, gấp đến độ anh sắp phải gọi điện nhờ người giúp đỡ.

Đúng lúc này, Doãn Ước gọi đến.

– Doãn Hàm, hai người rốt cuộc đang ở đâu?

– Trước cửa đài truyền hình.

– Đến đó làm gì?

– Tìm người.

– Tìm người luôn đứng sau giúp đỡ hai người à?

https://thuviensach.vn

Doãn Hàm im lặng không đáp, anh thế này khiến Doãn Ước hoàn toàn nổi giận:

– Hai người mau chóng về đây!

– Em đã làm lạc chị Ngải Băng rồi.

– Tình hình thế nào, em để lạc chị ấy rồi? Em có biết khó khăn lắm mới tìm được chị ấy về hay không, Doãn Hàm!- Bên kia, Doãn Ước hoảng hốt đến mức thở hổn hển vì kinh ngạc.

Giờ mà cho Từ Tri Hoa biết, chẳng phải phá hủy cả bầu trời hay sao.

– Chị, chị đừng la em, em biết hôm nay là em sai, nhưng mà…- Điện thoại nói được một nửa đột nhiên cắt ngang, Doãn Ước chờ đợi một hồi không thấy ai đáp lại, mau chóng gọi tiếp.

Gọi lại không ai bắt máy, sau đó Doãn Hàm trực tiếp nhấn nút từ chối trả lời điện thoại của cô, một lát sau gửi tin nhắn đến:

– Em tìm được chị ấy rồi, hiện giờ đang về nhà.

Doãn Ước vốn đang ở nhà bà Từ, nhận được tin tức này liền nhẹ nhõm hẳn. Cô lại gọi điện cho Từ Tri Hoa, nói rõ tình hình hôm nay:

– Mẹ quản chặt vào. Suốt ngày chạy ra ngoài, còn không cho ai đi theo. Mẹ không thấy rất kỳ lạ sao?

– Chị con không cho mẹ quản, mẹ không lay chuyển được nó- Từ Tri Hoa giọng điệu bất đắc dĩ- Khó khăn lắm mẹ mới tìm được nó về, mấy năm nay nó ở ngoài chịu không ít cực khổ rồi, mẹ muốn bù đắp lại cho nó.

– Mẹ định chờ đánh mất chị ấy lần nữa mới hối hận đúng không?

– Doãn Ước…

https://thuviensach.vn

Doãn Ước tức giận cạn lời, trong chuyện này, cô cũng biết Từ Tri Hoa có lòng mà không có sức. Doãn Hàm và Ngải Băng lưu lạc bên ngoài đã lâu, tính cách trở nên vô cùng quái đản. Họ với cô như là người của hai thế giới, cô hoàn toàn không thể dùng lối tư duy bình thường để hiểu họ.

Thực tế cô nhìn ra được, họ hoàn toàn từ chối được thấu hiểu.

Doãn Ước có hơi bực bội, không ngừng uống nước để hồi phục tinh thần. Một tiếng sau, gồm cả Từ Tri Hoa, ba người đều về tới nhà.

Ngải Băng trông có hơi mệt mỏi, vừa vào cửa đã đi lên lầu, từ chối nói chuyện với bất cứ ai, ngay cả Doãn Hàm cũng bị cô bỏ lại phía sau. Từ Tri Hoa quan tâm đi theo cô lên lầu, Doãn Ước thì nhéo em trai, rồi kéo anh sang một bên.

– Hôm nay hai người đến đài truyền hình là để gặp ai?

– Em không biết.

– Em mà không biết?

– Em thật sự không biết. Chị ấy không nói với em, em tưởng chị ấy đến gặp thần tượng. Kết quả chị ấy nhân lúc fan hâm mộ và phóng viên ùa đến chen chúc nhau thì bỏ em lại. Chắc chắn chị ấy vào trong đài truyền hình, nhưng cụ thể gặp ai thì em không biết.

– Rồi sao nữa?

– Lúc em nói điện thoại với chị thì chị ấy đi ra, em liền gọi xe đưa chị ấy về.

– Chỉ có vậy?

– Chỉ có vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc Doãn Ước hỏi câu này luôn nhìn chằm chằm vào mắt Doãn Hàm. Mắt Doãn Hàm thoạt nhìn trong suốt, không giống như đang nói dối. Nói cách khác, Ngải Băng đề phòng cả Doãn Hàm. Người đó rốt cuộc là ai, lại có thể quan trọng đến mức này chứ?

Từ Tri Hoa lên lầu một lát, mau chóng đi xuống.

– Nó không khỏe, mẹ nói nó ngủ một lát. Chúng ta ăn cơm trước đi, để mẹ nói chị giúp việc đi nấu cơm. Doãn Ước, con có đặc biệt thích ăn món gì không?

– Không, bây giờ con chưa đói.

– Con ăn nhiều chút, ốm như vậy không được, sinh con sẽ rất vất vả.

Đối mặt với sự quan tâm của Từ Tri Hoa, Doãn Ước có hơi không quen. Nhất là so sánh với sự quan tâm bà dành cho Ngải Băng, nhìn lại bà đối với mình, hình như có chút lấy lệ và không tập trung.

Nhưng cô đã học được không so đo, nghĩ nghĩ cô lại kéo Doãn Hàm qua:

– Dạ thôi, Doãn Hàm theo chị về nhà. Mẹ, tụi con không ăn cơm đâu, mẹ có rãnh thì nói chuyện với chị nhiều hơn đi, nói chị ấy phải chú ý an toàn.

Hai chị em rời khỏi nhà mẹ, đi thẳng về nhà ông nội. Doãn Ước vẻ mặt không vui, nhìn ra được đang vô cùng tức giận. Doãn Hàm dọc đường nói chuyện với cô đều rất cẩn trọng, sợ lại chọc giận cô.

Với anh mà nói, Doãn Ước vẫn là người quan trọng nhất trên đời này, quan trọng hơn bất cứ ai.

Anh tìm đề tài để nói:

– Chị, trong bụng chị là con trai hay con gái?

https://thuviensach.vn

– Không biết.

– Nghe nói hiện tại có thể thử máu nghiệm DNA, chị không đi thử à?

Doãn Ước đảo mắt liếc anh, không nói gì.

Doãn Hàm lại nói tiếp:

– Chị thích con trai hay con gái? Em thích cháu gái, cảm giác rất đáng yêu. Con trai rất nghịch ngợm, không vâng lời.

– Ha ha, con trai hay con gái trên đời này đều không nghe lời, chẳng phải sao?

– Chị, đừng sặc mùi thuốc súng quá.

– Em cứ tiếp tục tự tung tự tác vậy đi, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện thôi.

Doãn Hàm thè lưỡi, không dám tranh luận với chị anh nữa.

Doãn Ước ăn cơm ở nhà ông nội, rồi được Kỷ Tùy Châu đón về nhà. Dọc đường cô kể lại chuyện hôm nay với anh, hỏi:

– Có thể điều tra ra, hôm nay có những ai đến đài truyền hình được không?

Kỷ Tùy Châu dừng xe lại trước đèn đỏ, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp lên vô lăng.

– Có phải không tra ra được?

Đài truyền hình người đến người đi, mặc dù có CCTV cũng rất khó quay hết tất cả mọi người, Doãn Ước cũng biết yêu cầu này có chút khó khăn.

https://thuviensach.vn

Kết quả vừa ngẩng lên nhìn biểu cảm của Kỷ Tùy Châu, cô lập tức cảm thấy sai sai.

– Chẳng lẽ anh biết người nào đến đó sao?

– Trong công ty hôm nay quả thật có người đến đài truyền hình.

– Là ai?- Doãn Ước mau chóng suy nghĩ- Có phải là Diệp Hải Thần không?

– Dương Tân hẹn anh ta làm phỏng vấn, lúc chiều anh ta có qua đó.

Doãn Ước biết Dương Tân, chính là người dẫn chương trình kênh tạp chí và kinh tế, trước kia từng đến công ty Kỷ Tùy Châu làm cuộc phỏng vấn. Sao lại trùng hợp như vậy, chiều hôm đó Ngải Băng cũng chạy đến đài truyền hình.

– Không lẽ người chị ấy gặp là Diệp Hải Thần?

– Chuyện này em phải hỏi Ngải Băng.

Chuyện này phức tạp hơn cả dự kiến của Doãn Ước, cô hoài nghi Diệp Hải Thần ngày càng sâu hơn. Vì chuyện này, cô mượn cớ chạy đến chỗ Sandy càng nhiều hơn.

Sandy nhận ra ngay, nửa đùa nửa thật hỏi cô:

– Em sao vậy, là đến thăm chị?

– Hôm nay em đi khám thai định kỳ, thuận tiện đến chỗ chị thôi.

Doãn Ước cầm ly nước tựa vào cửa sổ nghĩ một chuyện. Lúc nãy cô gặp được Trịnh Đạc ở bệnh viện này, cô mới biết Trịnh Đạc đã xin nghỉ ở bệnh viện thành phố, đến công tác tại bệnh viện tư nhân này.

https://thuviensach.vn

– Nơi này khối lượng công việc không lớn, thích hợp với người già cả như anh.

Giọng điệu anh nói chuyện rất nhẹ nhàng, Doãn Ước nghe vào lại cảm thấy khó chịu. Trịnh Đạc vẫn không bỏ xuống được sự nghiệp của mình, chỉ vì nguyên nhân sức khỏe nên chỉ có thể lấy lui làm tiến.

Tất cả trách nhiệm đều do cô.

Cô thở dài, đang định uống nước, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Diệp Hải Thần đi vào. Vừa nhìn thấy anh, Doãn Ước vô thức ưỡn thẳng sống lưng.

Không biết tại sao, hiện tại cô có chút sợ anh.

Hết chương 96

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-1

Diệp Hải Thần đến bệnh viện đón Sandy xuất viện.

Họ Hạ cũng phái người đến, nhưng Sandy không muốn theo họ về nhà. Nói là do khách sáo, nhưng ý tứ vẫn có thể hiểu được. Em họ của Sandy còn muốn nói gì đó, Diệp Hải Thần đến nói giúp vài câu, người em họ kia cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quay về.

Doãn Ước cũng mượn cớ cáo từ, cùng với em họ Sandy rời khỏi phòng bệnh.

Chàng em họ biết quan hệ giữa Doãn Ước và Sandy, lôi kéo cô "kể khổ":

– Ông nội đúng là quan tâm chị ấy, nhưng mà chị ấy hình như đã hiểu lầm gì đó, chị có thể giúp em khuyên nhủ chị ấy không?

– Có cơ hội tôi sẽ khuyên.

– Nhà của em cũng đâu ăn thịt người, không hiểu chị em nghĩ gì nữa, tình nguyện qua lại với tên Diệp Hải Thần kia. Tên họ Diệp đó mới đây thôi còn nói muốn kết hôn với chị Hạ Tịch, giờ lại cùng chị Sandy, loại đàn ông như vậy hoàn toàn không đáng tin.

Lời này nói tới điểm mấu chốt, Doãn Ước ra vẻ tán đồng.

Kỷ Tùy Châu lại không cho là vậy:

– Chuyện tình cảm họ sẽ biết chừng mực.

https://thuviensach.vn

– Biết chừng mực của Diệp Hải Thần chính là trước qua lại với cô em, lại đi tìm cô chị. Dù sao đổi tới đổi lui đều mang họ Hạ là được.

Thấy dáng vẻ tức giận bất bình của cô, Kỷ Tùy Châu đưa tay xoa đầu cô:

– Được rồi, đừng nóng giận. À nói với em chuyện của Hạ Tịch, chiều nay cô ta mới mở nguồn điện thoại một lát, cảnh sát đã định vị nơi tín hiệu phát ra tìm được địa chỉ của cô ta rồi.

– Tìm được người rồi?

– Vẫn chưa, lúc đến đã không thấy người đâu hết. Trong nhà rất lộn xộn, người đi khá vội vàng, có vẻ cô ta luôn ở lại chỗ đó, không đi đâu hết.

Đó là một biệt thự ở ngoại ô thành phố, bỏ hoang đã lâu không ai ở. Kỷ Tùy Châu kiểm tra quyền sở hữu nó, phát hiện ra một chuyện thú vị.

Nhiều năm về trước, căn nhà đó thuộc về mẹ của Sandy, chắc là Hạ Ích Hiên mua cho bà ấy. Nhưng sau đó bà ấy đã bán cho một người bạn. Nhà ông bạn đó di dân, biệt thự liền bỏ trống.

– Vậy sao Hạ Tịch lại ở đó?

– Chắc cô ta không phải ở đó một mình, là có người đã bắt cô ta ở đó.

Nói cách khác, Hạ Tịch bị bắt cóc, đưa tới căn nhà đó. Khó trách nhiều người tìm cô ta như vậy, nhưng không có chút tung tích nào. Buổi chiều điện thoại cô ta mở máy có lẽ đã tìm được cơ hội muốn xin giúp đỡ, chỉ là điện thoại còn chưa gọi đã bị người đó phát hiện, đối phương sợ cô ta bị lộ, vội vàng mang cô ta đi.

– Nói vậy, Hạ Tịch chẳng phải đang rất nguy hiểm sao?

– Không chừng đã mất mạng rồi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước lạnh dọc sống lưng, lại nghĩ đến một vấn đề:

– Người đó bắt cóc cô ta để làm gì, báo thù cho Sandy à?

Kỷ Tùy Châu nhìn chằm chằm vào mắt cô, trên mặt từ từ hiện lên ý cười:

– Anh biết trong lòng em đang nghĩ gì, nhưng nếu nói vậy, làm quá lộ liễu rồi.

– Ngoại trừ Diệp Hải Thần, em không nghĩ ra người thứ hai có thể làm chuyện này. Anh ta yêu Sandy, không chịu nổi Hạ Tịch làm chuyện này với Sandy, bắt cóc cô ta cũng hợp lý mà. Quan trọng nhất chính là, anh ta có thể tiếp xúc được với Hạ Tịch, Hạ Tịch cũng tin tưởng anh ta. Trước khi sự việc xảy ra, anh ta muốn kết hôn với Hạ Tịch, hóa ra là tung hỏa mù, chỉ để lấy được lòng tin của đối phương, tiện cho một loạt hành động tiếp theo của anh ta.

– Lý thuyết này của em không vững. Hạ Tịch tập kích Sandy là thật, Diệp Hải Thần chắc chắn không biết. Nhưng trước đó anh ta đã nói sẽ cưới Hạ Tịch, hai chuyện này trình tự khác biệt. Nếu không phải Hạ Tịch ngu ngốc gây chuyện, Diệp Hải Thần có lẽ thật sự kết hôn với cô ta. Cách nói tung hỏa mù không thành lập.

Doãn Ước bị phủ quyết liền im lặng, chống cằm suy tư. Bộ dạng nghiêm túc này của cô rất thú vị, khiến Kỷ Tùy Châu không khỏi đưa tay muốn bẹo má cô.

– Anh đừng lộn xộn, em vừa mới nghĩ ra một chuyện. Anh nói căn nhà đó trước kia là của mẹ Sandy, vậy chuyện bắt cóc Hạ Tịch chắc hẳn Diệp Hải Thần cũng có phần. Hiện tại anh ta xem Sandy như người một nhà mà.

– Vậy sao em không nói là do Sandy làm?

https://thuviensach.vn

– Làm sao có thể, Sandy còn nằm trong bệnh viện mà. Vả lại chị ấy đã tỏ rõ thái độ không truy cứu chuyện này rồi, chị ấy không có lý do bắt Hạ Tịch.

– Nếu chị ấy đã không truy cứu, Diệp Hải Thần cần gì phải truy cứu.

– Anh đúng là cãi ngang, Sandy là Sandy, Diệp là Diệp, suy nghĩ của họ khác nhau. Sandy không truy cứu không có nghĩa là Diệp Hải Thần cũng không truy cứu, con người anh ta làm việc vốn không tính đến hậu quả.

– Vừa rồi không phải em đã nói hai người họ đã xem như người một nhà?

Doãn Ước lại cứng họng. Mớ logic của cô ở trước mặt Kỷ Tùy Châu, bị bắt bẻ đến rối tinh rối mù. Hết cách, cô chỉ có thể tắt đèn đi ngủ, ở trong mơ tiếp tục vướng mắc vấn đề này.

Có lẽ trước khi ngủ cô suy nghĩ quá nhiều, đêm đó Doãn Ước mơ thấy đủ thứ chuyện. Cô mơ thấy Hạ Tịch bị nhốt, bị hăm dọa bị tra tấn, mỗi ngày đều sống không bằng chết. Ác nhân kia vẫn luôn không để lộ diện mạo thật sự của mình, hệt như trong cuộc sống hiện thực, ác nhân luôn để lại một cái bóng lưng cho mọi người.

Ba ngày sau, Doãn Ước nhận được điện thoại của Sandy, hẹn cô đến nhà mình.

Sandy hồi phục cũng tạm, chỉ là khí sắc không tốt, toàn thân khoát áo choàng màu đen rộng thùng tình, trông rất tiều tụy. Sau khi hai người ngồi xuống nói chưa được vài câu, Sandy đề nghị ra trung tâm thương mại gần nhà chị giải sầu, sẵn tiện hít thở không khí.

– Lâu lắm rồi không ra ngoài, người chị sắp mốc meo lên rồi. Tài xế nhà em đưa em đến đúng không, nói chú ấy chở chúng ta đi đi. Không đi đâu xa đâu, chỉ vào trung tâm thương mại gần đây ngồi một chút thôi.

https://thuviensach.vn

Doãn Ước không nghĩ nhiều, đã nhờ lão Tần lái xe đưa hai cô đến đó. Mãi cho đến khi vào trong, cô mới cảm thấy có gì đó sai sai.

Sandy có hơi căng thẳng, lúc tựa vào người cô, thường nhìn xung quanh. Cuối cùng hai người đi vào một quán cà phê, được dẫn đến một căn phòng.

Cửa vừa mở ra, bên trong có một phụ nữ xa lạ ngồi chờ sẵn, thoạt nhìn tuổi tác xấy xỉ Sandy. Sandy vẻ mặt áy náy nói với Doãn Ước:

– Xin lỗi, hiện tại chị ra ngoài có hơi khó khăn, Diệp Hải Thần quản chặt quá. Căn phòng này thông với căn bên cạnh, Doãn Ước em có thể qua đó ngồi đợi chị không, lát nữa rồi gọi tài xế của em đưa chúng ta về.

Doãn Ước nhìn ra họ muốn nói chuyện, cô bước qua phòng bên cạnh ngồi xuống uống nước. Sandy và người đó nói chuyện không lâu, lát sau người đó đến gõ cửa, gọi Doãn Ước vào gian phòng của họ.

Vẻ mặt chị ấy hơi lo lắng:

– Cô khuyên cô ta đi, tôi cảm thấy sức khỏe cô ta không ổn, hay là đưa cô ta về nhà đi.

Doãn Ước ngước lên nhìn, Sandy ghé lên bàn vẫn không nhúc nhích. Cô mau chóng chạy đến đỡ chị, Sandy ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

– Chị không sao.

Bạn của chị ấy đứng lên cáo từ, cuối cùng còn nói thêm:

– Tôi nói đều là thật, thật sự không lừa cô đâu. Cô vẫn nên chia tay với Diệp Hải Thần đi, tôi thật lòng muốn tốt cho cô.

– Cám ơn cô.

https://thuviensach.vn

Sandy không nói gì nữa, bạn chị ấy cũng không khuyên nữa, nhìn thoáng qua Doãn Ước rồi xoay người rời khỏi.

Doãn Ước ngồi xuống trước mặt Sandy, cũng không vội nói gì, chỉ im lặng nhìn chị. Cô nhìn ra được, Sandy không muốn nói nhiều với cô, nếu không chị ấy sẽ không kêu cô tránh mặt. Nhưng chuyện này có liên quan đến Diệp Hải Thần, chuyện đến nước này chị ấy còn muốn giấu bao lâu nữa.

– Diệp Hải Thần đang khống chế chị, đúng không?

Sandy ra ngoài phải cần cô diễn cùng, con người Diệp Hải Thần dục vọng kiểm soát rất mạnh.

– Anh ấy không có.

– Chị nói không có thì không có à. Sau này chị đừng tìm em nữa, chúng ta đừng làm bạn có lẽ tốt hơn.

Nói xong Doãn Ước đứng lên định đi, Sandy chụp tay cô lại:

– Em đừng đi.

– Sandy, nếu chị không nói thật với em, em không thể tiếp tục giúp chị được. Em cũng có cuộc sống của mình, em không thể mơ mơ hồ hồ bị người ta lợi dụng được. Nếu Diệp Hải Thần thật sự là kẻ xấu, em và chị làm bạn với nhau, thì bản thân em sẽ gặp nguy hiểm. Là con người đều ích kỷ mà.

Sandy bật khóc nức nở, chị thống khổ ôm đầu:

– Chị thật sự rất yêu anh ấy.

– Vậy chị có thể tiếp tục yêu anh ấy, để xem chị còn yêu nổi hay không. Chị muốn cược mạng vào, ai cũng không cứu được chị.

https://thuviensach.vn

– Sẽ không, anh ấy sẽ không giết chị đâu, anh ấy yêu chị mà.

– Anh ta còn nói phải kết hôn với Hạ Tịch, nhưng anh ta bắt cóc cô ấy, làm cô ấy ngày ngày sống trong sợ hãi. Một người đàn ông đáng sợ như vậy, chị còn muốn dây dưa với anh ta đến bao giờ?

Cơ thể Sandy run nhẹ, nước mắt ràn rụa. Doãn Ước càng trấn tĩnh thì lòng chị càng bất an, dục vọng muốn nói hết gần như sắp tuôn trào.

– Chị không nói, OK, em đi đây.

– Đừng đừng, em ngồi xuống đã.

Doãn Ước nhíu mày thở dài, lại ngồi xuống. Sau đó, cô liền nghe từ miệng Sandy, một câu chuyện vô cùng kỳ lạ.

Bạn học nam năm đó Sandy ngủ chung, từng phải đến bệnh viện tâm thần.

– Ngay khi tụi chị phát sinh chuyện đó không bao lâu. Ban đầu, chị không cảm thấy anh ta có gì lạ. Lúc đó, chị lo vội vàng nói chia tay với Diệp Hải Thần, tâm trạng sa sút, hoàn toàn không để ý đến anh ta. Chỉ biết là sau đó anh ta nghỉ học. Hôm nay chị mới nghe nói, lúc ấy anh ta nghỉ học là bởi vì áp lực tinh thần quá lớn, có một đêm nọ ở nhà tự hành hạ mình, còn suýt nữa tự đâm chết mình. Người nhà anh ta cảm thấy kỳ lạ nên đưa anh ta đến khoa thần kinh khám, bác sẽ nói anh ta mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng.

Trong bệnh viện, anh ta nói với bác sĩ, trong lớp anh ta có một nam sinh tên Tống Kiện bị người ta sát hại. Người sát hại Tống Kiện đã chặt thi thể Tống Kiện ra từng khúc, sau đó để dành ăn dần. Lúc anh ta miêu tả lại vô cùng chi tiết, giống như cả người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, những hình ảnh chứng kiến kẻ sát nhân ăn thịt uống máu người bị hại, được anh ta diễn tả vô cùng logic.

https://thuviensach.vn

Sau khi những bác sĩ giàu kinh nghiệm đó nghe xong, có người sắc mặt trắng bệch ăn uống không ngon, có người mất kiên nhẫn, gọi điện báo cảnh sát ngay tại chỗ.

Cảnh sát nhận được tin báo lại không mấy quan tâm đến lời nói của một kẻ tâm thần, nhưng sau khi đến nói chuyện vài câu với anh ta, làm như ý thức được tầm quan trọng của sự việc, bắt đầu nghiêm túc lập hồ sơ điều tra.

Nhưng kết quả điều tra lại nằm ngoài dự kiến của mọi người, nam sinh tên Tống Kiện kia vẫn còn sống, hằng ngày đi học tan học bình thường. Còn hiện trường tên sát nhân phanh thây người khác mà anh ta nhắc đến, cảnh sát cũng điều tra qua, hóa ra là một căn nhà phổ thông, trong nhà có ba nhân khẩu sống hạnh phúc, là gia đình kiểu mẫu trong miệng hàng xóm.

Cái gì mà giết người ăn thịt, hoàn toàn chưa từng có.

Anh ta như thế bị chính thức kết luận là bệnh nhân tâm thần nặng, phải nhập viện tiếp nhận điều trị. Anh ta ở trong bệnh viện nhiều năm, sau đó tình huống chuyển biến tốt mới được phê chuẩn cho về nhà. Nhiều năm trôi qua người nhà anh ta vẫn không để anh ta hòa nhập với xã hội, mỗi lần ra ngoài đều có người đi cùng. Còn anh ta cũng vẫn chưa hồi phục lại trạng thái sáng sủa thích cười trước kia.

Lúc Sandy gặp lại anh ta, gần như không nhận ra người đang ông u ám lặng lẽ này, chính là phú nhị đại năm đó kiêu hãnh dạn dĩ nhất lớp.

Nghe xong câu chuyện này, da đầu Doãn Ước run lên, ngay cả Kỷ Tùy Châu nghe xong cũng nhíu mày.

– Bạn của Sandy nói, anh ta sau này có tâm sự với gia đình, sự kiện giết người ăn thịt năm đó, đều do người khác nói với anh ta. Người đó rất giỏi, có thể miêu tả sự việc đó sinh động chân thật đến vậy, thế nên đã khiến anh

https://thuviensach.vn

ta nảy sinh ảo giác, nghĩ bản thân đã từng trải qua, còn tự ép bản thân đến phát điên.

– Em muốn nói, người đó chính là Diệp Hải Thần?

– Không phải em nói, là Sandy nói.

Toàn bộ quá trình cô đều thuật lại lời của Sandy, không thêm không bớt gì cả.

Thực tế thì, chuyện này khiến cô rất kinh ngạc, cũng khiến cô có một cách nghĩ mới.

– Anh nói xem, hôm nay Sandy có phải đang cố ý nói với em chuyện này không?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-2

Doãn Ước suy nghĩ kỹ lại, tất cả những hoài nghi của cô về Diệp Hải Thần, gần như đều có liên quan đến Sandy.

Sandy truyền đạt cho cô những thông tin đó. Nếu cô chọn tin tưởng Sandy, vậy Diệp Hải Thần trăm phần trăm có vấn đề.

– Nhưng nếu nghĩ ngược lại, Diệp Hải Thần là người trong sạch, thì người có vấn đề chính là Sandy rồi.

Rốt cuộc là ai bắt cóc Hạ Tịch?

– Ngoan ngoãn ra ngoài ăn cơm đi, bớt nghĩ chuyện này, không tốt cho con đâu- Kỷ Tùy Châu cốc trán Doãn Ước- So với làm thám tử, chi bằng nghĩ lại xem nên biểu hiện thế nào trong lễ đính hôn thì hay hơn.

Anh nhắc Doãn Ước mới nhớ, ngày đính hôn của hai người họ đã sắp đến. Địa điểm tổ chức đính hôn Kỷ Tùy Châu sắp xếp tại một thị trấn nhỏ ven biển ở Australia, bao trọn cả trang viên để mở tiệc chiêu đãi khách mời. Doãn Ước cũng không biết anh đã tốn bao nhiêu tiền, nhưng nhìn vé máy bay và nơi ở của nhiều người như vậy, cô chỉ biết con số này khẳng định không nhỏ.

Để tránh đau lòng xót dạ, cô không hỏi tới, mỗi ngày chỉ để ý dưỡng thai và làm đẹp.

Có một ngày cô đang đứng rửa mặt, nhìn khuôn mặt trắng trẻo tròn trịa của mình trong gương, không khỏi than thở:

https://thuviensach.vn

– Anh nói xem có khi nào em sinh con gái không? Người ta nói lúc mang thai con gái, người mẹ sẽ đẹp lắm, sinh xong thì lập tức biến dạng ngay.

Kỷ Tùy Châu lại kề sát vào má cô hôn một cái:

– Lúc nào em cũng đẹp hết.

– Lúc nào anh cũng nói thật dễ nghe.

Danh sách khách mời của Kỷ Tùy Châu rất dài, rất nhiều người hợp tác trong kinh doanh. Doãn Ước cầm danh sách đọc một hồi, nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

– Anh có mời Trịnh Đạc à?

– Không chỉ anh ta, gia đình họ sẽ có không ít người tham dự.

Doãn Ước vậy mới biết, Thịnh Thế và tập đoàn của nhà họ Trịnh có hợp tác qua lại. Khó trách lần trước anh và Trịnh Đạc bàn chuyện đầu tư hợp cạ như thế, hai người này quả nhiên là người cùng một vòng lẩn quẩn mà.

Doãn Ước mời hết thân thích bạn bè cũng chỉ có vài chục người, làm sao so được với nhân số bên Kỷ Tùy Châu. Lễ đính hôn ấn định vào một ngày trong tháng Tư, khi đó Doãn Ước đã mang thai qua ba tháng đầu, bụng hơn nhô lên, nhờ lễ phục thiết kế che đi, vóc dáng xem như không tồi.

Tựa như chính cô nói, mang thai khiến cô trở nên đặc biệt xinh đẹp hơn.

Ngồi máy bay hơn mười tiếng, đáp xuống sân bay lại phải ngồi xe, sau khi chạy suốt ba tiếng đồng hồ trên đường cao tốc, mới đến trang viên do Kỷ Tùy Châu đặt.

Doãn Ước mệt mỏi, thay đồ ra liền đi ngủ, đánh một giấc thức dậy trời đã tối, bên ngoài trăng sáng sao thưa, gió đêm thổi vào mát mẻ dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Ở Úc tháng Tư là tháng giao mùa thu và đông, Doãn Ước đứng bên cửa sổ cảm giác hơi lạnh, đang định xoay người mặc thêm áo, thì một chiếc áo khoác đã choàng lên vai cô.

Cô xúc động, xúc động vì mình sắp mặc vào lễ phục xinh đẹp, trở thành cô dâu của Kỷ Tùy Châu.

– Có phải chúng ta buồn cười lắm không, chúng ta rõ ràng đã nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi mà.

– Nhưng đã là nghi thức, không thể không làm gì đó cho em, cực cho em rồi- Kỷ Tùy Châu hôn lên vành tai cô.

– Không sao, em biết anh là dân kinh doanh, đây cũng là một cơ hội gắn kết tình cảm. Vì số cổ phần hơn một triệu của em trong công ty, vất vả một chút cũng đáng mà.

Cô còn nhớ rõ lắm, để xem Kỷ Tùy Châu có bản lĩnh khiến chúng tăng gấp đôi không.

– Nói khoác cũng đừng nói lung tung như vậy.

– Anh cam đoan.

Hôm sau thức dậy, Doãn Ước ở nhà ăn dưới lầu gặp được Trịnh Đạc. Đối với cô mà nói chạm trán thế này có hơi ngại ngùng, nhưng Trịnh Đạc không quá để ý, giơ tay chào hỏi cô, còn kéo ghế ra mời cô ngồi.

Kỷ Tùy Châu còn bận rộn sắp xếp lễ đính hôn, gần như không có thời gian cùng cô dùng cơm. Từ sáng hôm đó, Doãn Ước cũng rất hiếm khi thấy anh. Cho dù thấy cũng là vội vàng thoáng qua.

Trái lại Trịnh Đạc, thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt Doãn Ước. Có lần Doãn Ước đang ở trong phòng luyện tập đàn dương cầm, Trịnh Đạc liền

https://thuviensach.vn

bước vào hướng dẫn cho cô. Đôi tay chuyên cầm dao mổ của anh, lại lướt trên phím đàn thuần thục sinh động, hiển nhiên trình độ cao hơn cô.

Ngoại trừ đánh đàn anh còn có thể ca hát, khúc nhạc vốn Doãn Ước đàn có hơi rời rạc, nhưng tiếng ca của anh cất lên lại liền mạch, êm tai đến tuyệt vời.

Đến cuối cùng cô không khỏi khen anh vài câu.

Trịnh Đạc vì để khích lệ cô nên nói đùa:

– Hiện tại em hối hận vẫn còn kịp, nhân lúc trước khi buổi lễ bắt đầu, anh đưa em đi trốn, thế nào?

– Còn có thể thế nào, em và anh ấy đã nhận giấy hôn thú rồi- Doãn Ước cười cười xua tay.

– Không sao, anh không ngại em từng ly hôn đâu.

– Nhưng em rất ngại, nếu có thể, em một chút cũng không muốn ly hôn.

Trịnh Đạc vẻ mặt đành chịu, bộ dạng như bị đả kích rất lớn. Anh hiếm khi hài hước như vậy, Doãn Ước khá tán thưởng cho hành động của anh.

Hai người họ đang cười, Diệp Hải Thần đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng này có hơi kinh ngạc đôi chút.

Ánh mắt anh ta trầm xuống, nói:

– Tôi tìm Sandy. Doãn Ước, cô có gặp cô ấy không?

– Chị ấy đang tản bộ ở công viên phía sau.

– Cám ơn.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Diệp Hải Thần đi ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại giúp họ. Anh ta vẫn giữ khí chất lịch lãm như trước, nhưng tất cả hành động của anh trong ở trong mắt Doãn Ước, lại cảm thấy ớn lạnh.

Cô từng hoài nghi Sandy, nhưng so sánh mà nói, hoài nghi về Diệp Hải Thần lớn hơn. Đàn ông vẫn hơn phụ nữ, ở phương diện thiên tài phạm tội có ưu thế lớn hơn.

– Sao vậy?- Trịnh Đạc giơ tay quơ quơ trước mặt cô.

– Không, không sao.

Doãn Ước miệng nói vậy, lại không có hứng thú đánh đàn tiếp. Trịnh Đạc vỗ vỗ vai cô, dịu dàng nói:

– Đừng lo lắng, cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ bảo vệ em.

– Câu này của anh là có ý gì?

– Hàm ý chính là, anh sẽ không để em gặp nguy hiểm.

– Cho nên, em sẽ gặp nguy hiểm à?

– Không, em không gặp nguy hiểm đâu.

Lời nói của Trịnh Đạc gây ra cho Doãn Ước chút bất an. Cho dù trên mặt mọi người đều mang theo vẻ hân hoan khi sắp nghênh đón chú rể và cô dâu mới, nhưng Doãn Ước lại trở nên ngày càng buồn bực.

Vào buổi tối đi ngủ, cô phát hiện Kỷ Tùy Châu đang xem một cuốn tiểu thuyết. Bìa sách rất quen thuộc, là đồ của Hà Mỹ Hi. Cô kề sát vào xem:

– Sao đột nhiên lại xem thứ này?

– Chán quá, tùy tiện xem thôi.

https://thuviensach.vn

– Đây là của Hà Mỹ Hi.

– Anh không biết, anh tưởng của em- Kỷ Tùy Châu đặt sách xuống- Không lẽ ngay cả chuyện này em cũng ghen.

Doãn Ước lườm anh, rõ ràng tâm trạng rất tốt, trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói của Trịnh Đạc, lập tức căng thẳng hơn.

– Sao vậy?- Kỷ Tùy Châu sờ trán cô, không cảm thấy có vấn đề gì.

– Lão Kỷ, chúng ta thật sự sắp đính hôn à?

– Em sao vậy, không lẽ là hội chứng sợ hãi trước hôn nhân. Đăng ký kết hôn rồi, cái này chỉ là hình thức thôi. Vả lại chỉ là đính hôn, sau đó còn phải kết hôn nữa, nhưng mà bây giờ bụng em lớn rồi, chuyện kết hôn chờ sinh con xong rồi tính.

– Không làm không được sao?

Hỏi câu này xong Doãn Ước cảm thấy mình có hơi ngốc, mau chóng sửa miệng:

– Thôi không nói đề tài này nữa, anh có thể tìm cho em một đầu bếp Trung Quốc không? Em không muốn mỗi ngày đều phải ăn bánh mỳ và bò bít tết này nọ, rất ngán, em muốn ăn gỏi rau xanh, canh củ cải, có đậu đũa muối chua không?

– Em làm đi- Kỷ Tùy Châu nhéo mũi cô, rồi gọi điện thoại căn dặn đầu bếp nấu món Trung Quốc cho Doãn Ước. Doãn Ước tiện tay cầm cuốn tiểu thuyết Kỷ Tùy Châu mới đọc lúc nãy lên, lật từ đầu đến cuối, không phát hiện có gì khác thường, liền đặt xuống lại.

Cô cảm thấy bản thân nhất định là quá căng thẳng, nhìn thứ gì cũng nghi thần nghi quỷ.

https://thuviensach.vn

Ba ngày tiếp theo, Doãn Ước cũng trở nên cực kỳ bận rộn. Kiểu dáng lễ phục lại sửa rồi sửa, một mình Sandy không đủ sức lo liệu, lại mời thêm một nhà thiết kế nổi tiếng ở New York đến giúp đỡ. Cho nên mỗi ngày Doãn Ước ngoại trừ dưỡng thai ra, chính là ở trong phòng quần áo thử đồ.

Có lúc thử nhiều hoa mắt, cô liền dựa theo con số mà chọn đại. Nhà thiết kế nọ cảm thấy tính cách cô thú vị, mau chóng kết bạn với cô. Doãn Ước liền nhân cơ hội dạy chị ấy văn hóa Trung Quốc, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, nói tới trò mạt chược quốc hồn quốc túy của Trung Quốc. Cuối cùng không biết từ đâu lôi ra một bộ mạt chược, chọn lễ phục liền biến thành chơi bài.

Bởi vì ba thiếu một, Doãn Ước kéo Ngải Băng đến góp vui cho đủ số. Ngải Băng đối với ai cũng lạnh lùng, nhưng kỹ thuật đánh mạt chược không kém, thậm chí có thể nói là khá giỏi.

Ba người bị cô đánh tơi tả, thua đến rơi lệ. Kỷ Tùy Châu có lần nhìn thấy, chọc các cô là băng nhóm ma nữ cờ bạc, bị Doãn Ước đuổi chạy. Ngải Băng thấy thế liền dạy bảo cô một câu:

– Nhã nhặn chút.

Đây là câu dài nhất từ trước đến này mà chị cô nói với cô.

Sau hai ngày đánh mạt chược, ngày khiến cho Doãn Ước căng thẳng đã tới.

Rạng sáng ba giờ, Doãn Ước bị lôi dậy, bắt đầu trang điểm. Lễ đính hôn tổ chức ở trong một khách sạn cao cấp cách trang viên này một giờ ngồi xe, Doãn Ước chuẩn bị xong, trước chín giờ phải đến hiện trường bên kia, để tránh làm lỡ thời gian.

Nghe nói đúng chín giờ Kỷ Tùy Châu mới xuất hiện. Lúc trước Doãn Ước nghe vậy liền không nhịn được cười, đã chạy ra nước ngoài kết hôn

https://thuviensach.vn

theo kiểu Tây Dương rồi, lại còn phong kiến mê tín như thế.

Cô dưới sự trở giúp của Sandy đã mặc xong lễ phục, ngồi đó đánh ngáp, để mặc người khác vẽ vời lên mặt mình.

Sandy có chút ngồi không yên, thường đứng lên đi ra ngoài. Trong tay chị ấy vẫn cầm điện thoại, mấy lần muốn gọi đi, lại cố gắng nhịn xuống.

Doãn Ước có hơi nghi ngờ:

– Chị sao vậy, còn khẩn trương hơn cô dâu là em nữa?

– Không có, chị ổn mà.

Sandy cũng không rõ tại sao mình lại khẩn trương đến vậy. Thật sự chuyện gì cũng không có, hết thảy đều bình yên. Nhưng chị không nhịn được cứ suy nghĩ lung tung. Chị muốn gọi điện thoại cho Diệp Hải Thần, thế nhưng nhấn hai lần vẫn không nhấn nút gọi được.

Cuối cùng cố gắng hạ quyết tâm, chạy ra bên ngoài hứng gió lạnh năm phút đồng hồ, mới bình ổn được tinh thần, bắt đầu gọi điện. Điện thoại cũng đã gọi đi, thế nhưng điện thoại của đối phương lại không kết nối được.

Không thể kết nối khác với tắt nguồn, huống hồ Diệp Hải Thần luôn không có thói quen tắt điện thoại lúc ngủ. Bây giờ đã sắp sáu giờ sáng, hôm nay chắc hẳn anh phải đi cùng Kỷ Tùy Châu từ sáng sớm. Sao đang yên đang lành, điện thoại lại xảy ra vấn đề?

Lúc chị quay trở vào, sắc mắt càng thêm khó coi. Doãn Ước không nhịn được, đứng lên cầm tay chị:

– Rốt cuộc là sao, chị muốn nói với em không?

https://thuviensach.vn

– Chị không biết, chỉ là chị không khống chế được chính mình- Sandy lắc đầu- Doãn Ước, chị không tìm được Diệp Hải Thần, điện thoại của anh ấy không gọi được.

Doãn Ước mấy ngày nay cũng không nhìn thấy Diệp Hải Thần, nhưng trang viên này rộng như vậy, không nhìn thấy cũng rất bình thường, cô hoàn toàn không nghĩ nhiều.

– Để em gọi điện hỏi thử xem.

Cô điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, đối phương hình như đang bận, bắt máy chỉ nói vài câu liền cúp. Doãn Ước cũng chưa kịp hỏi anh có gặp Diệp Hải Thần không?

– Bỏ đi, có lẽ lát nữa đến khách sạn sẽ gặp được. Em thấy bên chỗ họ bận rộn lắm, chắc là sắp xuất phát rồi. Lát nữa em gọi lại hỏi anh ấy.

Trang điểm xong, Doãn Ước được người ta dẫn ra khỏi phòng. Khoảnh khắc bước ra, ngay cả cô cũng cảm thấy khẩn trương hơn. Cô nghĩ Kỷ Tùy Châu sẽ đến đón cô, kết quả lại là nhân viên đến, dẫn cô xuống dưới lầu.

Trước cửa, có một chiếc xe màu đen rất dài đỗ lại. Doãn Ước được ra hiệu ngồi vào trong xe. Ngoại trừ cô ra, những người khác đều đứng bên ngoài. Doãn Ước ngồi vào mới phát hiện, trong xe cũng không có Kỷ Tùy Châu, ngoại trừ tài xế ra, không có bất kỳ ai khác.

Cửa xe đóng rầm, cô sợ đến mức giật mình. Vừa định lên tiếng, xe đã khởi động.

– Chờ đã, Kỷ Tùy Châu vẫn chưa đến.

– Anh ta sẽ không đến đâu.

https://thuviensach.vn

Tài xế quay đầu lại cười cười với Doãn Ước, dưới ánh đèn mờ mờ trong xe, khuôn mặt đó có hơi đáng sợ.

Doãn Ước lần đầu tiên phát hiện, khuôn mặt điển trai hiền hòa của Trịnh Đạc, cũng có lúc trở nên đáng sợ thế này.

Còn tiếp…

*** Bounus hình đậu đũa muối chua.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-3

Trời còn chưa sáng hẳn, Doãn Ước ngồi trong xe không nói một lời.

Trịnh Đạc đã có chuẩn bị, đưa cô một chai nước:

– Uống chút đi, trong nước không có độc đâu.

Doãn Ước không nhận lấy, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm nửa khuôn mặt của Trịnh Đạc hiện lên trong kính chiếu hậu.

– Trịnh Đạc, anh muốn làm gì?

– Đây phải hỏi lão Kỷ nhà em chứ, anh chỉ là người hỗ trợ thôi.

– Kỷ Tùy Châu kêu anh làm vậy?- Doãn Ước ngạc nhiên.

– Em cho rằng thế nào?- Trịnh Đạc lại mỉm cười- Đúng vậy, anh cũng ước gì mình cướp được cô dâu. Nhưng vô ích thôi, em đã có giấy hôn thú với anh ta, còn có con với anh ta nữa, chuyện ván đã đóng thuyền, hiện tại có muốn cũng vô ích. Hôm nay em có thể đính hôn hay không, cũng không quan trọng, Kỷ Tùy Châu sẽ bù đắp lại cho em.

– Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trịnh Đạc mím môi, Doãn Ước tức giận, cao giọng gọi anh một tiếng:

– Trịnh Đạc!

https://thuviensach.vn

– Được rồi được rồi, anh sợ em rồi. Trung Quốc gửi tin đến, trong căn biệt thự nơi điện thoại của Hạ Tịch phát ra tín hiệu, tìm được hai mẫu máu. Một mẫu là của Hạ Tịch, mẫu còn lại là của Diệp Hải Thần. Họ hiện tại thế nào, chắc em phải rõ hơn anh.

Doãn Ước không khỏi quay đầu lại, cô muốn nhìn xem Sandy thế nào. Nhưng xe đã chạy được một đoạn, qua kính xe hoàn toàn không nhìn thấy được gì.

– Bây giờ chúng ta đi đâu?

– Một nơi an toàn. Anh nói sẽ bảo vệ em mà. Đợi họ giải quyết xong chuyện này, chúng ta lại về.

– Em dựa vào cái gì để tin anh?

– Em có thể không tin anh. Nhưng hiện tại em chỉ có thể đi theo anh thôi. Diệp Hải Thần rơi vào đường cùng rồi, còn em là nhược điểm lớn nhất của Kỷ Tùy Châu. Em không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, nếu không sự việc hôm nay không giải quyết được. Chuyện bắt người cứ giao cho họ đi, em thì chú ý nghỉ ngơi là được.

Doãn Ước nhìn ra sắc trời bên ngoài, dự báo thời tiết có nói hôm nay không nắng. Cô vốn trách móc nói chọn ngày không tốt, chọn đi chọn lại chọn ngày ngày trời mưa, hiện tại lại không dám nghĩ tiếp. Nhìn thấy trời sắp sáng, nhưng bên ngoài vẫn âm u làm người ta không thở nổi.

Cô lờ mờ cảm nhận được tiếng sấm sét ở đằng xa, sau đó lại nghe Trịnh Đạc cảm thán:

– Phía trước có mưa, xem ra dự báo thời tiết rất chuẩn. Thời tiết ở Australia thường như vậy, mây đen che chắn cả một địa phương, chúng ta chạy thêm một đoạn nữa, thời tiết sẽ tốt hơn thôi.

https://thuviensach.vn

Câu này một lời hai nghĩa, tựa như tình hình hiện tại của họ.

– Cảnh sát tìm được Hạ Tịch chưa?

– Vẫn chưa, chắc sẽ nhanh thôi. Có lẽ sẽ mau chóng có tin tức, nếu tìm được thi thể rồi, rắc rối của Diệp Hải Thần sẽ càng lớn hơn.

Doãn Ước ôm đầu gối im lặng thật lâu, chờ đợi lâu như vậy, đáp án đã có, thế nhưng cô không chút vui vẻ. Có lẽ ngay từ đầu đã đoán được, người đó vẫn luôn ở bên cạnh họ, nhưng vẫn không muốn tin, người đó sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn như thế.

Hạ Tịch bị sát hại, có lẽ không phải vì bất cứ ai, mà chỉ vì loại ý niệm thèm muốn giết người của hắn. Đây là con đường không thể quay đầu, một khi đi lên, sẽ không trở về được.

Trịnh Đạc đưa Doãn Ước đến một nông trang ở gần đó. Nhà không lớn lắm, bốn phía trống trải, phóng tầm mắt ra xa chỉ toàn là cây cối. Cô bước vào nhà liền thấy bên trong có một đám đàn ông, đủ mọi màu da. Họ nghe theo sự chỉ huy của Trịnh Đạc, phụ trách bảo vệ sự an toàn của Doãn Ước ở đây.

Trịnh Đạc bật nhạc cho Doãn Ước nghe, lại đưa thức ăn cho cô. Bưng đến trước mặt cô là món rau trộn, canh củ cải, còn có một đĩa đậu đũa muối chua xào. Tất cả đều là những món mấy hôm trước Doãn Ước đòi ăn.

Lúc nhìn thấy mấy món đó, nước mắt của cô không ngăn được nữa, lập tức trào ra. Trịnh Đạc có hơi đau lòng, lại đưa khăn tay cho cô:

– Đừng lo lắng, lão Kỷ nhà em tường đồng vách sắt, sẽ không sao đâu. Đợi họ bắt được Diệp Hải Thần rồi, sự việc sẽ được giải quyết.

– Có những ai tham gia, có người của cảnh sát không?

https://thuviensach.vn

– Có, chủ yếu là cảnh sát nước này.

– Đáng tin không?

– Trên cơ bản, anh cảm thấy người của lão Kỷ nhà em là đáng tin cậy nhất- Trịnh Đạc nhíu mày- Từ xưa đến nay, cảnh sát đều không muốn chuốc thêm rắc rối, chỉ là hỗ trợ, huống hồ vẫn là quỷ Tây Dương.

– Anh không thể nói mấy câu dễ nghe để an ủi em sao?- Doãn Ước vốn không ngăn được nước mắt, đã vậy còn khóc nhiều hơn.

Cô rất lo lắng.

– Được rồi, tại anh quan trọng hóa lên thôi. Em nên biết cảnh sát của Australia rất tài giỏi, ai cũng cao to lực lưỡng hết. Diệp Hải Thần bị họ lùng sục như con gà vậy thôi, tiện tay là có thể bắt được. Em yên tâm, chưa đến giữa trưa hôm nay, sẽ có tin tức tốt truyền đến thôi.

Lúc này vừa đúng 7h sáng, cách giữa trưa còn đến năm tiếng đồng hồ, Doãn Ước cảm thấy mình sắp không sống nổi rồi. Nếu có thể, cô tình nguyện ở bên cạnh Kỷ Tùy Châu, gặp phải nguy hiểm còn tốt hơn ở chỗ này một mình lo lắng sợ hãi.

– Tại sao anh ấy phải đích thân làm, giao cho cảnh sát không được sao?

– Lão Kỷ nhà em thích tự làm mà.

Trịnh Đạc không muốn nói thật, sợ có hại cho sức khỏe của Doãn Ước. Thực tế thì, khoảnh khắc Kỷ Tùy Châu nhận được tin tức kia, đang ở cùng một chỗ với Diệp Hải Thần. Nói là ra tay bắt người, chi bằng nói anh biến mình thành con tin, giữ chân Diệp Hải Thần, chờ cảnh sát đến. Điện thoại của Diệp Hải Thần không gọi được, bởi vì trên người Kỷ Tùy Châu luôn đeo máy chặn tín hiệu. Nhưng cũng vì vậy, Kỷ Tùy Châu không có cách gì

https://thuviensach.vn

nhận được tin tức từ bên ngoài truyền vào, hết thảy chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Đôi khi Trịnh Đạc thật khâm phục Kỷ Tùy Châu, người sắp kết hôn rồi, còn liều mạng như vậy, người dám cược mạng sống của mình vào, hiếm thấy lắm.

– Em có thể gọi điện cho anh ấy không, vừa rồi mới gọi không được mấy giây đã cúp. Em còn chưa nghe rõ giọng của anh ấy.

Nói đoạn Doãn Ước cũng ngẩn ra, cô có hơi mơ hồ, giọng nói vừa rồi là của Kỷ Tùy Châu sao? Trong lúc ồn ào cô cũng nghe không rõ.

– Trịnh Đạc, đưa điện thoại cho em.

– Bây giờ em không thể gọi điện thoại, đừng khiến anh ta phân tâm- Trịnh Đạc đẩy thức ăn đến trước mặt cô- Em ăn trước đã.

Doãn Ước làm sao nuốt trôi, cô sắp sửa liều mạng với Trịnh Đạc:

– Hoặc anh đưa điện thoại cho em, hoặc là em tự ra ngoài tìm, anh chọn đi.

– Doãn Ước, em nghe lời đi- Trịnh Đạc vẻ mặt khó xử.

– Vậy anh nói thật đi, hiện tại có phải anh ấy đang rất nguy hiểm không, anh ấy hoàn toàn không thể nghe điện thoại đúng không? Có phải anh ấy đang ở cùng Diệp Hải Thần không?

– Doãn Ước, em bình tĩnh đã.

Hiện tại cô sao có thể bình tĩnh được!

Trịnh Đạc sợ cô làm tổn thương đứa bé trong bụng, vươn tay đến ông lấy cô:

https://thuviensach.vn

– Không sao không sao, thật sự không sao mà.

Nước mắt của Doãn Ước không ngăn được cứ rơi xuống, khóc đến cơ thể cô run rẩy theo. Trịnh Đạc lần đầu tiên thấy cô như vậy, cũng bị dọa hết hồn, vừa lau nước mắt vừa an ủi cô. Thế nhưng vô ích, Doãn Ước quá lo lắng, lo lắng đến độ quên đi mình đang mang đứa con trong bụng.

Cô chưa từng biết, hóa ra cô rất sợ hãi nếu Kỷ Tùy Châu xảy ra chuyện gì.

– Trịnh Đạc, anh nói thật với em đi, họ hiện tại đang ở đâu? Em muốn nghe một lời nói thật.

– Vậy em nín khóc đã.

Trịnh Đạc đưa cô đến sô pha ngồi xuống, lại gọi người rót một ly sữa ấm mang đến dỗ cô uống. Doãn Ước đặc biệt ngoan ngoãn, một hơi uống hết cả ly. Sau đó cô trả ly lại cho anh:

– Xong rồi, nói cho em biết đi.

Trịnh Đạc vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu:

– Một tên Kỷ Tùy Châu thôi mà, lại có ý nghĩa với em như vậy. Để anh nói, họ bây giờ đang ở trên biển. Kỷ Tùy Châu nói sẽ làm cho em một hôn lễ trên biển, trước đó không để lộ chút tin tức gì. Diệp Hải Thần bị anh ta lừa rời bến, như vậy sẽ bắt dễ hơn, anh ta cũng khó lòng chạy thoát.

Vậy cũng có nghĩa là, hy vọng chạy trốn của Kỷ Tùy Châu giảm đi rất nhiều. Sự bất tiện cho cả hai người họ, là ngang nhau.

Trịnh Đạc có thể nghĩ ra đương nhiên Doãn Ước cũng có thể nghĩ ra, cho nên vừa nói xong anh định đưa tay ôm lấy cô, muốn an ủi cô. Thế nhưng

https://thuviensach.vn

không ngờ Doãn Ước lại vô cùng bình tĩnh, chỉ im lặng gật đầu, không nói gì thêm mà đứng dậy.

– Sao vậy?

– Có phòng không? Em muốn ngủ một giấc.

Trịnh Đạc nghĩ, rồi đưa Doãn Ước lên tầng hai.

– Em ngủ một giấc đi, muốn ăn chút gì không? Chỉ uống sữa không đủ đâu.

– Không cần, hiện tại em ăn không vô.

Trịnh Đạc khó xử nhìn cô:

– Vì đứa bé, đừng quá lo lắng.

Với anh ta mà nói, Kỷ Tùy Châu sống hay chết không quan trọng, Doãn Ước mới là người quan trọng nhất. Nhất là hiện tại cô còn đang mang thai, hơi lơ là thôi sẽ xảy ra chuyện lớn. Trịnh Đạc lần đầu tiên cảm giác, bản thân không có chút năng lực làm gì.

Anh bắt đầu có chút hối hận, nhưng đi đến bước này đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Doãn Ước nghe xong lời đề nghị của anh, cầm một bịch bánh quy đi vào phòng, sau khi đóng cửa lại liền mở bao bắt đầu ăn. Bánh quy có hơi bứ, cô lại đi lấy nước uống, cuối cùng cũng ăn xong cả bịch bánh, mới nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Chỉ là đang mặc lễ phục làm thế nào cũng không thể thoải mái nằm, cô lại đứng lên ngồi xuống sô pha, lật xem một cuốn tạp chí tiếng Anh có sẵn trong phòng.

https://thuviensach.vn

Thời gian chờ đợi dài hơn dự kiến, đến 12h trưa, Trịnh Đạc lại đến gõ cửa phòng Doãn Ước kêu cô đi ăn cơm, thấy cô vẫn mặc lễ phục, lúc này mới vỗ gáy:

– Quên nói với em, trong ngăn tủ có quần áo, em đi thay đi, có thể thoải mái hơn.

– Không cần, hiện tại em mặc gì cũng vậy.

– Ít nhất đừng khiến bản thân quá mệt mỏi.

Doãn Ước không lay chuyển được anh, đóng cửa lại thay đồ thoải mái, lúc này mới xuống lầu. Trịnh Đạc thấy dáng vẻ cô như thế có hơi đau lòng, chỉ có thể chọn lời hay để an ủi:

– Vừa rồi anh nhận được tin, cảnh sát đã đến, vây bắt chắc sẽ thuận lợi thôi. Em đừng lo nữa, đợi thêm một lát.

Doãn Ước vẻ mặt uể oải, không hề phấn chấn, ngồi xuống bàn, không biết ánh mắt nhìn đi đâu. Trịnh Đạc không ngừng khuyên cô nên ăn, cô lại chỉ lùa cơm trắng, không đụng vào bất kỳ món ăn nào.

Cô thế này, ngay cả Trịnh Đạc cũng cảm thấy chờ đợi đã biến thành một loại giày vò.

Cơm ăn được một nửa, rốt cuộc cũng có tin tức truyền đến. Một cấp dưới của Trịnh Đạc đi vào, kề tai nói nhỏ với anh ta vài câu. Sắc mặt anh bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì, cuối cùng không khỏi chửi bậy một câu.

– Quả nhiên là cô Sandy đó, có cô ta ở đây không có chuyện gì tốt.

– Sao vậy, liên quan gì đến Sandy?- Doãn Ước lập tức dừng đũa.

– Sợ Sandy gây rối, cố ý đưa em đến nơi này rồi, để lão Kỷ không bị phân tâm. Đáng tiếc tính sai một bước, cô ta lại chạy đến mật báo với Diệp

https://thuviensach.vn

Hải Thần. Hiện tại việc vây bắt có khe hở, người đã trốn thoát rồi.

Trịnh Đạc lần đầu tiên phát hiện, phụ nữ vì yêu điên cuồng, năng lượng sẽ lớn như vậy. Sandy đó vừa từ quỷ môn quan trở về, lại dám gọi người đưa cô ta ra biển, chỉ để truyền tin cho Diệp Hải Thần. Sớm biết vậy không nên mềm lòng, trói chị ta lại mới đúng.

Một đống rác rưởi, nhiều người như vậy lại không canh chừng được một phụ nữ!

Doãn Ước quan tâm Kỷ Tùy Châu hơn.

– Anh ta bị thương rồi, bây giờ đang ở bệnh viện chữa trị- Sắc mặt Trịnh Đạc càng thêm khó coi.

Nói xong, Trịnh Đạc liền hối hận, anh nhanh chóng nắm lấy tay Doãn Ước, muốn truyền cho cô sức chống đỡ:

– Không sao không sao, chắc chắn không sao đâu.

Giọng Doãn Ước bình thản:

– Anh nói thật với em đi, anh ấy bị thương thế nào?

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-4

Trịnh Đạc đưa Doãn Ước đến bệnh viện gặp Kỷ Tùy Châu.

Đó là bệnh viện nhỏ nằm ở vùng xa, chỉ có một tòa nhà ở đó, xung quanh là nhà trệt cũ nát, cùng bãi cỏ và cây cối um tùm.

Doãn Ước từ cổng đi vào, gần như không nhìn thấy ai. Bệnh viện khá sạch sẽ, so với bệnh viện lớn ở Trung Quốc xem như vô cùng chật hẹp, cửa phòng bệnh rất dày và nặng, thỉnh thoảng có vài cánh cửa để mở, Doãn Ước nhìn thoáng vào trong, chỉ nhìn thấy bàn và máy vi tính.

Đây nhìn thế nào cũng không giống bệnh viện.

– Bệnh viện ở đây đều như vậy, không có ai hết- Trịnh Đạc giải thích với cô.

– Vậy có bác sĩ không?

– Có- Trịnh Đạc mỉm cười- Chuyện này em không cần lo, nơi này tuy nhỏ nhưng đầy đủ thiết bị y tế, trình độ khám chữa bệnh ở đây cũng không kém bệnh viện lớn ở nước ta đâu, cái gì nên có đều có hết. Kỷ Tùy Châu cũng không bị thương vào chỗ hiểm, sau khi phẫu thuật xong chắc vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Khả năng lợi hại của Diệp Hải Thần nằm ngoài tưởng tượng của Trịnh Đạc, vốn tưởng rằng Kỷ Tùy Châu dẫn theo nhiều người như vậy, còn có cảnh sát hỗ trợ, chắc là có thể dễ dàng bắt được anh ta. Không ngờ anh ta

https://thuviensach.vn

nổi loạn, cướp một khẩu súng, bắn vào bả vai của Kỷ Tùy Châu, lại cướp một chiếc ca-nô, trốn thoát về hướng bờ biển.

Hiện tại anh ta ở đâu, không ai biết.

– Cho nên trong tay anh ta có súng?

– Chắc vậy, ở hiện trường anh ta bắn tổng cộng năm phát, ngoại trừ đả thương Kỷ Tùy Châu, còn gây thương tích cho một cấp dưới của anh ta và một cảnh sát. Cho nên trong súng của anh ta, hiện tại còn khoảng mười viên đạn.

Đây là một mối đe đọa tiềm tàng rất lớn, anh ta sẽ làm những gì anh ta muốn, cho dù bạn bình thường uy quyền ngập trời hô mưa gọi gió, cũng phải đến báo danh với Diêm Vương.

Doãn Ước ớn lạnh, bước chân nhanh hơn.

Cô mau chóng gặp được Kỷ Tùy Châu. Hệt như những gì Trịnh Đạc nói, sau khi phẫu thuật anh vẫn chưa tỉnh, vẫn còn rơi vào trạng thái hôn mê. Doãn Ước đứng ở bên giường anh một lát, quay đầu nói với Trịnh Đạc:

– Em có thể nói chuyện với anh ấy một lát không?

Trịnh Đạc thức thời ra ngoài, còn giúp họ đóng cửa. Sau đó, anh ta đứng ở hành lang, lấy điếu thuốc trong túi ra.

Anh ta muốn hút, nghĩ lại đây là bệnh viện, nên nhét điếu thuốc trở vào. Bởi vì công việc, anh đã lâu không hút thuốc. Thói xấu này vẫn là sau khi đến Mỹ đã tập lại.

Anh liếc nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt, nhớ tới nguyên nhân chân chính năm đó mình tập hút thuốc, trước mắt lại xuất hiện khuôn mặt của Doãn Ước.

https://thuviensach.vn

Cô ấy không thích người hút thuốc, Kỷ Tùy Châu cũng cai thuốc rồi, nên anh càng không thể hút. Trịnh Đạc nghĩ đến đây, lại móc gói thuốc ra, tìm một thùng rác ném vào.

Lúc đi trở về, Doãn Ước đã nói xong, đang mở cửa chuẩn bị đi. Trịnh Đạc đến định đỡ cô, bị cô từ chối.

– Em không sao, em khỏe mà, em có thể gặp bác sĩ không?

Trịnh Đạc dẫn Doãn Ước đến gặp bác sĩ chủ trị của Kỷ Tùy Châu. Một chuyên gia ngoại khoa giàu kinh nghiệm, tuy là phụ nữ, nhưng trông rất giỏi giang. Nữ bác sĩ kể lại tình hình của Kỷ Tùy Châu với Doãn Ước, Trịnh Đạc thì ở đó đảm nhận phiên dịch, cuối cùng bác sĩ lạc quan mỉm cười:

– Đừng lo, anh ta sẽ mau chóng khỏe lại thôi.

Rời khỏi bệnh viện, Trịnh Đạc lái xe đưa Doãn Ước về. Bệnh viện này cách trang viên đã ở khá gần, cho nên họ tạm thời quay lại đó.

Tuy nói gần, nhưng xe cũng chạy gần một giờ. Khi về đến nơi trời đã tối, Doãn Ước thấm mệt, gặp ai cũng không muốn nói gì. Cô ở dưới lầu gặp được Doãn Hàm, đối phương đã biết chuyện, muốn bước đến an ủi mấy câu, lại bị Doãn Ước xua tay từ chối.

– Anh đưa em về phòng đi- Cô nói với Trịnh Đạc.

Doãn Hàm hoài nghi nhìn hai người họ, lúc xoay người lại nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của Ngải Băng.

– Chị, chị có cảm thấy có gì đó lạ lạ không?

– Không thấy- Ngải Băng liếc Doãn Hàm.

Nói xong đi ngang qua người anh ta, lập tức lên lầu.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc đưa Doãn Ước về phòng, đang chuẩn bị đi ra, lại nghe thấy cô gọi mình:

– Anh vào đây đã, em có chuyện muốn nói với anh.

– Chuyện gì vậy?

– Đóng cửa lại đi.

Trịnh Đạc nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đi đến trước mặt Doãn Ước, đưa tay sờ trán cô.

– Em không sao, cũng không bị bệnh.

– Vậy thì làm sao?

– Hiện tại Diệp Hải Thần còn đang lẩn trốn đúng không? Anh ta sẽ rời khỏi Australia đến nơi khác à?

– Rất khó, bên hải quan chắn chắn không để anh ta xuất ngoại đâu. Chỉ cần anh ta lộ diện sẽ bị bắt ngay, anh ta chỉ có thể trốn thôi. Anh ta đi hai tay không cùng Kỷ Tùy Châu ra biển, tiền mặt trong người chắc không nhiều đâu. Anh ta cũng không thể dùng thẻ, cho nên anh nghĩ anh ta không đi xa được.

– Vậy anh ta có khả năng quay lại. Các anh giấu Sandy rồi à?

– Em đoán được?- Trịnh Đạc hai mắt sáng lên.

– Em còn đoán được, Diệp Hải Thần không đoán được sao? Các anh muốn chơi trò bắt rùa trong bình, người ta cũng phải mắc mưu mới được chứ. Chỉ dùng Sandy dẫn dụ anh ta, có được không?

– Không nắm chắc mười phần, nhưng có thể thử. Như em đã nói, cho dù là trốn cũng được mà đi đâu cũng được, anh ta cần có tiền. Mặt khác, anh ta

https://thuviensach.vn

còn có tình cảm với Sandy. Sandy vừa mới khỏe lại, anh ta có phủi tay để mặc không thì khó nói lắm. Con người Diệp Hải Thần này, lúc vô tình thì rất vô tình, còn lúc có tình cũng nằm ngoài tưởng tượng của người khác. Hôm nay nếu không phải anh ta nương tay, viên đạn bắn vào vai Kỷ Tùy Châu, chắn chắn đã ghim vào tim anh ta rồi. Đây là nhược điểm của Diệp Hải Thần, con người mà có nhược điểm thì dễ làm việc lắm.

– Vậy các anh phải cẩn thận. Kỷ Tùy Châu bị thương rồi, chỗ anh ấy có người…

– Em yên tâm, người bảo vệ Kỷ Tùy Châu có một đống, không sao đâu. Chỗ của chúng ta cũng đầy người, em yên tâm đi.

– Em thật sự có hơi lo. Trịnh Đạc, anh có thể cho em một khẩu súng không, em muốn dùng để phòng thân- Doãn Ước cười gượng.

– Súng? Thứ đó rất nguy hiểm với em.

– Không có súng em càng thấy nguy hiểm hơn. Em cũng khá hiểu biết Diệp Hải Thần, rất khó nói anh ta có đến tìm em không. Có súng, phần thắng của em sẽ lớn hơn.

Trịnh Đạc mím môi suy nghĩ, Doãn Ước thì chờ đợi nhìn anh. Đối diện với ánh mắt khao khát của cô, anh không biết nên từ chối thế nào. Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, tìm cho cô một khẩu súng ngắn chuyên dụng dành riêng cho nữ.

– Chỉ lớn bằng lòng bàn tay thôi, em rất dễ giấu, chú ý đừng để bỏng. Em có biết nổ súng thế nào không?

– Không biết, anh dạy em đi.

Trịnh Đạc liền cầm khẩu súng nhỏ bằng bàn tay kia, bỏ đạn vào làm mẫu cho Doãn Ước, cả quá trình cẩn thận dặn dò:

https://thuviensach.vn

– Không đến vạn bất đắc dĩ thì không thể dùng nó. Em chỉ cần hét lên, người của anh sẽ chạy vào.

– Người của anh?

– Ừ, người của anh, anh có dẫn người đến- Trịnh Đạc vẫn cúi đầu lắp đạn.

Anh đưa cây súng đã lắp đạn xong cho Doãn Ước:

– Ngủ sớm một chút đi, có chuyện gì ngày mai rồi tính.

Doãn Ước nhìn theo bóng lưng anh một lát, cầm súng ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng nhét vào túi. Cô ngồi trong phòng nghĩ một chuyện, không bao lâu nghe được dưới lầu có tiếng động cơ xe hơi. Trời tối thế này, ai còn lái xe ra ngoài chứ?

Trịnh Đạc một mình lái xe, chạy trên đường quốc lộ nông thôn vắng vẻ. Con đường đang tu sửa chưa bằng phẳng, thỉnh thoảng cán qua đá, xe liền kịch liệt xốc nảy.

Tâm trạng anh lại không tồi, còn nhẩm theo lời ca của bài hát đang phát trong xe. Dọc đường không có chiếc xe nào, khi đến bệnh viện, đã gần đến 9h tối.

Đèn xe hơi sáng lên, chiếu vào tòa nhà bệnh viện, trong bóng đêm tòa nhà có vẻ đặc biệt sừng sững, cũng vắng vẻ đến độ mang đến cảm giác áp bức dày đặc cho người khác.

Anh tùy tiện đỗ xe trước cửa, đi thang máy lên lầu.

So với ban ngày đến đây, hiện tại người trong bệnh viện càng thêm thưa thớt. Tất cả bác sĩ y tá đều bị đưa đi, đa số phòng bệnh đều là người của họ, vì để đợi một người.

https://thuviensach.vn

Lúc Trịnh Đạc đẩy cửa vào phòng bệnh, Kỷ Tùy Châu đang dựa vào đầu giường đọc sách. Sắc mặt anh nhợt nhạt, mặc đồ bệnh nhân rộng thùng tình, bả vai bên trái u lên, hiển nhiên do quấn băng gạc.

Trịnh Đạc đi đến xốc chăn anh lên, nhìn thấy đùi phải được quấn băng kín mít. Cơ thể anh ta lơ đãng ngồi xuống giường, chỉ thấy Kỷ Tùy Châu nhíu mày.

– Ngại quá, đau không?

– Anh muốn thì có thể thử?

Kỷ Tùy Châu giơ tay kéo ngăn tủ đầu giường ra, ném khẩu súng cho Trịnh Đạc. Trịnh Đạc nhận lấy ngắm nghía:

– Không cần như thế, tôi không hề chạm vào anh mà. Diễn kịch thôi, diễn nhập tâm quá làm gì.

– Vốn nghĩ có thể thành công, ai dè lại thất bại. Nếu thành công, hai viên đạn này tôi chịu mới không vô ích.

– Vậy lát nữa anh ta đến chỗ anh, anh lo liệu được không?

– Sao được, súng cũng đưa anh rồi, toàn bộ dựa vào anh đó.

– Chúng tôi nhiều người như vậy, dù thế nào cũng tóm được anh ta. Nhưng mà anh chắc chắn đêm nay anh ta sẽ tới à?

– Anh ta không thể đợi nữa, thời gian kéo càng lâu, thể lực anh ta hao phí càng lớn, phần thắng cũng càng nhỏ hơn. Hiện tại tôi bị thương, với anh ta mà nói là thời cơ tốt nhất. Cho dù biết chúng ta đã mai phục, anh ta nhất định sẽ đến. Anh ta vì Sandy giết Hạ Tịch, người như thế không có chuyện gì mà không thể làm.

Kỷ Tùy Châu đặt sách sang một bên, hỏi Trịnh Đạc:

https://thuviensach.vn

– Bên Doãn Ước thế nào?

– Không cần lo, có người của tôi ở đó.

– Người của nhà anh có đáng tin không?

– Chuyện này anh yên tâm, họ đi theo tôi đến Mỹ, lại đi theo về Trung Quốc, hiện tại lại đang ở Australia, đã đáng tin lắm rồi.

Trịnh Đạc lại nhớ tới một chuyện:

– Đúng rồi, Doãn Ước hỏi tôi súng, cô ấy đoán được.

– Cô ấy chắc chắn có thể đoán được, chuyện này cũng không có gì khó đoán.

– Từ sau khi cô ấy theo anh, chuyện như vậy đã gặp nhiều rồi, bây giờ biểu hiện xem như bình tĩnh. Ngoại trừ ban đầu có chút mất khống chế ra, sau cũng ổn rồi.

– Cám ơn anh đã chăm sóc cô ấy.

– Không cần cám ơn, tôi chăm sóc cô ấy cũng chẳng phải vì anh.

Hai người đàn ông là tình địch liếc nhìn nhau, nụ cười có chút giả tạo.

Trịnh Đạc nhìn quanh một vòng:

– Sandy đâu, anh giấu cô ta đi đâu rồi?

Kỷ Tùy Châu nhìn về phía tủ áo, Trịnh Đạc ngầm hiểu, đi qua đó kéo mở một cánh tủ. Trong tủ quần áo tối hù, dựa vào ngọn đèn nhỏ xíu trong phòng Trịnh Đạc nhìn thấy nửa khuôn mặt của Sandy. Giờ phút này Sandy đang hôn mê, còn bị băng keo dán miệng, hai tay hai chân đều bị trói.

https://thuviensach.vn

Không biết Diệp Hải Thần nhìn thấy người phụ nữ anh ta yêu biến thành dạng này, có thể khó chịu hay không?

– Thế nào, yên tâm chưa?- Kỷ Tùy Châu rất hiểu tính đa nghi của Trịnh Đạc, nếu lúc này không thấy Sandy, bệnh đa nghi của anh ta sẽ phát tác nghiêm trọng.

– Cái tủ lớn như vậy, quả thật còn có thể giấu thêm một người- Trịnh Đạc đóng tủ lại- Ví dụ như tay súng bắn tỉa, Diệp Hải Thần đến liền trực tiếp bắn một phát lấy mạng, không thì bắn vào chỗ hiểm, chúng ta không cần phải ra tay.

– Không chừng bên trong thật sự có giấu thêm người nào đó.

Trịnh Đạc đi một vòng trong phòng bệnh, phát hiện trong toilet có người, sau bức rèm cũng có người, đáng tiếc trần nhà không có chỗ núp, nếu không chỉ cần hôm nay Diệp Hải Thần bước vào đây, nhất định khó sống sót đi ra ngoài.

– Lát nữa phải cẩn thận, cố gắng bắt sống anh ta- Kỷ Tùy Châu nhắc nhở Trịnh Đạc.

– Ừ- Trịnh Đạc lơ đãng đáp.

Thời gian chờ đợi buồn chán làm người ta cảm thấy khó khăn. Cả đêm, Trịnh Đạc đều ở trong phòng bệnh của Kỷ Tùy Châu không ra ngoài, nhưng không có một ai đến. Mãi cho đến khi tờ mờ sáng hôm sau, mới nghe được có người gõ cửa.

Doãn Ước cả đêm mất ngủ, sắp sáng mới chợp mắt được một chút, kết quả bị tiếng đập cửa đánh thức. Cô đi ra mở cửa, nhìn thấy Ngải băng đứng đó.

– Chị, có chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Ngải Băng vẫn im lặng, Doãn Ước thấy có bóng người vụt qua trước mắt, giây tiếp theo cảm thấy cổ tê rần, cô liền mất đi ý thức.

– Đi theo tôi.

Giọng của Ngải Băng lạnh lẽo trước sau như một.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-5

Trịnh Đạc ra mở, thấy một hộ lý đứng trước cửa.

Anh quay đầu nhìn Kỷ Tùy Châu, hàm ý trong mắt rất rõ ràng. Rõ ràng đã chuyển tất cả mọi người đi, hộ lý này ở đâu ra?

Lập tức anh ta nghĩ ra gì đó, trong ý cười thản nhiên của Kỷ Tùy Châu thu hồi tầm mắt lại.

Hộ lý đến dùng tiếng Anh trao đổi với Kỷ Tùy Châu, nói muốn đẩy anh đi làm kiểm tra. Kỷ Tùy Châu chỉ Trịnh Đạc bên cạnh:

– Có thể đưa anh ta đi cùng không?

Hộ lý đưa mắt nhìn Trịnh Đạc, gật đầu, mở cửa phòng ra, đẩy giường bệnh khỏi phòng. Trịnh Đạc đi theo sau, thấy hộ lý sắp đẩy giường bệnh vào thang máy, anh ta đột nhiên bước đến ngăn cản.

– Để tôi.

Anh ta chủ động tiếp nhận công việc của đối phương, đẩy cả Kỷ Tùy Châu và giường bệnh vào trong thang máy. Hộ lý đang định vào cùng, thì bị Trịnh Đạc trở tay đẩy ra, hộ lý ngã ra ngoài.

Trịnh Đạc nhấn nút đóng cửa thang máy, chồm đến nhỏ giọng nói với Kỷ Tùy Châu:

– Đến đây.

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, một bàn chân chen vào giữa hai cánh cửa thang máy đang chậm rãi khép lại, một bóng người chui vào, không hề do dự đã trực tiếp túm lấy cổ áo của Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc phản ứng cực nhanh, xoay người né tránh, lúc xoay người đã móc súng ra, chỉa ngay đầu của người nọ.

Một ngày không gặp, Diệp Hải Thần thoạt nhiên có hơi tiều tụy.

– Còn tưởng tối qua anh sẽ đến chứ.

– Trời tối không lo ngủ, chạy lung tung làm gì? Ngủ đủ giấc rồi làm việc mới tốt được.

Nói xong, anh đưa mắt nhìn Kỷ Tùy Châu, trong mắt hiện lên ý cười khinh thường:

– Diễn kịch không tồi đấy.

Kỷ Tùy Châu không hề giống bệnh nhân, cười đáp trả:

– Quá khen.

Thang máy không lớn, đẩy giường bệnh vào rồi gần như không còn chỗ đứng. Diệp Hải Thần nhấn nút xuống bãi đỗ xe tầng hầm, súng trong tay cũng đồng thời nhắm ngay Trịnh Đạc.

– Chi bằng tìm một nơi trống trải, giải quyết ân oán của chúng ta.

– Còn cần thiết sao? Hai chọi một, Diệp Hải Thần, hôm nay dù sao cũng phải để lại chút gì chứ- Trịnh Đạc nhún vai.

Khi nói chuyện, anh ta tung chân đá tới người của Diệp Hải Thần, mượn lực của chiếc giường của Kỷ Tùy Châu, cú đá đó càng cao càng ngoan độc hơn, gần như thẳng đến mặt của Diệp Hải Thần.

https://thuviensach.vn

Sau lưng Diệp Hải Thần là cửa thang máy lạnh lẽo, giữa tốc độ đang đi xuống anh không hề né tránh, ngược lại đối mặt tiến lên. Chỉ là cơ thể đột nhiên thụp xuống, Trịnh Đạc theo quán tính va vào vách thang máy.

Súng của cả hai chỉa vào đối phương, ai cũng không động đậy.

Thang máy cuối cùng cũng xuống tới dưới, cửa từ từ mở ra, Trịnh Đạc biến sắc, Diệp Hải Thần dời súng khỏi mặt của đối phương, trực tiếp vung tay đánh vào cổ anh ta, miệng hô to:

– Kỷ Tùy Châu, đóng cửa.

Kỷ Tùy Châu theo lời anh ta nói đã bật người nhảy khỏi giường, lần nữa nhấn nút đóng cửa lại, nhấn tầng một thông đến bệnh viện. Nơi đó bố trí rất nhiều người, muốn bắt người đó, phải đến nơi có người người nhất.

Một loạt động tác nhanh nhẹn của anh, khiến Trịnh Đạc kinh ngạc. Diệp Hải Thần nắm bắt cơ hội quật anh ta ngã xuống, kề súng vào gáy anh ta.

Trong mắt Trịnh Đạc bắn ra vẻ hung ác, nghiến răng bật cười:

– Mẹ kiếp tao lại đi tin lời mày, Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu lấy cây súng trong tay Trịnh Đạc, cũng chỉa vào đầu anh ta:

– Hết cách rồi, con cá lớn như mày khó bắt quá, không động não thì không được.

Cuộc đời của Trịnh Đạc chưa từng khốn đốn như hiện giờ, mặt tì xuống sàn thang máy lạnh băng, mắt đỏ ngầu sắp xung huyết. Anh ta nghiến răng nói:

– Chỉ tiếc mày chưa nghĩ chu đáo. Mày không cần Doãn Ước nữa à?

https://thuviensach.vn

– Chỉ bằng số người mày để lại trang viên?

Trịnh Đạc đột nhiên bật cười, tiếng cười sắc bén như dao cắt. Diệp Hải Thần đảo mắt nhìn Kỷ Tùy Châu:

– Xem ra anh phòng tới phòng lui, vẫn có lỗ hổng rồi.

Kỷ Tùy Châu nhăn mặt nhíu mày, giơ chân đạp Trịnh Đạc:

– Cho mày cơ hội được nói, đừng đợi chết rồi mới hối hận.

Trịnh Đạc bị đá gần như ngạt thở, miệng hộc máu, chảy tràn lên sàn, nhưng anh ta không quan tâm, tiếng cười càng thêm âm u khủng bố.

Thang máy rốt cuộc cũng lên tầng trên, khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, Trịnh Đạc đột nhiên rút dao trong người ra, đâm vào mặt của Diệp Hải Thần. Diệp Hải Thần né sang bên cạnh, tư thế có hơi thay đổi, Trịnh Đạc lợi dụng cơ hội này đứng lên, đẩy Kỷ Tùy Châu ra, chạy nhanh ra ngoài.

Anh ta vội vàng chạy về hướng phòng bệnh của Kỷ Tùy Châu, bên cạnh phòng bệnh có rất nhiều người của anh ta mai phục đợi lệnh, vẫn đang ở trong trạng thái quan sát. Trịnh Đạc nắm lấy thời cơ chạy một mạch vào phòng bệnh, mở cửa tủ ra.

Anh ta định uy hiếp Sandy để thoát thân, ít nhất có thể đe dọa Diệp Hải Thần, kết quả cánh tủ vừa được mở ra không phải khuôn mặt của người phụ nữ đó, mà là họng súng đen ngòm quan tâm anh ta, chỉa thẳng vào mặt anh ta.

Sau lưng, Kỷ Tùy Châu và Diệp Hải Thần đồng loạt đuổi tới. Vết thương trên vai Kỷ Tùy Châu tét chỉ, bắt đầu thấm máu ra ngoài. Giống như Trịnh Đạc nói, anh diễn quá nhập vai, vết thương trên đùi tuy giả, nhưng trên vai quả thật đã đỡ một viên đạn.

https://thuviensach.vn

Không chơi khổ nhục kế, Trịnh Đạc sao có thể mắc câu?

Trịnh Đạc thức thời, vừa thấy họng súng đã lập tức giơ hai tay lên, con dao trong tay rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng. Anh ta quay đầu nhìn Kỷ Tùy Châu:

– Đúng là để mày nói trúng, trong này có giấu một người.

Sandy đã được đưa đi lúc họ đi khỏi, chị ấy vốn là mồi câu Trịnh Đạc dùng để Diệp Hải Thần mắc câu, không ngờ cuối cùng lại là mồi câu chính mình.

– Xem như tụi bây ác.

– Lúc mày giết người cũng rất ác đấy. Hại em gái tao thành như vậy, món nợ này tao phải đòi lại mới được.

Trịnh Đạc mỉm cười, vẻ mặt lại vô cùng thoải mái:

– Mày sẽ không làm đâu, chẳng phải em gái mày không chết sao? Hiện tại nếu mày giết tao, Doãn Ước phải thế nào?

– Cô ấy đang ở trong tay mày?

– Đương nhiên rồi, lợi thế tốt như vậy sao tao bỏ qua được. Phái thêm nhiều người canh chừng cũng vô ích, đều là lũ vô dụng, người hữu dụng, một người là đủ rồi. Mày yên tâm, tao sẽ đối xử tốt với cô ấy, con của tụi bây tao sẽ xem như con mình, tao sẽ nuôi nấng nó. Thế nào, vụ giao dịch này mày không thiệt mà!

Trong phòng bệnh im lặng, họng súng của tay bắn tỉa vẫn chỉa vào Trịnh Đạc, anh ta còn đang đợi lên của Kỷ Tùy Châu, muốn người sống hay chết, chỉ bằng một câu nói của anh.

https://thuviensach.vn

Diệp Hải Thần rất hiểu cảm nhận hiện giờ của Kỷ Tùy Châu, ánh mắt nhìn anh tràn ngập đồng cảm và cam chịu. Cuối cùng, Diệp Hải Thần là người giơ súng lên trước:

– Bỏ đi lão Kỷ, để hắn đi đi!

Doãn Ước có ý nghĩa thế nào với Kỷ Tùy Châu, cũng như Sandy với anh vậy, đều là không thể phân ly trong đời. Anh biết Trịnh Đạc sẽ không tổn thương Doãn Ước, so với người chết, chi bằng để cô sống, cho dù không ở bên cạnh chính mình cũng được.

Diệp Hải Thần quay sang vỗ vai Kỷ Tùy Châu, đang định khuyên nhủ, Trịnh Đạc đột nhiên ra tay, nắm lấy thân súng vung mạnh, tay súng bắn tỉa bị anh ta hất ngã xuống đất. Anh ta chạy nhanh về phía cửa sổ, đồng thời cảm giác được Kỷ Tùy Châu đang giơ súng lên ở sau lưng.

Viên đạn chậm hai nhịp, chỉ kém hai giây, Trịnh Đạc đã tung người bay ra khỏi cửa sổ, chụp lấy một dây leo trên mặt tường, nhanh chóng tụt xuống lầu. Trên đỉnh đầu, đạn không ngừng rơi xuống, anh ta bất chấp chạy trốn, trong quá trình trượt xuống, anh ta cảm giác gương mặt tê rần, lúc nhảy xuống đất đưa tay sờ thử, bàn tay đầy máu.

Thằng khốn Kỷ Tùy Châu, lại hủy hại nhan sắc của tao!

Kỷ Tùy Châu bắn hết đạn trong khẩu súng, nhìn thấy Trịnh Đạc dần chạy xa, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo. Doãn Ước của anh, hiện giờ đang ở đâu?

Lúc trên xe xốc nảy, Doãn Ước tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một vòng ôm ấm áp. Cô mở mắt thật to, lại nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu.

Trịnh Đạc ôm chặt lấy người cô, ôm đến cô không thở nổi.

Doãn Ước đưa tay chạm vào máu trên mặt anh, đã đông lại, một vết thương dài, chỉ chạm nhẹ lại có máu trào ra.

https://thuviensach.vn

– Anh có cần xử lý vết thương một chút không?

– Không cần- Giọng Trịnh Đạc khá lạnh, nhưng lập tức ấm lên- Em tỉnh rồi, người đó ra tay quá mạnh, làm đau em rồi à?

Cũng có hơi đau, nhưng Doãn Ước không dám nói. Người đó nói đến cùng, cũng có quan hệ huyết thống với cô. Bây giờ cô vẫn chưa rõ quan hệ giữa chị ấy và Trịnh Đạc là gì. Là cam tâm tình nguyện hợp tác với anh ta, hay là bị uy hiếp ép buộc?

Cô chậm rãi ngồi thẳng lên, nhìn thấy Ngải Băng đang ngồi đằng trước lái xe. Ánh mắt Ngải Băng hắt vào kính chiếu hậu, vẻ măt đó vô cùng lãnh đạm.

Trịnh Đạc dịu dàng xoa cổ cho cô, từng chút từng chút, Doãn Ước không đẩy anh ra, chỉ mở miệng khuyên anh:

– Bỏ đi Trịnh Đạc, vẫn nên tự thú đi.

– Em không muốn theo anh sang Mỹ sao?

– Em là người của Kỷ Tùy Châu, em sẽ không đi theo anh đâu.

– Nhưng chúng ta bây giờ đang ngồi chung một chiếc thuyền, em không đi cũng phải đi.

Đằng trước, Ngải Băng quay đầu lại hỏi:

– Khi nào tôi có thể đi, anh để tôi xuống xe đi.

– Cô ngoan ngoãn cho tôi! Chuyện đánh người tôi còn chưa tính sổ với cô đó, ai cho cô đánh cô ấy thành thế này?

– Không lẽ anh bệnh à, tôi không đánh ngất nó làm sao mang nó đi?- Trong mắt Ngải Băng ánh lên vẻ khó tin.

https://thuviensach.vn

– Nghiêm túc lái xe của cô đi, đừng có mặc cả với tôi- Trịnh Đạc giơ súng trong tay lên, dí vào đầu Ngải Băng.

Doãn Ước bị thương chính là chuyện không thể tha thứ.

Ngải Băng trượt tay lái, vô lăng xoay vòng, suýt nữa chạy lấn sang làn đường đối diện, Cũng may đường nông thông nên không có nhiều xe, chạy lâu như vậy cũng chỉ có mỗi xe của họ.

Cô thật sự không muốn cãi nhau với Trịnh Đạc. Đã mười năm trôi qua, cô sống tạm bợ trong ám ảnh suốt mười năm, cô muốn nhẫn nhịn đến cùng. Không ai có thể cứu cô, cô vốn tưởng rằng mẹ cô có thể, nhưng mà bà ấy cũng không được. Không có ai đấu lại Trịnh Đạc, cô chỉ có thể dựa vào bản thân.

– Chúng ta đã thỏa thuận, tôi đưa em gái tôi cho anh, anh sẽ để tôi đi. Ngải Băng, đàn ông phải giữ chữ tín chứ.

– Tôi nhớ trước kia cô từng nói với tôi như thế. Câu nói giữ chữ tín kia của cô nhằm vào đàn ông, giống như phụ nữ các cô là có thể nói không giữ lời, ăn nói lung tung, cô nói có phải không?

Ngải Băng mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô thật hối hận quyết định lúc trước của mình, nếu năm đó không quen biết Trịnh Đạc thì tốt biết mấy. Hoặc quen biết cũng không sao, nếu cô không một dạ hai lòng, mượn Trịnh Đạc bắc cầu qua Trịnh Ngọc, có lẽ hiện tại họ chính là một đôi tình nhân hạnh phúc.

Con trai thứ nhà người ta có thân phận có địa vị, hôn nhân chắc là có quyền tự chủ nhiều hơn. Cô cứ ngốc nghếch nhất định phải gả cho Trịnh Ngọc, kết quả không gả được, còn suýt nữa mất mạng.

Lúc Trịnh Đạc giết Trịnh Ngọc, cô tận mắt nhìn thấy hình ảnh máu me đó. Anh ta nói thế này với cô:

https://thuviensach.vn

– Cám ơn cô, đã ép tôi thành bộ dạng vốn có của mình.

Anh ta có bộ dạng gì, máu lạnh tàn bạo, hoàn toàn không giống bề ngoài tốt đẹp mà anh ta thể hiện?

Cô từng hứa sẽ gả cho Trịnh Đạc, kết quả lại phản bội hắn, nói thế nào cũng là lỗi của cô. Nhưng cô làm sao biết được, người mình gặp phải, lại là tên biến thái thích giết người chứ?

Ngải Băng cam chịu, tiếp tục lái xe, không dám nhìn tới khuôn mặt đầy máu kia của Trịnh Đạc.

Doãn Ước vẻ mặt trấn tĩnh, không chút bối rối. Cô lấy khăn tay trong người ra đưa cho Trịnh Đạc:

– Anh lau đi đã, anh thế này bị người khác nhìn thấy sẽ phiền phức lắm.

Trịnh Đạc cầm tay cô, có chút luyến tiếc không nỡ buông ra. Doãn Ước vùng ra, nhìn ra bên ngoài:

– Chúng ta đang đi đâu vậy?

– Rời khỏi nơi này trước đã, chúng ta ngồi tàu.

– Vượt biên sao? Như vậy sẽ rất nguy hiểm.

– Có anh ở đây em không cần sợ, anh sẽ không để em phải gặp nguy hiểm. Trước đó anh đã đảm bảo với em rồi mà.

– Nhưng tôi không muốn đi theo anh. Người đã giết chết chị em tốt của tôi, người nhét cô ấy vào trong vali, ném vào cốp sau, còn có thể trò chuyện vui vẻ với tôi suốt dọc đường, tôi sao có thể thích người đó được. Trịnh Đạc, sao anh có thể là người như vậy?

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc không khỏi bật cười. Vết thương trên mặt anh lại bắt đầu ra máu, như vậy đặc biệt máu me khủng bố. Anh chỉ vào Ngải Băng đằng trước:

– Vậy phải cám ơn cô ta, đã biến anh thành ra thế này.

Con trai thứ từ nhỏ không được coi trọng, một thiếu niên tự ti luôn sống dưới ánh hào quang của anh trai mình. Có một ngày rốt cuộc quen được một cô gái tốt. Cô gái ấy nói yêu anh, muốn ở bên anh. Anh nghĩ ít ra trong chuyện này, anh đã hoàn thành rất tốt hoặc sớm hơn một chút so với anh trai anh, Trịnh Ngọc.

Nhưng vô ích, anh trai chính là anh trai, ánh hào quang của anh trai luôn luôn mãnh liệt như vậy. Cô gái ấy sau khi gặp được anh trai anh liền thay lòng đổi dạ, hai người họ nhanh chóng rơi vào bể tình, yêu đến chết đi sống lại. Cô gái ấy đã hoàn toàn quên mất bản thân từng hẹn ước với anh, trở nên tham lam và xấu xí.

Cô ấy thật sự yêu anh trai anh sao? Chắc không đâu, thứ cô yêu chỉ là danh hiệu trưởng nam nhà họ Trịnh, yêu chính là danh hiệu bạn gái thiên tài. Cô ấy yêu quyền thế và tiền tài của nhà họ Trịnh, mấy thứ đó đã hoàn toàn thay đổi cô.

Trịnh Đạc không thể chịu nổi sự phản bội ấy, anh hận Trịnh Ngọc, cũng hận Ngải Băng. Cho nên anh muốn giết hết chúng.

Lần đầu tiên giết người có hơi hấp tấp, có nhiều thứ không mỹ mãn lắm. Trịnh Ngọc chết, nhưng Ngải Băng chạy thoát, lẩn trốn nhiều năm như vậy, lại rất khó tìm được. Là kẻ nào lợi hại như vậy, có thể che giấu cô ta hoàn mỹ đến thế?

Mấy năm nay, Trịnh Đạc một mực tìm Ngải Băng, sau đó anh gặp được Doãn Ước. Cô gái ấy trông rất giống Ngải Băng, nhưng thiện lương hơn

https://thuviensach.vn

Ngải Băng nhiều. Anh nghĩ lúc đó anh sẽ thành công, kết quả cũng là tới chậm một bước.

Doãn Ước thà cần một tên đàn ông từng tổn thương cô ấy, cũng không cần anh. Anh vẫn là người cô độc nhất trên đời này.

Anh từ từ kể hết mọi chuyện với Doãn Ước, Ngải Băng ở phía trước nghe đến vành mắt đỏ hoe. Cô đột nhiên thấy hối hận, vì để mình thoát thân cô đã giao em gái cho anh ta.

Cô nhìn Doãn Ước trong kính chiếu hậu, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, trong mắt không hề có hận thù như cô tưởng tượng.

Doãn Ước thu hồi ánh mắt, lại nhìn Trịnh Đạc:

– Lúc anh hại em trai tôi, biết nó là ai không?

– Lúc đầu không biết. Người đều do Phương Thành Tựu chọn, chọn trúng ai thì xem như người đó xui xẻo. Em trai em không nên thích Tùy Ý, cô gái như vậy không đáng đâu.

– Có đáng hay không đến mức nào, cũng không liên quan đến anh mà.

– Nhưng Phương Thành Tựu không thích, cậu ta cũng như anh, rất ghét mấy cô gái lẳng lơ. Cậu ta cảm thấy mấy cô gái đó đáng chết, nhưng lại không biết giết các cô ấy thế nào mới có thể hả lòng thỏa dạ. Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể dạy cậu ta, dạy cậu ta cũng là một chuyện rất gian nan. Tùy Ý là nạn nhân đầu tiên, cậu ta làm không tốt, chẳng những không giết chết được người, còn để lại manh mối. Nếu anh không tìm kẻ chết thay cho cậu ta, hiện giờ tội cậu ta gánh trên người càng nhiều rồi.

Doãn Ước thống khổ nhắm mắt lại, kẻ chết thay trong miệng Trịnh Đạc, chính là Hà Mỹ Hi.

https://thuviensach.vn

– Doãn Ước, sao em đoán được là anh? Lần trước chúng ta hợp tác không phải tốt lắm sao, anh lộ ra sơ hở ở đâu để em nghi ngờ anh vậy?

– Hạ Tịch đó, anh nói Hạ tịch đã chết, chỉ câu đó đủ rồi. Trong biệt thự chỉ phát hiện vết máu, ai cũng không biết cô ta ở đâu. Nhưng anh lại nói cô ta là thi thể. Trịnh Đạc, anh thấy đó, dù anh làm hoàn mỹ đến đâu cũng sẽ lộ ra sơ hở, cho nên biện pháp tốt nhất là không làm. Anh cho rằng giết chết Hà Mỹ Hi, chuyện năm đó của Tùy Ý sẽ không ai biết? Anh để cô ấy sống nhiều năm như vậy, cô ấy sẽ có lúc mở miệng nói chuyện thôi. Mặc dù không nói gì, cũng sẽ để lại chút gì đó. Manh mối kia rơi vào tay Kỷ Tùy Châu, anh sẽ không còn chỗ trốn.

– Tên họ Kỷ sao lại thông minh đến vậy? Rõ ràng đang liên thủ với anh đối phó Diệp Hải Thần, không ngờ cuối cùng lại thành hai người họ liên thủ đối phó anh. Tên Kỷ Tùy Châu này, rất cáo già đấy!

– Anh cũng biết anh ấy khó đối phó, vậy thì nhận thua đi. Chắc là có thể giữ được mạng, cần gì phải liều mạng với anh ấy.

– Nhưng giữ mạng thì rất không đủ, anh chỉ muốn mãi mãi ở bên em.

– Nhưng trong bụng tôi có con của anh ấy.

– Anh không ngại, anh sẽ nuôi nấng nó như con của mình.

Xe lại nảy lên, tâm trạng của Ngải Băng rối đến cực hạn. Cô thậm chí còn có chút ghen tị với Doãn Ước, Trịnh Đạc trước kia chỉ nói yêu cô, hiện tại lại chẳng thèm nhìn cô một cái, mà liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác.

Cô cảm thấy bản thân sắp biến thái luôn rồi.

https://thuviensach.vn

ĐỪNG NÊN GẶP LẠI

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 97-6: Hoàn chính văn

Xe chạy về hướng bắc theo đường ven biển, thời tiết nóng dần lên. Ánh nắng hắt vào trong xe, chiếu đến cảm xúc con người càng thêm nôn nóng.

Doãn Ước hỏi anh nước uống, Trịnh Đạc lục lọi trong xe một hồi không có. Anh đi rất vội vàng, chỉ lo lấy súng. Anh không thể tin tưởng Ngải Băng, một người ngay cả em gái ruột cũng bán đứng, nếu không có súng chỉa vào đầu cô ta, cô ta sẽ phản bội anh bất cứ lúc nào.

Căn cứ tạm thời kia đã bị lộ, cũng may anh ở nơi này không hoàn toàn trắng tay, tạm thời còn có nơi trú ngụ được. Anh an ủi Doãn Ước:

– Đợi lát nữa thôi, đến nơi rồi anh tìm nước uống cho em.

– Đằng trước có trạm xăng, đi mua một chai đi.

– Không được, ai trong chúng ta cũng không được đi.

Hai cô gái này, ai xuống xe đều có khả năng chạy trốn và báo cảnh sát. Anh lại không thể rời khỏi xe, anh nhìn vẻ mặt tiều tụy của Doãn Ước, giận cá chém thớt Ngải Băng:

– Ngay cả nước cũng không để vài chai vào xe, cô đúng là không có đầu óc.

Ngải Băng đè nén cơn giận hồi lâu đã nổi nóng:

– Trịnh Đạc, anh dám ăn nói như vậy với tôi à!

https://thuviensach.vn

– Ngay cả mạng của cô tôi còn dám lấy, cô nói xem tôi có dám không!

– Đủ rồi, hai người đừng cãi nhau nữa- Doãn Ước có hơi đau đầu. Cô lo lắng vuốt bụng, may mà chỉ là đau đầu, những chỗ khác đều ổn.

– Quá khứ của hai người tôi đã nghe xong rồi, cũng không muốn nghe tiếp nữa. Tôi hỏi anh, Trịnh Đạc, Kỷ Tùy Châu bị thương thế nào?

– Chân không sao, vết thương trên vai là thật. Thằng khốn nạn đó cũng tàn nhẫn với bản thân ghê!- Thật ra, nếu Kỷ Tùy Châu không bị thương, Trịnh Đạc cũng không dễ dàng mắc bẫy.

– Vì để anh cắn câu, anh ấy cũng hết cách. Anh có thể ép anh ấy đến mức này, anh cũng rất lợi hại! Nói cho tôi biết, tại sao anh đồng ý bắt tay với anh ấy? Thật ra anh chỉ là muốn nhân cơ hội để giết anh ấy thôi, đúng không?

– Vậy cũng để em nhìn ra, không hổ là người phụ nữ anh yêu- Trịnh Đạc tán thưởng nhìn Doãn Ước.

– Thực ra tôi cũng chẳng có gì hay, chỉ bởi vì tôi trông khá giống chị Ngải Băng đúng không?- Cô nhớ tới lời cảnh báo của Giang Thái. Chắc hẳn Giang Thái đã biết được gì đó, hoặc anh ta đã đoán được gì đó. Chỉ là với lập trường của anh ta không thể nào hợp tác với Kỷ Tùy Châu, nhưng mà nói không chừng, có lẽ vào tù đã nghĩ thông suốt rồi, nếu không lần này Kỷ Tùy Châu cũng không giăng bẫy bắt Trịnh Đạc.

Nhưng mà người này… Doãn Ước nhìn sườn mặt của Trịnh Đạc, hai tay không khỏi siết chặt.

Người này cũng quá khó bắt!

Trong xe rơi vào sự im lặng ngắn ngủi, Doãn Ước đặt tay lên bụng, trên trán đổ mồ hôi. Hơi thở của cô ngày càng nặng nề, cơ thể vô thức theo xe

https://thuviensach.vn

xốc nảy mà dựa vào người Trịnh Đạc.

– Sao vậy, khó chịu à?- Trịnh Đạc ôm lấy cô.

– Bụng, hơi đau.

Trịnh Đạc sắc mặt cứng đờ, Ngải Băng đằng trước cũng đột ngột quay xuống, rồi nói với anh:

– Đèn báo sáng, xe sắp hết xăng.

Trịnh Đạc thò đầu ra ngoài xem xét xung quanh, bắt đầu chỉ đường cho Ngải Băng, xe quẹo vào một con đường mòn nhỏ, mau chóng chạy vào trung tâm một thị trấn nào đó.

Thị trấn nhỏ đường xá nhìn như đơn giản, xe chạy vào liền như mê cung. Doãn Ước ngay từ đầu còn thử ghi nhớ đường, sau lại bỏ cuộc. Cuối cùng, xe dừng lại trước một căn nhà hai tầng, bằng gỗ, nước sơn bên ngoài đã biến thành màu xanh đậm, treo tấm biển đủ màu sắc phục cổ. Doãn Ước cố gắng đọc, phát hiện là một quán bar nhỏ bỏ hoang.

Trịnh Đạc dẫn hai cô lên tầng hai, đóng chặt cửa sổ, trước khi đi còn vuốt ve mặt Doãn Ước:

– Anh đi đổ xăng, tiện thể mua thức ăn cho em. Nơi này có nước em uống trước đi, thấy mệt thì nằm nghỉ, để cô ta giúp em làm là được-Nói đoạn anh ta nhìn sang Ngải Băng- Đừng mong chạy trốn, bên ngoài căn nhà có thuốc nổ đấy, chạy lung tung phát nổ, đừng nói tôi không nhắc nhở cô.

Nói xong, anh xoay người đi khỏi, tiếng khóa cửa nghe đặc biệt ớn lạnh.

Trịnh Đạc đi được năm phút, hai cô gái không ai nói gì. Ngải Băng người cũng như tên, vẫn là vẻ lạnh lùng nhất quán. Nhưng sau một hồi

https://thuviensach.vn

giằng co, cô dường như không chịu nổi, chủ động đứng lên rót nước cho Doãn Ước.

– Không nóng, cô uống tạm.

Cô nói chuyện như người bình thường, không hề ít nói như trước.

Doãn Ước nhận lấy nước, nói cám ơn cô. Ngải Băng dường như hiểu được ý trong lời của cô, nói thẳng:

– Khỏi cảm ơn, xe thật sự hết xăng.

– Chị…

– Cô đừng gọi tôi như vậy, tôi nghe không quen.

Ngải Băng cảm thấy bản thân đúng là khốn nạn, tại sao lại đi hợp tác với Trịnh Đạc? Vừa rồi trên xe cô đã nghe rõ ràng, nếu không phải vì cô, bọn Kỷ Tùy Châu sẽ không cần băn khoăn, hiện tại Trịnh Đạc có lẽ đã bị bắt rồi, không chừng còn chết rồi nữa.

Cơn ác mộng cô sợ hãi nhiều năm sẽ kết thúc từ buổi sáng. Nhưng vì cô, sự thật hoàn toàn bị vỡ nát!

– Tôi không xứng làm chị cô đâu, cô cứ hận tôi đi.

– Em không hận chị, em hiểu tại sao chị lại phải giúp Trịnh Đạc.

– Tôi không giúp hắn, tôi chỉ muốn giữ mạng mình- Ngải Băng ngồi đối diện với Doãn Ước, ánh mắt lại một mực nhìn ra cửa sổ nhỏ hẹp, xuyên qua tấm kính, cô nhìn thấy thế giới bên ngoài. Đó là một thế giới mà cô luôn khát vọng.

– Tôi hy vọng có thể sống yên ổn, không ngờ lại sống trong lo sợ hãi hùng. Bắt đầu từ ngày Trịnh Đạc giết chết anh hắn, tôi luôn sống trong khổ

https://thuviensach.vn

sở. Tôi không chết, tôi trốn được, còn được người khác cứu. Nhưng tôi không dám về nhà, tôi sợ liên lụy người thân, mang rắc rối đến cho họ, tôi càng sợ Trịnh Đạc biết tôi còn sống sẽ không buông tha tôi. Tôi từng muốn cứu Tiểu Hàm, tôi biết Trịnh Đạc lấy nó làm mục tiêu, tôi nhắc nhở nó, tôi gửi tin nhắn cho nó, nhưng mà tôi không ngăn được diễn biến sự việc. Trịnh Đạc quá mạnh, còn tôi không làm được gì.

Doãn Ước cuối cùng cũng biết Triệu Sương sao lại bị Trịnh Đạc theo dõi. Điện thoại của Doãn Hàm nằm trong tay Triệu Sương, cô ta phát hiện ra cái tên Ngải Băng trong điện thoại. Có lẽ ban đầu cô ta còn nhỏ, cũng không rõ chuyện năm đó Ngải Băng và Trịnh Ngọc mất tích. Nhưng cô ta dần trưởng thành, cô ta biết nhiều hơn. Khi Triệu Sương biết mối liên hệ chị em giữa Ngải Băng và Doãn Hàm, cô ta lấy đó đi uy hiếp Từ Tri Hoa.

Đáng tiếc, Từ Tri Hoa không ngốc, một chút lợi nhỏ hoàn toàn không khiến bà thỏa mãn, bà đương nhiên không chịu đầu tư nhiều tiền. Triệu Sương hết cách, chỉ có thể đến tìm Doãn Hàm moi tin. Trịnh Đạc là người tỉ mỉ như vậy, một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến anh ta chú ý, Triệu Sương trở thành cá nằm trong lưới của anh ta.

Nhớ tới Ngụy Tuyết vẫn đang khờ khạo đợi tin tức của Triệu Sương, Doãn Ước liền cay cay khóe mắt. Khó trách ngày đó sau khi Trịnh Đạc đến nói chuyện với bà, tâm trạng bà lại tốt đến vậy. Trịnh Đạc này, giết con gái người ta, còn dùng lời nói dễ nghe an ủi mẹ nạn nhân. Lúc anh ta làm chuyện đó, không cảm thấy chột dạ sao?

Chắc không đâu, kẻ biến thái làm gì biết chột dạ. Họ chỉ lấy được khoái cảm từ trong đó.

Ngải Băng đưa ly nước đến bên miệng Doãn Ước:

– Uống chút đi, tiếp theo không biết sẽ thế nào, dù sao cũng phải giữ gìn sức lực.

https://thuviensach.vn

– Lúc trước khi chị giao dịch với Trịnh Đạc, chị có nghĩ đến cục diện bây giờ không?

Ngải Băng cười khổ. Cô đến đài truyền hình tìm Trịnh Đạc, chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ dính bùn, lau cũng lau không sạch. Sớm biết kết cục thế này, cô nhất định không làm gì hết.

– Em hiểu chị- Lời nói của Doãn Ước làm Ngải Băng bất ngờ.

– Cô hiểu tôi cái gì?

– Nhiều năm qua chị sống không dễ chịu, đổi lại là em, em có thể cũng làm như vậy. Chị, chúng ta hợp tác với nhau nhé!

– Chỉ dựa vào cô và tôi?

– Tại sao không, anh ta cũng không phải tường đồng vách sắt, tại sao không thể bị đánh bại?

Doãn Ước nói xong, từ trong người lấy ra một vật, nhét vào tay Ngải Băng.

Ngải Băng đưa lên xem, là một khẩu súng nhỏ. Không ngờ trên người Doãn Ước lại cất giấu thứ này, Trịnh Đạc thận trọng như thế cũng có lúc thất thủ.

Nghĩ lại cũng đúng, lúc đó mặt anh ta đầy máu chạy đến, làm sao nghĩ đến chuyện khác được. Ngay cả cơ hội lục soát người của Doãn Ước anh ta cũng không có. Cái gọi là gây sai lầm trong lúc vội vàng, người tinh tế đến mấy, dưới tình huống đó cũng không thể làm đến không chút sơ hở.

– Nhưng mà, tôi không nổ súng được.

Ngải Băng biết bắn, tính cách Từ Tri Hoa mạnh mẽ, bồi dưỡng con gái cũng như con trai. Bà ấy đăng ký rất nhiều khóa học của nam cho con gái,

https://thuviensach.vn

trong đó có khóa học bắn súng. Loại súng ngắn đặc chế cho nữ này, mười năm trước Ngải Băng đã từng dùng, nhưng cô không thể ra tay với Trịnh Đạc.

Cô nhét khẩu súng trả lại cho Doãn Ước:

– Cô làm đi, tôi sẽ yểm trợ cô. Tôi rất sợ anh ta, đối mặt với anh ta, tôi không nổ súng được.

Đây là vấn đề áp lực tâm lý, Ngải Băng đứng trước mặt Trịnh Đạc, chính là phục tùng tuyệt đối.

– Em có thai, em không thể nổ súng, chị, chị coi như giúp em đi.

Một tiếng "chị" này nghe đến trong lòng Ngải Băng ấm áp, dũng khí đã lâu dường như bắt đầu toát ra. Nhưng cô vẫn do dự, trong lúc họ nhường nhau, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân nặng nề, Ngải Băng biến sắc, theo bản năng nhét khẩu súng vào túi quần.

Trịnh Đạc đã quay về, đã đổ đầy xăng, còn mua thức ăn.

– Chỉ có vậy, em ráng ăn đi.

Anh ta đưa một miếng thịt bò cho Doãn Ước, ôn tồn dỗ dành cô. Bỏ qua chuyện anh là kẻ giết người máu lạnh mà nói, anh thật sự đối xử với Doãn Ước không tệ, thậm chí còn tốt như Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước cầm dĩa thịt bò, không biết nên nói gì.

Ngải Băng đứng lẻ loi bên kia, suy nghĩ rồi đi lục túi nylon, lôi một cái hamburger ra ăn. Cô lưu lạc bên ngoài đã lâu, ăn món này thật sự rất nhiều, cái gì ăn quá nhiều cũng thấy khó chịu, ăn không được mấy miếng liền muốn nôn.

Trịnh Đạc liếc cô ghét bỏ:

https://thuviensach.vn

– Không thích thì đừng ăn, trước giờ cô luôn quái đản như vậy.

– Hiện tại anh nhìn tôi không vừa mắt, chỉ trích tôi thế nào tôi không có ý kiến. Nhưng mà, Trịnh Đạc chúng ta đã nói rõ, tôi giao Doãn Ước cho anh rồi, rốt cuộc khi nào thì anh mới thả tôi đi?

Trịnh Đạc đứng lên vỗ tay:

– Cô gấp cái gì, tôi cũng không thích cô ở bên cạnh tôi đâu. Nhưng mà con tin càng nhiều càng tốt, cô cảm thấy hiện tại tôi sẽ thả cô đi à?

– Anh!

– Có ăn thì lo ăn đi, không chừng là bữa ăn cuối cùng, không ăn thì đem bỏ.

– Anh thật sự là Trịnh Đạc?- Ngải Băng vẻ mặt khó tin.

– Là tôi, nhưng không còn là người xưa kia nữa. Người đó đã bị cô giết chết rồi, hiện giờ đây mới chính là tôi. Cô không hài lòng sao, muộn rồi, cô biến tôi thành thế này, còn trách móc tôi cái gì?

Trịnh Đạc vẻ mặt sa sầm, bước đến túm lấy Ngải Băng, gần như nhấc cô lên. Ngải Băng hoảng sợ, tứ chi không ngừng run rẩy, cả giọng nói cũng thay đổi.

– Trịnh Đạc, anh buông ra!

Doãn Ước định chạy đến khuyên nhủ, bị Trịnh Đạc trừng mắt liếc một cái:

– Em lo ăn đi, chuyện này em đừng nhìn, không tốt cho con đâu.

– Trịnh Đạc, anh thả chị tôi ra trước đã!

https://thuviensach.vn

– Em còn gọi cô ta là chị?- Trịnh Đạc vẻ mặt hung tợn, cười lớn- Em đừng quên hiện tại em ở đây, là ai bán đứng em. Em không hận cô ta à?

– Có hơi hận, nhưng chị ấy vẫn là chị tôi. Anh đừng làm chị ấy bị thương Trịnh Đạc, thả chị ấy xuống trước được không?

Doãn Ước giọng nói nhỏ nhẹ, như gió mát thổi đến người Trịnh Đạc. Tay anh ta từ từ buông ra, hai chân Ngải Băng lần nữa chạm xuống sàn nhà.

Nhưng anh ta không buông tay, lại túm Ngải Băng lắc vài cái, làm cô kinh hoàng thét lên.

– Trịnh Đạc, anh buông ra, buông ta! Cứu mạng, cứu mạng!

Tiếng nói cực lớn đó đã đả kích Trịnh Đạc, anh ta ném Ngải Băng xuống sàn, sau đó nhào đến, đấm nhiều cái vào mặt cô, theo bàn tay đấm xuống, mặt Ngải Băng toàn là máu, cả khuôn mặt sưng vù biến dạng.

Đau đớn cùng đổ máu đã kích thích Ngải Băng, cô càng sợ hãi hơn. Mười năm trước loại cảm giác bất lực này đã nuốt chửng lấy cô. Cô cảm thấy hôm nay mình sẽ chết ở đây, cô không thoát được. Trịnh Đạc hoàn toàn là một tên điên, anh ta không có tình cảm gì với cô, anh ta sẽ giết chết cô.

Doãn Ước đứng ở đó, không đến khuyên can nữa. Tay cô ôm bụng, hiển nhiên là lo cho đứa bé. Không ai giúp được Ngải Băng, ai cũng nghĩ cho riêng mình, Ngải Băng có la đến vỡ cổ họng cũng không gọi được ai, cô muốn giữ lại mạng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngải Băng nghĩ vậy, tay vô thức lần đến túi quần, nơi đó có khẩu súng Doãn Ước vừa đưa cho, cô muốn dùng một viên đạn để kết liễu mạng sống của Trịnh Đạc.

https://thuviensach.vn

Trịnh Đạc nhanh tay lẹ mắt, đột nhiên túm chặt cổ tay cô, súng trong tay Ngải Băng bị anh ta túm đè xuống sàn nhà. Anh ta dộng mạnh cổ tay cô xuống sàn, Ngải Băng đau quá, buông tay một cái súng liền văng ra, trượt đến bên chân Doãn Ước.

Ngải Băng sợ đến hồn vía lên mây, thứ duy nhất cô có thể trông cậy vào đã không còn.

Sắc mặt Trịnh Đạc âm u đến cực hạn, anh quay đầu nhìn khẩu súng nọ, khóe miệng hiện lên nụ cười u ám rợn người:

– Thứ đó từ đâu mà có, tôi thật không biết cô còn có chiêu này.

– Không có không có, súng này không phải của tôi, không phải của tôi- Ngải Băng hoàn toàn mất khống chế, khóc lớn la lên. Cô luôn không thể đối mặt với Trịnh Đạc, người đàn ông này vừa độc ác vừa biến thái, hắn muốn cô làm gì, cô không thể từ chối. Cô là con rối của hắn, nỗi sợ hãi cực độ với hắn khiến Ngải Băng nuôi dưỡng thành thói quen tuân lệnh tuyệt đối, cô không dám ở trước mặt Trịnh Đạc có tâm tư gì.

Cô hối hận mình đã cầm khẩu súng kia, nếu ở trong tay Doãn Ước, sẽ có công dụng hơn,

Nhưng Trịnh Đạc không hề cho cô cơ hội hối hận, anh ta vươn tay đến, bóp mạnh lấy cổ cô:

– Muốn giết tao, mày còn non lắm!

Ngải Băng liều mạng giãy dụa, ý đồ giải thích súng kia không phải của cô. Nhưng vô ích, giọng nói mỏng manh của cô trong tiếng rít gào của Trịnh Đạc, chỉ là một giọt nước trong biển cả mênh mông mà thôi.

Trước mắt Ngải Băng ngày càng tối sầm lại, gần nhìn không nhìn thấy chút hy vọng nào. Trong lúc tuyệt vọng, cô cuối cùng cũng nói được một

https://thuviensach.vn

câu:

– Súng là… Doãn Ước… đưa cho tôi.

Cổ được nới lỏng, không khí ùa đến, toàn thân Ngải Băng xụi lơ, co lại trên sàn không nhúc nhích. Trịnh Đạc đang cười, là đang cười ghê rợn. Hắn bĩu môi:

– Không sao, đó vốn là tôi cho cô ấy, khẩu súng đó không giết ai được đâu. Doãn Ước, em không biết à?

Lúc nói chuyện, hắn từ từ quay đầu lại, trong mắt đầy thất vọng và lạnh lẽo. Doãn Ước đến cuối cùng vẫn muốn hắn chết, bởi súng mà hắn đưa cho cô.

Sau đó, sắc mặt hắn thay đổi, hiện lên vẻ bình tĩnh quen thuộc, còn có vẻ điển trai như vậy.

– Tôi biết.

Doãn Ước giơ súng trong tay lên, mà ở bên chân cô, khẩu súng Ngải Băng làm rơi vẫn còn ở đó. Trịnh Đạc không kịp tự hỏi, bên tai đã vang lên tiếng súng nổ.

Anh ta theo tiếng động ngã xuống, máu trong cơ thể tràn ra. Sàn quán bar cũ bị cú ngã của anh làm phát ra tiếng cọt kẹt, máu theo khe hở trên sàn nhỏ giọt xuống dưới lầu.

Doãn Ước hai chân mềm nhũn, té ngồi xuống đất. Thế giới bên ngoài ồn ào, cô lại không nghe thấy gì. Giữa lúc hoảng hốt cô nhận thấy có người đang đỡ cô đứng lên, có người dịu dàng ôm cô vào lòng, mùi hương quen thuộc đó chui vào mũi cô, còn lẫn mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện. Doãn Ước không khỏi ho khan.

https://thuviensach.vn

– Sao giờ anh mới tới?- Cô nhẹ giọng trách móc.

– Chỗ này khó tìm quá.

– Vết thương khá hơn chút nào chưa?

– Không khá, em phải giúp anh rồi.

– Giúp thế nào?

– Quay về từ từ giúp. Bác sĩ nói phải bôi thuốc, lúc cởi quần áo cần chậm rãi.

– Lúc này còn nói đâu đâu- Doãn Ước nhéo anh.

– Anh nói nghiêm túc đó.

Người đàn ông này có khi nào nói nghiêm túc với cô đâu. Mỗi một câu anh nói, bây giờ nghe vào đều là lời âu yếm. Cho dù là thật hay giả thì cô vẫn thích nghe, còn muốn nghe cả đời.

Cả đời.

Hoàn chính văn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1-1: Trùng phùng (1)
Chương 1-2: Trùng phùng (2)
Chương 2: Ra tay
Chương 3: Dây dưa
Chương 4: Dũng khí
Chương 5: Hành hung
Chương 6: Thẳng thừng
Chương 7: Đắc tội
Chương 8: Đối chất
Chương 9: Bị thương
Chương 10: Ra tay
Chương 11: Gợi cảm
Chương 12: Động cơ
Chương 13: Giải vây
Chương 14: Quà tặng
Chương 15: Mất kiểm soát
Chương 16: Cái bẫy
Chương 17: Kinh hỉ
Chương 18: Lòng loạn
Chương 19: Bám đuôi
Chương 20: Chung phòng
Chương 21: Hành vi phạm tội
Chương 22: Dạy dỗ
Chương 23: Phát hiện
Chương 24: Gặp nạn
Chương 25: Hài lòng
Chương 26-1: Cự tuyệt (1)

https://thuviensach.vn

Chương 26-2: Cự tuyệt (2)
Chương 27-1: Trút giận (1)
Chương 27-2: Trút giận (2)
Chương 28-1: Đề nghị (1)
Chương 28-2: Đề nghị (2)
Chương 29-1: Cảm ơn (1)
Chương 29-2: Cảm ơn (2)
Chương 30-1: Dập lửa (1)
Chương 30-2: Dập lửa (2)
Chương 31-1: Nước đục (1)
Chương 31-2: Nước đục (2)
Chương 32-1: Nghiện (1)
Chương 32-2: Nghiện (2)
Chương 33-1: Nhờ vả (1)
Chương 33-2: Nhờ vả (2)
Chương 34-1: Thủ đoạn (1)
Chương 34-2: Thủ đoạn (2)
Chương 35-1: Giao dịch (1)
Chương 35-2: Giao dịch (2)
Chương 35-3: Giao dịch (3)
Chương 36-1: Mê mẩn (1)
Chương 36-2: Mê mẩn (2)
Chương 37-1: Tập kích (1)
Chương 37-2: Tập kích (2)
Chương 38-1: Phòng trộm 1 (1)
Chương 38-2: Phòng trộm 1 (2)
Chương 39-1: Phòng trộm 2 (1)
Chương 39-2: Phòng trộm 2 (2)
Chương 40-1: Phòng trộm 3 (1)
Chương 40-2: Phòng trộm 3 (2)
Chương 41-1: Phòng trộm 4 (1)
Chương 41-2: Phòng trộm 4 (2)

https://thuviensach.vn

Chương 42-1: Phòng trộm 5 (1)
Chương 42-2: Phòng trộm 5 (2)
Chương 43-1: Phòng trộm 6 (1)
Chương 43-2: Phòng trộm 6 (2)
Chương 44-1: Phòng trộm 7 (1)
Chương 44-2: Phòng trộm 7 (2)
Chương 45-1: Phòng trộm 8 (1)
Chương 45-2: Phòng trộm 8 (2)
Chương 46-1: Phòng trộm 9 (1)
Chương 46-2: Phòng trộm 9 (2)
Chương 47-1: Làm nũng (1)
Chương 47-2: Làm nũng (2)
Chương 47-3: Làm nũng (3)
Chương 48-1: Hoài nghi (1)
Chương 48-2: Hoài nghi (2)
Chương 48-3: Hoài nghi (3)
Chương 49-1: Ra tay (1)
Chương 49-2: Ra tay (2)
Chương 49-3: Ra tay (3)
Chương 50-1
Chương 50-2
Chương 51-1
Chương 51-2
Chương 52-1
Chương 52-2
Chương 53-1
Chương 53-2
Chương 54-1
Chương 54-2
Chương 55-1
Chương 55-2
Chương 56

https://thuviensach.vn

Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69-1
Chương 69-2
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74-1
Chương 74-2
Chương 75
Chương 76
Chương 77-1
Chương 77-2
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83-1
Chương 83-2
Chương 84

https://thuviensach.vn

Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88-1
Chương 88-2
Chương 89
Chương 90-1
Chương 90-2
Chương 91
Chương 92-1
Chương 92-2
Chương 93
Chương 94-1
Chương 94-2
Chương 95-1
Chương 95-2
Chương 95-3
Chương 96-1
Chương 96-2
Chương 96-3
Chương 97-1
Chương 97-2
Chương 97-3
Chương 97-4
Chương 97-5
Chương 97-6: Hoàn chính văn

https://thuviensach.vn